



CÒN
KHÔNG
PHẢI
VÌ EM
ĐÁNG YÊU
SAO



[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGOITHUO105](https://www.facebook.com/REVIEWNGOITHUO105)

Review by
Huỳnh Tân

Design by
Họa Gian Phi



Q u â n

T ử

A

Q u á c h



Mục lục

- Chương 1: Nói Với Tổng Kim Triều, Bà Đây Đã Đá Hẳn
- Chương 2: Không Đánh Không Quen, Nghe Nói Đó Là Một Tên Ngốc
- Chương 3: Không Được Bắt Nạt Kẻ Yếu
- Chương 4: Tên Ngốc Đó Đang Nhìn Trộm Tôi
- Chương 5: Lương Tâm Của Cậu Không Đau Sao
- Chương 6: Cho Chó Ăn
- Chương 7: Cầm Lấy, Đặc Biệt Mua Cho Cậu
- Chương 8: Nóng Không
- Chương 9: Cậu Ấy Không Ngốc
- Chương 10: Cháu Là Bạn Gái Kim Triều Phải Không
- Chương 11: Tai Cậu Ấy Đỏ Lên
- Chương 12: Qua Đây
- Chương 13: Cậu Còn Chưa Hết Sưng
- Chương 14: Cậu So Với Tổ Còn Xinh Đẹp Hơn
- Chương 15: Hôm Nay Tâm Trạng Tổ Tốt Để Cho Cậu Ôm
- Chương 16: Phở Ốc
- Chương 17: Ăn No Rồi, Kim Nén
- Chương 18: Tổ Sẽ Không Giận Người Ngốc
- Chương 19: Lúc Nãy, Có Người Sờ Tai Của Cô Ấy
- Chương 20: Tổng Kim Triều, Cậu Cản Tổ (1)
- Chương 20+2: Tổng Kim Triều, Cậu Cản Tổ (2)
- Chương 22: Thư Tình
- Chương 23: Có Phải Cậu Ta Đã Hôn Cậu Phải Không
- Chương 24: Nhìn Cô Ấy Cùng Người Khác Tiếp Xúc, Tôi Muốn Giết Cô Ấy
- Chương 25: Nhìn Cô Ấy Cùng Người Khác Tiếp Xúc, Tôi Muốn Giết Cô Ấy
- Chương 26: Lễ Nào Để Cô Ấy Biết, Cậu Đang Nằm Ở Khoa Tâm Thần
- Chương 27: Đại Sư, Cháu Muốn Hai Mươi Sợi
- Chương 28: Đối Phương Nhiệt Tình Gọi Video
- Chương 29: Niệm Niệm Mau Nhìn, Anh Chàng Đẹp Trai Đó Hình Như Đang Qua Đây
- Chương 30: Trước Khi Đi, Cậu Có Thể Hôn Tổ Không
- Chương 31: Kim Triều, Tổ Ở Trước Cửa Bệnh Viên, Mau Tới Đây
- Chương 32: Xác Định Không Làm Chuyện Xấu
- Chương 33: Đã Có Bạn Gái, Xin Chớ Lại Gần
- Chương 34: Cậu Có Thể Thử
- Chương 35: Đây Là Lục Niệm Niệm Của Lớp 6 Phải Không
- Chương 36: Gần Chút Nữa
- Chương 37: Tổ Chi Đối Với Mình Cậu Như Vậy
- Chương 38: Tin Đồn
- Chương 39: Bọn Họ Nói Chúng Ta Xứng Đôi
- Chương 40: Yêu Sớm
- Chương 41: Ngoan Một Chút, Đợi Tổ Quay Về
- Chương 42: Tổ Rất Nhớ Cậu
- Chương 43: Có Thể Đem Cậu Gửi Qua Không

Chương 44: Câu Ấy Trở Về Rồi
Chương 45: Tớ Muốn Ngủ Cùng Cậu
Chương 46: Nếu Như Tớ Nói Đợi Cậu Tốt Nghiệp Sẽ Kết Hôn, Cậu Đồng Ý Không
Chương 47: Thẩm Mạn Tìm Tới Cửa
Chương 48: Cho Dù Biến Thành Ma, Cũng Muốn Bay Qua
Chương 49: Lời Cậu Nói Tớ Nhớ, Đừng Có Quýt Nợ
Chương 50: Ăn Nhiều Chút, Tới Qua Tiêu Hao Quá Nhiều
Chương 51: Kết Hôn
Chương 52: Xin Hãy Giữ Khoảng Cách Với Người Khác Giới, Tổng Phụ Nhân
Chương 53: Theo Cô Ấy
Chương 54: Bị Đánh
Chương 55: Niệm Niệm, Đời Này Đừng Rời Xa Anh
Chương 56: Kẹo
Chương 57: Ông Đây Giống Tiểu Tam Hay Sao
Chương 58: Em Có Cần Đánh Anh Cho Hà Giận Hay Không
Chương 59: Anh Ở Cùng Một Chỗ Với Em, Từ Đó Tới Giờ Chưa Bao Giờ Tín Nhiệm Em
Chương 60: Cho Nên Mới Phái Người Theo Dõi Em
Chương 61: Làm Lành Như Lúc Ban Đầu
Chương 62: Về Sau Đừng Tới Nhà Tôi (Nói Với Keon)
Chương 63: Bao
Chương 64: Loại Tình Cảm Này Tớ Trước Tới Nay Không Phải Là Gánh Nặng
Chương 65: Đến Chết Mới Ngừng
Chương 66: Đại Kết Cục
Chương 67: Phiên Ngoại: 1
Chương 68: Phiên Ngoại: 2 + 3
Chương 69: Phiên Ngoại 4: Tần Ương – Thẩm Mạn – Tống Trí Viễn
Chương 70: Phiên Ngoại 5: Bánh Bao Nhỏ

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 1: Nói Với Tống Kim Triều, Bà Đây Đã Đá Hẳn

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Bóng đêm trôi qua, tàn thuốc nhẹ nhàng rơi xuống sàn nhà. Đứng ở trước cửa sổ, chờ gió thổi bay mùi khói thuốc trên cơ thể, Tống Kim Triều mới quay người, nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ.

Trong khi mơ màng, bụng dưới xuất hiện một cơn đau, Lục Niệm Niệm giãy dụa quăn chặt chân, lông mày cau chặt. Người đứng phía sau dang tay ra, cẩn thận ôm cô vào lòng, tay đặt ở dưới bụng của cô và nhẹ nhàng xoa. Hơi ấm lòng bàn tay, thấm vào làn da mát mẻ và non mịn của cô gái, từng chút từng chút một tỏa ra hơi ấm thấm vào lòng của cô. Cơ thể cuộn tròn trong lòng người đàn ông như một cô mèo, sau đó cơn đau giảm dần, cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, Lục Niệm Niệm theo bản năng, vô thức co rút vào người đàn ông hơn, đầu rúc vào trong ngực người đó. Ngay cả khi cô bất tỉnh, Lục Niệm Niệm vẫn không cưỡng lại sự tồn tại của anh, trong tiềm thức sự ỷ lại vào anh vẫn không thay đổi.

Tống Kim Triều coi cô như một đứa trẻ, nhẹ nhàng vỗ lưng cô cũng không có động tác gì thêm.

Lặng lẽ nhìn cô một lúc, ngón tay cái đặt trên lông mày của cô.

Trước đây anh hiếm khi thấy cô cau mày. Dường như mọi sự phiền nhiễu đều không thể làm phiền cô.

Nhưng hiện tại thì khác, anh luôn thấy vẻ mặt cau có của cô.

Tổng Kim Triều ngồi ôm cô ngủ, di động trên bàn vẫn đang đổ chuông, anh cầm điện thoại lên, 30 cuộc gọi nhỡ, 40 tin nhắn.

Mặt không biểu cảm buông di động xuống, lần nữa ôm chặt người trong lòng.

Đôi môi mỏng mềm mại của người đàn ông, nhẹ nhàng liếm cổ của cô gái, hơi thở mát lạnh nhẹ nhàng chạy trên làn da của cô, cuối cùng nụ hôn dừng trên đôi môi đỏ.

Im lặng một lúc, Tổng Kim Triều thay Lục Niệm Niệm đắp chăn, nhẹ nhàng rời giường.

Những ngày cuối thu không lạnh lắm nhưng Lục Niệm Niệm rất sợ lạnh, trước khi mùa đông đến, áo len đã được chuẩn bị từ sớm, luôn được Tổng Kim Triều nhắc chú ý giữ ấm.

Điều hòa trong phòng được chỉnh tăng lên mấy độ, anh nhìn người đang ngủ trên giường, Tổng Kim Triều cũng không dừng lại, quay người bỏ đi.

Khi Lục Niệm Niệm thức dậy, bụng không còn đau, thế mà vẫn là hoàn cảnh quen thuộc, khiến cô cảm thấy có sự thay đổi rất lớn.

Cô cau mày, môi mím chặt, mắt dán chặt vào bức tranh trên tường.

Đó là những chữ cô viết.

Lúc còn trẻ, không biết gì đem nó tặng cho Tổng Kim Triều. Góc cuối của bức tranh có một con rùa.

Đây là nhà của Tống Kim Triêu.

Nhận ra điều này, tim của Lục Niệm không thể nào kiểm soát được đập liên hồi.

Hôm qua người mang cô về là anh?

Nhưng cô nhớ rõ, có người chạy tới ôm cô, người đó cao gầy, còn rất nhã nhặn, còn đeo kính.

Tống Kim Triêu từ trước đến nay đều không đeo kính, tướng mạo dịu dàng nữ tính, không phải dạng nhã nhặn.

Lục Niệm Niệm tự dưng thấy ử rữ, trên người là bộ áo ngủ mới, đột nhiên nhớ ra điều gì, cô vén chăn nhìn xuống, tức khắc mặt liền chuyển sang màu đen.

Áo ngủ là mới, ngay cả nội y cũng có người giúp cô thay.

Trong đầu có một ý nghĩ thoáng qua, Lục Niệm Niệm như lò xo nhảy ra khỏi giường. Sau khi rời khỏi chăn, giày cũng không kịp mang vội vã chạy ra ngoài.

Căn nhà rộng lớn vẫn như cũ vắng vẻ không có một ai.

Mọi hy vọng trong tim vừa nhen nhóm liền bị dập tắt.

Lục Niệm Niệm đi đến cửa, nhìn thấy đôi giày nam trên giá, nhìn một lúc lâu sau đó buông tiếng thở dài.

Trên bàn có sữa và bánh mì. Lục Niệm Niệm đi qua bàn ăn, đi thẳng tới tủ lạnh lấy sữa chua.

Rất lâu rồi chưa tới nơi này, mọi góc ngách đều sạch sẽ không tì vết.

Mỗi ngày đều có người đến dọn dẹp, chủ nhân của ngôi nhà này dường như chắc chắn rằng cô sẽ về đây ở.

Dậy sớm ăn sữa chua là thói quen xấu đã hình thành từ bé của cô.

Trên cửa tủ lạnh có dán một tờ giấy nhớ, trên giấy viết: “

Buổi sáng đừng ăn sữa chua, không tốt cho dạ dày”.

Trên giấy nhớ không ghi tên người viết nhưng chỉ cần nhìn chữ, cô có thể đoán là của ai viết.

Một chút hy vọng cùng phần nộ trong lòng từ từ nổi lên cùng một lúc, Lục Niệm Niệm tức giận, giật tờ giấy xuống vò thành một cục, thẳng tay ném vào thùng rác, mở cửa tủ lạnh chuẩn bị lấy hai bình sữa chua.

Nhưng, trong tủ lạnh không có sữa chua, toàn bộ bị thay thế bằng sữa bò.

Trong tủ lạnh cũng có một tờ giấy nhớ, người này đoán rằng cô sẽ không làm theo lời anh.

Tờ giấy nhớ màu xanh lảng lảng được dán trên tầng 2 của tủ lạnh, trên giấy viết: “

Nghe lời

”

Lục Niệm Niệm cuối cùng không thể nhẫn nhịn được nữa mà chửi thề, giật tờ giấy nhớ ra, rút điện thoại muốn tính sổ cùng người đàn ông này.

Anh ruốt cuộc là có ý gì.

Lục Niệm Niệm quen thuộc kéo số điện thoại của anh vào danh sách đen.

Vốn dĩ muốn gọi điện thoại nhưng đột nhiên cô lại sợ nghe thấy giọng nói của anh.

Lạnh buốt, một chút tình người cũng không có.

Đầu ngón tay trắng bệch, Lục Niệm Niệm chỉnh sửa tốt tin nhắn gửi đi, mặc dù khuôn mặt đại ra, mắt vẫn nhìn chăm chú vào di động.

Tận sau trong lòng có một âm thanh điên cuồng gào thét: “ Tổng Kim Triêu đã trở lại”.

Khi nhận được tin nhắn, Tổng Kim Triêu vừa lên máy bay, nhìn nội dung tin nhắn, sắc mặt không được tốt.

Đối phương nói: “

Tổng Kim Triêu, rốt cuộc anh có ý gì

”

Tốc độ trả lời tin nhắn của Tổng Kim Triêu vô cùng chậm, anh thật sự rất nghiêm túc, kiên trì gõ từng chữ, tin nhắn còn chưa gửi đi, đối phương đã gửi liên tiếp mấy tin nhắn tới.

Ánh mắt người đàn ông ảm đạm, thần sắc bình tĩnh.

Niệm Niệm:

Tổng Kim Triêu, anh là đồ tồi.

Niệm Niệm:

Bà đây không ăn.

Niệm Niệm:

Còn có, tôi đã có bạn trai, anh Tống không cảm thấy khó xử khi thay nội y cho tôi sao? Giống biến thái?

Keon ngồi bên cạnh, nhìn tâm trạng người đàn ông thay đổi liên tục, đột nhiên cảm thấy hồi hộp.

Kim Triều, có chuyện gì sao?

Người bên cạnh vỗ vai anh

Tống Kim Triều lắc đầu, đôi mắt đen dừng trên những dòng chữ chói lóa.

Một lúc sau, anh âm thầm xóa đoạn tin nhắn đã chỉnh sửa chỉ gửi qua ba từ trong quá khứ.

Bên này, Lục Niệm Niệm vừa cảm thấy phát ớn với chế độ độc tài của Tống Kim Triều vừa hung tợn ngồi cắn bánh mì, quai hàm phồng ra.

Khi nhìn thấy ba từ trong tin nhắn, đột nhiên cảm thấy bánh mì trong miệng mình, như bị mắc nghẹn, nhả không ra nuốt cũng không xuống.

Tống Kim Triều:

Em còn độc thân.

Câu trả lời của Tống Kim Triều làm cho cô không muốn ăn sáng nữa, Lục Niệm Niệm lau tay định trở về trường học, buổi chiều cô còn có tiết học.

Cửa mở ra, thành linh bên ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông.

Tướng mạo lịch sự, đeo kính, là người cô gặp ở bàn ăn tối qua.

Không ngờ tới người bên trong dậy sớm như vậy, Phương Ngọc vẫn chờ ở cửa sừng sốt một chút, vội vã phản ứng lại.

“Cô Lục, tiên sinh dặn tôi, cần phải đưa cô về trường học.”

Lục Niệm Niệm nghi ngờ liếc anh ta một cái, tiên sinh trong miệng anh ta không thể nghi ngờ chính là Tống Kim Triều.

“Anh ta đâu?”

Lục Niệm Niệm nghiêm mặt, đóng cửa cái “rầm”, đi thẳng tới ấn nút thang máy.

Phương Ngọc đi đằng sau cô, ấp úng nửa ngày, vẫn không nói ra.

Ra tới cửa lớn, Phương Ngọc sợ cô đi, vội vã mở miệng: “Cô Lục, cô đợi một chút, tôi đi lấy xe.”

Lục Niệm Niệm không nghe, quen thuộc bước tới hướng trạm chờ xe buýt.

Thời gian trước, Tống Kim Triều mỗi ngày đều dậy sớm hơn cô, không chỉ làm bữa sáng còn muốn đưa cô tới trường, sau đó lại đi làm.

Nghĩ đến cũng thấy thương người đàn ông này, thời gian đó vừa làm cha lại làm mẹ.

Đáy mắt lộ ra tâm tình phiền muộn, Lục Niệm Niệm tăng nhanh bước chân, giống như chạy trốn, muốn nhanh chóng rời xa nơi này.

Phương Ngọc rất nhanh đã lái xe đuổi kịp tới.

Điều chỉnh tốc độ xe, chạy chậm chậm theo phía sau Lục Niệm Niệm.

“Cô Lục, cô lên xe đi, từ chỗ này đến trạm dừng xe bus còn một đoạn.”

Phương Ngọc lo lắng lái xe, giẫm chân ga lại giống như đang đạp trên bông.

“Ngày hôm qua Tống Kim Triêu đã tới?”

Lục Niệm Niệm mặt không cảm xúc liếc mắt, ánh mắt mang theo mấy phần dò xét.

Phương Ngọc lúng túng gật đầu, giống như không muốn nhiều lời những chuyện liên quan đến Tống Kim Triêu.

Lục Niệm Niệm không nhìn được cau mày: “Anh đừng đi theo tôi nữa.”

Tốc độ chạy xe phía trước đã gây nên bất mãn của dòng xe phía sau, nếu không phải thấy được, biển số X của chiếc xe kia, phỏng chừng sớm có người xuống mắng chửi.

Phương Ngọc mặt lộ vẻ khó xử, nhưng đặc biệt kiên trì: “Cô Lục, tôi đưa cô tới trường, buổi sáng cô còn có tiết học.”

Lại có thể hiểu rõ hành trình của cô như vậy, Lục Niệm Niệm cười gằn, nghĩ lại cảm thấy chẳng là gì.

Cô dừng bước, đi tới bên cạnh cửa xe, nói với người bên trong: “Nói với Tống Kim Triêu, bà đây đá hấn!”

Này

Vẻ mặt Phương Ngọc cứng đờ.

Rất rõ ràng, lời này khẳng định hẳn không dám nói với ông chủ, mà cô nương trước mặt này lại không thể động vào.

Lục Niệm Niệm vẻ mặt lạnh lùng, nói xong lời này, vẫy tay gọi taxi.

Trên máy bay, Keon liếc nhìn thời gian, hiển nhiên bọn họ không nên trở về, nhưng Tống Kim Triều cố chấp, trở về hoặc ở lại giúp anh.

Người đàn ông bên cạnh trầm mặc không nói gì, khớp xương dài rõ ràng, không ngừng vuốt ve cổ tay trái, là một sợi dây đậu đỏ.

Sợi dây có chút xấu, sợi dây nhân duyên đã sờn cũ.

Khi Tống Kim Triều lo lắng bất an, sẽ làm động tác này.

Keon không nhìn được nhìn hẳn, tướng mạo người đàn ông vạn người mới chọn được một người, là người đàn ông đẹp trai nhất trong số người Trung quốc mà Keon từng gặp.

Tống Kim Triều da dẻ rất trắng, ngũ quan cũng đặc biệt tinh xảo, chỉ có cái mặt kia, giống băng ngưng tụ, trầm lạnh xa cách, tránh xa người ngàn dặm.

Giờ khắc này càng thêm một tầng mù mịt.

Tống Kim Triều nhìn tin nhắn Phương Ngọc gửi tới, lông mày càng nhíu chặt.

Tiếp theo là tin nhắn của Lục Niệm Niệm.

Anh nhìn qua tin nhắn, có thể tưởng tượng được, đáng vẻ khi tức giận đến xù lông của cô gái.

Trên màn hình lần nữa hiện lên nội dung tin nhắn mới.

Niệm niệm:

Anh nói, Anh có phải thằng khốn không

?

Tổng Kim Triều không do dự, vội vã trả lời:

Em nói đúng là đúng

.

Lúc này Lục Niệm Niệm ngồi trên xe taxi, nhìn chăm chăm tin nhắn được gửi tới, trong lòng càng khó chịu, viền mắt có chút chua xót.

Niệm niệm:

Rốt cuộc khi nào anh mới gặp tôi?

Mày Tổng Kim Triều càng nhúu chặt, sau đó nhả lại:

Rất nhanh.

Lục Niệm Niệm hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, người của anh đều đã xuất hiện, chỉ có anh ta là chưa thấy mặt. Lục Niệm Niệm tức giận, tốc độ gõ trên màn hình càng nhanh, nội dung là:

Anh đi chết đi.

Vốn định gửi đi, lại cảm thấy không thích hợp, cô xóa dòng chữ chương mắt kia, đổi thành:

“Anh cút đi, vĩnh viễn đừng để tôi thấy anh.”

Dưới tin nhắn, cô còn chưa hết giận, lại bổ sung một câu:

Bằng không gặp anh một lần, đánh anh một lần!!!

Sau một phen tin nhắn oanh tạc, Lục Niệm Niệm lần thứ hai đem số điện thoại của Tống Kim Triều kéo vào danh sách đen.

Trên máy bay, Tống Kim Triều nhìn ba dấu than, biểu hiện tối tăm.

Anh có thể đoán được, Niệm Niệm lần nữa kéo anh vào danh sách đen. Tống Kim Triều dựa vào ghế ngồi, mắt lim dim, lông mày tinh tế

Thở dài một hơi.

“Hình như mọi việc tôi làm đều khiến cô ấy đau khổ.”

Giọng của anh rất thấp, giống như nói cho chính mình nghe.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 2: Không Đánh Không Quen, Nghe Nói Đó Là Một Tên Ngốc

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Lục lão gia từng nói, con gái thì phải an tĩnh, nhưng cháu gái nhà mình lại làm người ta không ngừng lo lắng, suốt ngày kêu gào đòi đánh đòi giết.

Cuối tháng bảy, thời tiết vẫn nóng, toàn bộ thành phố A như ở trong một cái nồi hấp.

Khu vực đại viện, cậu thanh niên cao gầy đứng bên ngoài cổng sắt dưới ánh mặt trời như thiêu đốt.

Trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi, cậu giơ hai tay lên trước lông mày để cản nắng, ngửa đầu về hướng cửa sổ đóng chặt trên lầu hai.

Một tòa nhà nhỏ cũ kĩ.

Có vẻ như cậu đã đứng ở đây rất lâu rồi, mồ hôi thấm ướt đầm lưng áo sơ mi, mồ hôi hột to như hạt đậu theo gò má cậu chảy xuống.

Trần Tương Xán khó chịu lau mồ hôi, khuôn mặt đẹp trai màu da lúa mì bị hun đỏ bừng.

Lông mày của cậu thiếu niên tụ thành một đoàn gấp đến độ bốc khói, lúc

này trong bụng kìm nén một cổ tức giận, một bên là nóng, một bên là tức giận.

Cậu đi cà nhắc bước tới căn phòng nhìn, đáng tiếc trong phòng quá tối chỉ lộ ra một bức tranh mơ hồ, không thể nhìn thấy người bên trong.

Lục Niệm Niệm nha đầu kia bình thường đều không sợ trời không sợ đất, một khi đụng phải ông nội của cô, giống như chuột nhìn thấy mèo, cậu đã đợi nửa ngày rồi mà không có động tĩnh gì.

Trần Tương Xán miệng đắng lưỡi khô, phát ra một tiếng trầm thấp, đang chuẩn bị hướng về cửa sổ hét to một tiếng, phía sau hai thanh niên vội vàng chạy tới.

Một béo một gầy, bộ dạng giống học sinh cấp 3, gương mặt hai người đỏ bừng, nhưng không giống bị nắng nóng thiêu đốt.

Vừa nhìn chính là bị người khác đánh!

Trương Tiểu Bàn giơ cánh tay đầy thịt, gương mặt xám xịt nói: “Anh Trần, tên kia đúng là giống chó! Em còn chưa ra tay, đã bị nó cắn!”

Trần Tương Xán liếc cánh tay bị thương của hắn, vỗ một cái lên vết thương trên tay của hắn, nhìn thấy hai hàng dấu răng chính tề còn vương máu, tức giận đến khóe mắt nhảy lên.

Trần Tương Xán không bận tâm việc ông Lục còn ở trong phòng, rống lên một tràng: “Lục Niệm Niệm! Mau ra đây cho ông!”

Rống xong, ba người đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía tầng 2 cửa sổ vẫn đóng chặt.

Trương Tiểu Bàn thở hỗn hển chạy tới, vào lúc này nhiệt độ nóng muốn

bốc hơi, đợi một lúc không thấy có động tĩnh gì, hân vốn béo nên không chịu được nóng, cánh tay còn ần ần đau đớn, lúc này nói chuyện có chút yếu ớt: “Niệm Niệm rốt cuộc có ra không, đợi thêm nữa tiểu tử kia sẽ chạy mất!”

Gương mặt Trần Tương Xán lăm lè đáng sợ, làm thỉnh không nói lời nào, lông mày đen nhú chặt.

Kia là hàng xóm mới tới, nhìn có vẻ bí ẩn。

Cãi nhau xong thì đi, căn bản không để mấy người họ vào mắt.

Trần Tương Xán kìm nén cơn giận, muốn tìm Lục Niệm Niệm, cô gái này đánh nhau rất lợi hại, từng luyện Taewondo, dù thực sự đánh người tàn phế còn có người Lục gia chống đỡ.

Mà lúc này trong thư phòng trên tầng 2, Lục Niệm Niệm trưng ra bộ mặt trắng như sứ, môi vênh lên, bộ dạng nghiêm túc, con người trong suốt nhìn chăm chăm vào giấy tuyên đặt trên bàn, trên tay cầm một chiếc bút lông, nhắc lên hạ xuống, lộ ra bộ dáng nghiêm túc.

Khí lạnh của điều hòa làm giảm bớt sự nóng nảy trong lòng của cô.

Ông lão đứng sau lưng cô, chấp hai tay ra đằng sau lưng, khuôn mặt hân theo dấu vết của thời gian, vẻ mặt anh tuấn trầm tĩnh nhưng khí sắc tràn đầy.

Ông nghe thấy âm thanh phát ra từ ngoài cửa sổ truyền đến, dùng ngón chân để đoán, ông cũng biết là do cậu nhóc Trần gia làm.

Niệm Niệm từ sáng đến tối muộn đều ở nhà đấy, người không biết lại tưởng cô là cháu gái Trần gia.

Nhìn tư thế cầm bút của cô nhóc này không tồi, sau khi hạ bút viết xong một chữ, lông mày của ông Lục trở nên dịu dàng nhưng vẫn giả bộ nghiêm

mặt nói: “ Hôm nay hãy ở nhà, không được đi lung tung, viết xong những thứ này thì ăn cơm”

Ông Lục nói xong liền quay người đi, Lục Niệm Niệm cũng không dừng bút, nhanh nhẹn đáp lời, giọng nói dịu dàng: “ Vâng, ông đi thông thả”

Ông Lục nhướn mày, không an tâm liếc cô một cái, thấy nha đầu vẫn bình thường, ông mới quay người chậm chạp rời đi.

Ngay lúc cửa thư phòng được đóng lại, Lục Niệm Niệm dán mắt vào mắt mèo trên cửa.

Vừa dừng động tác, cửa thư phòng đột nhiên mở.

Năng lực điều tra của ông Lục rất mạnh mẽ, chỉ cần lùi về sau một bước, từ ngoài cửa nửa người đã tiến vào bên trong, đối diện với ánh mắt có tật giật mình của cháu gái, ông Lục trầm mặt nghiêm giọng: “Đừng nghĩ đến chuyện chuồn đi, luyện viết hết mấy chữ này cho ông”.

“ Luyện không xong thì đừng bước ra khỏi cửa”

Ông Lục gầm lên, Lục Niệm Niệm sợ hãi, đứng im tại chỗ, đầu gật giống như gà mổ thóc, đáng vẻ nhu thuận.

Ông Lục không yên tâm nhìn cô mấy giây, sau đó mới lặng lẽ đóng cửa lại.

Cả thư phòng trở nên yên tĩnh, Lục Niệm Niệm sợ ông Lục đi được nửa đường lại quay lại giết mình, lúc này không dám hành động lỗ máng, khuôn mặt thanh tú tập trung vào tờ giấy tuyên.

Sau khi một đường bút mạnh mẽ hạ xuống, trên tờ giấy xuất hiện một con rùa bốn chân ngang ngược.

Chưa hài lòng với kiệt tác của mình, Lục Niệm Niệm lại quét thêm 2 đường, bên cạnh con rùa có mấy con gà đang nhặt thóc.

Đợi đến khi tiếng bước chân dần biến mất, Lục Niệm Niệm lập tức ném chiếc bút lông trên tay, lao tới bên cửa sổ.

Cửa sổ được mở ra, khí nóng lập tức ủa vào mặt, cô nhìn xuống dưới, quả nhiên ở dưới lầu, Trần Tương Xán đang đen mặt nhìn cô.

Người con trai cao 1m8, chân dài có thể sánh với người mẫu Âu Mỹ, đáng tiếc khuôn mặt đẹp trai giống như ăn phải phân, thật không phù hợp.

Bà cô này cuối cùng cũng hiện thân.

Trương Tiểu Bàn khịt mũi, trên mặt mồ hôi hột toát ra giống như đi như từ trong mưa rào bước ra: “ Lão đại, mau xuống đây đi, có chuyện rồi”

Ba người bên ngoài cổng sắt vừa giận vừa lo lắng, Trần Tương Xán phơi nắng đã nửa tiếng khô cả người, mặt vừa đen vừa đổ mồ hôi, đại não bắt đầu nóng lên: “ Lục Niệm Niệm có người kiểm chuyện, xuống đây mau”.

Lục Niệm Niệm mắt hạnh mở to, trả lời: “ Đợi chút, tớ xuống ngay”

Rõ ràng có người bắt nạt đàn em của cô, Lục Niệm Niệm thuộc phái hành động, quay người, trèo lên bàn lăn một vòng, từ trong đồng vũ khí chọn ra những vũ khí lợi hại nhất.

Cây gậy gỗ của ông Lục, chuyên dùng để đánh Lục Niệm Niệm.

Mấy chàng trai đợi bên dưới, chỉ có thể nhìn thấy trên cửa sổ tầng 2 xuất hiện một cây gậy, cô gái buộc tóc đuôi ngựa với đôi chân dài trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ, đôi chân dài một trước một sau dừng trên điều hòa.

Có lẽ sợ người bên trong phát hiện, Lục Niệm Niệm bước từng bước nhỏ,

sau đó nhẹ nhàng nhảy rơi xuống bãi cỏ.

Thân hình thiếu nữ nhẹ nhàng như con chim hoàng oanh đáp xuống, mỗi một bước đi đều nhẹ nhàng như gió.

Trần Tương Xán hí cặp mắt hoa đào nhìn cô

Lục Niệm Niệm trên tay cầm cây gậy gỗ đi tới bên cạnh anh, cô gái có khuôn mặt trắng trẻo càng nhìn càng đáng yêu.

Trần Tương Xán không cảm thấy nóng, nhìn cô nhỏ họ Lục giống tiên nữ hạ phàm, khi đấy cảm thấy như có cơn gió thổi qua trái tim anh.

“Đừng lải nhải nữa, khuôn mặt đẹp trai của ông đây bị phơi khô rồi”.

Trần Tương Xán không quên trách mắng cô, còn đưa mặt qua để cô có thể nhìn thấy.

Lục Niệm Niệm đẩy anh ra, đi lên đằng trước: “ Ông tở, không phải cậu không biết, đóng cửa rất nhiều ngày, một ngày 24h chỉ có ngủ và trông chừng tở”.

Trần Tương Xán nhìn cây gậy gỗ trong tay cô sau đó nhướn mày.

Khi đoàn người đi đến trước cổng, em trai nhỏ đã đợi ở đấy, chỉ vào tòa nhà trước mặt, che đi vết thương vừa sưng vừa đỏ trên mặt, khóe miệng còn đau: “Tên đó vào nhà, em không thể bắt được hắn”.

Trần Tương Xán tức giận liếc hắn, nhìn vào bên trong tòa nhà, quả nhiên thấy một thân ảnh xa lạ với vóc dáng cao gầy quay lưng về phía họ.

Người đó đang cho chó ăn.

Nghe thấy động tĩnh, con chó trong tay cậu ta đột nhiên sủa.

Là một con chó Samoyed màu trắng, thân hình bé nhỏ, nhìn nó chưa trưởng thành nhưng tính khí không hề nhỏ. Thấy mọi người tập trung ngoài sân con chó Samoyed sủa oang lên.

Trương Tiểu Bàn xoa cánh tay và nói: “Con chó này đang khiêu khích tớ sao”.

Trần Tương Xán nhìn về phía trước, không biết là đang nhìn người hay nhìn chó.

Lục Niệm Niệm đứng trước cổng sắt, hét với người bên trong: “Mau ra ngoài cho tôi, có gan bắt nạt đàn em của tôi, không có gan đấu với tôi sao? Đây là thói quen xấu của cô, Lục Niệm Niệm giống lưu manh, chân gác trên cánh cổng sắt, công cụ gây án trong tay rục rịch.

Lục Niệm Niệm ném xong câu đấy, bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường, người kia cũng không có động tác gì, dường như không nghe thấy. “Này, người mới tới, tôi đang nói chuyện với cậu!”

Chẳng lẽ tên này bị điếc, Lục Niệm Niệm lắc cánh cổng sắt. Cậu thiếu niên cách mọi người không xa, dáng vẻ gầy gò, trên người mặc T-shirt màu đen, cái gáy thon dài trắng nõn, phác họa đường nét cứng cáp. Da của cậu thiếu niên lộ ra bên ngoài, nhìn có vẻ xanh xao. Cậu lặng lẽ ngồi ở đó, bất động, bộ dáng giống bức tranh phong cảnh tĩnh lặng.

Đợi câu trả lời của cậu, Trần Tương Xán không còn kiên nhẫn.

Lục Niệm Niệm cau mày và nhìn chăm chăm cậu ta, trong con người nửa sáng nửa tối, phản chiếu hình ảnh cậu thiếu niên từ từ quay người lại, cậu thiếu niên ném ánh mắt lạnh lùng về hướng cô. Trong chốc lát, trái tim Lục Niệm Niệm đập rộn ràng.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 3: Không Được Bắt Nạt Kẻ Yếu

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Bà Lục từng nói: “Thằng nhóc nhà Tống gia thật đáng thương, nghe nói đầu óc không minh mẫn, trở về lâu như vậy rồi mà vẫn không nói chuyện, cả ngày đều là dáng vẻ ngu ngốc.

Lục Niệm Niệm: “ Hẳn là một thằng ngốc, hình như không giống”

Bà Lục: “Con không được bắt nạt kẻ yếu”.

Cậu thiếu niên lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng xuyên qua từng tầng sóng nhiệt, lặng lẽ đáp xuống người cô.

Cô như bị nhấn chìm trong con người sâu và ảm đạm đấy, trái tim Lục Niệm Niệm đập lộp bộp.

Cô hé đôi môi khô, bên tai vang lên tiếng gào rít, cổ họng khô khốc. Khi này thì hùng hổ chạy qua, nhưng hiện tại cô lại không biết phải nói gì.

Trên đường tới đây đã nghĩ kỹ lời thoại, nhắc tay áo lên chuẩn bị cùng người ta cãi nhau.

Bên tai vẫn như cũ truyền đến tiếng kêu vo ve của côn trùng và tiếng chó

sửa gắt gông.

Thỉnh thoảng lại truyền tới như bạn đồng hành.

Khi cậu ta quay đầu nhìn qua, Lục Niệm Niệm bắt đầu cảm thấy đây là một sai lầm, có một thứ gì đó trong lòng bắt đầu mở ra, đầu cô trống rỗng.

Samoyed đi qua đi lại bên cạnh chủ nhân của nó, canh chừng từng giây từng phút không cho bất cứ người nào xâm phạm chủ nhân.

Ánh mắt của cậu thiếu niên trống rỗng, trên tay cầm xích của con chó.

Thân hình nó cùng cậu thiếu niên giống nhau, thân mình dài với hai tay thon dài.

Lục Niệm Niệm nhìn cậu vô thức nuốt nước miếng.

Trần Tương Xán phát hiện ra những thay đổi nhỏ của cô, khuôn mặt phiểm hồng, hai tai cũng phiểm hồng,

Anh cau mày, đẩy người trước mặt.

Trước đây chưa từng thấy bộ dạng như vậy của nha đầu này, hôm nay sao lại bày ra bộ dạng như vậy.

Trần Tương Xán tỏ ra không vui, cầm vũ khí trên tay cô, nhìn thấy cô nửa ngày không có động tĩnh gì, trong lòng bùng lên một ngọn lửa giận dữ.

“Đừng trốn trong đấy, mau ra đây cho ông”.

Trần Tương Xán thở hổn hển, dùng cây gậy gõ lên cánh cổng sắt phát ra âm thanh chói tai.

Con chó trong tay cậu thiếu niên trở nên nóng nẩy, vùng khỏi tay chủ

nhân, hướng những người đứng bên ngoài cánh cổng sắt mà sửa.

Lục Niệm không kịp phản ứng, con chó và bọn họ ngăn cách với nhau bởi tấm cổng sắt, nó tức giận nhảy về phía trước, cuối cùng chạy tới chỗ cô, đối diện với mặt cô sửa inh ỏi.

Con chó gào thét inh ỏi, làm cho khí thế của cả nhóm bị giảm đi, Trương Tiểu Bàn tức giận chạy lên, chỉ vào mũi con chó: “mày sửa cái gì, còn sửa, tao giết mày để ăn thịt chó”.

Con chó nghe vậy càng sửa kịch liệt hơn, nó thè cái lưỡi dài với những đốm đen.

Trương Tiểu Bàn choáng váng với con chó này, xắn ống tay áo lên cao định cùng con chó đánh nhau, nếu không có cánh cổng sắt, Lục Niệm Niệm cảm thấy với sự hung dữ của con chó, khẳng định có thể lấy đi hai tay của Trương Tiểu Bàn.

Tập âm ồn ào dần thu hút sự chú ý của người qua đường, nhưng cậu thiếu niên vẫn im lặng ngồi tại chỗ đó, bên cạnh là thức ăn cho chó.

Lục Niệm Niệm đỏ mặt, đoạt lại cây gậy, trong lòng nghĩ thôi bỏ qua mọi chuyện.

Trương Tiểu Bàn mắng con chó, Trần Tương Xán đứng khuyên ngăn, còn cậu thiếu niên bỏ ngoài tai mọi việc, cặp mắt đen và lạnh lẽo giống như đang xem một trò hề.

Tống Kim Triều từ từ quay người, im lặng nhìn cô.

Mặc dù đã từng trải qua biết bao sóng to gió lớn, đối diện với đôi mắt yên tĩnh, Lục Niệm Niệm bỗng nhiên hốt hoảng, khuôn mặt nóng lên, liền ném cây gậy trong tay đi.

Người đó chuyển hướng đi tới bên cô, bước chân nặng nề mà trầm ổn, bước từng bước chậm chạp, dường như đang giẫm lên trái tim cô.

Càng đến gần, cô càng có thể nhìn thấy cậu rõ ràng.

Khỏe mắt sâu, mũi thẳng, da trắng, thân hình cao gầy, giống như người bệnh.

Lục Niệm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đấy, đột nhiên nhớ tới một câu: “Cự tuyệt sắc lang, có một không hai”.

Thật sự có người như vậy.

Mặt của Trần Tương Xán càng trở nên âm trầm, đặc biệt khi nhìn thấy những biến hóa trên mặt Lục Niệm Niệm, trong lòng càng không thoải mái.

“Cậu nhóc cầm tinh con chó sao, mở miệng liền cắn anh em của tôi”.

Mặc dù được ngăn cách bởi cổng sắt, một lũ con trai bộ dạng hung hăng, dường như giây tiếp theo có thể vượt qua chướng ngại vật, bắt nạt cậu thanh niên yếu đuối đứng bên trong.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng chó sủa, chú chó Samoyed trắng so với chủ nhân của nó càng hung dữ hơn.

Vì đề phòng tình hình trở nên xấu hơn, Lục Niệm Niệm nhìn cậu thiếu niên từ này đến giờ vẫn chưa nói câu nào, rồi mở miệng nói: “Cậu là người mới tới đây sao?”

Người đó vẫn không nói gì.

Lục Niệm Niệm tiếp tục nói: “Cậu cắn người là cậu sai, cậu phải xin lỗi cậu ta, rồi chuyện này đến đây kết thúc”.

“Làm sai xin lỗi là được, không nên đánh nhau, suy cho cùng cậu là người mới tới, sau này ngẩng đầu không thấy, cúi đầu thấy, đặc tội với mọi người, mọi việc sẽ trở nên phức tạp hơn”.

Không ngờ lão đại có thái độ này, Trương Tiểu Bàn kinh ngạc, không đánh nhau, cứ như vậy là kết thúc mọi chuyện?.

Biểu hiện của Trần Tương Xán còn khó coi hơn ăn phải ruồi: “Lục Niệm Niệm, như vậy là sao?”

Lục Niệm Niệm gật đầu, nhẫn nại chờ đợi tiếng xin lỗi từ người bên trong..

Bên tai chỉ còn tiếng chó sủa.

Lục Niệm Niệm nhìn cậu thiếu niên bình tĩnh và kiêu ngạo, trong lòng không ngừng lo lắng:”Cậu mau nói đi, nói xong mọi chuyện sẽ ổn, chúng ta vẫn có thể làm bạn”.

Bị dáng vẻ kiêu ngạo của cậu chọc tức, Trần Tương Xán đỏ mắt hét lên: “Nói nhanh lên, không có quyền chọn lựa”.

Những người đứng bên ngoài cổng sắt, mặt bị hun đỏ bừng, mồ hôi không ngừng toát ra, có lẽ vì thời tiết nóng như lửa, Lục Niệm Niệm còn đỡ hơn mọi người.

Người bên trong cánh cổng sắt chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu đen đơn giản, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo, đôi mắt lạnh lùng lại lần nữa chuyển hướng nhìn về phía cô.

Lục Niệm Niệm bị cậu phớt lờ trong thời gian dài, liếm môi và nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đấy. Cô cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm đi vài độ.

Lục Niệm Niệm đoán có thể là cậu nói lời xin lỗi, trong lòng yên lặng nghĩ, câu tiếp theo nên trả lời như thế nào.

Có thể nói với cậu, đây là chuyện nhỏ, không đánh không quen hoặc trao đổi phương thức liên lạc, thu nhận cậu làm đàn em.

Nghĩ đến điều này, Lục Niệm Niệm mở to hai mắt nhìn cậu, xương cốt người này không đủ mạnh, sau này nếu bị bắt nạt thì cô có thể đứng ra che chở cho cậu.

“ Mau xin lỗi đi, không phải người câm, giả vờ làm gì”.

Bị người ta cắn, Trương Tiểu Bàn cảm thấy choáng váng, ngực vẫn còn đau vì tức giận.

Mí mắt cậu thiếu niên hơi động, môi mỏng từ từ mở ra, cuối cùng một chữ cũng không thoát ra được.

Cảm nhận được ánh mắt cô gái đối diện đang nhìn mình, ánh mắt cậu trở nên u ám và lạnh lẽo, môi cậu mím chặt thành một đường, giống như cậu đang nhẫn nhịn.

Bầu không khí bỗng dừng rơi vào trầm mặc, mọi người đều không nói gì, chú chó Samoyed cũng lười sủa.

“Cái đó...”

Không nói xin lỗi cũng không sao, Lục Niệm Niệm còn chưa nói xong, người nào đó liền dắt chó rời đi.

Dáng người thon dài, khi đi ngang qua Lục Niệm Niệm, trong không khí tràn ngập mùi thuốc đông y. Ngoài ra còn xen lẫn mùi hương bạc hà.

Cậu thiếu niên nhanh chóng rời đi, bóng lưng cũng nhanh chóng biến mất

trong vườn hoa.

Lục Niệm Niệm chú ý đến đôi chân thon dài của cậu, so với Trần Tương Xán còn dài hơn, nên đi nhanh cũng là chuyện thường.

Khi người đó rời đi, còn để lại ánh mắt lạnh lùng cho mọi người, Trương Tiểu Bàn tức giận thở hỗn hển, lần sau đừng để hấn gặp lại tên tiểu tử này, còn có con chó đó.

Trên đường về chỉ còn Lục Niệm Niệm và Trần Tương Xán.

Từ lúc nhìn thấy tên tiểu tử thối đó, nha đầu này có gì đó không bình thường, Trần Tương Xán bất chợt nhìn cô, phát hiện mặt cô chuyển thành màu đỏ.

“Này, sao mặt cậu đỏ vậy?”

Tốc độ của Trần Tương Xán chậm lại.

Lục Niệm Niệm vô thức chạm vào mặt mình, cảm thấy má nóng bừng: “Có vấn đề gì sao?”

Lại còn hỏi lại, Trần Tương Xán đi thẳng đến chỗ Lục Niệm Niệm, chặn đường cô lại.

“Cậu vừa nhìn thấy tên tiểu tử đó liền đỏ mặt”

Chàng trai trước mặt cẩn thận quan sát cô, không bỏ lỡ chi tiết nào. Cậu búng ngón tay vào má cô, chỉ vào gương mặt vẫn đang phỉm hồng, giọng nói vô cùng tệ: “Vẫn còn thấy nóng”.

Lục Niệm Niệm sững sờ, nhanh chóng lấy tay xoa mặt và trả lời: “Ai đỏ mặt, tớ là bị say nắng”.

Môi Trần Tương Xán nhếch lên một nụ cười khẩy.

Say nắng cái rằm, hẩn ở bên ngoài lâu như vậy còn không say nắng, nhìn tiểu nha đầu này, neho mắt liền biết trong lòng cảm thấy hồ thẹn.

Lục Niệm Niệm không hiểu vì sao tên này lại có phản ứng bất thường như vậy, liền đẩy cậu đi về phía trước.

Trần Tương Xán đi đằng sau cô, gương mặt trống rỗng hỏi: “Cậu nghĩ mình đẹp trai hay tên kia đẹp trai hơn”.

Lục Niệm Niệm đầu cũng không quay lại nói: “ Sao có thể đẹp trai bằng đàn em của tớ”.

Trần Tương Xán không thể bình tĩnh được nữa, bước nhanh đuổi theo cô, nắm tóc đuôi ngựa của cô.

“Cậu chỉ coi mình là đàn em”.

Giọng điệu của cậu trở nên lạ thường còn có chút khó tin.

Lục Niệm Niệm dừng bước chân, nhìn cậu bằng ánh kỳ lạ: “Lẽ nào cậu không để tớ làm lão đại của cậu”.

Giọng nói dần giảm xuống, lời nói của Trần Tương Xán chỉ đến môi rồi nuốt trở lại.

Sắc mặt Trần Tương Xán không được tốt cho lắm, đôi mắt hoa đào đỏ hoe, Lục Niệm Niệm quan tâm hỏi: “ Rau thơm, cậu không bị bệnh chứ?”

Trần Tương Xán tức giận và quay đầu hét lên: “Cậu mới có bệnh”.

Thái độ của người này thật xấu, Lục Niệm Niệm không nói nữa, quay lưng tiếp tục bước về phía trước.

Đang sau lần nữa truyền tới giọng nói của Trần Tương Xán: “Tốt nhất là say năng, đừng có mắc bệnh hoa si là được”.

Trần Tương Xán nói xong câu đó, đầu cũng không quay lại cất bước rời đi.

Lục Niệm Niệm sững sờ, nghĩ đến cảnh lúc này, cảm thấy thật sự quá tệ.

Đối phương là một thư sinh ốm yếu, mà cô giống như là bắt nạt kẻ yếu.

Vào thời điểm ăn tối, Lục Niệm Niệm bị ông Lục dạy dỗ không ít.

Ông Lục tuôn ra một tràng dài những câu dạy dỗ cô. Lục Niệm Niệm đã tập thành thói quen, bất luận ông nói gì, cô đều ngoan ngoãn đáp ứng, tuyệt đối không cãi một lời.

Mở miệng là bị đánh.

Bà Lục tính cách so với ông Lục tốt hơn nhiều, dịu dàng hơn rất nhiều, hai vợ chồng giống như hai thái cực.

Khi Lục Niệm Niệm giúp bà Lục rửa bát, có nói chuyện về hàng xóm mới tới bên cạnh.

“Bà nội, người mới tới là khách của Tống gia hả bà?”

Lục Niệm Niệm tắt vòi nước, để bát sạch đã rửa sạch vào trong tủ bát.

Bà Lục từ tốn mở cánh cửa tủ, đáp: “Đây là cháu của ông Tống, đến đây đã được nửa năm rồi”.

Không ngờ đã được nửa năm rồi, Lục Niệm Niệm lặng lẽ gật đầu: “Trước đây cháu chưa từng gặp qua cậu ấy, hôm nay mới gặp”.

Bà Lục lấy dẻ lau bàn: “ Thằng nhóc đấy, thật đáng thương, tướng mạo anh tuấn, đáng tiếc đầu óc lại không minh mẫn”.

Động tác đặt bát của Lục Niệm Niệm đột nhiên dừng lại: “Cái gì gọi là đầu óc không minh mẫn”.

Bà Lục hạ thấp giọng, chậm rãi nói: “Nghe nói là bị kích động, hiện tại nói còn không lưu loát. Tiểu tử đó nhìn giống như bị bệnh, bà Lục trước đó đã đến nhà họ Tống chơi, mới phát hiện ra thằng nhóc đó không biết nói chuyện, mọi người đều nói thằng nhóc đó bị câm. Điều đáng thương hơn nữa là trên người cậu nhỏ còn có vết thương, một ngày ba bữa đều phải uống thuốc.

Dường như nhớ ra điều gì, bà Lục đột nhiên nói: “ Cháu, không được bắt nạt kẻ yếu”.

Cháu bà từ nhỏ đến lớn đều sống ở quê, nên quen thói ở quê, từ khi chuyển vào đại viện ở cũng là bá vương chuyên bắt nạt kẻ yếu.

Bà Lục trong lòng không yên tâm, sợ cô bắt nạt kẻ yếu, đem thằng nhóc đấy ra chơi đùa.

Lục Niệm Niệm âm thầm thu dọn đồ không nói chuyện, càng không dám nói với bà nội, chiều nay cô cùng một nhóm đàn em đi tìm người ta tính sổ.

Sau bữa tối, bà Lục lấy từ trong sân một giỏ ngô, sau khi luộc chín chọn được vài bắp to và đẹp đưa cho Lục Niệm Niệm và nói: “Niệm Niệm, giúp bà đem cái này sang cho bà Tống”.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 4: Tên Ngốc Đó Đang Nhìn Trộm Tôi

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Lục Niệm Niệm bưng đĩa ngô đến trước cửa Tống gia.

Hành động hôm nay của cô chưa được tính là thân thiện, cô còn chưa động thủ, chắc cậu sẽ không bị cô dọa sợ.

Nghĩ đến lời của bà nội, tiểu tử Tống gia đầu óc không minh mẫn, Niệm Niệm có phần thông cảm với cậu, trước khi ra cửa còn cầm thêm hai bắp ngô, tặng thêm cho cậu.

Lục Niệm Niệm tâm tình phức tạp, mắt nhìn thẳng vào cửa lớn.

Nhẹ nhàng gõ hai lần, một phút sau, cánh cửa an ninh đang trước được mở ra.

Mở cửa là bà Tống, nhìn thấy Niệm Niệm, bà Tống nở nụ cười thân thiện kéo cô vào phòng.

Người thấy mùi ngô, bà Tống cũng chiều xoa đầu cô,, giữ cô ở lại ăn cơm.

Lục Niệm Niệm ngồi ở phòng khách, phát hiện chỉ có một mình bà Tống.

“Bà, cháu ăn rồi, cháu xin phép về trước”.

Bà Tổng giữ cô lại: “Đừng đi, cháu khó có dịp tới đây, trong nhà chỉ có mấy người, bình thường cũng không có ai nói chuyện với bà”

Bà Tổng từ phòng bếp lấy ra một chiếc đĩa mới, xếp ngô vào cái đĩa.

Lục Niệm Niệm nhìn bốn phía, an tĩnh, phi thường an tĩnh.

Cô không nhin được hỏi: “Bà Nội, trong nhà chỉ có một mình bà”.

Bà Tổng bóc một cái bắp ngô, trả lời: “Còn có cháu nội bà, thằng bé không thích nói chuyện”.

Lục Niệm Niệm suy tư gật đầu, bà Tổng đưa cho cô một cái bắp ngô: “Nó cả ngày ở trong phòng ngủ không ra ngoài, cũng không có bạn cùng trang lứa để chơi”.

Niệm Niệm, nếu cháu lên chơi với nó, có thể nó sẽ nói vài câu.

Cô bé Lục gia này khiến người ta yêu thích, nói không chừng Kim Triều có thể nguyện ý kết bạn với cô.

Mắt bà Tổng sáng ngời, đứng dậy, dẫn Niệm Niệm lên lầu 2.

Nhà Tổng gia so với nhà Lục gia to hơn rất nhiều, bà Tổng dẫn Niệm Niệm đi qua phòng sách, còn có một hành lang dài.

Phía cuối hành lang là phòng ngủ của người nào đó.

Bà Tổng không trực tiếp gõ cửa, nhẹ nhàng ho một tiếng, sau đó mới gõ cửa.

Lục Niệm Niệm cầm ngô, trái tim bắt đầu đập thành thịch.

Đợi một lúc lâu, Lục Niệm Niệm nghĩ, người bên trong chắc đã đi ngủ.

Bà Tổng vẫn như cũ chờ đợi, còn có vẻ rất kiên nhẫn.

Đợi nửa ngày trời, cửa mới mở, còn mang theo mùi hương thảo mộc nồng đặc.

Giống mùi hương cô người thấy ban ngày, mà trước phòng ngủ, có đặt một chiếc tủ thuốc lớn.

Đây là lần thứ hai Lục Niệm Niệm nhìn thấy Tổng Kim Triêu.

Cậu thiếu niên vẫn mặc chiếc áo T-Shirt đen lúc chiều, khuôn mặt anh tuấn, thần sắc có phần âm đạm, ánh sáng từ phòng ngủ chiếu vào khuôn mặt cậu lộ thêm mấy phần sắc sảo.

Tầm mắt Tổng Kim Triêu rất nhanh chú ý đến cô gái đứng sau bà Lục, lông mày lập tức nhăn lại, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, vẫn lạnh lùng thờ ơ.

Bà Tổng nhìn thấy cháu trai mình, trên mặt nở nụ cười nhân hậu, dường như đã quen với sự thờ ơ của cậu thiếu niên.

Bà giới thiệu đơn giản về Lục Niệm Niệm, sau đó vỗ vai cô một cách thân thiện.

Sau khi bà Tổng rời đi, Lục Niệm Niệm mỉm cười, cố gắng phá vỡ sự im lặng bằng một giọng điệu thư thái.

“Thật tốt, lại gặp lại cậu”.

Người đàn ông trước mắt nhìn cô với vẻ lạnh lùng, giây tiếp theo đóng cửa lại.

Lục Niệm Niệm nhanh tay lẹ mắt bước tới một bước, thân hình thon thả lập tức chặn ở cửa.

“Đừng như vậy, chuyện lúc chiều coi như cho qua, chúng ta không đánh không quen biết nhau, phải không?”

Khi cô bước tới gần, khoảng cách giữa hai lập tức được rút ngắn, mùi hương bạc hà trên người cậu từ từ bay vào mũi cô.

Sạch sẽ mà thanh mát.

Sức lực của cậu không lớn, Lục Niệm Niệm lúc đầu bị kẹt giữa cánh cửa và cậu, sau đó từ từ đẩy cậu bước vào.

Thái độ của cô nằm ngoài dự đoán của cậu.

Tổng Kim Triều lạnh lùng chắn trước mặt cô, sau đó lôi tay cô kéo ra ngoài.

Lòng bàn tay của cậu khô và mát, rất dễ dàng nắm trọn tay cô, bàn tay to lớn như muốn nghiền nát tay cô.

‘Cậu đừng vội, tôi không đến để bắt nạt cậu, tôi cho cậu ngó’.

Lục Niệm Niệm cầm bắp ngô trên tay, lực trên cổ tay rất nặng nên cô bị kéo mạnh ra khỏi cửa.

“Cậu sao lại mạnh tay vậy, có gì từ từ nói”.

Lục Niệm Niệm cả người sắp bị đá ra ngoài, nhanh chóng ôm chặt khung cửa, sống chết giữ chặt bức tường, như thể đó là cọng rơm cứu mạng.

“Chúng ta có gì từ từ nói, đừng manh động”.

Lục Niệm Niệm thay đổi tư thế nắm khung cửa, đĩa ngô trong tay rơi xuống đất, lăn vài vòng, rơi xuống dưới chân Tống Kim Triều.

Sắc mặt cậu thiếu niên không được tốt lắm, đôi mắt đen như mực, nhìn về phía Lục Niệm Niệm, đôi mắt lạnh lùng, rơi xuống trên người cô.

Tống Kim Triều mím môi không nói gì, tay phải nắm chặt cổ tay cô gái, lực đạo cũng không giảm bớt.

Lục Niệm Niệm căng thẳng, cũng không nói gì, tình thế thật buồn cười, bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến tiếng nói của bà Tống: “Kim Triều, không được bắt nạt Niệm Niệm”.

May mắn thay, lời của bà Tống kịp thời giải vây cho Niệm Niệm, Niệm Niệm cảm nhận thấy rõ ràng sức mạnh trên cổ tay giảm bớt, Tống Kim Triều quay đầu, lặng lẽ rút tay về.

Lục Niệm Niệm được tự do thở phào một hơi, trên cổ tay trắng nõn xuất hiện một vết đỏ.

Đây là đối với cô có thù hận to lớn cỡ nào, cô cũng không có bắt nạt cậu.

Lục Niệm Niệm lẩm bẩm, xoa cổ tay đau nhức, bước vào phòng Tống Kim Triều.

Phòng của cậu rất lớn nhưng lại trống trải, trong phòng ngủ có một chiếc giường, một cái bàn, một cái ghế và một kệ sách ở trên cao.

Trên kệ sách không phải đặt toàn bộ sách, phần lớn là những khối rubik có hình thù kỳ lạ, một số đã được sắp xếp các màu hoàn chỉnh, một số thì còn lộn xộn.

Cậu thiếu niên an tĩnh ngồi trước bàn, chỉ để lại cho cô một bóng lưng lạnh lẽo.

Lục Niệm Niệm trầm mặc đi qua, đặt đĩa ngô trên bàn cậu, sau đó phát hiện, trên bàn cậu đặt một hàng dài các khối Rubik.

Những khối Rubik này không giống với những khối rubik mà cô từng thấy, cô từng nhìn thấy các bạn trong lớp chơi nhưng đều là những khối lập phương.

Trên bàn là một khối hình cầu, có nhiều mặt.

Nhìn có vẻ khó chơi.

Lục Niệm Niệm đặt ngô xuống, không biết phải ngồi ở chỗ nào, chỉ có thể đứng bên cạnh giá sách.

Trong phòng ngủ mùi thuốc đông y có chút gay mũi, khiến Lục Niệm Niệm nhớ đến bà ngoại.

Khi còn sống, mỗi ngày bà đều uống thuốc, từ trong sân đến bên ngoài, trong không khí đều là mùi thuốc đông y gay mũi.

Mỗi lần khi bà ngoại uống thuốc, Lục Niệm Niệm sẽ nhìn bà chăm chú, đợi sau khi bà uống thuốc xong, Lục Niệm Niệm sẽ nhét một viên kẹo trái cây vào miệng bà.

Người này, mỗi ngày đều phải uống thuốc, thật đáng thương.

Lục Niệm Niệm một bên nhìn vào những khối Rubik đặt trên giá sách, một bên đồng cảm với chủ nhân của căn phòng này.

Trước bàn làm việc, Tống Kim Triêu đang di chuyển những khối Rubik hình kim cương trên tay, các khớp xương ngón tay mảnh khảnh, rất nhanh đã

có sự thay đổi, những màu sắc hỗn loạn được cậu di chuyển, không ngừng thay đổi vị trí.

Lục Niệm Niệm không nén được tò mò chạy tới, mặt biểu lộ sự kinh ngạc nhìn chăm chăm vào khối rubik, trong một thời gian ngắn đã thành một khối màu.

Một đôi tay thần kỳ.

Lục Niệm Niệm bị thu hút bởi khối Rubik, nhin không được chú ý đến đôi bàn tay, chủ nhân của khối rubik.

Cậu thiếu niên tập trung vào khối Rubik trong tay, lông mày thanh tú đung đưa theo, đôi mắt hơi nheo lại, chiếc mũi hoàn mỹ, còn có đôi môi mỏng mím thành một đường.

Dường như cậu không có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ khi nhìn thấy cô, cậu mới tỏ ra buồn bã.

Lục Niệm Niệm đứng bên cạnh cậu rất muốn nói chuyện, nhưng người này hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cô.

Cho đến khi tất cả các khối Rubik trên bàn đã hoàn thành, Tống Kim Triều mới cầm hai cái lên, vượt qua Lục Niệm Niệm, nhẹ nhàng để hai khối Rubik lên giá sách.

Lục Niệm Niệm đứng trước mặt cậu, bị cậu xem như người vô hình.

Lục Niệm Niệm cảm thấy căn phòng trống trải, chỉ biết nhìn vào khối Rubik rồi lại nhìn cậu.

Người này da thật trắng, trên mặt không có một tì vết.

Trên mũi Lục Niệm Niệm có hai nốt tàn nhang nhỏ, bạn cùng trang lứa

trên mặt còn có mụn.

Lục Niệm Niệm không có mụn, có lần một lúc ăn năm gói quẩy cay, trên trán liền nổi hai cái mụn.

“Cậu từ trước đến nay có ăn cay không?”.

Lúc Tống Kim Triều để khối Rubik cuối cùng trên kệ sách, thì nghe thấy giọng nói mềm mại của cô gái phía sau lưng truyền tới.

Không khí lại rơi vào yên lặng.

Cậu thiếu niên hạ mắt, mở ngăn kéo, ngăn kéo cũng chứa đầy các khối Rubik, cậu cầm lấy mấy cái trong số đó, lại bắt đầu chơi.

Nhận thấy cậu có thể là người câm, Lục Niệm Niệm có suy nghĩ lương thiện, bắt đầu tự an ủi bản thân mình.

“Cậu tên gọi là Tống Kim Triều hả, lúc này tôi nghe bà Tống gọi cậu như vậy”.

“Cậu mỗi ngày đều phải uống thuốc sao, thật là đáng thương, lúc trước bà ngoại tôi cũng uống, thuốc đó rất đắng.”

“Cậu chơi Rubik lợi hại thật, tôi chỉ mới thấy qua Rubik hình lập phương, bạn học từng dạy tôi, nhưng tôi không biết chơi”.

“Có phải rất ngốc không, tôi cũng thấy vậy”.

Lục Niệm Niệm tự hỏi tự trả lời, người đàn ông bên cạnh vẫn chơi Rubik trong tay, vẫn không thể hiện thái độ gì.

Không ai quan tâm đến Lục Niệm Niệm, nói đến miệng đắng lưỡi khô cũng không nhận được một ánh mắt đồng tình từ cậu.

Nghĩ một lúc, Lục Niệm Niệm đột nhiên hỏi: “Cậu có biết, một cộng một bằng mấy không”.

Cô gái dùng ánh mắt đáng thương nhìn cậu.

Tổng Kim Triều mặt vẫn vô cảm, Lục Niệm Niệm vừa tiến lại gần cậu, cậu liền theo bản năng cách xa cô.

Cậu không lắc đầu, cũng không gật đầu, Lục Niệm Niệm tin đây là sự thật, bà nội từng nói người này cả ngày là bộ dạng ngốc nghếch.

Kẻ ngốc thật là đáng thương, trong đại viện có nhiều đám trẻ con thích bắt nạt kẻ yếu, Lục Niệm Niệm dùng ánh mắt yêu thương nhìn cậu, hạ thấp giọng nói, cô sẽ bảo vệ kẻ yếu.

Giọng cô gái nghiêm túc, thật tâm nói với Tổng Kim Triều: “ Sau này nếu có người bắt nạt cậu, cậu cứ nói tên của tôi”.

“Tôi đánh nhau rất lợi hại, mọi đứa trẻ trong đại viện đều đã từng bị tôi dạy dỗ qua”.

“Còn có mấy người cãi nhau với cậu, họ đều là đàn em của tôi.”

“Tôi rất lợi hại phải không?”.

Mặc dù cậu ngốc, nhưng tôi cũng không ghét bỏ.

Lời này Lục Niệm Niệm không nói ra, nếu nói cậu ngốc trước mặt cậu, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người đó.

Đĩa ngô trong tay đã nguội, nhưng cậu vẫn chưa ăn.

“Cậu đừng sợ, tôi sẽ không đánh cậu.”

“Mau ăn đi, nguội sẽ không ngon nữa”.

Lục Niệm vừa nói, vừa đặt một cái bắp ngô tới trước mặt Tống Kim Triều.

Cô gái vẫn còn lăm bắm điều gì đó, Tống Kim Triều không nói gì, quay sang nhìn cô, đôi mắt trong veo.

Đôi mắt cậu dừng trên người cô, môi nhếch lên, nhìn thấy thấp thoáng hàm răng trắng.

Giống như một nhân vật trong bộ phim hoạt hình chú bọ biển tinh nghịch.

Lục Niệm Niệm quay người, nhanh chóng bắt được ánh mắt của Tống Kim Triều, đôi mắt bất chợt sáng lên: “Cậu đang nhìn trộm tôi”.

Giọng điệu khẳng định.

Lông mày cậu thiếu nhăn lại, môi mỏng mím chặt, hừ lạnh một tiếng sau đó quay đầu sang chỗ khác.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 5: Lương Tâm Của Cậu Không Đau Sao

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Từ khi ở Tổng gia về, tâm trạng Lục Niệm Niệm rất tốt.

“Sao mà đi lâu như vậy, đã gặp tên nhóc Tổng gia.”

Bà Lục đem quần áo ra ngoài ban công phơi, Lục Niệm Niệm nhanh chóng chạy qua giúp, cùng bà Lục phơi quần áo.

“Bà nội, Tổng Kim Triều thật đáng thương.” Lục Niệm Niệm cầm một chiếc áo treo lên dàn phơi.

“Cho nên, bình thường đừng bắt nạt người ta, cháu cũng phải chú ý đến Trần Tương Xán.”

“Trong đại viện, mấy người các cháu là bướng nhất”.

Bà Lục dặn dò, cháu gái bà, bà là người hiểu rõ nhất, bình thường trong viện người tố cáo việc cháu gái làm với bà không ít.

Lục Niệm NIỆM: “Bà nội, sao Tổng Kim Triều lại trở nên ngốc”.

Có phải từ khi sinh ra đầu óc đã không minh mẫn?.

Bà Lục nghĩ, sau đó nhớ lại: “Lúc trước đứa trẻ đó rất thông minh, sau đó mất tích một thời gian, nghe nói”.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng ho, ông Lục không biết từ lúc nào đứng sau lưng hai người, trông có vẻ nghiêm túc.

Lời nói của bà Lục đột nhiên dừng lại, Lục Niệm Niệm mới chỉ nghe đến một nửa, liền thúc giục: “Bà nội, vì sao lại mất tích, cậu ấy xảy ra chuyện gì?”.

Lục Niệm Niệm muốn biết, nhưng bà Lục lại không nguyện ý nói.

Ông Lục trầm giọng: “Đứa trẻ đẩy ra nước ngoài du học mấy năm, gần đây mới trở về.”

Lục Niệm Niệm treo chiếc áo cuối cùng lên giá, bởi vậy, trước đây cô chưa từng gặp qua cậu.

Nhìn thời gian không còn sớm, ông Lục nhanh chóng bảo Lục Niệm Niệm đi nghỉ ngơi, ngày mai dậy sớm làm bài tập hè.

Thấy cháu gái chạy biến mất ở chỗ cầu thang, ông Lục nhin không được than vãn với bạn già.

“Chuyện của nhà người khác, người ngoài nói đều là lời ong tiếng ve. Lần sau đứng nhắc lại nữa”.

Đúng là phụ nữ, Lục Viễn Quốc lắc đầu, chậm chậm bước vào phòng ngủ.

Từ khi chính thức qua lại với Tống Kim Triêu, Lục Niệm Niệm cảm thấy, thực ra người này rất hòa đồng.

Tuy cậu không nói chuyện, chỉ giao tiếp bằng ánh mắt nhưng vẫn đủ để giết chết cô.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm đứng ở dưới lầu gọi Trần Tương Xán, tên tiểu tử này đến cả mặt cũng không rửa, vội vội vàng vàng mang giày chạy xuống dưới lầu.

“Gọi tớ làm gì, có rắc mau thả”.

Trần Tương Xán vội vàng chạy xuống, đầu còn chưa trái, toàn bộ tóc trên đầu dựng đứng lên giống như cỏ khô.

Bình thường khi ra ngoài, cậu sẽ soi gương trái đầu rất lâu, tạo dáng rất đom.

Lục Niệm Niệm không ngờ Trần Tương Xán lại tới nhanh như vậy, nhìn cậu với bộ dáng rất chi là cảm động.

“Rau Thơm, tớ không đánh rắc”.

Lục Niệm Niệm nói rất nghiêm túc.

Trần Tương Xán nhin không được lườm cô, sau đó dùng tay xoa mái tóc rối. “Mẹ nó, cậu gọi tớ xuống đây, chỉ để nói câu này.

Lục Niệm Niệm: “Không, không, không, tớ tìm cậu có việc”.

Trần Tương Xán khó có dịp nghiêm túc nhìn cô, Niệm Niệm có việc cầu cậu giúp, cậu vẫy tay với cô và nói: “Nói đi, việc gì, để tớ cân nhắc xem có giúp được không?”.

Lục Niệm Niệm: “Bình thường chó nhà cậu ăn gì?”

Vừa nãy, gọi cậu to như vậy, Trần Tương Xán còn tưởng phát sinh chuyện gì, hóa ra là chuyện này.

Cậu khịt mũi, lơ dèp bước về phía trước: “Chó nhà tớ cái gì cũng ăn”.

Lục Niệm Niệm lại gào lên: “Chó nhà cậu với cậu đều ăn giống nhau”.

Trần Tương Xán tức giận trả lời: “Cậu với chó mới ăn giống nhau”.

Lục Niệm Niệm: “Rau Thơm”.

Trần Tương Xán: “Cậu đừng nói chuyện với ông đây”.

Lục Niệm Niệm còn muốn nói: “Trên lông mày cậu có đủ mắt”.

Nghe xong, Trần Tương Xán đột nhiên quay đầu, bộ dạng tức giận: “ Cậu mau cút đi”.

Người này tính khí thật lớn.

Lục Niệm Niệm cảm thấy mình không có nói sai, nếu như ăn giống nhau, cô có thể mang một ít đồ ăn vặt, đưa cho chó nhà Tống Kim Triều ăn.

Nhà Trần Tương Xán cũng có một con chó, có điều tính khí ngoan ngoãn, cùng chủ nhân của nó khác biệt quá lớn, tên của là trứng ngốc.

Lục Niệm Niệm vẫn đứng ở dưới lầu chưa đi, cô vẫn muốn hỏi Rau Thơm, bình thường cậu ăn gì.

Khi Trần Tương Xán bước xuống lầu lần nữa, cậu đã thay quần áo, đầu tóc cũng đã được chải gọn gàng.

Lục Niệm Niệm biết cậu sẽ quay lại, liền chân chó chạy sang: “Rau Thơm, bình thường cậu ăn gì, còn trứng ngốc nữa?”

Trần Tương Xán sốt ruột đẩy cô sang một bên, tránh xa bộ dạng ngu ngốc của cô: “ Đừng nói chuyện với tớ, tớ sợ bị lây bệnh”.

Lục Niệm Niệm ở sau lưng cậu, bất mãn kháng nghị nói: “ Tớ không có

bệnh”.

Trần Tương Xán cúi đầu xuống nhìn cô, lông mày dài rậm, mỉm cười mở miệng: “Bệnh ngốc”.

Tên ngốc này là đang mắng cô.

Lục Niệm vẫn đang nghĩ, nên cho chó ăn gì, nghe thấy câu này, cơ thể liền phản ứng, nhấc chân, đá một phát.

Trần Tương Xán phớt lờ sức mạnh của Lục Niệm Niệm, một cái “ịch” phát ra, mông liền ăn một cú đập nặng nề.

Sau khi ăn trọn cú đập, Trần Tương Xán đứng vững, xoa mông, hét lên với Lục Niệm Niệm.

“Trứng Ngốc ăn thức ăn cho chó, cậu hỏi cái này để làm gì?”.

Lục Niệm NIỆM: “Thức ăn cho chó là như thế nào?”

Trần Tương Xán mím môi, ngoắc tay với cô: “Lại đây, mình nói cho cậu”.

Lục Niệm Niệm hoạt động gân cốt, lắc lắc cổ tay hướng về phía cậu.

Trần Tương Xán liếc cô, chế nhạo hành động phòng thủ của cô: “Nhà cậu không nuôi chó, mua thức ăn cho chó để làm gì”.

Lục Niệm Niệm cau mày, không nuôi chó không thể mua thức ăn cho chó sao.

Trần Tương Xán vóc dáng cao lớn, đứng trước mặt cô như một bức tường chắn, che đi toàn bộ người cô.

Lục Niệm Niệm phòng bị lui về phía sau một bước: “ Mua thức ăn cho

chó, tất nhiên là để cho chó ăn”.

Trần Tương Xán mỉm cười, nhìn cô chăm chăm: “Đừng nói với tớ, cậu là mua đồ ăn vặt”.

Lục Niệm Niệm lười quản cậu lắm mồm: “Thích nói gì thì nói, tớ tự đi mua”.

Nói xong Lục Niệm Niệm cũng không quay đầu, bước về phía trước, Trần Tương Xán đứng tại chỗ mấy giây, một bước thành hai bước đuổi theo cô.

“Cậu là mua thức ăn cho chó, tớ đi cùng cậu”.

Nghe xong câu này liền cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đến siêu thị, Lục Niệm Niệm mới phát hiện có nhiều loại thức ăn cho chó, thậm chí có loại còn có công dụng làm đẹp.

Hiện tại thức ăn cho chó thật ngoài sức tưởng tượng.

Người bán hàng đi tới, đầu tiên hỏi, chó của cô thường dùng loại nào và thói quen sinh hoạt, Lục Niệm Niệm nghĩ trong một thời gian ngắn cô không thể nghĩ được, cô chỉ nói: Samoyed, thân hình nhỏ bé, tính khí rất nóng nảy, có thể đang trong giai đoạn trưởng thành.

Trần Tương Xán đứng bên cạnh nghe thấy, cảm thấy con chó này rất quen thuộc.

Lục Niệm Niệm cầm mấy túi thức ăn cho chó lên, phát hiện thấy không giống nhau, trên mặt bao bì có chữ tiếng Trung còn có chữ tiếng Anh. Cô chỉ vào một hàng chữ tiếng Anh, hỏi Trần Tương Xán đứng bên cạnh: “Câu này có nghĩa là gì”.

Trần Tương Xán liếc nhìn, không biết, bèn đáp: “ Nghĩa là thức ăn cho

chó”.

Lục Niệm Niệm chọn mấy túi to, kế hoạch cho chó ăn là một chiến lược lâu dài, cô mua nhiều hơn.

Nếu không lấy cái này, nhìn có vẻ tốt.

Trần Tương Xán lấy gói thức ăn cho chó trong tay cô, đột nhiên nhớ ra điều gì, lông mày xoắn lại, khuôn mặt anh tuần tối sầm. “Con chó này, tớ có quen.” Khẳng định là có quen, chính là con chó Samoyed nhà Tống Kim Triều.

Lục Niệm Niệm gật đầu.

“Cậu thực sự mua thức ăn cho con chó hung dữ đó, gạt Trứng Ngốc nhà tớ sang một bên.”

Cái này thì có liên quan gì, Lục Niệm Niệm bị cậu nói đến sững sờ. “Tớ chỉ mua thức ăn cho chó.”

Trần Tương Xán tức giận: “Vì sao cậu lại mua thức ăn cho chó nhà tên đó”.

Lục Niệm Niệm lấy gói thức ăn cho chó từ tay cậu: “Đây là bước đầu tiên trong chiến lược của tớ, cậu thì hiểu gì?”.

Trần Tương Xán bị ghen hòng bởi cô gái trước mặt, cay mày, xám mặt nói: “Cậu cần chiến lược với ai”.

Trong lòng cậu đột nhiên có một cảm giác bất an.

Lục Niệm Niệm không muốn nói.

Cô không nói, Trần Tương Xán đại khái cũng đoán ra được.

“Không phải nói với cậu, đừng mắc bệnh hoa si, sao cậu không nghe lời”.

Lục Niệm Niệm nhìn cậu, không hiểu Rau Thơm sao lại tức giận như vậy.

“Cậu không sao chứ”. Lục Niệm Niệm mở to mắt, hỏi một cách cẩn thận.

Trần Tương Xán sắc mặt không tốt: “ Cậu không phải nhìn trúng tên tiểu tử đó rồi chứ, nên chó cũng không bỏ qua”.

Lục Niệm Niệm:??? Lục Niệm Niệm đẩy Trần Tương Xán ra, đi thẳng đến quầy thu ngân.

Trần Tương Xán cho rằng cô không hiểu rõ tình hình, chạy theo đằng sau cô mở miệng: “Tên tiểu tử đó là một thằng ngốc, cậu có biết không?”.

Lục Niệm Niệm đứng xếp hàng, đầu cũng không quay lại: “Tớ biết”.

“Hơn nữa còn là một thằng câm ” Trần Tương Xán với cô đứng cách nhau bởi một người, còn có một chiếc xe đẩy. Lục Niệm Niệm quay đầu, gần như là gầm lên: “ Tớ đều biết, không cần cậu nói”.

“Biết rồi vẫn thích cậu ta”.

Nghe người khác nói Tống Kim Triều vừa ngốc vừa câm, Lục Niệm Niệm liền tức giận, Trần Tương Xán không cần quản nhiều như vậy.

Người phía sau không ngừng làm nhảm, Lục Niệm Niệm tức giận liếc cậu.

Đợi đến lượt cô, người phía sau đi lên, ném hai túi thức ăn cho chó cùng loại.

Cậu nói: “Giúp tớ thanh toán”.

Lục Niệm Niệm thở dài trước những lời nói xấu xa của cậu, tự mình nhặt thức ăn cho chó lên, không nói hai lời đi thẳng về phía trước.

Trần Tương Xán đứng sau lưng, gọi cô rất nhiều lần, cuối cùng thanh toán tiền, cầm thức ăn cho chó đuổi theo.

Phía trước, Lục Niệm Niệm rảo bước nhanh hơn. Trần Tương Xán ba bước thành hai bước đuổi theo, trực tiếp nắm chặt áo của cô.

“Lục Niệm Niệm, chạy cái gì mà chạy”.

Lục Niệm Niệm vẫn còn tức giận, hung dữ trừng mắt: “Về sau, cậu phải gọi tên của cậu ấy, không được phép gọi cậu ấy ngược”.

“Thật không lẽ phép”.

Nghe xong, Trần Tương Xán im lặng, vì điều này mà tức giận.

“A, vậy tôi gọi cậu ấy là thằng câm cũng được vậy”.

Không biết vì sao, Lục Niệm Niệm và cậu vì chuyện này mà lại tích cực như vậy, Trần Tương Xán cảm thấy khó chịu và phẫn nộ.

“Não của cậu ấy vốn dĩ không minh mẫn, cậu nói không sai”.

“Được” Lục Niệm Niệm gật đầu, lười cùng cậu nói đạo lý. “Vậy cậu sau này đừng nói chuyện với tớ”.

Trần Tương Xán bướng bỉnh đứng trước mặt cô: “Tớ không đáp ứng”.

Lục Niệm Niệm đột nhiên dùng lực đẩy cậu ra, chạy đi: “Tớ không muốn nói chuyện với cậu”.

Trần Tương Xán đuổi theo đằng sau Lục Niệm Niệm, vừa tức giận vừa

khó chịu.

Cậu chạy đến bên cạnh cô gào lên: “ Cậu đột nhiên vì một người đàn ông mà đối xử với tớ như vậy? Chẳng nhẽ lương tâm cậu không đau sao”.

Thân ảnh cô gái càng lúc càng đi xa. Cho đến khi thân ảnh cô gái biến mất, Trần Tương Xán chán nản đá hòn sỏi dưới chân, trong lòng uất ức. “Trứng Ngốc nhà tôi chưa từng được ăn thức ăn cậu mua”.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 6: Cho Chó Ăn

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Ban đêm, ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa kính, rơi xuống trên bàn.

Bầu trời tối đen, giống như một con ma mở to miệng, xé rách từng tắc da, máu tươi chảy đầm đìa.

Bước chân hỗn loạn, đoàn tàu vang lên tiếng thét chói tai mà đến, ánh sáng trắng lóa lên, cả người như bị xé toạc thành trăm mảnh.

Khi Tống Kim Triêu tỉnh giấc, đã là 9h tối.

Bóng đêm vô tận, cậu chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở sâu.

Lòng bàn tay lạnh, đầu đau như muốn nứt ra.

Buổi tối, nhà họ Tống vắng tanh.

Hai người già Tống gia có thói quen, mỗi tối đúng 8h đi ngủ, những người làm trong nhà cũng theo đó mà nghỉ ngơi.

Tống Kim Triêu đi giày tới phòng bếp lấy nước, khi đi qua phòng ngủ, bước chân từ từ dừng lại.

Cửa phòng chỉ khép có một nửa, ánh sáng trong phòng nhàn nhạt, giống như sự lạnh lẽo của màn đêm.

Cậu mở cửa phòng, tầm mắt rơi xuống chiếc máy hiển thị đặt ở trong góc.

Trên màn hình màu xanh nhạt, một người một chó, bầu không khí lộ ra mấy phần hài hòa.

Nhìn rõ thân ảnh trên màn hình, động tác của Tống Kim Triều ngừng lại một lúc, sau đó đi qua, dừng lại trước bàn một lúc lâu.

Trên màn hình, cô gái đang cho Thất Hỉ ăn.

Trên tay cô còn có hai chiếc đèn pin, ánh sáng màu trắng giống như ánh trăng bên ngoài.

Nhiệt độ thành phố A buổi tối không cao, ban đêm có gió mát, còn có rất nhiều muỗi.

Lục Niệm Niệm trên tay cầm túi thức ăn cho chó, sau khi xác định vị trí của Samoyed, mới cẩn thận trèo qua cánh cổng sắt.

Phản ứng của Thất Hỉ rất nhạy bén, Lục Niệm Niệm đi chưa được mấy bước, nó đã nhảy ra khỏi lồng, khí thế kiêu ngạo sủa oang lên.

Hai con mắt phát ra ánh sáng màu xanh, trong màn đêm thật kỳ lạ.

Con chó gào thét trong màn đêm, hai tay Lục Niệm Niệm run rẩy, không dám thở mạnh, may thay con chó bị xích, còn bị ngăn cách bởi một tấm sắt.

“Đại ca, đừng sủa nữa”.

Lục Niệm Niệm hạ thấp giọng, tiến về phía trước, liền ném túi thức ăn cho chó ở trong tay.

Quả nhiên, con chó đối diện không còn sủa nữa, mũi của nó nhẹ nhàng ngửi trên bề mặt túi thức ăn, lưỡi liếm liếm.

Ném thấy ngon, Thất Hỷ lập tức thay đổi thái độ, lè lưỡi và đuôi ngoe nguẩy hướng về phía Lục Niệm Niệm.

Thì ra là thích ăn loại này.

Không ngờ đến loại thức ăn này lại có ích, Samoyed nhìn có vẻ hung dữ, nhưng lại rất biết điều.

“Đại ca, cái này ăn ngon không?”

Lần đầu tiên đả thông, Lục Niệm Niệm ném túi thức ăn cho chó.

Thất Hỷ càng ngoe nguẩy đuôi, càng ăn với vẻ sung sướng, ngay cả thức ăn bị rơi dưới đất nó cũng liếm sạch sẽ.

“Nếu chủ nhân của mày cũng thích thức ăn cho chó thì tốt rồi”.

Lục Niệm Niệm cầm đèn pin, nhìn Samoyed ăn với vẻ vui sướng, trên môi nở nụ cười.

“Rải thức ăn cho chó, nói không chừng chúng ta có thể là bạn tốt”.

Tên tiểu tử ra tay thật nặng, cổ tay bị cậu nắm, giờ vẫn còn lưu lại vết bầm màu xanh nhạt, hiện tại vẫn còn thấy đau.

“Tổng Kim Triêu không đáng yêu, não không minh mẫn thì thôi, lại còn hung dữ như vậy”.

Lục Niệm Niệm vắt óc suy nghĩ, muốn tìm thấy một chút ưu điểm của cậu,

Người đó có làn da thật đẹp.

Lục Niệm Niệm ngồi đối diện với chú chó, không lâu sau, gói thức ăn chỉ còn lại một nửa.

Cô mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cái bụng tròn vo của Thất Hỉ: “Mày không phải là bị ngược đãi đấy chứ”.

Giống như tám trăm năm chưa được ăn qua.

Lục Niệm Niệm giơ gói thức ăn cho chó trong tay hướng về phía Thất Hỉ, Samoyed nhanh chóng vẫy đuôi.

Con chó này khẩu vị thật lớn, lần sau nhất định phải dự trữ thêm mấy gói.

Nghĩ rồi nghĩ, Lục Niệm Niệm cảm thấy có gì đó không đúng, cầm đèn pin trong tay chiếu vào túi thức ăn chó.

Trọng lượng 125g, cũng không nhiều lắm.

Nhìn gói thức ăn cho chó chỉ còn lại một nửa, âm thầm nhét thức ăn lại vào trong túi.

“Đại ca, mày chống đỡ được không?”.

“Cho mày ăn như vậy, bụng không bị nổ tung chứ”.

Thấy Lục Niệm Niệm chuẩn bị rời đi, Thất Hỉ ở trong lồng sắt, nhìn chăm chăm vào túi thức ăn trong tay cô, mồm phát ra tiếng rên ư ử.

Đây là không nỡ rời xa cô a!

Gan của Lục Niệm Niệm lớn hơn một chút, cô bước đến gần lồng sắt, vươn tay ra thử sờ vào nó, Thất Hỉ vui vẻ gục đầu vào lòng bàn tay cô, cọ qua

cọ lại.

Cầm của nó vừa mềm, lại trơn.

Lục Niệm Niệm sờ lông nó, Thất Hỉ vui vẻ liếm tay cô, giống như đáp lại.

Lục Niệm Niệm thở dài, chú chó này rất thông minh, so với Tổng Kim Triều thông minh hơn nhiều.

Nếu chủ nhân của mày cũng nghe lời như vậy thì thật tốt.

Mặc dù không đánh không quen, nhưng bọn họ cũng có tiếp xúc lần đầu tiên, mặc dù là cậu đẩy cô ra.

Lần đầu tiên giao tiếp bằng ánh mắt, là cậu dùng ánh mắt hung tợn để trừng cô.

“May mắn tôi tốt bụng, lần sau cậu sẽ nhận thấy sự lợi hại của tôi”.

Lục Niệm Niệm vỗ đầu của Thất Hỉ.

Chuồng của con chó này không tồi, chính là có rất nhiều muỗi

Lục Niệm Niệm tới đây, đã được nửa tiếng, cô mặc áo cộc tay với quần gối qua tới đầu gối, làn da lộ ra bên ngoài đều bị muỗi cắn qua.

Trước mặt có một con muỗi bay qua, Lục Niệm Niệm giơ tay lên phát, tát luôn vào mặt mình, phát trúng con muỗi kèm theo máu dính trong lòng bàn tay.

“Đại ca, tôi phải về rồi”.

“Ở đây nhiều muỗi quá, tôi sợ đợi một lúc nữa mới đi, sẽ bị mất rất nhiều máu”.

Lục Niệm Niệm vẫn đang nói về những gì đang diễn ra, Thất Hỉ mang bộ mặt ngờ vực, nhưng vẫn phối hợp chăm chú nghe.

Phòng sách trên lầu hai

Cậu thiếu niên im lặng nhìn màn hình hiển thị, cô gái chuyển động từng bước nhỏ, đôi mắt đen, đáng vẻ bình tĩnh.

Sức lực người đó rõ ràng không được tốt, chắc do ngồi xõm quá lâu.

Tống Kim Triêu thấy cô đứng dậy, “Phịch” một tiếng vang lên, cả người cô ngã lên bãi cỏ.

Ngoài sân, Lục Niệm Niệm bò dậy khỏi mặt đất, nói lời tạm biệt với Thất Hỉ: “Người anh em, ngày mai gặp”.

“Về sau ăn ít một chút, ăn nhiều không tốt cho tiêu hóa”.

Lục Niệm Niệm mắc bệnh quáng gà, những nơi tối tăm không có ánh sáng, tầm nhìn sẽ trở nên mơ hồ.

Hôm nay tối đây, cô còn đặc biệt mang theo hai chiếc đèn pin.

Trong đêm tối, cô gái tay cầm đèn pin rời đi, bị vấp vào đá hai lần.

Tống Kim Triêu đứng ở phòng sách rất lâu, người bên ngoài rời đi, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền vào tai.

Tiếng ho quen thuộc truyền đến từ xa đến gần, ông Tống đi vệ sinh vào ban đêm, thấy đèn trong phòng sách vẫn sáng, nên qua đây xem sao.

Khoảnh khắc cánh cửa phòng được mở ra, chỉ thấy ngón tay thon dài, nhanh chóng nhấn nút phía bên trái màn hình.

Nhìn thấy Tống Kim Triều, ông Tống rõ ràng ngạc nhiên.

“Kim Triều, muộn như vậy sao còn chưa ngủ”.

Tống Kim Triều quay người, nhìn ông nội, gật đầu.

Đôi môi mím lại thành một đường, trong mắt lóe lên ánh sáng, dễ dàng nhận thấy có chút lo lắng.

Thấy cháu trai hiếm khi đáp lại mình, ông Tống mỉm cười, nói với vẻ quan tâm: “Đừng ở phòng sách quá lâu, nghỉ ngơi sớm”.

Ông Tống nhẹ nhàng khép cửa, hai tay đặt sau lưng bước chầm chầm quay về phòng ngủ, trong lòng tự hỏi, máy giám sát trong phòng sách là ai tắt.

Đêm mùa hè vừa nóng vừa ồn ào, có rất nhiều tiếng côn trùng kêu ồn ào không ngừng nghỉ.

Trong chuồng chó, Thất Hỉ hài lòng ngủ, nghe thấy động tĩnh, giống quả cầu tuyết hết lòng lăn ra khỏi chuồng.

Tống Kim Triều ngồi xồm, Thất Hỉ đưa lưỡi ra liếm tay cậu, đảo đi đảo lại đáng vẻ nịnh nọt.

Trên mặt đất, đều là thức cho chó có hình khúc xương nằm rải rác trên mặt đất.

Tống Kim Triều nhặt một cái lên tỉ mỉ quan sát, đôi mắt đen giống như hồ nước sâu không thấy đáy.

Thất Hỉ thè lưỡi nuốt nó vào bụng, phát ra một tiếng thỏa mãn, để lộ cái bụng trắng tròn cho chủ nhân nhìn.

Tống Kim Triều nhìn chăm chăm vào cái bụng nó rất lâu, đưa tay chọc vào cái bụng mềm mại của nó.

Giây tiếp theo, mặt cậu không biểu tình đẩy Thất Hỉ ra, tầm mắt hướng về phía cô gái vừa rời đi.

Trở lại phòng ngủ.

Tống Kim Triều nằm trên giường, đôi mắt trắng đen rõ ràng, lặng lẽ nhìn lên trần nhà.

Sau khi trở về, cậu không có cơ hội để ngủ một giấc đầy đủ, phần lớn thời gian, cậu chỉ có thể nhìn lên trần nhà cả đêm.

Nghĩ đến cuộc nói chuyện của Thất Hỉ và cô gái đó, ban ngày cô còn cầm cây gậy chuẩn bị dạy dỗ mình.

Một đôi mắt hẹp và dài, cô gái xách cây gậy đi về hướng cậu.

Cho đến khi cô đi đến trước mặt cậu, trên cây gậy xuất hiện vô số gai nhọn, vung thẳng vào cậu.

Thật sự là một cô gái làm cho người ta chán ghét.

Nghỉ hè qua được một nửa, bài tập về nhà của Lục Niệm Niệm vẫn chưa động vào một chữ, khi cô ở nhà bà ngoại, cô luôn bị lôi kéo làm bài tập đến khuya.

Sau khi chuyển đến đại viện, sống cùng ông nội, bà nội, tuy rằng ông Lục suốt ngày cầm gậy dạy dỗ cô, nhưng bệnh cũ của cô vẫn không thể thay đổi.

May mắn thay, Trần Tương Xán nhà bên cạnh là đàn em của cô, là một người toàn năng, luôn cho cô mượn bài tập về nhà.

Nghĩ đến cuộc cãi nhau của hai người buổi tối hôm trước, Lục Niệm Niệm mang theo hai gói thức ăn cho chó ra ngoài.

Tên nhóc Trần Tương Xán bụng dạ hẹp hòi, không giống với suy nghĩ thoáng của cô, Lục Niệm Niệm dự định tới an ủi cậu, thuận tiện mượn bài tập.

Mang theo món quà hậu hĩnh, Lục Niệm Niệm trình trọng đi tìm cậu, gõ cửa lớn nhà Trần Tương Xán.

Mở cửa là dì Trần, mẹ của Trần Tương Xán, hàng ngày ở nhà chăm lo cho mọi người trong nhà, là bà nội trợ của gia đình.

Lục Niệm Niệm lễ phép chào hỏi, vừa bước tới phía trước, bỗng có một đôi mắt đen, nhìn thẳng vào cô.

Một cái lưỡi nóng bỏng liếm trên mặt cô, Lục Niệm Niệm không chịu được sức nặng đè lên người, cả người ngã về phía sau.

Một giây trước khi bị ngã, có người đỡ vai cô, mạnh mẽ mà vững vàng giữ cô lại.

Một lúc sau, Lục Niệm Niệm đứng vững.

Trứng ngốc là một con chó có thân hình khổng lồ, đối với mỹ nữ rất nhiệt tình, đặc biệt là Lục Niệm Niệm.

Kinh ngạc của Lục Niệm Niệm còn chưa qua đi, trên mặt vẫn còn dính một tầng nước bọt, ướt ướt, dính dính.

Trứng ngốc hưng phấn lắc đuôi ngoe ngoắt, nhìn chăm chăm vào túi thức ăn cho chó trên tay cô.

Không giống với phản ứng của trứng ngốc, Trần Tương Xán dựa người

vào khung cửa, mỉm cười, đôi mắt hoa đào hẹp dài nhếch lên.

Lục Niệm Niệm lau mặt, đưa gói thức ăn cho chó cho Trần Tương Xán:
“Cầm lấy, cái này là mua cho cậu”.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 7: Cầm Lấy, Đặc Biệt Mua Cho Cậu

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Thức ăn chuyên dụng cho chó quý tộc.

Trần Tương Xán không quan tâm quét qua vỏ ngoài thức ăn cho chó, thái độ kiêu ngạo, như một con gà mẹ kiêu ngạo.

Liếc đến tập bài tập nghỉ hè trên tay cô, mặt Trần Tương Xán chuyển sang màu đen, hai hàng lông mày xoắn lại thành một đường.

Không chuyện không lên tam bảo điện, lần này quả nhiên có mục đích.

Lục Niệm Niệm bước từng bước đến sau lưng cậu, lăm nhăm một mình.

“Rau Thơm, chúng ta làm lành đi.”

“Chỉ cần sau này cậu không gọi Tống Kim Triêu là thằng ngốc, chúng ta vẫn có thể là anh em tốt.”

“Cậu tốt bụng, vui với việc giúp đỡ mọi người, mà còn tài đức vẹn toàn.

“Lớn lên đẹp trai, lại còn thông minh như vậy.”

Lục Niệm Niệm đứng sau lưng cậu nói không ngừng nghỉ, không mảy

may chú ý đến, người nào đó vì lời nói của cô, sắc mặt không ngừng tối đi.

Trần Tương Xán quay đầu nhìn cô: “ Có rắm mau thả.”

Lục Niệm Niệm: “ Cho tớ mượn bài tập hè.”

Trần Tương Xán không hề nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

“Tớ sẽ không giúp cậu.”

Lục Niệm Niệm: “Cậu thay đổi rồi.”

Cô gái ngẩng mặt nhìn cậu, đôi mắt đen nhánh, linh hoạt, giống như những ngôi sao.

Trần Tương Xán sợ nhất khi nhìn thấy bộ dạng này của cô, cổ họng nghẹn lại, cậu đưa tay ra, chán ghét đẩy cái đầu nhỏ trước mặt.

“Không tồi, sao vậy?.”

Trần Tương Xán lờm cô một cách khó chịu, Lục Niệm Niệm bị cậu đẩy không hiểu ra sao cả, vẻ mặt lúng túng.

Còn có thể làm sao, đương nhiên là nghe cậu giải thích nguyên nhân.

“Cậu bị bệnh phải không?.”

Lục Niệm Niệm cũng không tức giận, nhìn chăm chăm Trần Tương Xán, tỉ mỉ quan sát cậu, chỉ sợ bỏ qua một chi tiết nào đấy.

Cô đang tìm kiếm dấu vết bị lừa dối.

Trần Tương Xán không kiên nhẫn nói, xoay người đi lên lầu.

Cứ đi như vậy.

Thức ăn cho chó cũng mang đến, bài tập về nhà cũng mang theo, làm sao có thể bỏ giữa chừng!

Lục Niệm Niệm cầm bài tập về nhà, chạy theo cậu lên lầu.

“Tớ biết, bài tập của cậu đã làm xong.”

“Nếu như cậu không cho tớ chép bài, tớ sẽ nói với dì Trần, cậu với Trương Tiểu Bàn mỗi ngày đều chơi game.”

Người đi phía trước đột nhiên dừng lại, khuôn mặt lộ vẻ hung ác, mắt hoa đào nhếch lên, lộ ra mấy phần cảnh cáo.

Bất ngờ nhận ra, Lục Niệm Niệm nhanh chóng lấy tay che miệng, đảo mắt chửi thề.

“Tớ tuyệt đối sẽ không nói.”

Dì Trần ở dưới lầu chú ý đến động tĩnh của hai người trên lầu, nghe thấy con trai hét lên với Niệm Niệm, liền mang hai ly nước cam lên lầu, không nhìn được quả trách.

“Niệm Niệm nhà người ta đến tìm con làm bài tập, con xem con đây là có thái độ gì.”

Lời vừa dứt, Trần Tương Xán nhìn về phía Lục Niệm, phát hiện cô đang nhìn trộm cậu.

Tiền gì Trần đi, Lục Niệm Niệm quen cửa quen đường chiếm bàn học của Trần Tương Xán, lật từng cuốn sách trên bàn, khi nhìn qua, lập tức thấy quyển bài tập về nhà.

Bàn tay thon dài lập tức thi triển, dừng trên quyển bài tập về nhà, Trần Tương Xán lạnh lùng nhìn cô.

“Lão đại là tốt nhất, cầu xin ngài.”

Lục Niệm Niệm chân chó cầu xin.

“Tớ hỏi cậu mấy vấn đề, nếu câu trả lời khiến tớ hài lòng, tớ sẽ cho cậu mượn chếp bài.”

Trần Tương Xán trước tiên thu lại quyển bài tập về nhà, cẩn thận suy nghĩ câu hỏi.

Lục Niệm Niệm: “Có rắm mau thả.”

Trần Tương Xán nghĩ rồi nghĩ, hỏi cô: “Cậu có phải nhìn trúng tên tiểu tử ngốc Tống gia?.”

Lục Niệm vốn dĩ đang cười, nghe thấy từ ngốc, lập tức không vui.

“Cậu ấy có tên, gọi là Tống Kim Triều. Không phải tên ngốc.”

Chỉ là cách gọi, lại nói, cậu gọi cũng không có sai, tên tiểu tử Tống gia, đầu óc không minh mẫn, mọi người đều nói như vậy.

Cậu ta rất có khả năng còn là một thằng câm, chuyển tới đại viện lâu như vậy, Trần Tương Xán gặp qua hai lần, ở tại hoa viên nhà cậu, người đó hầu như không rời khỏi nhà.

Lục Niệm Niệm gặp qua cậu mấy lần rồi?

Nghĩ đến thái độ thay đổi của Lục Niệm Niệm, Trần Tương Xán nhú mày, hai mắt nhìn chăm chăm cô, giống như thăm vấn: “Cậu chưa có trả lời tớ, có phải cậu nhìn trúng tên tiểu tử ngốc đó không?.”

Mở miệng là nói ngốc, Lục Niệm Niệm trừng lại cậu, đứng dậy khỏi ghế,

khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

“Tớ thích cậu ấy đấy, cậu dựa vào gì mà gọi cậu ấy ngốc.”

“Tớ cũng không có nói sai, cậu ta không những ngốc mà còn có thể là thẳng câm.”

Không ngờ đến Lục Niệm Niệm lại có phản ứng lớn như vậy, Trần Tương Xán trong lòng tức giận, lông mày đen nhúu chặt.

“Cậu còn nói, không cho phép cậu gọi cậu ấy ngốc.”

Lục Niệm Niệm cuộn tròn quyển bài tập hè trong tay, trực tiếp ném về phía Trần Tương Xán, sự tức giận của cô giống như con thú nhỏ nhe nanh múa vuốt.

“Cậu vì sao lại thích cậu ta như vậy?”

Trần Tương Xán ưỡn ngực, bị cuốn vở bài tập đánh vào ngực, khuôn mặt đẹp trai giống như một tầng mây đen.

“Tớ thích cậu ấy, liên quan gì đến cậu.”

Lục Niệm Niệm nhìn Trần Tương Xán giống như một tên thần kinh, hối hận vì mình đến đây mượn vở bài tập của cậu.

“Bối cảnh của cậu ta rất phức tạp, tốt nhất cậu nên tránh xa cậu ta một chút.”

Không phải chỉ có một mình cậu ta, mà toàn bộ Tổng gia.

Giọng Trần Tương Xán nhàn nhạt, còn mang theo sự tức giận, rõ ràng là khuyên bảo, đến tai Lục Niệm Niệm lại giống như một lời đe dọa.

“Chuyện của tớ, không cần cậu quản”.

Lục Niệm Niệm tức giận đẩy người phía trước, dứt khoát bước về phía trước.

“Cậu vì một người không liên quan, cùng tớ tuyệt giao?..”

Phía sau truyền tới giọng nói lạnh lùng của cậu thiếu niên.

Lục Niệm Niệm dừng động tác mở cửa, tức giận giơ nắm đấm về phía cậu: “Cậu ấy không ngốc, cũng không câm, càng không phải là người không liên quan.”

Còn có cô thích người đó, Rau Thơm mở miệng là gọi cậu ấy ngốc, Lục Niệm không tức giận được sao.

Nói xong những lời đó, đầu cũng không quay lại chạy xuống lầu.

Về mặt cậu thiếu niên rồi bời, nắm chặt quyển bài tập hè trong tay trượt xuống bàn.

Quyển bài tập bị vò nát, giống như khăn giấy đã dùng qua.

Lục Niệm Niệm về đến nhà, ảo não nhìn chằm chằm vào quyển vở bài tập trống không, cầm bút lông lên viết xuống một chữ.

Trong đầu bắt đầu nhớ những lời nói cay nghiệt của Trần Tương Xán, cùng với gói thức ăn cho chó bị lãng phí.

Sau khi Lục Hoài Quân trở về, ông Lục còn đang ở trên lầu tự mình dạy dỗ cháu gái, từ sáng đến tối chỉ biết chạy nhảy bên ngoài.

Ông Lục tay chống gậy batton, từ phòng sách chậm rãi xuống lầu, nhìn thấy con trai trở về, lông mày lạnh lùng, uy nghiêm lập tức dụi đi vài phần.

“Bố, nhìn thần sắc của bố không tồi.”

Một thân âu phục màu đen, người đến dung mạo tuấn đạt, phong thái nhã nhặn, lộ ra khí chất thành thực của người trung niên.

Lục Hoài Quân cởi giày, còn chưa bước vào cửa, liền nghe thấy những lời khiển trách đầy khí thế của ông Lục, hiển nhiên nha đầu Niệm Niệm lại gây ra rắc rối rồi.

Ông Lục gầm lên một tiếng: “Còn biết quay về, Niệm Niệm nha đầu kia không biết giống ai, một chút bộ dạng con gái cũng không có.”

“Có con gái nhà ai cả ngày xách theo vũ khí ra cửa không?”

Chỉ cần nghĩ đến ngày hôm đó, Lục Niệm Niệm nhảy từ cửa sổ tầng hai ra ngoài tìm người đánh nhau, ông Lục vẫn còn tức giận.

Lục Hoài Quân không nhịn được mỉm cười, treo áo khoác ngoài lên trên giá, nghe lão nhân gia lải nhải vài câu, liền bước tới phòng sách trên lầu.

Trong phòng sách, Lục Niệm Niệm với vẻ mặt chán nản, vùi mặt trong đồng sách giống như đang ngủ.

Lục Hoài Quân nhẹ nhàng gõ cửa, chưa thấy người đáp lại đã nhẹ nhàng bước vào.

“Niệm Niệm?”

Giọng của Lục Hoài Quân rất nhẹ nhàng, nha đầu hình như đang ngủ, chuẩn bị gọi cô về phòng ngủ.

“Bố.”

Sau khi Lục Hoài Quân giúp cô sắp xếp lại đồng sách, một giọng nữ đột

nhiệm truyền tới.

Lục Hoài Quân ngừng lại, nhẹ nhàng buông cuốn sách trong tay xuống, gật đầu với cô: “Không phải đang ngủ sao?”

Lục Niệm Niệm từ từ đứng dậy, đối mặt với người đàn ông nở nụ cười vui vẻ, liếm môi, có vài phần hồn nhiên của thiếu nữ.

“Giọng của ông nội rất lớn, ngữ khí nói chuyện có chút không đúng, con liền biết là bố trở về.

Lục Hoài Quân cười nhẹ, kéo chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống bên cạnh Lục Niệm Niệm, tiện tay lật lật quyển bài tập về nhà của cô.

“Xem ra kỳ nghỉ hè của con cũng quá sít chặt.”

Bài tập về nhà không lo làm, trang đầu tiên mới viết hai câu hỏi, mà toàn bộ đều viết sai.

“A, con có việc bận.”

Lục Niệm Niệm biết mình đuối lý, câu trả lời không tự tin chút nào.

“Ông nội hay lắm nhảm, nhưng con phải nghe lời ông.”

Lục Hoài Quân thu dọn bài tập về nhà của Lục Niệm Niệm, điệu bộ muốn nói chuyện với cô lâu một chút.

Lục Niệm Niệm gật đầu, dáng điệu ngoan ngoãn, hiếm thấy Lục Hoài Quân trở về một lần, thực ra cô rất nghe lời ông.

“Con là con gái, bố không cần con phải yếu điệu thực nữ, nhưng ít nhất khi ra ngoài không được mang theo vũ khí trên người.”

Chỉ cần nhớ đến những phàn nàn của những phụ huynh trong đại viện, Lục Hoài Quân lại đau đầu.

“Bố, con không có bắt nạt kẻ yếu.”

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng trả lời, hai mắt như con nai lóe sáng, chiếc mũi xinh xắn, giống hệt mẹ của cô.

Lục Hoài Quân thở dài một hơi, chạm vào đầu của con gái, giọng điệu quan tâm nói: “Con gái mang theo vũ khí bên người, cũng không phải là không thể, bảo vệ chính mình mới là điều quan trọng nhất.”

Nghĩ một lúc, Lục Hoài Quân không nhịn được nhắc nhở: “Nhưng động thủ cũng phải biết chừng mực, không phải lúc nào bố cũng có thể nhanh chóng trở về, thay con dọn dẹp mớ hỗn độn.”

“Bố chỉ sợ bọn họ, tốt xấu gì bố cũng là người được ăn học.”

Lục Niệm Niệm nhìn bố mình, đôi môi như cánh hoa, nhỏ giọng thì thầm.

Lục Hoài Quân không có nhiều thời gian, cùng Niệm Niệm nói chuyện rồi sẽ rời đi.

Lục Niệm Niệm biết bố bận bịu nhiều việc, xuất thân là một quân nhân, cũng không muốn giữ ông ở lại lâu.

Lần này Lục Hoài Quân trở về, nên mang theo rất nhiều đồ ăn, thực ra đa số đều là đồ ăn vặt Lục Niệm Niệm thích.

Lục Niệm Niệm chọn một túi hạt lựu, chuẩn bị mang sang cho bà Tống và Tống Kim Triêu.

Khi Lục Niệm Niệm tới, bà Tống và dì giúp việc trong nhà đều bận, nghe nói có khách đến.

Lục Niệm Niệm cầm một giỏ trái cây bước vào, bà Tổng trên mặt đầy nếp nhăn, nở nụ cười ấm áp.

“Niệm Niệm tới rồi, ở lại đây ăn cơm tối nhé.”

“Cháu ở đây chơi, cùng Kim Triều nói chuyện, đứa trẻ này quá cô đơn rồi.”

Bà Tổng mỉm cười, đón lấy giỏ lựu trên tay Niệm Niệm, nhìn căn phòng trên lầu hai cửa vẫn đóng chặt, nháy mắt ra hiệu cho Lục Niệm Niệm đi lên.

Lục Niệm Niệm cầm hai trái lựu, cân nhắc trong lòng, sẽ nói chuyện gì với cậu.

Trước khi gõ cửa, Lục Niệm Niệm học theo động tác của bà Tổng, trước tiên ho nhẹ một tiếng, sau đó mới nhẹ nhàng gõ cửa ba lần.

Đợi rất lâu, cánh cửa gỗ trước mặt vẫn đóng chặt, người bên trong cũng không có động tĩnh gì.

Lục Niệm Niệm dự định 30 giây sẽ gõ cửa một lần, trong lòng nghĩ, người bên trong sẽ kiên nhẫn được bao lâu.

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng, nói không chừng, Tổng Kim Triều sẽ lao ra đánh cô.

Lục Niệm Niệm giữ vững tâm lý mặt dày, lần thứ hai mươi hướng cảnh cửa gỗ gõ cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa được mở ra.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 8: Nóng Không

Dịch: Bảo Bối Dịch Dương

Beta: Nhan Thụy Vy

Cửa mở ra, còn có mùi thuốc nhàn nhạt mà quen thuộc truyền tới, giảng kín, tràn ngập không khí.

Tống Kim Triêu nhìn cô chăm chăm, lông mày thanh tú nhăn lại thành một đường, độ cong của mí mắt nhạt nhẽo, đôi mắt lạnh lùng dừng xuống trên mặt cô.

Lần thứ ba cùng cậu đối mặt, Lục Niệm Niệm ngậy ra một lúc.

Cậu thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, thân dưới là một chiếc quần thoải mái màu đen.

Có lẽ chính bản thân cậu là một thiết bị làm lạnh, thờ ơ với mọi thứ xung quanh, khiến không khí oi bức xung quanh cậu đều bị xua tan.

Cậu hiện tại có phải là đang rất tức giận?

Tiếp theo có phải là sẽ ra tay đánh người?

Nhận thức được điều này, Lục Niệm Niệm nhanh chóng mở miệng: “Tớ mang hoa quả tới cho cậu ăn.”

“Nhìn xem, tớ đối xử với cậu có tốt không?”

Khoảnh khắc mở cửa, trong nhận thức của Tống Kim Triều, chỉ là một người dư thừa, cô gái trước mắt giống như một con gà thích la lối om sòm.

Tống Kim Triều mặt không biểu tình đứng trước cửa, nhìn môi của cô mở ra rồi đóng lại, hít vào một hơi.

Loại cảm giác này giống như cào xé tim gan của cậu, vẻ mặt của Tống Kim Triều có chút thay đổi, ánh mắt tĩnh lặng trở nên sắc bén hơn.

Dường như dự cảm được gì, thân thể Lục Niệm Niệm phản ứng nhanh hơn não một bước, quen thuộc lách người vào trong khe cửa.

“Cậu có muốn để tớ vào ngồi một lúc không?”

Lục Niệm Niệm nói với bộ dạng rất nghiêm túc, bất kỳ ai nhìn thấy, vẻ mặt của Tống Kim Triều cũng không có vẻ gì là sẵn lòng để cô vào trong ngồi.

Ánh mặt lạnh lùng của cậu thiếu niên phát ra tia ớn lạnh, Lục Niệm Niệm căng thẳng khẽ ho một tiếng, không dám nhìn cậu.

Lục Niệm Niệm hít sau một hơi, cắn răng, cứng rắn từ khe cửa bước vào trong.

“Nghe bà cậu nói, thân thể cậu không khỏe mạnh, cậu nên ăn nhiều hoa quả một chút.”

“Cậu nói có đúng không?”

Lục Niệm Niệm mười phần chân chó, bộ dáng nghiêm túc đặt hai quả lựu lên bàn sách.

Trên bàn của cậu vẫn như cũ đặt rất nhiều khối Rubik, đa phần những khối Rubik đó đã được ghép với nhau.

Phía sau truyền tới tiếng đóng cửa, chủ nhân căn phòng chậm rãi đi tới.

Lục Niệm Niệm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, vị trí gần lối đi nhường lại cho Tống Kim Triêu.

May mắn thay, Tống Kim Triêu cũng không nói gì, lông mày nhíu chặt dần dần dần ra, cậu ngồi trước bàn, bộ dạng giống như trước kia, coi người ngồi bên cạnh như không khí.

Đối với bộ dạng mặt dày của Lục Niệm Niệm, cậu chỉ có thể dùng im lặng phản kháng, dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn cô.

Nhưng người này hoàn toàn không nhận thức được điều này, cậu ghét cô.

Lục Niệm Niệm lần đầu tiên cảm thấy, cô là người náo nhiệt như vậy, tuy nhiên cũng có lúc bị người ta phớt lờ.

Ông Lục thường nói, cô mỗi ngày nhảy lên, nhảy xuống như một con khỉ, có lẽ là mắc bệnh tăng động.

Tống Kim Triêu là người an tĩnh như vậy, ngày ngày nằm chán ngồi trong phòng tràn ngập mùi thuốc, nhất định rất khó chịu.

Nếu bệnh tăng động có thể truyền nhiễm thì tốt rồi.

Lục Niệm Niệm lặng lẽ hít một hơi, sẵn sàng bất cứ lúc nào, nói chuyện, người trước mặt, chỉ lưu lại cho cô một tấm lưng người lạ chớ lại gần.

Tống Kim Triêu không nói chuyện, Lục Niệm Niệm một mình đánh giá bốn phía xung quanh, sau cùng tầm mắt không tự chủ được nhìn về phía cậu.

Phải nói rằng, dáng của người này rất tuyệt, cho dù là ngồi, hai chân vẫn thon dài lạ thường.

Sống lưng cậu thiếu niên thẳng tắp, đang chơi khối Rubik, bộ dạng ngồi trước bàn sách, giống như học sinh ngoan ngồi nghe giảng bài.

Cánh tay lộ ra bên ngoài trắng mịn, giống như miếng ngọc trắng được điêu khắc, Lục Niệm Niệm không nhìn được nhìn cánh tay mình, giống như cánh tay của người đàn ông thô kệch.

Chỉ là cô cẩn thận nhìn mới phát hiện, cánh tay đó càng hướng lên trên, nơi được che đậy bởi áo sơ mi, dường như có dấu vết màu hồng, giống như một con sâu đang nhúc nhích, nổi bật trên cánh tay trắng, hết sức chói mắt.

Lục Niệm Niệm không nhìn được cay mào, vết sẹo đó vừa dài lại vừa sâu.

Vết sẹo như vậy, trên người cô không có, nhưng cô có thể đoán ra, khi cậu bị thương khẳng định là sẽ rất đau.

Lục Niệm Niệm đi qua, nhẹ nhàng kéo chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Nhìn khối Rubik trong tay một lúc lâu.

Lục Niệm Niệm rất muốn hỏi cậu, vết thương trên tay cậu là như thế nào, có phải cậu bị người khác bắt nạt?

Lại sợ sẽ khơi dậy ký ức đau lòng của cậu.

Tổng Kim Triều yên tĩnh ngồi, ngón tay thon không ngừng chuyển động khối Rubik, ngón tay trắng ngần ngẫu nhiên sẽ dừng lại.

Cậu không thấy chán ghét khi phải sắp xếp những khối Rubik lộn xộn như vậy, đôi mắt trong trẻo, linh hoạt thể hiện sự nghiêm túc, giống như một dòng

suối thuần khiết.

Khoảng cách giữa hai người gần hơn một chút, Lục Niệm Niệm lặng lẽ đánh giá khối Rubik trước bàn, mũi và tai, luôn luôn chú ý tới từng hành động của cậu.

Cô mở miệng thăm dò: “Tổng Kim Triều.”

Cậu không đáp lại.

“Về sau nếu có người bắt nạt cậu, nhất định phải nói với tớ.”

“Tớ nhất định sẽ giúp cậu bắt nạt lại.”

Trong căn phòng yên tĩnh và vắng vẻ, Lục Niệm Niệm bất chợt nhả ra hai câu.

Sau đó cô lại vội vàng bổ sung: “ Chúng ta là hàng xóm, hơn nữa còn là bạn của nhau.”

“Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Lục Niệm Niệm nhìn đỉnh đầu cậu, ánh mắt hướng về phía Tổng Kim Triều, chờ đợi câu trả lời của cậu.

Tổng Kim Triều không nói chuyện, vẻ mặt chăm chú, khối Rubik vẫn được tiếp tục, nhưng rõ ràng tốc độ so với lúc trước thì chậm hơn.

“Đừng ngại, về sau tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Tuy cậu không nói chuyện, nhưng là có phản ứng, Lục Niệm Niệm híp mắt cười, rất là hài lòng.

“Tớ từng học Taewondo, có thể đánh bại người trong mấy giây.”

“Cậu có biết Taewondo không? Chính là một loại độ sức.”

Lục Niệm giống như tìm thấy chủ đề, nói về sở trường của mình, cô không nhin được tự mình nói ra, không may mắn để ý, người bên cạnh coi cô như không khí.

“Cậu nhìn xem, tớ còn có cả cơ bắp đấy”

Nói xong, Lục Niệm Niệm nhanh chóng xoay người, đứng đối diện với Tống Kim Triều kéo tay áo lên, giống như dâng vật quý, nắm tay, uốn cong cánh tay mảnh khảnh.

Da thịt cô gái trắng trẻo, non mềm, từng thớ thịt non mềm cuộn lên như những chiếc bánh bao nhỏ.

Bức tranh như vậy, Tống Kim Triều không thể không chú ý đến cô, ngay cả dư quang, cũng không kiểm soát được mà hướng về phía cô, sau đó, toàn bộ cơ thể cậu cứng đờ như đá.

Lục Niệm Niệm híp mắt cười, ánh mắt không do dự bắn về phía cậu, rồi ghé sát, thần bí nói: “Tớ có phải là rất lợi hại không?”.

Tống Kim Triều chỉ nhìn cô, không có dao động, trực giác mách bảo, cô gái này có bệnh.

Cậu hạ mắt xuống, hàng mi dài và dày nhẹ nhàng rung rung, mặt mũi thu lại vẫn lạnh lùng như cũ.

Ánh trắng bên ngoài chiếu xuống trong mắt cậu, làm cho đôi mắt ấy ấm áp hơn một chút.

Lục Niệm Niệm không quan tâm cậu có đáp lại hay không, chỉ cần nhìn như vậy, đôi mắt cô không thể rời đi.

Cậu đẹp trai như vậy, chú dì chắc cũng đẹp như cậu.”

Nghe Lục Hoài Quân nói, Lục Niệm Niệm lớn lên giống mẹ nhiều hơn, ngũ quan nhỏ, tinh tế, may mắn thay, mắt của cô không hề nhỏ, đôi mắt hai mí rõ ràng, giống hệt Lục Hoài Quân.

Cô gái bên cạnh, dường như có thể nói không ngừng nghỉ, các chủ đề thay đổi liên tục, khiến cho cậu trở tay không kịp.

Khi nói tới ba mẹ, thần sắc của Tống Kim Triêu không tốt lắm, có thay đổi, đôi môi mím lại, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có giọng nói của một mình Lục Niệm Niệm.

Chủ đề nhanh chóng được rời tới vấn đề bài tập hè của cô, Lục Niệm Niệm thở dài một hơi, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, cậu đang học ở đâu?”

“Chúng ta không phải học cùng một trường chứ, tớ chưa từng nhìn thấy cậu.”

Lục Niệm Niệm sờ cằm, đôi môi hồng nhạt mím lại, trong lòng cảm thấy có chút tiếc nỗi.

Nói tới trường học, động tác của Tống Kim Triêu dừng lại, quay đầu nhìn Lục Niệm Niệm.

Cậu buông khối Rubik trong tay xuống, ngón tay với khớp xương rõ ràng cuộn tròn lại một chỗ, giống như là cậu căng thẳng, không ngừng xoa các đốt ngón tay.

Đôi môi mỏng mà nhợt nhạt hơi mở ra, nhưng không nói ra được một câu.

Nhận thấy những thay đổi nhỏ của cậu, Lục Niệm Niệm mở to hai mắt, giống như phát hiện ra đại lục mới, “Cậu có phải là muốn nói gì đó?”

“Nói đi, tớ nghe.”

Lo lắng cậu nói nhỏ quá, không nghe được, đầu của Lục Niệm tiến tới gần cậu hơn.

Tống Kim Triều kiềm chế kích động muốn đẩy đầu cô ra xa, khuôn mặt trắng bệch trở nên ửng hồng.

Bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, lực đạo rất nhẹ, rõ ràng không phải bà Tống.

Người bên ngoài nói: “Kim Triều, là tôi, mở cửa.”

Là giọng của phụ nữ.

Lục Niệm Niệm nhìn cửa, lại nhìn Tống Kim Triều.

Tống Kim Triều trầm mặt, đôi mắt cậu phủ đầy sương mù, tràn đầy u ám giống như bóng đêm bao phủ.

Gõ vài lần không thấy đáp lại, người phụ nữ không còn nhẫn nại, lực đạo gõ trên cửa mạnh hơn, đong đong vài tiếng vừa uy nghiêm vừa bức bách.

Lục Niệm Niệm nhanh chóng chạy ra mở cửa, tay trái vừa đặt lên nắm cửa, một bàn tay mạnh mẽ từ phía sau thò ra, trực tiếp nắm lấy cổ tay cô.

Tống Kim Triều giống như tảng băng đứng ở sau lưng cô, hàm dưới siết chặt, sức mạnh trên tay không ngừng siết chặt, chỉ có Lục Niệm Niệm mới có thể cảm nhận được, cậu đang run rẩy.

Lục Niệm Niệm nhịn không được quay người, muốn hỏi cậu, có phải không cần mở cửa.

Khi đối diện với cậu, mới phát hiện hai người đứng rất gần nhau.

Những cảm xúc dồn dập trong con mắt của cậu, cũng được phóng to trước mắt của cô.

Cậu giống như con thú nhỏ đang không ngừng giãy dụa, đôi môi hồng nhạt dần trở nên nhợt nhạt.

Lục Niệm Niệm thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của cậu, cảm nhận rõ ràng hơi thở của cậu, mang theo hương vị thanh mát của bạc hà và mùi thuốc nhàn nhạt.

Hô hấp trầm thấp mà không ổn định, ngực của cậu và của cô giống như cùng một chỗ.

Vì động tác nhỏ của Lục Niệm Niệm, đôi mắt Tống KimTriêu trở nên lạnh lùng, bước về phía trước, lần nữa siết chặt tay cô.

Dường như lo sợ, sợ cánh cửa trước mắt đột nhiên bị mở cửa.

Cơ đau trên cổ tay truyền tới, cô gái nhú mày, nhưng không nói gì.

Sau đó, bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa, người phụ nữ thay đổi thái độ dịu dàng, ngữ khí mang theo mấy phần sắc bén và thiếu kiên nhẫn.

“Tống Kim Triêu, mở cửa!”

Hô hấp của Lục Niệm Niệm đột nhiên ngừng lại một lúc, không nhận được nín thở, lưng căng thẳng thành một đường, đôi mắt nhìn cậu chằm chằm.

Trong đó còn có âm thanh của bà Lục, giọng nói lo lắng: “Kim Triêu, mở cửa được không cháu?”

Lục Niệm Niệm lo lắng quay người, thời khắc cô dựa vào cách cửa, tấm lưng có thể cảm nhận cánh cửa gỗ đang không ngừng rung rung, giọng nói của người bên ngoài bị ngăn cách bởi tấm cửa gỗ.

“Nếu không, mở cửa đi”

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng nói, nhưng cũng không mở cửa, người bên ngoài dường như có thể đột nhập vào đây.

Thần sắc Tống Kim Triêu trở nên kỳ lạ, cau mày, môi nhợt nhạt, hai bên trán mồ hôi chảy ra không ngừng.

Phát hiện ra cậu trở nên bất thường, Lục Niệm Niệm trở nên lo lắng: “Cậu không sao chứ?”

“Có phải không khỏe không?”

Lục Niệm Niệm còn chưa nói xong, đôi mắt Tống Kim Triêu u ám, nắm lấy tay cô, phủ trên tay cô, nhanh chóng đóng cửa lại.

Mu bàn tay truyền đến lạnh lẽo, động tác gọn gàng dứt khoát.

Âm thanh khóa cửa giống như một liều thuốc an thần, sự lo lắng của Tống Kim Triêu dần trở nên ổn định.

Bốn phía rốt cuộc trở nên yên tĩnh trở lại, chỉ có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của nhau.

Tống Kim Triêu còn chưa nhận thức được, tay mình còn nắm tay trái của Lục Niệm Niệm, chỉ cảm thấy, lòng bàn tay truyền đến cảm giác mát lạnh, cùng độ mềm mại.

Cảm giác lòng bàn tay được lấp đầy, khiến cho cậu trở nên tham lam, không muốn buông tay.

Trong không gian nhỏ hẹp, Tống Kim Triều trở nên tham lam, đôi mắt đột nhiên dừng trên mặt cô, đôi mắt đen, trong suốt, giống như một cái giếng sâu không thấy đáy.

Lục Niệm Niệm không tiện ngẩng đầu, chỉ cảm thấy với khoảng cách như vậy, nếu ngẩng đầu, nhất định sẽ đụng tới cằm của cậu.

Cô không phải là người giậu đổ bìm leo, có hành động háo sắc như vậy.

Tầm mắt dừng trên chiếc cổ trắng ngần của cậu, Lục Niệm Niệm nhìn thấy vết hằn của cậu, trượt lên trượt xuống.

Cô nhin không được nuốt nước miếng, cảm thấy có chút nóng bức.

Trong không gian nhỏ hẹp, cứ đứng như vậy cũng không phải là cách, người trước mặt giống như một tác phẩm điêu khắc, giống như đứng im bất động.

Lục Niệm Niệm do dự một lúc, đưa tay phải ra, nhẹ nhàng kéo một góc áo của Tống Kim Triều, nhỏ giọng nói, còn có chút ngượng ngùng.

“Nóng không?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 9: Cậu Ấy Không Ngốc

Trong phòng ngủ lần nữa lại khôi phục sự im lặng.

Tống Kim Triều bình tĩnh quay về bàn sách, trên bàn sách còn có khối Rubik mới lắp ghép được một nửa.

Lục Niệm Niệm xoa cổ tay bị đỏ, bước từng bước nhỏ qua, ngồi xuống sau lưng cậu.

nghĩ đến phản ứng bất thường khi nãy của cậu, quan tâm hỏi: “Cậu vừa nãy không có chuyện gì chứ, vẫn tốt chứ?”

Tống Kim Triều đại khái là thấy cô phiền, quay đầu lại, nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng mang theo ý vị cảnh cáo.

Lục Niệm Niệm biết điều ngậm miệng lại, còn lườm cô, xem ra không có chuyện gì.

Hai người duy trì im lặng rất lâu, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng ô tô khởi động, Lục Niệm quay người nhìn ra bên ngoài, một người phụ nữ mặc váy đỏ lọt vào tầm mắt.

Vóc dáng người đó yếu điệu, có mấy phần quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu.

Nhìn theo cô ngồi lên một chiếc xe màu đen, sau đó lái ra khỏi Tống gia,

Lục Niệm Niệm thu hồi ánh mắt, mày cau lại.

Lẽ nào, người vừa rồi gõ cửa là cô ta.

Người phụ nữ đó đi chưa được bao lâu, cửa lại một lần nữa được gõ.

Trước tiên truyền tới tiếng ho khẽ, sau đó cửa lại được gõ 3 lần.

Hai người đều biết người bên ngoài gõ cửa là ai, Tống Kim Triều không chút do dự đi qua mở cửa.

Lục Niệm Niệm còn chưa ngồi xuống, trong khi người bên cạnh đứng dậy, chìa tay ra kéo cổ tay cô, ngoài cảm giác lạnh lẽo, lực đạo cũng cực kỳ mạnh.

Người này một chút thường hoa tiếc ngọc cũng không có.

Lục Niệm Niệm bị cậu kéo đứng dậy, khi cậu mở cửa, cô mới nhận ra, cậu muốn tống cổ cô ra ngoài.

“Tớ còn chưa muốn đi.”

“Đợi 20 phút nữa tớ sẽ đi.”

Lục Niệm Niệm giơ hai ngón tay lên bảo đảm, kéo góc áo của cậu giống như khăn cầu.

Tống Kim Triều mặt không biểu tình mở cửa, bà Tống có chút ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Tư thế của Lục Niệm Niệm không lịch sự cho lắm, sợ bị cậu đẩy ra ngoài, cho nên giống như con bọ ngựa, bám vào tay vịn của cửa.

Tống Kim Triều lườm cô, lông mày thanh tú xoắn thành một đường, hàm

dưới mím chặt, giống như nhẩn nhin trong một thời gian dài.

Một lúc lâu sau, khi bà Tống định mở miệng nói chuyện, Tống Kim Triều nhìn Lục Niệm Niệm, đôi môi từ từ được mở ra, từ trong kẽ răng nặn ra hai từ.

“Ra ngoài.”

Có lẽ rất lâu rồi không nói chuyện, âm thanh phát ra, trầm và khàn.

Không chỉ Lục Niệm Niệm kinh ngạc, khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà lão bên cạnh cũng run rẩy, đôi mắt đục ngầu phát ra tia sáng rạng rỡ, đáy mắt tràn ngập sự bất ngờ và vui mừng.

Tống Kim Triều về nước đã hai năm, ở Tống gia cũng được hơn một năm, bác sỹ nói dây thanh quản có vấn đề, không thể mở miệng nói chuyện, là vì nguyên nhân trở ngại tâm lý.

Người mắc chứng tự kỷ trong nhiều năm, người có tâm lý từng bị tổn thương mở miệng nói chuyện, so với lên trời còn khó hơn.

Thực tế, cháu trai bà không phải là người câm, là một người tốt, lại trở thành bộ dáng như vậy.

Trong lòng hai người già Tống gia, sớm đã vỡ thành những mảnh nhỏ trong những năm Tống Kim Triều mất tích, thời gian càng lâu, vết thương cũng đã thối rữa.

Thời gian đối với họ, không phải là liều thuốc tốt nhất, mà là...

Bà Tống mở to hai mắt, khi nghe thấy giọng nói đó, nghĩ là mình đang nằm mơ, bà nhìn chăm chăm Tống Kim Triều, nhìn môi cậu đang hé mở, sợ đấy chỉ là ảo giác.

“Kim Triều, cháu, cháu nhắc lại lần nữa”

“Bà không có nghe nhầm, cháu vừa mới nói chuyện.”

Khóe mắt bà bỗng đỏ lên, nước mắt lóng lánh không kiểm soát được tràn ra khỏi khóe mắt.

Tổng Kim Triều biểu tình cổ quái nhìn Lục Niệm Niệm, sau đó nhanh chóng xoay người, đóng cửa lại.

Lục Niệm Niệm nhìn người trước mặt, trong lòng ngũ vị phức tạp.

Bị Tổng Kim Triều hung dữ trách mắng, ngoài việc cảm thấy buồn, cô còn thấy vui thay cho bà Tổng.

Còn có Tổng Kim Triều, cậu thật sự bị cô làm cho tức tới vậy.

“Bà nội, cháu xin phép về trước.”

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng nói, không dám nhìn bà.

Tự thấy có chút thất lễ, bà Tổng nở nụ cười hối lỗi, cầm tay Lục Niệm Niệm.

“Niệm Niệm, sau này ngày nào cháu cũng đến nhà bà chơi, có được không?”

Lục Niệm Niệm chậm chạp xuống lầu, trong lòng nghĩ, nếu có thể ngày nào cũng đến chơi, cô mừng còn không kịp.

Nhưng bài tập hè còn chưa làm xong, ông Lục có thể để cô tự do ra ngoài như vậy sao.

“Bà nội, cháu sắp khai giảng rồi, bài tập còn chưa có làm xong.”

“Không có vấn đề gì, đến nhà bà làm, Kim Triều có thể dạy cho cháu.”

Đáy mắt bà Tống tràn ngập ý cười, giống như đang nói một chuyện gì đó rất tầm thường.

Nghe xong, Lục Niệm Niệm im lặng, không phải Tống Kim Triều đầu óc không minh mẫn sao.

Có thể dạy cô làm bài tập hè sao?

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô gái, bà Tống mỉm cười nói: “Đứa trẻ Kim Triều, rất thông minh.”

“Hôm nay, nó có thể nói chuyện, dạy học cho cháu khẳng định không có vấn đề gì.”

Bà Tống mặt mũi hiền hậu, đáy mắt hiện lên thâm ý.

Lục Niệm Niệm lại càng hoài nghi: “Bà nội, Kim Triều học ở đâu?”

Bà Tống dắt Lục Niệm Niệm xuống lầu, chậm chậm đáp: “thằng bé không đi học, ở nhà có người dạy nó.”

Hóa ra là như vậy.

Sau này mỗi ngày, vì có sự cổ vũ của bà Tống, Lục Niệm Niệm mỗi ngày đều đúng giờ đến tìm Tống Kim Triều làm bài tập về nhà.

Lúc đầu tên tiểu tử này không mở cửa, nhưng chỉ cần bà Tống nói một tiếng, Tống Kim Triều dù không cam tâm tình nguyện, cũng sẽ mặt lạnh mở cửa cho Lục Niệm Niệm.

Vì tìm cơ hội nói chuyện với Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm ôm đống bài tập vật lý, toàn bộ đều là cô không hiểu.

Đầu tiên Lục Niệm Niệm đem vấn đề không hiểu hỏi cậu, mắt người này cũng không thêm chuyển động một chút nào, chuyên tâm vào khối Rubik trong tay, bỏ ngoài tai mọi chuyện.

Tống Kim Triều không để ý đến cô, Lục Niệm Niệm đột nhiên không có động lực để làm.

“Tớ đối với môn vật lý dốt đặc cán nai, có lúc ngay cả đề bài đọc cũng không hiểu.”

“Trước đây, tớ luôn là chép bài của rau thơm, cậu ấy tốt bụng mà còn rất thông minh, nhưng gần đây tên tiểu tử đó không để tớ vào mắt, bài tập cũng không cho tớ mượn, còn hung dữ với tớ.”

Lần đầu tiên từ trong miệng cô nghe thấy tên của người nào đó, Tống Kim Triều đang chơi khối Rubik trong tay, đôi đồng tử co lại, dường như đang nghĩ về chuyện gì đó.

“Tên tiểu tử đó nhất định là rất lâu rồi không bị ăn đòn.”

Nhắc đến Trần Tương Xán, hai người dường như rất lâu rồi chưa có nói chuyện với nhau.

Từ lúc Lục Niệm Niệm chuyển đến đại viện, cô và Trần Tương Xán liền có mối liên hệ với nhau, chính là suốt ngày đánh đấm, chỉ có lần này, cô nhất định không chịu thỏa hiệp.

Trên quyển vở bài tập viết rất nhiều chữ “Giải”, nhưng cô chỉ viết có ba câu hỏi, ba ngày chỉ viết được có như thế, vì không có sự giúp đỡ của Tống Kim Triều.

Bài tập của rau thơm cũng không thể mượn, tự mình thì không làm được, Tống Kim Triều cũng không dạy cô, Lục Niệm Niệm ủ rũ nằm gục lên bàn,

lông mày nhú chặt không biết đang nghĩ gì.

Một bên Tống Kim Triều đột nhiên buông khối Rubik trong tay xuống, duỗi tay lôi quyển bài tập bị cánh tay Lục Niệm Niệm đè lên.

Lôi lần thứ nhất không được.

Lần thứ hai, Lục Niệm Niệm nhấc cánh tay lên, ngạc nhiên nhìn cậu.

Tống Kim Triều mặt vô cảm, đôi đồng tử đen nhìn cuốn bài tập trong tay, sau đó lại lấy cây bút từ trong tay Lục Niệm Niệm, vừa nhanh vừa nhẹ nhàng viết xuống bên cạnh câu hỏi.

Còn tưởng rằng cậu sẽ trả bài tập lại cho cô, lại nhìn cậu cầm bút viết chữ.

Bởi vì lần đầu tiên thấy Tống Kim Triều như vậy, Lục Niệm Niệm vui vẻ đưa bài tập qua.

Ba câu hỏi đều sai, cậu viết lại, nhưng trong góc bên dưới còn kèm theo chữ “Ngốc.”

Cậu đang nói ai vậy.

Lục Niệm Niệm để tâm chu miệng, nhưng chữ “Ngốc” này nét chữ rất đẹp.

Nét chữ cứng cáp, tiêu chuẩn vẹn toàn, giống như chủ nhân của nó, cao lớn thanh tú.

Chữ cũng như người, một chút cũng không phải là giả.

“Kim Triều, cậu có phải từng học qua thư pháp?”

“Nếu như ông tớ nhìn thấy chữ của cậu, khẳng định sẽ thu nhận cậu làm

đồ đệ”

Ông Lục, khi còn trẻ đã là bậc thầy trong giới thư pháp, thư pháp là sở trường của ông, trình độ của ông rất cao. Mặc dù bây giờ ông lớn tuổi, nhưng có rất nhiều đồ đệ, danh tiếng hiển hách.

Lục Niệm Niệm được xem là đệ tử thân thiết của ông, còn nói là bị ép buộc.

Tuy nhiên chính vì bị ông Lục quản thúc quá nghiêm ngặt, nét chữ của Lục Niệm Niệm không tồi, đặc biệt gần đây cô viết được mấy chữ, được ông Lục nghiêm khắc đánh giá rất cao.

Nhìn mấy chữ đó, Lục Niệm Niệm không nhịn được lén nhìn Tống Kim Triều, đôi mắt hạnh nhân sạch sẽ, khéo miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười ngại ngùng.

Đây chính là bản lĩnh làm người khác kinh ngạc, Tống Kim Triều suy nghĩ đến các đề bài, viết toàn bộ lời gợi ý lên giấy, mỗi đề bài đều không quá ba câu.

Lục Niệm Niệm mở to mắt, nhìn các bước giải theo trình tự rõ ràng trên giấy, lại cúi đầu nhìn Tống Kim Triều, trong nghi ngờ còn có nhiều phần kinh ngạc.

“Hóa ra, cậu thật sự không ngốc.”

“Cậu so với tớ còn thông minh hơn.”

Ngây ra mấy giây, Lục Niệm Niệm mới phát biểu suy nghĩ trong lòng.

Vì lời này chính là khen cậu thông minh tài trí, hơn nữa khen không ngớt lời, nhưng lời cô nói ra, khiến Tống Kim Triều đen mặt, đôi môi mỏng đẹp

không nói gì mím thành một đường.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Lục Niệm Niệm nheo mắt, tay chống cằm, di chuyển tới chỗ Tống KimTriêu。

“Lần trước tớ hỏi cậu, một cộng một bằng mấy, vì sao cậu không nói?”

Tống Kim Triêu chớp vá đầu vào đấy khối Rubik trong tay, nghe thấy lời này, nghiêng đầu, lườm cô.

Bởi vì cậu nghĩ sẽ không nói ra những lời ngốc nghếch.

Đây là ánh mắt gì vậy?

Lục Niệm Niệm âm thầm sửa những câu sai, trong lòng hoài nghi, bị người này xem thường.

Tên này vẫn luôn không nói chuyện, hại cô còn cho rằng một cộng một bằng mấy cũng không biết, hiểu lầm cậu là ngốc.

Vì biết trí khôn cậu bình thường, mây mù trong lòng Lục Niệm Niệm ẩn chứa bao ngày, cuối cùng cũng tiêu tan.

Sau đó, Tống Kim Triêu như cũ vẫn không nói chuyện, mỗi câu hỏi cậu đều viết gợi ý lên trên giấy, Lục Niệm Niệm tuy ngốc, nhưng nhìn từng bước gợi ý, tự mình suy nghĩ, cũng có thể tìm ra lời giải.

Lục Niệm Niệm làm xong mười tờ toán học, viết xong, đột nhiên nghĩ ra, giống như được người ta đả thông kinh mạch, bởi vì cô phát hiện.

Mỗi một câu cô làm xong, đều không nhận được khen ngợi Tống Kim Triêu, bởi vì mỗi câu trọng điểm đều không giống nhau.

Tống Kim Triêu dường như rất hưởng thụ, tuy nhiên vẫn giữ bản mặt đó,

có lúc còn lờm cô, nhưng chưa từng thấy, mỗi câu đều nhìn qua.

Hóa ra tên tiểu tử này kiêu ngạo như vậy!

Lục Niệm Niệm giống như phát hiện ra đại lục mới, ý vị sâu xa nhìn, giống như đang đọc được mạch suy nghĩ của Tống Kim Triêu.

Cậu cúi đầu, tóc mái rủ trước trán, đôi mắt đen như mã não, lông mày thanh tú, mũi cao và thẳng tạo thành đường nét tuấn mỹ.

Lục Niệm Niệm nhin không được buông bút xuống, ngắm cậu thêm mấy giây.

Lần đầu tiên cô cảm thấy, có người đến làm việc cũng đẹp trai như vậy.

Đôi mắt cô gái trong veo sáng rực, nhanh như chớp dừng trên đôi môi mỏng.

Môi như vậy nếu hôn một cái, có phải sẽ có hương vị bạc hà?

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 10: Cháu Là Bạn Gái Kim Triều Phải Không

Để ý thấy người bên cạnh bất thường, Tống Kim Triều dừng bút, nhú mào.

Đột nhiên chạm phải tầm mắt cậu, Lục Niệm Niệm bấu môi, đôi mắt chớp chớp, giống như bị người ta phát hiện ra suy nghĩ trong lòng.

Ngay cả đôi mắt của cậu cũng đẹp như vậy, đôi mắt đen, trong suốt như mã não.

“Này, cậu đừng có nhìn tớ.”

Lục Niệm Niệm hạ tay xuống, nhanh chóng cầm bút, hoảng loạn làm bài.

Chỉ là cô tùy tiện nghĩ, không ngờ đến, mình cũng có lúc “háo sắc” như vậy.

Tống Kim Triều bình tĩnh nhìn cô, rõ ràng không hiểu, người điên này vì sao lại hành động bất thường như vậy.

Chột dạ sao?

Cậu dường như nhìn thấy mặt cô đang đỏ mặt.

Lục Niệm Niệm tự khinh miệt chính mình, so với bộ dạng nghiêm chỉnh của Tống Kim Triều.

Cô quả thực là con sói xám, mà cậu là con cừu nhỏ đơn thuần vô hại.

Mọi chuyện đều có khởi đầu, càng về sau số lần càng nhiều.

Lục Niệm Niệm tìm cách tạm thời đối phó với Tống Kim Triêu.

Điều đầu tiên mặt phải dày.

Điều thứ hai gắng sức khen người đó, khen tới mức có thể lên trời.

Điều thứ ba, đối mặt với sắc đẹp cần phải bình tĩnh.

Gần đây, Lục Hoài Quân về nhà rất nhiều lần, sau khi thăng chức, những việc vụn vặt đều được giao cho cấp dưới, có thời gian rảnh là lại chạy về nhà.

Trong thời gian này, Lục Hoài Quân dựa theo khẩu vị của con gái, yêu cầu mọi người chuẩn bị đồ ăn vặt, còn có hoa quả tươi ngon.

Lục Niệm Niệm chọn những quả to ngon, bóc để làm sinh tố xoài.

Sau đó thấy vị nhạt, cho thêm nước chanh ép, nước dừa hấu ép và nước dứa ép vào.

Mấy loại nước ép trái cây được trộn lẫn với nhau, tạo thành sinh tố có màu xám nhạt, vô hình trung, mùi vị có chút cùi bắp.

Tuy màu sắc có chút kỳ quái, có điều Lục Niệm Niệm nếm qua mùi vị, tự mình cảm thấy rất hài lòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm mang sinh tố mới lạ của mình, gõ cửa phòng Tống Kim Triêu.

Nhìn thấy màu sắc quý dị của cốc sinh tố, Tống Kim Triêu cho rằng là thuốc đông y.

Lục Niệm Niệm dịch chuyển đồng bài tập trước mặt, sau đó để cốc sinh tố lên bàn.

“Một ngày qua cảm ơn cậu đã dạy tớ làm bài tập.”

Cô gái trước mặt cong môi, đôi mắt tròn ngậm ý cười.

Tống Kim Triều liếc mắt, nhìn cô một cái, xem như đáp lại.

“Đây là lễ cảm ơn.”

“Dùng hoa quả ép ra, uống rất ngon.”

Nói xong, Lục Niệm Niệm giống như dâng vật quý, cẩn thận từng li từng tí đem sinh tố màu xám để trước mặt cậu.

“Nếm thử xem, mùi vị không tồi.”

Chất lỏng trong ly không rõ, còn nổi một lớp bọt trắng, Tống Kim Triều cau mày, khuôn mặt anh tuấn cứng ngắc, theo bản năng mím chặt môi.

“Đừng sợ, chỉ cần uống một hớp, đảm bảo cậu sẽ còn muốn uống đến lần thứ hai.”

Về ly sinh tố giống mè đen, Tống Kim Triều bấu môi, theo bản năng chống cự, nhưng nhìn người con gái trước mặt, khuôn mặt khao khát nhìn cậu.

“Thật sự uống rất ngon”

Nhìn phản ứng của Tống Kim Triều, không thể nghi ngờ là sự đả kích trong lòng cô, Lục Niệm Niệm mặt thất bại thu tay về, lòng mày thanh tú nhả lại thành một đoàn.

Giây tiếp theo mắt cô sáng rực, vui vẻ nhảy nhót: “Tớ mang cho Thất Hỉ uống.”

Tống Kim Triều nhìn cô, không nói gì, không tán thành nhú mày.

Sau đó liếm môi mỏng, thỏa hiệp đi theo sau Lục Niệm Niệm.

Lục Niệm Niệm cầm ly sinh tố, đi ra ngoài sau vườn.

Thất Hỉ từ xa đã đánh hơi thấy hai người, từ xa xa, vui sướng vẫy đuôi chào đón hai người.

Thất Hỉ rất thích Lục Niệm Niệm, hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của Tống Kim Triều.

Suy cho cùng, khi lần đầu hai người gặp mặt, Thất Hỉ hung dữ như một con sói.

Tống Kim Triều đứng sau lưng bọn họ, bởi vì cô gái đứng quay lưng về phía cậu, ánh mắt của cậu tùy ý hướng về phía trước, mắt dài híp lại, con ngươi âm thầm lóe lên, hứng thú không rõ đang lên men.

Lục Niệm Niệm rót sinh tố vào trong bát của Thất Hỉ: “Thất Hỉ, mau uống nó.”

Thất Hỉ cho rằng là thức ăn cho chó, một bước xông tới, ngửi thấy mùi vị có chút khác lạ, chân trước siết chặt đám cỏ, thân hình tròn vò giống như phanh xe lăn một vòng.

Đây là phản ứng gì?

Lục Niệm Niệm nghi ngờ sờ đầu chó, không thấy có gì bất thường, nên nhẹ giọng uy hiếp: “Không uống, không cho ăn.”

Thất Hỉ ghen ngào một tiếng, đôi mắt đen, tròn xoe chớp chớp, giơ chân ra, trực tiếp chạy vào chuồng chó.

Tống Kim Triều bình tĩnh nhìn cô, cách nhau rất gần, cảm xúc cô gái không che giấu, gương mặt thất vọng phóng đại trước mặt cậu, xem ra rất buồn.

“Bỏ đi, không uống, tao uống.”

Lục Niệm Niệm cầm cốc, đứng lên, quay đầu, vừa vịn chạm phải ánh mắt cậu.

Tống Kim Triều dường như dùng mắt nói với cô: “Thấy chưa, sinh tố cậu ép, đến chó cũng không nguyện ý uống.”

Hai người trở về phòng của Tống Kim Triều.

Trên bàn còn đặt một cốc sinh tố.

Kỳ thực mùi vị không tồi, người nào cũng không bằng lòng nếm thử, Lục Niệm Niệm quyết định một hơi uống hết, ngày mai lại ép.

Một đôi tay thon dài, nhanh hơn cô một bước, cầm lấy ly sinh tố màu xám đỏ.

Lục Niệm Niệm mở to mắt, mắt nhìn sang, người trước mặt, mặt không biểu tình, nâng cốc sinh tố, một hơi uống cạn.

Đầu cậu khẽ nhếch, cằm cổ màu trắng kéo thành một đường, yết hầu tùy ý trượt lên trượt xuống.

“Cậu, cậu lại có thể uống nó.”

Lục Niệm Niệm trong lòng cảm động đến rối tinh rối mù, nắm lấy cổ tay

Tống KimTriều, môi hồng biến thành chữ “O”.

Xúc cảm ấm áp rơi xuống cổ tay, cậu hạ thấp tầm mắt, cảm thấy có chút khác thường, trực tiếp rời mắt đi.

mắt cô gái trong suốt, giống như trong mắt chứa đầy ánh sao.

Lục Niệm Niệm không ngờ tới, Tống Kim Triều giống như khối băng, nhưng thật ra cậu là ngoài lạnh trong nóng.

“Cậu quả thực là một người tốt”

“So với Thất Hi đáng yêu hơn nhiều”

Nghe những lời ca tụng kỳ quái của Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều bình tĩnh buông cốc, trong khoang miệng tràn đầy hương vị không thể nói lên lời.

Chua, ngọt, đầu lưỡi còn có chút tê.

Lục Niệm Niệm cẩn thận hỏi: “mùi vị như thế nào?”

Tống Kim Triều nhăn mày, hướng về phía cô đầu không gật cũng không lắc.

Xem ra cậu không thích mùi vị này, Lục Niệm Niệm cong môi an ủi: “Không sao, vậy ngày mai tớ đổi khẩu vị khác xem sao”

“Cậu thích trái cây gì, nhà tớ có rất nhiều”

“Nếu không cậu tới nhà tớ chọn đi.”

Lục Niệm Niệm hưng phấn tung kinh, Tống Kim Triều nheo mắt nhìn cô, đẩy quyển bài tập đến trước mặt cô.

Nhưng tâm tình Lục Niệm Niệm một chút cũng không bị ảnh hưởng, sắp đến gần Tống Kim Triêu, cười híp mắt trưng cầu ý kiến, thích xoài không.

Tống Kim Triêu bị dị ứng xoài, do vậy cậu không chút do dự lắc đầu.

Lục Niệm Niệm tự nói với chính mình, khi mà lần nữa hỏi qua ý kiến của Tống Kim Triêu, mới phát hiện có gì đó không đúng.

Cậu dựa vào trước bàn, lông mày nhíu chặt, môi trắng bệch, trên trán không ngừng toát mồ hôi.

“Tống Kim Triêu, cậu sao vậy?”

Lục Niệm Niệm vội buông bút, hai tay đặt trên bờ vai gầy của cậu.

Cổ họng giống như bị lửa thiêu cháy, nuốt vào như bị kim chích, ngực Tống Kim Triêu rất khó chịu, cảm giác nghẹt thở quen thuộc khiến cho cậu hoài nghi là do cốc sinh tố đó.

“Cậu có phải bệnh rồi không!”

Cô gái trước mặt trở nên sốt ruột, bàn tay mát lạnh lập tức sờ vào trán cậu.

Nhiệt độ thân thể bình thường, nhìn Tống Kim Triêu không tốt hơn chút nào, khuôn mặt trắng bệch bắt đầu chuyển thành màu đỏ.

Lục Niệm Niệm dõi theo ánh mắt cậu, nhìn về hướng ly sinh tố màu xám, tim giật thót: “cậu có phải trúng độc rồi”

Nhận thấy những thay đổi nhỏ của Tống Kim Triêu, Lục Niệm Niệm nắm hai má cậu, nâng cằm của cậu, vội vàng nói: “nhanh chóng nhổ ra, nhanh”

Tư thế của cô gái giống như muốn cạy mồm cậu, thực sự cho rằng chỉ cần lắc đầu cậu mấy cái, mọi thứ trong miệng liền được nôn ra.

Tống Kim Triều nhú mào, toàn thân không có sức, cả khoang miệng đều sưng lên, cậu nhanh chóng đẩy Lục Niệm Niệm đang vây quanh ra, xoay người chạy ra bên ngoài.

Lục Niệm Niệm vỗ đầu, liền nhanh chân đuổi theo, so với tốc độ của Tống Kim Triều còn nhanh hơn, chạy ra cửa.

Cô đi gọi người, mặt của Tống Kim Triều đều sưng lên.

Sau đó, hai vị lão gia Tống gia mang Tống Kim Triều tới bệnh viện, thông báo cho bố mẹ Tống Kim Triều.

Biết Tống Kim Triều bị dị ứng xoài, ruột gan Lục Niệm Niệm đều bị hủy.

Vốn muốn đi cùng, nhưng bà Tống để cô ở nhà, còn an ủi cô, không cần lo lắng.

Trước khi Lục Niệm Niệm rời đi, Tống Kim Triều nhìn cô, mắt ai oán, ân hận, dường như đang nói: “Cậu cứ chờ đấy cho tôi.”

Nhìn thấy ánh mắt đó, Lục Niệm Niệm nhanh chóng đổ hết cốc sinh tố còn lại, thề không bao giờ đụng vào nữa!

Sau khi về nhà, cô lên mạng tra phản ứng của dị ứng xoài, liền nghĩ đến khuôn mặt Tống Kim Triều đẹp như vậy, bị sưng đến cha mẹ cũng không nhận ra, Lục Niệm Niệm cảm thấy hổ thẹn không thể nào ăn tối được.

Cô và Tống Kim Triều không dễ dàng gì mới thiết lập được tình bạn, cứ như vậy, liền bị cốc sinh tố có độc phá hủy.

Ban đêm yên tĩnh, bên ngoài cách Tống gia không xa, vẫn là một mảng tối đen.

Lục Niệm Niệm gọi điện cho bà Tống, mặc dù đang ở bệnh viện, bên kia

điện thoại tạp âm ồn ào, xen lẫn tiếng nói của người phụ nữ, sắc bén mà chói tai.

Biết Tống Kim Triêu không sao, trái tim của Lục Niệm Niệm cuối cùng mới hạ xuống.

Mong muốn, cậu tối nay có thể về nhà, Lục Niệm Niệm còn mang theo cây gậy gỗ, Lục Niệm Niệm đi tới bên ngoài Tống gia, từng khắc chuẩn bị nhận tội.

Ban đêm mùa hè gió thổi mát mẻ, Lục Niệm Niệm và Thất Hỉ cách nhau bởi tấm sắt, túi thức ăn cho chó đã ăn sạch.

“Mày nói thử xem, khi Tống Kim Triêu quay về có đánh tao không?”

“Cậu ấy bây giờ khẳng định rất buồn”

Liên nghĩ đến ánh mắt của Tống Kim Triêu, khuôn mặt anh tuần vừa đỏ vừa sưng, tuy không nói gì, nhưng khẳng định là cậu hận cô muốn chết.

Thất Hỉ nhìn cô, Lục Niệm Niệm nhỏ giọng ảo não.

Cách đó không xa, một ánh sáng chói mắt chiếu tới.

Một chiếc xe sang trọng đang tiến vào, dừng trước cửa Tống gia.

Nhất định là Tống Kim Triêu trở về.

Trong lòng Lục Niệm Niệm vui vẻ, nhặt cây gậy gỗ, vội vã chạy qua.

Trên đường, còn bị vấp bởi một hòn đá.

Cửa của chiếc xe đen mở ra, Lục Niệm Niệm nhìn thấy một người chưa từng gặp qua bước xuống.

Phong thái của người đàn ông tuấn dật, khí chất phi phàm, mặt mày có mấy phần giống Tống Kim Triều.

Hắn có lẽ là bố của Tống Kim Triều.

Lục Niệm Niệm đi qua, lo lắng không yên cúi người, tư thế chuẩn 90 độ:
“Chào chú”

khí thế cô gái hồn nhiên hét lên một tiếng, khiến Tống Duẫn Hành sửng sờ.

Nghe thấy cô gái chào hỏi mình, Tống Duẫn Hành mân môi, cau mày, tiếp theo nhướn mày nở nụ cười.

“Chú cũng không lớn tuổi lắm, chắc chỉ lớn hơn Tống Kim Triều có vài tuổi.”

người đàn ông cười nhạt, âm thanh ôn nhu như ngọc truyền vào tai, nghe đặc biệt hay.

“Chú có phải là bố của Tống Kim Triều không?”

Ngoại hình có chút giống, tuy nhiên nhìn rất trẻ tuổi, Lục Niệm Niệm lúc này không biết phải xưng hô như thế nào.

Nhìn phản ứng của cô gái này, Tống Duẫn Hành nhếch môi nở nụ cười, lông mày thanh mảnh nhìn giống hệt Tống Kim Triều.

“Cháu là bạn gái của Kim Triều phải không?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 11: Tai Cậu Ấy Đỏ Lên

Bạn gái?

Lục Niệm Niệm ngậy người.

Tống Duẩn Hành vẫn như cũ mỉm cười vô hại, đôi mắt thâm thúy lộ ra tia sáng ôn hòa.

“Cháu không phải là bạn gái Kim Triều sao?”

Tống Duẩn Hành nhần nại hỏi lại, vẻ mặt cô gái biến hóa phong phú, làm cho hần đột nhiên nhớ tới một người, không khỏi nở nụ cười mỉm.

Hắn đến đây lấy đồ, tiện thể cho Thất Hỉ ăn.

Mắt Lục Niệm Niệm nhanh như chớp chuyển động, nếu thật sự là bạn gái thì tốt rồi, cô còn phí sức để làm gì.

Tuy rằng không biết vì sao người này sao lại có suy nghĩ như vậy, Lục Niệm Niệm đột nhiên không muốn phủ nhận.

Nếu như thật sự để cho người khác nghĩ cô là bạn gái của cậu, Tống Kim Triều biết được, có thể sẽ từ trên giường bệnh bò dậy, xông tới đánh cô.

“Đúng, cháu chính là bạn gái của cậu ấy.”

Sau khi Lục Niệm Niệm cân nhắc, trịnh trọng nói.

“Ồ ~ “

Tống Duẫn Hành không khỏi liếc mắt, đôi mắt đen thâm thúy lần nữa dừng trên người cô gái, bộ dáng đột nhiên hiểu ra.

“Chẳng trách, cậu ta lại ăn đồ cháu đưa.”

Lục Niệm Niệm:?

“Cậu ấy vẫn ổn chứ...”

Vẻ mặt người đàn ông trước mắt thu lại, giọng điệu trở nên nghiêm túc.

Tâm tình Lục Niệm Niệm cũng thay đổi theo vẻ mặt hắn, bắt đầu lo lắng.

“Cậu ấy vẫn ổn, một tiếng béo lên một vòng, mặt cũng tròn lên không ít.”

Nghĩ đến khuôn mặt Tống Kim Triều vừa sưng lại vừa hồng, người đàn ông không nhịn được phát ra tiếng cười, mặt mày giãn ra, thực sự là bộ dạng phong lưu thư sinh.

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm càng ủ rũ, Tống Kim Triều đây là bị hủy dung sao?

Tống Duẫn Hành về Tống gia lấy đồ, lấy cốc cùng Rubik của Tống Kim Triều.

Khi đi ra, một cô gái đang đợi bên ngoài, cầm cây gậy gỗ tròn tròn, bộ dạng lo lắng.

Dự đoán mấy người ở bệnh viện có lẽ đã rời đi, thời gian còn sớm, Tống Duẫn Hành đưa ra đề nghị: “Có muốn tới gặp cậu ấy không?”

Lục Niệm Niệm phất một cái, mắt nai sáng bừng.

“Nhanh chút, đi luôn bây giờ!”

Nghe giọng điệu thúc giục của cô gái, Tống Duẫn Hành không nhịn được mỉm cười, khoe môi khê nhếch, ra vẻ thân sỹ thay cô mở cửa xe.

Cứ như vậy mà ngồi lên xe của người lạ.

Lục Niệm Niệm cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không biết phải nói như thế nào.

—

Bệnh viện nhân dân cách đại viện không xa, lái xe khoảng 20 phút liền tới.

Trên đường đi, Lục Niệm Niệm không dám nói nhiều.

Phát hiện cô gái câu nệ, Tống Duẫn Hành theo bản năng nhìn về phía kính xe, cảm thấy mặt mình, nhìn cũng không quá nghiêm túc, mà còn đẹp trai rồi tinh rồi mù.

So với Tống Kim Triều, chỉ có hơn chứ không kém.

Hắn luôn trong phạm vi vui thì chơi, đối phó với cô gái nhỏ, từ trước đến nay đều thuận buồm xuôi gió.

Người đàn ông nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói ôn nhu như ngọc: “Cháu đừng sợ, tôi là chú nhỏ của Kim Triều.”

Lục Niệm Niệm liếc hắn một cái, khê nhắc quai hàm, nặng nề gật đầu.

Tán gẫu vài câu, thấy Lục Niệm Niệm không phản ứng lại hắn, Tống

Duẩn Hành thức thời im lặng.

Chiếc xe đen màu đen tiến vào cửa lớn bệnh viện, đám chó săn đợi ở bệnh viện đã lâu, nháy mắt liền phát hiện ra, đây là xe của Tam thiếu Tổng gia.

Người biết điều liền tránh đi, người không quen liền đi cà nhắc nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy, biển số xe đó rất quen mắt.

Lục Niệm Niệm dán mắt vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, mới phát hiện, rất nhiều đứng ở cổng bệnh viện, bọn họ có người cầm microphone, có người giơ máy quay phim.

Bởi vì có bảo vệ ngăn, những phóng viên đó chỉ có thể đứng bên ngoài chờ đợi.

Nói không chừng ở bệnh viện có nhân vật to lớn nào đó, hoặc là đại minh tinh nào đó.

Nhìn thấy những người này, Lục Niệm Niệm hơi nghi hoặc một chút nhưng không nghĩ nhiều, Tổng Duẩn hành bên cạnh sắc mặt lạnh dần, đối với những người này còn khịt mũi khinh thường.

Hai người đến khu nội trú, hỏi qua y tá, mấy người kia quả nhiên đi rồi, Tổng Duẩn Hành cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Kim Triều vừa mới uống thuốc an thần, có thể đang nghỉ ngơi.”

Tổng Duẩn Hành bỗng nhiên mở miệng.

Lục Niệm Niệm quay đầu lại nhìn hắn, rõ ràng không hiểu, dị ứng bình thường sao phải uống thuốc an thần.

“Nhìn cháu đối với nó thâm tình như vậy, nên chú liền mang cháu tới.”

Ánh mắt Tống Duẫn Hành nhàn nhạt, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Đưa cô gái đến cửa phòng bệnh, bên ngoài còn có vệ sĩ.

Lục Niệm Niệm nhìn thấy điệu bộ này, không khỏi trợn to mắt, đột nhiên nhớ tới trong phim diễn, người trong phòng bệnh, hoặc là thổ hào không còn sống được bao lâu nữa, hoặc là đại ca xã hội đen.

Vậy Tống Kim Triều là gì?

Tống Duẫn Hành nói với hai người ngoài cửa mấy câu, sau đó liền để Lục Niệm Niệm đi vào.

Dưới ánh mắt của ba người, Lục Niệm Niệm tâm tình thấp thỏm đẩy cửa ra, trong đầu cô lóe lên một tia sáng, cô gây ra họa rồi!

Do dự một giây, Lục Niệm Niệm chậm rì rì bước vào.

Trong phòng tối đen, một chút ánh sáng cũng không có.

Nếu như là người bình thường, có thể coi là bình thường, nhưng Lục Niệm Niệm mắc bệnh quáng gà.

Cô cẩn thận từng li từng tí một, sờ vào vách tường bước về phía trước, xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Cách đó không xa có một chiếc đèn chụp màu cam, Lục Niệm Niệm bước rất chậm đi qua, dưới chân “oành” một tiếng, va vào chiếc giường bệnh bằng sắt.

Một trận đau đớn truyền tới, cô nhịn không được nhỏ giọng hít từng ngụm khí lạnh.

Rốt cục đến trước giường bệnh, Lục Niệm Niệm mới nhìn rõ, nằm trên đường bệnh là cậu thiếu niên.

Tổng Kim Triều mặt chôn trong chăn, dưới ánh sáng màu vàng của chiếc đèn, mí mắt hạ xuống, sâu sắc mà tối tăm, nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài đều sưng.

Các đốt ngón tay thon dài, chất lỏng trong suốt đang chậm rãi được truyền vào cổ tay gãy guộc của cậu.

Cạnh giường bệnh có một cái ghế, Lục Niệm Niệm lặng lẽ ngồi xuống, tầm mắt vừa vịn dừng trên người đang ngủ say.

Nhìn thấy nửa bên mặt kia, cảm giác áy náy của Lục Niệm Niệm càng sâu, tự cảm thấy nghiệp chướng của mình thật nặng nề.

Do vậy cô cúi đầu, đối diện với người đang ngủ say sấm hối ba giây.

Gương mặt Tổng Kim Triều thật đẹp, bị sưng lên như vậy, tuy rằng cô chỉ nhìn thấy có nửa bên mặt, nhưng cũng đoán ra, nửa bên kia của cậu cũng không khá hơn.

Thiếu niên yên tĩnh ngủ say, lông mi dài mà dày hợp lại một chỗ, cong lên, mắt Lục Niệm Niệm, nhìn cậu không chớp.

Xung quanh yên tĩnh, trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ.

Lục Niệm Niệm gan trở lên lớn, lấy tốc độ chậm chậm tiến tới trước mặt cậu, ánh mắt một tắc, một tắc từ lông mi của cậu trượt tới cằm sưng đỏ của cậu.

Nhìn một lát, Lục Niệm Niệm luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Sửng sốt một chút, cô vội vã đưa tay ra thăm dò hơi thở của Tổng Kim

Triêu.

Hơi thở nhẹ nhàng, dừng trên ngón tay cô, Lục Niệm Niệm vừa định thở một hơi, bên tai bất thành lờn vang lên một âm thanh.

“Tớ còn chưa chết.”

Tống Kim Triều từ trong mê man tỉnh giấc, phát hiện trước mũi có một ngón tay, lông mày đẹp nhú lại thành một đoàn.

Tiếng nói của cậu rất thấp, lộ ra tia khăn khăn.

Lục Niệm Niệm sửng sốt, bị âm thanh bất thành lờn dọa cho sợ, ngây ngốc thu tay về, nhìn thấy Tống Kim Triều bò dậy.

Nếu như chỉ là dị ứng thông thường, cậu có thể ngủ sau như vậy không.

Tống Kim Triều sắc mặt không tốt, lúc này hô hấp nặng nề, cùng cô đối diện.

Cậu không nghĩ, Lục Niệm Niệm sẽ tới đây.

Rốt cuộc, nhìn thấy khuôn mặt hiện tại của cậu thiếu niên, Lục Niệm Niệm nháy mắt thay đổi, mắt hạnh đỏ hồng, không lâu sau, nước mắt nhàn nhạt tràn đầy.

Chưa đợi phản ứng của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm đành mở miệng trước, tràn ngập hối hận vào ảo não.

“Tống Kim Triều, tớ xin lỗi cậu!”

Cô gái trực tiếp đứng dậy, hướng về phía cậu cúi gập người tiêu chuẩn người 90 độ.

Không nhìn không biết, vừa nhìn thấy khuôn mặt hiện tại của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm mới ý thức được, chính mình đã gây ra họa lớn.

Gương mặt tốt đẹp của chàng trai, thật sự đã bị cô hủy rồi, mặc dù biết bị sưng, nhưng không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy...

Lục Niệm Niệm nhìn cậu, mím môi, khóe môi giật giật, bộ dạng như muốn khóc.

Trước đây Tống Kim Triều đẹp cỡ nào, hiện tại cô buồn bấy nhiêu.

“Mình không hề nghĩ tới, cậu sẽ bị sưng thành như vậy....”

Tống Kim Triều lúng túng quay đầu đi, khóe môi khẽ động, không lên tiếng.

“Đừng lo lắng, cho dù biến thành bộ dạng như vậy, cậu ở trong lòng tớ vẫn là đẹp trai nhất!”

“Không đúng, từ trước tới nay vẫn luôn là người đẹp trai nhất.”

Tống Kim Triều trong phòng trầm mặc, cũng không muốn tính sổ với cô.

Có lẽ là biểu tình của cậu quá lạnh lùng, Lục Niệm Niệm cho rằng cậu thực sự tức giận, tâm tình trong nháy mắt trở nên hồng бет.

Một lát sau, cô mở miệng thăm dò: “Tớ vốn dĩ là muốn nhận tội, nhưng quên mang theo gậy rồi.”

“Rơi ở trước cửa nhà cậu.”

Nói tới cây gậy đó, bộ dạng Lục Niệm Niệm như muốn khóc, cúi thấp đầu, lần nữa hạ thấp giọng nói.

“Chờ cậu khỏe rồi, tớ cho cậu đánh một trận hả giận.”

“Tớ bảo đảm sẽ không phản đòn.”

Lục Niệm Niệm giọng điệu nghiêm túc, đôi mắt đỏ ửng chuyển động, nhìn về phía Tống Kim Triêu.

Ánh đèn vàng ấm áp, rơi xuống trên giường bệnh trắng, cũng rơi trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng.

Tống Kim Triêu không muốn nói chuyện, tầm mắt dừng trên người cô hai giây, lập tức nhìn ra bên ngoài xa xa, khuôn mặt lạnh lùng ngày càng trở nên thâm thúy.

Thanh quản cậu trầm thấp, nói chuyện không lưu loát, nhưng một câu lại một câu, nhẫn nại nói cho cô nghe.

“Thể chất của tớ kém.”

“Cùng, cùng cậu, không có liên quan.”

Từ khi trở về thành phố A, đây là lần đầu tiên Tống Kim Triêu nói nhiều như vậy.

Lục Niệm Niệm phút chốc ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn cậu.

Tống Kim Triêu trong phòng trầm mặc, bầu không khí lại trở nên yên tĩnh.

“Cái đó, vậy cậu nhanh chóng khỏe lại, ngày mai tớ nấu canh gà cho cậu.”

Nghe vậy, đôi mắt người con trai khẽ động, đôi mắt đen nhìn qua.

Lục Niệm Niệm chột dạ, vội vã bổ sung: “Tuyệt đối không có độc...”

Tống Kim Triều thu hồi ánh mắt, ngữ khí nhàn nhạt, lộ ra xa cách: “Không cần.”

Lục Niệm Niệm cẩn thận từng li từng tí một nhìn lên cậu, nghĩ thầm, cậu nói không cần, chính là cần.

Dù sao người này, chính là ngoài lạnh trong nóng, là một đứa trẻ vô cùng lương thiện.

Trong phòng trầm mặc, bên ngoài thăm bệnh truyền đến giọng nói, là Tống Duẫn Hành.

Hắn giống như cùng người ta nói chuyện, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vắn lợt vào tai Lục Niệm Niệm.

“Đó là bạn gái của Kim Triều, nhìn người ta, rồi nhìn lại cậu.”

Đối phương không lên tiếng, tiếp theo chính là truyền tới âm thanh Tống Duẫn Hành bị đánh.

Một câu “Bạn gái” tựa hồ xuyên qua vách tường, trực tiếp truyền tới.

Trong lòng Lục Niệm Niệm rồi bời, nổi hậm hực lúc này bị cuốn trôi, cô lo lắng nhìn về phía Tống Kim Triều, lo lắng có phải cậu đã nghe được.

Chắc sẽ không nghe được gì chứ.

Trong phòng bệnh rộng lớn trống trải, chỉ có tiếng kim đồng hồ không ngừng chuyển động, Lục Niệm Niệm rõ ràng nghe được, tiếng tim đập của chính mình, trong lồng ngực, giống như giấu một con thỏ.

Bởi vì cô phát hiện, lỗ tai Tống Kim Triều đỏ lên.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 12: Qua Đây

Hiển nhiên cậu đã nghe thấy lời nói của Tổng Duẩn Hành, môi cậu mím chặt giống như đang căng thẳng.

Lục Niệm Niệm nhớ khi mình còn bé, từng viết một đoạn văn.

Ở trên lớp có một bạn nam, thường tóm bím tóc của cô. Có lần, Lục Niệm Niệm trực tiếp đuổi theo tới nhà vệ sinh nam, không chút lưu tình đánh cho cậu một trận.

Thế là khi viết văn, Lục Niệm Niệm viết: Khi Trương Vĩ Vĩ tức giận mồm sẽ phồng lên, mặt bánh trôi biến thành màu đỏ rực, chính là trái dâu tây chín đỏ.

Giáo viên ngữ văn ở bên dưới gạch một đường màu đỏ, bên cạnh còn viết vài chữ: Ví von không thỏa đáng, tính hiếu biết quá mãnh liệt.

Khi đó còn quá nhỏ, Lục Niệm Niệm chỉ hiểu mông lung, lời phê bình của giáo viên, nhưng lại không quá rõ ràng.

Hiện tại cô rất rõ ràng, Tổng Kim Triều giống quả dâu tây vậy, cô rất muốn ăn.

Lục Niệm Niệm theo bản năng liếm môi.

Biết Tổng Duẩn Hành là người đưa Lục Niệm Niệm tới đây, Tổng Kim

Triêu chỉ nhú mày, cũng không hề nói gì.

Nhưng cậu chú ý đến lời nói của tên đó, con chim ngọc ồn ào này trở thành bạn gái của cậu khi nào?

Khi Lục Niệm Niệm nói lời từ biệt, Tống Kim Triều đã khôi phục lại trạng thái trước đó, mặt vô cảm nhìn cô rời đi, một câu cũng không nói.

Trên đường trở về

“Ngày mai cháu có thể đến thăm cậu ấy không?”

Đối với chuyện, cho rằng cô là bạn gái của Kim Triều, Lục Niệm Niệm cảm thấy, Tống Duẫn Hành khẳng định là người tốt.

Còn là một người có năng lực phận biệt vô cùng tốt.

“Gặp một lần thì có thể, cháu còn muốn gặp lần thứ hai?”

Tống Duẫn Hành liếc mắt, hiển nhiên cô gái này không hiểu tình hình của Tống gia.

Lục Niệm Niệm khẩn cầu: “Có thể không?”

Tống Duẫn Hành bật cười: “Nếu như bị nữ ma đầu biết được, cháu sẽ bị ‘Răng rắc’.”

Lục Niệm Niệm mở to hai mắt: “Là nữ ma đầu?”

Tống Duẫn Hành không muốn nhiều lời, lại nói: “VẬt tối mai cháu tới, tách ra cũng có thể.”

—

Sáng sớm hôm sau, Lục Niệm Niệm theo bà nội đi chợ, dự định mua một con gà mẹ, mang về hầm canh, mang cho Tống Kim Triêu.

Bà Lục ở trên đường lắm nhảm không ngừng: “Đã nói với cháu, đừng bắt nạt kẻ yếu, cháu xem đi, hiện tại làm cho thằng nhóc đó vào bệnh viện luôn.”

“Cháu nói xem, cháu có điểm nào giống con gái.”

Nghe bà Lục căn nhắc không ngừng, Lục Niệm Niệm xấu hổ theo sau bà, khuôn mặt ảo não.

“Bà nội, nhất định phải chọn cho cháu một con gà to.”

“Tống Kim Triêu gầy quá.”

Bà Lục đang chọn gà, Lục Niệm Niệm nhỏ giọng dặn, cô đứng trước hàng dài lồng gà, đi qua đi lại một vòng, nhìn trúng một con gà mẹ có tướng mạo đẹp dễ giống Tống Kim Triêu.

Con gà mẹ trong tay người bán hàng sợ hãi vô cùng, vỗ cánh cất tiếng kêu quang quắc.

Người bán gà khoe khoang nói: “Phần mông nó có một quả trứng, nếu như để ngày mai thịt, quả trứng này sẽ được đẻ ra.”

Bà Lục trưng cầu ý kiến của Niệm Niệm: “Có thịt không?”

Lục Niệm Niệm suy nghĩ một chút, cô muốn thịt, Tống Kim Triêu cần canh gà của cô.

Sau bữa cơm chiều, Lục Niệm Niệm ngồi xe bus, đi tới thị bệnh viện nhân dân.

Dựa theo thời gian Tống Duẫn Hành cho, Lục Niệm Niệm nghĩ, có lẽ tách

ra, trong miệng hân “Là nữ ma đầu”.

—

Hành lang bệnh viện yên tĩnh, phòng bệnh cao cấp càng trở nên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lục Niệm Niệm nhìn thang máy chậm rãi đến lầu tám, sau đó rẽ, nhìn thấy cách đó không xa, bên ngoài phòng bệnh của Tống KimTriêu có rất nhiều người đứng.

Ngoại trừ có hai vệ sĩ đứng ngoài cửa, còn có một người phụ nữ mặc chiếc váy dài màu đen.

Người phụ nữ kia đứng quay lưng về phía cô, đứng phía sau còn có mấy người đàn ông mặc âu phục màu đen.

Bóng lưng này có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp ở đâu.

Lục Niệm Niệm dừng lại, chợt nhớ tới ngày ấy, cô ở Tống gia nhìn thấy, người phụ nữ đó mặc chiếc váy màu đỏ.

Liên nghĩ tới biểu hiện bất thường của Tống Kim Triêu ngày đó, theo trực giác của Lục Niệm Niệm, người này chính là nữ ma đầu trong miệng của Tống Duẩn Hành.

Hiển nhiên, ngày hôm nay thời cơ không tốt lắm.

Thâm Mạn an bài xong tất cả, không yên lòng liếc nhìn người trong phòng bệnh.

Tống Kim Triêu đứng bên cửa sổ, bóng dáng thon dài đứng quay người về phía cô, phác họa một bóng lưng thẳng tắp lạnh lùng.

Lạnh lùng kiêu căng, cách cô vạn dặm.

Ban đêm gió lớn, Thẩm Mạn không nói gì cau mày, đôi mắt nhỏ dài nhưng rất đẹp, người đàn ông mặc bộ đồ màu đen tiến vào phòng bệnh, dứt khoát đóng cửa sổ trong phòng lại.

Tống Kim Triều quay đầu lại, đôi mắt đen lạnh lạnh nhìn cô, đáy mắt lộ ra tia sáng lạnh lẽo.

Thẩm Mạn dường như muốn nói gì đó, trợ lý đứng một bên nhin không được thúc giục, thời gian sắp đến rồi.

Dù có nhiều tâm tình hơn nữa, Thẩm Mạn cũng chỉ có thể nuốt xuống, lại không phải một hai lần mặt nóng dán mông lạnh, cô đã quen thuộc từ lâu.

Trong tích tắc người phụ nữ xoay người, Lục Niệm Niệm tức tốc trốn vào một chỗ an toàn, đứng ở chỗ rẽ, tựa vào vách tường.

Cô vừa thấy rõ mặt người phụ nữ, người này cô không chỉ gặp ở Tống gia, trên ti vi, những áp phích quảng cáo ven đường, đều là bóng hình người đó.

Diễn viên đang “hot”, Thẩm Mạn.

Khuôn mặt quý phái cao quý đó, không thể nghi ngờ là nữ ma đầu.

Bên ngoài cửa thoát hiểm, thang máy ding một tiếng, ba người một mét tám mạnh mẽ đi phía sau Thẩm Mạn, mấy người đó cùng tiến vào thang máy.

Cửa thang máy trong nháy mắt khép lại, Lục Niệm Niệm mới ôm canh gà, nhẹ nhàng từ góc khuất bước ra.

Không biết vì sao, Tống Kim Triều hình như không thích Thẩm Mạn, hơn nữa đối với cô ta còn có dáng vẻ chống cự.

Hôm nay Tống Duẩn Hành không có ở đây, Lục Niệm Niệm tự cho rằng mình là người quen, vệ sỹ ngoài cửa cản không cho cô đi vào.

Ông chú một thân âu phục màu đen, mặt âm trầm đứng chắn trước mặt cô, lồng ngực cứng rắn, giống như một bức tường đứng cản cô.

“Chú à, để cháu vào trong đi mà, mười phút là tốt rồi.”

Lục Niệm Niệm ôm canh gà, rất muốn cùng hẳn thương lượng.

Bộ dạng của hai người này, làm cho cô có cảm giác, Tống Kim Triều không giống như là đường bệnh, mà là bị người giam lỏng.

“Thiếu gia không muốn gặp ai, cô về đi.”

Thật sao?

Lục Niệm Niệm không tin, ngẩng đầu lên, một mặt thần bí: “Hiện tại thiếu gia nhà chú rất muốn gặp một người.”

“Chú đoán là ai?”

Hai khuôn mặt vệ sỹ không biểu tình nhìn cô, bộ dạng giống voi không nhúc nhích tí nào.

“Là cháu.”

Lục Niệm Niệm ngữ khí rầu rĩ, đột nhiên cảm thấy, gặp mặt Tống Kim Triều, còn khó hơn lên trời.

Ba người giằng co, cửa phòng bệnh răng rắc một tiếng mở ra.

Cậu thiếu niên trên người mặc áo bệnh nhân mặt âm trầm xuất hiện, thân ảnh thon gầy rắn rỏi, mang theo ánh sáng lạnh lạnh.

Tay phải của cậu nắm chặt nắm cửa, trở nên hơi trắng.

Trong mắt Tống Kim Triều tràn ngập hàn ý, để hai vệ sĩ trước cửa thu tay về, thần sắc thấp thỏm.

“Lại đây.”

Thiếu niên lạnh giọng mở miệng, đôi mắt màu đen thâm thúy nhìn Lục Niệm Niệm, tiếp theo đưa tay về phía cô.

“Thiếu gia, chuyện này...”

Một người vệ sĩ khác nỗ lực cản họ, dù sao lãnh đạo trực tiếp của họ không phải vị trước mắt này, mà là Thẩm Mạn.

“Tránh ra.”

Mày Tống Kim Triều chau lại, khuôn mặt trở nên trắng bệch, Lục Niệm Niệm bên cạnh, rõ ràng nhìn thấy yết hầu cậu run lên một cái.

Cô nhanh chóng đưa tay qua, chạm đến lòng bàn tay lạnh lẽo của cậu, trong lòng như bị nhéo một cái.

Tống Kim Triều hơi dùng sức, kéo cả người cô tới bên cạnh.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 13: Cậu Còn Chưa Hết Sương

Hai người dựa vào nhau rất gần, dường như gần hơn bất cứ lúc nào, Lục Niệm Niệm còn nghe thấy hơi thở của bọn họ, nhàn nhạt, hòa quyện vào nhau.

“đùng” một tiếng, cánh cửa trước mặt nặng nề đóng lại, hai người vệ sĩ đứng ngậy ra tại chỗ, đưa mắt nhìn nhau.

Giây tiếp theo, bọn họ cầm điện thoại, gọi cho Thẩm Mạn.

Trong phòng bệnh, hai người hai suy nghĩ khác nhau, căng thẳng tách tay nhau ra.

Lục Niệm Niệm ôm canh gà, cạo chân chạy qua, một bên nói: “may quá còn nóng, nếu bị nguội thì ăn mất ngon.”

Tống Kim Triều lo lắng đi theo phía sau cô, lặng lẽ dõi theo hành động của cô.

Lục Niệm Niệm cẩn thận từng ly từng tý tách bát ra, đưa cho cậu: “Cái này là bà tổ nấu, một chút vấn đề cũng không có.”

Dường như sợ cậu còn bị ám ảnh, Lục Niệm Niệm an ủi trước.

“Không cần”

Tống Kim Triều mặt không biểu tình cự tuyệt, mí mắt nhẹ nhàng rủ

xuống, lộ ra màu sắc nhàn nhạt, Lục Niệm Niệm hoài nghi, hai ngày nay khẳng định cậu không có ngủ.

Cậu trực tiếp từ chối, Lục Niệm Niệm không biết phải làm sao.

“Cậu biết không con gà mẹ này được hầm cả ngày, tớ còn phải đi đường xa mang tới”

Lục Niệm Niệm mím môi, quan tâm nói: “Cậu uống mới có thể nhanh chóng khỏe lại.”

“mặt cậu sưng thành như vậy, không đẹp chút nào, cậu có biết không hả?”

Cô gái nghiêng đầu, đôi mắt trong veo tràn đầy hy vọng.

Sưng thành như vậy phải trách ai, cô còn dám nói, dù sưng thành đầu heo, cậu vẫn đẹp trai như cũ.

Lời của cô gái này đều là lừa người.

Khéo môi Tống Kim Triều khẽ nhếch, đáy mắt dao động, cuối cùng từ hàm răng phát ra tiếng ngậm.

Hàm răng đó, cùng thân hình cậu đều mang lại cảm giác giống nhau đều thon dài, đôi tay với đường nét thon dài đưa tới.

Lục Niệm Niệm hí mắt cười, đặt chén canh gà đẩy ụ vào tay cậu.

Tống Kim Triều theo bản năng nhú mày, mùi hương nồng lập tức bay vào khoang mũi, do dự một lúc, cậu mở miệng, nếm một ngụm nhỏ.

“Ăn ngon không?” Lục Niệm Niệm nhìn không được đứng gần cậu, đôi mắt đen tròn xoe giống như những ngôi sao sáng, đôi môi hồng biến thành một vòng cung.

“Nếu ngon, thì cậu uống nhiều một chút”

Tống Kim Triều không nói gì, cúi đầu uống một hớp, coi như đáp lại.

Quả nhiên ngoài lạnh trong nóng.

Lục Niệm Niệm mỉm cười, đôi mắt lóe lên sự nhiệt tình, từ từ di chuyển tới trước mặt cậu, khuôn mặt thần bí: “Món canh này là do tớ nấu”

Nói xong, động tác của người con trai dừng lại, yết hầu không được tự nhiên khó chịu.

“Cậu biết không, con gà mái này thật phi thường”

“Khi bị chủ cửa hàng giết, trong bụng nó có một quả trứng, vốn dĩ là được đẻ ra”

“nhưng vì sức khỏe của cậu, tình mẫu tử của chúng bị chia cắt”

Lục Niệm Niệm nói, gửi thấy mùi vị canh gà, trong lòng phiền muộn hai giây, cô một chút cũng không phát hiện ra, người bên cạnh, ánh mắt một lời khó nói.

Tống Kim Triều hạ mắt nhìn bát canh gà, mắt đen thui như mực, đáy mắt sâu không thấy đáy.

“Cho nên, nuôi dưỡng cậu trở nên trắng trắng mập mập, mới xứng đáng với bọn chúng”

Lục Niệm Niệm sững người nói ra câu cuối cùng, ánh mắt mới dừng trên người cậu.

Cậu chăm chú nhìn cô, im lặng một lúc mới nói: “Cậu đừng nói nữa”

Lục Niệm Niệm nháy mắt với cậu, ngoan ngoãn đáp: “ừ”

Không biết vì sao, nhìn sự quan tâm trong mắt và nụ cười trên khóe môi cô, sự ấm áp giống như thủy triều từ từ dâng trào và phân tán, Tống Kim Triều cảm thấy giống một loại cảm dỗ, khiến cậu không thể trốn thoát.

Thẳng đến khi canh gà trong bình giữ nhiệt nhìn thấy đáy, Tống Kim Triều đưa bát cho Lục Niệm Niệm, trong lòng cậu lặng lẽ thở dài một hơi.

“Kim Triều”

“Cậu thực sự uống hết”

Lục Niệm Niệm cảm động, lông mày nhướng lên, liền hỏi: “Bọn họ không phải ngược đãi cậu đấy chứ, không cho cậu ăn, không cho cậu uống”

“Bọn họ” không nghi ngờ gì chính là hai người vệ sỹ đứng bên ngoài.

Tống Kim Triều mân mê, lắc đầu, đây là phòng bệnh, cũng không phải là nhà tù.

Kỳ thực cũng không kém là bao.

Im lặng một lúc, Tống Kim Triều nói: “Cậu về đi”

Lục Niệm Niệm nhìn thời gian, đúng là không còn sớm, nhưng cô rõ ràng mới được có một lúc, mới nghe cậu nói có vài câu.

“Vậy ngày mai tớ lại tới, Lục Niệm Niệm thu thập cặp lồng, mỉm cười, lông mày thanh tú cong cong”

“Không cần”

Lục Niệm Niệm vô cùng kinh ngạc quay đầu nhìn cậu.

Đáy mắt Lục Niệm Niệm xẹt qua một nỗi buồn, Tống Kim Triều không phải không thấy.

Cậu biết, Thẩm Mạn rất nhanh sẽ tới, cho dù cô không tới, Tống Chí Viễn cũng sẽ tới.

Con người Tống Kim Triều trầm xuống, chậm rãi nói: “Ngày mai tớ xuất viện”

Ánh mắt hai người chạm nhau, Lục Niệm Niệm hưng phấn nhảy cẫng lên.

Cô kích động nắm cổ tay Tống Kim Triều, kinh ngạc qua đi, cô căng thẳng nhìn chăm chăm Tống Kim Triều.

“Nhưng mặt cậu vẫn còn chưa hết sưng”

Mắt Tống Kim Triều lóe lên, lòng bàn tay mềm mại của cô gái dán lên cậu, cùng với nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo của cậu hoàn toàn khác nhau.

Cậu ngại ngừng thu tay về, đôi tai trắng ngần nhuộm màu hồng nhàn nhạt, thẳng từ mang tai lan tràn ra.

Không đợi Tống Kim Triều trả lời, Lục Niệm Niệm vẫn như cũ không thể che giấu sự phấn khích của mình, muốn chạm vào khuôn mặt sưng lên của cậu,

“Không có chuyện gì, chúng ta về nhà rồi sẽ từ từ tiêu”

Tống Kim Triều: “”

Lục Niệm hớn hờ bước ra cửa, không quên nói lời chào tạm biệt với hai vệ sỹ: “Đại ca, sớm tan ca thôi”

Lục Niệm Niệm vừa rời đi, phụ tá bên cạnh Tống Chí Viễn vội vã tới.

Biết tiểu thiếu gia ngày mai muốn xuất viện, Diệp Hoài cũng không nói gì, khuyên nửa ngày cũng không có tác dụng, chỉ có thể thỏa hiệp.

Khi nhận điện thoại của Tống Chí Viễn, Tống Kim Triều mặt không biểu tình nhìn khối Rubik trong tay.

Ngón tay nhột nhạt động động.

“Bố hy vọng con quay về viện điều dưỡng”

“Chỗ đấy, bác sỹ khoa thần kinh đều rất tốt”

Giọng nói đầu bên kia không có ngừng lại, con người Tống Kim Triều dần trở nên âm u, điện thoại nắm trong tay, ném mạnh vào bức tường.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 14: Cậu So Với Tớ Còn Xinh Đẹp Hơn

Lục Niệm Niệm ở trong phòng sách luyện chữ, cửa sổ phòng sách trong suốt có thể nhìn ra bên ngoài, vừa vặn có thể nhìn thấy cửa lớn Tổng gia.

Tuy rằng có chút xa, nhưng có thể quan sát rõ ràng.

Ông Tổng phòng bên cạnh thỉnh thoảng sẽ tới nhìn một lần, nha đầu này bình thường đều chạy nhảy bên ngoài, có con gái nhà ai giống cô?

Thật giống như ở nơi hoang dã, thả ra là chạy giống như ngựa hoang.

“Từ “Tổng” viết không tồi”

Ông Lục oán hận rồi lại oán hận, một chút khen ngợi cũng không có.

Lục Niệm Niệm mỉm cười, chỉ vào chữ “Kim” bên cạnh, kiêu ngạo nói: “Chữ này cũng không tệ chút nào”

Ông Lục chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn qua, nhìn chữ “Triêu”, từ này làm cho mắt ông sáng lên.

Mỗi một nét bút trên giấy, từng nét, đều mạnh mẽ hữu lực.

Có thể thấy người hạ bút trong lòng đã dự định, viết như khói mây, vừa mềm mại mà tinh tế.

Đôi mắt ông Lục đen thui để lộ ra tia đặc ý, đến khi ánh mắt hướng về chỗ khác, hiển nhiên lại thể hiện thái độ tạm hài lòng.

“Còn không luyện tập tốt, chung quy là đệ tử sau cùng”

Ông Lục buông lời như vậy, Lục Niệm vội vã cúi đầu, nhìn ba chữ viết tốt nhất, trong lòng có chút mùi vị hài lòng.

Vì đón Tống Kim Triều về nhà, Lục Niệm Niệm đặc biệt mua một khối Rubik hình lục giác, còn có đĩa nhạc cô cất kỹ đã lâu.

Cả một ngày, Tống Kim Triều không có trở về.

Lục Niệm Niệm có chút hoài nghi lời nói của cậu, trong lòng cô cực kỳ lo lắng, hai người đàn ông cường tráng mặc áo đen bên ngoài phòng bệnh của cậu.

Nếu như bọn họ không buông tay, Tống Kim Triều chân tay gãy gò, làm sao có thể đánh được bọn họ.

Lục Niệm Niệm đột nhiên nhận thức được điều gì, cho Thất Hi ăn xong, cô mang theo hai chiếc đèn pin, cùng một cây gậy gỗ nhỏ, dự định đến bệnh viện.

Cô có vũ khí, còn có Taewondo cấp độ 6.

Lúc định đi, đèn xe ô tô chói mắt từ xa chiếu tới.

Ánh sáng chói mắt buộc Lục Niệm Niệm phải lấy tay che mắt.

Hai chiếc xe ô tô màu đen, một trước một sau tiến vào cửa Tống gia, cho tới khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuống xe.

Cậu thiếu niên mang theo tia sáng, áo ngắn màu đen, quần dài màu

đen, thân hình thon gầy, cao lớn, thẳng tắp mạnh mẽ.

Cậu đứng ở đó, ngoảnh mặt về phía Lục Niệm Niệm, ánh mắt lạnh lạnh.

Nhìn rõ đó là Tống Kim Triêu, tim Lục Niệm Niệm đập rộn ràng.

Cô gái nhặt cây gậy, chạy thẳng đến chỗ cậu.

Tống Kim Triêu đứng yên bất động, ánh mắt đung đưa lộ ra một tia dịu dàng nhàn nhạt, môi mỏng lộ ra nụ cười như có như không.

Lục Niệm Niệm chạy tới trước mặt Tống Kim Triêu, thở hổn hển, ngực phập phồng.

“Tớ đang chuẩn bị đến bệnh viện tìm cậu, còn cho rằng.”

Còn cho rằng bọn họ không thả cho cậu đi.

Lục Niệm Niệm một hơi chưa nói xong, nhìn thấy chiếc xe phía sau, mấy người áo đen đi tới, trong số đó có hai người vệ sĩ cô từng gặp qua ở bệnh viện.

Vì vậy cô theo phản xạ ngậm miệng, giấu cây gậy gỗ ra sau lưng.

Chú ý đến hành động nhỏ của cô, Tống Kim Triêu nhướn mày, môi nở nụ cười.

Cậu nói: “Ngày mai gặp”

Nghe được câu này, Lục Niệm Niệm phối hợp phản ứng, mắt mở to nhìn cậu.

Con người của cô rất nhạy, dưới ánh đèn rõ ràng sáng sủa, có thể nhìn thấy đáy.

Đằng sau, mấy người vệ sĩ mặc áo đen đi lên phía trước, đối với Tổng Kim Triều bộ dáng lễ độ, cung kính.

“Tiểu thiếu gia, chúng ta nên vào trong thôi”

Nói xong, mày Tổng Kim Triều khẽ động, dung mạo anh tuấn giống như một khối băng, đôi mắt tối và sâu, giống như một cái giếng sâu không thấy đáy.

Lục Niệm Niệm nhìn không được chau mày, bộ dạng này của Tổng Kim Triều cô chưa từng thấy qua.

Bọn họ tuy rằng cung kính, nhưng mỗi câu đều là giới hạn hành động của Tổng Kim Triều, cướp đoạt tự do của cậu.

Mà người trước mặt, giống như cá hấp hồi vùng vẫy.

Khi Tổng Kim Triều quay người, một đôi tay tinh tế từ phía sau nắm lấy tay cậu.

Lục Niệm Niệm không cam lòng để cậu cứ thế vào như vậy, mặc dù là về nhà của cậu.

Dưới ánh mắt cảnh cáo của mấy người vệ sĩ, Lục Niệm Niệm gan to, kéo Tổng Kim Triều qua bên cạnh.

“Cầm theo cái này”

Lục Niệm Niệm bám theo cậu, giống như ảo thuật, đặt một cây gậy có hoa văn vào tay cậu.

Tổng Kim Triều ngậy ra, con ngươi sâu, đáy mắt đen xoẹt qua tia kinh ngạc.

Sợ bị mấy người vệ sĩ nghe thấy, Lục Niệm Niệm liền đến gần Tống Kim Triều, môi hồng dán đến gần cậu, thì thầm: “Đừng để bị bắt nạt”

Khoảng cách của hai người rất gần.

Tống Kim Triều đột nhiên không dám động.

Thậm chí cậu còn cảm nhận được, chớp mũi cô gái thở ra hơi, cọ bên tai cậu, cảm nhận hơi thở thanh mát của cô gái, ấm áp, còn mang theo hương vị dâu tây nhàn nhạt.

Từng chút từng chút một, vương vấn trên cổ cậu, như một loại cảm dỗ nào đó, không thể nói rõ được cảm giác.

Tống Kim Triều hoài nghi cô vừa mới ăn đường.

Hai người nói lời tạm biệt, nhìn theo Tống Kim Triều được một đám người mặc áo đen dẫn đi, tiến vào Tống gia.

Lục Niệm Niệm không yên tâm, vòng qua phía sau vườn Tống gia, mãi đến tận khi nhìn thấy phòng ngủ người đó đèn sáng lên, cô mới rời đi.

Ban đêm, có người mất ngủ.

Lục Niệm Niệm lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu không ngừng hiện lên, tất cả đều là hình ảnh lúc Tống Kim Triều rời đi.

Một người gầy còm yếu ớt như vậy, tuy rằng không thể so sánh với trang tử hán, chung quy vì thân thể quá yếu ớt, nếu như đám người kia bắt nạt cậu, Tống Kim Triều khẳng định đánh không lại.

Tâm tình Lục Niệm Niệm rơi xuống vực sâu, vì Tống Kim Triều mà khó chịu.

Thế giới của cậu dường như chỉ có cô độc và áp bức, bây giờ ngay cả tự do cũng không có.

Mà điều duy nhất cô có thể làm, chính là đối xử tốt với cậu, bởi vì Tống Kim Triều chỉ có một người bạn là cô.

Quan trọng nhất chính là, cô thích Tống Kim Triều như vậy, làm sao có thể để bị người ta bắt nạt.

Lục Niệm Niệm cầm điện thoại di động lên, đăng ký học Taewondo kỳ tiếp theo.

—

Trong phòng ngủ đen kịt không nhìn thấy ánh sáng

Không ngủ được, còn có Tống Kim Triều.

Trên bàn sách đặt một cây gậy gỗ không lớn không nhỏ, nhìn đáng vẻ rất rỗng cái chày cán bột.

Cái này được gọi là “vũ khí”, cậu đã từng nhìn thấy.

Lần đầu tiên gặp Lục Niệm Niệm, cô chính là mang theo cây gậy gỗ này, mang theo đàn em của cô, khí thế đánh giết hùng hổ mà tới.

Sau đó sống chết mặc bay.

Thời gian thật là thần kỳ.

Nhớ tới lời cô gái dặn trước khi rời đi, lông mày chàng trai khóa chặt mấy phần, một loại tâm tình khó hình dung, trong lòng không một tiếng động, ấp ủ một điều.

Không nhớ rõ bao nhiêu đêm không chợp mắt, cậu chỉ có thể mở to mắt tới khi trời sáng.

Vừa nhắm mắt, những ác mộng lại điên cuồng kéo tới, một cái miệng nuốt chửng cậu, kéo vào vực sâu vô tận.

Mà cậu đã từng trải qua những thời khác ghê tởm ấy, mẹ của cậu cũng vậy, mỗi giây mỗi phút đều là dày vò.

...

Sáng sớm hôm sau, Lục Niệm Niệm mang theo bài tập hè, cùng với quà tặng chuẩn bị đưa cho Tống Kim Triều, đến nhà thăm hỏi.

Mở cửa chính là đi giúp việc của Tống gia, Lục Niệm Niệm mới biết hai vị lão gia Tống gia không có nhà.

Lục Niệm Niệm quen cửa quen ngõ bước tới gõ cửa phòng Tống Kim Triều.

Khi cửa mở ra, cậu thiếu niên cúi đầu nhìn cô, cô nhìn cậu, quầng mắt cậu, đen thui như quạ khê động.

Lục Niệm Niệm lúc này mới chú ý tới, dưới mí mắt mỏng manh của cậu, có quầng đen rất rõ ràng.

“Buổi tối cậu đi ăn cướp hả?”

Ánh mắt Tống Kim Triều lạnh lạnh nhìn cô, mặt không biểu tình xoay người, đi vào phòng.

Lục Niệm Niệm cầm bài tập theo sau, đem giấu ở trong ngực, chuẩn bị lấy đồ vật ra đưa cho Tống Kim Triều.

Là một khối Rubik tinh xảo.

“Có phải rất ngạc nhiên không?”

Biểu hiện của Lục Niệm Niệm so với Tống Kim Triều còn hưng phấn hơn, khi mua nó, nhìn khối Rubik này liền biết là khó, rất thích hợp với cậu.

Tống Kim Triều không lên tiếng, đứng dậy đi tới tủ sách, mở cửa tủ sách ra, từ tầng cuối cùng lôi ra một cái hộp vuông vắn.

Lục Niệm Niệm hiếu kỳ đến gần.

Trong hộp toàn bộ là những khối Rubik đã hoàn thành, trong một góc nào đó, cô phát hiện có một khối Rubik đồng dạng đã được lắp ghép.

Thiếu niên dùng hành động nói với cô, cậu một chút cũng không ngạc nhiên.

Lục Niệm Niệm không nhụt chí, lôi kéo cậu ngồi trước bàn sách, mở bài tập hè ra, trên giấy phẳng phiu, một chiếc đĩa CD im lặng nằm ở đó.

Người đàn ông trên trang bìa, Tống Kim Triều chưa từng thấy qua.

Lục Niệm Niệm vẽ mặt hưng phấn chỉ người trên đó, nhìn về phía Tống Kim Triều giới thiệu: “Đây là tuyển tập thần tượng của tớ, tớ sưu tầm rất lâu rồi, hôm nay tặng cho cậu.”

Thần tượng, chính là người rất được yêu thích.

Tống Kim Triều không đưa ra ý kiến.

“Anh ấy rất đẹp trai phải không!”

Nói tới người đàn ông trên trang bìa, ngữ khí Lục Niệm Niệm so với bình

thường sống động hơn vài phần, con người tròn xoe như đang phát sáng.

Điều này làm cho Tống Kim Triều cả người không thoải mái, mày anh tuần chau lại.

Rất rõ ràng, người đàn ông ăn mặc lòe loẹt kia căn bản không hấp dẫn được sự chú ý của cậu.

Lục Niệm Niệm bỗng nhiên dựa sát vào, ánh mắt dịu dàng rơi trên mặt cậu, thần sắc nghiêm túc tỉ mỉ đánh giá cậu.

“Hôm nay, mặt của cậu khỏi rồi.”

“So với thần tượng của tớ còn đẹp trai hơn.”

Lục Niệm Niệm giống như khích lệ, vỗ vỗ bờ vai cậu.

Bởi vì bị cô đụng chạm, lưng của cậu thiếu niên thẳng tắp, căng thẳng thành một đường thẳng.

Biểu tình lạnh lạnh cũng vì lời nói của cô, dịu đi mấy phần.

“Điều quan trọng không phải là nhan sắc, anh ấy hát rất hay!”

Tư duy của Lục Niệm Niệm nhảy nhót lợi hại, hai ba câu liền đem người thần tượng đó trên người.

Tống Kim Triều lẳng lẳng nghe cô nói, môi mỏng mím thành một đường, vẻ mặt tối đi không rõ, tâm trạng không vui.

Người bên cạnh đẩy quyển vở bài tập đến trước mặt cô, Lục Niệm Niệm bất đắc dĩ đẩy thần tượng qua một bên.

“Đúng rồi, mấy ngày nữa tớ khai giảng rồi.”

Lục Niệm Niệm sửa đề bài sai, tùy tiện lật qua các trang sau, còn rất nhiều đề bài chưa làm xong.

“Bài tập khẳng định không làm xong.” Cô chớp mắt nhìn cậu.

Tổng Kim Triều không lên tiếng.

“Nếu như thời gian có thể quay ngược lại mới nghỉ hè thì tốt rồi.”

“Tớ nhất định trước hai tuần lễ đem bài tập làm xong!”

Tổng Kim Triều liếc mắt, nhìn cô, rất rõ ràng, cậu không tin.

“Không làm xong, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Lục Niệm Niệm bắt đầu nhổ nước bọt giáo viên trong trường, nhớ tới thầy giáo đầu trục môn vật lý, trong lòng sợ hãi một trận.

Cô vội vã từ trong đồng sách rút ra quyển bài tập vật lý, lật qua lật lại, còn chưa bắt đầu làm.

Sờ lên đồng bài tập dày đặc, sắc mặt Lục Niệm Niệm khó coi, trái tim tức khắc thắt lại thành nút.

Hai người chỉ trầm mặc, Tổng Kim Triều lại không nói gì, ánh mắt ngẫu nhiên hướng về phía cô, cô gái bên cạnh giống như con sóc, đã tạo phiền nhiễu cho cậu.

Một lát sau, phiền nhiễu của Lục Niệm Niệm qua đi, ngón tay tinh tế duỗi ra, nhẹ nhàng kéo góc áo Tổng Kim Triều

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 15: Hôm Nay Tâm Trạng Tốt Để Cho Cậu Ôm

Tống Kim Triêu cup mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn theo cánh tay đó hướng lên trên.

Cô gái nhìn cậu, mắt hạnh chuyển động, khóe môi nhàn nhạt cong lên, như có điều khẩn cầu.

Tống Kim Triêu để bút xuống, trong lòng không hiểu.

Lục Niệm Niệm cười cực kỳ chân chó, cẩn thận đẩy bài tập vật lý đến trước mặt cậu, ý cười khóe mắt không rõ ràng.

“Kim Triêu, bài tập vật lý của tớ chưa làm xong.”

“cậu biết không, đầu óc tớ ngốc, căn bản không làm được.”

Cô ngốc, cậu có thể nhìn ra.

“So với tớ, cậu quả thực là thiên tài!”

Cái đó còn phải nói, Tống Kim Triêu liếc mắt, vẻ mặt trở nên ôn hòa, câu này thật dễ nghe.

“Cho nên, có thể giúp tớ làm bài tập không?”

Hai tay Lục Niệm Niệm tạo thành hình chữ thập, đỡ ở dưới cằm, nghiêng

đầu, con người màu đen tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Chỉ cần cậu giúp tớ làm bài tập, chuyện gì tớ đều đáp ứng cậu!”

Rất sợ Tống Kim Triều không nhận lời, Lục Niệm Niệm vội vàng dâng tặng lợi ích.

Bất cứ chuyện gì sao?

Lông mày cậu thiếu niên nhướng lên, đáy mắt thâm trầm, dường như đang cân nhắc.

Nhìn phản ứng của cậu không thể nghi ngờ là đáp ứng rồi.

Vì vậy, hai người cùng nhau hợp tác, bình yên vô sự làm việc trong thời gian dài, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng xe quen thuộc.

Lục Niệm Niệm phản xạ có điều kiện đứng dậy, nhắc chân chạy tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Chiếc xe quen thuộc, vệ sỹ mặc trang phục màu đen quen thuộc, còn có nữ ma đầu.

“Kim Triều, nữ ma đầu tới rồi!”

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng báo cáo.

Nghe những lời đó, Tống Kim Triều sửng sò, nhận thức được nữ ma đầu trong lời nói của cô là ai, đôi mắt đen gợn sóng.

Bắt đầu từ ngày hôm qua xuất viện, cậu biết, Thẩm Mạn nhất định sẽ tới.

Mà hai người già Tống gia, được sự hỗ trợ của Tống Tri Viễn được đưa đi.

đối với cách làm của hai người này, Tống Kim Triều đã quá quen thuộc, chỉ là hôm nay, cậu không muốn thỏa hiệp.

Lục Niệm Niệm chuẩn bị đóng cửa sổ, người sau lưng bước tới gần, nắm lấy cổ tay cô.

Sau đó, Tống Kim Triều đẩy toàn bộ cánh cửa sổ trước mặt ra, độ cao của lầu hai, so với mặt đất không quá cao, bên trái cửa sổ, còn có một cái máy điều hòa.

Nhận ra hành động của người này không đúng, Lục Niệm Niệm nhanh chóng chạy qua, ôm lấy eo của cậu.

“Cậu đừng nghĩ quẩn!”

Tống Kim Triều cả người cứng ngắc, nhìn chăm chăm đôi tay trên eo cậu.

Không ngờ tới, Lục Niệm Niệm lại có phản ứng lớn như vậy.

Bàn tay mát lạnh phủ lên mu bàn tay của cô gái, Tống Kim Triều lúng túng, tách từng ngón tay của cô ra.

Lục Niệm Niệm choáng váng buông cậu ra, nhưng nhìn thấy Tống Kim Triều bộ dạng như cũ vẫn muốn nhảy.

“Nhảy không”

Sau khi ước chừng độ cao, trong lòng Tống Kim Triều có dự tính, thân hình gầy gò bước lên bàn sách, nhảy thẳng ra ban công.

Lục Niệm Niệm nhìn xuống đất, khoảng cách này cùng nhà cô không khác biệt lắm, mà chuyện nhảy qua cửa sổ, cô cũng từng làm qua.

Nhưng tình hình bây giờ không giống lắm, hôm nay cô mặc váy, nếu với

bộ dạng này mà nhảy xuống trước mặt Tống Kim Triều, thật sự mất hết hình tượng.

Nhảy trước mặt người mình thích, Lục Niệm Niệm theo bản năng từ chối.

Do vậy cô nói: “Tớ là phụ nữ yếu đuối, lầu này quá cao rồi”

Tống Kim Triều nhướn mày, giống như đang suy nghĩ về lời nói của cô.

Một lúc sau, cậu không nhìn cô, nhắc chân lên, một chân dừng ở trên điều hòa, ba bước thành hai, sau đó thành công dừng trên mặt đất.

Trong lòng Lục Niệm Niệm âm thầm tán thưởng, Tống Kim Triều không chỉ đẹp trai, mà còn nhẹ nhàng như chim yến, ngay cả tư thế nhảy khỏi cửa sổ cũng đẹp trai như vậy.

Lục Niệm Niệm còn đang do dự có nên nhảy không, sự kiện này liên quan lớn tới hình tượng, nếu như tư thế nhảy khỏi cửa sổ quá xấu, cô không dễ dàng gì xây dựng được hình tượng rực rỡ trước mặt Tống Kim Triều, nếu như ngã.

Thấy cô chần chừ không nhảy, Tống Kim Triều ngẩng đầu nhìn cô, dáng người cao lớn đứng thẳng, giống như cây dương trắng anh tuấn.

Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tim Lục Niệm Niệm cũng theo đó mà đập rộn ràng.

Không thể nghi ngờ người ngoài cửa chính là Thẩm Mạn, nghĩ tới đi đặng sau cô ta còn có mấy người vệ sỹ, Lục Niệm Niệm lập tức sợ hãi.

Thay vì bị người ta ném ra ngoài cửa sổ giống như chim, còn không bằng cô tự mình nhảy.

Tống Kim Triều đứng bên ngoài căn phòng, dường như nhận ra được

động tĩnh bên trong.

Do dự một lúc, Lục Niệm Niệm nhìn xuống phía dưới, đối mặt với Tống Kim Triều với hai cánh tay giơ lên, giống như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tư thế đón lấy cô.

Lục Niệm Niệm không nói gì, nheo mắt nhìn cậu, một chút lúng túng trong lòng biến mất.

Cô rất thành thạo trong việc lật cửa sổ, chân bước lên điều hòa, sau đó nhảy xuống.

Động tác so với Tống Kim Triều có vẻ thành thạo hơn.

Theo động tác nhảy, xung quanh có gió tốc váy của cô lên, Lục Niệm Niệm theo bản năng nghiêng hai chân, mới không đến nỗi bị lộ ra ngoài.

Lục Niệm Niệm cự tuyệt cái ôm của Tống Kim Triều, không vì điều gì khác, cô sợ mình quá nặng.

Tống Kim Triều quá gầy, nếu như đón được cô, cô xem như kiếm được món hời.

Nếu như không đón được, không cẩn thận gây chấn động cho Tống Kim Triều, đoán chừng cả đời này, cậu cũng không muốn gặp lại mình.

Sau khi cân nhắc lợi và hại, Lục Niệm Niệm chọn cách buông bỏ điều tốt đẹp.

Ngay thời khắc Lục Niệm Niệm rơi xuống, Tống Kim Triều ngậy ra một lúc.

Có một cảnh tượng xoẹt qua, nhưng cậu nhìn thấy rõ ràng.

Nghĩ tới cái gì đấy, mắt cậu thiếu niên trở nên thâm trầm, đôi tai màu trắng nhiễm đỏ, vùng tai phía sau bị giấu đi cũng nhiễm đỏ.

Thứ mà cậu vừa nhìn thấy, chính là quần lót của Lục Niệm Niệm。

Màu hồng nhạt, mặt sau còn có in hình hai quả dâu tây.

“Ngẩn ngơ cái gì vậy?”

Nhìn thấy tâm trạng Tống Kim Triều không ngừng thay đổi, Lục Niệm Niệm cảm thấy kỳ quái tới gần trước mặt cậu, mới phát hiện mặt cậu đỏ ửng lên.

Vốn dĩ dung nhan nhợt nhạt, nhiễm chút hồng, biến hóa rất dễ dàng.

“Kim Triều, mặt cậu sao lại đỏ như vậy?”

Tống Kim Triều thu hồi sắc mặt, con ngươi lóe sáng, vội vàng thu hồi tâm trạng, bước tới gần cô, giống như sợ bị người khác nhìn thấy bí mật.

Cậu thiếu niên mặt lạnh, một câu cũng không nói, mặt không cảm xúc quay người rời đi, bước nhanh về phía trước.

Làm sao vậy?

Lục Niệm Niệm cảm thấy kỳ lạ, phản ứng của Tống Kim Triều giống như tức giận, nhưng cô không biết người này vì sao lại tức giận.

Cô chạy bước nhỏ tới gần, trầm tư suy nghĩ cuối cùng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Có phải vì không ôm được tớ, nên mới tức giận?”

Đây là lý giải hợp lý nhất. Lần đầu tiên Tống Kim Triều đối với cô chủ

động như vậy, nhưng cô lại cự tuyệt.

Thật là đáng tiếc.

Nghe xong điều này, Tống Kim Triều dừng bước, nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ.

“Thật ra, không cần phải tức giận như vậy”

Lục Niệm Niệm ngượng ngùng cười, đôi môi hồng nhạt cong thành một đường cung đẹp mắt.

Tống Kim Triều không quay lại nhìn cô, cảm giác trong lòng ngày càng sâu hơn.

Bên tai lại lần nữa truyền tới tiếng nói của Lục Niệm Niệm, tiếng nói tuy nhỏ, còn có chút ngại ngùng, nhưng cậu lại nghe được rõ ràng.

“Bây giờ cậu cũng có thể ôm”

“Có muốn không?”

Lục Niệm Niệm đột nhiên nhảy tới trước mặt cậu, thấy Tống Kim Triều cau mày, còn cho rằng cậu đang xấu hổ, vì vậy mỉm cười, vỗ vai cậu an ủi.

“Hôm nay tâm trạng tớ rất tốt, để cho cậu ôm một lát”

“Cậu có vui không, có kích động không?”

Nụ cười của Lục Niệm Niệm càng sâu, khóe miệng hé mở, để lộ bốn chiếc răng trắng, con người tròn lay động giống như sao lấp lánh, cả người như được tắm trong ánh nắng.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 16: Phở Ốc

Lục Niệm Niệm không biết, bộ dạng này của cô cực kỳ giống ác bá trên đường chùa giỗn phụ nữ nhà lành.

Tống Kim Triều khóe môi hơi co giật, khuôn mặt anh tuần bình tĩnh như nước.

Đến tận lúc cậu thiếu niên mặt vô cảm đẩy cô ra, Lục Niệm Niệm mới bắt đầu hoài nghi, có phải lý giải của mình đã sai.

Vì không để bị người phát hiện, hai người lấy tốc độ cực nhanh trốn khỏi đại viện.

Đi lung tung không mục đích hồi lâu, Tống Kim Triều giống như không biết mệt, không ngừng đi về phía trước, một khắc cũng không dừng lại.

Lục Niệm Niệm chạy bước nhỏ theo phía sau, đến tận lúc không thể chạy được nữa, xông lên phía trước bắt lấy cổ tay cậu.

“Cậu khát không?”

Tống Kim Triều lắc đầu.

“Cậu đói không?”

Tống Kim Triều không lên tiếng, rất cực chú ý tới, người trước mắt thờ

không ra hơi.

Buổi trưa mùa hè, hai người đều chưa ăn cơm, bụng Lục Niệm Niệm, bắt đầu kêu ùng ục, so với đồng hồ còn chuẩn hơn.

Tống Kim Triêu rõ ràng không biết cảm giác đói bụng là như thế nào, không ngừng bước đi, bộ dạng giống như người máy.

Lục Niệm Niệm chăm chú nhìn cái bụng lép xẹp của cậu, không nói hai lời kéo cậu đi ăn cơm.

“Ngày hôm nay tớ mời khách, dẫn cậu đi ăn đồ ăn ngon nhất thế giới này.”

Đối với tiếp xúc thân thể gần đây ngày càng nhiều của hai người, Tống Kim Triêu lúc đầu còn chống cự, đến không thềm để ý, hiện tại biến thành không dễ chịu.

Cậu cau mày, vẻ mặt không thích rút tay về, rầu rĩ không lên tiếng bước tới bên cạnh cô gái.

Đợi đến khi tới cửa hàng đó, Tống Kim Triêu kinh ngạc nhìn về phía Lục Niệm Niệm bên cạnh, hoài nghi có phải cô đến nhầm địa điểm.

Cửa hàng xem ra rất nhỏ, rất cũ kỹ, nhưng khách ra vào rất nhiều.

Nhưng mà còn chưa tới cửa tiệm, mùi tanh bay tới khiến cho cậu không thể nào chịu đựng được.

biển hiệu trên cửa tiệm viết ” phở ốc quán”.

Lục Niệm Niệm lôi kéo Tống Kim Triêu đi vào, lôi một lúc, không động đậy.

Chịu đựng dằng dụa đang quay cuồng khó chịu, Tống Kim Triều cau mày, dừng lại không tiến về phía trước, hai chân như bị đóng đinh tại chỗ.

Thiếu niên mặt lạnh, lông mày tinh xảo nhú thành khe rãnh nhàn nhạt, dung mạo anh tuấn ngập tràn sự từ chối.

Mùi tanh từ trong cửa hàng lan ra ngoài, bước sau nối tiếp bước trước chui vào trong mũi cậu, Tống Kim Triều mím môi, rất sợ mùi vị này, thừa cơ tiến vào trong miệng cậu.

Mùi vị phở ốc so với đậu phụ thối, chỉ có hơn chứ không kém.

Thật sự ăn vào trong miệng, mùi vị đúng là không tồi.

Lục Niệm Niệm khuyên cậu: “Vừa nhìn liền biết cậu chưa từng ăn qua?”

“Phở ốc ăn thật sự rất ngon.”

“Chúng ta trước tiên cần phải lấp đầy bụng.”

Tống Kim Triều cau mày, không tiếng động biểu đạt kháng nghị của cậu.

Vì vấn đề no ấm của cậu, Lục Niệm Niệm quyết định coi thường, cứ thế cứng rắn kéo người tiến vào trong cửa hàng.

Lục Niệm Niệm rõ ràng là khách quen của cửa tiệm, bà chủ nhìn thấy cô, cười ha hả bắt chuyện, khi ánh mắt liếc về phía cậu thiếu niên bên cạnh cô gái, ánh mắt sáng lên.

Cậu bé đẹp trai như vậy, vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Niệm niệm tới rồi, vẫn là chén lớn?”

Lục Niệm Niệm gật đầu: “Dì, cháu muốn hai phần.”

Người trong cửa hàng tới rất đông, Lục Niệm Niệm tìm vị trí có quạt ngồi xuống.

Mặt Tống Kim Triêu tối lại, ở vị trí chính diện quạt ngồi xuống.

Nhìn mồ hôi chảy đầy trên đầu cậu, Lục Niệm Niệm nói xong câu đợi một chút, sau đó lộ cốc chạy ra ngoài.

Cậu thiếu niên yên tĩnh ngồi đó, môi hồng răng trắng, tóc mái đen sẫm xoa trước trán cậu, lộ ra hai hàng lông mày đẹp dễ.

Mũi anh tuấn ứa ra mồ hôi như chân trâu.

Cậu chỉ là ngồi như vậy, tiện thể hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh.

Khi trở về, Lục Niệm Niệm trong tay cầm hai cốc trà sữa, một cốc đưa cho Tống Kim Triêu, một cốc lưu lại cho chính mình.

“Hiện tại có phải mát hơn rồi không?”

Xem nhẹ ánh mắt của những người xung quanh, Tống Kim Triêu ngược mắt nhìn cô, tình hình của cô gái so với cậu cũng không tốt hơn bao nhiêu, tóc bên tai dính mồ hôi, tinh tế dán trên da.

Tống Kim Triêu gật đầu, sự khó chịu trong ngực dần dần tiêu tan.

Bà chủ bưng hai bát phở ốc tới, một mùi tanh mãnh liệt kéo tới, dạ dày Tống Kim Triêu lại đảo lộn một vòng mới.

“Cái này tuyệt đối là mỹ thực ăn ngon nhất.”

“Phổ hợp với trà sữa lạnh, mùi vị đỉnh của đỉnh.”

Lục Niệm Niệm nhiệt tình giống như nhân viên bán hàng, cực kỳ chân chó đem một bát phở ốc đầy đầy tới trước mặt cậu.

Cho dù thật sự đói bụng, cậu cũng sẽ không ăn một miếng.

Tổng Kim Triều theo bản năng lắc đầu, ngửi thấy mùi này, cho dù là sơn hào hải vị, cậu cũng khó nuốt xuống.

Lục Niệm Niệm cũng không ép buộc, nhai kỹ nuốt chậm ăn được một nửa, cô mới phát hiện, Tổng Kim Triều đối diện, mắt cũng không chớp nhìn cô rất lâu.

“Cậu nhìn tớ làm gì?”

“Là phở này ăn không ngon? Hay vì tớ quá xinh đẹp?”

Lục Niệm Niệm lớn mật đoán, Tổng Kim Triều nhìn cô, đem đầu nhìn về hướng khác.

Cậu đang đợi Lục Niệm Niệm ăn xong, ăn xong liền có thể rời đi.

Cả người hòa vào mùi hôi trong này, Tổng Kim Triều mỗi giây, mỗi phút đều kiên trì chống đỡ.

Trước quầy thu ngân, bà chủ thỉnh thoảng hướng mắt nhìn về phía hai người.

Lục Niệm Niệm vui đầu ăn, Tổng Kim Triều chạm phải ánh mắt người đó, lạnh lùng nhìn sang.

Cái nhìn này, khiến bà chủ lúng túng cúi đầu, nghĩ thầm: Bạn trai nhỏ của Niệm Niệm, nhìn thế nào cũng thấy tính khí không tốt cho lắm?

Khẩu vị của Lục Niệm Niệm từ trước tới này đều không tồi, đặc biệt là

khi đói bụng.

Khi cô giải quyết xong đồng phở ốc trong bát, nhìn về phía Tống Kim Triều đối diện, lúc này mới phát hiện, phở trong bát cậu còn rất nhiều, ngay cả đũa dùng một lần cũng không mở ra.

“Lãng phí lương thực là đáng hổ thẹn.”

Lục Niệm Niệm trình trọng dạy dỗ cậu, đối với hành vi không ăn cơm này của cậu, mạnh mẽ tỏ ý khiển trách.

Sắc mặt Tống Kim Triều rõ ràng không tốt lắm, tùy ý cô quở trách, không phản ứng.

Vì để tránh lãng phí, Lục Niệm Niệm sờ bụng của mình, cảm thấy còn có thể ăn một bát.

Dưới ánh mắt của người nào đó, Lục Niệm Niệm đem bát phở của cậu đến trước mặt mình, thần sắc nghiêm túc lý giải.

“Mao gia từng nói, mọi hành vi lãng phí lương thực đều phạm tội!”

“Là phạm tội hiểu không?”

Lục Niệm Niệm nghiêm túc nói, ăn cũng nghiêm túc, ngẫu nhiên cầm ly trà sữa lên, thỏa mãn uống một hớp.

Quai hàm của cô gái nhẹ nhàng nhấp nhô, giống như con sóc kiếm ăn.

Tống Kim Triều ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, trôn châu đen dưới đáy cốc, bị cô một viên một viên hút vào trong miệng.

Cậu cau mày, ma xui quỷ khiến ngậm ống hút, nghiêm mặt, hút một hơi nhỏ.

Ngọt lại ngấy, không rõ ngon ở chỗ nào.

Sự thực chứng minh, dạ dày cô dung lượng có hạn, ăn được một nửa, Lục Niệm Niệm sắc mặt quẫn bách để đưa xuống, nuốt cái bụng tròn vo, còn có chút không cam lòng.

“Lần sau tối sẽ gọi bát nhỏ, nếu không lãng phí lương thực.”

Nói xong, cô không khống chế được, ợ một hơi.

Tống Kim Triều theo bản năng liếc nhìn bụng của cô, lo lắng không biết cô có nhịn được không.

Hai người thanh toán tiền, cũng không có ý định trở lại, Lục Niệm Niệm kéo Tống Kim Triều chuẩn bị đi thư viện thành phố A, nơi đó ít người, hơn nữa rảnh rỗi.

Tống Kim Triều về thành phố A hơn nửa năm, ngoại trừ đi bệnh viện, đây là lần đầu tiên ra khỏi Tống gia.

Đề nghị của Lục Niệm Niệm, cậu không phản bác.

Hai người đi được một đoạn đường, sắc mặt Lục Niệm Niệm tái nhợt dọa người, giống như chịu đựng hồi lâu, cô cô ôm bụng cuối cùng không nhịn được.

“Tớ muốn nôn.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 17: Ăn No Rồi, Kim Nén

Có thể vừa rồi ăn quá no, Lục Niệm Niệm cau mày, trên trán toát mồ hôi, tiếng nói vừa dứt, trong dạ dày cuộn cuộn mà khó chịu khiến cô quay người, trực tiếp phun ra ngoài.

Đối mặt với tình huống đột nhiên phát sinh, mày Tống Kim Triều nhíu chặt, môi mím thành một đường, đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chăm Lục Niệm Niệm.

Cô dường như rất khó chịu, ngồi xổm trên mặt đất ôm bụng.

Nghe thấy tiếng cô nôn khan, Tống Kim Triều có chút phiền lòng, trong ngực giống như có tảng đá lớn, nặng nề đè lên khiến cậu hít thở không nổi.

Lục Niệm Niệm quay lưng về phía cậu, vừa nôn, vừa tống bỏ các thứ trong ruột ra sạch sẽ.

Cô cứ như vậy, ở trước mặt Tống Kim Triều ói ra, ói ra!

Nguyên nhân chính là ăn no rừng mỡ.

Ói ra một trận, dạ dày giống như trống không, Lục Niệm Niệm rốt cục cảm thấy thoải mái chút, nhưng trên mặt xấu hổ giống như lửa đốt.

Cô không dám quay người, càng không dám nhìn về mặt Tống Kim Triều.

Dù sao, bây giờ cô cũng ghét bỏ bản thân mình, ghét đến nỗi không buồn nói chuyện.

Yên tĩnh một lát, người phía sau nhẹ nhàng đụng vào cánh tay của cô, một chiếc khăn trắng tinh được đưa ra trước mặt cô.

Tống Kim Triều nhét nó vào trong tay của cô, đôi mắt thâm trầm mang theo chút dè dặt.

“Vẫn, vẫn ổn chứ?”

Ngạc nhiên vì trên người cậu lại mang theo chiếc khăn tay tờ tằm mỏng manh, Lục Niệm Niệm cầm ở trong tay, không biết có nên lau không, làm bẩn không tốt.

Nghe vậy, cô vội vã lắc đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, “Chúng ta đi thôi.”

Tống Kim Triều đi tới trước mặt cô, người thấy mùi khó chịu, khuôn mặt bình tĩnh, chuẩn bị đỡ cánh tay cô dẫn cô đi.

Lục Niệm Niệm đỏ mặt không dám nói chuyện, Tống Kim Triều lại không có ghét bỏ cô.

Đi không được bao lâu, người bên cạnh đỡ cô dừng lại, Lục Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn lên, là cửa hàng thuốc.

Ý tứ của Tống Kim Triều rất rõ ràng, cảm thấy cô bị bệnh, cần phải uống thuốc.

Lục Niệm Niệm kéo cậu, xấu hổ mở miệng: “Tớ chỉ là ăn quá nó thôi, không cần uống thuốc.”

Tống Kim Triều cau mày, nhìn chăm chăm mặt cô vài giây, sau đó trực

tiếp xem nhẹ cô, ngữ khí không dễ kháng cự lại: “Chờ tở.”

Cậu thiếu niên rất nhanh tiến vào trong cửa hàng thuốc, nhân viên cửa hàng nhìn thấy cậu, hỏi cậu cần gì.

Tống Kim Triều mặt không cảm xúc bước tới, nhìn quanh bốn phía một vòng, dường như cái gì cậu cũng không cần.

“Tôi, Tôi, muốn trị, trị đau dạ dày.”

Đối mặt với người lạ, cậu mỗi câu mỗi chữ đều nói rất khó khăn, đứt quãng, từ trong kẽ răng bật ra.

Nhân viên bán hàng nghe rõ ràng lời cậu nói, từ tầng cuối cùng lấy ra một chai omeprazole đưa cho cậu.

Nhận biết cậu thiếu niên có thể bị cà lăm, nhân viên cửa hàng báo giá, thân thiết nói vài việc cần chú ý.

Tống Kim Triều trả tiền, trong tay cầm chai thuốc chạy như bay ra ngoài.

Lục Niệm Niệm ngồi ở trên ghế dài trước cửa tiệm, tranh thủ thời gian tới cửa hàng tiện lợi, trong tay cầm hai chai nước với một chiếc bánh mì.

Tống Kim Triều đưa thuốc cho cô, sau đó ngồi ở bên cạnh cô.

Mặt cô gái như cũ vẫn đỏ bừng, vẻ mặt có chút biến hóa, cùng lúc này không giống nhau.

Tống Kim Triều hạ mắt, không nghĩ nhiều: “Cậu cần phải uống thuốc.”

Lục Niệm Niệm đỏ mặt nhận thuốc, đưa nước và bánh mì mua cho cậu, người này từ bữa trưa đến giờ chưa có ăn, cũng không biết đói.

“Cho cậu, lấp đầy bụng.”

Dạ dày đã không còn khó chịu nữa, Lục Niệm Niệm uống thuốc, trịnh trọng nói lời cảm ơn với Tống Kim Triêu.

Tống Kim Triêu chăm chú nhìn bánh mì và nước trong tay, ánh mắt khẽ động, cuối cùng không nói gì.

Thư viện cách chỗ bọn họ còn mấy điểm dừng, Lục Niệm Niệm sờ sờ túi áo, tiền lẻ còn thừa đủ để hai người ngồi xe bus.

Bánh mì của Tống Kim Triêu vẫn chưa động, chỉ uống mấy ngụm nước, cô chỉ có thể bọc cái túi lại.

Thời tiết này, người ra ngoài rất ít.

Lục Niệm Niệm lôi kéo Tống Kim Triêu lên xe bus, trên xe có rất ít người, vì vậy hai người ngồi ở vị trí phía sau.

Trong xe rất mát mẻ, trên đỉnh đầu gió lạnh của máy điều hòa thổi từng trận, Tống Kim Triêu ngồi gần cửa sổ, Lục Niệm Niệm ngồi bên cạnh cậu, bác tài vẫn rất hoài cổ, bài hát Radio trên xe đang phát chính là của Mai Diễm Phương “Người yêu thân mật”.

Người bên cạnh không nói lời nào, Lục Niệm Niệm hiếm khi cũng như vậy, cảm thấy thời khắc này rất tốt.

Kính trong suốt phản chiếu dung mạo anh tuấn của cậu thiếu niên, vẻ mặt Tống Kim Triêu bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt thâm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên, cô gái bên cạnh vươn ngón tay, đầu ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng chọc chọc mu bàn tay cậu.

Tống Kim Triều liếc mắt, ánh mắt lạnh nhạt mang theo tia nghi hoặc.

Cô gái bên cạnh cúi đầu, mí mắt thanh tú hạ thấp, vừa dài vừa cong bao trùm hạ xuống, giống như hai cái bàn trái nhỏ.

Giây tiếp theo, cô chậm chạp ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt trầm mặc kia.

Lục Niệm Niệm liếm liếm môi, nhỏ giọng mở miệng: “Kim Triều, cậu về sau đừng nói những câu không liên quan.”

“Chỉ cần cậu cho tớ một ánh mắt, tớ khẳng định có thể hiểu.”

Vừa nãy khi Tống Kim Triều đi mua thuốc, cô ngồi ở bên ngoài nhìn thấy hết, khi cậu cùng người lạ nói chuyện rõ ràng rất căng thẳng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trắc trở nói ra một câu, nhưng hao tổn rất nhiều tâm sức của cậu.

Giọng của cô gái ôn nhu giống lông vũ, một đường mềm mỏng, nhẹ nhàng mềm mại chui vào trong tai cậu.

Tống Kim Triều sửng sốt một chút, bình tĩnh nhìn về phía cô, sửng sờ mấy giây, mới rầu rĩ ừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đợi đến khi cậu đáp ứng, Lục Niệm Niệm hài lòng ngồi xuống.

“Cậu nói, tớ có phải đặc biệt hiểu lòng người?” Lục Niệm Niệm giống như không ngồi yên, máy hát mở ra, miệng cũng không dừng được.

Gáy Tống Kim Triều quay về phía cô, trước sau cũng không có quay đầu lại.

Lục Niệm Niệm nhin không được cảm khái một tiếng: “Có phải có một loại cảm giác “cùng chung hoạn nạn”?”

Tống Kim Triều nghe xong, mặt mày lạnh lạnh, môi mỏng không nói biến thành một đường.

“Tớ là cùng cậu trốn đi, cậu phải có trách nhiệm với tớ.” Nói xong, Lục Niệm Niệm im lặng, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của Tống Kim Triều, đáy mắt vui vẻ.

Tống Kim Triều liếc cô một cái, không nói gì.

Lục Niệm Niệm không tha, bỗng nhiên ngồi dậy, cả người tiến đến sau lưng cậu, dùng ngữ khí u ám hù dọa cậu: “Cậu không chịu trách nhiệm?”

Hơi thở thiếu nữ ấm áp dần dần tới gần, Tống Kim Triều cả người cứng đờ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ dần trở nên thâm trầm.

Biết rõ là cô vô ý, nhưng cậu bị khoảng cách như vậy, làm cho có chút luống cuống.

Lục Niệm Niệm trong lòng muốn chê trách cậu, đối với hai chữ “trách nhiệm” không buông tha, thấy cậu không trả lời, sau đó dùng gót giày chạm vào giày của cậu.

Tống Kim Triều không quay đầu lại, chỉ lưu lại cái gáy về phía cô, Lục Niệm Niệm nhìn thấy rõ ràng, lỗ tai của cậu đỏ lên.

Đặc biệt là khu vực đằng sau tai, đỏ một mảng lớn.

Ý thức được gì đó, Lục Niệm Niệm thoáng lùi về sau, ngồi vào chỗ cũ.

Cuối cùng xuống xe, Tống Kim Triều đi ở trước mặt cô, bước nhanh như bay, Lục Niệm Niệm chỉ có thể chạy bước nhỏ đuổi theo.

“Kim Triều, vì sao mặt cậu đỏ như vậy?” Lục Niệm Niệm biết rõ còn cố

hỏi, Tống Kim Triều dừng lại, lạnh lùng nhìn sang.

“Tớ là lo lắng cậu, có phải cậu bị say nắng...” Lục Niệm Niệm dừng một chút, nhỏ giọng nói thầm mấy câu, chậm rì rì theo sau.

Tối thư viện, cần quét thẻ mới có thể vào.

Tống Kim Triều xoay người nhìn Lục Niệm Niệm, thấy cô sợ soạng nửa ngày, sau đó bữu môi vô tội ngẩng đầu: “Quên mang theo rồi...”

Hai người đứng ở cửa thoát hiểm, hai mặt nhìn nhau.

Bảo vệ lên tiếng nhắc nhở, hai người đi tới lầu hai, đăng ký bằng số chứng minh thư mới có thể vào khu đọc.

Trải qua một phen thăng trầm, rốt cuộc yên lặng ngồi xuống, Tống Kim Triều cầm quyển sách, lật không tới hai trang, cô gái bên cạnh móc từ trong cặp quyển bài tập vật lý, đẩy tới trước mặt cậu.

Người nào đó chấp tay thành hình chữ thập, mắt hạnh hiện ra ánh sáng trong suốt.

“Lão đại, còn nhớ giao ước về bài tập vật lý chứ?”

“Cậu đáp ứng tớ.”

Những chuyện trước khi nhảy khỏi cửa sổ, cô đều đem tới.

Lục Niệm Niệm mặt vô tội nói: “Chúng ta trước đây đã đạt được giao ước.”

“Lừa gạt tình cảm của tớ, không thể tính là người đàn ông tốt.”

Tống Kim Triều liếc mắt, thật sự không ngờ tới, trên đời lại có người vô sỉ

như vậy.

Khi người nào đó cường bức dụ dỗ, Tống Kim Triều đen mặt, bắt đầu động bút.

Lục Niệm Niệm bổ sung toán học, còn không quên tới gần khen ngợi cậu.

“Chữ viết rất khéo tay, không làm bài tập quả là đáng tiếc.”

Tống Kim Triều cup mắt, không để ý tới cô, mũi anh tuần hừ lạnh một tiếng.

Lục Niệm Niệm cong môi, mắt hạnh cười híp mắt, có một số người là như vậy, tư thế làm bài tập cũng đẹp như vậy.

Cầm lấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình vừa mới lấy, Lục Niệm Niệm tiện tay lật vài tờ, liếc về đoạn miêu tả vẻ ngoài của nam chính.

Cô nhìn lướt qua, không nhịn được nhìn về phía Tống Kim Triều, sau khi so sánh trong đầu một phen, ghét bỏ lắc đầu.

“Kim Triều, cho cậu xem cái này.”

Lục Niệm Niệm đem cuốn tiểu thuyết đặt lên trên quyển bài tập, chỉ vào mấy câu miêu tả vẻ ngoài của nam chính, trịnh trọng hỏi: “Cậu thấy bộ dạng người đó như thế nào?”

Tống Kim Triều nhàn nhạt nhìn lướt qua, trên đấy viết: Thiếu chủ mắt lạnh, cao ngạo nhìn nàng, mái tóc dài màu tím giống thác nước, trút xuống! Con người màu tím long lanh uốn lượn như ngọc lưu ly, phóng ra tia sáng lạnh lẽo, khuôn mặt sắc lạnh giống như thần chết giá lâm, nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt.

Cái này là gì vậy?

Tống Kim Triều không nhận được cau mày, trong đầu hiện ra một sinh vật tóc màu tím không rõ ràng.

Lục Niệm Niệm lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Có phải rất giống cậu không?”

Nhìn ánh mắt người này quả thực giống nhau như đúc!

Nghe vậy, Tống Kim Triều vẻ mặt khó chịu bỏ bút xuống, mày cau lại, đôi mắt đen trong suốt không tiếng động nhìn cô, khóe môi cứng nhắc, giống như đang tức giận.

“Giống thì giống, nhưng cậu so với hần ta vẫn đẹp trai hơn.” Lục Niệm Niệm ăn ngay nói thật, bình tĩnh khép lại cuốn tiểu thuyết tiếp tục làm toán.

Tống Kim Triều: “...”

Đôi khi, Tống Kim Triều rất muốn dùng giấy niêm phong dán miệng cô lại, dường như cậu không hề nghĩ tới những lời đó, có thể từ trong miệng cô tuôn ra.

Năm giờ chiều, là giờ thư viện đóng cửa.

Hai người từ thư viện đi ra, Lục Niệm Niệm nói với Tống Kim Triều, trên người mình không có đồng nào.

Ý tứ chính là, lộ trình lái xe gần là 20 phút, bọn họ chỉ có thể đi bộ trở về.

Cả một ngày chưa ăn cơm, Tống Kim Triều chỉ uống có một chai nước.

Sau đó, Tống Duẫn Hành lái xe tới đón bọn họ.

Tống Kim Triều dùng điện thoại công cộng gọi điện, Lục Niệm Niệm báo địa chỉ.

Nhìn thấy hai người ở cùng nhau, Tống Duẫn Hành dường như không kinh ngạc chút nào, trên mặt mang ý cười nhìn người trước mặt, mặt đang đen lại, không nói lời nào với Tống Kim Triêu.

“Hai người trốn nhanh thật đấy, Thẩm Mạn đang tìm người khắp nơi.”

“Buổi trưa, còn gọi điện cho chú.”

Tống Duẫn Hành vừa nói rõ tình hình, vừa để cho Tống Kim Triêu chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Dù sao Tống Trí Viễn đem mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà đều giao cho Thẩm Mạn, trong đó bao gồm cả Tống Kim Triêu.

Lục Niệm Niệm ở một bên lắng nghe, đột nhiên cảm thấy bất an, so với người trong cuộc còn sốt sắng hơn: “Vậy giờ cậu ấy trở lại, có gặp nguy hiểm không?”

Tống Duẫn Hành cười nhìn cô, mặt mày anh tuần thu hồi vẻ sắc bén, có thêm mấy phần ôn hòa, “Không có chuyện gì, cháu yên tâm.”

“Còn không đến mức nguy hiểm tới tính mạng.”

Lục Niệm Niệm đứng ngồi không yên, ánh mắt rời tới Tống Kim Triêu bên cạnh.

Cậu có vẻ đặc biệt bình tĩnh, những tia nắng còn sót lại tiến vào cửa sổ xe, một tầng ánh sáng nhàn nhạt, phác họa đường nét ôn nhu của cậu.

“Kim Triêu, cậu có muốn trở về không?”

Nếu như không muốn, cô sẽ bồi cậu, đợi ở bên ngoài một lúc.

Dư quang đuổi theo bóng hình cô, Tống Kim Triêu quay đầu lại, ngữ khí

nhàn nhạt: “Trở về.”

Nghe được câu nói này của cậu, Lục Niệm Niệm ngậm miệng, rất nhanh lại nhỏ giọng dặn: “Vậy cậu phải chú ý an toàn.”

Tống Kim Triêu sửng sốt một chút, đáy mắt u ám, nhẹ nhàng buông lỏng rồi lại nắm chặt lại, đem lo lắng trong lòng giấu đi, từng chút từng chút một chôn vùi đi.

Nhìn thấy tâm trạng Tống Kim Triêu nhẹ nhàng biến đổi, sắc mặt Tống Dẫn Hành trở nên nhu hòa, nửa đùa nửa thật nói: “Kim Triêu à, người bạn gái nhỏ này của cháu rất quan tâm cháu.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 18: Tớ Sẽ Không Giận Người Ngốc

Đáng sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh.

Lục Niệm Niệm mở to hai mắt nhìn về phía Tổng Duẫn Hành, lời này mặc dù nghe êm tai, nhưng hiển nhiên không thể nói trước mặt Tổng Kim Triều nha!

Quả nhiên, Tổng Kim Triều nhìn bọn họ với ánh mắt khinh bỉ, lông mày tinh xảo chau lại, vẻ mặt rõ ràng không thích.

Lục Niệm Niệm lúng túng cúi đầu, không nhìn tới vẻ mặt của cậu, nếu như cậu biết, cô tạo tin đồn, nói không chừng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chẳng hạn như, sẽ không giúp cô làm bài tập vật lý.

Tổng Duẫn Hành giống như cố ý làm cho Tổng Kim Triều tức giận, thấy cậu thiếu niên trừng mắt nhìn mình, tâm tình hẳn vui sướng, khóe môi khẽ nhếch.

—

Khi trở lại Tổng gia, hai vị lão gia Tổng gia từ thành phố B trở về, không thấy cháu trai, gấp đến độ xoay vòng.

Khi Tổng Kim Triều đẩy cửa bước vào, vẻ mặt ông Tổng âm trầm, con người già nua vẫn đục, tâm tình khẽ nhúc nhích.

Tảng đá đè nặng trong lòng bà Tống, rốt cục hạ xuống.

Dường như linh cảm được cục diện sắp tới, bà Tống không dấu vết lôi kéo góc áo Tống Kim Triều: “Sẽ tốt thôi, đừng kích động.”

Ánh mắt Tống Kim Triều vượt qua bà, nhìn thấy người phụ nữ ngồi trên ghế sofa.

Đối với quan hệ giữa Tống Kim Triều và Thẩm Mạn, hại vị lão nhân gia Tống gia không biết phải nói gì, sau khi trầm mặc, đỡ nhau, trở về phòng ngủ của chính mình.

Thẩm Mạn mặc chiếc váy dài sẫm màu, ung dung quý phái ngồi ở đó, giống như nữ chủ nhân nơi này.

Nhìn thấy Tống Duẫn Hành đi phía sau cậu thiếu niên, thái độ của Thẩm Mạn vẫn được coi là ôn hòa, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng kia, rốt cuộc bằng tan.

“Cám ơn cậu đưa nó trở về.”

Ý tứ chính là, giống như Tống Duẫn Hành sớm biết Tống Kim Triều ở đâu, trước đó cố ý giấu đi.

Tống Duẫn Hành hững hờ nhún nhún vai: “Cũng vì làm khó người bận rộn, vẫn luôn đợi ở đây.”

Người nào đó nói xong, không khách khí cười ha ha một tiếng, lưu lại cho cô một bóng lưng.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Mạn khẽ thay đổi, sau khi thu hồi tâm tình, sắc mặt ôn hòa hướng về phía cậu thiếu niên lạnh lùng.

Từ lúc Tống Kim Triều vào cửa đến giờ, cũng không có nhìn cô.

“Nếu như cậu muốn ra ngoài, có thể nói với tôi.”

“Tôi sẽ không hạn chế sự tự do của cậu, cậu cũng không cần thiết phải nhảy khỏi cửa sổ.”

Tống Kim Triều không nói một lời, mặt không biểu tình bước qua người cô, từ đầu đến cuối đều không có nhìn cô.

Lời Thẩm Mạn bảy phần là giả, ba phần thật, cô để đám vệ sỹ đó coi cậu giống như tù nhân mà trông chừng, giám sát nhất cử nhất động của cậu.

Cuộc sống như thế, Tống Kim Triều từng ở Mỹ trải qua ba năm.

Sau đó Tống Trí Viễn đưa cậu về nước, Thẩm Mạn phái người tới, vẫn như cũ bám dai như đĩa xuất hiện trong cuộc sống của cậu.

Giống như ruồi, không lỗ nào không lọt qua.

Tống Trí Viễn không phản đối, hai vị lão gia Tống gia cũng bất lực.

Thẩm Mạn cường thế quen rồi, nhận thấy Tống Kim Triều không tiếng động kháng nghị, cô kìm chế lửa giận, nỗ lực để vẻ mặt mình ôn hòa.

“Mấy ngày nữa cậu cần tới bệnh viện tái khám, hy vọng cậu sẽ không trốn nữa.”

Cậu thiếu niên theo hành lang sâu hút bước đi, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, tiến độ không dừng.

“Tình hình của bản thân cậu, bản thân cậu rõ ràng nhất.”

“Đến lúc đưa cậu về mỹ, ba cậu cũng không có ý kiến gì.”

Nghe được câu nói đó, bước chân cậu thiếu niên chậm lại.

Giây tiếp theo, đáp lại cô là tiếng cánh cửa nặng nề được đẩy ra.

Tới khi cánh cửa của căn phòng đó đóng lại, Thẩm Mạn tức giận cả người không ngừng run lên, trong nháy mắt giống như bị người ta rút đi kinh mạch, nặng nề ngã ngồi trên ghế sofa.

Đối mặt Tống Kim Triêu, cô vĩnh viễn không thể khống chế tâm tình của bản thân mình.

Keon từng nói phải dùng sách lược dụ dỗ mới có thể làm thuyên giảm bệnh tình của cậu, mà cô cùng Tống Kim Triêu vĩnh viễn ở hai thái cực.

Lại còn nói phải sống chung hữu nghị?

—

Trong nháy mắt cánh cửa đóng lại, xung quanh chìm vào bóng tối, Tống Kim Triêu mệt mỏi, ngửa đầu ở trên giường.

Trong khoảnh khắc mắt nhắm lại, bên tai không ngừng vang lên, như cũ chính là giọng nói của Thẩm Mạn.

Mỗi một câu của cô đều có lực uy hiếp, vô hình trung đem hận thù của cậu gắt gao nhốt lại.

Tuy rằng cậu bị nhốt trong lồng giam, cùng Thẩm Mạn có quan hệ, nhưng người phụ nữ đó không dám cùng cậu trực tiếp có xung đột.

Dù sao, từ đầu đến cuối cậu là người bệnh.

Nghĩ đến Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triêu ngậy ra một lúc, trái tim đột nhiên dịu lại, tâm tình nhỏ bé, nhàn nhạt bỗng bênh ở trong ngực.

Cô trịnh trọng căn dặn cậu, chú ý an toàn, đừng để người khác bắt nạt.

Tống Kim Triều lại một đêm không ngủ, lần mất ngủ này nguyên nhân không phải vì lo lắng bất an, mà là cậu thức cả một đêm, giúp Lục Niệm Niệm bổ sung làm bài tập vật lý.

Cậu dường như có thể tưởng tượng được, sau khi cô gái kia cầm vở bài tập, bộ dạng vui vẻ nháy nhót.

Khẳng định lại chân chó khen cậu thông minh.

Biết cô hôm sau khai giảng, cho nên Tống Kim Triều thức dậy rất sớm, mang theo bài tập vật lý tới tìm cô.

—

Vô tri vô giác kỳ nghỉ hè đã trôi qua, Lục Niệm Niệm cảm giác cuộc sống của mình giống cái xác không hồn, cẩn thận nghĩ lại, dường như mỗi ngày đều uống phí thời gian.

Mãi đến khi gặp được Tống Kim Triều, ý thức hỗn độn của cô mới chậm rãi thức tỉnh, chỉ là thời gian quá ngắn, nháy mắt đã tới khai giảng.

Bấm tay tính toán, thời gian cô cùng Trần Tương Xán chiến tranh lạnh, lần đầu tiên vượt qua hai tuần lễ.

Trước đây đều là Lục Niệm Niệm ôm đồ ăn vặt tới nịnh hót cậu, vì đổi lại chép bài tập.

Lần này rõ ràng so với lần trước không giống, giữa bọn họ có thêm Tống Kim Triều.

Thành ra cậu cùng Lục Niệm Niệm không thỏa hiệp, không từ bỏ nguyên nhân.

Đồng hồ chỉ bảy giờ, Lục Niệm Niệm mới vội vàng lao ra khỏi cửa, so với trước kia muộn nửa tiếng.

Vừa ra khỏi cửa, phía sau bất thành lình vang lên một âm thanh.

“Cậu là heo sao? Muộn như vậy mới đi ra?”

Trần Tương Xán mặt tối sầm lại, ánh mắt thâm trầm đẩy xe đạp từ trong góc bước ra.

Lục Niệm Niệm sợ hết hồn, xoay người, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu là ma sao? Sao lại không có tiếng động?”

Hai người không dễ dàng gì mới bắt đầu nói chuyện, Trần Tương Xán không muốn cùng cô tính toán, đẩy xe đạp đến trước mặt cô, phong thái thiên nhân: “Lên xe.”

Lục Niệm Niệm lắc đầu, trực tiếp đi qua người cậu.

“Chúng ta đang chiến tranh lạnh.”

Trong lòng Trần Tương Xán thầm than một tiếng, cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp kéo túi sách của cô.

“Chiến tranh lạnh cái rắm, mau lên xe!”

Lục Niệm Niệm bị cậu lôi kéo theo quán tính lùi về sau hai bước.

Giơ hai tay lên đáp trả cậu, Lục Niệm Niệm bình tĩnh thu tay về, lấy tư thế người chiến thắng, ngồi lên phía sau xe đạp của cậu.

Sau đó Trần Tương Xán liếc mắt nhìn, thấy cô ngồi xong, mới một cước

đạp xuống.

Cậu chưa bao giờ tức giận ngu xuẩn như vậy.

—

Nhìn theo thiếu niên thiếu nữ mặc đồng phục rời đi, Tống Kim Triều cau mày từ trong góc bước ra, sau đó mặt không biểu tình xoay người, quay về.

Khi đi ngang qua thùng rác màu lam, cậu nhấc tay mở nắp, ném bài tập trong tay vào trong thùng rác.

Đầu cũng không quay lại rời đi.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 19: Lúc Nãy, Có Người Sờ Tai Của Cô Ấy

Lục Niệm Niệm tới trường, chuyện đầu tiên làm chính là tìm Cố Miếu chép bài.

Trần Tương Xán chở cô tới cổng trường học, Cố Miếu cũng nhìn thấy.

Đem bài tập đưa cho Lục Niệm Niệm, Cố Miếu biểu hiện có chút ủ rũ: “Niệm niệm, Trần Tương Xán hôm nay đạp xe chở cậu.”

Lục Niệm Niệm quay đầu, từ trong hộp bút lấy ra một chiếc bút nước màu đen, thuận tiện ừ một tiếng.

“Cậu biết không? Cả kỳ nghỉ hè tớ đều không có gặp cậu ấy!”

Ngày hôm nay cô cố ý thức dậy rất sớm, đợi ở giao lộ gần nửa tiếng, vì cho rằng có thể gặp được Trần Tương Xán, kết quả tiếng chuông tự học buổi sáng vang lên, cô mới nhìn thấy, người mình thầm mến chở bạn tốt của mình, cùng tiến vào cửa trường học.

“Hôm nay là khai giảng, sau này cậu tuyệt đối mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cậu ấy.” Lục Niệm Niệm lần thứ hai quay đầu lại, cầm bút xóa.

“Sau này cậu đừng ngồi xe đạp của cậu ấy, người khác sẽ hiểu lầm.”

Cố Miếu rõ ràng mối quan hệ của hai người, không đến nỗi suy nghĩ lung tung, nếu là người khác, hai người thường đi chung với nhau, người không

hiếu rõ tình hình đều suy đoán, Trần Tương Xán cùng Lục Niệm Niệm đang yêu nhau.

“Xe đạp của tớ mất rồi, cho nên thuận tiện mới đi nhờ xe.”

Lục Niệm Niệm nói xong, không yên lòng quay đầu lại nhìn cô.

“Có phải cậu ghen không?”

Cố Miếu trong lòng phiền muộn gật đầu.

“Niệm Niệm, nếu như tớ theo đuổi Trần Tương Xán, cậu cảm thấy hy vọng có lớn không?”

Lục Niệm Niệm đột nhiên quay đầu lại, hai mắt lóe sáng: “Cậu rất cuộc nghĩ thông suốt rồi!”

“Đương nhiên tâm động không bằng hành động!”

Trần Tương Xán người này, tuy rằng tính khí có chút xấu xa, nhưng lớn lên đẹp trai, cùng Cố Miếu ôn nhu đứng chung, rất xứng đôi!

Không ngờ tới phản ứng của Niệm Niệm lại lớn như vậy, Cố Miếu ngại ngùng cười, một chút khó chịu trong lòng tan thành mây khói.

—

Tiết học đầu tiên của buổi chiều là môn vật lý, cường đầu trực mang theo cặp kính mắt, chậm rì rì bước tới bục giảng, mặt không cảm xúc tuần tra một vòng, môi dày khê mở.

“Đem bài tập hè chuyển qua đây.”

“Không mang với không làm xong, tự mình đứng ra ngoài.”

Nói xong, cường đầu trọc nắm thước kẻ trong tay, hướng hành lang bên ngoài phòng học chỉ chỉ.

Lục Niệm Niệm lật tung cặp sách, cuối cùng mới nhớ tới, vở bài tập để ở nhà Tổng Kim Triều.

Trong phòng học, ngẫu nhiên có một hai người bước ra, vô cùng tự giác mang theo sách giáo khoa đi ra ngoài.

Lục Niệm Niệm là nữ sinh duy nhất, khi cường đầu trọc đi tới bên cạnh, thầy giáo dường như đã sớm đoán được, cô sẽ đứng ra ngoài.

Chóp mũi chỉ hận rèn sắt không thành thép hừ một tiếng.

—

Hai, ba giờ chiều, mặt trời bên ngoài chiếu thẳng đầu, ánh mặt trời gay gắt xuyên thấu qua cửa sổ, trực tiếp chiếu vào, vừa vặn chiếu vào vị trí Lục Niệm Niệm đang đứng.

Trong hành lang bóng râm mát cũng không có, Lục Niệm Niệm da trắng, phờ chưa được một lúc, gò má lộ ra màu hồng nhàn nhạt, trán đổ mồ hôi.

Trong phòng học thỉnh thoảng truyền tới tiếng giảng bài của cường đầu trọc, điện trường, lực từ, gia tốc.

Thỉnh thoảng có giáo viên đi qua, liếc mắt nhìn mấy người đang đứng ngoài hành lang, Lục Niệm Niệm cúi đầu, cảm thấy có chút mất mặt.

Một tiết học 45 phút, cho dù ngăn cách bởi kính, hai má Lục Niệm Niệm bị phờ đến đỏ bừng, chóp mũi thanh tú cháy mồ hôi hột, não mê man, cảm giác giống như bị say nắng.

Cách giờ tan học còn mấy phút, bên tai truyền đến “Oành” một tiếng, hai

cậu nam sinh bên cạnh ngẩng đầu, nhìn thấy cách đây không xa một đám người đi tới, theo bản năng liếc nhìn Lục Niệm Niệm bên cạnh, khóe miệng lộ ra nụ cười ám muội.

Cô gái cúi đầu, giống cây xấu hổ tàn lụi, ham mê ngủ.

Tiếng trái bóng rổ rơi xuống đất vang lên, chậm chậm lăn về phía trước, cuối cùng dừng ở bên chân cô gái.

Lục Niệm Niệm nhắc chân, đem trái bóng đá trả về đối phương.

Mấy giây sau, một bức tường người xuất hiện chắn trước mặt, dáng người cậu thiếu niên cao gầy, chắn cả người cô.

“Nhìn rất có tinh thần mà.”

Đỉnh đầu vang lên một giọng nói quen thuộc, Lục Niệm Niệm chậm rì rì ngẩng đầu lên, thuận tiện lau mồ hôi chảy ra thái dương, vừa vặn chạm phải ánh mắt Trần Tương Xán.

Tóc của cậu có chút hỗn loạn, trán, sống mũi đều toát mồ hôi hột, con ngươi đen trầm giống như nước, không chớp mắt nhìn chăm chăm Lục Niệm Niệm.

Trong ngực người này vẫn ôm trái bóng rổ, chính là trái bóng rổ cô vừa đá trở về.

Nghĩ đến hai người còn đang chiến tranh lạnh, Lục Niệm Niệm không cam lòng yếu thế trừng lại cậu, lập tức nghiêng đầu, nhắm mắt làm ngơ.

Ý thức được cô vẫn đang tức giận, Trần Tương Xán tiến lên, kéo bím tóc của cô.

“Cậu không phải nói với tớ, bài tập đã làm xong rồi sao?”

“Hiện tại đang làm gì thế? Đứng phạt sao?”

Trần Tương Xán mặt lộ vẻ cười lạnh, quét mắt nhìn cửa phòng học của bọn họ đóng chặt, cùng với quyển sách giáo khoa vật lý Lục Niệm Niệm cầm trong tay.

Biết còn hỏi, cậu là cố ý đến cười nhạo cô.

Lục Niệm Niệm mặt không cảm xúc hừ lạnh một tiếng, biểu đạt mình thờ ơ như không.

Giống như nói với cậu: Nhìn thấy chưa, cho dù tớ đứng phạt, cũng không chép bài của cậu.

Ánh mặt trời gay gắt nỗ lực chiếu vào bên trong cửa sổ, cũng không biết cô đứng bao lâu, mặt đỏ đến như con cua nấu chín, thái dương một chòm tóc, ướm nhẹp kề sát ở cô bên tai.

Lời của Trần Tương Xán bỗng nhiên có chút tức giận, hai hàng lông mày đen, dài nhãn thành một đoàn.

“Cho cậu.”

Lục Niệm Niệm sững sờ, mặt Trần Tương Xán tối sầm lại, ngữ khí hung dữ, nhét vào tay cô một chai nước lọc.

“Tớ không cần.”

Lục Niệm Niệm biểu thị từ chối.

“Cậu có bệnh không? Bị cảm nắng tớ còn phải công cậu tới phòng y tế.”

Trần Tương Xán không nhin được trừng cô, giống như giây tiếp theo đưa

tay ra, đập đầu của cô.

Ai cần cậu công.

Lục Niệm Niệm lặng lẽ lườm hằm một cái, bữu môi hồng nhận chai nước lọc.

“Cậu chưa uống qua đây chứ?”

Cô không yên tâm hỏi.

Trần Tương Xán ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô, cuối cùng, môi mỏng khẽ mở.

“Tớ không chỉ uống, còn nhổ một ngụm nước bọt vào trong đây.”

Người này quả thực có bệnh, Lục Niệm Niệm cầm lấy bình nước, phát hiện nắp bình chưa có mở ra.

Tiếng chuông tan học vang lên, nghe được động tĩnh trong phòng học, Trần Tương Xán không nán lại nữa, lúc gần đi nói câu: “Tan học chờ tớ.”

Nói xong, cậu mang theo đám anh em rời đi.

Ai thèm chờ cậu, Lục Niệm Niệm vẫn không từ chối, bạn học bên cạnh đứng xem trò vui đã tập hợp lại đây.

“Lục Niệm Niệm, bạn trai cậu đối với cậu không tồi a.”

Phạt đứng còn tới đưa nước.

“Bạn trai cái rắm, còn nói mò nữa tớ sẽ đánh cậu.”

Lục Niệm Niệm không chút khách khí phản bác, thị uy vung nắm đấm

lên.

Phía sau bất thành linh vang lên một âm thanh, giống như đã từng quen biết.

“Nhìn các em đứng thật vui vẻ, tiết sau tiếp tục.”

Cường đầu trọc thần không hay quỷ không biết xuất hiện ở cửa phòng học, nhìn thấy ba người tụ lại đùa giỡn, tức giận rời đi.

Lục Niệm Niệm lê hai chân mất đi cảm giác về chỗ ngồi, tâm tình rơi xuống vực sâu.

—

Đến lúc tan học, Cố Miếu bị cô ép buộc rời đi, chạy tới bên cạnh Lục Niệm Niệm ấp a ấp úng, như là có lời muốn nói.

“Quên đi, để mấy ngày nữa đi.”

“Tớ vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Nói xong, nhìn thấy Cố Miếu đeo cặp sách xông ra ngoài.

Lục Niệm Niệm không rõ tình hình, thu thập xong cặp sách, chuẩn bị ra ngoài ngồi xe bus.

Lời của Trần Tương Xán, rõ ràng cô không để trong lòng.

Tuyến xe bus số 14 đến rất chậm, Lục Niệm Niệm đợi rất lâu, đổi lại bình thường, cô đi xe đạp, nói không chừng sớm đã về tới nhà.

Cách đây không xa một bóng người cách cô càng ngày càng gần, Trần Tương Xán đạp xe đi tới, rất nhanh dừng ở trước mặt cô.

“Không phải nói với cậu, tan học chờ tớ sao?”

Nha đầu này lại trực tiếp rời đi, làm cậu trực nhật xong còn đến phòng học tìm cô.

Lục Niệm Niệm kéo kéo cặp sách, lời lẽ trực tiếp.

“Chúng ta đang chiến tranh lạnh, tớ mới không muốn đi cùng cậu.”

Lời của Lục Niệm Niệm khiến trong lòng cậu buồn phiền, Trần Tương Xán nhếch môi, đột nhiên không biết phải nói gì.

“Lục Niệm Niệm.”

Giọng của Trần Tương Xán trầm, gọi tên đầy đủ của cô.

“Xe đến rồi, tớ đi trước.”

Tuyến xe 14 vừa vặn vượt qua Trần Tương Xán, vững vàng đứng trước mặt Lục Niệm Niệm.

Nhìn theo cô lên xe, tận khi cửa xe đóng lại, lời của Trần Tương Xán giấu ở trong lòng, giống như có lối thoát, yên lặng từ môi chảy ra.

“Đây là lần đầu tiên tớ.”

Lần đầu tiên chủ động làm hòa, nhưng lại chật vật như vậy.

—

Xuống xe bus, còn phải đi một đoạn đường, Lục Niệm Niệm vừa quay đầu lại, liền thấy Trần Tương Xán cười xe đạp đuổi theo.

Lục Niệm Niệm phản ứng lại, nhấc chân chạy.

Mặt của Trần Tương Xán âm trầm, trên đầu mây đen dày đặc, đập mạnh mấy vòng đuổi tới.

Nha đầu này lòng bàn chân sinh gió, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.

Thấy người chạy vào trong đại viện, Trần Tương Xán vọt tới, kéo cặp sách của cô.

“Con mẹ nó cậu đang trốn tớ?”

“Không phải vì một Tống Kim Triều thôi sao, tớ không gọi cậu ta là thằng ngốc nữa là được chứ gì.”

Sợ Lục Niệm Niệm từ tay cậu chạy thoát, lời của Trần Tương Xán cất giữ đã lâu, một mạch nói ra toàn bộ.

Cậu hạ thấp mắt, con người u ám.

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm rõ ràng sững sờ, rau thơm đây là thỏa hiệp?

“Cái này còn tạm được.”

Lục Niệm Niệm kiêu ngạo gật đầu, mắt hạnh híp lại, không tự giác cong khoe môi, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Trần Tương Xán nhìn cô, ánh mắt lướt qua gò má của cô, dừng trên đôi tai bóng loáng mềm mại của cô, tóc đen thui xõa xuống che đi một phần nhỏ.

“Cậu phải đáp ứng tớ một chuyện.”

Trần Tương Xán trầm mặc một lúc, bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí nặng nề, giống như tràn đầy tâm sự.

Lục Niệm Niệm cười hì hì ngẩng đầu, vẻ mặt ôn hòa nhìn cậu, tiêu tan đi

hiềm khích trước đó, hai người bọn họ vẫn là anh em tốt!

Mắt cậu con trai lóe sáng, đáy mắt sáng ngời lưu động.

Giây tiếp theo, Trần Tương Xán tới gần cô, môi mỏng gần kề cô bên tai, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm dải tai cô, sau đó hét to: “Không cho phép thích Tống! Kim! Triều!”

Giọng đàn ông vừa chói tai vừa kích động hét lên, giống như một cái búa, chọc thủng màng nhĩ, Lục Niệm Niệm chấn động đến mức lỗ tai đau, đẩy cậu ra, khuôn mặt nhỏ nhất thời đỏ bừng lên.

Rống xong, cũng mặc kệ cô có thể đáp ứng hay không, Trần Tương Xán giẫm chân một cái, đạp xe như bay giống như chạy trốn.

Chỉ có cậu biết, lúc nói lời này, tim của cậu muốn nhảy ra ngoài.

Trơ mắt nhìn bóng lưng kia biến mất ở ngã rẽ, Lục Niệm Niệm điên lên giậm chân, quai hàm bạnh ra, giống Marmota (1).

—

Việc đầu tiên về tới nhà, Lục Niệm Niệm buông cặp sách liền đi tìm Tống Kim Triều, bài tập vật lý của cô vẫn ở chỗ cậu.

Bước vào Tống gia, là dì giúp việc Tống gia thay cô mở cửa, mà trong phòng khách có mấy người đứng, mặc âu phục màu đen, giống như vệ sỹ.

Toàn bộ không khí đều chìm trong không khí yên tĩnh quỷ dị.

Lục Niệm Niệm trong lòng nghi hoặc, chạy lên lầu, đi tìm Tống Kim Triều.

Lúc nhìn thấy Tống Kim Triều, cậu đang đứng trước cửa sổ phòng ngủ,

lưng dài thẳng tắp, bình tĩnh nhìn phía ngoài cửa sổ.

Lục Niệm Niệm nghi hoặc, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Kim Triều?”

Cậu đứng yên tại chỗ một lúc, lát sau, mới chậm rãi xoay người, nhìn về phía cô.

Ánh tà dương rơi vào cậu mặt, ánh sáng với bóng hình cậu chồng lên nhau, phác họa sâu sắc vẻ ngoài anh tuấn của cậu thiếu niên, lúc sáng lúc tối.

Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, nhanh chóng bình tĩnh, đáy mắt lóe lên ánh sáng lung linh.

“Kim Triều, cậu hôm nay đẹp trai quá đi.”

Mặt cô gái trắng không tỳ vết, đón ánh sáng, nụ cười điềm tĩnh giống như mặt hồ trong vắt không gợn sóng, sinh động lại chói mắt.

Tổng Kim Triều đi tới, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía gò má của cô.

Đôi tai cô gái trắng xen chút hồng, mái tóc rõ ràng, cân xứng khéo léo.

Vừa nãy, có người sờ soạng mái tóc cô.

Tổng Kim Triều không nói một lời đến gần cô, môi mỏng hơi mím, đôi mắt u ám, trong mắt u ám mang theo khí lạnh.

Lục Niệm Niệm nín thở, ý thức được Tổng Kim Triều khác thường, đáy lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

“Kim Triều, cậu sao vậy...”

Vừa dứt lời, cậu thiếu niên cup mắt, một tay nắm chặt cổ tay cô, giống như muốn bóp vỡ xương của cô, đột nhiên xuất hiện một nguồn sức mạnh,

đem cô mạnh mẽ áp vào trong ngực cậu.

(1) Marmota là một chi động vật có vú trong họ Sóc, bộ Gặm nhấm. Chi này được Blumenbach miêu tả năm 1779. Loài điển hình của chi này là *Marmota marmota* Linnaeus, 1758

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 20: Tống Kim Triều, Cậu Cẩn Thử (1)

Tim gan như bị cửa một đường, đường cắt tỉ mỉ vỡ tan quần quanh biên giới.

Đầu Lục Niệm Niệm trực tiếp va chạm vào lồng ngực cứng rắn của cậu, giống như chạm vào một khối sắt lạnh lẽo, cảm thấy trên đầu truyền tới cảm giác đau đớn, theo bản năng hít một hơi.

Thiếu niên từng bước ép sát, kìm lại cổ tay cô, đem cô ép vào góc tường, hơi thở cường thế, u ám trong nháy mắt bao quanh, xen lẫn mùi thuốc và hơi thở lạnh thấu xương.

Lục Niệm Niệm bị hành động đột ngột của cậu làm cho ngạc nhiên, trong đầu trống rỗng, tim đập như tiếng sấm, một hồi một hồi, nín thở, không dám hô hấp.

Tống Kim Triều nghiêng người về phía trước, gương mặt tuần mỹ, âm u dán gần bên tai, đầu ngón tay lạnh lẽo vén lên tóc xõa ra.

Hô hấp trầm mà bất ổn, lưu luyến quanh quần ở cổ cô, thân thể người phía dưới đang run rẩy.

Cậu hạ mắt, ngón tay dài chậm rãi vuốt ve gò má trắng ngần, sạch sẽ, trượt đến nơi đỏ trắng nõn, mềm mại, ánh sáng trong mắt Tống Kim Triều u ám, giây tiếp theo, cậu há miệng, cắn lên dải tai trắng mềm, lung linh.

Đầu lưỡi nóng bỏng, linh hoạt cuốn lấy dải tai, xúc cảm tê dại ám muội, giống như một luồng điện đánh thẳng vào lòng người, thâm nhập vào từng mạch máu, không ngừng kêu gào.

Lục Niệm Niệm cả người cứng đờ, trong đầu cô lóe lên một tia sáng, dưới chân như giẫm phải bông, cảm giác người như rơi vào đám mây mù.

Người trước mặt giống như con thú nhỏ bất an, theo lực độ gia tăng, cậu thu hồi đầu lưỡi, hàm răng nặng nề cắn lên chỗ thịt mềm.

Đột nhiên truyền tới cảm giác đau nhói, trong nháy mắt kéo lý trí trở về, Lục Niệm Niệm đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, kèm theo âm thanh nước nở lên án: “Tổng Kim Triều, cậu cắn tớ.”

Cô gái ủy khuất đến cực điểm, đưa tay ra đẩy cậu, cắn bản không thể chống lại.

Tổng Kim Triều sửng sốt một chút, giọng nói mềm mại yếu ớt đó, tinh tế truyền vào tai, trong đầu hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc ý thức trở nên rõ ràng, Tổng Kim Triều bỗng nhiên buông tay ra, hoảng hốt lùi về sau nửa bước, con người sẫm màu nhẹ nhàng co rút.

Lục Niệm Niệm bưng lỗ tai, cảm giác đau đớn rõ ràng làm cô không dám chạm vào, lo lắng chạm vào sẽ chảy máu.

“Cậu, cậu là bao lâu rồi chưa ăn thịt, sao có thể cắn lỗ tai của tớ.”

Lục Niệm Niệm cắn môi, khi nói chuyện vẫn còn thấy uất ức, nước mắt tuôn trào, cẩn thận nắm chặt góc áo, viền mắt đỏ hồng, chứa đầy hơi nước mơ hồ.

Thân hình hòa trong sáng tối, Tống Kim Triều lẳng lặng không tiếng động nhìn cô, cơ mặt có chút căng thẳng, tâm tình khóe mắt kìm chế ẩn nhẫn, cảm xúc trong lòng ẩn giấu không rõ ràng.

Lục Niệm Niệm cau mày, mí mắt rũ xuống ẩn chứa một tầng sương mù nhàn nhạt, vành tai không có chảy máu, nhưng vừa hồng lại vừa sưng.

Nhìn rất khó vượt qua, tâm tình trên mặt phóng đại trước mặt cậu, trong lòng Tống Kim Triều như bị tảng đá đè nặng, hô hấp khó khăn.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô lộ vẻ mặt như vậy, trước đây luôn là mặt mày ngậm ý cười, không có phiền não.

Trong khoảnh khắc suy nghĩ hỗn loạn, cậu mất khống chế, nguyên nhân là vì, cậu nhìn thấy có nam sinh sờ dái tai cô.

Về mặt Tống Kim Triều hậm hực xoay người, dường như ở lại thêm một giây, cậu sẽ không khống chế được chính mình, làm ra chuyện càng quá đáng hơn.

Cẩn thận sờ lên dái tai, trên đầu ngón tay không có vết máu, Lục Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi lúng túng qua đi, cho rằng Tống Kim Triều sẽ nói gì đó, ai biết, người kia đem cô lưu lại ở phòng ngủ, trực tiếp bước ra cửa, lưu lại một người cô đơn, lẻ loi đứng nguyên tại chỗ.

Tống Kim Triều đi tới phòng sách bên cạnh, đi qua các căn phòng đóng chặt cửa, Lục Niệm Niệm chần chờ một chút, đấu tranh một hồi, vẫn là chậm rì rì xuống lầu.

Đối với Tống Kim Triều, dường như hiểu quá ít, cũng như bản thân mình chưa từng tiến vào thế giới của cậu.

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, vệ sỹ tăng một theo tiếng động nhìn lên, nhìn thấy cô gái gầy gò yếu ớt cúi đầu đi xuống, giống như chịu phải đả kích nặng nề.

Trong lòng biết tiểu thiếu gia là người vui buồn thất thường, bộ dạng tàn nhẫn không phải bọn họ chưa từng gặp qua, có vài tên vệ sỹ hiện tại chỉ phụ trách coi giữ, không dám trực tiếp có xung đột.

Lục Niệm Niệm cảm thấy vận xui của mình đang tới gần, từ khi khai giảng, hầu hết chuyện xui xẻo cô gặp phải, đều theo nhau mà tới.

Ngần ngở đến thứ 6, tiết học đầu tiên của buổi sáng chính là tiết học của cường đầu trọc.

Vấn đề bài tập hè không nói tới, Lục Niệm Niệm từ lớp bên cạnh mượn một quyển sách, chẳng qua lên lớp vẫn như cũ bị phạt đứng.

Tiết học của cường đầu trọc giống như niệm kinh, Lục Niệm Niệm nghe giống như lọt trong sương mù, tâm tình mây đen kéo đến, còn mang theo sấm vang chớp giạt.

Giống như cái xác không hồn vượt qua một ngày, sau khi tan học Lục Niệm Niệm phải trực nhật, Cố Miếu ở lại giúp cô dọn dẹp vệ sinh.

Từ trong tay tiếp nhận tờ báo, Cố Miếu giúp cô rửa sổ, ánh mắt quét qua tâm tình trên mặt cô gái, cuối cùng mới phát hiện tai trái vừa đỏ lại sưng.

“Niệm Niệm, lỗ tai cậu làm sao vậy?”

Cố Miếu nghiêng tới gần, mở to hai mắt nhìn chăm chăm lỗ tai của cô, dái tai tinh xảo trở thành một cái bánh bao thịt nhỏ.

Nhìn không giống như bị muỗi đốt.

Nói tới lỗ tai, Lục Niệm Niệm liền không nhận được nhớ tới Tống Kim Triều, khước môi giật giật, ngừ khí rầu rĩ nói: “Bị cắn.”

“Có phải là Trần Tương Xán cắn?!”

Cố Miếu trừng to hai mắt, giống như giấy tiếp theo tâm tình sẽ tan vỡ kêu gào.

Lục Niệm Niệm ném cho cô một cái nhìn vô lực, “Không phải Trần Tương Xán.”

Cố Miếu đột nhiên thở một hơi nhẹ nhõm, vỗ vai cô an ủi: “Vậy là người đàn ông khác cắn cậu.”

Lục Niệm Niệm cuống quýt che lỗ tai, không thể tin được nhìn cô, “Sao cậu lại nghĩ tới bị người cắn?”

Hơn nữa còn là một người đàn ông.

Cố Miếu mỉm cười, trên mặt mang theo thâm ý sâu xa tiến tới gần bên tai cô, mặt ám muội: “Tớ nhìn thấy dấu răng.”

Tiếng nói vừa dứt, tim Lục Niệm Niệm nhảy lên, giống như bị người ta phát hiện ra bí mật ghê gớm, gò má khô nóng.

“Đừng đoán mò, mới không phải bị người cắn.”

Kỳ thực Cố Miếu cũng chỉ là thuận miệng nói, dấu răng này nhìn giống người, lại không giống người.

“Vậy thì là bị chó cắn.”

“Dấu răng vẫn rất sâu đây này.”

Cố Miếu không phát hiện ra lúng túng của Lục Niệm Niệm, đưa ra phán đoán, tự gật đầu, lại quan tâm hỏi: “Tiêm vắc xin phòng đại chưa?”

Nghe thấy lời này của Cố Miếu, tâm tình Lục Niệm Niệm rơi vực sâu, nếu như bị Tống Kim Triều biết, cậu bị người khác xem là chó, có phải là rất tức giận?

Lắc đầu, Lục Niệm Niệm mơ hồ đáp, trong lòng còn nghĩ đến phản ứng bất thường của Tống Kim Triều hôm đó, cùng với Tống gia đột nhiên có thêm nhiều vệ sỹ xuất hiện.

Lát sau, người bên cạnh đột nhiên chọc chọc cánh tay cô, một màu xanh nhạt, một phong thư màu hồng tràn ngập tình yêu đưa tới trước mặt cô.

Lục Niệm Niệm ngây ra, liền thấy Cố Miếu mặt e thẹn, đem thư nhét vào tay cô.

Một khắc đó, đầu như trúng đoạn, “Oành” một tiếng nổ tung.

“Tớ từ chối.”

Lục Niệm Niệm vẻ mặt nghiêm túc đẩy về phía cô, người cô thích là Tống Kim Triều, Cố Miếu từ khi nào đối với cô lại có tư tình? Cô lại không hề phát hiện.

Cố Miếu:???

Lục Niệm Niệm: “Tiểu miếu, chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau, tớ thích con trai...”

Cố Miếu đen mặt: “Cậu nói gì vậy?”

Lục Niệm Niệm cho rằng sau khi bị cô cự tuyệt, chính là đang buồn bực, liền khuyên nhủ.

“Cậu lấy thư tình về đi, hai ta vẫn là bạn tốt.”

Cố Miếu sững sốt một giây, một cái tát đánh vào gáy cô, tức đến nổi phôi nói: “Ai muốn đưa cho cậu.”

“Đây là tờ chuẩn bị đưa cho Trần Tương Xán.”

Nói xong, Cố Miếu e thẹn nở nụ cười, cầm bức thư tình trong tay, lại lần nữa nhét vào trong tay Lục Niệm Niệm.

Hiểu rõ tình huống, Lục Niệm Niệm có chút dở khóc dở cười, xem như là một hồi không đâu.

“Vậy cậu tự mình đưa cho cậu ta, đưa cho tờ làm gì.”

Cố Miếu vò tờ giấy bẩn thành một đoàn ném đi, lại gấp một tờ báo khác.

“Tớ không dám, cậu giúp tớ.”

Như vậy sao được, gần đây quan hệ của cô với Trần Tương Xán mới được giải tỏa, cũng không biết tên đó sẽ có phản ứng như thế nào.

“Gần đây tớ với cậu ta chiến tranh lạnh, lại nói, thư tình là cậu tự viết, tốt hơn hết cậu nên trực tiếp đưa cho cậu ấy.”

Cố Miếu lớn lên rất xinh đẹp, tính cách cũng được, thành tích luôn đứng đầu hoặc thứ hai, nam sinh cả lớp thầm thích cô không phải ít, nói không chừng Trần Tương Xán cũng nằm trong số đó.

Nghĩ như thế, giọng điệu Lục Niệm Niệm trở nên nghiêm túc, khích lệ cô nói: “Nói không chừng cậu ấy đã sớm thích cậu, chỉ đợi cậu đi bước này.”

Nghe vậy, Cố Miếu khó bề tưởng tượng nhìn cô, hoài nghi trong đầu cô

nường này toàn là tương.

Trần Tương Xán là người ưu tú như vậy, cô chưa từng thấy cậu quan tâm ai, ngoại trừ Lục Niệm Niệm.

Mà người trước mắt này hiển nhiên không hiểu.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 20+2: Tống Kim Triều, Cậu Cản Tở (2)

“Nếu như cậu coi tớ là bạn, thì giúp tớ đưa.”

Cố Miểu thực sự không có dũng khí, nếu như bị Trần Tương Xán trực tiếp cự tuyệt, vậy tình huống đó mới gọi là lúng túng.

Thấy cô quyết định làm như vậy, Lục Niệm Niệm cũng không tiện cự tuyệt, chầm rì rì nhận bức thư đó, nhét vào cặp sách.

“Trần Tương Xán có gì tốt, cậu lại có thể thích cậu ta như vậy.”

Điều kiện của Cố Miểu tốt như vậy, ngoại hình xinh đẹp, thành tích tốt được nhiều nam sinh theo đuổi, một mực thầm mến Trần Tương Xán có tính cách ác liệt.

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng xỉ vả, lỗi tai Cố Miểu rất thính, bắt được vài câu trong số đó, lập tức cao giọng phản bác.

“Cậu ấy có điểm nào không tốt? Tớ lớn như vậy, còn chưa gặp qua nam sinh nào được như cậu ấy.”

Lục Niệm Niệm không cho rằng như vậy bừa bãi, bỗng nhiên nghĩ đến Tống Kim Triều, liền cười hí mắt phản bác: “Tớ từng gặp qua.”

Nghĩ tới người đó môi hồng răng trắng, mặt mày cậu thiếu niên như họa, Lục Niệm Niệm khà khà cười ngốc hai tiếng.

Nghĩ tới không sao nói rõ được, nghĩ đến vết cắn nguy hiểm, cô không nhìn được cau mày, khóe miệng sụp xuống, nghĩ lại cảm thấy thật uất ức.

Cô gái trước mặt một hồi cười ngốc nghếch một hồi nghiêm túc, Cố Miếu hoài nghi cô bị kích thích nghiêm trọng.

“Cậu không sao chứ?”

Lục Niệm Niệm nuốt ngụm nước bọt, ngưng mắt nhìn cô, sau đó bình tĩnh lắc đầu.

Cố Miếu đáy mắt lóe lên tia sáng bất quá, lặng lẽ híp mắt tới trước mặt cô, hơi híp mắt ép hỏi: “Cậu nói đi người đó là ai?”

Lục Niệm Niệm cuống quýt che miệng lại: “Cậu không quen biết.”

Ui, vẫn không chịu nói.

Cố Miếu dừng dừng như không, chỉ cần người Niệm Niệm thích không phải là Trần Tương Xán là được, như vậy cô sẽ bớt đi một đối thủ mạnh mẽ, có thể hạ gục Trần Tương Xán trong tay.

—

Mất xe đạp đã một thời gian, Lục Niệm Niệm gần đây đều ngồi xe bus về nhà, còn tưởng rằng Trần Tương Xán sẽ như trước đó nhảy ra, cô cũng tiện thể đem nhiệm vụ Cố Miếu giao hoàn thành.

Đến tận khi về tới nhà, Lục Niệm Niệm cũng không thấy cậu.

Bấm ngón tay tính toán một lúc, cô cùng Tống Kiêu Triêu đã ba ngày ròng rã chưa gặp nhau, càng không có nói chuyện.

Thật giống như từ khi cậu cắn cô một cái, tên nhóc này vì tránh cô mà

không gặp, cẩn thận nghĩ lại, giống như hai người bọn họ chưa có chính thức xung đột, làm như thế nào để có thể trực tiếp mở miệng nói chuyện đây.

Sau khi đắn đo suy nghĩ một hồi, Lục Niệm Niệm bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô đây là bị Tống Kim Triều ăn đậu hũ!

Có thể là sớm chiều ở chung, tên nhóc này không biết từ khi nào động tâm với mình, cậu phản ứng như vậy, có lẽ là xấu hổ, càng có thể là, cậu đang chờ cô chủ động.

Nghĩ tới đây, Lục Niệm Niệm tự nhiên hiểu ra, sau nhiều ngày mịt mù đã tan thành mây khói.

Sau bữa tối, Lục Niệm Niệm ôm gói thức ăn cho chó, khí phách hùng dũng đi cho chó ăn.

Nghe được động tĩnh của cô, Thất Hỉ nhanh chóng chạy ra từ chuồng chó, vui mừng vẫy đuôi với người đang đi tới, nước bọt trong suốt thuận theo hàm răng nó chảy xuống.

Đem thức ăn cho chó ném vào đĩa, Lục Niệm Niệm mới phát hiện hoàn cảnh xung quanh có chút không giống.

Cô kỳ quái ngẩng đầu lên, quả nhiên trên đỉnh đầu có một cây cột sắt, treo đèn sáng loáng.

So với hai cây đèn pin cô cầm trong tay, càng to càng sáng hơn!

Trong lòng xuất hiện một ý nghĩ mơ hồ, thật giống như, lại không giống như.

Dưới ánh đèn lạnh lạnh, tay cô gái tinh tế, dịu dàng sờ lông của Thất Hỉ, thỉnh thoảng bị nó đuôi đầu lưỡi ra liếm lòng bàn tay, Lục Niệm Niệm dường

như sợ ngứa, mày cong cong, lộ ra ý cười trong trẻo.

Trong bầu không khí nửa sáng nửa tối, cậu thiếu niên mím môi, bên tai không ngừng vang lên tiếng côn trùng, Tống Kim Triêu hơi rủ xuống mắt, im lặng và gò bó, đôi mắt lạnh lạnh chăm chú nhìn hai thân ảnh ở phía xa.

Ban đêm, trong bụi cỏ muối đặc biệt nhiều, Lục Niệm Niệm ngồi xổm không bao lâu, làn da lộ ra bên ngoài bị che lấp bởi những nốt to, nốt nhỏ, màu đỏ.

Chỉ có thể là muối, trực tiếp đậu trên mí mắt phải của cô châm một cái, đến lúc Lục Niệm Niệm ý thức được, cảm thấy mí mắt sưng đẹn nổi không nhắc lên nổi, giống như bị cái gì đẩy dè lên.

“Lần sau nhớ phải mua thêm vượt muối.”

Lục Niệm Niệm vừa ray mắt, vừa cầm chặt đèn pin nhỏ giọng lầm bầm.

Cô vỗ vỗ đầu, có chút phiền muộn: “Nếu như tao có bộ lông này của mày thì tốt rồi, phòng không bị muối đốt.”

Thất Hỉ giống như hiểu được tiếng người, giống như làm nũng, dùng chóp mũi hướng lòng bàn tay cô đẩy đẩy.

Không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lục Niệm Niệm còn chưa ngẩng đầu, bên trong lồng sắt Thất Hỉ phản ứng đầu tiên, hưng phấn “Gâu ” một tiếng, thân hình tròn vò từ trong lồng sắt lăn ra bên ngoài.

Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, sau đó đứng dậy quay đầu lại.

Tống Kim Triêu cách cô không xa, cũng không biết tới từ lúc nào, đứng ở đó bao lâu, bóng lưng thon dài, gầy gò đứng ở đó, kiên cường giống như cây

tùng.

Cô còn chưa mở miệng, người kia xuyên qua ánh sáng, từng bước từng bước tới gần cô, hình ảnh giống như đã từng quen biết, rất giống thời điểm lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Có điều lần này không giống nhau, Thất Hỉ yêu thích cô, mà cậu cùng cô đều đứng ở bên ngoài lồng sắt.

Đến tận khi Tống Kim Triều đứng trước mặt cô, Lục Niệm Niệm mới thấy rõ đồ vật cậu cầm trong tay.

Một bình nước hoa.

Tim Lục Niệm Niệm không khống chế được đập điên cuồng, cô cảm thấy linh cảm của mình luôn đúng, giống như hiện tại, Tống Kim Triều cầm nước hoa xuất hiện ở trước mặt cô.

Điều này có nghĩa là gì?

Hoa đào của cô muốn nở rồi.

Mắt cô gái trước mặt vội vã chuyển động, lảng lảng mà nhìn về phía cậu, ánh đèn lạnh lạnh rơi vào đáy mắt cô, giống như mang theo những ánh sao nhỏ vụn.

“Mắt của cậu...”

Tống Kim Triều con người sững lại, dừng trên mí mắt phải vừa sững vừa đỏ của cô, môi mỏng khẽ mở, ngữ khí trầm thấp mà cứng ngắt.

Lục Niệm Niệm nháy mắt một cái, mày cong cong, tràn đầy ý cười.

“Muỗi đốt, không có chuyện gì.”

Tống Kim Triều trầm mặc, gật đầu, không nói nữa.

Hai người không nói chuyện, dường như đều đang đoán, đối phương sẽ nói câu gì tiếp theo.

Tâm tình Lục Niệm Niệm đặc biệt tốt, cô dường như nhận thấy, linh cảm của mình là đúng.

Bầu không khí yên tĩnh nửa phút, Lục Niệm Niệm bại trận trước tiên, trên mặt không biết lúc nào lại bị mồi đốt, cô đưa tay ra chà, càng chà càng ngứa.

Tống Kim Triều cup mắt, cúi đầu, đưa tay ra nắm cổ tay cô, lực đạo rất nhẹ, cùng với tiếp xúc trước kia của hai người một chút cũng không giống nhau.

Bị cậu đụng chạm trong nháy mắt, hô hấp của Lục Niệm Niệm trở nên hỗn loạn, trong tim giống như cất giấu con thỏ, hưng phấn nhảy quanh bốn phía.

Thiếu niên lôi kéo cô tay, liếc mắt nhìn, Lục Niệm Niệm không biết cậu muốn làm gì.

Tống Kim Triều đổ bình nước hoa màu xanh lục lên cổ tay cô, một luồng hương vị lành lạnh tiêu tán, chỗ bị mồi đốt có cảm giác bạc hà mát lạnh thấm thấu.

Mùi vị đó, từng chút từng chút, chậm rãi tiến vào trong mũi cô, từng chút từng chút thấm thấu vào lòng cô, tản đi giống nhiệt độ đêm hè.

Đầu ngón tay của cậu dừng trên nốt đỏ sưng lên, đầu ngón tay ấn vào dấu vết bị cắn, ôn nhu vuốt nhẹ.

Tống Kim Triều cúi đầu, gương mặt tuần tú chăm chú, ánh mắt mát lạnh

sạch sẽ, giống như đang làm một chuyện gì đó rất quan trọng.

Tim Lục Niệm Niệm, tại khoảnh khắc đó, lỡ một nhịp, lấp đầy trong một giây.

“Kim Triều, cậu hiểu rõ cậu đang làm gì không?”

Ngay lúc này, lòng bàn tay cậu, trực tiếp chạm vào da cô.

Lục Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy khát nước, theo bản năng liếm liếm môi, dùng ngón tay gạt sợi tóc dính trên môi.

Nghe vậy, ngón tay cậu thiếu niên dừng lại, ánh mắt có chút nghi hoặc, dường như không cảm thấy gì, đây là phương pháp trả nợ của mình.

“Cậu nói thật với tớ, ngày hôm đó cắn tớ, có phải là ăn đậu hủ của tớ không?”

Lục Niệm Niệm nháy mắt một cái, đánh bạo hỏi dò, trong nháy mắt cảm thấy không có gì đáng sợ.

Suy cho cùng hiện tại hai người bọn họ, nếu như là cô nghĩ nhiều, vậy cô đến ngày hôm sau sẽ quyt nợ, coi như chưa từng hỏi.

Tổng Kim Triều dừng động tác, lông mày tinh xảo nhẹ nhàng cau lại, tia kinh ngạc nơi đáy mắt lóe lên.

Cậu hiền nhiên không ngờ tới, Lục Niệm Niệm có ý nghĩ này.

Tổng Kim Triều không có gì để nói, khi Lục Niệm Niệm nhìn, chính là phản ứng tốt nhất.

Trong lòng cô bắt đầu nhảy nhót, mặt mày thanh tú, vui vẻ mà tuôn ra, không hề che giấu.

Vì vậy cô không ngừng cố gắng.

“Tớ hiểu rõ ý của cậu, giống như hiện tại, có phải cậu cũng đang ăn đậu hũ của tớ?”

Lục Niệm Niệm cong mày nhìn về phía cậu, mang theo e thẹn, nốt đỏ trên mặt bị muối cắn có chút sưng, cười lộ ra lúm má đồng tiền.

Con người Tống Kim Triều khẽ động, bỗng dừng buông tay, tay run lên, chai nước hoa trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Cậu đừng xin lỗi, cũng không cần lên tiếng.”

“Dù sao, tớ đều hiểu.”

Những lời này ập ủ ở trong lòng đã lâu, bây giờ nói ra, tuy rằng đơn giản, nhưng trong lòng vui vẻ từng chút từng chút một lên men.

Tống Kim Triều yên lặng nhìn vẻ mặt biến hóa của cô, hơi nghi hoặc một chút, thậm chí cảm thấy kỳ quái.

Tư duy đình trệ trong nháy mắt, cậu dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Lục Niệm Niệm.”

Cậu thiếu niên mắt lạnh lùng nhìn về phía cô, môi mỏng khẽ nhếch, khuôn mặt anh tuấn không có một chút cảm xúc.

Cậu dừng một chút, giống như không biết phải biểu đạt như thế nào, cuối cùng, đôi mày đẹp dễ nhếch lên mấy phần, thấp giọng mở miệng.

Tống Kim Triều nhấc ngón tay, không nhẹ không nặng, ở trên trán trắng nõn của cô búng một cái.

“Cậu nghĩ nhiều rồi.”

Cậu hạ mắt, đáy mắt thu về chút lạnh lùng xa cách thường ngày, thêm mấy phần ôn hòa, khóe môi lộ ra một độ cong nhàn nhạt, chỉ là thoáng qua.

Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, trên mặt xoẹt qua tia thất vọng, ánh sáng trong mắt hạnh trở nên tối sầm, lại giống như những đốm lửa nhỏ, bị người ta dập tắt trong nháy mắt.

“Vậy cậu sau này...”

“Đừng kéo tay của tớ, càng không cần phải giúp tớ thoa nước hoa.”

Ngữ khí của Lục Niệm Niệm không có gì bất thường, tốc độ nói so với ngày thường chậm hơn một chút, mềm mại, tâm tình nhàn nhạt, ít đi vài phần sôi động.

“Như vậy sẽ khiến cho tớ hiểu lầm.”

Tống Kim Triều không tiếng động mà nhìn cô, con người âm u không rõ, dừng lại ở trên mặt cô, còn có lỗi tai bị cậu cắn qua, hiện tại lưu lại màu hồng nhàn nhạt.

Lục Niệm Niệm bỗng nhiên muốn nhắm mắt mà ngã xuống đất, có lẽ khi mở mắt ra sẽ cho rằng chỉ là một giấc mơ.

May mà cô có không nói trắng ra, bằng không, so với bây giờ còn lúng túng hơn.

“Vậy tớ về đây, chỗ này nhiều muỗi quá.”

Nói xong, Lục Niệm Niệm vui đầu, vượt qua Tống Kim Triều, đi chưa được mấy bước, dưới chân vấp phải đá, giống con ngựa trực tiếp quỵ trên mặt đất.

Tống Kim Triều trầm mặt xuống, chân dài bước tới, nắm lấy cánh tay cô, đem người đỡ dậy.

Thị lực của cô ở chỗ tối không được tốt, cậu không chỉ nhìn thấy một lần, cô bị khối đá này vấp phải mấy lần.

Lục Niệm Niệm nói tiếng cảm ơn, cuống quýt bật đèn pin trong tay, trong nháy mắt, hai luồng ánh sáng chiếu thẳng tắp trước mặt hai người.

Tống Kim Triều tâm tình không rõ nhìn cô, lông mày cậu hơi nhíu lại.

Lục Niệm Niệm chạy bước nhỏ, sau khi tiến về phía trước một đoạn, cảm thấy không yên lòng, do vậy quay đầu chạy về phía cậu.

Cô gái giống như một cơn gió, chạy thật nhanh tới trước mặt cậu.

Lục Niệm Niệm: “Ngày mai cậu gặp tớ, đừng phớt lờ tớ.”

“Những lời tớ vừa nói, cậu cứ coi như tớ thả rắm.”

“Gió vừa thổi, cái gì cũng không có.”

“Tuyệt đối đừng bận tâm trong lòng, tớ còn muốn làm bạn tốt với cậu.”

Đắn đo suy nghĩ, sau khi cân nhắc, Lục Niệm Niệm vẫn nói ra khỏi miệng, nói xong, nhanh chóng cúi đầu không nhìn cậu.

Tống Kim Triều trầm mặt, ánh mắt chói chặt nhìn bờ môi cô đóng ra mở vào, hơi thở điềm tĩnh, trong lòng cậu giống như một khối băng.

Cậu mím môi, cổ họng phát ra một tiếng rầu rĩ: “Ừm.”

—

Cùng Tống Kim Triều nói lời từ biệt, trên đường về nhà, đầu Lục Niệm Niệm trống rỗng, dường như còn phải thay đổi, phương án chiến lược trước mắt của cô, dù sao cô không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy.

Khi cửa mở ra, Lục Niệm Niệm nghi ngờ xoay người, vừa nãy cô luôn cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ tồn tại, cô luôn cảm thấy có cái gì đó đi theo phía sau.

Góc tối bên ngoài

Trần Tương Xán mặt không cảm xúc nhìn cô gái đang nhìn ngang ngó dọc, sau khi xác định xung quanh không có người, cô mới nghi ngờ lắc lắc đầu, tiến vào nhà.

Từ lúc Lục Niệm Niệm mua thức ăn cho chó, liền cảm thấy cô có gì đó không đúng.

Do vậy nhiều lần sau khi ăn xong cơm tối, cậu đều nhìn thấy Lục Niệm Niệm ôm gói thức ăn cho chó, đi vòng ra phía sau vườn Tống gia cho chó ăn.

Lục Niệm Niệm tới bao nhiêu lần, cậu liền đi theo cô bấy nhiêu lần.

Lần thứ nhất, Trần Tương Xán cho rằng, con chó Samoyed màu trắng kia sẽ cự tuyệt thức ăn cho chó của nhà đầu kia, không nghĩ tới, con chó đó vẫn còn rất biết điều.

Không chỉ con chó đó biết điều, ngay cả chủ nhân của con chó cũng không khác biệt lắm.

Ngày đó Lục Niệm Niệm cho chó ăn trở về, Trần Tương Xán cũng bị muỗi đốt không hề nhẹ, tức nổ phổi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên từ xa xa nhìn thấy một người đi tới.

Chính là thiếu gia Tống gia người vừa ngốc lại vừa câm, ngồi xồm bên cạnh chuồng chó nhìn cái gì đó, khoe môi nhúc nhích, giống như đang nói chuyện.

Cậu không phải người câm sao?

Trần Tương Xán ngoại trừ kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy người đó rất kỳ quái, cậu rõ ràng biết Lục Niệm Niệm vừa rời đi, tại sao lúc trước lại không xuất hiện.

Cho tới hôm nay nhìn thấy hai người có hành động ám muội, Trần Tương Xán mới cảm thấy, bản thân mình dường như đã tới muộn.

Có một số việc thậm chí còn chưa bắt đầu, cũng đã kết thúc.

—

Thứ hai không có tiết tự học, sau khi chào cờ xong, Cố Miểu lôi kéo Lục Niệm Niệm đến bên cạnh bồn hoa học thuộc bài.

Xung quanh tiếng đọc sách lạnh lạnh, Lục Niệm Niệm cầm cuốn sách tiếng anh muốn nghe viết từ đơn, Cố Miểu chậm rì rì dịch chuyển tới trước mặt cô, tùy tiện cầm sách ngữ văn chắn trước mặt hai người.

“Niệm Niệm, Trần Tương Xán dạo này sao vậy?”

Sáng nay Cố Miểu tiến vào cổng trường học liền nhìn thấy cậu, đổi lại nếu như bình thường, người kia tốt xấu gì cũng sẽ cùng cô lớn tiếng chào hỏi, nhưng hôm nay mặt âm trầm, giống như nhìn ai cũng thấy không vừa mắt.

Sáng sớm ở nhà gửi xe, còn cùng người ta xung đột, chuông xe cũng được gỡ ra.

Lục Niệm Niệm sững sờ, “Cái gì?”

Rau thơm sao rồi?

“Cậu có đem thư tình của mình đưa tới không?”

Cố Miếu cúi đầu, nhỏ giọng, tiến tới bên tai Lục Niệm Niệm.

Cô có chút lo lắng, có thể Trần Tương Xán nhìn thấy thư tình của cô, tâm tình quá hưng phấn, quá kích động, mới mất khống chế như vậy.

Nghĩ lại khả năng không lớn lắm.

Lục Niệm Niệm trả lời: “Còn chưa đưa, hai ngày nay tớ chưa gặp cậu ấy.”

“Nếu không, tớ hôm nay tìm thời gian đưa cho cậu ấy?”

Vừa nghĩ tới hành động khác thường của Trần Tương Xán, ngày hôm nay tuyệt đối không phải thời cơ tốt để đưa thư tình.

Hay là vẫn nên đợi thời cơ địa lợi nhân hòa.

Cố Miếu vỗ vai cô an ủi, một mặt cao thâm khó dò.

“Hôm nay đừng đưa, trước tiên theo tớ làm chuyện lớn.”

Lục Niệm Niệm nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên cảm thấy không phải chuyện tốt đẹp gì.

—

Buổi tối mây đen gió lớn, hai thân ảnh tinh tế lén la lén lút, lén lút mò mẫm ra khỏi tòa nhà giảng dạy.

Cố Miếu một tay cầm công cụ, một tay nắm tay Lục Niệm Niệm, rất sợ cô không thấy rõ đường, theo không kịp.

Hiện tại chính là giờ tự học buổi tối, tuy rằng giáo viên không ở đây, nhưng người của hội học sinh vừa mới điểm danh.

Hai người lúc này mới dám chạy đến.

Một hơi chạy khỏi nhà để xe, Cố Miếu thở hỗn hển buông ra cô tay, sau đó ánh mắt từ chiếc xe thứ nhất bắt đầu quét qua, giống như đang tìm đồ vật gì đó.

Lục Niệm Niệm ở phía sau lôi kéo góc áo của cô, nhà xe này không có đèn, cô không nhìn thấy gì.

“Cậu muốn trộm xe sao?”

Người phía sau bỗng nhiên mở miệng, thình thoảng đoán theo bước chân Cố Miếu mà đi.

“Tớ đang tìm xe đạp của Trần Tương Xán, chuông xe của cậu ấy hỏng rồi, tớ sửa cho cậu ấy.”

Cố Miếu giơ hòm dụng cụ trong tay lên, cho cô một ánh mắt.

Lục Niệm Niệm rốt cục phản ứng lại, lôi kéo áo cô chậm rì rì đi.

“Không ngờ tới, Tiểu Miếu lại có thể thông minh khéo tay như vậy.”

Cố Miếu còn đang tìm kiếm mục tiêu, nghe vậy, có chút tự hào: “Tớ đa tài mà.”

“Vì Trần Tương Xán, tớ có thể hái trăng trên trời, bắt ba ba dưới biển.”

“Sửa xe đạp, đơn giản là chút lòng thành.”

Cố Miếu nói xong, dừng lại trước một chiếc xe địa hình màu lam, xung

quanh chật ních xe đạp, xe Trần Tương Xán bị kẹt ở kẽ hở bên trong.

“Niệm Niệm phụ một tay, giúp tớ nhắc nó ra ngoài.”

Cố Miếu ra lệnh một tiếng, Lục Niệm Niệm từ phía sau nhào tới, híp mắt nhìn một hàng xe chỉnh tề, hùng hổ đi tới.

“Rau Thơm gặp gỡ cậu, thực sự là kiếp trước đã tích đức.”

Cố Miếu mở hộp dụng cụ ra, lấy ra kim với cờ lê.

Động tác của cô thuần thục lấy một cái chuông xe mới, lại lấy ốc gắn vào, dùng kim xoay một vòng.

Lục Niệm Niệm ôm hộp dụng cụ ở một bên đợi cô.

Mấy phút qua đi, Cố Miếu sờ chuông xe mới đổi, cùng cái trước đó của Trần Tương Xán giống nhau như đúc, cái này là buổi trưa lúc ăn cơm, cố ý đi ra ngoài mua.

Cô lặng lẽ thay đổi một chút, ở chỗ khuất của chuông xe, dán một bông hoa tình yêu rất nhỏ.

Lần này làm ký hiệu, biểu đạt cô đối với Trần Tương Xán tràn ngập tình ý!

Lục Niệm Niệm lùi về sau một bước, thuận tiện kéo Cố Miếu.

Ai biết, cô hơi động, một chiếc xe đạp từ phía sau đổ.

Một loạt xe đạp, đồng loạt ngã về đằng sau, tiếng vang ầm ầm, giống như dùi núi lấp biển.

Cố Miếu cầm kim trợn mắt há mồm: “Làm sao bây giờ?”

Lục Niệm Niệm híp mắt, nhìn không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy cô gây họa.

“Mau dựng chúng lên!”

Cố Miếu liếm môi nhìn cô: “Chà chà, cái này có hơn một trăm chiếc thôi...”

Nhìn thấy một lát nữa giờ tự học buổi tối sẽ tan, khẳng định thời gian không kịp.

Hai người còn đang trao đổi có dựng hay không, bên tai truyền đến “Đùng” một tiếng, toàn bộ nhà xe đều sáng lên.

Chỉ thấy một người mặc áo sơ mi trắng ngấn tay, ông bác mặc quần đùi màu đỏ đang đứng ở cuối nhà xe, trong tay còn ôm nửa trái dưa hấu.

“Hai người bên kia! Từ đâu tới!”

Bị người phát hiện, Cố Miếu kéo Lục Niệm Niệm nhanh chân bỏ chạy!

Lục Niệm Niệm tầm nhìn mơ hồ, bị Cố Miếu lôi kéo cúi đầu chạy, trong lúc đó suýt chút nữa vấp phải bậc thang ở nhà xe.

Hai người chạy một mạch tới tòa nhà dạy học, còn chưa kịp thở dốc, liền thấy người của hội học sinh đang đếm quân số của từng lớp, phía sau còn có chủ nhiệm lớp.

Trần Tương Xán đứng trong đám người đó, dáng cậu thiếu niên cao gầy đứng ở đó, so sánh với giáo viên bụng phệ bên cạnh, giống phong thái thiên nhân.

Cố Miếu không kịp được nhìn thêm một lúc lâu, sợ Lục Niệm Niệm trốn vào chỗ rẽ.

Vị trí đám người kia đứng, chính là trước lớp 11 ban 5 mục tiêu tiếp theo chính là lớp của các cô.

“Niệm Niệm, Trần Tương Xán thật sự quá đẹp trai.”

“Cậu nói đi, vì sao cậu ấy lớn lên lại đẹp trai như vậy!”

Cố Miếu cùng Lục Niệm Niệm trốn vào chỗ ngoặt, hai người dán vào tường, rất sợ bị người bắt được.

“Cậu đừng quên, cậu ấy là người của hội học sinh.”

Mắt thấy đám người kia tiến vào phòng học, nửa ngày cũng không thấy ra, trong lòng Lục Niệm Niệm rồi bời, không quan tâm gì cả, kể cả sắc đẹp trong miệng Cố Miếu.

Cô với Trần Tương Xán vì chuyện của Tống Kim Triêu, hai người vẫn đang chiến tranh lạnh, bây giờ nếu như bị cậu phát hiện, cô trốn tiết tự học buổi tối, không biết sẽ phục thù như thế nào.

Bởi vì Trần Tương Xán là người của hội học sinh, Cố Miếu mới không lo lắng chút nào, nếu như phát hiện hai người trốn đi, có Lục Niệm Niệm ở đây, tên nhóc kia cũng sẽ nở mặt.

Hai người mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một vẻ mặt nhìn về hướng cửa phòng học, cũng không biết nhóm người đấy ở bên trong làm gì, mấy phút sau mới nhìn thấy Trần Tương Xán bước ra, theo sau là giáo viên chủ nhiệm, nhìn sắc mặt không được tốt lắm.

Giống như vừa mới tức giận.

Đám người hùng dũng bước vào lớp bên cạnh, ở trong góc hai cô gái khom lưng, từ góc tường chầm chầm bước tới, sờ lên cửa sau nhẹ nhàng đẩy

ra.

Tiết tự học buổi tối, phòng học yên tĩnh lạ thường, đặc biệt lớp vừa mới bị lãnh đạo kiểm tra.

Lục Niệm Niệm và Cố Miếu lén lút trở về vị trí của mình.

Luôn cảm thấy bầu không khí xung quanh có chút kỳ lạ, liền nhớ tới vẻ mặt lúc nãy của Trần Tương Xán, Lục Niệm Niệm dè dặt chạm vào cánh tay bạn cùng bàn.

“Vừa rồi hội học sinh tới kiểm tra sao?”

Bạn cùng bạn: “Ừ”

Lục Niệm Niệm: “không có chuyện gì chứ?”

Bạn cùng bàn Phó Chi Hàng dừng bút, không trả lời mà hỏi: “Vừa rồi cậu và Cố Miếu đi đâu?”

Lục Niệm Niệm: “ Chúng tớ đi vệ sinh”

Phó Chi Hàng: “Cậu đi ra ngoài nửa tiếng đồng hồ, đừng nói với tớ là bị lộn xuống hố”

Nghe thấy câu này, Lục Niệm Niệm không vui: “Chẳng lẽ tớ không thể bị táo bón”

Phó Chi Hàng nhìn cô, lại nhìn người nào đó ngồi phía trước, liền nghiêng người tới trước mặt cô, dùng tay che miệng: “Lớp trưởng đã ghi tên của hai người, hội học sinh đều coi như hai cậu trốn học”

Nghe xong, Lục Niệm Niệm nhanh chóng xoay người, cùng Cố Miếu trao đổi ánh mắt.

Lục Niệm Niệm: “Trời ơi”

Cố Miếu: “Sao lại như vậy”

Sau đó cùng đạt được thỏa thuận: “Không có chuyện gì, phải bình tĩnh”

—

Sau khi tan học, Cố Miếu vì cảm tạ tinh thần hy sinh hiến dâng của Lục Niệm Niệm, đem sữa chua hai ngày trong ngăn kéo cho cô.

“Vì biểu đạt lòng biết ơn và cảm kích, cốc sữa chua cũ này tặng cho cậu.”

Lục Niệm Niệm đối với việc này khịt mũi khinh thường: “Lấy về đi, cần thận trọng không giúp cậu đưa thư tình!”

Cố Miếu vừa nghe, vội vã chân chó giúp cô ấm lưng.

“Đừng mà, sau khi mọi chuyện thành công có đại tiệc khen thưởng cậu.”

Lục Niệm Niệm gọn gàng dứt khoát kéo cặp sách: “Thành giao!”

—

Ra khỏi cổng trường, Lục Niệm Niệm chuẩn bị ngồi xe bus về, đi được mấy bước, nghe được phía sau có người gọi cô.

Cô quay đầu lại, một cô gái đầu thắt hai bím tóc đuôi ngựa, chạy bước nhỏ về phía cô.

Là lớp trưởng Thẩm Khiết, bình thường trong mắt người này giống như nhìn cô không vừa mắt.

Theo lễ phép, Lục Niệm Niệm dừng lại chờ cô.

“Lục Niệm Niệm, cậu cũng ngồi xe buýt xe hả?”

Thẩm Khiết chạy tới, chạy chưa được mấy bước, liền thấy cô thở không ra hơi.

Lục Niệm Niệm gật đầu, không lên tiếng.

Thẩm Khiết cùng cô sóng vai bước đi, giống như lơ đãng hỏi: “Trần Tương Xán không đi cùng cậu sao?”

Lục Niệm Niệm mắt nhìn thẳng, tiếp tục đi về phía trước.

“Chúng tớ tại sao phải đi cùng nhau?”

Cô có chút không hiểu, tại sao Thẩm Khiết đột nhiên lại hỏi chuyện này.

Cô gái bên cạnh nở nụ cười: “Chỉ là tớ tùy tiện hỏi, chỉ cảm thấy quan hệ của hai người rất tốt.”

Lục Niệm Niệm không biết phải nói gì, liền gật đầu.

Ánh mắt người bên cạnh thỉnh thoảng nhìn về phía cô, dường như có lời muốn nói.

“Vừa nãy hội học sinh tới kiểm tra tiết tự học buổi tối, cậu cùng Cố Miếu đều không ở...”

“Tớ còn tưởng, tớ nói tên ra rồi, Trần Tương Xán có lẽ sẽ mở đường...”

“Không nghĩ tới cậu ấy lại có thể ghi tên, hơn nữa còn có giáo viên chủ nhiệm bên cạnh.”

Hai người còn chưa tới điểm dừng xe bus, Thẩm Khiết ấp úng một hồi, Lục Niệm Niệm lẳng lặng nghe, cho rằng cô sẽ oán hận chuyện cô và Cố

Miếu trốn tiết tự học buổi tối.

“Cậu yên tâm, lần sau tớ và Cố Miếu tuyệt đối sẽ không trốn tiết tự học buổi tối.”

“Ngày hôm nay là chúng tớ không đúng, lần sau sẽ chú ý.”

Lục Niệm Niệm nói xong, giọng thành khẩn.

Thẩm Khiết so với cô thấp hơn một chút, lúc này ngưng mắt nhìn cô, đáy mắt tâm tình chợt lóe lên, rõ ràng điều cô muốn nói không phải là chuyện này.

Thẩm Khiết cười, “Tốt nhất là như vậy.”

“Đúng rồi, cậu cùng Trần Tương Xán nhà có phải cách nhau rất gần không?”

Lục Niệm Niệm cúi đầu, giày vải ma sát mặt đất, dùng mũi chân đá cục đá nhỏ, nghe vậy, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

” kỳ học trước còn thấy hai người cùng nhau về nhà, kỳ học này sao không thấy vậy...”

Nói tới cái này, Lục Niệm Niệm liền tức.

“Cậu không biết, xe đạp của tớ học kỳ trước bị người ta lấy trộm.”

“Chiếc xe đó vừa nát vừa rỉ, tớ hoài nghi người đó có phải mang đi bán sắt vụn rồi.”

Ông Lục cũng không có ý định mua xe mới cho cô, trực tiếp đưa cho cô thẻ xe bus, nói tóm lại, không còn xe đạp, cô không thể chạy lung tung.

Cô gái trước mặt giống như máy hát được mở, nói tới chiếc xe rách nát kia, liền lải nhải mãi.

Không lâu sau, tuyến xe 39 dừng trước mặt, Thẩm Khiết liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, cùng Lục Niệm Niệm nói lời tạm biệt, mới lên xe.

Chờ Lục Niệm Niệm ngồi lên xe, cô vẫn nghĩ không thông, bình thường cô cùng Thẩm Khiết không hợp cạ, ngày hôm nay lại có thể chủ động nói chuyện với cô.

—

Trở lại đại viện, ánh đèn đường mờ vàng xuyên thấu đêm tối, phảng phất đem bóng tối xung quanh đẩy đi. Trên bầu trời thỉnh thoảng có vài ngôi sao sáng, không thấy rõ, chìm trong những đám mây đen.

Mặc dù có đèn đường, Lục Niệm Niệm vẫn theo thói quen từ trong cặp sách lấy đèn pin ra.

Khoảnh khắc chùm tia sáng lạnh lạnh xuất hiện, trong lòng bất an của cô cũng theo đó mà biến mất.

Cuối con đường trước mắt này chính là tòa biệt thự của Lục gia.

Đi được mấy bước, phía sau truyền đến một thanh âm, xuyên qua bóng đêm, truyền vào tai cô.

“Lục Niệm Niệm.”

Trong góc tối, người đợi lâu đứng dậy, nhìn dáng người gầy gò yếu đuối tiến về phía trước.

Lục Niệm Niệm bị người bất thành linh nhảy ra dọa sợ, cô giơ đèn pin trên tay, nhắm thẳng mặt người tới.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 22: Thư Tình

Tia sáng chói mắt chiếu lại đây, Trần Tương Xán theo bản năng dùng tay che mắt, xe đạp dừng sau lưng cậu.

“Cậu đi đường sao không phát ra tiếng động?” Lục Niệm Niệm ngăn người.

Tên này thần không hay quỷ không biết xuất hiện sau lưng cô, đột nhiên lên tiếng dọa cô nhảy dựng lên.

Không biết cậu đã chờ ở đây bao lâu rồi, đi xe đạp còn nhanh hơn cô.

Trần Tương Xán hỏi: “Tiết tự học tối nay cậu đi đâu?”

Lục Niệm Niệm do dự, việc này vẫn chưa thể nói với cậu, dựa theo tính cách của Cố Miếu, phỏng chừng cũng không muốn để cậu biết.

“Đương nhiên là đi vệ sinh.”

Nghe vậy, Trần Tương Xán trầm mặc mấy giây, hiển nhiên không tin, “Lớp trưởng lớp các cậu nói với tớ, hội học sinh điểm danh lần thứ nhất xong, cậu liền đi.”

“Cậu xác định cậu bị táo bón?”

Không biết vì sao, Lục Niệm Niệm cảm thấy, đêm nay Trần Tương Xán

có chút hùng hổ dọa người, cậu tựa hồ đang cùng cô phân cao thấp.

Vì vậy cô thừa nhận bản thân mình nói dối, nhỏ giọng lầm bầm: “Tớ không đi vệ sinh, tớ cùng Cố Miểu có việc ra ngoài một chuyến.”

“Nhưng tớ đảm bảo, tuyệt đối không phải chuyện xấu.” Rất sợ Trần Tương Xán không tin, Lục Niệm Niệm vội vã dựng thẳng ba ngón tay lên thề.

Nam sinh trước mắt quét mắt nhìn cô, ánh mắt thâm trầm tra xét kỹ càng.

Chợt nhớ tới, người này lại có thể không nể tình, ghi tên của mình, Lục Niệm Niệm nhin không được đánh một cái vào cánh tay cậu.

“Đánh tớ làm gì?” Trần Tương Xán trừng cô, đang đẩy xe đạp, liền ăn một cái tát, tuy rằng có chút đau, nhưng có loại cảm giác chứng nào tật nấy.

Lục Niệm Niệm cau mày, lầm bầm quở trách nói: “Cậu lại có thể ghi tên tớ, một chút tình cảm cũng không đếm xỉa tới!”

Nghe vậy, Trần Tương Xán không nhin được trừng cô: “Tớ không có ghi tên cậu.”

Lục Niệm Niệm sững sờ: “Nhưng lớp trưởng lớp tớ cậu ấy nói...”

Trần Tương Xán bỗng nhiên đành gầy lời cô, không muốn tiếp tục nghe.

“Cậu nói, tớ cùng cậu có tình cảm gì?” Cậu nam sinh hạ mắt, ý cười khoe mắt ngày càng sâu, đường nét sâu sắc, ở trong bầu không khí nửa sáng nửa tối càng thêm rõ ràng.

Trong lòng cậu mơ hồ mong đợi điều gì đó.

Đáp lại lời của cậu, lại là một cái tát của cô gái đánh vào cánh tay cậu.

“Tình huynh đệ a!”

“Cậu là cái tên lòng lang dạ sói, biết cùng tớ chiến tranh lạnh!”

Lục Niệm Niệm càng nghĩ càng tức giận, một cái tát xuống, mặt Trần Tương Xán ngày càng đen, lông mày dài nhú lại thành một đoàn, vẻ mặt nhìn khó coi giống như một lớp sơn đen.

Trần Tương Xán rõ ràng bị cô chọc tức, muốn nói lại thôi, tức giận trừng cô, chuẩn bị rời đi.

Lục Niệm Niệm chợt nhớ tới, mình có việc cần làm, liền đuổi cánh tay ra, trực tiếp từ phía sau kéo cặp sách Trần Tương Xán, lôi kéo làm cho người ta lùi về sau một bước.

“Cậu trước tiên đừng vội đi, tớ có đồ đưa cho cậu.”

Nói xong, Lục Niệm Niệm mở khóa kéo, cầm quyển sách tiếng anh lật vài trang, một tấm thiệp màu hồng được lấy ra.

Trần Tương Xán liếc mắt, lườm cô, nhanh hơn cô một bước, cúi người xuống, đem tấm thiệp nhặt lên.

Cầm ở trong tay cậu mới thấy, cái này hình như là một bức thư, mặt trên vẽ đầy hoa tình yêu màu hồng, vừa nhìn là biết chính là đồ của con gái.

Lục Niệm Niệm nhìn đồ cậu đã cầm trong tay, lời thoại cô còn chưa có nói!

Cô gái đưa tay muốn cướp, Trần Tương Xán bỗng nhiên ý thức được gì đó, đột nhiên đem cánh tay nâng lên, nâng lên cao đủ để cô không với tới.

“Tớ hỏi cậu, đây là thư tình phải không.”

Trần Tương Xán nhàn nhật mở miệng, trong con người sóng tình tuôn trào, đáy lòng chờ mong từ từ tràn ra lồng ngực.

“Cậu vẫn rất thông minh mà.” Lục Niệm Niệm thu tay về, lại cực kỳ bình tĩnh liếc cậu.

“Tặng tớ?”

Lúc nói lời này, giọng của nam sinh có chút kỳ quái, mỗi một âm giống như được bọc trong một tầng mút hoa quả, mơ hồ lộ ra tia hưng phấn cùng mong đợi.

Lục Niệm Niệm mím môi, “Ừ” một tiếng.

Giọng cô nhẹ không nghe rõ ràng, lại mềm mại giống như lông vũ, cuốn sạch thơm ngọt ngào trong gió, lặng lẽ rơi vào lòng cậu.

Cô gái trước mặt cúi thấp đầu, mi cong mà dài, như hai cái bàn chải mềm mại, nhẹ nhàng động, hô hấp của cậu cũng ngưng lại.

Dựa theo tính cách Trần Tương Xán, cậu sẽ nói: “Ông đây đã sớm biết cậu yêu thầm tớ.”

“Đã gấp rút như vậy, vậy tớ miễn cưỡng chấp nhận cậu làm người yêu của tớ.”

“Còn không mau cảm tạ!”

Nhưng mà trên thực tế, còn chưa chờ Trần Tương Xán mở miệng, Lục Niệm Niệm đã ngẩng đầu, bộ dáng uy hiếp.

“Đây là Tiểu Miểu tặng cậu, nếu như cậu không nhận, cẩn thận tớ đánh cậu!”

Cô gái nhẹ nhàng buông ra một câu, phảng phất như một bàn tay vô hình, đem người cuốn vào đám mây, đời đời quăng xuống thung lũng, té ngã xuống vực sâu, xương vỡ tan vang lên tiếng vỡ vụn.

Về mặt Trần Tương Xán che đậy rất giỏi, cậu dường như thờ ơ cười một tiếng, lại giống như sợ hãi những lời uy hiếp của cô, đặt bức thư tình vào chiếc cặp sách đeo bên tay trái.

Nhưng động tác thô lỗ, bức thư hình chữ nhật nhẵn thành một đoàn.

“Còn có, đây là những thứ tiểu Miếu vẫn muốn đưa cho cậu, nhưng chưa có cơ hội”

“Về sau cậu phải đối tốt với cậu ấy, đừng phụ lòng người ta”

Lục Niệm Niệm lẩm nhẩm, giống như một bà cô tộc mạch.

Trần Tương Xán nhăn mày nhìn cô gái, trong lòng ruột dan đang thắt lại.

Lục Niệm Niệm còn chưa nói xong, người trước mặt lại không muốn nghe.

“Tớ về đây”

Trần Tương Xán cười xe đạp, thân ảnh dần rời xa, cho tới khi hòa vào bóng đêm, Lục Niệm Niệm không nhìn thấy nữa.

Vì sao cô cảm thấy Rau thơm không vui?

Về tới nhà, hai vị lão gia Lục gia đã đi ngủ, phòng khách, hành lang, toàn bộ đều để ánh sáng nhẹ.

Lục Niệm Niệm rón ra rón rén bước vào phòng ngủ, bật đèn lên để nhìn cho rõ, trên bàn để một quyển sách bài tập, là bài tập hè môn vật lý.

Nhìn tình hình, Tống Kim Triều chắc đã tới đây.

Lục Niệm Niệm tùy ý lật vài trang, toàn bộ bài tập hè đã hoàn thành, nhưng có chút hơi lạ.

Khi nhìn thấy tên trên trang bìa, Lục Niệm Niệm mới phát hiện, cái này hình như không phải quyển bài tập gốc của cô.

Ngay cả tên trên trang bìa, cũng là nét bút của Tống Kim Triều.

Ban đầu nghĩ vở bài tập về nhà có thể rơi ở thư viện, Lục Niệm Niệm cũng không có ý định tìm, bây giờ phát hiện một quyển bài tập giống hệt, mà Tống Kim Triều nói làm là làm, tất cả các câu hỏi đều giúp cô làm xong.

Lục Niệm Niệm chăm chú nhìn quyển vở bài tập một lúc, nghĩ tới khuôn mặt lạnh lùng xa cách, đôi môi nhẹ nhàng dương lên, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Còn nói đối với cô không có tâm tư gì, quyển bài tập mới này không phải là giấu đầu hở đuôi hay sao.

Hôm sau trong giờ học, ủy viên thể dục vừa hô giải tán, Cố Miếu từ trong đám đông chạy ra, chạy tới bên cạnh Lục Niệm Niệm.

“Tặng đồ chưa?”

Cố Miếu ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Lục Niệm Niệm, hận không thể đem tai dán vào bên cạnh miệng cô, rất sợ bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

Lục Niệm Niệm cầm quyển từ đơn học thuộc: “Tặng rồi.”

Cố Miếu ánh mắt sáng lên, nuốt ngụm nước bọt, có chút vội vàng nắm lấy cánh tay cô, liền vội vàng hỏi: “Vậy cậu ấy có nói gì không?”

Lục Niệm Niệm nghiêng đầu, híp mắt, bộ dạng suy tư.

“Cái gì cũng không nói, liền nhận lấy.”

Cậu không nói gì đã là đáp án tốt nhất, may mắn không có từ chối không nhận, Cố Miểu bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.

“Tớ thấy tâm tình cậu ấy không tốt, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.”

Nghĩ đến chiều hôm qua ở sân bóng rổ, Cố Miểu đến xem Trần Tương Xán chơi bóng rổ, đánh được một nửa, cũng không biết xảy ra chuyện gì, chờ khi cô mua nước trở về, liền thấy trên sân bóng rổ có người lao vào đánh nhau, cô nhìn kỹ mới phát hiện, là Trần Tương Xán và một cầu thủ bên đối phương.

Sau đó cầu thủ kia chảy máu mũi, được đưa vào phòng y tế, Trần Tương Xán bị giáo viên phạt, đứng ở sân bóng rổ cả buổi chiều.

“Tính khí cậu ấy có chút kỳ lạ.”

Lục Niệm Niệm tán thành gật đầu, nhớ tới mấy ngày hôm nay tên kia khác thường, còn tưởng rằng ảo giác của chính mình.

Bên cạnh bồn hoa, hai cô gái tụ thành một khối xì xào bàn tán, Cố Miểu suy nghĩ chiến lược bước tiếp theo, Lục Niệm Niệm chờ cô mời đại tiệc.

Bóng một người cao gầy, từ phía sau đám người đi tới.

Trong đám người, ánh mắt Thẩm Khiết rơi trên người vừa rời đi, vẻ mặt cậu nam sinh không cảm xúc từ bên cạnh cô bước đi, ánh mắt không một tia dư thừa.

Lục Niệm Niệm vẫn cùng Cố Miểu nói gì đó, phía sau có người vỗ vào bả vai cô một cái.

Cô quay đầu lại, liền nhìn thấy Trần Tương Xán đang cúi đầu nhìn cô,

gương mặt tuần tú tỏ vẻ hồ hững, vùng trán kiên nghị vừa đỏ lại vừa tím, giống như bị người ta đánh.

Lục Niệm Niệm chần chờ mở miệng: “Rau thơm, cậu bị người ta đánh?”

Phía sau đã có người chú ý tới bọn họ, ánh mắt bát quái từ bốn phương tám hướng quăng tới.

Trần Tương Xán cau mày, nhìn qua đường như có lời muốn nói với cô, cậu đưa tay kéo đằng sau cổ áo đồng phục của cô, còn chưa đợi phản ứng của cô, liền đem người kéo tới chỗ ngoặt của lớp học.

Cố Miếu đứng tại chỗ, trái tim vừa nảy kinh hoàng giờ khắc này đang chậm rãi bình tĩnh, nhìn cậu nam sinh thái độ thô lỗ kéo người rời đi, cô âm thầm hít một hơi, vẫn cảm thấy trong ngực có chút phiền muộn.

“Này này này, cậu làm gì vậy!”

Sức lực người này thực sự quá lớn, Lục Niệm Niệm nhắc chân lên, hầu như là bị người này kéo đi.

Trần Tương Xán ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô, do dự một lúc, hỏi: “Buổi tối tự học hôm đó cậu đi đâu làm gì vậy?”

Lục Niệm Niệm không nhin được cau mày, tại sao lại nhắc tới chuyện này.

“Tớ không làm gì cả, sao cậu lại hỏi chuyện cũ này.”

Trần Tương Xán nhìn chăm chăm cô, môi mở ra lại đóng vào, hô hấp có chút gấp.

“Có phải cậu giúp tớ sửa xe đạp không?”

Khi nói câu này, vẻ mặt cậu có chút kỳ lạ, thậm chí gương mặt anh tuấn có chút đỏ.

Giống như xấu hổ.

Lục Niệm Niệm chớp mắt, ý thức được cậu đang nói gì, nhanh chóng sửa lại: “Không phải tớ, là Cố Miếu giúp cậu sửa xe đạp.”

“Cậu nên cảm ơn cậu ấy mới đúng.”

Thì ra là như vậy, nam sinh đẩy mắt u ám, tâm tình xoẹt qua một tia thất vọng.

Hai người trầm mặc mấy giây, Trần Tương Xán khòe môi hơi cong, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Tớ là tới thông báo với cậu, cậu cùng Cố Miếu mỗi người viết một bản kiểm điểm 1000 chữ, ngày mai giao cho Hội Học Sinh.”

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm trợn to hai mắt, có chút không tình nguyện: “Tại sao!”

“Chúng tớ là vì cậu a!”

Trần Tương Xán cười gằn: “Vì tớ? Tớ không chịu nổi.”

“Tự ý trốn học còn làm đổ một loạt xe đạp, cậu cho rằng cứ thế là xong?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 23: Có Phải Cậu Ta Đã Hôn Cậu Phải Không

Lục Niệm Niệm không thể tin nhìn về phía cậu, tên nhóc này lại có thể một chút nở mặt cũng không lưu lại!

“Thật là không có đạo đức, còn là người vô nhân tính!”

“Cậu không có lương tâm!” Lục Niệm Niệm chỉ vào mũi của cậu, nói một câu trực tiếp nhốt một bãi nước bọt.

Trần Tương Xán mặt không chút cảm xúc quét qua cô, lưu lại một bóng lưng tuyệt tình, đầu cũng không quay lại liền rời đi.

Thấy người đi xa, Cố Miếu từ đằng xa mới chạy thật nhanh tới.

Nhìn thấy dáng vẻ tức giận thối râu mép của Lục Niệm Niệm, cô nhẹ nhàng hỏi: “Niệm Niệm, cậu ấy vừa nói gì với cậu vậy?”

Nếu như là vì chuyện thư tình, bọn họ xảy ra tranh chấp, trong lòng Cố Miếu đột nhiên cảm thấy có chút hổ thẹn.

“Để chúng ta tự viết kiểm điểm, cậu nói người này có phải là mắc bệnh thần kinh?”

Cố Miếu: “Kiểm điểm?”

Lục Niệm Niệm: “Ừm.”

Vừa dứt lời, Lục Niệm Niệm sợ Cố Miểu buồn, vội vã an ủi: “Đừng để ý tới cậu ta, người này nói chuyện giống như thả rắm.”

Người bên cạnh yên tĩnh không nói lời nào, Lục Niệm Niệm chớp mắt, nhẹ nhàng lắc cánh tay cô.

Nhưng Cố Miểu mở miệng nói: “Niệm Niệm, cậu có biết Trần Tương Xán thích cậu hay không?” Giọng cô bình thản, như đang nói một chuyện rất bình thường.

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm sững sờ, cô không hiểu Tiểu Miểu tại sao hỏi như vậy.

Từ lúc học tiểu học đến cao trung, cô cùng Trần Tương Xán vẫn luôn xưng huynh gọi đệ, cho dù đỏ mắt, đánh một trận là tốt rồi, ở trong nhận thức của cô, tên kia dường như cũng chưa bao giờ coi cô là nữ sinh.

Hai người lần đầu tiên gặp mặt chính là đánh nhau, Lục Niệm Niệm không cam lòng yếu thế ở trên mông cậu cắn một phát, phỏng chừng đến hiện tại chỗ đó vẫn còn lưu lại dấu răng.

Nhớ tới những chuyện trước kia, cùng với phản ứng khác thường gần đây của Trần Tương Xán, Lục Niệm Niệm càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

“Không thể nào.” Lục Niệm Niệm ra sức phủ nhận.

Nhìn phản ứng này của cô, Cố Miểu có chút nhụt chí, thay đổi phương thức hỏi: “Vậy cậu đối với Trần Tương Xán có ý tứ gì? Có nghĩ đến một chút phương diện kia không?”

Nếu như Lục Niệm Niệm có một chút suy nghĩ như vậy, Cố Miểu không nói hai lời, tuyệt đối sẽ từ bỏ.

Dù sao đàn ông như quần áo, bàn bè chỉ có một!

Lục Niệm Niệm vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tớ có người thích, nhưng tuyệt đối không phải Trần Tương Xán.”

Nghe vậy, u ám trong mắt Cố Miếu trong nháy mắt vụt sáng, đáy mắt lóe lên tia sáng bất quai: “Tớ đã gặp qua chưa?”

Lục Niệm Niệm lắc đầu: “Không có.”

Cố Miếu: “Không phải ở trường học chúng ta?” Lục Niệm Niệm tiếp tục lắc đầu.

“Câu được đấy, lại có thể quen biết bên ngoài trường học, hơn nữa còn thích người ta như vậy.”

“Quên đi, chỉ cần không phải Trần Tương Xán là được.” Cố Miếu yên lòng vỗ vỗ vai của Lục Niệm Niệm, phiền muộn trong lòng quét sạch sành sanh.

—

Sau khi tan học, Cố Miếu chuẩn bị mang Lục Niệm Niệm đi ăn một bữa lớn, nhưng tên này lại chuyển ngày khác, chạy về nhà như là có chuyện gì.

Cố Miếu lưng đeo cặp sách đi phía sau cô, bất mãn lầm bầm: “Hiếm khi hôm nay không phải tự học buổi tối, cậu lại có thể về nhà sớm như vậy?”

Lục Niệm Niệm nhìn cô, nghiêm túc nói: “Tớ phải về nhà cho chó ăn.”

Cô đã hai ngày không thấy Tống Kim Triêu, lần gặp trước là cuối tuần.

“Tớ nhớ nhà cậu không có nuôi chó a.”

Hai người nói xong, phía sau truyền tới tiếng bước chân vội vã, quay đầu nhìn lại, lớp trưởng Thẩm Khiết đang chạy tới chỗ bọn họ.

“Đây là tình huống gì?” Cố Miếu hơi thay đổi sắc mặt, hiển nhiên không ưa Thẩm Khiết.

Lục Niệm Niệm lặng lẽ lắc đầu, mấy ngày nay tan học, Thẩm Khiết dường như đều vô tình hay cố ý cùng đi cùng cô.

Thẩm Khiết vừa mới tan họp ủy ban hội nghị, liền chạy tới, mới đuổi kịp bước chân của hai người.

“Tớ gần đây cũng ngồi xe bus, nếu không ngại, chúng ta cùng đi đi.”

Thẩm Khiết thân thiết hướng hai người nở nụ cười, Cố Miếu không đáp lại, ánh mắt nhìn về phía đường cái đối diện, bố cô nhà giàu mới nổi, đối diện xe BMW đang mở cửa đợi cô.

“Niệm Niệm, tớ đi trước, hẹn hôm khác ăn cơm.”

Cùng Lục Niệm Niệm nói tạm biệt, Cố Miếu trực tiếp rời đi, mắt cũng không thèm nhìn Thẩm Khiết.

Đối với tất cả người yêu thích Trần Tương Xán, Cố Miếu đều trực tiếp kéo vào danh sách đen.

Đặc biệt loại người giống như Thẩm Khiết, rõ ràng yêu thích Trần Tương Xán, vẫn giả vờ thanh cao, không muốn thừa nhận.

Nhìn theo Cố Miếu rời đi, lưu lại hai người đứng tại chỗ nhìn nhau, Lục Niệm Niệm khẽ mỉm cười, giây tiếp theo rơi vào trầm mặc.

Nghĩ đến chuyện xảy ra lúc trưa, Thẩm Khiết không nhịn được hỏi: “Trưa hôm nay, tớ thấy Trần Tương Xán tìm cậu.”

Lục Niệm Niệm không mặn không nhạt ừ một tiếng.

Người bên cạnh dường như cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: “Cậu với cậu ta có phải cãi nhau không?”

Lục Niệm Niệm lông mày càng nhíu chặt phản bác: “Không có, chúng tớ vẫn tốt.”

“Cậu sao lại luôn hỏi tớ chuyện của Trần Tương Xán vậy?”

Thẩm Khiết sững sốt một chút, bỗng nhiên cười ra tiếng: “Nào có, tớ chỉ là hiếu kỳ mà thôi, quan hệ của cậu với cậu ấy tốt như vậy.”

Lục Niệm Niệm đăm chiêu gật đầu: “Về sau đừng hỏi, bằng không tớ lại cho rằng cậu yêu thầm cậu ấy.”

Người bên cạnh rõ ràng chần chừ một chút, dường như đối cô suy đoán của cô có chút tức giận.

“Tớ sao có thể yêu thầm cậu ấy, chỉ là bát quái mà thôi, cậu nghĩ nhiều rồi.” Nói xong lời này, Thẩm Khiết dừng chân, không muốn đi về phía trước.

Lục Niệm Niệm quay đầu lại nhìn cô, không còn kiên nhẫn như trước: “Nếu cậu có việc, tớ đi trước.”

Người phía sau khóe môi mím chặt, dường như muốn nói gì đó.

Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, Lục Niệm Niệm không nói hai lời, trực tiếp rời đi.

—

Trở lại đại viện, Lục Niệm Niệm liếc nhìn thời gian còn sớm, cầm bài tập

trực tiếp chạy tới Tống gia, cô hôm nay có rất nhiều câu hỏi không làm, cô đến nhờ Tống Kim Triều giúp, thuận tiện cùng cậu bồi dưỡng tình cảm.

Trên đường gặp phải Trần Tương Xán ngồi xe đạp đi tới, lòng bàn chân Lục Niệm Niệm nhất thời sinh gió, cùng Thỏ giống nhau chạy thoát rất nhanh, mặt của Trần Tương Xán âm trầm, cười xe đạp vượt qua, một tay kéo túi sách của cô gái: “Nhìn thấy tớ cậu chạy cái gì.”

Lục Niệm Niệm trừng cậu: “Tớ không cùng người không có lương tâm nói chuyện.”

Trần Tương Xán cau mày, âm thanh cất cao: “Cậu nói tớ không có lương tâm?”

Nếu như không có lương tâm, thì cậu có thể đứng trước mặt chủ nhiệm Vương thay cô biện hộ, vốn dĩ người này phải bị ghi xử lý phạt, đổi thành viết kiểm điểm, cô vẫn không vui?

“Để tớ nhìn lương tâm cậu lớn như thế nào.” Trần Tương Xán giả vờ hung ác tiến đến trước mặt cô, lông mày anh tuấn nhíu lại, lộ ra một đường mờ mờ, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô.

Khi cậu tới gần, Lục Niệm Niệm theo bản năng lui về phía sau một bước, một mặt đề phòng nhìn cậu: “Cậu muốn làm gì?”

Môi hồng của thiếu nữ mở ra lại đóng vào, hàm răng trắng như tuyết ẩn hiện bên trong, nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt Trần Tương Xán âm u, thần xui quỷ khiến dựa gần về phía trước.

Đây là tình huống gì!

Lục Niệm Niệm hoảng sợ trợn mắt lên, giống như phản xạ có điều kiện

dùng tay che miệng.

Tên này là muốn hôn cô!

Trong đầu cô lóe lên một tia sáng, lời của Cố Miểu đột nhiên nhảy ra, Trần Tương Xán thích cô.

Phản ứng của cô gái không thể nghi ngờ giống như giáng xuống cho Trần Tương Xán một đòn nghiêm trọng, giống như cô đặc biệt đề phòng thân mật của cậu đối với cô.

“Cậu đây là phản ứng gì?” Trần Tương Xán ánh mắt nặng nề, buông tay lái trong tay, tiến lên phía trước một bước trực tiếp bắt lấy cổ tay Lục Niệm Niệm, đem người ép vào góc tường, ngữ khí so với ngày thường không giống nhau.

Tiếng xe đạp ngã xuống mặt đất, Lục Niệm Niệm không thể lui được nữa.

Nam sinh trước mắt từng bước từng bước ép sát, Lục Niệm Niệm vừa nhắm mắt lại, quyết tâm, thuận theo Trần Tương Xán nắm tay cô, dùng sức phản đòn, nhanh chóng nghiêng người sang, trực tiếp tóm chuẩn.

Trần Tương Xán còn chưa phản ứng, đột nhiên trước mắt tối sầm, hai cái tay cánh tay bị người dùng lực khóa lại, như là rút gân, Lục Niệm Niệm biểu hiện nghiêm túc nhìn cậu.

Người đàn ông bị đau rên lên một tiếng, không nghĩ tới người này lại có thể ra tay động thủ với mình, may mà không dùng trước khi cổ họng bị khóa!

Cậu hét lên: “Lục Niệm Niệm! Con mẹ nó cậu muốn mưu sát tớ!”

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm nhanh chóng buông tay, mắt tròn tròn xoay chuyển mấy lần, căng thẳng mím môi, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc.

“Cậu vừa nãy muốn hôn tớ!”

“Tớ không thể ra tay sao...”

Lục Niệm Niệm cau mày nhìn cậu, đối với khác thường khi nãy, trong lòng không khỏi buồn bực, nụ hôn đầu của cô là để dành cho Tống Kim Triêu!

Trần Tương Xán có chút chật vật đứng dậy, cũng không biết người này ngày thường ăn gì, sức lực lại lớn như vậy, cánh tay của cậu giống như bị người ta bẻ gãy.

“Cậu đừng tưởng bở!” Trần Tương Xán trắng mắt nhìn cô, mặt như khối băng dựng xe dậy, nghênh ngang rời đi.

Lục Niệm Niệm hoài nghi mình bị ảo giác, vừa rồi cảm giác đó rất rõ ràng, khác thường của rau thơm nói lên tất cả.

Lục Niệm Niệm sững sờ đứng ở tại chỗ chốc lát, thu dọn bài tập, nhắc chân chạy về hướng Tống gia, giống như phía sau có sói đuổi theo.

—

Lần trước tới, Lục Niệm Niệm còn nhìn thấy trong phòng khách có mấy người vệ sỹ đứng, hôm nay nhìn, mấy người đó lại có thể vẫn ở đây.

Dì giúp việc Tống gia nhận ra cô, hai người chào hỏi, Lục Niệm Niệm chạy thẳng lên lầu hai, khi gõ cánh cửa phòng Tống Kim Triêu khép hờ, mới phát hiện phòng ngủ người này tối đen như mực, rèm cửa sổ mở ra một góc, cũng không có bật đèn, chỉ có một tia sáng mờ mờ trong bóng tối.

Lục Niệm Niệm thử bước về trước mấy bước, không thấy Tống Kim Triêu, đang nghi hoặc, bên người đột nhiên thò ra một cánh tay, dùng sức

nắm chặt cổ tay cô, kéo về phía trước, Lục Niệm Niệm không hề phòng bị cả người đổ nhào về phía trước.

Trán cùng chóp mũi của cô nặng nề chạm vào lồng ngực một người, mùi bạc hà lạnh lạnh quen thuộc, mang theo mùi thuốc gay mũi, tràn ngập xung quanh trong không khí.

Đột nhiên xuất hiện va chạm, Lục Niệm Niệm đau đến rên lên một tiếng, cô vội vàng ngẩng đầu, một gương mặt anh tuấn, gần cô trong gang tấc.

Khoảng cách của hai người rất gần, Lục Niệm Niệm đột nhiên nhảy lên, theo bản năng mà nuốt nước miếng, người trước mặt bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào, đều có một loại độc mê hoặc lòng người.

Mãi đến tận khi bị người ép sát vào góc tường, Tống Kim Triều hai tay đỡ ở bên đầu cô, gương mặt tuấn tú căng thẳng, trong con ngươi lan tràn ra hàn ý, khiến người ta trong nháy mắt đóng băng.

Ánh mắt Lục Niệm Niệm cùng cậu chạm nhau, nhưng tầm nhìn mờ mịt, một chút sáng cũng không có, cô căn bản không nhìn thấy.

Tóc mái tinh tế của cậu thiếu niên xõa xuống, con ngươi trắng đen rõ ràng, bên trong giống như giấu một con thú nhỏ hung bạo.

Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, nghi hoặc mở miệng: "... Kim Triều?"

Giọng cô gái mang theo tia dè dặt, thấp đến mức gần như không thể nghe rõ.

Tống Kim Triều dừng một chút, ánh mắt khẽ động, hít sâu một hơi, cụp mắt.

Đầu ngón tay của cậu lạnh lẽo, bỗng nhiên nắm dưới cằm cô, cuồn cuộn

bàn tay chạm vào môi mỏng của cô.

Thân thể Lục Niệm Niệm đột nhiên cứng đờ, tim ngừng đập, cô căng thẳng mím chặt môi, không dám lộn xộn.

Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Tống Kim Triều như vậy, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lùng khiến cô cảm thấy xa lạ.

Hơi thở của cậu mang theo tia bất an, mỗi hơi thở nặng nề giống như hòn đá nhỏ, rơi vào cô trong lòng.

Lục Niệm Niệm ngơ ngác nhìn cậu, hoảng loạn luống cuống, thậm chí đã quên né tránh.

Tống Kim Triều trầm mặc nhìn cô, ánh mắt theo lông mày thanh tú hướng xuống dưới, xẹt qua chớp mũi, rơi xuống hai cánh môi vì căng thẳng mà không ngừng run lên.

Ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng di chuyển lên trên, cuối cùng dừng ở môi cô.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng đập như sấm của trái tim mình, Lục Niệm Niệm rũ mắt, không dám nhìn tới, cô thậm chí có chút sợ sệt, cậu có thể giống như lần trước, cắn lỗ tai của cô...

Tiếng nói của cậu trầm khàn, chớp mũi rất muốn nhanh chóng chạm vào da của cô, cuối cùng dừng ở căn cổ của cô nặng nề thở một hơi, “Cậu ta có phải đã hôn cậu.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 24: Nhìn Cô Ấy Cùng Người Khác Tiếp Xúc, Tôi Muốn Giết Cô Ấy

Nghe những lời đó, Lục Niệm ngạc nhiên ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt đen lạnh lùng, tim đột nhiên nhảy lên.

“Cậu ấy” trong miệng Tống Kim Triêu là chỉ ai?

Trong đầu lóe lên ánh sáng, cô nhìn rèm cửa lộ ra bên ngoài một góc, màn đêm buông xuống bên ngoài cửa sổ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cô đột nhiên hiểu ra, Kim Triêu nói đến là Trần Tương Xán.

“Cậu ấy không có hôn tở”, Lục Niệm cẩn thận từng li từng tí nhìn cậu, chú ý đến cảm xúc kìm hãm của cậu, cô mới cảm thấy Tống Kim Triêu có chút kỳ lạ.

Nói xong, cô thấy cậu chau mày, con ngươi sắc bén, dường như cậu đang nghi ngờ tính chân thật của câu nói này.

Khi hai người rơi vào bế tắc, Lục Niệm dựa người vào tường, bên tai chỉ có hơi thở trầm thấp của hai người.

Hô hấp của cậu có chút không ổn định, mang theo kìm nén lo lắng, bất an, khoảnh khắc lúc này, cô cho rằng Tống Kim Triêu sẽ giống như lần trước, sẽ cắn tai cô.

Trong bóng tối, Lục Niệm Niệm nhìn đôi mắt sâu thẳm ấy, nhỏ giọng dò xét: “Kim Triều, cậu sao vậy?”

“Có phải đang ghen không?”

Không biết vì sao, trong lòng cô âm thầm chờ đợi, cậu trả lời của cậu là khẳng định.

Giác quan thứ sáu của phái nữ đều rất chuẩn, cô cảm thấy Tống Kim Triều cũng thích cô, nếu không đột nhiên vì sao lại có phản ứng như vậy.

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, không thể nói rõ trong thời gian ngắn.

Giọng nói cô gái mượt mà truyền vào tai cậu, Tống Kim Triều nhắm mắt, nhẹ nhàng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt thành quả đấm, tâm tình lo âu, mù mịt dần dần bình tĩnh lại.

Im lặng một lúc lâu, cậu dường như phản ứng lại, ý thức trở nên rõ ràng, cậu đứng lên cách xa cô.

Lục Niệm Niệm còn chưa phản ứng, bên tai “Ba” một tiếng, đèn sáng.

Tống Kim Triều cúi đầu, đáy mắt một tầng màu xanh nhàn nhạt, cậu không nói tiếng nào trở lại trước bàn sách, quay lưng về phía cô dường như đang làm gì đó.

Lục Niệm Niệm âm thầm thở dài một hơi, rón rén đi tới, giờ khắc này dường như tiếng bước chân cũng trở nên ồn ào.

Người phía sau bước tới bên cạnh cậu, cậu thiếu niên dừng động tác, Lục Niệm Niệm mới nhìn thấy, trên bàn của cậu khối Rubik bởi vì dùng sức quá mạnh mà vỡ tan, thành những mảnh nhỏ.

Nghi ngờ tâm tình cậu không tốt, Lục Niệm Niệm lôi chiếc ghế từ bên

cạnh ra, yên lặng ngồi bên cạnh cậu cũng không nói lời nào, cô mở vở bài tập của mình bắt đầu làm bài.

Tổng Kim Triều không nói một lời, Lục Niệm Niệm cũng không dám hỏi.

Căn phòng trống trải lạnh lẽ, Tổng Kim Triều cố chấp muốn phục hồi khối Rubik bị vỡ, thử nhất nhiều lần, đều uống công vô ích.

Bên tai truyền đến tiếng động bút viết, cậu ngừng tay, vẻ mặt có chút bình tĩnh, liền liếc mắt nhìn về phía cô.

Ánh mắt trầm mặc, âm u nhìn lướt qua trán của cô gái, sống mũi, môi, một đường tới cái cằm nhu hòa.

Sau khi suy tư, cậu nhàn nhạt mở miệng, “Lục Niệm Niệm.”

Nghe thấy có người gọi, Lục Niệm Niệm lập tức dừng bút, quay đầu nhìn cậu, con ngươi đen tròn sáng lên.

Cô biết, Tổng Kim Triều khẳng định có chuyện muốn nói với cô.

Dựa theo tình huống hiện tại, những lời sắp nghe, rất có thể là những lời trong lòng cô đang nghĩ tới.

Lục Niệm Niệm âm thầm lên kế hoạch, làm sao để tiếp nhận lời tỏ tình của cậu, cô chớp chớp mắt nhìn cậu, trong mắt có tia e lệ rụt rè.

Tổng Kim Triều dừng một chút, khuôn mặt bình tĩnh, thanh âm trầm thấp giống gió lạnh trong đêm tối mùa đông, cậu nói: “Sau này đừng tới tìm tớ.”

Lục Niệm Niệm mở to hai mắt, môi mỏng khẽ nhếch, lông mày khẽ nhíu, câu nói này rất rõ ràng, cùng với lời tỏ tình trong dự đoán của cô không giống nhau.

“Kim Triều, cậu không có bệnh chứ?” Lục Niệm Niệm vẻ mặt căng thẳng, nghiêng đầu nhìn cậu, phát hiện sắc mặt của cậu không đúng, cho rằng cậu bị sốt, cô đưa tay ra đặt lên trán của cậu, lại sờ sờ trán của chính mình, nhiệt độ bình thường.

Lục Niệm Niệm thu tay về, cũng học theo bộ dạng của cậu, nghiêm túc gọi đầy đủ tên của cậu: “Tổng Kim Triều.”

Cô từng câu từng chữ mở miệng: “Cậu phải nói cho tớ nguyên nhân, nếu như vấn đề là tớ, tớ có thể cân nhắc, tạm thời không xuất hiện ở trước mặt cậu.”

“Nếu như nguyên nhân là cậu.”

“Cẩn thận tớ đánh cho cậu rã rời đầy đất.” Lục Niệm Niệm nói xong, ngữ khí dần dần chìm xuống, vỗ một cái lên chông sách, khuôn mặt trắng nõn hung dữ nhìn chăm chăm Tổng Kim Triều.

Cô đang nghĩ, cô uy hiếp Tổng Kim Triều như vậy, có thể cậu sẽ sợ thu hồi câu nói vừa rồi, hoặc là cái gì cũng không dám nói.

Tổng Kim Triều liếc mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm khối Rubik trước mặt, tâm tình trong mắt cuộn cuộn như sóng ngầm, giờ phút này giống như bị người ta chặn họng, hô hấp khó khăn.

Ngừng một lúc, tiếng nói của cậu ần ần mà kìm nén, trong đầu căng như dây cung muốn vỡ tan, do vậy cậu mở miệng: “Không có nguyên nhân khác, chỉ là không muốn gặp cậu.”

Lục Niệm Niệm nhìn biểu tình biến hóa của cậu, muốn cẩn thận phân biệt thật giả trong lời nói của cậu, đến tận khi chạm phải ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo kia, hô hấp của cô ngưng lại, sau khi hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Nếu như cậu chán ghét tớ, cậu nên nói câu này khi lần đầu tiên chúng ta gặp

mặt.”

“Mà không phải bây giờ.”

Bầu không khí trong phòng rơi vào trầm mặc quý dị, Tống Kim Triều tìm chế tâm tình giống như giây tiếp theo sẽ đột nhiên nhảy khỏi mặt đất.

“Tớ đại nhân không thèm chấp tiểu nhận, coi như không nghe thấy cậu nói.” Lục Niệm Niệm liếc cậu, tiếp tục vui đầu làm bài tập.

Tống Kim Triều nhìn chăm chăm cô vài giây, căng thẳng mím môi lại không nói gì, thân thể cứng ngắc bắt đầu run lên, giây tiếp theo, cậu đột nhiên đem toàn bộ Rubik trên bàn đẩy xuống dưới, lông mày tinh xảo nhăn lại thành một đường, gương mặt anh tuần mây mù giăng kín.

Tống Kim Triều như vậy không phải cô chưa từng thấy qua, Lục Niệm Niệm giả vờ bình tĩnh ngồi đó, trong lòng có chút hoang mang, nếu như vì tính cách cậu cổ quái, hai người sẽ lao vào đánh nhau...

Cô học Taekwondo, Tống Kim Triều gãy yếu như vậy, cô sẽ nhường cậu.

Đang nghĩ, người bên cạnh bỗng nhiên đứng dậy, Tống Kim Triều trầm mặt dùng sức kìm chặt cổ tay cô, động tác thô lỗ đem người kéo dậy.

Lục Niệm Niệm vội vàng đứng dậy, liền vội vàng đem vở bài tập ôm vào trong ngực.

Lôi kéo một trận, Lục Niệm Niệm Lãng bị cậu kéo tới trước cửa, ngay lúc cô sắp bị kéo ra ngoài, cô nhanh tay lẹ mắt ôm chầm lấy cánh cửa, lại giữ chiêu cũ.

“Tống Kim Triều, nếu như cậu ném tớ đi, chúng ta tuyệt giao!” Lục Niệm Niệm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quật cường hất cằm lên nhìn cậu, mắt

hạnh tròn xoe có chút hồng, chậm rãi xuất hiện hơi nước.

Tống Kim Triều bình tĩnh nhìn cô một giây, sừng sốt, giống như sợ bản thân dao động, không chút do dự đẩy, đem người đẩy ra ngoài.

người không biết, còn tưởng rằng hai người bọn họ có thâm cừu đại hận, Lục Niệm Niệm lùi đến ngoài cửa, lão đảo hai bước mới đứng vững, cánh cửa trước mặt “bang” một tiếng nặng nề khép lại, cô nhắm mắt, đến cả sàn nhà cũng đang rung chuyển.

Không hiểu ra sao, lại có thể một chút tình cảm cũng không lưu lại, tốt xấu gì bọn họ cũng được coi như là bạn bè, làm sao có thể nói trở mặt liền trở mặt.

“Tống Kim Triều, cậu sẽ hối hận!”

Lục Niệm Niệm tức giận đến mặt đỏ lên, nước mắt tràn ra, đem nước mắt nén trở về, nhếch môi tự mình nhỏ giọng thì thào, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, cô sẽ làm cho Tống Kim Triều phải hối hận.

Một ngày không gặp giống như cách ba thu, cô muốn để Tống Kim Triều biết, có thể giết không thể chịu nhục.

—

Ngoài cửa sổ, cô gái cầm đèn pin trong tay, bóng hình gầy gò càng chạy càng xa, đi được một vài bước lại quay đầu lại, ánh mắt ai oán nhìn về phía Tống gia, môi mỏng nhúc nhích, lăm bầm lâu bầu.

Tống Kim Triều vẽ mặt lạnh lùng đem rèm cửa sổ kéo lại, dây thần kinh căng thẳng chậm rãi thả lỏng, phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dán chặt vào áo cậu.

Trong đầu không ngừng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, khuôn mặt tươi cười đó xuất hiện, bất luận cậu chống cự ra sao, cũng không thể làm nó tan đi.

Vừa nãy, tâm tình của cậu lần thứ hai mất khống chế, kém một chút, cậu còn muốn hôn lên đó, hôn lên bờ môi ấy, giống như ngậm nhấm thức ăn để cô có thể nếm trải mùi vị đau khổ.

Loại tâm tình u ám này giống như một loại điên cuồng, cậu cho rằng cậu giấu rất kín, nhưng ở trước mặt Lục Niệm Niệm, không thể khống chế được giống như một trò hề.

Cậu căng thẳng cau mày, đột nhiên cảm thấy bệnh của mình không dứt, hiện tại bắt đầu trạng thái gần như điên cuồng.

Từ bốn năm trước, trước khi trở về Tống gia, bệnh của cậu ngày càng trở nên nghiêm trọng, cậu vẫn luôn rõ ràng tình hình của chính mình, cho nên Tống Trí Viễn đem cậu qua Mỹ.

—

Đêm khuya, Tống Kim Triêu lần thứ hai từ trong ác mộng thức tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, lòng bàn tay lạnh lẽo, đầu đau như búa bổ.

Cậu nhắm mắt, thân thể không ngừng được run rẩy, đôi mắt đen như mực nhìn trần nhà, để mặc ý thức bị nỗi sợ chiếm giữ.

Không biết qua bao lâu, Tống Kim Triêu đi tới trước bàn đọc sách, kéo ngăn kéo, lấy di động ra và bấm số.

Keon cách bên kia địa cầu, nhìn thấy số điện thoại hiển thị liền kinh ngạc, lấy lại tinh thần, cậu vội vã ấn xuống nút nhận.

Bên kia điện thoại, keon dùng tiếng trung lưu loát, ngữ khí kinh ngạc mang theo một tia không xác định.

“Kim Triều, là cậu sao?”

Đêm tối đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón, người đàn ông trầm mặc một lúc, chậm rãi mở miệng: “keon, tôi dường như lại quay về như trước kia.”

Giọng người đàn ông trầm thấp khàn đặc, mỗi một câu một chữ đều mang theo tuyệt vọng, hòa vào bóng đêm, như rơi xuống vực sâu.

Trước đây ở viện điều dưỡng, keon rất ít khi nghe Tống Kim Triều mở miệng nói chuyện, khi hai người gặp gỡ lần đầu, cậu là bác sỹ trị liệu chính của Tống Kim Triều, có một lần hoài nghi cậu có thể mất đi năng lực ngôn ngữ, đến tận khi lần phát bệnh đó, cùng Thẩm Mạn xảy ra xung đột.

Cậu mới nghe được Tống Kim Triều nói câu đầu tiên.

Keon không rõ ràng ân oán giữa Tống gia và Thẩm Mạn, nhưng Thẩm Mạn và Tống Trí Viễn là người giám hộ của Tống Kim Triều.

Tống Kim Triều lúc đầu cực kỳ bài xích hẳn, mà trong viện điều dưỡng ngoại trừ hẳn, đều là người Thẩm Mạn phái tới.

Đã nhiều năm như vậy, số lần phát bệnh của Tống Kim Triều rất ít, keon cho rằng cậu đã tốt lên, lại không biết, là cậu giấu cực kỳ tốt, cho nên lừa gạt được tất cả mọi người.

Đây là lần đầu tiên Tống Kim Triều vì bệnh tình mà chủ động liên lạc với hẳn, Keon cũng theo đó mà sốt sắng.

Sau khi trấn tĩnh, keon tỉnh táo hỏi dò: “Cậu tỉ mỉ nói với tôi, gần đây phát

sinh chuyện gì.”

Nghe vậy, đầu dây bên kia lặng lẽ hít sâu một hơi, giống như tuyệt vọng, lại giống như rơi vào vòng rắc rối lớn.

Tống Kim Triều nhắm mắt, mi tâm lộ ra một cái rãnh nhàn nhạt, trong đầu vẫn như cũ hiện lên khuôn mặt Lục Niệm Niệm, giống như cậu bình thường hay gặp ác mộng, đẩy cũng không đi.

“Tôi gặp một cô gái.”

Người đàn ông ngữ khí nặng nề, tâm tình vẫn chưa ổn định.

“Cô ấy... Rất kỳ lạ, tựa hồ vĩnh viễn không hiểu ý của tôi.” Tống Kim Triều gồi đầu vào cạnh giường, trong đầu đều là hỗn loạn.

Keon nghe xong, sau khi suy đoán mảy may lên một cách kỳ lạ: “Cậu đối với cô ấy có cách nhìn như thế nào?”

Bên kia điện thoại âm thanh rõ ràng ngừng lại, sau đó, keon nghe cậu nói: “Cô ấy rất ôn ào, giống như con chim ngốc ôn ào.”

Nghe vậy, keon không nhịn được mỉm cười, mặt mày ôn hòa.

“Thấy cô ấy cùng người khác tiếp xúc, tôi thậm chí muốn bóp chết cô ấy.”

Vừa nãy, cậu nhìn thấy Lục Niệm Niệm cùng một nam sinh nói chuyện, ý nghĩ đáng sợ này bỗng nhiên xuất hiện, như một con thú điên cuồng ăn mòn ý thức của cậu.

Nói xong, Tống Kim Triều cau mày, tấm lưng cứng ngắc nhẹ nhàng rúc vào trong chăn, vẻ mặt sa sút.

Keon sững sờ, hiển nhiên có chút kinh ngạc, Kim Triều sẽ có phản ứng

như thế.

Do vậy hẳn thăm dò mở miệng: “Vậy cậu có phải đã làm... Chuyện tương đối quá đáng không?”

Người mắc bệnh tinh thần, khi tâm tình tan vỡ, rất dễ đối với người khác thì hành bạo lực.

Bên kia điện thoại hô hấp của Tống Kim Triều nặng nề, “Tôi cần lỗi tai của cô ấy.”

“... Suýt chút nữa hôn cô ấy.”

Nói xong, Tống Kim Triều lại nghĩ tới Lục Niệm Niệm, mắt cô đỏ lên, nắm chặt cánh cửa phòng của cậu, đe dọa nói: Cậu sẽ hối hận.

Nếu như không đuổi cô đi, cậu mất khống chế làm ra cái gì đó, cái đó mới làm cậu hối hận.

Bên kia điện thoại, Keon chăm chú lắng nghe, hiểu rõ tình huống, hẳn bỗng nhiên có loại cảm giác, xem ra tình hình của Tống Kim Triều trước mặt, trước mắt biểu hiện thất thường của cậu, khả năng lớn là do tính cách chiếm hữu.

Suy tư chốc lát, keon nhàn nhạt mở miệng: “Cậu có phải là thích cô ấy?”

PS. Con đường chiếm hữu ghen tuông bắt đầu, ghen với tất cả giống đực quanh nữ chính.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 25: Nhìn Cô Ấy Cùng Người Khác Tiếp Xúc, Tôi Muốn Giết Cô Ấy

Từ lúc bị Tống Kim Triều thái độ xấu xa đuổi khỏi cửa, Lục Niệm Niệm vô cùng có khí phách, hai ngày trôi qua cũng không thèm tới tìm cậu.

Trong lòng cô nghĩ, nên để tên đó có một khoảng thời gian bình tĩnh lại, có lẽ khoảng hai ba ngày là đủ.

Trong khoảng thời gian đó trong lòng Lục Niệm Niệm trải qua vô số lần đấu tranh. Cuối cùng cô không có dũng khí đi tìm cậu. Nếu như lần nữa bị Tống Kim Triều đuổi ra ngoài, cô tức giận, không nhịn được, sợ nhất động thủ đánh cậu thì phải làm sao.

Lục Niệm Niệm sợ nhất phản xạ có điều kiện của mình.

Cuối cùng thời gian cũng nhanh chóng tới thứ bảy, đã bốn ngày trôi qua, sáng sớm Lục Niệm Niệm đã tới tìm Tống Kim Triều.

Người mở cửa là dì giúp việc Tống gia, hai người già dường như không có ở nhà, trong phòng khách có mấy người vệ sỹ, xung quanh yên tĩnh.

Không khí ẩm đạm lại ngột ngạt, giống như bị bao phủ bởi sương mù.

Nghe cô gái trước mặt nói tới tìm tiểu thiếu gia, vẻ mặt dì giúp việc lập tức trở nên căng thẳng, bà bất an nhìn cánh cửa phòng trên tầng 2 vẫn luôn đóng chặt, sau khi do dự nói với Lục Niệm Niệm: “Cô bé, hay là cháu về đi”

Lục Niệm Niệm nghi ngờ: “Tại sao?”

Ngữ khí của dì giúp việc rõ ràng có chút dè dặt: “Phòng của cậu chủ đã đóng cửa hai ngày hôm nay, ai tới cũng không mở cửa, hay là cháu về đi”

“Đã hai ngày không ăn không uống”

Lục Niệm Niệm sững sờ, nhìn bà, lập tức chạy lên lầu hai.

Giống như trước đây, cô rất có quy luật gõ cửa phòng Tống Kim Triêu, cảm xúc đối với cậu trước đây toàn bộ đều bị đẩy ra phía sau, hiện tại cô rất lo lắng, người bên trong sẽ không chết đói chứ, hoặc có thể bị mất nước quá nhiều mà xảy ra chuyện.

Nếu tất cả suy đoán đều trở thành sự thật.

Lục Niệm Niệm nặng nề đập xuống cánh cửa, bắt đầu hét lên: “Tống Kim Triêu, mở cửa”

“Tớ là Lục Niệm Niệm”

Đứng bên ngoài một lúc lâu, cánh cửa trước mắt vẫn như cũ đóng chặt, Lục Niệm Niệm bắt đầu nghi ngờ, có phải cậu nghe thấy giọng mình, nên không muốn mở cửa.

Dì giúp việc vội vàng chạy tới, vẻ mặt căng thẳng đứng phía sau cô, không biết có nên ngăn cản hành động của cô gái trước mặt hay không.

“Cô gái, đừng gõ nữa”

“cậu chủ không chịu được kích động”

Sức khỏe cậu chủ không tốt, mấy ngày này càng ủ rũ, thấy bộ dạng cô gái này hung hăng, bà càng lo lắng hơn.

Lục Niệm Niệm nhìn bà, vội vã chạy xuống dưới lầu, người phụ nữ phía sau đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cho đến khi nhìn thấy cô chạy khỏi cửa lớn Tổng gia.

Lục Niệm Niệm không có trở về nhà, mà là đi vòng qua phía sau vườn Tổng gia, chỗ đó vừa hay có thể nhìn thấy cửa sổ phòng Tống Kim Triều, mà bên ngoài còn có một cái cây.

Đánh giá cái cây cũng không cao lắm, vịn lên để trèo cũng không quá khó khăn, Lục Niệm Niệm xoa tay, thuần thục trèo lên trên cây.

Trong phòng ngủ, rèm cửa màu đen che khuất ánh sáng bên ngoài, toàn bộ căn phòng tối om và buồn tẻ, thậm chí không khí xung quanh cũng trở nên nặng nề.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa đã dừng lại, tiếng bước chân của cô gái xa dần, Tống Kim Triều dựa vào cửa phòng, thần kinh căng thẳng cuối cùng thả lỏng.

Cậu nhắm mắt, cuộn chặt năm tay, trên trán, lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

Im lặng một lúc, cậu trở về ngồi trước bàn, trên bàn có đặt một khối Rubik, là trước đó Lục Niệm Niệm tặng cho cậu.

Trong đầu không ngừng vang vọng, những lời Keon nói tới tối hôm qua.

Bên tai đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh quen thuộc, lạnh lạnh mà quen thuộc, xuyên qua cửa sổ vừa dày vừa nặng, tinh tế truyền vào tai cậu.

Xác định giọng nói đó là của Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều nhìn vào kẽ hở ánh sáng, lông mày thanh tú nhăn lại thành một đoàn, theo giọng nói đó, đoán chừng cô ở bên ngoài tấm rèm cửa sổ.

Lúc này bên ngoài cửa sổ, Lục Niệm Niệm thuận theo cành cây, leo thẳng tới độ cao ngang bằng với tầng 2, vừa hay đối diện phòng ngủ của Tống Kim Triều.

Lục Niệm Niệm giẫm trên cành cây, dự đoán cậu có thể nghe thấy rõ ràng, mới hét lên: “Tống Kim Triều, cậu có nghe thấy lời tớ nói không?”

Không có người trả lời.

Do vậy cô lại tiếp tục hét lên: “Tớ đã tha thứ cho cậu, bây giờ cậu mở cửa sổ ra đi, chúng ta vẫn là bạn tốt.”

“Tớ là một người lương thiện như vậy, làm sao có thể mang thù hận đây”

Ngữ khí của cô ôn hòa, mở miệng thương lượng, giống như đang nói chuyện với một đứa trẻ ba tuổi.

Lục Niệm Niệm bám vào thân cây, đối diện với cửa sổ phòng vẫn luôn đóng chặt nhỏ giọng lẩm bẩm. Thời gian trôi qua, cô hoài nghi, người bên trong có phải đói quá, nên đã hôn mê.

“Tống Kim Triều, cậu mau mở cửa”

“Trên cây có rất nhiều muỗi, tớ sắp bị hút khô máu rồi”

Lục Niệm Niệm một tay vịn thân cây, một tay vẫy điên cuồng, xung quanh bay ra rất nhiều muỗi.

Một lúc sau, không có người trả lời, Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm vào cửa sổ vẫn đóng chặt, nếu như cô biết bay, cô nhất định sẽ lao vào đánh cho cậu một trận.

Cảm thấy chán nản, Lục Niệm Niệm ngồi trên thân cây, ngẩng đầu, nhìn cửa oán hận: “Không mở cửa thì thôi, đến cả cửa sổ cũng không thèm mở”

May mắn tớ tốt tính, không cùng cậu tuyệt giao, nếu đổi là người khác, tớ đã sớm đánh cho một trận.

“Rõ ràng là thích tớ, còn không chịu thừa nhận”

“Rõ ràng như vậy, chẳng nhẽ tớ không nhìn ra”

Lục Niệm Niệm thì thầm với chính mình, nhìn hướng lầu hai với khuôn mặt ai oán, nhin không được hết lên: “Tổng Kim Triều, cậu mau mở cửa ra”

Không phải là kìm nén đến hỏng rồi chứ? Thật sự không muốn gặp cô sao?

đối với phản ứng bất thường của Tổng Kim Triều, Lục Niệm cũng không thể đoán được tâm tư của cậu, cô luôn cảm thấy cậu kỳ lạ, cô cho rằng hai người đã trở thành bạn bè, mục tiêu của cô cũng tiến thêm một bước, không hề nghĩ tới, bây giờ lại trở về như lúc trước.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, trên cây, Lục Niệm Niệm vẫn đang không ngừng tụng kinh, bên dưới có người chầm chầm đi tới.

Cho đến khi dáng người gầy gò đứng ở dưới gốc cây, ánh nắng xuyên qua những tán cây, cậu thiếu niên mặc trang phục màu đen ngược đầu lên, đôi mắt sâu thẳm xuyên qua từng nhánh cây, nhìn cô gái ngồi trên cây.

Mấy ngày không gặp, cô có chút thay đổi, mặc váy ngắn mà còn dám trèo lên cây, trong miệng không ngừng lải nhải, bên tai toàn là tiếng nói của cô.

Cô dường như không chú ý tới cậu, một mình ngồi trên cây, đối diện cửa sổ lẩm bẫm một mình.

Cậu đứng dưới gốc cây yên lặng nghe cô nói,thình thoảng nghe rõ vài câu, không hài lòng nhíu mày, rõ ràng cậu không có cách nào chấp nhận những lời

nói của cô gái này, lời của cô gái làm người ta giật gân.

Khi nghe tới câu “Rõ ràng cậu thích tớ, còn không chịu thừa nhận”, Tống Kim Triều ngây ra một lúc, lông mày khẽ động, trên đỉnh đầu giống như có ngọn lửa, giống như bị người ta nhìn trộm bí mật, trái tim hoảng loạn bất an theo đó mà nhảy lên.

Một lúc sau, có người gọi tên của cậu.

“Tống Kim Triều”

Trong lúc sững sờ, trên cây truyền tới tiếng nói, mềm mại, còn có chút dè dặt.

Tống Kim Triều đứng yên tại chỗ, từ từ ngẩng đầu nhìn cô, cho tới khi đối diện với đôi mắt của cô gái trên cây, đôi môi cậu mím lại, xúc cảm trong mắt đọng lại.

Sau đó, cậu cất giọng khàn khàn, không cảm xúc: “Xuống đây”

Không hề nghĩ tới cậu lại có thể chạy ra đây, Lục Niệm Niệm dè dặt nhìn cậu, sợ xuất hiện ảo giác.

“Kim Triều, cậu có thể đỡ tớ không? giống như lần trước vậy.” Lục Niệm Niệm nói, làm tư thế muốn nhảy, nhưng trong lòng kỳ vọng, Tống Kim Triều có thể giống như lần trước, duỗi tay ra ôm cô, nhưng lần này cô sẽ không trốn tránh.

Trên thực tế, Tống Kim Triều nhìn cô, ánh mắt nặng nề, lùi về phía sau mấy bước cách xa vị trí cô nhảy, bày rõ cô có thể nhảy.

Lục Niệm Niệm bấu môi, bày ra bộ dáng không dám nhảy, nhăn nhó nói: “Chỗ này có chút cao, nếu như cậu không đón tớ, tớ nhất định sẽ ngã.”

“Nếu như ngã gãy chân, gãy tay, chính là cậu đã gây ra chuyện lớn rồi.”

Lần trước bỏ qua cái ôm của cậu, cơ hội lần này hiếm thấy, nói gì cũng không thể bỏ lỡ cơ hội!

Tống Kim Triều cau mày, giống như đang suy nghĩ, hiện tại mới biết sợ cao, vậy lúc này cô trèo lên bằng cách nào.

Thấy cậu do dự, Lục Niệm Niệm không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhanh chóng thúc giục: “Tớ là một cô gái yếu đuối, vì cậu mà trèo cây, là bạn bè cậu phải nhanh chóng đỡ được tớ!”

Nghe xong, sắc mặt Tống Kim Triều dần trở nên âm trầm, cắn chặt răng giống như đang do dự, đặc biệt là từ khi hiểu rõ tâm tình của mình, cậu rất mâu thuẫn, càng là cùng Lục Niệm Niệm tiếp xúc thân thể.

Trên cây, Lục Niệm Niệm rất có kiên nhẫn chờ đợi, rốt cục, người dưới gốc cây mới chậm rãi đưa hai tay hướng về phía cô.

“Xuống đi.”

Ngữ khí của cậu nặng nề, ánh mắt nhìn về phía Lục Niệm Niệm, cái nhìn này, Lục Niệm Niệm bỗng nhiên đỏ mặt, ánh sáng trong đôi mắt đen nhẹ nhàng chuyển động, có mấy phần ngượng ngùng, “Vậy tớ nhảy, cậu cần phải đón được tớ a.”

Tống Kim Triều không lên tiếng, mặt mày lạnh lạnh, vẻ mặt kiên định.

Dự đoán khoảng cách, Lục Niệm Niệm di chuyển bước nhỏ, hướng về phía Tống Kim Triều, nhẹ nhàng nhảy một cái.

Thân thể cô gái mềm mại gầy yếu rơi vào vòng ôm của cậu, Tống Kim Triều cứng đờ, đôi tay bỗng nhiên bị đôi tay mềm mại nắm chặt lấy, cách

quần áo, cậu thậm chí cảm nhận được rõ ràng, hai khối mềm mại của cô gái đang đè lên lồng ngực của cậu.

Hơi thở điềm tĩnh quen thuộc vẫn vít quanh chóp mũi của cậu, Tống Kim Triều cau mày, nhin không được kích động đẩy cô ra, không lộ dấu vết lùi về sau một bước, sau đó cách cô một đoạn.

Lục Niệm Niệm lặng lẽ buông tay cậu, âm thanh rất nhẹ, giống như thổi phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn về hướng Tống Kim Triều, trong mắt có lo lắng, cô nhỏ giọng hỏi: “Kim Triều, cậu không sao chứ?”

“Mặt cậu sao lại đỏ như vậy?” Tống Kim Triều đang xuất thần, cô gái trước mặt bỗng nhiên tiến đến trước mặt cậu, cuống quýt nhìn chăm chăm cậu.

Nói chưa dứt lời, mặt của cậu thiếu niên càng đỏ hơn, giống như bị người ra nói trúng tâm sự, Tống Kim Triều vẻ mặt lạnh lùng lườm cô, xoay người, bước nhanh rời đi.

Lục Niệm Niệm vội vàng đuổi theo, đưa tay đưa tới, nhanh chóng nắm tay phải của cậu.

Người phía trước dừng lại một lúc, quay đầu lại nhìn cô, khuôn mặt tuần tú có chút cổ quái.

Lục Niệm Niệm nắm tay cậu nhẹ nhàng đung đưa, ánh mắt e lệ có chút giảo hoạt, “Chạy cái gì chứ, có phải là xấu hổ?”

Lòng bàn tay cô gái ôn nhu ấm áp đặt trên mu bàn tay cậu, xúc cảm ấm áp, từng chút từng chút một tiến vào trong lòng cậu.

Tống Kim Triều quay đầu qua, ánh mắt không dám nhìn thẳng cô, lúc này ngay cả hô hấp cũng có chút lộn xộn, cảm giác không thể khống chế đó lại

xuất hiện, tay chân cậu bắt đầu luống cuống.

Sửng sốt một lúc, tầm mắt cậu rơi trên bàn tay hai người nắm chặt, Tống Kim Triều không tiếng động thu tay về.

Cậu thu lại tâm tình, tiếp tục đi về phía trước, Lục Niệm Niệm theo sát phía sau, một chút cũng không muốn từ bỏ.

“Kỳ thực không cần xấu hổ, chúng ta có thể ôm nhau thêm mấy lần, quen rồi liền tốt thôi.”

“Cậu thích tớ thì cứ nói thẳng, lẽ nào ám thị tớ cho cậu chưa đủ rõ ràng?”

Lục Niệm Niệm lắc nhai một mình, còn cảm thấy chưa đủ, người phía trước bước nhanh, cô nhanh chóng theo sau, trực tiếp chặn ở trước mặt cậu.

“Tống Kim Triều.” Nghe vậy, Tống Kim Triều biểu hiện cổ quái nhìn cô.

“Cậu nếu như thật sự thích tớ, tuyệt đối đừng giấu.” Ngừ khí cô gái ôn nhu, nói cực kỳ nghiêm túc.

Tống Kim Triều nghe một mạch, yên lặng nhìn cô, rốt cục mở miệng, ngừ khí nặng nề vẫn mang theo nghi hoặc: “Tớ thích cậu?”

Cái cảm giác này chính cậu cũng không rõ ràng, Keon chỉ là một thính giả, ý kiến của hắn cũng không phải là đúng, mà tối hôm qua hắn lại nói với cậu, phương pháp giải quyết tốt nhất, chính là cậu tiếp nhận Lục Niệm Niệm.

Tiếp nhận cô thì sao?

Tống Kim Triều không nhịn được cau mày, bỗng nhiên nghĩ đến đêm đó, người con trai đó chặn cô ở góc tường, tư thế của hai người quay lưng lại phía cậu, giống như ôm hôn.

Mà trong khoảnh khắc cô nói không có, cậu thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lục Niệm Niệm dè dặt bước tới trước mặt cậu, nhìn chăm chăm về mặt nghi hoặc của cậu hồi lâu, cậu thật sự bày ra bộ dáng không hiểu.

Sau đó, cô từng chữ từng câu, rất nghiêm túc mở miệng: “Cậu chính là thích tớ.”

“Quá rõ ràng.”

Cô gái cong môi cười, khóe môi khẽ nhếch lên mang theo vài phần xấu hổ, nhưng ngữ khí không nghi ngờ là khẳng định.

Nghe vậy, Tống Kim Triêu bình tĩnh nhìn về phía cô, môi mỏng giống cánh hoa mím chặt, đáy mắt ngày càng thâm trầm.

Giây tiếp theo, cậu thần xui quỷ khiến nghiêng người về phía trước, đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng áp lên.

P.S kakaka first kiss first kiss first kiss....

Không biết ngoài đời được một người như vậy yêu là hạnh phúc hay bất hạnh

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 26: Lễ Nào Để Cô Ấy Biết, Cậu Đang Nằm Ở Khoa Tâm Thần

Chạm tới một mảnh mềm mại, ánh mắt cậu thiếu niên trở nên u ám, hơi dùng sức, làm theo bản năng, đầu lưỡi kinh hoạt cạy mở hàm răng, cuốn sạch phần lạnh lẽo nào đó, ấm áp làm người ta mê muội, không ngừng tiến lên.

Lục Niệm Niệm kinh ngạc tại chỗ, căn bản không phản ứng kịp với nụ hôn tới bất ngờ, máu phảng phất như ngừng chảy, chỉ cảm thấy hai tai vang lên tiếng ong ong, giống như lần đầu tiên gặp gỡ Tống Kim Triêu, sự kích động sâu sắc nào đó.

Đến tận khi, người bên dưới hô hấp khó khăn, Tống Kim Triêu bỗng nhiên ý thức được chính mình đang làm gì, cậu lập tức dừng lại, đôi mắt thâm thúy trở nên u ám, vừa luống cuống lại vừa chăm chú nhìn cô.

Ngoài ý muốn lại một lần nữa cậu mất không chế, đối với cô mà nói, có được tính là một loại tổn thương.

Lục Niệm Niệm hít thở một hơi dài, lồng ngực nhẹ nhàng lên xuống, trái tim sắp nhảy ra bên ngoài, cô ngẩng đầu, gò má đỏ bừng nhìn cậu, ánh mắt trong suốt như kết tụ một tầng nước.

Cậu thiếu niên trước mặt cũng không tốt hơn là mấy, gương mặt anh tuấn trắng sứ đỏ bừng, cằm căng thẳng trở thành một đường cứng nhắc, ánh mắt cậu chạm tới đôi môi đỏ nhiễm một tầng nước bọt của Lục Niệm Niệm, đột nhiên sững lại.

Suy nghĩ làm người ta sa vào trong cảm dỗ, mê hoặc, Tống Kim Triều hoảng loạn quay đầu đi, ngón tay với khớp xương dài rõ ràng cuộn lại một chỗ, căng thẳng đến không thể hô hấp.

Sự thực nói với cậu, cậu giống như phát bệnh.

Giống như trước kia vậy, nếu như không dừng tay, cậu có thể giống tên biến thái, cắn nát môi cô.

Tống Kim Triều không dám nghĩ tiếp, đây đã là kết quả xấu nhất, kể tiếp về mặt của cậu cũng dần trở nên khó coi, cau mày, giống như làm chuyện xấu không thấy được ánh sáng.

Áo nào lại hối hận.

Lục Niệm Niệm còn chưa kịp cao hứng, khi nhìn thấy biểu tình không ngừng biến hóa của cậu, vốn còn có chút ngượng ngùng muốn nói chuyện với cậu, bây giờ mới cảm thấy, người ngày sau khi hôn cô xong, rõ ràng là hối hận rồi.

Cô âm thầm hít một hơi, lúc này mặt vẫn còn đỏ bừng, cô nhú mày nhìn Tống Kim Triều, ngữ khí vô cùng uất ức: “Kim Triều, cậu có phải là đang ghét bỏ tớ...”

Tống Kim Triều sửng sốt, thực sự không biết nói gì mới tốt, có chút luống cuống đứng ở đó, gương mặt anh tuần đỏ bừng, cậu dứt khoát quay người, chân dài bước một bước, cúi đầu đi về phía trước.

Lục Niệm Niệm nhanh chóng đuổi theo, đây chính là nụ hôn đầu của cô, Tống Kim Triều đây là hôn xong muốn quýt nợ!

“Đây là nụ hôn đầu của bà đây! Cậu đây là không muốn chịu trách nhiệm!” Lục Niệm Niệm hướng về phía bóng lưng của cậu hét lên một tiếng,

người phía trước bỗng nhiên đứng lại, Tống Kim Triều quay đầu lại, nhúu chặt lông mày, biểu hiện có chút giãy dụa, xiết chặt nắm đấm dường như nói với cô, người đó đang căng thẳng.

Cô còn chưa kịp phản ứng, người cách đó không xa quay lại, bước chân vội vã, sau đó đứng lại ở trước mặt cô.

“Lục Niệm Niệm.” Cậu gọi đầy đủ tên của cô, âm thanh trầm thấp, hô hấp bất ổn.

Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm cậu, rất sợ cậu sẽ nói ra cái gì đại nghịch bất đạo, hoặc là cự tuyệt cô cách xa vạn dặm: “ừm, tớ nghe đây.”

Giống như đang chuẩn bị tâm lý, cô thậm chí cảm nhận được rõ ràng, tâm trạng lo âu của cậu theo hơi thở phả ra.

“Tớ, tớ không, không có, không chịu trách nhiệm.”

“Chuyện vừa rồi, tớ xin lỗi.”

Lần đầu gặp phải tình huống đột nhiên phát sinh như vậy, Tống Kim Triều có vẻ nói năng lộn xộn, chữ đứt quãng, thật vất vả mới nói một câu hoàn chỉnh, cậu căng thẳng bất an nhìn về phía cô gái trước mặt.

“Chỉ, chỉ là...”

Giờ khắc này cậu vô cùng hy vọng, cô có thể hiểu ánh mắt của chính mình, cho dù cậu nói lắp bắp không hoàn câu, cô cũng có thể rõ ràng.

Lục Niệm Niệm ngoan ngoãn nghe cậu nói xong, mắt hạnh trong veo từ từ sáng lên, dùng một loại ánh mắt khao khát mà chuyên chú nhìn cậu.

Trời mới biết, khi cậu nói câu phủ định đầu tiên, cô có thể mô hồ đoán được kết quả, giờ khắc này trong lòng cô lập tức vui vẻ hận không thể chạy

mười vòng quanh đại viện.

Tống Kim Triêu không thờ ơ như vẻ bề ngoài cậu thể hiện, thậm chí giờ khắc này còn có vẻ ngốc nghếch.

Mặt của cậu đỏ bừng đã nói lên tất cả.

“Tống Kim Triêu, cậu không cần nói”

“Tớ đều hiểu”. Lục Niệm Niệm ngẩng đầu lên nở nụ cười rạng rỡ, trong tầm nhìn chỉ có cậu, lúc này đôi mắt tròn xoe uốn cong thành hình trăng lưỡi liềm, khóe miệng khẽ nhếch lên, giống như ẩn giấu những ngôi sao sáng lung linh.

Nghe cô nói mọi chuyện đều hiểu, lông mày cau lại của cậu từ từ dần ra, cơ mặt dần thả lỏng, một lúc sau khóe môi cậu khẽ động, giống như thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Quả nhiên tớ đoán không sai”

“Cậu thật sự đối với tớ vừa gặp đã yêu”

“Kim Triêu, cậu bây giờ có vui không?”. Lục Niệm Niệm nói, hai má nóng bừng, còn có chút kích động.

Tống Kim Triêu: “.....”

Trên thế giới còn có gì hạnh phúc hơn khi biết có người yêu thầm mình?

Lục Niệm Niệm hiện tại vui vẻ chỉ muốn lăn vòng tại chỗ, còn có lật qua lật lại

vài vòng. Khuôn mặt cô gái trắng trẻo, tâm trạng mây mù lúc này được quét sạch, khuôn

mặt xinh đẹp có vài phần ngây thơ vì vui vẻ mà xinh đẹp hơn mấy phần.

Loại vui vẻ này cậu chưa từng trải qua, đôi mắt Tống Kim Triều không thể ngừng dán trên khuôn mặt cô.

Chú ý đến ánh mắt của cậu, Lục Niệm Niệm xấu hổ, không khỏi ngại ngùng, mặt

đỏ lên: “Nhìn tớ làm gì...”

Nghe xong những lời đó, Tống Kim Triều chớp mắt, tầm mắt hướng về chỗ khác, tóc mái xõa xuống che đi lông mày lạnh lùng của cậu, lộ ra một loại cảm giác mê hoặc người.

Biết cậu xấu hổ, Lục Niệm Niệm mỉm cười, lặng lẽ nhìn cậu. Chỉ có đôi tai nhỏ

đỏ lên lộ ra một chút bí mật.

“Lục Niệm Niệm, tuần sau gặp”. giống như nghĩ tới điều gì đó, Tống Kim Triều nhàn nhạt mở miệng, ở lại lâu thêm chút nữa, người của Thẩm Mạn rất nhanh sẽ tìm tới.

Nghe thấy tuần sau gặp, cần đến bảy ngày nữa, Lục Niệm Niệm vội vàng hỏi: “Vậy tớ, hai chúng ta phải tính sao?”

Mắt Tống Kim Triều dần trở nên thâm trầm, đối với ánh mắt của cô không khỏi trốn tránh, chỉ là ngữ khí nhàn nhạt lộ ra mấy phần xấu hổ.

“Tùy cậu”

Hai chữ nhẹ nhàng rơi vào tai cô giống như âm thanh tự nhiên, Lục Niệm Niệm âm thầm nuốt nước bọt, giờ khắc này tâm tình có chút khó hình dung.

“Cậu, cậu nói lời cần phải giữ lời”

“Không bao giờ được nói dối”

“Càng không được lừa người”

“Tớ sẽ cho là thật”

“Nếu cậu nói không giữ lời, sau này khẳng định không có người cần”. Chỉ có

thế là tớ cần. Lục Niệm Niệm không yên lòng dằn đi dằn lại, hạnh phúc đến quá bất ngờ, cô có chút hoài nghi có phải mình hiện tại đang nằm mơ. Do vậy cô to gan tiến thêm một bước. Cô nhanh chóng nhón chân, mắt nhắm lại, đôi môi màu hồng nhạt mềm mại dùng tốc độ nhanh chóng chạm vào gương mặt hoảng hốt của cậu thiếu niên.

Xúc cảm nhẹ nhàng, như chuồn chuồn lướt nước, Tống Kim Triều ngậy ra tại chỗ, cả người đứng bất động, đôi mắt tối và sâu, cảm giác giống như bị lông chim quét qua, thâm nhập sâu vào hơi thở, có một loại cảm giác mê hoặc lòng người.

Trái tim của Lục Niệm Niệm đập thành thạch, cô liếm môi, điều chỉnh tâm trạng, ngẩng đầu lên, khóe miệng có hai lúm má đồng tiền nhàn nhạt, lễ thẳng khí hùng: “làm tăng thêm ấn tượng của cậu với tớ”

Ma xui quỷ khiến làm thêm bước này, Lục Niệm Niệm cảm thấy bản thân mình nhất định là bị bệnh rồi, cho nên cô bất chấp tất cả, tự mình làm ra chuyện ngoài ý muốn.

Trái tim trầm lặng nhiều năm của thiếu nữ chính tại thời khắc này rực rộ, kỳ thực gặp qua Tống Kim Triều cô mới biết, cái gì gọi là tim nảy mầm.

Lục Niệm Niệm chớp mắt, kiên nhẫn tiếp tục nói: “ chúng ta tuần sau nhất định

gặp mặt”

Tống Kim Triều nhìn cô, chậm chạp phản ứng lại, đôi mắt âm u bấy lâu cuối cùng trở nên ấm áp hơn, cậu nhẹ giọng đáp ứng: “Được”

Lục Niệm Niệm nói lời từ biệt, người của Thẩm Mạn liền tới.

đi giúp việc Tống gia mang quần áo đã được đóng gói cẩn thận đặt vào phía sau xe, mấy tên vệ sỹ cũng lập tức đi theo, Tống Kim Triều về mặt vô cảm ngồi trên xe, cho tới khi người bên cạnh gọi điện thoại, cậu mới biết, tất cả thiết bị liên lạc đều bị Thẩm Mạn tịch thu.

Viện điều dưỡng thành phố B, Tống Kim Triều nhìn thấy Keon cũng không ngạc nhiên.

Bốn năm trước anh ta chính là bác sỹ điều trị tâm lý của chính mình, hôm nay anh ta đến, có lẽ cũng chính là ý tứ của Thẩm Mạn. Keon là người Pháp, ngũ quan cũng đạt tiêu chuẩn của người Châu Âu, mái tóc xoăn màu vàng vô cùng chói mắt.

Khi Tống Kim Triều tới, đi cùng phía sau là một đám vệ sỹ mặc âu phục màu đen, cậu thiếu niên khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng đứng ở phía trước, thân hình gầy gò, đứng trong một đám vệ sỹ thân hình cường tráng, càng trở nên yếu ớt.

đợi rất lâu, Keon nhiệt tình tiến lên phía trước, tiến tới ôm cậu thiếu niên lạnh lùng vào lòng, dùng tiếng trung lưu loát nói: “Đã lâu không gặp”

mày cậu thiếu niên khẽ động, sau đó gật đầu, giống như đáp ứng lại.

Keon tìm một lý do, mang Tống Kim Triều vào phòng bệnh, người của Thẩm Mạn tự nhiên lưu lại ở bên ngoài.

Nhìn cậu tốt hơn so với trong tưởng tượng một chút.

Khi thực sự gặp Tống Kim Triều, Keon mới thở một hơi nhẹ nhõm, tối thiểu tên hóc này không có tự tổn hại bản thân, càng không thiếu chân, thiếu tay.

Hai người tiến vào phòng trị liệu, Keon đem rèm cửa sổ kéo lên, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng tiến vào phòng bệnh, làm căn phòng càng trở nên yên tĩnh. Hôm đó trạng thái khi Tống Kim Triều gọi điện thoại một chút cũng không tốt, dựa theo tình trạng phát bệnh trước đây của cậu, Keon phân phó người chuẩn bị thuốc ngủ liều mạnh, còn có thuốc an thần.

Tống Kim Triều không nói chuyện, ánh mắt cố định nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đôi mắt âm u, sâu thẳm, sâu giống như cái giếng không thấy đáy.

Một lúc sau, cậu quay đầu, nói với Keon: “Tôi dự định tiếp nhận đề nghị của anh”

“Nhưng mọi việc nằm ngoài dự liệu của tôi” nói xong, nhìn thấy Tống Kim Triều nghi hoặc chau mày, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Cậu rõ ràng không có cách nào với Lục Niệm Niệm, càng không biết phải làm như thế nào.

Nghe Tống Kim Triều chủ động nhắc tới chuyện này, Keon có chút ngạc nhiên, cậu thiếu niên nhắm mắt, lông mày thanh tú khẽ nhếch lên, ánh nắng ấm áp rơi trên khuôn mặt mềm mại, anh tuấn, phác họa đường nét càng sâu, Keon mỉm cười, ánh mắt ôn hòa nhìn cậu.

Keon chậm rãi nói: “Nói như vậy, cô gái đó có phải rất thú vị”

Thú vị sao ?

Tống KimTriêu cẩn thận nghĩ, trong đầu lập tức xuất hiện khuôn mặt với ý cười trong trẻo của Lục Niệm Niệm, thần kinh căng thẳng lập tức dần ra, ngẩng đầu nhìn, nói không một chút để ý: “cô ấy rất ổn, luôn nói chuyện không ngừng”

Khi lần đầu tiên gặp mặt, cậu muốn dùng băng dính dán miệng cô lại. Nhưng càng bài xích như vậy, giọng nói của cô càng réo rắt bên tai cậu, làm loạn cuộc sống bình yên của cậu, thỉnh thoảng còn xuất hiện cùng các cơn ác mộng của cậu, như vậy không biết là tốt hay xấu.

Nghe Tống Kim Triều nói, Keon chỉ cười chứ không nói gì, trong lòng hân hoan đối với cô gái kỳ lạ này càng cảm thấy có hứng thú, suy cho cùng, người có thể làm cho tâm trạng Tống Kim Triều trở nên thất thường rất ít.

Thậm Mạn có thể tính là một trong số đó, nhưng ảnh hưởng gây ra, đều là những ảnh hưởng vô cùng tiêu cực. Cô gái này không giống như vậy.

Sau khi cân nhắc, Keon nửa đùa nửa thật nghiêm túc nói: “Hy vọng có cơ hội gặp cô ấy”

Nói không chừng, cô gái này có thể giúp đỡ đối với trị liệu sau này của Tống Kim Triều.

Nghe thấy Keon nói có ý định muốn gặp Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều ngước mắt nhìn hắn, vô thức chống cự, vẻ mặt không thể nói rõ sự khó chịu.

Hai y tá ngoài cửa đẩy thiết bị y tế tiến vào, ánh mắt vô tình nhìn thấy cậu thiếu niên ngồi dựa trên ghế sofa, trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc. Các cô suy đoán, người nằm trong phòng bệnh nhân Vip có thể là một quan chức cao cấp, ngoài cửa còn có một đám vệ sỹ canh giữ, hôm nay nhìn thấy, mới phát

hiện lại có thể là một thiếu niên trẻ tuổi, mà còn rất đẹp trai, giống như nhân vật bước ra từ trong truyện tranh của các thiếu nữ. Khi hai cô y tá nhỏ thình thoảng nhìn trộm cậu, một trong số họ mượn cơ hội nói chuyện với Keon, cách người trên sân pha gần hơn một chút. Cô y tá nhỏ thiện ý nhắc nhở: “Nếu cần giúp đỡ, có thể ẩn chuông bên cạnh”. Âm thanh nhẹ nhàng giống như nước. Keon mỉm cười gật đầu, khi nhìn cô y tá trước mặt, mới phát hiện hai cô gái trung quốc này đang nhìn trộm Tống Kim Triều, trên mặt còn có mấy phần ngại ngùng.

Biết ai đó sức quyến rũ lớn, Keon mỉm cười lắc đầu, còn chưa kịp mở miệng, cậu thiếu niên trên sân pha yên lặng mở mắt, ánh mắt lạnh lùng quét qua, đối diện với ánh mắt của cô y tá nhỏ, mặt cậu vô cảm, trầm giọng quát: “Ra ngoài”

Mắt thấy hai cô y tá nhỏ hoảng loạn mà trốn, Keon không nói gì, cậu thiếu niên mặt lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn như cũ là bộ dáng lạnh lùng xa cách, không biết đang nghĩ gì.

Keon càng quyết tâm có ý định gặp Lục Niệm Niệm hơn, thay vì để Thẩm Mạn kích động Tống Kim Triều, còn không bằng tìm một đoạn tình cảm, kéo Tống Kim Triều khỏi vùng bùn sâu.

Khi Tống Duẫn Hành tới, Keon đang đo huyết áp cho Tống Kim Triều. Về vị tam thiếu gia Tống gia, trong giới thượng lưu nổi tiếng là công tử bột, Keon đối với hắn vẫn luôn kính trọng, người này tuy rằng luôn bày ra bộ dáng bồn chồn với đời, nhưng Keon hiểu rõ những ẩn tình bên trong.

Trong phòng bệnh, Keon biết điều rời đi, chỉ còn hai chú cháu, Tống Duẫn Hành không quanh co, trực tiếp hỏi: “Thẩm Mạn mang cháu tới đây”

Tống Kim Triều không nói gì, rũ mắt chơi Rubik trong tay, trong mắt u ám không rõ.

Cậu không nói, Tống Duẫn Hành cũng có thể hiểu, lần này không chỉ là ý của Thẩm Mạn, còn có anh trai cả của hắn, Tống Trí Viễn. Sau khi hiểu rõ tình hình, Tống Duẫn Hành nhanh chóng chuyển chủ đề, bình tĩnh dựa vào ghế sofa, mỉm cười hỏi: “Chuyện cháu tới viện điều dưỡng, bạn gái nhỏ của cháu có biết không?”

Nghe xong, Tống Kim Triều ngậy người, ngẩng đầu nhìn hắn, đối với câu “Bạn gái nhỏ” cậu dường như đặc biệt miễn cảm, khóe miệng cậu nhếch lên thành một đường cứng nhắc, rồi từ từ hạ mắt, đang suy nghĩ câu này của Tống Duẫn Hành có phải không thỏa đáng.

nghĩ tới trước lúc chia tay, cô gái to gan lại có chút ngượng ngùng hôn cậu, mặt của cậu thiếu niên đỏ bừng, dải tai trắng ngần cũng nhiễm một màu đỏ: “Cháu đã nói với cô ấy, cuối tuần gặp mặt” Tống Kim Triều do dự một lúc, ngữ khí nhàn nhạt mở miệng, dường như ngầm thừa nhận, câu bạn gái nhỏ của Tống Duẫn Hành.

“Há” Tống Duẫn Hành ý vị sâu xa nhìn cậu, âm cuối kéo dài, hiếm thấy Kim Triều để lộ bộ dạng mới biết yêu.

Tống Duẫn Hành tiếp lời: “Vậy cháu có muốn chú tối nay dẫn cô ấy tới gặp cháu không?”

Tống Kim Triều mím môi, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt đen lộ ra mấy phần trào phúng: “Lẽ nào để cô ấy thấy, cháu đang điều trị tâm thần”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 27: Đại Sư, Cháu Muốn Hai Mươi Sợi

Tống Duẫn Hành ở lại không lâu lắm, Keon tiến vào nói với bọn họ, Thâm Mạn rất nhanh sẽ tới.

Nữ ma đầu đó lại tới, Tống Duẫn Hành cũng không muốn nán lại lâu, hẳn với Thâm Mạn luôn đối đầu nhau, nguyên nhân đặc biệt là vì Tống Kim Triều, xung đột giữa hắn và Thâm Mạn, hàng năm lại tăng lên.

“Kim Triều, chú vẫn nói câu đó”

“Nếu muốn rời Tống gia, cháu nhất định phải dựa vào chính mình, sau này mới không bị ràng buộc bởi bất kỳ người nào”. Tống Duẫn Hành thu hồi vẻ cợt nhả, không còn đáng vẻ bồn chồn với đời trước đó, giọng điệu trở nên nghiêm túc.

Nói đến điều này, Tống Kim Triều đứng dậy, đi thẳng đến phòng thay đồ, một lúc sau cậu cầm một tập bản thảo, đưa cho Tống Duẫn Hành: “Đây là bản thiết kế, chú đưa cho Triệu Khải”

Tống Duẫn Hành hạ mắt, ánh mắt rơi vào những thiết kế đó, đột nhiên nghĩ ra, trước đó Triệu Khải từng nói đùa vài câu.

Trịnh Khải nói: “Nếu như thằng nhóc đó có thể thiết kế, tôi có thể chi tiền mua các thiết kế của cậu ta”

Vốn tưởng rằng chỉ là một câu nói đùa, không thể ngờ Tống Kim Triều lại để trong lòng, hôm nay còn có thể gửi bản thiết kế đến tay hân ta.

Tống Duẫn Hành không nhịn được nở nụ cười: “Không nhìn ra, tên nhóc như cháu thiết kế cũng không tồi”

Kinh ngạc qua đi, Tống Duẫn Hành đột nhiên có một loại cảm xúc “nhà có con trai cả trưởng thành”. “chỉ làm thiết kế, có hơi có tài mà không phát huy được”

Tống Kim Triều không nói gì, hạ mắt, lông mi dài nhẹ nhàng lay động, bộ dáng không tập trung.

Trước khi Tống Duẫn Hành rời đi, Tống Kim Triều giữ hân lại, lần đầu tiên có chuyện nhờ vả hân.

“Giúp cháu một việc”, giọng cậu thiếu niên nhàn nhạt, đôi mắt trắng đen rõ ràng, khuôn mặt trắng nõn anh tuấn có mấy phần nhu hòa.

Tống Duẫn Hành nhướn mày, đôi mắt đào hoa hẹp dài tràn đầy ý cười, môi mỏng khẽ nhếch, giễu cợt mở miệng: “sao vậy, có phải muốn gặp mặt cô bạn gái nhỏ của cháu?”

Nghe những lời đó, cậu mím môi, nhìn hân, con người càng trở nên tĩnh lặng.

“Cháu cần một chiếc đi động”

Tống Duẫn Hành gật đầu, tên nhóc này tuy rằng ở viện điều dưỡng, nhưng lại yêu cầu thiết bị liên lạc, mà còn phải giấu Thẩm Mạn.

“Đơn giản vậy, chú còn tưởng rằng...”, chưa nói xong, Tống Duẫn Hành cười nhẹ, ý cười có phần sâu xa, còn tưởng rằng chuyện liên quan đến nha

đầu Lục gia.

Đáng tiếc, cháu trai hăn còn xấu hổ.

Tưởng rằng cậu cần giúp là chuyện này, Tống Duẫn Hành cầm áo khoác chuẩn bị rời đi.

Phía sau, Tống Kim Triều vội vàng giữ hăn lại, cậu thiếu niên cau mày, khóe môi mím thành một đường cứng ngắt, do dự, có nên mở miệng hay không.

Tống Duẫn Hành bày ra bộ dáng người hiểu chuyện: “Chú có thể mang cô bé đến thăm cháu”

Nghe vậy, Tống Kim Triều quả quyết lắc đầu, lông mày nhíu lại càng sâu, một lúc sâu, cậu mới nói dứt quãng.

“Cháu, cháu chỉ muốn có phương thức liên hệ của cô ấy”

“A”, Tống Duẫn Hành ngạc nhiên nhận ra, hóa ra cần phương thức liên lạc mới là mục đích chính.

Tống Kim Triều nói xong, tai từ từ đỏ lên, khóe môi mím chặt, dường như cậu có chút lúng túng.

Tống Duẫn Hành cẩn thận nghĩ, giống như phát hiện ra chuyện lớn: “Không phải cháu nói, bọn cháu không phải rất thân nhau sao, sao ngay cả phương thức liên lạc cũng không có?”

“Là cháu không đủ chủ động, hay căn bản cô bé đó không thèm nhìn đến cháu?”

“chính là cháu nhìn trúng con người ta, liền nhanh chóng ra tay, đừng có” bị người khác cướp mất cơ hội.

Tổng Duẩn Hành còn chưa nói xong, Tổng Kim Triều càng nghe càng thấy khó chịu, cuối cùng đen mặt, không nói hai lời, trực tiếp đẩy người ra bên ngoài cửa phòng bệnh.

Buổi họp chiều thứ sáu bắt đầu, chủ nhiệm lớp thông báo tháng sau có đại hội thể dục thể thao.

Còn tưởng rằng hai ngày đại hội thể dục thể thao không cần tới lớp, mọi người nhiệt huyết dâng trào, không nghĩ đến phải tham gia đại hội thể thao và phải đạt thành tích cao.

Sau giờ học, người trong tổ một bắt đầu vận động các thành viên trong tổ tích cực tham gia, không thể chịu đựng sự ép buộc của tổ trưởng, Cố Miếu báo một hạng mục, nhảy xa, đối với cô ấy mà nói, không tốn thời gian, sức lực.

Luôn đối với chuyện này không có hứng thú, lần này Lục Niệm Niệm đặc biệt chủ động, Cố Miếu đẩy mẫu đăng ký qua, chăm chú nhìn cô điền vào mẫu đăng ký.

Nhìn các mục được điền đầy đủ, Cố Miếu cảm thấy khó tin: “Niệm Niệm, cậu có bệnh à, tự nhiên lại có thể báo nhiều như vậy”

Tên này lại có thể báo bốn hạng mục: “Đẩy tạ, nhảy xa, chạy ngắn 50 mét, chạy tiếp sức 400 mét”

Cố Miếu không nhịn được véo mặt cô: “cậu không có việc gì chứ, báo nhiều như vậy”

Lục Niệm Niệm hài lòng nhìn mẫu đăng ký, mắt hạnh híplại, thành hình trăng lưỡi liềm đáng yêu, dường như có một kế hoạch khác.

Đại hội thể dục tháng sau, lại không cần lên lớp, cô có thể mang Tổng Kim Triều tới đây, để cậu có thể cảm thụ niềm vui tới trường, cậu luôn một mình ngây ngốc, có lẽ rất cô đơn, cả Tổng gia luôn âm u, tĩnh lặng, có thể cậu cũng muốn ra ngoài hít thở.

Nghĩ tới nụ hôn hôm đó, Lục Niệm Niệm cười ngốc nghếch, môi hồng lặng lẽ cong lên, đến cả ánh mắt cũng toát lên vẻ ngượng ngùng.

Cố Miếu nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của cô như vậy, có chút không nói lên lời: “Cậu cười ngốc cái gì vậy?”

Bộ dáng này, không một chút đứng đắn, đúng là mùa xuân của thiếu nữ.

Lục Niệm Niệm nhìn qua, bắt lấy tay cô, mắt lấp lánh: “Tiểu Miếu, cậu nói, tớ có ưu điểm gì?”

Cố Miếu nhăn mày, đưa tay chạm vào trán cô: “Không có sốt, đứa trẻ ngoan này sao lại trở thành bộ dáng ngốc nghếch như vậy?”

Lục Niệm Niệm bĩu môi, không vui nói: “Lẽ nào tớ một chút ưu điểm cũng không có sao?”

Cố Miếu cười, an ủi vỗ đầu cô: “Đương nhiên có, tứ chi phát triển rất tốt”

Lời này nghe có chút kỳ lạ, kỳ thực có chút đạo lý, Lục Niệm Niệm hoài nghi nhìn cô một giây, đưa mặt qua, nhỏ giọng nói: “Hôm đại hội thể thao, tớ sẽ dẫn một người tới”

Cố Miếu nghe xong, mắt sáng lên: “Có phải là con chó đó”

Lục Niệm Niệm cau mày, vẻ mặt hoài nghi: “Chó gì”

Cố Miếu cười hắc hắc hai tiếng, nở nụ cười ám muội, ngón tay sờ dải tai trắng của Lục Niệm Niệm: “chính là con chó cắn cậu a”

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm từ trên ghế nhảy dựng lên, khuôn mặt đỏ bừng, ấp úng phản bác: “Cậu ấy, cậu ấy mới không phải là chó!”

“Đợi cậu nhìn thấy cậu ấy, liền chỉ biết kêu: “Ông trời của tôi!””

Cố Miếu không cho là vậy, lắc đầu: “Thôi đi, trừ Trần Tương Xán, tớ nhìn người khác đều như nhau”

Lục Niệm Niệm mím môi, mới sâu sắc cảm thấy, Tống Kim Triều có khác biệt với người phàm, bắt đầu cân nhắc về chuyện đại hội thể thao.

Cố Miếu nhin không được hỏi: “Vậy cậu đăng ký nhiều hạng mục như vậy, là vì?”

Người trước mặt trả lời không chút do dự: “tất nhiên là thể hiện ưu điểm của tớ”

Cùng Tống Kim Triều quen biết lâu như vậy, chính mình còn chưa lưu lại ấn tượng gì với cậu, lần trước còn nôn ở trước mặt cậu, hình tượng đã bị hủy hoại.

Mặc dù thành tích học tập của cô bình thường, nhưng vận động không tồi, xem như cũng có chút ưu điểm, còn tốt hơn là một chút ưu điểm cũng không có.

Để Tống Kim Triều nhìn thấy tớ bào vận động phát triển, tự mình thấy cũng không tồi.

Cố Miếu nói không lên lời, vẻ mặt hoảng hốt: “cậu không phải thật sự cho rằng tớ chỉ phát triển là tốt đấy chứ?”

Lục Niệm Niệm cúi đầu, cũng cảm thấy không đúng, giọng điệu ủ rũ: “Nhưng tớ một chút ưu điểm cũng không có...”

Hôm nay cần thận nghĩ lại, cô cảm thấy có chút kỳ lạ, Tống Kim Triều sẽ thích cô sao? Hai người hôn đã hôn qua rồi, chẳng nhẽ là thích sao.

Nếu sau này cậu hồi hận thì phải làm sao? Sau này nếu Tống Kim Triều phát hiện, cô ngoài thần kinh bình thường, làm việc bốc đồng, đam mê vũ lực, khắp người đều là nhược điểm.

Lục Niệm Niệm ngậy người, nhanh chóng lắc lắc đầu, liền vội vàng tự an ủi chính mình: “Mình biết Taekwondo, biết đấm bốc, còn biết thư pháp”

“Những cái này toàn bộ đều là ưu điểm.”

Cố Miếu nhìn không được cười ra tiếng, hai tay véo má cô: “ưu điểm của cậu rất nhiều, không chỉ có những cái này”

“Nếu không, tới đại hội thể thao cậu có thể thử”

Lục Niệm Niệm ngẩng đầu: “Thử cái gì”

Cố Miếu nghiêm chỉnh trả lời: “để cậu ta nhìn thấy tư thế kiên cường của cậu”

Lục Niệm Niệm: “...”

Cố Miếu nhìn không được đã kích lòng tự tin của cô: “kỳ thực, đến lúc thể lực của cậu không chống đỡ được, nói không chừng cậu ta sẽ ôm cậu đưa tới phòng y tế”

Lục Niệm Niệm cau mày, cảm thấy chuyện này không thể nào xảy ra.

Cố Miếu tiếp tục nói: “Giống như trong phim thần tượng thường diễn như vậy”

Lục Niệm Niệm vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu, giọng điệu khẳng định: “cậu ấy sẽ để tớ tự mình bò dậy”

Cố Miếu: “...”

Buổi sáng thứ bảy 5h30 phút, khi Lục Niệm Niệm gọi điện thoại tới, Cố Miếu còn ở trong ổ chăn say giấc nồng.

“Mau dậy đi,có chuyện gấp” Lục Niệm Niệm ở đầu bên kia điện thoại, giống như gào lên, âm thanh vang dội dường như từ đường dây điện thoại chui qua.

Cố Miếu vốn dĩ đang ngủ say, nghe thấy câu này, còn tưởng rằng có chuyện gấp, vội vàng bò dậy.

Ánh sáng buổi sớm nhẹ nhàng chiếu trên bầu trời, Cố Miếu hớn hớn ngồi trên xe bus, Lục Niệm Niệm cũng ngồi trên chiếc xe này.

Cố Miếu chạy tới hàng ghế sau cùng, lúc này vẫn còn đang thở hớn hớn, ngồi xuống ghế bên cạnh Lục Niệm Niệm: “xảy ra chuyện gì vậy, chúng ta là đi đâu vậy?”

Lục Niệm Niệm mặc một chiếc áo khoác mỏng màu trắng, quần màu đen, chân đi đôi giày thể thao, trên lưng còn đeo một chiếc ba lô nhỏ, nhìn bộ dạng giống như muốn leo núi.

Thấy cô chạy đến gấp như vậy, Lục Niệm Niệm liền đưa cho cô một chai nước lọc: “Chúng ta đi chùa”

Vừa mới uống một ngụm nước, xem chút nữa thì phun ra: “Sớm như vậy đã đi chùa”

Lục Niệm Niệm gật gật đầu.

Cố Miếu tức giận đảo trắng mắt: “đây chính là việc lớn mà cậu nói”

Cô gái trước mặt trịnh trọng gật đầu: “Đây chính là việc lớn, đi sớm một chút, tớ có thể xin mấy là bùa bình an”

đội xe bus đỗ ở điểm dừng, hai người một trước một sau xuống xe.

Cố Miếu có chút lo lắng hỏi cô: “Niệm Niệm, cậu không bị bệnh chứ, lẽ nào cậu cần bồ tát ban phúc”

Lục Niệm Niệm tiếp tục đi về phía trước, buồn bã lắc đầu, cô tới đây xin bùa bình an, là vì Tống Kim Triều.

Mặc dù hai người nói cuối tuần sẽ gặp mặt, nhưng cô vẫn không nhận được hôm qua chạy tới Tống gia tìm cậu, hỏi bà Tống mới biết, Tống Kim Triều ốm nằm viện, hơn nữa còn phải nằm một thời gian dài.

nghĩ đến mình cùng cậu có cuộc hẹn cuối tuần, Lục Niệm Niệm cảm thấy phiền muộn, tuy rằng không biết cậu nằm ở bệnh viện nào, mà việc hiện tại cô có thể làm, dường như chỉ có chuyện này.

Chùa buổi sáng đặc biệt yên tĩnh, người đến cầu phúc rất ít, bốn phía xung quanh trống không, thỉnh thoảng có người trong chùa quét dọn vệ sinh, bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng chim véo von.

người đến đại diện thắp nhang lễ phật đều là người già, may thay Lục Niệm Niệm tới sớm, nếu không còn phải xếp hàng.

Lục Niệm Niệm học bộ dáng người già trước mặt, quỳ chân trước xuống, quỳ ba cái, dập đầu chín cái.

Sau khi bái xong, cô chấp hai tay, thành kính nhắm mắt cầu nguyện.

Trong chùa có một người đàn ông ngồi dưới gốc cây cổ thụ, đầu bạc

trắng, dung mạo hiền hậu.

trước mặt ông lão đặt một chiếc bàn gỗ mộc mạc, trên bàn còn đặt một chiếc hộp vuông, bên trong đặt rất nhiều bùa giấy và vòng tay màu đỏ.

Nhìn thấy cái đó, mắt Lục Niệm Niệm sáng lên, kéo Cổ Miếu chạy qua.

Thầy bói nhìn thấy sáng sớm có việc, khuôn mặt già nua ngay lập tức nở nụ cười, ông vuốt bộ râu trắng, mỉm cười: “Cô gái muốn hỏi điều gì?”

Lục Niệm Niệm nhìn bùa trong chiếc hộp gỗ, trả lời: “cháu muốn xin một tấm bùa bình an, nhất định phải có tác dụng”

Ông lão nghe xong nụ cười càng sâu, vuốt vuốt bộ râu, vẻ mặt cao thâm: “bùa của lão chắc chắn linh nghiệm”

Theo chỉ dẫn của ông lão, Lục Niệm Niệm nghiêm túc viết tên của Tổng Kim Triều lên mảnh giấy màu vàng, sau đó đưa cho ông lão, ông lão nhét tờ giấy vào trong một chiếc túi vải nhỏ.

“Đem theo cái này trên người mọi lúc, đảm bảo cháu sẽ bình an”

Lục Niệm Niệm cẩn thận đặt chiếc túi vải vào trong cặp sách, trong lòng không rõ ràng, vì vậy cô lại hỏi: “Đại sư, chỗ ông có bùa nhân duyên không?”

Cổ Miếu ở sau lưng hiển nhiên là không tin điều này, nghe thấy Lục Niệm Niệm lại muốn mua, liền vội vàng kéo người qua một bên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cậu đừng cái gì cũng tin, nói không chừng đều là lừa người”

Lục Niệm Niệm yên lặng một lát, cân nhắc rõ ràng: “Thà rằng tin là có, không tin không có”

Quan hệ của cô và Tổng Kim Triều, có lúc mỏng manh chỉ cần một đao là

vỡ tan, như hiện tại có chút thay đổi, cô phải duy trì tốt mới được.

Cô Miếu nhận thấy hứng thú nên ngậm miệng, hai người lại tiến về phía trước.

Ông lão cầm một sợi dây màu đỏ giới thiệu: “Cái này là sợi dây nhân duyên đặc biệt linh nghiệm, những người yêu nhau đeo vào, duyên phận khẳng định thiên trường địa cửu”

Lục Niệm Niệm tiếp nhận sợi dây màu đỏ, cẩn thận nhìn, Cố Miếu ở sau lưng hào hứng chạy tới, cầm lấy hai sợi háo hức nói: “đại sư, cháu lấy hai sợi”

Trần Tương Xán một sợi, cô một sợi, nói không chừng, không cần đợi tới khi tốt nghiệp, hai người đã ở bên nhau.

Trên sợi dây còn buộc một quả đậu màu đỏ không lớn không nhỏ, nhẵn bóng, màu sắc trong suốt, không giống là giả.

Lục Niệm Niệm nhìn chiếc hộp gỗ, vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng: “Đại sư, cháu muốn 20 sợi”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 28: Đối Phương Nhiệt Tình Gọi Video

Trên đường trở về, Lục Niệm Niệm trịnh trọng đem sợi dây đeo trên cổ tay, để lại một sợi cho Tống Kim Triêu, những sợi còn lại cô cất trong chiếc hộp gỗ kia, chiếc hộp gỗ là vừa này ông lão cao hứng, tặng cô.

Cố Miếu nhìn hai sợi dây đỏ trong tay, không hiểu hỏi cô: “Cậu mua nhiều như vậy, bán buôn hả?”

Lục Niệm Niệm cong khóe môi, vẻ mặt cao thâm khó đoán: “Cậu thì hiểu gì chứ?”

“Không phải chứ, không phải cậu chuẩn bị đầu cơ trục lợi?” Cố Miếu híp mắt suy đoán.

Lục Niệm Niệm liếc nhìn cô, giải thích: “Đương nhiên không phải, ngộ nhờ sợi dây này đứt hoặc làm mất, còn có đồ để dự phòng.”

Hóa ra là vì nguyên nhân này, Cố Miếu Nhất nhất thời không nhịn được, ha ha cười ra tiếng.

Sau khi cười xong, cô tiến tới bên cạnh Lục Niệm Niệm, nhỏ giọng nói: “Có thể thấy, cậu đối với con chó đó vô cùng để tâm.”

Sao vẫn gọi cậu ấy là chó, Lục Niệm Niệm lườm cô, bất mãn mà lầm bầm: “Cậu ấy mới không phải là chó, chờ cậu nhìn thấy cậu ấy, sẽ biết cậu ấy

đẹp trai biết bao.”

Cô gái bên cạnh nói rất nghiêm túc, Cố Miểu nghe được cả người nổi da gà, “Được được, vậy cậu mang cậu ấy tới, để cho tớ góp ý.”

Khi trở lại đại viện thời gian vẫn còn rất sớm, Lục Niệm Niệm theo thói quen đi đường vòng, đầu tiên qua Tống gia, sau đó mới về nhà mình.

Đến cửa lớn Tống gia, Lục Niệm Niệm nhìn thấy một chiếc xe con màu đen quen thuộc, liếc nhìn đuôi xe là biển số X, cô mới nhớ tới, mình đã từng ngồi qua chiếc xe này, là xe của Tống Duẫn Hành.

Lục Niệm Niệm còn muốn lên tiếng chào hỏi, nửa ngày không nhìn thấy người, đang chuẩn bị về nhà.

Đi chưa được mấy bước, phía sau truyền đến âm thanh ôn nhu: “Lục Niệm Niệm.”

Cô nhanh chóng quay đầu, liền nhìn thấy một dáng người cao và thẳng, người đàn ông mặc âu phục từ trên xe bước xuống, chính là Tống Duẫn Hành.

Lục Niệm Niệm lễ phép hướng hân chào hỏi: “Chào chú.”

Không giống lần đầu tiên gặp mặt câu nệ, cô gái nhướn mày mỉm cười.

Nghe được xưng hô này, Tống Duẫn Hành không vui lắc lắc đầu, “Cháu gọi ta là chú nhỏ đi, giống Kim Triêu là được.”

Luôn cảm thấy gọi chú, nghe rất già, hân vẫn chưa tới ba mươi tuổi a!

Lục Niệm Niệm cười với hân, ngoan ngoãn đáp lại.

“Đúng rồi, cho chú phương thức liên lạc của cháu.” Nói xong, Tống Duẫn

Hành lấy điện thoại di động ra chuẩn bị ghi lại, lại bổ sung một câu: “Tốt nhất lưu lại tất cả các phương thức liên lạc.”

Lục Niệm Niệm sững sờ, hiển nhiên không hiểu vì sao chú ấy lại làm như vậy, nghi ngờ nói: “Chú nhỏ, tại sao đột nhiên lại muốn phương thức liên lạc của cháu?”

Tống Duẩn Hành nhú mày cười khế, ngữ khí lại có vẻ thần bí: “Cái này cháu đừng hỏi, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cháu.”

Lục Niệm Niệm chớp mắt nhìn hẩn, đôi mắt tròn xoe đột nhiên sáng lên: “Có phải là Tống Kim Triêu để chú làm việc này?”

Tống Duẩn Hành cười không nói, đôi mắt hoa đào đậm ý cười.

Lục Niệm Niệm trên mặt cũng cười theo: “Cháu biết chính là cậu ấy, khẳng định cậu ấy xấu hổ nên bảo chú ra mặt thay.”

“Chú nhỏ, cháu có thể tới bệnh viện thăm cậu ấy không?” Cô gái trước mặt đột nhiên hỏi.

Tình hình trước mắt hiển nhiên không được, viện điều dưỡng đều là người của Thẩm Mạn, hơn nữa bác sỹ điều trị của Kim Triêu tới rồi, muốn tới một lần cũng có chút khó khăn.

Thấy Tống Duẩn Hành lắc đầu, Lục Niệm Niệm theo bản năng liền nghĩ tới bệnh của Tống Kim Triêu, có phải là rất nghiêm trọng?

Lục Niệm Niệm vội vã từ trong cặp sách lấy ra bùa bình an, đưa cho Tống Duẩn Hành, dặn dò: “Nhờ chú đưa cho cậu ấy cái này, dặn cậu ấy nhất định phải mang theo người!”

Tống Duẩn Hành cau mày: “Cái này là?”

Lục Niệm Niệm trịnh trọng nói: “Đồ tốt!”

Khi Tống Duẫn Hành cẩn thận giao chiếc túi gấm cho Tống Kim Triều, cố ý lặp lại lời của cô gái nhỏ: “Đây chính là đồ tốt, cậu lúc nào cũng phải mang theo bên mình.”

Biết được cái này là Lục Niệm Niệm đưa cho cậu, Tống Kim Triều vốn dĩ muốn cự tuyệt, sau đó cầm chặt trong tay, tỉ mỉ xem.

Tống Duẫn Hành không nhìn được trêu ghẹo cậu, thuận tiện đem điện thoại mới cùng phương thức liên lạc đặt trên bàn, “Chà chà, vừa nãy không phải là không muốn sao, bây giờ sao lại thích như vậy?”

Thiếu niên rũ mắt, khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo, ánh mắt rơi xuống chiếc túi gấm, trên đó thêu một hàng bốn chữ nhỏ: “Một đời bình an”.

Ngón tay trắng lành lạnh nhẹ nhàng vuốt ve mấy chữ đó, ánh mắt Tống Kim Triều trở nên ôn hòa, lông mày lạnh lùng không kìm được giãn ra.

Túi gấm nhỏ mang theo mùi hương nhàn nhạt, thanh mát dễ ngủ, mang theo một mùi hương thấm vào ruột gan.

Tống Duẫn Hành thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ, chìa ra thẻ ngân hàng đưa cho cậu, vẻ mặt hiem khi nghiêm túc: “Đúng rồi, tấm thẻ này cho cháu, tiền Triệu Khải đưa cho cháu đều ở đây.”

“Không nghĩ tới cháu nhìn người rất chuẩn, Triệu Khải không nói hai lời, lại có thể mua lại tất cả các thiết kế.”

Trước ở Mỹ Tống Kim Triều cùng Triệu Khải từng gặp qua một lần, người đó cùng Tống Duẫn Hành đều lẫn vào một vòng, đối với thiên phú thiết kế của Tống Kim Triều, người đó cũng là vô tình phát hiện ra, Tống Kim Triều căn bản không ôm thái độ gì, không ngờ tới, Triệu Khải thật sự giữ

lời hứa, mua lại phương án thiết kế của cậu.

Khi cậu chuẩn bị đem những bản thiết kế còn lại cho Tống Duẩn Hành, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa quen thuộc, hai người trong phòng bệnh không tiếng động nhìn nhau.

Rất nhanh, giọng phụ nữ truyền tới, Thẩm Mạn nhú mày, rất rõ ràng là nói với Tống Duẩn Hành: “Trời không còn sớm nữa, cậu còn chưa đi?”

Người phụ nữ phong thái nổi bật bước vào cửa, giống như mới từ sự kiện vội vàng tới, còn chưa kịp tháo trang sức, một thân lễ phục màu đen hoa lệ phác họa thân hình hoàn mỹ của cô ta, cô ta đem áo ngoài màu nhạt đặt ở một bên, gương mặt quyến rũ nhìn về hướng Tống Duẩn Hành, biểu hiện có chút kiêu căng.

“Trời không còn sớm, cũng làm khó cô từ trường quay chạy tới.” Tống Duẩn Hành hững hờ nhếch môi, khóe miệng toát ra nụ cười nhạt, vẻ mặt lười biếng tựa ở trên ghế sofa, một chút ý tứ rời đi cũng không có.

Thẩm Mạn giống như nhẹ nhàng nhắc nhở, nhẹ nhàng một câu nói, nhưng lại làm cho lông mày anh tuần hờ hững, nhanh chóng thay đổi.

“Duẩn Hành, cậu nên trở về rồi.”

“Đừng để vị nào đó trong nhà cậu chờ lâu.”

Trong lòng biết Thẩm Mạn nói tới ai, Tống Duẩn Hành đen mặt đứng dậy, thu hồi vẻ ôn hòa lúc nãy, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ trở nên lạnh lùng, “Cô tốt nhất bớt lo chuyện người khác.”

Vị trong nhà kia hẳn luôn giấu rất tốt, người Tống gia căn bản không biết, Thẩm Mạn từ khi nào lại biết được.

Nói xong, Tống Duẫn Hành cầm lấy áo bên cạnh, trực tiếp rời đi.

Trong phòng bệnh trống rỗng chỉ còn lại Thẩm Mạn và Tống Kim Triều.

Ánh mắt dời về phía người ở bên cạnh, Thẩm Mạn lạnh giọng mở miệng: “Tôi đã nói qua với Keon, tốt nhất cậu nên quay lại Mỹ.”

Nói xong, cô có chút mệt mỏi dựa trên ghế sofa, khuôn mặt quyến rũ như ngọc không chút hơi ấm, thái độ của cô đối với Tống Kim Triều vẫn như vậy, ngoại trừ ở trước mặt Tống Trí Viễn, sắc mặt của cô ta mới có chút chuyển biến.

Mày cậu thiếu niên khê động, khóe miệng cong lên hiện lên mấy phần trào phúng, ánh mắt u ám, không biết đang suy nghĩ gì.

Một tháng gần đây, Thẩm Mạn thông báo rất đầy đủ, ngay cả khi Tống Kim Triều tới viện điều dưỡng, cũng là cô ta giành ra một chút thời gian rảnh, đối với Tống Kim Triều, đây là người cô ta không muốn nhìn thấy nhất, nhưng Tống Kim Triều lại là con trai duy nhất của Tống Trí Viễn, cho dù cô có làm gì, Tống Trí Viễn vĩnh viễn đứng về phía con trai của ông ta, huống chi người này còn là một bệnh nhân.

Thẩm Mạn nghĩ đến vô số biện pháp đem Tống Kim Triều ở lại nước Mỹ, cậu an tĩnh sống ở đó bốn năm, mà cô ta cũng có thể từ trong thống khổ, mệt mỏi bước ra, cô ta mặc kệ trong lòng Tống Kim Triều có bao nhiêu thống khổ, cô ta vì cậu mà mất đi con trai của mình cũng chính là sự thật.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt quyến rũ của người phụ nữ đột nhiên cứng ngắc, dung nhan quyến rũ tinh xảo lộ ra mấy phần đau khổ, ánh mắt nhìn về phía cậu thiếu niên: “Tôi làm như vậy là muốn tốt cho cậu, cậu cũng biết, ba của cậu ông ta luôn ủng hộ tôi.”

Từ trong miệng cô ta nghe thấy tên Tống Trí Viễn, mày cậu thiếu niên rõ

ràng càng nhúu chặt, chỉ là khoe môi khẽ nhếch lên, lộ ra trào phúng càng thêm sâu.

Khi Thẩm Mạn rời đi, keon mới vừa từ bên ngoài trở về, gặp thoáng qua người phụ nữ dung mạo quyến rũ, thu lại dáng vẻ ôn hòa rộng lượng, lúc này càng thêm lạnh lùng xa cách.

Nhìn vẻ mặt Thẩm Mạn khó chịu, keon vừa nghĩ tới người trong phòng bệnh, vội vàng chạy vào, rất sợ Tống Kim Triều bị kích thích, lần thứ hai phát bệnh.

Hình ảnh trong tưởng tượng không giống thực tế chút nào, cậu thiếu niên trong phòng bệnh lật lật điện thoại trong tay xem gì đó, môi hồng răng trắng cùng dáng vẻ ngày thường không khác biệt lắm, Keon lúc này mới thở một hơi nhẹ nhõm.

Do vậy hần nhẹ nhàng rời đi, nhìn thấy vẻ mặt Tống Kim Triều, hần thức thời không tới quấy rầy.

Lúc này trong phòng bệnh.

Tống Kim Triều xem tờ giấy trong tay, trên giấy viết mấy phương thức liên lạc: QQ, wechat, số điện thoại di động thậm chí weibo.

Tất cả những thứ này đều là Tống Duẫn Hành nói với Lục Niệm Niệm là muốn, Tống Kim Triều không thể không khâm phục, hiệu suất làm việc của người chú nhỏ này của cậu, vẫn rất toàn diện.

Cậu mở điện thoại của chính mình, từ mục đầu tiên bắt đầu tìm kiếm phương thức liên lạc của Lục Niệm Niệm.

Tìm QQ, cậu phát hiện ra khi thêm cô làm bạn tốt, cần phải trả lời câu hỏi chính xác, mà khi nhìn tới câu hỏi, con người cậu thiếu niên trở nên trầm mặc

vẻ mặt dần biến hóa, lông mày tinh xảo vì nghi hoặc, nhả lại thành một cái rãnh mờ nhạt.

Câu hỏi: Người tớ thích nhất là ai?

Suy nghĩ một chút, khóe môi Tống Kim Triều cong lên, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng gõ chữ, nhìn ba chữ kia, khi cậu ấn nút xác nhận, cậu không được tự nhiên liếm liếm môi, càng có chút sốt sắng.

Cũng không biết cậu lấy tự tin từ đâu ra, nhập vào tên của chính mình, khi màn hình hiện ra chữ “Trả lời sai” mới cảm thấy bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Thiếu niên chậm chậm rũ mắt, tầm mắt như cũ vẫn dừng trên dòng chữ kia, yên lặng một lúc, cậu cau mày trầm tư suy nghĩ, vẫn đang suy nghĩ về đáp án chính xác của câu hỏi, dường như đang âm thầm phân cao thấp.

Trầm mặc một lúc, cậu nghĩ tới một người, tên người này cậu từng từ trong miệng Lục Niệm Niệm nghe qua.

Tống Kim Triều nhanh chóng nhập vào ba chữ đó, đáp án chính xác.

Nghĩ đến Lục Niệm Niệm tặng cậu tuyển tập abum đó, trên trang bìa là người đàn ông ăn mặc hoa hòe, nghe cô nói, đây là thần tượng của cô.

Trầm mặc, không có tiếp tục thêm bạn tốt, cậu mặt không cảm xúc ấn nút quay lại, ánh mắt rơi vào chuỗi ID nào đó, động tác trở nên hơi do dự, chỉ sợ lại là câu hỏi khảo nghiệm, sẽ nhanh chóng đuổi hết nhần nại của cậu.

Nhìn thấy cái đầu màu xanh lam là avatar đại diện, Tống Kim Triều gửi đi nghiệm chứng: Tớ là Tống Kim Triều.

Khi Lục Niệm Niệm nhận được tin tức, đã là chín rưỡi tối.

Tống Kim Triều vẫn luôn cầm di động, khi điện thoại rung lên, trên màn hình hiện ra một dòng chữ: “Đối phương mời bạn trò chuyện Video”.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 29: Niệm Niệm Mau Nhìn, Anh Chàng Đẹp Trai Đó Hình Như Đang Qua Đây

Cuộc gọi video tới bất ngờ khiến cho cậu không kịp ứng phó, Tống Kim Triều mặt căng cứng còn đang do dự, may mắn thay giây tiếp theo, đối phương nhanh chóng kết thúc cuộc gọi video.

Tống Kim Triều nhìn điện thoại di động, tiếp đó trong khung chat không ngừng nhảy ra các tin nhắn.

Niệm Niệm: Kim Triều! Là cậu à!

Niệm Niệm: Tớ vừa trượt tay, quá kích động.

Niệm Niệm: Không dọa cậu sợ chứ?

Niệm Niệm: Tớ mới tan học, vừa mới về tới nhà, tiết tự học buổi tối kết thúc hơi muộn, cậu có phải đã ngủ rồi?

So với bản thân mình, tốc độ đánh chữ của cô cực kỳ nhanh, Tống Kim Triều cau mày đang dần hồi phục, khung chat lại hiện ra một tin nhắn.

Niệm Niệm: Chờ chút, cậu có thật sự là Tống Kim Triều không?

Đầu bên kia điện thoại, Lục Niệm Niệm trầm tư nhìn avatar của đối phương, đó là một cô gái mặc bikini, tóc vàng mắt xanh, vóc dáng mỹ nữ nóng bỏng, đây thật sự là Tống Kim Triều sao? Cùng phong cách của cậu

không giống nhau...

Lẽ nào Tống Kim Triêu yêu thích loại này? Lục Niệm Niệm hoài nghi liếc nhìn thân hình xẹp lép của bản thân mình, quyết đoán lắc lắc đầu, người này khẳng định không phải là cậu!

Không biết tại sao cô lại hỏi như vậy, Tống Kim Triêu mặt lạnh cau mày, vẻ mặt trịnh trọng trả lời: Tớ là Tống Kim Triêu, không lừa cậu.

Lục Niệm Niệm lắc đầu, trả lời: Avatar không giống cậu.

Nói đến avatar, lúc này Tống Kim Triêu mới chú ý tới hình hiển thị trong khung chat, nhìn kỹ, gương mặt tuần tú tức khắc trở nên âm trầm.

Cái này là Tống Duẩn Hành giúp cậu đăng ký tài khoản, avatar cũng là tên đó giúp cậu chọn.

Lục Niệm Niệm vẫn còn hoài nghi thân phận đối phương, nghĩ tới ngày hôm qua Tống Duẩn Hành tự mình muốn phượng thức liên lạc của cô, nói không chừng đối phương không phải Tống Kim Triêu mà là Tống Duẩn Hành, vì vậy cô đang chuẩn bị lên tiếng chào hỏi, chào chú nhỏ.

Một lần nữa trở lại khung chat, đối phương đã thay đổi avatar, Lục Niệm Niệm hơi nghi hoặc một chút, mở avatar ra nhìn, mới phát không hiện đó là bức tranh, trên bức tranh chỉ có một đôi mắt rất đẹp, giống như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ chưa hoàn thiện.

Nhìn đối phương chỉ gửi tới hai tin nhắn.

Tớ là Tống Kim Triêu.

Tớ là Tống Kim Triêu, không lừa cậu.

Lục Niệm Niệm đột nhiên kinh ngạc, lần này rốt cục tin tưởng, cô thật sự

số chó ngáp phải ruồi, Tống Kim Triều lại chủ động thêm cô trên wechat!

Niệm Niệm: Cậu bây giờ ở đâu? Tớ nghe bà Tống nói, cậu bị ốm nằm viện, hiện tại khá hơn chút nào chưa?

Nhìn thấy một loạt chữ, thiếu niên lạnh lùng dần trở nên ôn hòa hơn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng điểm, ánh đèn bên cạnh cậu chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt.

Vì vậy cậu trả lời: Tớ rất tốt.

Niệm Niệm: Cuối tuần tớ có đi chùa một chuyến, chỗ đó bùa bình an rất hiệu nghiệm, cậu nhất định phải luôn mang theo bên người.

Chính cô là người nhờ chú nhỏ mang túi gấm tới hay sao?

Mày Tống Kim Triều khê động, tay duỗi vào trong gối đầu, lấy ra túi gấm, khoe môi hơi cong lên, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Cậu trả lời: “Tớ sẽ luôn mang theo bên người.”

Giống như một loại bảo đảm, tuy rằng cô không nhìn thấy, nhưng Tống Kim Triều vẫn trịnh trọng mà đem túi gấm đặt vào trong túi áo của mình.

Niệm Niệm: Cậu lúc nào xuất viện? Tớ có thể đến thăm cậu không?

Lục Niệm Niệm chọn một icon gửi qua, một con mèo sữa giơ chân trước lên, tội nghiệp mà nhìn cậu.

Kim Triều: Qua một thời gian ngắn nữa sẽ xuất viện, đừng tới thăm tớ.

Tuy rằng cậu từ chối, trong lòng Lục Niệm Niệm vẫn không từ bỏ, cô đột nhiên nhớ tới, trước Tống Kim Triều bởi vì dị ứng nằm viện, bên ngoài phòng bệnh một đám vệ sỹ đứng, lần này có phải cũng như vậy?

Nghĩ đến thiếu niên gầy gò bị giam trong phòng bệnh, Lục Niệm Niệm không yên lòng, hỏi: Cậu có bị bắt nạt hay không? Cây gậy gỗ đó có mang theo không?

Nói đến cây gậy gỗ, Tống Kim Triều đặt ở phòng thay quần áo, ngay chỗ ngoặt.

Vì vậy cậu trả lời: Tôi không bị bắt nạt, có mang theo.

Nhìn thấy dòng chữ này trong khung chat, ánh mắt Lục Niệm Niệm ôn nhu, không nhin được mỉm cười, gó má trắng nõn lộ ra hai lúm má đồng tiền nhàn nhạt, khóe môi cong cong.

Lúc này Lục gia

Lục Niệm Niệm làm bài tập, cứ cách năm giây tầm mắt lại hướng về điện thoại di động một lần, rất sợ bỏ qua tin nhắn của Tống Kim Triều.

Nghĩ tới cuộc hẹn của hai người lúc trước, Lục Niệm Niệm để bút xuống, gõ ra một đoạn thoại gửi qua: Cậu nói lần trước tuần sau gặp, tuần sau cụ thể là khi nào?

Hôm nay đã là thứ năm, qua mấy ngày nữa là cuối tuần, “Tuần sau” trong miệng hẳn sẽ trôi qua.

Tống Kim Triều cup mắt, nhìn thấy dòng chữ này do dự một giây, ánh mắt lạnh lạnh, môi mỏng mím lại, như là đang suy nghĩ, ngày mai nên như thế nào để trốn đi.

Mắt Lục Niệm Niệm không chớp nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, trong lòng vừa mong chờ lại sốt sắng, liếc nhìn thời gian, lo lắng có phải cậu đã đi ngủ rồi không.

Một lúc sau đó, đối phương gửi tới một tin nhắn.

Kim Triều: Ngày mai gặp.

Lục Niệm Niệm nhìn chăm chú điện thoại một lúc lâu, rất sợ mình bị ảo giác, cô kích động đập đầu vào trong chăn, sau khi lặn một cái, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, tim đập rất nhanh, giống như giấu con thỏ.

Ngày hôm đó bạo gan hôn Tống Kim Triều, cô cũng không kích động như vậy, mà khi cậu nói ngày mai gặp, có được tính là lần đầu hai người hẹn hò?

Đối phương chậm chạp chưa đáp lại, Tống Kim Triều còn tưởng rằng cô đã ngủ, Keon gõ cửa tiến vào, cầm theo dung dịch thuốc ngủ.

“Muộn như vậy, còn chưa nghỉ ngơi sao?” keon cho rằng cậu lại theo thói quen mất ngủ, cân nhắc liều lượng mình mang tới không biết có đủ hay không.

Tống Kim Triều nâng mắt nhìn hắn, sau khi để điện thoại di động xuống lắc đầu, nghe được âm thanh nhàn nhạt, lạnh lẽo: “Ngày mai tôi phải ra ngoài một chuyến.”

Nghe vậy, keon sững sờ, lập tức cân nhắc tới tình hình, không tán thành mà còn phủ định: “Bên ngoài đều là người của Thẩm Mạn, cậu muốn ra ngoài, rất khó.”

Tống Trí Viễn ở trong bộ đội dài ngày, số lần đến rất ít, toàn bộ viện điều dưỡng dường như đều là người của Thẩm Mạn, mà những người vệ sỹ canh giữ ngoài cửa kia càng một tắc cũng không rời, nếu là đi ra ngoài, khẳng định cần phải được sự đồng ý của người phụ nữ kia.

Biết rõ Thẩm Mạn độc đoán, chuyên chế, trong lòng keon vẫn còn có chút không sáng tỏ, nếu như xảy ra chuyện, Kim Triều cùng cô ta xảy ra xung đột,

tạo thành hậu quả gì hăn cũng không dám nghĩ tới.

Thiếu niên mặt không cảm xúc đứng dậy, đường nét gương mặt tuần tú trở nên lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bóng lưng thẳng tắp nhìn có chút cô độc lại tiêu điều, keon liếc mắt nhìn cậu, Tống Kim Triều ánh mắt hờ hững, gió đêm phất quá, thổi tung tóc mái trên trán cậu.

Cậu nói: “Tôi phải đi.”

Thiếu niên ánh mắt lạnh lạnh, môi mỏng mím lại, vẻ mặt mang theo vẻ không cho phép từ chối.

Hiếm khi thấy cậu kiên trì như vậy, keon tiến lên vỗ vỗ bờ vai cậu, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp: “Vậy tôi chỉ có thể thử xem, hay là ngày mai cần dựa vào chính cậu.”

Tống Kim Triều không nói nữa, ánh đèn màu trắng phác họa đường nét tuần mỹ của cậu, lại giống như giấu đi một tầng sương mù mỏng trong đó.

keon vẫn là không nhịn được bát quái: “Kim Triều, cậu sốt ruột như thế có phải là muốn gặp người nào đó?” Trong lòng hăn cân nhắc, người Kim Triều muốn gặp có lẽ không tầm thường.

“Có phải là cô bé kia?”

Tống Kim Triều liếc hăn, lông mi dài và mềm không nhúc nhích.

Xem vẻ mặt này, Keon không dấu vết thu hồi ánh mắt, bộ dáng đột nhiên hiểu ra, mỉm cười nói: “Nếu là gặp bạn gái, tôi hoàn toàn kiên trì, ngày mai cậu nhất định phải đi.”

“Xem ra đêm nay không cần tiêm thuốc ngủ.” Nói xong, keon nhướn mày, cầm lấy bình thuốc trong tay, dĩ nhiên đã xếp Lục Niệm Niệm vào liệu

trình điều trị của Tống Kim Triều.

Ngày hôm sau, vì hưng phấn mà cả đêm không ngủ, khi Lục Niệm Niệm tỉnh thần phần chấn mang theo hai mắt gấu trúc, xuất hiện trước mặt Cố Miếu, nha đầu kia nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, thân thiết hỏi: “Tối hôm qua cậu đi làm trộm cướp sao? Một đêm không ngủ?”

Lục Niệm Niệm trừng mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ cười tươi rói, mặt mày ý cười không giảm nói: “Tớ là hưng phấn không ngủ được.”

Cố Miếu khà khà hai tiếng, đưa tay đỡ cằm trắng nõn mềm mại của cô: “Dáng vẻ tươi cười đầy mặt của cậu đây là có ý gì.”

“Tớ đang hoài nghi cậu tư xuân.” Cố Miếu lặng lẽ híp mắt tới trước mặt cô, dán vào bên tai cô ngữ khí thần bí.

Lục Niệm Niệm sững sờ, theo bản năng sờ sờ mặt, hỏi cô: “Rõ ràng như vậy sao?”

Cố Miếu gật đầu, hai mắt lóe lên tia bát quái: “Hôm nay cậu có phải có chuyện gì vui? Vui vẻ như vậy?”

Nghĩ tới hôm nay có thể gặp mặt Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm gật đầu lia lịa, đoán việc này chính là việc vui nhất trong tuần.

Thẳng tới khi buổi chiều tan học, tối thứ sáu không có tiết tự học, Lục Niệm Niệm cùng Cố Miếu thu dọn cặp sách, Thẩm Khiết phía sau chạy tới, nói muốn đi cùng bọn họ.

Cố Miếu không lên tiếng, cau mày không vui, Thẩm Khiết người này dường như không có mắt, cho dù cô cùng Niệm Niệm bày ra bộ dáng không yêu thương, nhưng người này luôn là khuôn mặt tươi cười xuất hiện.

Ba người ra khỏi phòng học, Lục Niệm Niệm mới nghĩ đến một chuyện, điện thoại di động của cô bỏ quên ở nhà, mà Tống Kim Triều nói hôm nay gặp, giống như cũng chưa có nói rõ ràng, thời gian, địa điểm cụ thể.

Cẩn thận nghĩ lại, Lục Niệm Niệm ủ rũ hạ mắt, vậy phải làm sao bây giờ.

Thẩm Khiết đeo cặp sách đi bên cạnh Lục Niệm Niệm, cùng người này đi cùng nhau cả tuần nay rồi, cô dường như cũng không có nhìn thấy bóng dáng Trần Tương Xán.

Cố Miếu nhìn vẻ mặt Lục Niệm Niệm có vẻ gì đó không đúng, vốn định hỏi dò tình hình, Thẩm Khiết bên cạnh nhẹ nhàng mở miệng: “Niệm Niệm, hôm nay cậu cũng là ngồi xe bus về sao?”

Lục Niệm Niệm gật đầu, không muốn nói chuyện một chút nào.

Cố Miếu âm thầm lờm một cái, ba người theo đoàn người tan trường chậm chạp tiến về phía trước.

Thẩm Khiết nhìn bốn phía: “Vì sao Trần Tương Xán không đi cùng cậu?”

“Tớ nghe nói hình như các cậu đang hẹn hò.”

Người bên cạnh thử thăm dò nói xong, Lục Niệm Niệm cau mày còn chưa mở miệng, Cố Miếu bên cạnh nghe xong phần nộ lửa giận tăng vọt.

Ai nói bọn họ là đối tượng của nhau, rõ ràng là hàng xóm, nói mò cái gì vậy.”

Cố Miếu cùng Thẩm Khiết bị ngăn cách bởi Lục Niệm Niệm, nghe ra ngữ khí của Cố Miếu không vui, Lục Niệm Niệm vẻ mặt không vui hướng về phía Thẩm Khiết giải thích: “Tớ cùng Trần Tương Xán là hàng xóm kiêm bạn tốt, về sau cậu cũng đừng nói tớ có đôi như vậy, chúng tớ không muốn phản ứng

với cậu.”

Ngữ khí của Lục Niệm Niệm không tốt, nói xong nhìn về phía Cố Miếu bên cạnh: “Tiểu Miếu, cậu nói có đúng không?”

Cố Miếu lập tức hiểu ý, ăn ý phối hợp, còn kém chút nữa là dùng lỗ mũi đối diện với Thẩm Khiết: “Đúng, bọn tớ đều không ưa cậu!”

Không ngờ tới hai người này một chút nở mặt cũng không lưu lại, nói ra lời như vậy, Thẩm Khiết tức đến mặt đỏ bừng, kính trên sống mũi run rẩy, giống như tức giận không hề nhẹ.

Cố Miếu một tay đặt trên vai Lục Niệm Niệm: “Đi thôi, chúng ta ngồi xe về.”

Hai người hòa theo dòng người ra tới cửa trường học, Lục Niệm Niệm cúi đầu chỉ lo bước đi, người bên cạnh giống như phát hiện ra chuyện lớn, Cố Miếu hưng phấn vỗ một cái lên vai Lục Niệm Niệm.

“Niệm Niệm, cậu mau nhìn! Có một anh chàng đẹp trai!” Cố Miếu ngữ khí có chút phấn khởi, hai mắt lóe lên ánh sáng long lanh.

“Chính là người đó, cậu mau nhìn! Người này đẹp trai quá đi!”

Cố Miếu vẫn cảm thấy Trần Tương Xán đã cực kỳ ưu tú, thông minh hơn nữa còn biết đánh nhau, nhưng hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy nam sinh có bộ dáng như vậy.

Âm thanh Cố Miếu hưng phấn khó tránh khỏi có chút chói tai, Lục Niệm Niệm cau mày chậm rì rì ngẩng đầu, theo ánh mắt của cô nhìn sang, trước cửa trường học dòng người như thủy triều, bậc thang cách đó không xa có một người đang đứng.

Khoảng cách hơi xa, chỉ có thể nhìn thấy các đường nét mơ hồ, không ít học sinh bước qua bên cạnh người đó, đều không nhận được quay đầu lại liếc nhìn cậu nhiều thêm một chút.

Không giống những học sinh xung quanh đều mặc đồng phục, thiếu niên mặc một chiếc áo màu đen ngắn tay, chiếc quần dài màu đen, thân hình tuấn mỹ đứng giữa đám người, vô cùng bắt mắt.

Người kia có chút quen thuộc, hai cô gái bước về phía trước mấy bước, khoảng cách gần hơn, khi nhìn rõ người đứng cách đó không xa, tim Lục Niệm Niệm nhảy lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên chậm chạp.

Người đứng ở nơi đó rõ ràng là Tống Kim Triêu.

Cậu làm sao lại đến trường học của mình? Hơn nữa còn biết thời gian cô tan học, Lục Niệm Niệm trừng mắt nhìn, xác nhận chính mình không có nhìn lầm.

Cố Miểu nhìn thấy ánh mắt cô nhìn thẳng về phía trước, cũng không nhận được si mê: “Nam sinh đó thật sự quá đẹp trai, cậu nhìn thân hình người đó, còn có làn da, chà chà.”

Bên cạnh thỉnh thoảng có một vài cô gái đi qua, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, đẹp trai của Tống Kim Triêu, đều không nhận được nhìn trộm cậu.

Lục Niệm Niệm liếm môi, chuẩn bị đi tới.

Cách đó không xa, lúc này người đó xoay người, ánh mắt u ám, lạnh lạnh xuyên qua biển người, dừng trên người cô.

Thấy anh chàng đẹp trai đó nhìn qua, Cố Miểu kích động, căng thẳng kéo cánh tay Lục Niệm Niệm, “Niệm Niệm mau nhìn, người đó giống như đi về hướng này!”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 30: Trước Khi Đi, Cậu Có Thể Hôn Tớ Không

Theo chuyển động của cậu thiếu niên, ánh mắt người xung quanh đều không tự chủ được dõi theo cậu, thẳng tới khi chân dài của người đó bước đi, cuối cùng dừng trước mặt nữ sinh mặc đồng phục học sinh.

Anh chàng đẹp trai trong miệng sao lại dừng trước mặt, Cố Miếu kinh ngạc trợn to hai mắt, ánh mắt lấp lánh nhìn người đó, còn không quên lặng lẽ kéo góc áo Lục Niệm Niệm.

Lục Niệm Niệm cười như hoa nở, tự nhiên mà đưa tay qua.

Tới tận khi cô gái bên cánh lòe kéo anh chàng đẹp trai rời đi, Cố Miếu kinh ngạc há to miệng, hoàn toàn có thể nhét được một quả trứng gà.

Học sinh ra vào không ngừng trước cổng trường, Lục Niệm Niệm không ngừng lôi kéo Tống Kim Triêu, đem người kéo tới ven đường. Cô luôn cảm thấy người xung quanh nhìn quá nhiều, nữ sinh ngấp nghé sắc đẹp của Tống Kim Triêu khẳng định không ít.

Đặc biệt là Tống Kim Triêu đẹp trai như vậy, cô càng muốn đem cậu giấu đi.

“Kim Triêu, sao cậu lại đến đây?” Kinh ngạc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, tim Lục Niệm Niệm lúc này vẫn đập hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Khi này từ trong dòng người nhìn thấy cô, Tống Kim Triều đột nhiên cảm thấy giờ khắc này có chút kỳ lạ, lại giống như chèo thuyền ngược gió, muốn tìm một chiếc buồm để trú thân, mà cô giờ khắc này ở trước mặt cậu, mắt cười cong cong, vui vẻ trong mắt không hề che giấu.

Tống Kim Triều nhìn cô, âm thanh trầm thấp, chậm rãi, vẻ mặt lạnh lùng lặng lẽ rút đi, thêm mấy phần thân thiết: “Tớ muốn gặp cậu.”

Lục Niệm Niệm ý cười trên mặt không có ngừng lại, lúc này ngược mắt nhìn cậu, mắt hạnh trong suốt mang theo ý cười dịu dàng, lông mi thật dài khẽ run: “Cậu rất thông minh, biết tới trường tìm tớ.”

Lúc nghỉ hè, Lục Niệm Niệm từng ở trước mặt cậu nhắc tới tên trường học một lần, không nghĩ tới cậu lại nhớ rõ, hơn nữa còn nhớ rõ ràng thời gian cô tan học.

Cách đây không xa Cổ Miếu nhìn thấy cảnh này, trong đầu đột nhiên rõ ràng, có thể tên nhóc đẹp trai đó, chính là người mà Niệm Niệm thường nhắc tới, con chó cắn lỗ tai cô...

Tống Kim Triều cùng Lục Niệm NIệm đi bộ tới điểm dừng xe buýt, cùng lúc đó Cổ Miếu vô cùng thức thời ngồi trên xe về nhà.

Người tới người lui ở cổng trường học, thỉnh thoảng cũng có một vài học sinh đẩy xe đạp bước ra, khi Trần Tương Xán đạp xe tới, vừa vặn nhìn thấy hai bóng người quen thuộc phía trước.

Thiếu niên thân hình tuấn mỹ, cao gầy, cô gái gầy gò, mềm yếu, chỉ là bóng hình hai người vô cùng xứng đôi.

Trần Tương Xán mặt không cảm xúc quay đầu, chọn đường khác để về nhà, phía sau có mấy đàn em vội vàng đuổi theo, Lục Niệm Niệm nhìn thấy thân ảnh mơ hồ đấy, chỉ cảm thấy nghi hoặc.

Khi đợi xe ở điểm dừng xe bus, Lục Niệm Niệm không nhìn được tiến tới gần Tống Kim Triêu, nhỏ giọng nói: “Kim Triêu, cậu không cảm thấy có chút kỳ lạ sao?”

Nghe vậy, Tống Kim Triêu nhú mày, nghi hoặc mà nhìn cô.

Ánh mắt Lục Niệm Niệm rơi vào chiếc xe màu đen cách hai người không xa, từ lúc qua đường tới tận khi đến điểm dừng xe bus, chiếc xe màu đen này vẫn luôn đi theo bọn họ.

“Chiếc xe đó giống như theo dõi chúng ta.” Cô gái dè dặt nói, vẻ mặt có chút sốt sắng, Tống Kim Triêu theo ánh mắt của cô nhìn sang, chiếc xe màu đen đó là Keon, người trong xe cũng là người của cậu.

Con người Tống Kim Triêu trầm đi, ngữ khí nhàn nhạt giải thích: “Hắn là tài xế của tớ.”

Hôm nay Keon mượn danh nghĩa một mình trị liệu, cùng cậu tới phòng trị liệu tư nhân, mạnh mẽ đem bốn người vệ sỹ đứng ngoài cửa chặn lại, may mắn khi phòng trị liệu ở ngay tầng 1, hai người thay phiên nhau đi vào, vì không để người của Thẩm Mạn nghi ngờ, Keon cũng thuận tiện đi theo ra ngoài.

Cậu thề son sắt bảo đảm, chắc chắn sẽ không làm kỳ đà cản mũi.

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm gật đầu, hóa ra là tài xế...

Mà người bên cạnh dường như thật sự muốn cùng cô ngồi xe bus, Lục Niệm Niệm không nhìn được nhắc nhở: “Vậy cậu muốn cùng tớ ngồi xe bus sao?”

Thiếu niên cup mắt nhìn cô, lông mi dài ôn hòa, khẽ mím môi nở nụ cười: “Ừm, tớ đưa cậu về nhà.”

Nghe được câu nói đó, Lục Niệm Niệm cúi đầu, khóe môi khẽ giương lên, không tiếng động nở nụ cười, Tống Kim Triêu cao hơn cô rất nhiều, ánh mắt lạnh lạnh dõi theo động tác của cô, cuối cùng rơi trên tai trắng ngần loáng thoáng chút đỏ của cô, đáy mắt dần trở nên thâm trầm.

Cậu vẫn để tâm, chuyện đêm đó cần cô.

Tuyến xe về nhà, nửa tiếng mới có một chuyến, hai người lên xe, Lục Niệm Niệm vội vã lôi kéo Tống Kim Triêu ngồi vào hàng cuối cùng.

Thứ sáu học sinh về nhà đặc biệt nhiều, có rất nhiều học sinh ở ký túc xá, rất nhanh trong xe đầy ắp người.

Lục Niệm Niệm đem túi sách ôm vào trong ngực, từ bên trong lục tung mọi thứ giống như tìm kiếm cái gì đó.

Tống Kim Triêu nhìn cô, rất nhanh nhìn thấy cô gái từ bên trong túi sách lấy ra một chiếc hộp gỗ, bên trong giống như là một sợi dây màu đỏ.

Cô gái nhanh chóng đem sợi dây giấu trong lòng bàn tay, ánh mắt trong suốt vội vàng chuyển động, vẻ mặt cô thần bí tiến tới trước mặt cậu, ngữ khí trong trẻo: “Cậu đoán xem, tớ chuẩn bị tặng cậu cái gì?”

Cậu hạ mắt, lông mi đen khẽ động, ánh mắt rơi trên ngón tay trắng, tinh xảo của cô gái.

Tống Kim Triêu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Quả nhiên, Lục Niệm Niệm cười híp mắt mở lòng bàn tay ra, một sợi dây màu đỏ có gắn hạt đậu phía trên xuất hiện.

“Đây là vòng tay, cậu có thích hay không?” Lục Niệm Niệm coi như bảo vật, khóe môi cong cong, trong mắt ẩn chứa tia sáng lung linh.

Tống Kim Triều sững sờ, con người hẹp dài tràn ra ý cười nhu hòa.

Cậu gật đầu, ừ một tiếng.

Lục Niệm Niệm nghe xong, đôi mắt biến thành hình trăng lưỡi liềm: “VẬY tớ giúp cậu đeo.”

Nói xong, cô đưa tay ra, bắt lấy tay của Tống Kim Triều, đem sợi dây nhân duyên màu đỏ nghiêm túc buộc trên cổ tay cậu.

Làn da của cậu rất trắng, ngay cả cổ tay cũng mang lại một cảm giác đẹp đẽ, cùng sợi dây nhân duyên màu đỏ này vô cùng xứng đôi.

Tay của cô gái vô ý chạm vào làn da cậu, Tống Kim Triều cup mắt, ánh mắt dõi theo đôi tay trắng nõn tinh tế kia, con người đen như mực của cậu dừng trên mặt trắng nõn, sạch sẽ của cô gái.

Cô mím môi, tóc bên tai xõa xuống dán trên gò má, có một sợi rơi trên khóe môi cong cong của cô, ánh nắng ngoài cửa sổ xuyên qua dừng trên sống mũi tinh tế, loại bỏ bóng tối nhàn nhạt.

Tống Kim Triều ánh mắt tối sầm, nhẹ nhàng đưa tay ra, giúp cô vén lọn tóc xõa ở khóe môi về phía sau tai.

Ngón tay của cậu khớp xương rõ ràng, mỗi một động tác đều thể hiện vẻ văn nhã, trong xe có không ít người đã chú ý đến hành động của hai người, phần lớn là nữ sinh mặc đồng phục học sinh, sau khi chứng kiến ánh mắt ôn hòa của cậu thiếu niên, không nhịn được tâm xuân nảy mầm.

Lục Niệm Niệm suy nghĩ một chút, hay là tốt nhất không nói trước mặt cậu, cái này là sợi dây nhân duyên, “Cái này cậu lúc nào cũng cần phải mang theo bên người, nó cùng bùa bình an đều quan trọng như nhau.”

Lục Niệm Niệm trịnh trọng từ trong túi sách móc ra hai sợi dây màu đỏ giống như vậy, không nói hai lời đưa cho Tống Kim Triều: “Còn có hai sợi dây này cậu trước tiên cầm lấy, nếu như sợi dây này đứt hoặc mất, có thể lấy ra dùng.”

Tống Kim Triều lặng lẽ nhận lấy, tuy không hiểu rõ tình hình, nhưng cũng trịnh trọng đem sợi dây bỏ vào trong túi áo.

Xuống xe, Tống Kim Triều không nói một lời cầm túi sách của Lục Niệm Niệm, hai người song song đi tới.

Từ trạm dừng xe bus cách đại viện không xa, Lục Niệm Niệm đi rất chậm, Tống Kim Triều yên lặng đi theo bên người cô, hai người ai cũng không nói chuyện, bầu không khí như vậy nói gì cùng trở nên dư thừa.

Hai người sóng vai đi cùng nhau, Lục Niệm Niệm mới cảm thấy người bên cạnh vừa cao vừa lớn, tuy rằng gầy, nhưng mang lại cảm giác an toàn tuyệt đối, cả người cô lại có vẻ nhỏ bé yếu đuối.

Trầm mặc một lúc, Lục Niệm Niệm thân thiết mở miệng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cậu: “Kim Triều, bệnh của cậu nghiêm trọng lắm sao?”

Người bên cạnh lắc đầu, mím môi không muốn nói chuyện.

Lục Niệm Niệm không thể làm gì khác hơn là lắc nhai một mình, nghĩ đến đại hội thể dục thể thao cuối tháng, tới lúc đó không cần tới lớp, hơn nữa người ngoài trường cũng có thể tới xem thi đấu, sau khi suy tư cô mở miệng: “Cuối tháng này trường tổ chức đại hội thể thao, cậu có thể tới không?”

Tống Kim Triều không có trả lời ngay, đối mặt với đám người âm ỉ huyền não, cậu hiển nhiên có chút lực bất tòng tâm.

Lục Niệm Niệm vội vàng nói: “Tớ tham gia rất nhiều hạng mục, nếu cậu

có thể tới, tớ nhất định nắm chắc giải nhất!”

Nếu như “Tứ chi phát triển” cũng được coi là ưu điểm, đại hội thể thao lần này nhất định là cơ hội tốt nhất để cô phát triển mình.

“Kim Triều, cậu muốn tới chứ?” Lục Niệm Niệm nói xong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu.

Tổng Kim Triều theo bản năng cự tuyệt người tiếp xúc, rõ ràng muốn cự tuyệt, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã trở thành thỏa hiệp.

Cậu gật đầu, vẻ mặt trầm lặng hiển nhiên vô cùng nghiêm túc.

Khóe miệng Lục Niệm Niệm ý cười càng sâu, tay cô chậm rãi đưa tới, ngón tay mềm mại, tinh tế nhẹ nhàng dán vào lòng bàn tay cậu, lại từ khe hở của những ngón tay tiến vào, biến thành mười ngón tay đan vào nhau.

Cảm giác như vậy rất tốt.

Tốc độ bước chân của Lục Niệm Niệm rất chậm, Tổng Kim Triều cực kỳ phối hợp bước đi bên cạnh cô, đôi chân thon dài yên lặng phối hợp với cô, lấy tốc độ rùa tiến về phía trước.

Đến cửa Lục gia, Lục Niệm Niệm vốn dĩ muốn mang theo Tổng Kim Triều về nhà ăn cơm tối, nhưng thấy cách đó không xa chiếc ô tô con màu đen vẫn đi theo.

Cô liền hỏi: “Kim Triều, lần sau khi nào chúng ta lại gặp mặt nhau?”

Từ khi khai giảng, cô hội hai người gặp mặt rất ít, bây giờ lại càng ít hơn, một lần chỉ có thể gặp mặt một lần.

Lục Niệm Niệm vẻ mặt buồn bã cúi đầu, mũi chân cọ trên mặt đất nhẹ nhàng ma sát.

Từ góc độ Tống Kim Triều nhìn sang, vừa vặn có thể nhìn thấy môi hồng của cô hơi nhô lên, lông mày thanh tú của cô gái nhăn lại, lông mi dài nhẹ nhàng lay động.

Chỗ nào đó trong tim trở nên khó chịu, loại cảm giác không thoải mái này theo cảm xúc buồn bã của cô mà tới, Tống Kim Triều hơi cúi đầu, nhìn xuống mái tóc mềm mại của cô gái, âm thanh trầm thấp nhưng rất dịu dàng: “Khi nào muốn gặp mặt, có thể nói với tớ.”

Ngày hôm nay có thể trốn ra một lần, sẽ có lần thứ hai, thậm chí sau này còn có vô số lần.

Nghe được giọng nói kiên trì bảo đảm của cậu, Lục Niệm Niệm phút chốc ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt thâm thúy mà dịu dàng đó, ngây ngẩn cả người.

Cảm giác bây giờ giống như đang nằm mơ, bây giờ cô mới cảm thấy, Tống Kim Triều ngoại trừ vẻ mặt lạnh lùng, còn có một phần ôn nhu, hơn nữa chỉ có cô mới có thể nhìn thấy.

Lục Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy, còn có cảm giác mặt trời ló rạng trong mây mù.

“Kim Triều, cậu có thể luôn thích tớ được không?” Cô không nhìn được hỏi, ngữ khí nghiêm túc lại tràn ngập mong chờ, Tống Kim Triều như vậy để cho cô ích kỷ muốn độc chiếm.

Tống Kim Triều không nói gì, đôi mắt đen sâu như một cái giếng không thấy đáy, hấp dẫn người trầm luân trong đó.

Cậu đưa tay ra, có chút cứng chiều sờ mái tóc mềm mại của cô, lòng bàn tay từng chút từng chút tìm tòi, sau đó, nhẹ giọng đáp ứng.

Khoảnh khắc đó, Lục Niệm Niệm hưng phấn như trúng số độc đắc, có loại cảm giác chó ngáp phải ruồi, cô không nghĩ tới tình cảm thâm mến của chính mình lại phát triển mãnh liệt như vậy, giống như ngồi xe qua núi, lúc này đang đứng ở điểm cao nhất.

Lục Niệm Niệm ngẩng đầu, buồn bực trong lòng đột nhiên quét sạch, khi nhìn cậu, đôi mắt sáng sủa, sạch sẽ như ẩn chứa các vì sao, đẹp đẽ giống như mã não.

Tuy rằng không muốn tách ra, nhưng sắc rời dần tối, Tống Kim Triều nhẹ giọng mở miệng, ngữ khí ôn hòa: “Trở về đi, thời gian không còn sớm.”

Lục Niệm Niệm nhận cặp sách trong tay cậu, nhẹ giọng nói câu tạm biệt, xoay người đi về hướng nhà mình.

Tống Kim Triều đứng tại chỗ, nhìn theo cô rời đi.

Cô gái mặc đồng phục học sinh đi chưa được mấy bước, lại nhanh như bay trở về đường cũ.

Tống Kim Triều nhìn cô, đôi mắt hẹp dài mang theo ý cười, đối với chuyện ỷ nại như vậy, cậu dường như rất thích thú.

Lục Niệm Niệm muốn nói gì đó, môi đóng rồi lại mở, nhỏ giọng lúng túng, người bên ngoài căn bản không nghe thấy.

Tống Kim Triều hơi cúi người xuống tới gần cô, cô gái đỏ mặt, ngón tay trắng mịn nhẹ nhàng miết môi, giọng điệu ngoan ngoãn có chút ngượng ngùng: “Trước khi rời đi, có thể hôn tạm biệt không?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 31: Kim Triều, Tớ Ở Trước Cửa Bệnh Viên, Mau Tới Đây

Lúc nói lời này, vẻ mặt Lục Niệm Niệm đỏ bừng, ngay cả mang tai trắng ngần đều đỏ lên, đối với Tống Kim Triều, rụt rè trước đây đều là mây bay.

Nghe vậy, cậu thiếu niên trước mặt nhướn mày, vẻ mặt ôn nhu, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Cậu nghe lời cúi đầu, động tác không do dự, môi mỏng mát lạnh nhẹ nhàng dán lên đôi môi như cánh hoa của cô gái, chỉ nhẹ nhàng hôn một cái, hai người đều mang hơi thở thanh mát chạm vào nhau, mềm mại giống như nếm kẹo bông gòn.

Khoé mắt Lục Niệm Niệm đảo qua đảo lại chuyển động, con người trong suốt nhìn cậu, lông mi dài cong uốn lượn, giống như hai cánh chim nhẹ nhàng chớp chớp.

Bên tai có thể nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp, căng thẳng của hai người, ngay cả tiếng tim đập như sấm cũng trở nên rõ ràng lọt vào tai.

Sau nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cậu thiếu niên đứng thẳng, thân hình cao lớn bao phủ cả người cô, cậu đứng ngược với ánh tà dương, Lục Niệm Niệm nhìn cậu, ánh mắt không rời đi, khi rơi vào chiếc cổ đỏ ửng của Tống Kim Triều, khóe môi cô cong lên, nụ cười có chút giảo hoạt.

Hóa ra cậu cũng xấu hổ.

“Kim Triều, còn muốn hôn nữa không?”

Giọng nói Lục Niệm Niệm rất mềm mại, mềm giống như nụ hôn vừa nãy quét một lớp mứt hoa quả.

Tổng Kim Triều ánh mắt sáng quắc, mí mắt hơi rủ xuống, đôi mắt càng trở nên thâm thúy.

Tiếng nói của cậu có chút khàn khàn, nhưng vẫn lạnh lùng như cũ: “Lục Niệm Niệm.”

Nghe thấy tiếng gọi mình, Lục Niệm Niệm nâng mắt nhìn cậu, đôi môi hồng trở nên đỏ rực, khóe môi cong cong, mang theo ý cười dịu dàng.

Tổng Kim Triều không tiếng động nhìn cô, bốn phía lại trở nên yên tĩnh.

Lục Niệm Niệm bĩu môi, đôi mắt tròn nhìn cậu từ dưới lên trên, tiếp theo mở miệng: “Làm sao?”

Đôi mắt đen như mực của cậu thiếu niên khẽ động, giống như có chú không biết phải làm sao, cậu cuộn ngón tay, lực đạo rất nhẹ ở trên sống mũi tinh tế của cô gái nhẹ nhàng búng một cái.

Lục Niệm Niệm ý cười càng sâu, trong lòng không ngừng kêu gào: Cậu rốt cuộc có biết không, cái này gọi là ăn đậu hũ!

“Mau về nhà.” Cậu nói.

Lục Niệm Niệm có chút không cam tâm tình nguyện, ngữ khí rầu rĩ đáp: “Vậy chúng ta nhất định phải liên lạc bằng wechat.”

Tổng Kim Triều gật đầu, giữa răng môi phát ra một tiếng trầm thấp “Ừ”, yết hầu không cảm thấy tự nhiên chuyển động, giống như là kìm nén.

Nhận được đảm bảo, Lục Niệm Niệm cười giống như học sinh tiểu học ăn vụng kẹo, đeo cặp sách nhảy nhót rời đi.

Mắt dõi theo cô tiến vào cửa lớn Lục gia, Tống Kim Triều thu hồi vẻ mặt quay về, vẫn là thái độ lạnh lùng xa cách.

Đến đường lớn, chiếc xe kia điều chỉnh tốc độ thấp nhất vẫn dừng ở ven đường, người bên trong giống như nhìn thấy cậu, vẻ mặt ám muội hạ cửa kính xe, lộ ra Keon với khuôn mặt mắt xanh, tóc vàng.

Hắn cười nói: “Thời gian so với phỏng chừng của tôi nhanh hơn, nói chuyện yêu đương mà sấm rền gió cuốn như vậy sao?”

Cô gái kia chăm nghe không bằng một thấy, cô mặc đồng phục, có thể thấy so với Tống Kim Triều thì nhỏ tuổi hơn, mà trình độ căng thẳng của Tống Kim Triều đối với cô, cũng nằm ngoài dự đoán của chính mình.

Buổi chiều hôm nay, hắn cùng Tống Kim Triều ngồi trên xe đời, chuông tan học vừa vang, từ trong trường học, học sinh nối đuôi nhau rời đi, dòng người giống như thủy triều, Tống Kim Triều không tự giác cau mày, ánh mắt quét qua một đám nữ sinh trên người mặc đồng phục.

Dựa theo hiểu biết của Keon, Tống Kim Triều từ nhỏ bị Tống gia quản thúc rất tốt, trường học là nơi cậu chưa từng tiếp xúc qua, bốn năm trước khi tìm cậu trở về, sau đó bị người đưa sang Mỹ, vẫn luôn có một giáo viên chuyên môn dạy cậu học bài.

Hôm nay nhìn thấy cảnh tượng như vậy, rõ ràng bất ngờ với hành động của Tống Kim Triều, bây giờ hắn mới biết, hóa ra Lục Niệm NIỆM không chỉ tiếp xúc với cậu mà còn đi xa hơn một chút.

Cô sống trong môi trường như vậy, tràn ngập loại người muôn hình muôn vẻ, không giống cậu sống trong thế giới quái gở, chỉ có mình bản thân cậu.

Tống Kim Triều mặt không cảm xúc xuống xe, đứng ở chỗ này cách cổng trường rất gần, cậu cũng hy vọng Lục Niệm Niệm có thể nhận ra cậu, ở trong đám người âm ỉ, huyền ảo.

Keon lại nói: “Tôi cảm thấy cô bé này không tồi, cậu có thể biểu hiện tâm trạng trước mặt cô ấy, biểu hiện rất rõ ràng.”

Ngày hôm nay lái xe đi phía sau hai người rất lâu, một màn trước mắt như vậy, keon suy t chút nữa cho rằng, Tống Kim Triều là một chàng trai bình thường, rất khó nhìn ra, cậu lại là người có cản trở về tâm lý.

Keon cười khẽ mở cửa xe, cậu thiếu niên vẽ mặt hờ hững bước lên xe.

“Trở về đi.”

Tống Kim Triều liếc nhìn hẩn, ánh mắt tùy ý rơi trên cổ tay, một chiếc vòng đỏ có gắn quả đậu đỏ, nhìn cẩn thận có thể nhìn ra, trên hạt đậu có khắc một chữ nhỏ, “Tống”.

Nghĩ đến bộ dạng trinh trọng của cô gái, Tống Kim Triều dựa lưng vào ghế ngồi, ngưng mắt nhìn về phía quả đậu đỏ, ngón tay thon dài trắng muốt nhẹ nhàng cọ.

Hai người trở về mới phát hiện, cửa phòng điều trị không biết vì sao lại tự mở ra.

Nhìn thấy ngoài cửa có mấy tên vệ sỹ đang đứng, Keon cảm thấy không ổn, nhìn về phía Tống Kim Triều, khuôn mặt tuần tú của cậu thiếu niên lại phục hồi dáng vẻ lạnh lùng, hờ hững.

Trở lại phòng bệnh, ngoài cửa có một người đàn ông cao lớn, uy nghiêm, là Diệp Hoài, phụ tá của Tống Trí Viễn.

Hắn giống như đã đợi rất lâu rồi, nhìn thấy Tống Kim Triều, người đàn ông trung niên nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân bước tới: “Thiếu gia, cậu đã về rồi.”

“Tống tiên sinh ở bên trong chờ cậu, đợi đã hơn một tiếng rồi.” Nói đến đây, Diệp Hoài nhỏ giọng, rất sợ người bên trong nghe thấy.

Tống Kim Triều đẩy cửa đi vào, Keon không thể làm gì khác hơn là lưu lại ở bên ngoài.

Trong phòng bệnh trống rỗng, người đàn ông mặc thường phục đứng bên cạnh cửa sổ, dường như đã đứng rất lâu rồi, thân hình cường tráng trầm mặc đứng quay lưng về phía cậu, Tống Kim Triều liếc nhìn hắn, ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đi tới phòng thay quần áo.

Đã sớm nghe được động tĩnh, Tống Trí Viễn xoay người, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen đầu cũng không quay lại tiến vào phòng thay đồ, thần sắc hắn không vui đi tới, trầm giọng gọi cậu đứng lại.

“Kim Triều, chúng ta buộc phải nói chuyện một chút.”

Ông khó có dịp trở về một lần, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều giao cho Thẩm Mạn chiếu cố, lần này bớt chút thời gian tới viện điều dưỡng, cũng là từ trong đồng công việc bận bịu mà giành ra chút thời gian.

Tống Kim Triều quay lưng về phía ông, trào phúng cong môi, khước mắt lạnh lùng.

Bất luận chuyện trong quá khứ đã qua lâu, thái độ của Tống Kim Triều đối với ông và Thẩm Mạn vẫn không thay đổi, trong lòng sinh ra thù hận, càng theo thời gian càng giống như cỏ dại trường thành.

Sớm đã quen với việc gặp mà làm như không thấy của Kim Triều với

mình, Tổng Trí Viễn không để ở trong lòng, trầm giọng mở miệng, dung nhan thành thực tuấn mỹ có chút uy nghiêm không cho kháng cự: “Ở bên Mỹ có bác sỹ khoa tâm thần tốt nhất, qua thời gian ngắn nữa bố sẽ sắp xếp để con qua đó.”

Nghe vậy, Tổng Kim Triều mặt lạnh quay đầu lại, mày nhăn lại, cả người tỏa ra khí lạnh: “Con không đi.”

Đây là lần đầu tiên Tổng Kim Triều mở miệng phản bác lại ông, Tổng Trí Viễn sững sờ, mày kiếm đen như mực nhú lại thành một đoàn, ngữ khí không cho phép cự tuyệt: “Bố là muốn tốt cho con, lẽ nào con muốn suốt đời là một người bệnh?”

Bệnh tâm thần của Tổng Kim Triều 50% là yếu tố di truyền, mà sau khi gặp phải đả kích, bệnh tình của cậu chuyển xấu trở thành nhân tố trí mạng, từ năm đó bắt đầu tìm được cậu trở về, số lần cậu phát bệnh ngày càng tăng, nhiều lúc Tổng Kim Triều còn phải dựa vào thuốc an thần.

Mà Tổng Trí Viễn với Thẩm Mạn là người giám hộ của cậu, có nghĩa vụ vì cậu mà đề ra phương án điều trị tốt nhất, cho dù Tổng Kim Triều đối với hai người mấy năm qua có thái độ hờ hững như không.

Tổng Kim Triều cười gằn, lông mày hẹp dài tất cả đều là sự mỉa mai: “Chính là đem con đưa ra nước ngoài bốn năm, nguyên nhân là cùng Thẩm Mạn trộn lẫn?”

Âm cuối của cậu vừa phát ra, gương mặt Tổng Trí Viễn bỗng dưng nổi giận, “Cái gì gọi là trộn lẫn? Bố cùng dì Thẩm là vợ chồng chân chính, con đây là nói lời gì vậy!”

Gương mặt người đàn ông anh tuấn, thành thực đang run rẩy, xanh mặt, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Vợ chồng chân chính sao?

Ông ta nói thật nghiêm túc, Tống Kim Triều hoài nghi bản thân mình sai rồi.

“Vậy mẹ của con, bố xếp bà ấy ở vị trí nào?” Tống Kim Triều xoay người nhìn ông, trong mắt tràn đầy hận ý, khiến trong lòng Tống Trí Viễn sửng sờ.

Do vậy ông lớn tiếng phản bác: “Chúng ta đã ly hôn!”

Nói xong, người đàn ông trung niên mặt mày lạnh lẽo nhìn về phía cậu, khuôn mặt cùng cậu thiếu niên rất giống nhau, hai người trong phòng trầm mặc hồi lâu, Tống Trí Viễn cuối cùng thua trận, nắm tay cuộn chặt từ từ buông lỏng, xoay người rời đi.

Cửa phòng bệnh “rầm” một tiếng nặng nề được đóng lại, Tống Kim Triều gương mặt tuần tú căng thẳng, môi mỏng mím lại thành một đường cứng nhắc, tiếng bước chân bên ngoài dần đi xa, cậu mới chán nản dựa vào vách tường, cả người như bị rút hết khí lực.

Buổi tối, Keon gõ cửa đi vào, nhìn Tống Kim Triều mặt vô cảm, nghi ngờ nhìn cậu mấy giây, không biết nên lo lắng hay nên thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Vừa nãy nhìn thấy Tống Trí Viễn nổi giận đùng đùng rời đi, phản ứng đầu tiên của Keon là nghĩ muốn vọt vào trong, nhưng lại bị vệ sỹ ngoài cửa ngăn lại, cảnh tượng như vậy cậu từng trải qua, mà bệnh tình của Tống Kim Triều cũng vì những tác nhân tiêu cực mà chuyển biến xấu đi.

Keon luôn cho rằng người khó đối phó là Thẩm Mạn, hiện tại mới phát hiện bố của Tống Kim Triều càng nan giải.

Khi đẩy cửa, người bên trong còn chưa ngủ, trong phòng bệnh trống rỗng, đèn đều bật lên, trên sàn nhà rơi rải rác vài tờ giấy trắng, Tống Kim Triều

quay lưng về phía hắn, trước mặt cậu có đặt một giá vẽ.

Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ truyền tới tiếng ngòi bút ma sát với giấy, Keon cẩn thận từng li từng tí bước qua, nhặt một tờ giấy trên sàn nhà lên, mới phát hiện trên giấy trắng vẽ chân dung một cô gái, chỉ tiếc là bản vẽ chưa có hoàn thiện, ánh mắt nhìn về cặp mắt hạnh tròn tròn, Keon nhận ra, cô gái đó được gọi là Niệm Niệm.

Cậu thiếu niên rũ mắt xuống, con người u ám sâu không thấy đáy, nghe được bên tai có động tĩnh, cậu liếc mắt nhìn sang.

Đối diện với tầm mắt của cậu thiếu niên, Keon mới cảm thấy hiện tại cậu bình thản càng giống như sự bình yên trước cơn bão.

Biểu hiện của Tống Kim Triêu càng bình thường thì lại càng khác thường, Keon chính là lo lắng cho bệnh tình của cậu.

“Keon, tôi muốn ở một mình.” Tống Kim Triêu thu hồi ánh mắt, sắc mặt lạnh lùng, ngữ khí âm trầm lạnh lẽo.

Keon dừng lại, thức thời đóng cửa lại rời đi.

Xung quanh lần nữa rơi vào yên lặng, gió đêm nhẹ nhàng thỉnh thoảng thổi vào giá vẽ, động tác của Tống Kim Triêu không có ngừng lại, cầm bút tỉ mỉ miêu tả, trong đầu phác họa hình dáng của cô gái.

Một đêm an bình, bầu trời ngoài cửa sổ xuất hiện một màn trắng xóa, ánh sáng mỏng manh xuyên qua cửa sổ, rơi trên tấm thân gầy gò mảnh mong của cậu thiếu niên, bàn tay nắm bút vẽ trắng bạch, có chút cứng ngắc, cả người giống như một bức tượng điêu khắc.

Lại một đêm nữa trôi qua, thần kinh căng thẳng của Tống Kim Triêu chưa được buông lỏng chút nào, để bút xuống, bốn phía rải rác chân dung của cô

gái với các vẻ mặt khác nhau, cậu mệt mỏi nhắm nghiền mắt, mí mắt rũ xuống hiện ra vệt màu xanh nhàn nhạt, lông mi dài đen giống như cánh chim nhẹ nhàng bao phủ.

Ngoài cửa sổ ánh nắng buổi sáng dần trở nên rõ ràng, ánh nắng ấm áp rọi vào trong phòng bệnh, Tống Kim Triều lấy lại tinh thần, cong người nhặt các bức họa rơi tứ tung trên mặt đất, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Cậu không nói gì mím môi, lông mày thanh tú nhíu lại thành một khe rãnh nhàn nhạt.

Một lúc sau đó, bên tai truyền tới tiếng ” răng rắc”, người ngoài cửa đẩy cửa mà bước vào.

Một cô gái mặc đồng phục y tá màu hồng bước vào, đẩy xe y tế chuyên dụng, phía trên đặt những lọ thuốc kích thước to nhỏ khác nhau.

Trong phòng bệnh khắp nơi đều là những tờ giấy trắng rơi rải rác, không ngờ tới người bên trong phòng bệnh lại có thể tỉnh rồi, mặt mũi anh tuấn, cậu thiếu niên môi hồng răng trắng ngồi trên giường bệnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía cô.

Trong lòng y tá hồi hộp tim nhảy lên, chạm phải ánh mắt người đó rất áp bức, nhất thời có chút hoảng loạn.

Tống Kim Triều nhìn về phía cô, mặt lạnh như băng, âm thanh phát ra như băng tuyết mùa đông: “Ai cho phép cô tiến vào.”

Cô gái đó nhin không được cả người run lên, vội vã cúi đầu, cẩn thận nói: “Cậu cần truyền nước biển, Keon bảo tôi tới đây sớm một chút.

“Không cần.” Thiếu niên lạnh lùng phun ra ba chữ, lại thấy cậu cong người nhặt các bức họa rơi đầy đất, y tá thấy vậy, liền vội vàng tiến tới giúp

cậu nhật lên.

Vừa mới cầm một tờ, cô mới phát hiện trên tờ giấy, vẽ chính là một cô gái xinh đẹp, thanh tú động lòng người, cô còn chưa nhìn kỹ, bức họa trên tay bị người đoạt mất.

Cô gái kinh ngạc ngẩng đầu, cậu thiếu niên cách cô không xa nhìn chăm chăm cô với vẻ lạnh lùng, đôi mắt tối đen giống một cái giếng sâu không thấy đáy, cất giọng hùng hổ dọa người.

“Đi ra ngoài!” Tống Kim Triêu nắm chặt bức họa trong tay, lạnh giọng mở miệng, ánh mắt sắc bén giống như ẩn giấu con mãnh thú bên trong.

Cô gái bị dọa thu tay về, nhanh chóng phản ứng lại, gương mặt đỏ bừng lên, luôn miệng nói xin lỗi, đẩy xe vội vàng rời đi.

Nhặt hết tất cả giấy trên đất, Tống Kim Triêu chậm chậm hạ mắt, con người mù mịt nhìn chăm chăm tấm gỗ nhật màu.

Bên tai truyền đến tiếng rung, chính là điện thoại để dưới gối đầu của cậu rung lên.

Mở tin nhắn Wechat, là của Lục Niệm Niệm.

Cô nói: “Kim Triêu, tớ ở cửa bệnh viện, mau mau đến ~ sủng ái. jpg “

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 32: Xác Định Không Làm Chuyện Xấu

Khi nhìn thấy tin nhắn, Tống Kim Triều sửng sốt vài giây, sau đó, lông mày nhíu chặt nhẹ nhàng buông lỏng, đáy mắt sắc bén thu hồi mấy phần.

Đem toàn bộ các bức tranh phác thảo bỏ vào trong phòng thay quần áo, Tống Kim Triều thay bộ quần áo khác chuẩn bị rời đi, Keon lúc này gõ cửa mà tiến vào.

Nhìn thấy dáng điệu này, Keon vội vàng đem người cản lại: “Cậu đây là muốn ra ngoài?”

Tống Kim Triều nhàn nhạt ừ một tiếng, gương mặt tuấn tú không tỏ vẻ gì.

Vừa nãy tiến vào, mấy người vệ sỹ ngoài cửa giống bức tường đứng chắn ngoài cửa, từ ngày Tống Trí Viễn nổi trận lôi đình rời đi, vệ sỹ đứng canh ngoài cửa lại nhiều hơn hai người.

“Hiện tại tốt hơn hết là đừng ra ngoài.” Keon cho cậu lời đề nghị, cậu như vậy mạo muội ra ngoài, không chừng sẽ cùng những người vệ sỹ bên ngoài xảy ra xung đột.

Tống Kim Triều cau mày, lắc đầu nói: “Tôi muốn gặp một người, cô ấy đang ở bên ngoài.”

Tuy rằng không hiểu vì sao cô lại biết viện điều dưỡng mình đang nằm,

nhưng Lục Niệm Niệm đã tới rồi, hơn nữa khoảng cách giữa hai người không xa, giờ khắc này chính là cậu rất muốn gặp cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy cậu có bộ dạng vội vã đi gặp một người, Keon lập tức hiểu rõ, lập tức dang tay ra rồi nhún vai, “Vậy tôi sẽ giúp cậu một lần.”

Keon cũng rất bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dùng cách của ngày hôm qua, trong lòng biết cách này cũng không phải là an toàn, may thay Tống Kim Triều vẫn là thuận lợi ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng hai người rời đi, ngoài cửa một tên vệ sỹ lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Mạn.

Nhìn bệnh viện trước mặt, Lục Niệm Niệm luôn cảm thấy cùng với bệnh viện phổ thông không giống nhau, địa chỉ này là Tống Duẫn Hành nói với cô, kiến trúc bốn phía không lớn, cách trung tâm thành phố cũng rất xa, có cảm giác hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Biết được vị trí chính xác của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm dậy thật sớm, sau khi mua một chút điểm tâm sáng, bắt ba tuyến xe mới tới, bánh bao trong cặp lồng đã nguội.

Thời gian chờ đợi có chút dài, Lục Niệm Niệm ôm cặp lồng, cúi đầu nhìn dưới mặt đất, mũi chân lại đá một hòn đá nhỏ.

Khi Tống Kim Triều đi ra, chính là nhìn thấy hình ảnh như vậy, cô gái mặc váy dài liền thân tắm mình trong ánh nắng, tâm tình nhìn qua không tệ, khuôn mặt trắng nõn, sạch sẽ thảnh thơi lộ ra nụ cười, đá hòn đá nhỏ, tự mình chơi vui vẻ.

Rốt cục nhìn thấy cô, Tống Kim Triều dừng lại bước chân, đứng ở cách đó không xa, giống như đợi cô phát hiện ra mình.

Một lát sau, Lục Niệm Niệm lơ đãng ngẩng đầu, trong tầm mắt nhìn thấy bóng hình quen thuộc đó, trên mặt cô lập tức nở nụ cười xán lạn, cô vẫy tay: “Tổng Kim Triều, tớ ở đây!”

Không đợi người đàn ông đáp lại, Lục Niệm Niệm ôm cặp lồng nhanh như bay chạy qua.

Hồ hấp của Lục Niệm khó khăn, vội vã luống cuống nhìn cậu: “Kim Triều, tớ còn tưởng rằng cậu không đến.”

Tổng Kim Triều không lên tiếng, đôi mắt đen như mực nhìn về phía cô nở nụ cười, một sợi tóc xõa ra dừng trên khóe môi cô, cậu đưa tay ra, động tác dịu dàng thay cô đem sợi tóc vén ra sau tai.

“Kim Triều, cậu ăn sáng chưa?”

Lục Niệm Niệm lại hỏi, có chút lo lắng cậu đã ăn rồi, tuy rằng cô dậy sớm, nhưng ai biết nơi này xa như vậy, cô ngồi xe gần hai giờ mới tới nơi.

Tầm mắt chú ý tới chiếc cặp lồng trong tay cô, Tổng Kim Triều mặt mày ôn hòa lắc đầu, mở miệng: “Không có.”

Nghe vậy, ánh mắt của Lục Niệm Niệm sáng lên, tay thon dài, tinh tế lôi kéo cậu: “Vậy chúng ta tìm chỗ nào đó, ăn cái này.”

Tổng Kim Triều bị cô kéo đi, một tay khác nhận cặp lồng còn có túi sách trên lưng cô, túi sách nặng trĩu, Tổng Kim Triều không nhịn được nhìn cô, trung tâm thành phố cách viện điều dưỡng không có tàu điện ngầm chạy thẳng, ngồi xe rất lâu.

Hai người đi hơn mười phút, rốt cuộc nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi, bên trong có bàn ăn dành cho khách nghỉ ngơi.

Lục Niệm Niệm nắm tay Tống Kim Triều đi qua, sau khi ngồi xuống, lại từ trong túi sách lấy ra hai đôi đũa.

Mở cặp lồng ra, bánh bao đều dính vào một khối, tạo thành một đồng, đã nguội.

Lục Niệm Niệm có chút áy náy đóng cặp lồng lại: “Đều nguội rồi, đừng ăn nữa?”

Lo lắng Tống Kim Triều ăn đồ nguội sẽ đau bụng, huống hồ cậu còn là một bệnh nhân.

Tống Kim Triều không để trong lòng, từ tay cô rút lấy một đôi đũa, vẻ mặt dịu dàng, tiếng nói trầm thấp ôn nhu: “Không cần, tớ thích ăn cái này.”

Ngón tay của cậu thon dài trắng nõn, động tác ăn hiển nhiên cũng lộ ra dáng vẻ anh tuấn, nhã nhặn.

Lục Niệm Niệm nhin không được nhìn chăm chăm cậu, đôi mắt tròn xoe sáng lên, lông mi dài mà cong nhẹ nhàng lay động, giống như cánh chim nhẹ nhàng chuyển động.

Cô gái trước mặt dịu dàng gọi cậu: “Kim Triều.”

Tống Kim Triều đang ăn bánh bao, ngừng mắt nhìn cô.

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt, từng chút từng chút tới gần cậu, hiện ra chút dè dặt mang theo vẻ e lệ.

Tống Kim Triều thậm chí cảm nhận được trên người cô có vị dâu tây nhàn nhạt, âm thanh của cô rất nhỏ, cậu lại nghe rõ ràng.

“Tớ dường như càng ngày càng thích cậu.”

Giống như bây giờ vậy, nhìn cậu ăn đồ ăn, Lục Niệm Niệm liền cảm thấy cực kỳ cao hứng, trong lòng tràn đầy những bong bóng màu hồng.

Tống Kim Triều mỉm cười, mặt mày anh tuấn mang theo ý cười, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên mang theo độ cong không dễ phát hiện, cùng ngày thường, bộ dáng lạnh lùng hoàn toàn như hai người khác nhau.

Lục Niệm Niệm nhìn về phía cậu, vội vàng hét lên một câu: “Kim Triều, đừng nhúc nhích!”

Nói xong, cô nhanh chóng lấy từ trong cặp sách ra điện thoại di động, ngừng khí hưng phấn: “Duy trì vẻ mặt khi này, một giây liền xong.”

Cô gái di chuyển tới ngồi cùng hàng ghế với cậu, Tống Kim Triều ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với camera trên di động, màn hình lóe lên.

Lục Niệm Niệm chăm chú nhìn điện thoại cười ngốc nghếch, cuối cùng đem Tống Kim Triều tuấn mỹ, thịnh hành đặt làm hình nền, sau này nếu như mỗi ngày không thể gặp mặt, nhìn ảnh cũng không tồi.

“Đây chính là lần đầu tiên hai chúng ta chụp ảnh chung với nhau.”

“Kim Triều, cậu cảm thấy thế nào?”

Lục Niệm Niệm cười híp mắt hỏi cậu, hai người trên ảnh hai vẻ mặt khác nhau, tâm tình Tống Kim Triều rất hồ hững, nhìn qua so với ngày thường dịu dàng hơn chút, Lục Niệm Niệm cười xán lạn, lộ ra hàm răng trắng, vẻ mặt có chút ngốc nghếch.

Tống Kim Triều rất thích tấm hình này, cảm thấy Lục Niệm Niệm chụp rất ☐☐.

Thấy cậu không nói lời nào, Lục Niệm Niệm không nhịn được nhìn lên

cậu, “... Cậu có cảm thấy chúng ta rất có tướng phu thê không?”

Nghe vậy, Tống Kim Triều sửng sốt, chậm chạp phản ứng lại, gương mặt tuần tú, trắng nõn có chút đỏ.

Cậu liếc mắt nhìn về phía cô, có chút luống cuống, lần đầu tiên cảm thấy lời cô gái này nói ra thật dọa người.

Nhìn thấy tai cậu phiểm đỏ, Lục Niệm Niệm mắt cười cong cong, hai tay chống cằm, bộ dáng hiểu rõ, lại hào phóng vỗ vỗ vai cậu: “Thôi bỏ đi, cậu không nói tớ cũng không biết.”

Tống Kim Triều không nói gì ăn hết bánh bao trong cặp lồng, đứng dậy đi tới khu mua sắm, lúc trở về đưa cho Lục Niệm Niệm một chai nước, còn có hai miếng bánh sandwich.

Cậu nói: “Say này nhớ phải ăn sáng.”

Nói xong, Tống Kim Triều mở chai nước lọc, ngửa cổ lên tạo thành một đường thẳng, yết hầu chuyển động, Lục Niệm Niệm nâng mắt, lặng lẽ nhìn cậu.

Người này sao lại biết cô không có ăn sáng? Chẳng lẽ lúc này bụng cô kêu lên cậu đều nghe thấy?

Người trước mắt động tác không có ngừng lại, Tống Kim Triều buông chai nước xuống, cầm lấy một miếng Sandwich giúp cô mở màng bọc ra, sau đó đưa qua.

Lục Niệm Niệm vừa ăn, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu thời gian ngừng lại vào giờ khắc này thật tốt, hôm nay Tống Kim Triều cực kỳ dịu dàng, hai người sống chung với nhau để cô có loại ảo giác giống như vợ chồng lâu năm.

Cách cửa hàng tiện lợi không xa, hai người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang màu đen, yên lặng quan sát tình hình bên trong cửa hàng tiện lợi, mắt thấy hai người trẻ tuổi ngồi cùng nhau, lặng lẽ ấn xuống nút chụp của di động trong tay.

Hôm nay tới đây, Tống Duẫn Hành nói với cô, Tống Kim Triều gần đây rất nhàn rỗi, nếu như cô có thể tới đây, Tống Kim Triều mặc dù ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng nhất định rất cao hứng.

Do vậy Lục Niệm Niệm mang theo bài tập tới đây, như vậy hai người có thể ở cùng nhau lâu hơn một chút.

“Kim Triều, tớ mang theo bài tập tới, cậu sẽ dạy tớ giải các đề bài chứ.”

Bây giờ ở chỗ này cũng không tồi, ít người hơn nữa còn yên tĩnh, Lục Niệm Niệm ôm cặp sách nặng trình trịch, lấy sách bài tập ra.

Tống Kim Triều nhìn về phía ngoài cửa sổ, lập tức thu hồi ánh mắt, mí mắt hơi rủ xuống, sau khi suy tư thì đứng dậy: “Niệm niệm, đi theo tớ.”

Nhanh chóng thu dọn cặp sách, Tống Kim Triều nắm tay cô nhanh chóng rời đi.

Lục Niệm Niệm còn không rõ tình hình, liền bị người nắm tay tiến vào trong bệnh viện, có thang máy cũng thành thừa, sau khi rẽ trái rẽ phải một lượt, hai người lại cọ sát đi thẳng tới lầu bốn.

Tới một gian phòng tư vấn tâm lý, cửa không khoá, Tống Kim Triều mang cô tiến vào, lập tức khoá trái cửa, thuận tiện kéo thêm rèm cửa.

Vừa nãy đi có chút vội vàng, Lục Niệm Niệm vẫn còn thở hỗn hển, vẫn luôn nhìn hành động của Tống Kim Triều, không nhận được tưởng tượng viễn vông.

Phòng tư vấn tâm lý của Keon được tính là lớn, trước mắt chỉ có thể là nơi ẩn nấp tạm thời.

Tổng Kim Triều đem cặp sách đặt lên bàn, lại bước tới bên cạnh máy lọc nước lấy hai cốc nước, quay đầu liền nhìn thấy Lục Niệm Niệm nghiêng đầu đang đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Lục Niệm Niệm đi tới bên cạnh chiếc bàn, chủ động lấy một chiếc ghế ra ngồi cùng cậu một chỗ, nhìn chăm chăm cậu, đột nhiên nở nụ cười.

Tổng Kim Triều còn chưa hiểu, não của cô gái này luôn có chút kỳ lạ.

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt, lông mi dài nhẹ nhàng chuyển động, khóe môi hơi cong, nụ cười có chút giảo hoạt: “Triều Triều, có phải cậu muốn cùng tớ làm chuyện xấu?”

Không phải cô không nhìn ra, khi này vừa bước vào, cậu liền kéo rèm cửa sổ lại, nếu như không làm chút chuyện xấu, cô cảm thấy có chút đáng tiếc!

Tổng Kim Triều: “...”

Sự thực chứng minh là Lục Niệm Niệm nghĩ nhiều rồi, Tổng Kim Triều là quân tử chân chính, thái độ dạy cô làm bài vô cùng nghiêm túc, nghiêm khắc mà còn nghiêm túc, làm cho cô trong nháy mắt nhìn thấy bóng dáng của thầy giáo vật lý cường đầu trọc.

Lục Niệm Niệm vừa làm bài tập vật lý, vừa chu môi vừa nhìn trộm Tổng Kim Triều, nhìn cậu cẩn thận tỉ mỉ, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc, làm gì còn chút dụi dàng vừa này...

“Kim Triều, cậu có thể dừng hung dữ như vậy được không?”

“Nhìn cậu như vậy trông rất khó coi.” Lục Niệm Niệm vừa viết, vừa nhỏ

giọng oán hận.

Tống Kim Triều nghe thấy lời này, liếc nhìn Lục Niệm Niệm, ánh mắt rơi trên tập sách bài tập vật lý của cô, không nhìn được thở dài, “Cậu làm mười câu, đều sai hết.”

Hơn nữa cậu cũng giảng qua rất nhiều lần, cô gái này dường như trí nhớ rất kém, câu hỏi đã từng làm qua một chút ấn tượng cũng không có.

Nói đến vật lý, Lục Niệm Niệm cau mày, bộ dạng giống như bị táo bón, cô theo thói quen cắn nắp bút, đối diện với ánh mắt Tống Kim Triều, cười hì hì: “Kim Triều, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút không?”

Lục Niệm Niệm tay chống cằm nhìn cậu, con người đen như mã nhõ mồm cười nhìn cậu.

Tống Kim Triều hờ hững ừ một tiếng, đem các câu hỏi đã sửa đưa cho cô.

Cô gái đối diện ngoắc ngoắc ngón tay với cậu.

Ánh mặt cậu thiếu niên trở nên sâu thẳm, nhẹ nhàng tiến tới gần.

Lục Niệm Niệm nháy mắt, môi hồng mở ra đóng lại: “Xác định không làm chuyện xấu?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 33: Đã Có Bạn Gái, Xin Chớ Lại Gần

Bên ngoài gió thổi từng trận mát lạnh, rèm cửa sổ nhẹ nhàng lay động, ánh nắng ấm áp chiếu vào, lẳng lẳng chiếu trên người hai người.

Lương cậu che đi ánh sáng hướng về phía mặt cô, ánh mặt trời chiếu xuống tạo thành một cái bóng mờ trên mũi của cậu.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp, dịu dàng: “Cậu muốn làm chuyện xấu gì.”

Lục Niệm Niệm nuốt nước bọt, không biết có phải là cậu đang giả vờ hồ đồ, trở nên lúng ta lúng túng: “Tớ, tớ chỉ là tùy tiện nói...”

Lời còn chưa dứt, người thiếu niên nghiêng người xuống, môi mỏng mềm mại áp trên hai cánh môi mở ra khép vào của cô, khoảng cách rất gần, hơi thở của hai người nhàn nhạt hòa quyện vào nhau, trên người cậu còn có mùi bạc hà thanh mát dễ ngửi.

Lục Niệm Niệm mở to hai mắt, rốt cục chầm chậm phản ứng lại, vài giây sau, khuôn mặt trắng nõn, mềm mại đỏ hồng như trái cà chua.

Lần hôn môi này không giống với hai lần trước, cậu không còn ngây ngô hồ hững mà lướt qua, mà là thâm dò sau tiến vào từng chút từng chút một, đầu lưỡi linh hoạt hơi dùng sức, cạy mở hàm răng của cô gái, làm theo bản năng, hấp thu từng chút ngọt ngào.

Kỹ năng hôn của cậu thiếu niên vô sư tự thông, khiến Lục Niệm Niệm kinh ngạc tại chỗ, xúc cảm rõ rệt như vậy khiến cả người cô run rẩy, tứ chi đều trở nên cứng ngắc, ngây ngốc bị cậu kéo theo, nhưng không biết phải phản ứng làm sao.

Không chỉ dưỡng khí tiêu hao cạn kiệt, Lục Niệm Niệm đỏ mặt lù về phía sau, lòng bàn chân như giẫm trên bông, toàn bộ trong đầu đều là trống rỗng, môi tê dần còn có chút đau, Tống Kim Triều buông ra cô, khuôn mặt anh tuần trắng nõn có chút hồng.

Lục Niệm Niệm thở hổn hển, đột nhiên cảm thấy hai lần hôn môi đấy không tính là hôn, cô đỏ mặt cúi thấp đầu không dám nhìn cậu, đột nhiên cảm thấy, có loại có loại cảm giác tự chuốc lấy tai họa.

Tống Kim Triều không lên tiếng, hơi rũ mắt không tiếng động nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt rơi trên cánh môi hồng của cô gái, phát hiện so với vừa rồi còn muốn đỏ hơn.

Nhiệt độ xung quanh có chút cao, Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy gò má khô nóng, lúc này xấu hổ chỉ muốn có một cái lỗ chui vào, chỉ có trái tim đang không ngừng đập loạn xạ.

Lần sau cô sẽ không lại ăn nói hồ đồ như vậy, cô thật sự cần phải hun đúc lại.

Lục Niệm Niệm tiếp tục vùi đầu làm bài tập vật lý, vệt đỏ trên mặt còn chưa tan đi, môi mỏng khẽ nhếch, một bộ dáng nghiêm túc.

Hai người đều ngẫm hiểu không có nói chuyện, xung quanh yên tĩnh, không khí ám muội theo không khí lưu chuyển.

Lúc rời đi, Tống Kim Triều vẫn gọi một chiếc Taxi, Lục Niệm Niệm sau khi lên xe, cậu cũng theo sát lên.

Lục Niệm Niệm kinh ngạc nhìn cậu: “Kim Triều, cậu muốn đi cùng tớ sao?”

Tổng Kim Triều vẽ mặt hờ hững lắc đầu: “Đưa cậu về nhà, tớ lại quay lại.”

Viện điều dưỡng cách quân khu rất xa, ngồi xe bus cũng được, còn gọi xe tiết kiệm thời gian.

Nghĩ một lúc, Lục Niệm Niệm bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Kim Triều, tuần sau đại hội thể dục thể thao cậu sẽ tới chứ?”

Rất nhanh sẽ tới cuối tháng, những ngày gần đây, Lục Niệm Niệm đều trong tiết học ngoại khoá buổi chiều tham gia hoạt động huấn luyện, ví dụ như chạy tiếp sức 400 mét, đẩy tạ gì đó.

Ánh trong lúc lơ đãng nhìn về gương chiếu hậu, cậu thiếu niên bên cạnh hơi nhú mày, trong mắt thoáng qua tia lạnh lùng, giọng cậu dịu dàng đáp lại.

Đi theo phía sau chiếc xe taxi là một chiếc ô tô con màu đen, không cần đoán cũng biết, đó là người của Thẩm Mạn.

Cô gái bên cạnh không hề phát hiện ra, đám người kia theo dõi bọn họ.

Lục Niệm Niệm lấy điện thoại di động ra, lấy hình hai người chụp chung làm hình nền, lại mở wechat ra, lấy ảnh gửi cho Tổng Kim Triều.

Điện thoại di động rung lên, khi nhìn thấy bức ảnh, tâm trạng âm u của Tổng Kim Triều tan đi không ít, khoé mắt hẹp dài mang theo ý cười dịu dàng, đầu ngón tay thon dài của cậu thiếu niên nhẹ nhàng đặt trên màn hình, cũng lấy một tấm ảnh trong abum của mình gửi cho đối phương.

Nhận được tin nhắn của Tổng Kim Triều, Lục Niệm Niệm hoài nghi liếc

nhìn người bên cạnh, hai người dựa vào gần như vậy, lại còn ở trên Wechat nói chuyện.

Mở khung chat ra, nhìn thấy tấm hình kia, Lục Niệm Niệm trợn to hai mắt, môi mỏng khẽ nhếch.

Tống Kim Triều gửi tới tấm hình này hiển nhiên so với tấm hình tự sướng khi nãy của cô không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Chất lượng tấm ảnh không cần phải nói, hình ảnh trên tấm ảnh Lục Niệm Niệm mặc đồng phục học sinh, Tống Kim Triều mặc một thân quần áo màu đen thoải mái, xung quanh còn có người tới người đi, đều là mặc đồng phục học sinh, địa điểm chính là trường học của cô.

Trong hình, cô ngược đầu nhìn cậu, ý cười dịu dàng, Tống Kim Triều cũng vẽ mặt hiểm khi dịu dàng.

Lục Niệm Niệm kinh ngạc: “Chúng ta có phải là bị người ta chụp trộm?”

Tuy rằng nhìn rất đẹp, nhưng nhìn từ góc độ này giống như là chụp trộm.

Tống Kim Triều cười không nói gì, ngón tay dài khẽ chạm, lưu bức ảnh Lục Niệm Niệm gửi tới, còn tấm này của cậu, còn phải cảm ơn Keon.

Thời gian rất nhanh tới cuối tháng, Tống Kim Triều suy nghĩ làm sao để ra ngoài, Keon đề nghị: “Cậu tốt nhất tới trễ, vừa vặn có thể tách Thẩm Mạn.”

Keon cũng là đọc tin tức mới biết, cuối tháng này nước Pháp có tuần lễ thời trang, rất nhiều minh tinh tai to mặt lớn sẽ đi, Thẩm Mạn đang là diễn viên “hot” tự nhiên cũng sẽ đi, cậu lúc này rời đi, vẫn có thể coi là an toàn.

“Keon, Thẩm Mạn đã bắt đầu phái người theo dõi tôi.” Tống Kim Triều

mặt không cảm xúc mở miệng, lông mày tinh xảo cau lại, cằm căng thẳng bó chặt.

Đối với tình huống như thế này, Keon chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Cô ta và Tống tiên sinh đều hi vọng cậu đi Mỹ, chắc là lo lắng cậu chạy ra ngoài.”

Cậu thiếu niên quay lưng lại với hẳn, cũng không nguyện ý nói gì, không khí trong phòng lại rơi vào trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng hạ bút xoạt xoạt.

Cô gái trên bức tranh nhanh chóng được phác họa rõ ràng, động tác cầm bút của Tống Kim Triều ngày càng thành thực.

Keon bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, lấy tập văn kiện từ bên người đưa cho Tống Kim Triều: “Cái này là chú nhỏ của cậu để tôi đưa cho cậu, hẳn hi vọng cậu có thể dựa theo yêu cầu phía trên.”

Tống Kim Triều nhíu mày, lật văn kiện quét qua một lượt, mới phát hiện là một bản hợp đồng.

“Chú ấy có nói gì không?” Thấy rõ nội dung phía trên, Tống Kim Triều rõ ràng, lông mày nhíu lại giãn ra mấy phần.

Keon nhún nhún vai: “Duy trì chất lượng, số lượng tốt nhất đưa cho hẳn.”

Nghe vậy, Tống Kim Triều gật đầu, vể mặt đăm chiêu.

Thứ sáu, đại hội thể dục thể thao, tám giờ sáng bắt đầu nghi thức khai mạc, Lục Niệm Niệm ngồi trên khán đài, suy nghĩ khi nào Tống Kim Triều sẽ tới đây.

Ngồi trên khán đài còn có Cố Miếu, nhìn thấy Lục Niệm Niệm cô vội vã chạy qua: “Niệm Niệm, cậu có nhìn thấy Trần Tương Xán không?”

Cố Miếu đã hơn một ngày không nhìn thấy cậu, hỏi bạn học của cậu mới

biết, Trần Tương Xán xin nghỉ ốm đã ba ngày rồi, cũng không biết tình trạng bệnh của cậu bây giờ như thế nào.

Nhắc tới Trần Tương Xán, Lục Niệm Niệm hoài nghi mà mở miệng: “Tớ cũng rất lâu rồi không nhìn thấy cậu ta, cậu ấy sao rồi?”

Cố Miếu mím môi nhìn cô: “Các cậu còn là hàng xóm tốt a, cái gì cậu cũng không biết, tớ càng không biết.”

Cũng không biết hôm nay là đại hội thể dục thể thao cậu có đến không, Cố Miếu muốn nhưng nhìn thấy vẻ mặt cau có của Lục Niệm Niệm.

Do vậy cô chọc chọc cánh tay Niệm Niệm: “Đúng rồi, anh chàng đẹp trai kia hôm nay có tới không?”

Nghĩ đến ngày đó ở cổng trường nhìn thấy người đàn ông đó, Cố Miếu không nhìn được chặc chặc một tiếng, thật là không nhìn ra được, Lục Niệm Niệm lại có thể quen biết một đại soái ca bên ngoài trường, hơn nữa quan hệ không bình thường.

Nói đến Tống Kim Triều, cậu nói với mình nhất định sẽ tới, trước khi khai mạc bắt đầu, cô đứng ở cổng trường học chờ, nhưng mãi cũng không thấy người đến.

“Cậu ấy sẽ tới, chúng tớ đã nói chuyện với nhau.”

Lục Niệm Niệm hơi rũ mắt xuống, biểu hiện nghiêm túc, sau khi suy tư, đưa ba lô trong tay cho Cố Miếu, để cô thay mình bảo quản, chính mình chạy tới trước cửa trường học tiếp tục chờ.

Thời điểm Tống Kim Triều tới, cửa trường học có rất ít người, thỉnh thoảng sẽ có tùm nãm tùm ba học sinh ra vào, khi nhìn thấy Lục Niệm, cô đang kiễng chân đứng trên bậc tam cấp nhìn xung quanh chỗ cậu đứng.

Nhìn thấy bóng hình quen thuộc xuất hiện, Lục Niệm Niệm hưng phấn hướng về phía cậu vẫy tay: “Kim Triều, tớ ở đây!”

Lục Niệm Niệm hứng thú bồng bồng chạy tới, vốn muốn lôi kéo cậu đi vào, nghĩ đây là trường học, do vậy tay đưa tới lại lặng lẽ thu lại.

Cô nói: “Kim Triều, nhanh lên, bây giờ là khai mạc, xem cũng rất hay.”

Tổng Kim Triều liếc nhìn cô, giọng nói hờ hững: “Ăn sáng chưa?”

Lục Niệm Niệm trịnh trọng gật đầu, tách ngón tay lên đếm: “Một chiếc bánh bao thịt, một cái bánh bao rau, còn có một cốc sữa đậu nành.”

“Đúng rồi, tớ còn mang theo bánh mì.” Mở cặp sách ra.

Cô lại vội vàng bổ sung, “Cậu muốn ăn không?”

Tổng Kim Triều lắc đầu, hai người đi thẳng đến bãi tập, cảnh khai mạc vô cùng náo nhiệt, trên khán đài người ngồi chật kín, khung cảnh cuộc sống như vậy, nhưng mà Tổng Kim Triều rất ít khi tiếp xúc qua.

Lục Niệm Niệm dẫn Tổng Kim Triều tới khán đài, hai người ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Vừa nãy trên bậc thang, có người đã chú ý tới bọn họ, Cố Miểu vẻ mặt tươi cười hướng Lục Niệm Niệm chào hỏi, khi ánh mắt rời tới Tổng Kim Triều bên cạnh cô, nụ cười càng thêm âm muội.

Ngồi cùng trên khán đài còn có lớp trưởng Thẩm Khiết, lúc này nhìn thấy cậu thiếu niên sau lưng Lục Niệm Niệm, không chú ý đến cậu cũng khó.

Người đó không mặc đồng phục học sinh, da dẻ rất trắng, trên người mặc trang phục thể thao màu đen, dáng người cao gầy, ở trong đám người vô cùng nổi bật.

Nhìn hai người một trước một sau ngồi vào hàng ghế sau, Thẩm Khiết khinh thường hừ nhẹ một tiếng, lập tức thu hồi ánh mắt.

Cô giống như lơ đãng hướng người bên cạnh mở miệng: “Giáo viên đồng ý cho mang người ngoài vào trường học hay sao?”

Phó Chi Hàng đang lén lút nghịch điện thoại, không chú ý tới lời cô đang nói.

Thẩm Khiết tức giận dùng sức chọc chọc cánh tay của cậu, Phó Chi Hàng giữ chức lớp phó, lại có bộ dáng chuyện không liên quan tới mình.

Người náo đó trượt tay, phồng ngực một đao giết chết đồng đội của mình, Phó Chi Hàng hét to một tiếng: “Tiêu đời!”

“Thẩm Khiết, cậu có bệnh à!” Phó Chi Hàng mở to hai mắt trừng cô.

Bị cậu hét một tiếng to như vậy, Thẩm Khiết không chút nào yếu thế trừng cậu, “Lớp phó còn lén lút chơi điện thoại đấy.”

Cô gái này luôn bày ra đức hạnh này, Phó Chi Hàng không nhẫn nại trở lại chỗ ngồi, lười tính toán cùng cô, cầm điện thoại tiếp tục chơi.

Ngồi hàng sau khán đài, Tống Kim Triều nhìn đám người phía dưới đông nghìn nghịt, cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, có chút đứng ngồi không yên, Lục Niệm Niệm còn đang hưng phấn cùng cậu nói chuyện hăng mục thi đấu buổi sáng.

“Kim Triều, đợi lúc nửa tứ sẽ đẩy tạ, cậu nhìn, chính là ở vị trí này.” Nói xong, Lục Niệm Niệm hướng về phía cậu chỉ chỉ về phía bên phải của bãi tập.

Tống Kim Triều theo ánh mắt của cô nhìn qua, trên bãi tập đám người đã

chầm chậm tản ra, có vài hạng mục thi đấu đã bắt đầu.

Qua một lúc, Cố Miếu ngồi phía dưới khán đài quay người lại, vẻ mặt có chút lo lắng hướng về phía cô vẫy vẫy tay, ra hiệu cho cô qua đó.

Trong tay Cố Miếu giống như cầm một tập giấy.

Lục Niệm Niệm sắp xếp chỗ ngồi cho Tống Kim Triều, trước khi đi, đưa cho cậu một tờ giấy nhớ màu hồng, cẩn thận dán trên tay cậu ở vị trí dễ nhìn, sau đó mới thuận theo bậc thang bước đi.

Cố Miếu cũng là vừa mới nhìn thấy bảng đăng ký trong tay, không rõ tình huống nên mới hỏi cô.

“Niệm Niệm, cậu khi nào thì đăng ký thi chạy dài 1500 mét? Còn có vượt rào cản 100 mét?”

“Cậu xác định cậu có sức khỏe tham gia những cái này?”

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm cũng sững sờ, nghi ngờ nói: “Tớ không có đăng ký.”

Cố Miếu cau mày nhìn cô, đem bảng đăng ký đưa qua: “Phía trên có tên của cậu, chắc là trước đó đã báo danh.”

Nhìn theo cô gái rời đi, Tống Kim Triều thu hồi ánh mắt, đem giấy nhớ trên tay lấy xuống, trên mặt viết mấy chữ: Người này có bạn gái, xin chớ tới gần.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 34: Cậu Có Thể Thử

Lục Niệm Niệm nhìn rõ lại tên ở trên, xác thực là tên chính mình, biểu hiện có chút kinh ngạc: “Xác nhận là mình không báo danh mà.”

Cô chỉ báo có năm hạng mục, đều là những thứ cô am hiểu, hơn nữa hạng mục chạy cự li dài thể này là ác mộng của cô, chớ nói gì là chạy 1500 mét cùng vượt rào cản 100 mét.

“Vậy là ai đăng ký cho cậu”Cố Miếu cau mày, hai người cầm giấy báo danh ngơ ngác nhìn nhau.

Nhìn Phó Chi Hàng đang chơi game bên cạnh, Khi đó chính là cậu ta báo danh.

Lục Niệm Niệm cầm mẫu đăng ký hôm trước, thấy tên đấy vẫn đang chơi game: “Bạn cùng bàn, chuyện gì thể này.”

Phó Chi Hà liếc nhìn người bên cạnh, thấy là Lục Niệm Niệm mới liếc mắt nhìn sang, “Sao vậy?”

Nói rõ tình hình, Phó Chi Hàng để điện thoại di động xuống, nhìn về phía Thẩm Khiết cách đó không xa, người kia đang cùng chủ nhiệm lớp nói gì đó.

Phó Chi Hàng nói: ” phiếu báo danh này là lớp trưởng đi nộp, nhận định là Thẩm Khiết lén lút giúp cậu đăng ký.”

Nghe xong Cố Miếu than thầm một tiếng tiêu rồi, nhìn cô gái đó chính là không lương thiện, lại có thể dùng chiêu như vậy.

Lục Niệm Niệm sửng sốt một giây, phản ứng lại và hỏi: “Vậy bây giờ là tứ buộc phải tham gia?”

Nhưng Phó Chi Hàng không để ý chút nào, vẫn nhìn chăm chú điện thoại di động, mắt cũng không ngẩng lên: “Nếu cậu không muốn tham gia, nói với tớ là được.”

Những thứ này đều là hội học sinh sắp xếp, nếu như cô không muốn tham gia, tùy tiện nghĩ một lý do thoái thác là được, Phó Chi Hàng làm lớp phó, những việc này là có thể làm được.

Hàng ghé sau khán đài, ánh mắt Tống Kim Triều vẫn luôn chú ý đến bóng hình cách đó không xa, Lục Niệm Niệm nói chuyện cùng một nam sinh, chắc là hai người rất quen thuộc.

Hàng ngày cô ở trường học, có phải cũng như vậy, giao thiệp với rất nhiều người, còn có bạn khác giới và không cùng lứa tuổi với cô nữa?

Giống như hoạt động hỗ trợ này, có phải càng ngày càng nhiều, bây giờ cậu không phải chỉ nhìn thấy có vậy, nghĩ tới đây, lo lắng trong lòng cậu từ từ phát sinh, lo lắng giống như ngọn lửa giận giữ, đốt cháy trái tim hoảng hốt của cậu.

Nơi ánh mặt trời không chiếu đến, Tống Kim Triều ngồi ở góc, trên mặt hồ hững, mí mắt lông mi dài chiếu xuống tỏa ra một tầng bóng râm mờ nhạt.

Bên cạnh truyền đến một trận tiếng bước chân, có người đi đến và ngừng lại bên cạnh cậu.

Tống Kim Triều ngẩng đầu lên, ánh mắt hững hờ đảo qua, hai cô gái mặc

đồng phục, tỏ ra tự nhiên, quen thuộc ngồi xuống bên cạnh cậu.

Cậu thiếu niên không nói gì cau mày, môi mím thành một đường.

Cô gái cách cậu gần nhất mắt tỏ vẻ ngại ngùng, bạo gan hỏi: “Bạn học, cậu học lớp sáu phải không? hình như trước đây chưa từng gặp qua cậu.”

Tống Kim Triều không lên tiếng, tròn mắt đen nhánh nhìn chằm vào chai nước lọc trong tay, ngay cả một ánh mắt cũng không lưu lại cho các cô.

Vì có bạn đi cùng, gan của cô gái kia càng to hơn, dường như không nhận thấy, người đàn trước mặt ánh mắt dần trở nên âm u, bạn học, số QQ của bạn là bao nhiêu?”

Thỉnh thoảng những người xung quanh quăng qua những ánh mắt ám muội, cô gái vừa vội vừa căng thẳng, không nhin được thúc giục: “bạn học, bạn nói cho tớ biết đi mà.”

Tống Kim Triều mặt lạnh như băng, con ngươi đen, hẹp dài hờ hững, xa cách, ngay cả lời nói ra cũng giống như kết một tảng băng: “Tôi có bạn gái rồi.”

Nghe được câu nói đó, hai cô gái sững sờ tại chỗ, liếc mắt nhìn nhau, vừa then lại vừa giận nhanh chóng rời đi.

Sau một lát, Lục Niệm Niệm ba chân bốn cẳng chạy tới, dường như không nhận thấy tâm trạng Tống Kim Triều nhẹ nhàng biến đổi.

Nhanh chóng vứt bỏ chuyện không vui lúc nãy, Lục Niệm Niệm từ trong bao của mình lấy ra một chai nước và một cái ô: “lát nữa ánh mặt trời chiếu tới sẽ rất nóng, cậu cầm lấy cái này.”

Tống Kim Triều da trắng đến nỗi có thể phản chiếu, ngộ nhờ bị thiêu

thành than đen, Lục Niệm Niệm quả quyết lắc lắc đầu, đem ô che nắng đưa cho cậu.

“Kim Triều,tớ đi thi môn đẫy tạ, cậu ở chỗ này chờ tớ quay lại.”

Lục Niệm Niệm liếc nhìn thời gian, qua mấy phút nữa là cô phải đi điểm danh, là lúc cô bày ra sức mạnh vô hạn!

Tổng Kim Triều nhìn về phía cô, đôi mắt đen long lanh, âm u không rõ, sâu như giếng.

Ánh mắt của bạn học xung quanh thỉnh thoảng nhìn qua đây, đa phần là bạn học nữ, ánh mắt nhìn Tổng Kim Triều, mang theo đánh giá,hiếu kỳ, còn có tia bất quái.

Lục Niệm Niệm đang chuẩn bị rời đi, nghĩ lại cảm thấy không yên tâm, cô ngồi xuống bên cạnh Tổng Kim Triều, tới gần cậu nhỏ giọng nói: “Kim Triều, cậu có phát hiện thấy có rất nhiều người nhìn cậu không.”

Ánh mắt Lục Niệm Niệm tùy ý nhìn đi nơi khác, liền có thể nhìn thấy có học sinh quay người đang nhìn bọn họ.

Giọng của cô rất nhỏ: “Hơn nữa rất nhiều nữ sinh.”

Chút tâm tình nhỏ, khó chịu của cô gái không thể qua nổi mắt cậu, khóe mắt âm u của Tổng Kim Triều lộ ra chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cậu nhàn nhạt mở miệng, giọng trầm thấp, khàn khàn lại có chút mê hoặc: “cho nên cậu muốn làm như thế nào?”

Lục Niệm Niệm nhẹ mím môi, đôi mắt tròn đảo qua đảo lại, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Muốn giấu cậu đi.”

Tổng Kim Triều nhìn cô, giây tiếp theo cậu mở ô che nắng, chặn lại ánh

nặng bên ngoài cùng ánh mắt soi mói.

Từ từ bước tới gần, hơi thở tới gần, mặt Lục Niệm Niệm sáng chói, một nụ hôn với sự chiếm hữu mạnh mẽ dừng trên môi cô, người đàn ông hô hấp nặng nề, hơi thở thanh mát để người không ngừng phun trên mũi cô.

Thiếu mất động tác cạy mở hàm răng, Lục Niệm Niệm dường như đang phối hợp với cậu, bởi vì kinh nghiệm lần trước, cô khẽ mở môi hồng, tùy ý cậu thâm nhập sâu hơn.

Bên tai không chỉ truyền tới tiếng tim đập rộn rã của hai người, còn có âm thanh ồn ào của đám đông, tiếng người chủ trì trong loa phát thanh.

Nghĩ tới xung quanh đều là bạn học của mình, bọn họ chính là ở dưới tán ô hôn nhau như vậy, tim Lục Niệm Niệm như nhảy ra khỏi cuống họng, ngay cả mang tai cũng bị đốt cháy.

Loa phát thanh truyền tới một tràng âm thanh: “Xin mời vận động viên đây tạ bắt đầu điểm danh”

Trong lòng Lục Niệm Niệm khẩn trương, lùi về phía sau từng bước nhỏ, Tống Kim Triêu tiếp tục nghiêng người tới, ngón tay thon dài tóm lấy gáy cô, nặng nề hôn xuống, hơi thở càng sâu.

1 giây, 2 giây, 3 giây...

Trong đầu trống rỗng, chàng trai trước mặt cuối cùng buông cô ra, ánh mắt nặng nề, đưa tay ra, ngón tay mang theo cảm giác mát mẻ, lau đi nước bọt ám muội trên khóe môi cô.

Đáp lại động tác của cậu, mặt Lục Niệm Niệm đỏ như tôm nấu chín, bên tai vang lên tiếng ong ong, đôi tay không biết đặt ở chỗ nào, căng thẳng đan vào nhau.

Lục Niệm Niệm cúi đầu, hô hấp còn có chút không thuận, đứt quãng nói: “Tớ, tớ đi điểm danh đây.”

Tổng Kim Triều hô hấp nặng nề, môi mỏng hơi mím.

“Niệm Niệm.” Cậu từ phía sau kéo cô tay, môi mỏng khẽ nhúc nhích, hình như muốn nói gì đó.

Lục Niệm Niệm gò má nóng bỏng nhìn về phía cậu, biểu hiện nghi hoặc.

Tổng Kim Triều dừng một chút, muốn nói ra những lời cất giấu trong lòng, tầm mắt cậu chuyển lên trên, đôi mắt đen như mực giống như muốn nhìn vào tận sâu trong mắt cô: “Cậu đi đi.”

Lục Niệm Niệm không nhận được nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngay cả hốc mắt cũng nóng lên.

Cố Miếu lấy sổ thứ tự từ chỗ Phó Chi HànHàng, đợi Lục Niệm Niệm đến bãi tập, mới phát hiện cô gái này có chút không thích hợp.

Mặt Niệm Niệm đỏ bừng, mà lúc này ánh mặt trời cũng không quá gay gắt, không giống say nắng.

Nghĩ đến anh chàng đẹp trai đang ngồi trên khán đài, Cố Miếu không nhận được nở nụ cười gian trá: “mặt của cậu sao lại đỏ như vậy”

Lục Niệm Niệm không nghe thấy lời nói của cô, trong đầu một mớ hỗn độn, tiếp tục ngây ngốc.

Cố Miếu bất động thanh sắc nhìn về hướng môi cô, thần bí đưa mặt tới gần cô: “Mình sẽ giả vờ là cái gì cũng không nhìn thấy.”

Lục Niệm Niệm chậm chạp phản ứng lại, nhanh chóng che miệng, mắt trừng to “Tớ không làm gì cả...!”

Đằng sau Cổ Miếu số thứ tự đã được ghim lên áo, nghe thấy trong lòng cô hoảng loạn phản bác, Cổ Miếu ha haaaa cười phá lên.

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng lầm bầm, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

Đến bãi tập phía bên phải, các vận động viên nữ đẩy tạ, đều là các tuyển thủ có thực lực, Lục Niệm Niệm chân tay mảnh khảnh đứng trong đó, trông vô cùng gầy yếu.

Cổ Miếu cùng Phó Chi Hàng đứng ở một bên, mắt thấy trong miệng Lục Niệm Niệm nhỏ giọng lầm bầm “Tứ chi phát triển”.

Cổ Miếu biết, Lục Niệm Niệm từ tiểu học đến cao trung vẫn luôn luyện Judo và Taewondo, tuy bề ngoài nhìn mềm yếu, nhưng kỳ thực đánh nhau rất giỏi.

Khi có kết quả, không chút hoài nghi Lục Niệm Niệm đứng thứ nhất.

Phó Chi Hàng nói: “Không ngờ tới cô nhóc đẩy sức lực rất lớn.”

Cổ Miếu lườm cậu: ” cậu đúng là không biết gì, Niệm Niệm vẫn luôn như trâu.”

Phó Chi Hàng cau mày, sau khi suy tư nhỏ giọng hỏi cô: ” nam sinh đứng cùng Niệm Niệm, có phải là bạn trai của cậu ấy?”

Nghe vậy, Cổ Miếu không chút dấu vết đánh giá Phó Chi Hàng, biểu hiện nhỏ trên mặt cậu tuy rằng là bất quái, nhưng còn có chút ý tứ khác “cậu hỏi cái này làm gì, người ta là trai tài gái sắc đấy, nhìn rất xứng đôi.”

Phó Chi Hàng liếc nhìn cô, coi như mình chưa nói gì.

Sau khi kết thúc đẩy ra, chính là chạy tiếp sức 400 mét, hạng mục này Cổ

Miếu và Niệm Niệm đều tham gia.

Hoàn thành hạng mục cử tạ xong, Lục Niệm Niệm vốn dĩ muốn tới khán đài tìm Tống Kim Triêu, khi ngẩng đầu nhìn lên khán đài, vị trí đó đã không có người.

Phó Chi Hàng ở một bên giục “Chạy bốn trăm mét sắp bắt đầu rồi, hai người đưa đồ giao cho tớ, tớ giúp hai cậu trông.”

Cố Miếu không chút khách khí, đem ba lô và cốc giao hết cho cậu.

Hai người đi tới điểm xuất phát, nhìn thấy mấy bạn nữ cùng lớp đang điểm danh, trong số đó còn có lớp trưởng Thẩm Khiết

Căn cứ vào số thứ tự, Cố Miếu đứng thứ hai, Lục Niệm Niệm đứng sau cùng, nhận gậy từ người phía trước là Thẩm Khiết.

Cứ nghĩ đến việc cô tự ý giúp mình báo danh, Lục Niệm Niệm nhìn khuôn mặt ấy liền cảm thấy chán ghét, muốn trực tiếp hỏi cho rõ ràng, lại cảm thấy sau khi chạy xong sẽ tới hỏi.

Lục Niệm Niệm chậm rì rì bước qua, Thẩm Khiết quay người chủ động chào hỏi cô: “Cậu vừa nãy thi đấu như thế nào”

Người trước mặt không thèm để ý đến, ánh mắt hướng về phía đám đông, tìm kiếm bóng dáng Tống Kim Triêu.

Không nhận được câu trả lời, Thẩm Khiết thờ ơ nhún vai, hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

Một hàng người đứng bên cạnh vạch xuất phát, đa phần là bạn học cùng lớp đứng bên cạnh cổ vũ cổ lên, một bóng hình quen thuộc cũng đứng ở đó.

Cậu đứng yên lặng ở chỗ đó, đôi mắt thâm trầm nhìn về hướng cô, khoảng

cách giữa hai người không xa, cậu thiếu niên dáng vẻ gầy gò đứng trong đám người càng cao gầy, bộ dáng lạnh lùng, anh tuấn càng trở nên nổi bật.

Lục Niệm Niệm ánh mắt sáng lên, nhảy cẫng lên vỗ tay với cậu: “Kim Triều!

Cậu thiếu niên đứng trong đám người nhìn cô, khuôn mặt tuấn mỹ, lạnh lùng trong nháy mắt trở nên dịu dàng hơn mấy phần.

Thẩm Khiết tự nhiên cũng chú ý tới Tống Kim Triều, cô không chút dấu vết nhìn sang, ánh mắt dè dặt.

Bên cạnh vạch xuất phát, trọng tài thổi còi, tốp vận động viên đầu tiên lao ra, Cố Miếu đứng tốp thứ hai căng thẳng nuốt nước bọt, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lục Niệm Niệm.

Người trước mặt tiếp tục chạy về phía trước, lớp của Lục Niệm Niệm đang ở vị trí thứ hai, Thẩm Khiết nhìn có vẻ nhỏ nhắn, nhưng chạy rất nhanh, nhanh chóng đuổi kịp đứng ở vị trí thứ nhất, Lục Niệm Niệm đứng vào vị trí của mình, cũng bắt đầu trở nên khẩn trương.

Khoảng cách của hai người càng ngày càng gần, Lục Niệm Niệm vừa chạy bước nhỏ, vừa đưa tay ra đón lấy, khi cô đưa tay ra đón lấy gậy tiếp sức, Thẩm Khiết nhẹ nhàng buông tay.

Gậy tiếp sức rơi trên mặt đất, Lục Niệm Niệm kinh ngạc, vội vã cúi người nhặt, cô gái ở vị trí thứ hai vội vàng đuổi tới, ánh mắt khinh bỉ liếc qua cô.

Lục Niệm Niệm nhặt lên gậy lên, nhanh chóng đuổi về phía trước, vừa này chỉ là một sai lầm, còn có một vòng chạy nữa, nghĩ đến bạn trai của cô còn ở trong đám cổ động viên nhìn cô, Lục Niệm Niệm chân nhanh như gió lao về phía trước.

Tống Kim Triều đứng ở trong đám đông, bên tai không ngừng truyền đến âm thanh hò hét, ánh mắt cậu đuổi theo bóng hình trên sân, dáng người duyên dáng, tràn đầy sức sống, giống lần đầu tiên cậu gặp Lục Niệm Niệm.

Bên cạnh truyền tới giọng nói bồn chồn của đàn ông: “ cô nữ sinh mặc đồng phục màu trắng, chính là Lục Niệm Niệm của lớp 6”

Có người nói: ” cậu có dám xin số điện thoại của cô ấy không?”

Một nhóm nam sinh tụ lại ở một chỗ trên ghẹo, nhỏ giọng thì thầm vài câu.

“Tớ nghe nói, Lục Niệm Niệm là bạn gái Trần Tương Xán, các cậu không phải muốn đào góc tường đấy chứ?” một nam sinh đeo kính có vẻ ngoài trắng trẻo nhỏ giọng nói, đối với đề nghị của mấy người đó lắc đầu, không tán thành.

“Vậy thì có làm sao, ông đây chính là thích cô ta như vậy đấy, muốn có phương thức liên lạc không phải sẽ đơn giản hơn sao?” nam sinh nói lời này dáng người không cao, còn hơi béo, trên đầu nhuộm từng khóm màu vàng nhạt.

Tống Kim Triều đột nhiên xoay người, cảm cương trực siết chặt thành một đường, trong mắt phủ một tầng băng, mang lại cảm giác ớn lạnh.

Một giọng nói âm u truyền tới từ phía sau đầu Tôn Chí, truyền thẳng tới tai cậu:

“Cậu cứ thử xem.”

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, Lục Niệm Niệm ở vạch về đích nhìn thấy bóng hình Tống Kim Triều và Cố Miếu.

Xung quang đều là bạn học mặc đồng phục, bọn họ vui vẻ nói cười vây quanh trọng tài xem thành tích, vừa nãy có hai nữ sinh về đích cùng một lúc, khi nhìn thấy lớp mình xếp ở vị trí thứ nhất, Phó Chi Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không xếp thứ nhất, phỏng đoán không biết những người trong lớp sẽ nói gì, đặc biệt là Thẩm Khiết, vừa nãy khi gây tiếp sức bị rơi, cô ta chạy ra sân nói với người bên cạnh, là Lục Niệm Niệm không tiếp được.

Lần trong đám người Cố Miểu liếc mắt liền thấy Niệm Niệm, lập tức chạy tới ôm cô: “Niệm niệm, lúc nãy cậu thật tuyệt vời!”

“Tuy rằng bị rơi gây, sau đó tư thế cậu vượt lên có thể nói là rất “men”

Lục Niệm Niệm thở hắt hắt cười cười, Tống Kim Triều từ phía sau bước tới, vịn nắp chai nước đưa cho cô.

“Kim Triều, tớ rất lợi hại đúng không?” Đôi mắt của cô gái cong thành hình trăng lưỡi liềm, cười híp mắt với cậu, nhận được sự khẳng định của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm lúc này mới ừng ực uống một ngụm nước lớn.

Mắt Tống Kim Triều dịu dàng, môi mỏng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, đưa tay ra giúp cô lau đi vệt nước dính ở khoé môi,

Cố Miểu và Phó Chi Hàng đứng ở một bên bị coi như không khí, sững sờ tại chỗ.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 35: Đây Là Lục Niệm Niệm Của Lớp 6 Phải Không

Đại hội thể thao kết thúc ở buổi chiều ngày thứ hai, trong lúc đó Lục Niệm Niệm vừa tham gia thi đấu, vừa mang theo Tổng Kim Triều tham quan trường học của mình.

Khi leo đến phòng học trên lầu bốn, Lục Niệm Niệm chỉ vào vị trí chỗ ngồi hàng thứ ba, nói: “Vị trí đó chính là chỗ ngồi của tớ.”

Tổng Kim Triều theo hướng cô chỉ nhìn qua, phòng học sạch sẽ, bàn học đơn nhưng là hai bàn ghép lại với nhau, cậu sững sờ, nhàn nhạt hỏi: “Ngồi bên cạnh cậu là ai?”

Lục Niệm Niệm nắm tay cậu, trên mặt lộ ra ý cười: “Bạn cùng bàn của tớ, hôm qua cậu từng gặp qua, chính là cậu nam sinh đeo mắt kính.”

Nói đến người kia, mắt phượng dài của Tổng Kim Triều híp lại, đối với Phó Chi Hàng cậu có chút ấn tượng, khi Niệm Niệm tham gia chạy tiếp sức, người này đứng trong đám đông, rất là hào hứng cổ vũ cho Niệm Niệm.

Trầm mặc mấy giây, Tổng Kim Triều cau mày, trầm giọng mở miệng: “Cậu có thể đổi bạn cùng bàn không?”

Lục Niệm Niệm nghiêng đầu, không hiểu nhìn cậu: “Phó Chi Hàng là người rất tốt, chúng tớ từ năm lớp mười đã ngồi cùng nhau, quan hệ cũng không tồi.”

Cho nên ý tứ này là sẽ không đổi bạn cùng bàn.

Tống Kim Triêu không tiếp tục nói nữa, Lục Niệm Niệm tiếp tục dắt tay cậu đi về phía trước, từ lầu dạy học đi ra, lại tới bảo tàng lịch sử của trường học, còn có phòng đọc sách.

Một đường đi xuống, cô gái bên cạnh một chút cũng không khó chịu cùng cậu nói về cỏ cây trong vườn trường, thỉnh thoảng sẽ nhắc tới bạn tốt của cô.

Đây là cùng với thế giới của cậu hoàn toàn khác nhau, cuộc sống sinh động, ở đây có nhiều loại người khác nhau, mà cùng cô hỗ trợ mật thiết không chỉ có mình cậu.

Vừa nghĩ tới ngày thường Lục Niệm Niệm cũng sẽ cùng người khác mỉm cười như vậy, tất cả hỉ nộ ái ố, bây giờ cậu không nhìn thấy rõ nơi nào, Tống Kim Triêu không thể không thừa nhận, cảm xúc kỳ lạ trong lòng lần nữa lại xuất hiện, cảm giác này đối với cậu mà nói, giống như một liều thuốc điên cuồng kích thích cậu.

Hai người một trước một sau bước đi, người phía sau gọi cô lại: “Niệm Niệm.”

Lục Niệm Niệm nghi hoặc quay đầu lại, đột nhiên cảm thấy ngày hôm nay Tống Kim Triêu có chút kỳ quái, tuy rằng nói rất ít, nhưng cùng bình thường chính là không giống nhau.

Tống Kim Triêu vẽ mặt hồ hững, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn cô, đôi mắt âm u, tối đen phản chiếu bóng dáng của cô.

Cậu hỏi: “Cậu thích trường học sao?”

“Còn có những bạn học đó.”

Lưng cậu công ánh sáng đứng ở trước mặt cô, giọng nói từ tốn mà trầm, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc đen như mực của cậu, tản ra chút ánh sáng.

“Tớ, Tớ thích.” Giọng nói Lục Niệm Niệm trở nên yếu ớt, nhận ra cậu không vừa ý, giọng nói lộ ra vài phần dè dặt.

Tống Kim Triều dừng một chút, nếu như bây giờ cậu nói với cô, hi vọng cô có thể rời trường học, sau đó sẽ có giáo viên chuyên môn đến dạy cho cô, trong cuộc sống sau này chỉ có cậu, yêu cầu như vậy Lục Niệm Niệm có thể đáp ứng hay không? Hoặc có thể chán ghét dự vọng chiếm hữu biến thái của cậu?

Thấy Tống Kim Triều không nói lời nào, Lục Niệm Niệm tiến lên một bước, đến gần chút, nhỏ giọng nói: “Kim Triều, có phải cậu không thích bọn họ?”

Cô nhớ tới lời của bà Tống, Kim Triều từ nhỏ đến lớn vẫn không đến trường, đều là gia sư dạy cho cậu, hôm nay lần đầu tiên cậu lĩnh hội trường học náo nhiệt, cậu có phải là tức cảnh sinh tình, đang âm thầm khó chịu?

Nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của cô gái, Tống Kim Triều cười khẽ, đưa tay ra vò rối mái tóc mềm mại của cô, may mắn thay mình không có kích động như vậy, đem những lời chưa nói ra chôn chặt trong lòng.

Khi hai người trở lại trên khán đài, bế mạc đại hội thể thao gần kết thúc, Cố Miếu vẫn luôn ngồi trên khán đài chờ Lục Niệm Niệm, lúc này nhìn thấy hai người cùng xuất hiện, nhảy một phát, từ chỗ ngồi nhảy xuống dưới.

Tầm mắt Cố MIếu ở trên hai người bọn họ quét qua một lượt, cuối cùng dừng trên mặt Niệm Niệm: “Niệm Niệm bọn cậu đi đâu vậy, sao bây giờ mới quay trở lại?”

Lúc này trao giải cá nhân, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của cô,

mấy hạng mục giải thưởng đều là Cố Miếu lên sân khấu nhận giúp cô.

Còn chưa đợi Lục Niệm Niệm nói chuyện, Cố Miếu tiến tới bên tai cô bắt quai: “Nói, có phải trốn tở đi làm chuyện xấu?”

Lục Niệm Niệm vội vã phản bác: “Không có! Chính là đi thăm quan trường học một chút mà thôi.”

Cố Miếu cũng không cảm thấy gì, thờ ơ nhún nhún vai.

Cách đây không xa một người chạy tới, Phó Chi Hàng đặt một đồng giải thưởng xuống, nhìn thấy Lục Niệm Niệm mắt sáng lên: “Lúc nữa các cậu có bận không? Không bận thì cùng đi liên hoan.”

Nói xong, Phó Chi Hàng ánh mắt mong đợi nhìn bọn họ.

Cố Miếu hào phóng đáp: “Hay lắm, lớp chúng ta tất cả đều đi phải không?”

Phó Chi Hàng gật đầu, vì ăn mừng đại hội thể thao lần này giành được nhiều giải thưởng như vậy, một số ủy viên lớp tổ chức buổi tụ họp lần này, bạn học trong lớp căn bản đều đi.

Cậu không nhịn được nhìn về phía Lục Niệm Niệm, mà người đàn ông bên cạnh cô, cảm giác tồn tại quá mãnh liệt, đối diện với mắt người đó, chỉ có lạnh lẽo, Phó Chi Hàng không tự nhiên quay đầu đi, nói chuyện cùng Cố Miếu.

Lục Niệm Niệm suy nghĩ một chút, liền hỏi người bên cạnh: “Kim Triêu, cậu muốn đi không?”

Hai người bọn họ hiếm khi mới có dịp được ở cùng nhau lâu như vậy, Lục Niệm Niệm có chút không tình nguyện đi cho lắm, chỉ muốn ở cùng một chỗ

với Tống Kim Triều.

Tống Kim Triều cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, tự nhiên có thể nhìn thấy ý tứ muốn biểu đạt của Phó Chi Hàng, trong lòng cậu là từ chối, khi nhìn về phía Lục Niệm Niệm, muốn trưng cầu ý kiến của cô trước.

Người trên khán đài dần tản đi, chỉ có một lớp khác ở lại dọn dẹp bãi tập.

Ồn ào như vậy, khẳng định là Tống Kim Triều không quen, Lục Niệm Niệm rào trước đón sau từ chối.

Cố Miếu cùng Phó Chi Hàng cũng không nói thêm gì.

Lục Niệm Niệm mang Tống Kim Triều ăn tối ở bên ngoài, ngày mai là cuối tuần không cần phải vội vã về nhà, sau bữa cơm tối hai người còn có thể tản bộ cùng nhau.

Xuyên qua một loạt quán cơm, cô lôi kéo Tống Kim Triều đi vào, trong cùng còn có chỗ trống, phía sau bọn họ còn có mấy người ngồi, giống cô đều mặc đồng phục học sinh.

Lục Niệm Niệm: “Quán này cơm rất ngon, tớ thường xuyên cùng Cố Miếu tới đây ăn.”

Đồ ăn chỗ này thiên về cay, mặc dù Lục Niệm Niệm dặn dò bà chủ bỏ ít cay, khi hai bát mỳ được bưng lên, ớt đỏ nổi trên bề mặt vô cùng bắt mắt.

Mùi vị ớt cay còn có chút gay mũi, Tống Kim Triều nhú mày, không nói gì, tay cầm đũa đang chuẩn bị ăn.

Lục Niệm Niệm đột nhiên nhớ tới gì đó, vội vã mở miệng: “Trước tiên đừng động!”

Nghe được câu nói đó, Tống Kim Triều không rõ nhìn cô.

Cô gái trước mặt cầm đĩa lên, đem toàn bộ ớt trong bát cậu từng quả từng quả toàn bộ gắp ra, đặt ở trong một chiếc bát nhỏ sạch sẽ.

“Ớt nghe chú nhỏ của cậu nói, cậu không thể ăn cay.” Vừa nãy chỉ lo lấp đầy bụng, ăn cơm mới nhớ tới điều này.

Lục Niệm Niệm có chút áy náy, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm bát Tổng Kim Triều, vẻ mặt nghiêm túc gắp ớt so với làm bài tập vật lý còn nghiêm túc hơn.

Vẻ mặt Tổng Kim Triều sững sờ, ánh mắt lạnh lạnh lặng lẽ lướt qua gò má nghiêng của cô gái.

Giây phút này, cậu đột nhiên muốn đem cô giấu đi, giấu ở một nơi mà không ai biết.

Ngoài điều này, không còn ý nghĩ nào khác.

Nhìn trong bát ớt đã đã gắp hết, Lục Niệm Niệm cười híp mắt đem bát đẩy về phía cậu, giống như hoàn thành nhiệm vụ vinh quang: “Được rồi, bây giờ có thể ăn.”

Tổng Kim Triều nhếch môi, không tiếng động mỉm cười.

Hoàng hôn cuối hè nhẹ nhàng buông xuống, gió mát nhẹ nhàng lướt qua, đường dành cho người đi bộ, dòng người chậm chậm bước đi, trong dòng người, Tổng Kim Triều căng thẳng nắm tay Lục Niệm Niệm, để tránh cô bị người đi qua đụng phải.

Lục Niệm Niệm kề sát Tổng Kim Triều, “Kim Triều, cậu chưa từng tới nơi này phải không?”

Chỗ này là chợ đêm rất náo nhiệt, buổi tối không chỉ bán đồ ăn vặt, bên

đường còn có nhiều quầy nhỏ bán quần áo và đồ dùng hàng ngày giá rẻ.

Tổng Kim Triều lắc đầu, thành phố A có rất nhiều chỗ cậu chưa từng đi tới, ngay có thư viện trước đó Lục Niệm Niệm dẫn cậu tới cũng chưa từng đi.

Hai người nói chuyện với nhau câu được câu không, đại đa số thời điểm đều là Lục Niệm Niệm nói, Tổng Kim Triều lắng lắng nghe.

Đi ngang qua cửa hàng thú cưng, ngoài cửa đặt mấy cái lồng sắt, Lục Niệm Niệm kéo Tổng Kim Triều đi qua, mới phát hiện bên trong có mấy con chuột nhỏ Hamster.

Có một con chuột Hamster màu trắng, trốn ở trong góc không nhúc nhích, giống như một chiếc bánh trôi nhỏ mềm mềm, Lục Niệm Niệm không nhìn được đến gần xem, sau đó nghiêng đầu cười híp mắt nhìn Tổng Kim Triều: “Cậu nhìn nó có giống cậu không?”

Tổng Kim Triều cup mắt, ánh mắt liền nhìn qua con chuột Hamster, tầm mắt cậu lại dừng trên người Lục Niệm, cậu mím môi, bất đắc dĩ lắc đầu.

Khi cậu còn rất nhỏ từng có nuôi một con chuột Hamster, là dì giúp việc Tống gia đưa cho cậu, sau đó bị Thẩm Mạn nhìn thấy, người phụ nữ đó đem lồng trực tiếp ném từ tầng mười xuống.

Lục Niệm Niệm không hề biết những chuyện này, cô ở một bên chơi đùa với chuột Hamster, bộ dáng mềm mại, yên tĩnh quả thực rất giống Tổng Kim Triều.

Trong đám người ồn ào xa xa, hai bóng người quen thuộc lẫn trong đấy, khi nhìn thấy tướng mạo của hai người kia, Tổng Kim Triều trầm mặt, nhẹ nhàng rũ mắt xuống tỏa ra một tầng bóng râm nhàn nhạt.

“Chúng ta về thôi.” Tổng Kim Triều thu hồi ánh mắt, giọng nói đối với cô

như cũ vẫn ôn hòa, mà ở đằng xa hai người theo dõi bọn họ lại lần nữa trốn trong đám người.

Từ đường đi bộ tới trạm dừng xe bus cách nhau không xa, chậm chậm bước ra khỏi nơi ồn ào đó, hai người tiếp tục sóng vai đi cùng nhau, gió đêm hè mang theo cảm giác mát mẻ, Lục Niệm Niệm bị cậu dắt đi, cảm giác lòng bàn tay dán lại cùng một chỗ, lại có chút mùi vị năm tháng tĩnh lặng.

Lục Niệm Niệm nghiêng đầu, nhìn cậu từ trên xuống dưới một lượt: “Kim Triều, buổi tối cậu có cần quay lại bệnh viện không?”

Thấy cậu gật đầu, cô gái có chút ỉu ỉu cúi đầu, nhưng nắm tay cậu có chút chặt hơn.

Cô nói: “Tớ chờ cậu xuất viện, về Tống gia rồi, mỗi ngày tớ đều tới tìm cậu.”

Giọng nói Lục Niệm Niệm mang theo tia kiên định, rất nhanh lại nhỏ giọng mở miệng: “Hoặc là tớ tới bệnh viện tìm cậu cũng được.”

Như vậy số lần hai người gặp nhau cũng nhiều hơn.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều lấy lại tinh thần, đầu cũng quay lại, nắm bàn bầy nhỏ nhắn, mềm mại mà tinh tế, nhẹ giọng nói: “Bệnh viện quá xa, tớ có thể đi tìm cậu.”

Lục Niệm Niệm ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn cậu, tràn đầy khao khát: “Vậy có thể ngày nào cũng gặp có được không?”

Tống Kim Triều đứng ở trước mặt cô, nhẹ giọng mỉm cười, đưa tay ra vò rối mái tóc mềm mại của cô, thấp giọng đáp ứng: “Tớ sẽ cố gắng hết sức.”

Mấy người phía sau theo dõi bọn họ chính là người của Thẩm Mạn, lúc ở

trường học cậu cảm thấy không thích hợp, nghĩ tới đã theo một ngày.

Tổng Kim Triều dự định đưa Lục Niệm Niệm về nhà trước, rồi quay lại bệnh viện.

Phía sau truyền tới một trận tiếng bước chân ầm ỹ, hai người theo tiếng động nhìn lại, nhìn thấy một đám nam sinh đang bước tới đây.

Nam sinh đi đầu tiên, từ đằng xa vẫn luôn nhìn Lục Niệm Niệm, thỉnh thoảng còn cùng người bên cạnh nói gì đó, bộ dáng cợt nhả, giống như một nhóm côn đồ.

Lục Niệm Niệm nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt, coi như không có chuyện gì, lại không hề phát giác Tổng Kim Triều bên cạnh, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

Vẻ mặt cậu thiếu niên âm trầm, lông mày tinh xảo nhíu thành một đoàn, ánh mắt im lặng cất giấu tia sáng sắc bén.

Một đám người lắc lư đứng ở trước mặt hai người, đi đầu tiên là Tôn Trì cất tiếng cười, ánh mắt dời từ hướng Lục Niệm Niệm tới thiếu niên bên cạnh, đối diện với ánh mắt lạnh lùng của cậu, không đếm xỉa tới tiến lên: “Đây có phải là Lục Niệm Niệm lớp 6 không?”

“Đã may mắn đụng phải như vậy, vậy thì cho tứ phương thức liên lạc, chúng ta liên lạc tình cảm cũng tốt.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 36: Gần Chút Nữa

Tôn Trì cười hì hì nhìn Lục Niệm Niệm, hất cằm, ánh mắt khiêu khích quét qua Tống Kim Triêu, ở phía sau hẳn có vài tên thiếu niên lần lượt phát ra tiếng cười đùa.

Tên này sao lại biết tên của cô? Lục Niệm Niệm không nói gì nhú mày, đối với người trước mặt không chút ấn tượng, lẽ nào là côn đồ gần đây?

Lục Niệm Niệm lườm hẳn một cái, tức giận mở miệng: “Cậu có bệnh không?”

Còn tưởng rằng cô gái này sẽ cùng cậu nói vài câu, tốt xấu chính mình ở cấp ba cũng có chút nổi tiếng, Tôn Trì mới vừa lên lớp mười, bố hẳn liền quyên góp cho trường học một tòa nhà dạy học, Tôn Trì tuy rằng thành tích không tốt, nhưng cũng được học ở lớp chọn tốt nhất.

Người này bình thường ngang ngược, ngông cuồng thành thói, ẩu đả, đánh nhau cũng là chuyện thường xảy ra, ở Tấn Trung cũng được xem là phần tử xấu.

Tôn Trì nhú mày, đang chuẩn bị mở miệng nói, một nam sinh bên cạnh hẳn bất mãn lên tiếng: “Cậu nói ai có bệnh!”

Biết rằng người đó không tốt, Lục Niệm Niệm lạnh mặt khinh thường hừ một tiếng, nắm tay Tống Kim Triêu trực tiếp rời đi, xe bus không đợi được,

vậy thì bắt taxi.

Tống Kim Triều cứng ngắc tại chỗ, bàn tay cuộn chặt thành nắm đấm nổi gân xanh.

Nhìn thấy hai người rời đi, Tôn Trì đưa qua một ánh mắt, phía sau lập tức có mấy người tiến lên bao vây hai người.

“Đừng vội đi, phương thức liên lạc còn chưa đưa.” Tôn Trì chậm rãi nâng mắt, khuôn mặt hơi mập đầy kiêu ngạo, trong mũi rên lên, giống như con lợn nái.

Hắn nói: “Cậu không biết tớ là ai?”

Lục Niệm Niệm phản ứng theo bản năng che ở trước người Tống Kim Triều, ngẩng đầu từ trên xuống đánh giá Tôn Trì một lượt, “Cậu biệt danh là đầu heo phải không? Cho nên mặt mới to như vậy?”

Cô gái nhẹ nhàng nói một câu, đôi mắt Tôn Trì đang híp lại trong nháy mắt trừng lớn, lồng ngực mập mập tức giận căng lên.

“Con mẹ nó cậu nói thêm câu nữa! Ngày thường hắn ghét nhất người khác gọi lẫn là tên béo, Tôn Trì nghe xong then quá hóa giận, vén tay áo bước về phía trước, kích động vươn tay lên hướng về phía mặt cô gái.

Người bên cạnh, dùng một tay có lực với sự tức giận ghìm cổ tay của hắn, lực đạo rất lớn, giống như muốn bóp nát xương của hắn.

Về mặt Tôn Trì thay đổi, vừa định rút tay về, lực đạo ở chỗ cổ tay tăng lên, cậu thiếu niên lạnh lùng, khuôn mặt tuần duật không cảm xúc phản kích, chỉ nghe thấy tiếng xương răng rắc vang lên, cổ tay Tôn Trì bị vặn thành hình dạng không bình thường, về mặt đau đớn tụ thành một khối.

Đám người thấy thế, vội vã xông lên, Lục Niệm Niệm còn đang kinh ngạc về thân thủ của Tống Kim Triều, vừa nãy cô chuẩn bị phản đòn, không nghĩ tới động tác của Tống Kim Triều so với cô còn nhanh hơn!

Cậu nam sinh lùn bên cạnh Tôn Trì là người đầu tiên xông lên, Lục Niệm Niệm đưa một chân ra trực tiếp đá vào bụng của hắn, ánh mắt Tống Kim Triều đối diện, con người lạnh lẽo của cậu dường như đang vô cùng kinh ngạc.

Hai người trong nháy mắt bị đám người vây quanh, chỗ này cách trạm dừng xe bus hẻo lánh không xa, Tôn Trì khuôn mặt dữ tợn ôm cánh tay, hướng người bên cạnh nháy mắt, đám người ngăm hiều trong lòng, từ trong túi quần rút ra dao gọt hoa quả.

Ven đường có đèn đường mờ nhạt chiếu xuống, lưỡi dao ló lên ánh sáng, Lục Niệm Niệm căm ghét nhìn về phía Tôn Trì, đây nào phải ngẫu nhiên, đám người kia rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Tống Kim Triều con người dần lạnh, đuổi cánh tay dài đem Lục Niệm Niệm che chở sau người.

Tôn Trì cười gằn, đám anh em đem hai người vây ở giữa, hắn cầm dao gọt hoa quả đi tới, Tống Kim Triều nghiêng đầu né qua, vung một quyền nặng nề qua, mạnh mẽ như cơn gió, nện mạnh trên gò má Tôn Trì.

Lục Niệm Niệm nhắc chân đá một cước, đem người phía sau nhào tới đá bay, cô là lần đầu tiên đánh hội đồng, không ngờ tới còn là cùng Tống Kim Triều gặp phải tình huống như vậy.

Tôn Trì bị đánh cho lão đảo lúi về sau, cậu thiếu niên trước mặt vẻ mặt lạnh lùng, không cho hắn tránh né, lại còn tàn nhẫn, đánh một quyền nặng nề hướng về phía mặt của hắn, mang theo sự hung ác không thềm đếm xỉa gì.

A một tiếng hét thảm, Tôn Trì mắt tối sầm lại, trọng tâm bất ổn, ôm mắt ngã ngửa trên mặt đất.

Nam sinh dáng người lùn cầm dao gọt hoa quả, tách Lục Niệm Niệm ra, trực tiếp cầm dao gọt hoa quả đâm vào lưng của cậu thiếu niên mặc áo đen.

Lục Niệm Niệm kêu một tiếng không ổn, nỗ lực dùng cánh tay cản lại, một tia ánh sáng trắng lóe qua, tiếng dao gọt hoa quả của nam sinh dáng người lùn rơi xuống đất vang lên.

Tống Kim Triều xoay người, liền nhìn Lục Niệm Niệm ôm tay bị thương đứng ở sau lưng cậu.

Chất lỏng màu đỏ thấm qua khe hở ngón tay chảy ra ngoài, Tống Kim Triều cau mày, hàm răng cắn chặt hơi động.

“Bị thương ở đâu.”

Lục Niệm Niệm cau mày lắc đầu, “Tớ không có chuyện gì.” Chính là lòng bàn tay có chút đau, mới vừa rồi bị dao xẹt qua.

Tôn Trì vẫn nằm trên đất che mắt, nam sinh lùn cầm dao lão đảo, cậu thiếu niên trước mặt sắc mặt cực kỳ lạnh, lông mày đen như mực nhíu chặt, môi mỏng, lạnh lẽo mím thành một đường.

Tống Kim Triều tiến lên, còn chưa chờ đối phương phản ứng, chớp lấy con dao gọt hoa quả giấu phía dưới, chân dài dùng sức đá về hướng lồng ngực người đó, một cước hạ xuống, nam sinh lùn ngã chổng vó trên mặt đất.

Nhặt lấy con dao gọt hoa quả lên, hẩn hướng về phía người nằm trên mặt đất từng bước từng bước đi tới.

Tống Kim Triều ngồi xổm người xuống, gương mặt lạnh lẽo phủ một tầng

bằng, hấn dùng sức kéo cánh tay người đó, giọng nói khàn khàn mà âm u: “Tay nào?”

Giọng nói của cậu cực kỳ trầm thấp, lộ ra hàn ý, lạnh lẽo, khiến người ta không nhìn được run rẩy.

Nam sinh lùn theo bản năng trốn đi, nghe thấy lời này sửng sốt một chút, phản ứng lại mới tự mình rõ ràng, hấn hỏi chính là tay nào vừa nãy làm Lục Niệm Niệm bị thương.

Mấy nam sinh phía sau không dám động, Tôn Trì một bên mắt máu đã trào ra, giống như bị thương rất nghiêm trọng, mà thiếu niên mặc áo đen kia, lúc này sắc mặt âm u đang cầm dao, lưỡi dao chuẩn hướng lòng bàn tay.

Người trên mặt đất hoảng loạn lùi chân, cổ tay bị người ghìm chặt, căn bản tránh không thoát, người đàn ông sợ hãi hét to: “Mày muốn làm gì!”

“Nếu như mày dám động vào tao, tao để mày ăn không dứt mà đi!” Lúc nói lời này, người đàn ông lo sợ lùi về sau.

Không nghe thấy đáp án cậu cần, Tống Kim Triêu quay đầu lại, ám mắt rơi vào những ngón tay đầy máu của Lục Niệm Niệm, ánh mắt âm u, mặt hấn vô cảm mở miệng: “Vậy thì chặt cả hai tay.”

Lời nói vừa dứt, lưỡi dao sắc bén theo chuyển động của cậu thiếu niên, xuyên qua. Nhập vào lòng bàn tay của nam sinh lùn, ý thức được Kim Triêu đang làm gì, tim Lục Niệm Niệm nhảy lên, hoảng loạn chạy như bay qua, định ôm lấy tay cậu.

“Kim Triêu, không được!”

Mà người thanh niên phía trước vẻ mặt mờ mịt, giống như không nghe thấy lời của cô.

Trong góc tối, truyền đến tiếng kêu rên của người đàn ông, giống như là trải qua một đao đau đớn tận xương tủy, lưỡi đao thẳng tắp đi vào lòng bàn tay của hắn, chất lỏng màu hồng từng giọt từng giọt, thuận theo nếp nhăn của lòng bàn tay, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Bỏ qua sự ngăn cản của Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều nhanh nhẹn rút đao, đỏ tươi chói mắt nhuộm phải lưỡi đao, sự phẫn nộ trong lòng ở nơi nào đó trong bầu không khí không lành mạnh tùy ý sinh trưởng.

Mà điều duy nhất Tống Kim Triều muốn làm, chính là phá hủy hắn.

Lục Niệm Niệm sững sờ nhìn hắn, Tống Kim Triều trước mắt xa lại mà đáng sợ, dường như không còn lý trí, bên tai chỉ có tiếng thở cấp bách của cô, còn có tiếng rên thống khổ của người đàn ông.

Ý thức được động tác của Tống Kim Triều không có ngừng lại, mắt thấy động tác cầm đao của cậu lần nữa hạ xuống, Lục Niệm Niệm cuống quýt kêu thành tiếng: “Kim Triều, cầu xin cậu hãy dừng tay.”

Cô gái nắm chặt tay cậu, đối diện với hốc mắt đỏ bừng tràn đầy mờ mịt của cậu, trái tim như bị người ta nhéo mạnh một cái, Tống Kim Triều ần nhẫn, thô bạo như vậy, lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Trong đám thanh niên gây chuyện, có người thấy tình huống không ổn liền gọi xe cứu thương, Lục Niệm Niệm kéo Tống Kim Triều chuẩn bị rời đi, nếu như lại không kịp ngăn cản, cô thậm chí không dám nghĩ, cậu có thể thật sự phá hỏng bàn tay người đó hay không.

Tống Kim Triều nhăn mày rậm nhìn vết thương của cô, không hề động mà đứng yên tại chỗ, cố chấp như đứa trẻ: “Tay cậu.”

Cậu từ trong túi quần lấy khăn tay ra, cẩn thận từng li từng tí quần lên vết thương còn đang chảy máu của cô, đáy mắt đen thui là sự im lặng chết chóc.

Lục Niệm Niệm không lo được những thứ khác, một lúc nữa cảnh sát sẽ tới, dù sao hai người kia bị thương rất nặng.

Cô nắm lấy tay cậu, muốn dẫn cậu rời đi: “Tớ chỉ là bị thương nhỏ, chúng ta đi trước.”

Đúng lúc này, hiện trường đang trong lúc hỗn loạn, lộ ra mấy người đàn ông trung niên mặc âu phục, trong đó có một người Lục Niệm Niệm từng gặp qua, chính là vệ sỹ Tống gia.

Nhìn một đám người mặc áo đen xuất hiện, mấy thiếu niên tụ lại một chỗ sắc mặt thay đổi, tình huống như vậy hoàn toàn ngoài dự liệu của bọn họ.

Lẽ nào hai người trước mắt là cứu binh?

Nhìn thấy người áo đen xuất hiện, Tống Kim Triều đem Lục Niệm Niệm bảo vệ ở sau lưng, sắc mặt cực lạnh, cầm trở nên căng thẳng, cứng ngắt.

Một người đàn ông mặc áo đen bước nhanh về phía trước, hướng Tống Kim Triều cung kính gật đầu, “Thiếu gia, mời theo chúng tôi trở lại.”

Giọng nói của hắn thành khẩn, vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng không để lộ chút tâm tình, còn chưa nhìn tình hình thảm hại xung quanh, dường như tất cả những gì phát sinh trước mắt hắn, cho dù bên tai nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết, sắc mặt của hắn vẫn như cũ bình tĩnh.

Lời vừa nói ra, một chiếc xe con màu đen dừng trước mặt bọn họ.

Tống Kim Triều không lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người đứng trên mặt đất, mặt không tỏ vẻ gì đem theo Lục Niệm Niệm lên xe.

Đám thiếu niên ầu ẩu phía sau nhìn người áo đen cường hãn hung dữ, từng người đều không dám thở mạnh, trong mắt là hoảng sợ, đây rõ ràng là

đám người xã hội đen.

Hai người ngồi ở ghế đằng sau, nhìn thấy khăn tay màu trắng bị nhiễm màu đỏ chói mắt, Tống Kim Triều hướng về phía tài xế trầm giọng mở miệng: “Tới bệnh viện.”

Tài xế vội vã đáp lại, thay đổi hướng đi đến bệnh viện điều dưỡng, trực tiếp lái thẳng tới bệnh viện nhân dân.

Tống Kim Triều không tiếng động nhìn chăm chăm vết thương của Lục Niệm Niệm, lông mày tinh xảo nhíu thành một cái khe nhàn nhạt, ánh mắt đóng băng.

“Tớ xin lỗi.” Giọng nói của cậu cực kỳ trầm thấp, hơi thở nặng nề, xem ra rất thống khổ.

Lục Niệm Niệm sững sờ, Tống Kim Triều bây giờ đã khôi phục bộ dạng như trước đây, mất đi một thân tàn ác lúc nãy.

Nghĩ đến một màn máu tanh vừa nãy, cậu không chút hoài nghi mà động dao, bất chấp tất cả mà còn có tàn nhẫn, trong lòng Lục Niệm Niệm căng thẳng, nhỏ giọng mở miệng: “Kim Triều, sau này đừng kích động như vậy được không?”

Giọng nói cô gái dè dặt, Tống Kim Triều không đáp, con người u ám nhìn chăm chăm vết thương của cô, ánh sáng trong mắt âm u không rõ ràng.

Nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của cậu, trong lòng cô đau xót, tay Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cậu, tay nhỏ mềm mại bao phủ bàn tay to lớn, dày rộng của cậu, mãi đến tận khi lòng bàn tay dán lên cánh tay lạnh lẽo của cậu.

Cô nói: “Tớ không có chuyện gì.”

Giọng cô gái mềm mại, nhẹ nhàng giống như dây leo quấn chặt, tỉ mỉ leo lên toàn bộ trái tim của cậu, Tống Kim Triều nâng mắt, tầm mắt tiến lên trên, con người đen xoáy sâu vào trong đáy mắt cô.

Sau đó, yết hầu trượt lên trượt xuống, giống như hứa hẹn mở miệng: “Niệm Niệm, tớ sẽ không để cậu bị sẹo.”

“Tớ muốn cậu nguyên vẹn như trước đó.”

Không chờ cô gái trước mặt phản ứng lại, một nụ hôn lành lạnh, mát dịu, mềm mại rơi trên gò má của cô, xúc cảm giống như lông chim, cẩn thận từng li từng tí một, dường như sợ chạm nhẹ sẽ nát.

Bệnh viện nhân dân, mấy tên vệ sỹ đứng ngoài cửa, Tống Kim Triều dắt tay Lục Niệm Niệm tiến vào phòng cấp cứu, người phụ trách là một bác sỹ trẻ tuổi, nhìn thấy là vết dao, cho rằng Lục Niệm Niệm gọt hoa quả không cẩn thận bị thương.

“May mà vết thương không sâu, bằng không sẽ lưu lại sẹo.” Cẩn thận kiểm tra vết thương, bác sỹ đưa ra kết luận, hắn bắt lấy tay Lục Niệm Niệm chuẩn bị bôi thuốc cho cô, Tống Kim Triều đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này, mặt dần trở nên âm u.

“Anh tránh ra.” Tống Kim Triều tiến lên, từ trong tay bác sỹ đoạt lấy rượu thuốc và băng gạc, trên mặt không có cảm xúc gì: “Đi ra ngoài.”

Đây là tình huống gì, cậu là bác sỹ, hay là tôi là bác sỹ?

Nam bác sỹ cau mày vừa muốn mở miệng nói chuyện, bên trong cửa bỗng nhiên xuất hiện hai người đàn ông cường tráng, không nói hai lời, trực tiếp bước ra ngoài.

Trong phòng cấp cứu an tĩnh chỉ có hai người bọn họ, Tống Kim Triều

động tác thành thực thay cô khử trùng miệng vết thương.

Nước khử trùng thâm nhập vào miệng vết thương, trong lòng có chút xót lại đau, Lục Niệm Niệm cau mày, miệng mím chặt, rất sợ kêu ra tiếng.

Ngày hôm nay bị thương cô mới phát hiện, Tống Kim Triều dường như quan tâm cô nhiều hơn so với trong tưởng tượng của cô, hơn nữa đặc biệt cố chấp.

Bởi vì cậu cúi đầu, Lục Niệm Niệm mới dám trắng trợn nhìn cậu, mắt cô gái yên lặng nhìn lông mày đang nhếch lên của cậu, sống mũi cao, bờ môi mỏng, chỉ có giây phút này là rung động sâu sắc nhất.

Động tác của Tống Kim Triều rất nhuần nhuyễn, sát qua nước khử trùng, lại dùng băng gạc đem toàn bộ tay của cô quấn lấy, đến tận khi hoàn thành hết toàn bộ các bước, hắn mới nâng mắt, chạm vào đôi mắt hạnh trong suốt kia, sững sờ.

“Đau không?” Cậu hỏi.

Lục Niệm Niệm nhìn tay phải được bọc giống như con gấu, nhẹ nhàng lắc đầu, “Một chút cũng không đau.”

Cô giả vờ nhẹ nhàng nói không đau, Tống Kim Triều hơi thay đổi sắc mặt, cổ họng khàn trượng.

Cô gái trước mặt mở miệng hỏi cậu: “Kim Triều, cậu không sao chứ?”

Vết thương của cô tuy rằng đau, nhưng thật sự không nghiêm trọng, so với bất thường tối nay của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm càng lo lắng cho cậu.

Tống Kim Triều không nói gì, lông mày nhíu chặt nhẹ nhàng buông lỏng,

giọng nói trầm thấp nhưng rất dịu dàng, “Về đừng để vết thương chạm nước.”

Cậu rất ít khi nói chuyện, nhưng đối với chuyện này vô cùng cẩn thận, một chữ một câu cũng không sợ phiền dẫn dò cô, rất sợ Lục Niệm Niệm không nhớ được, lại không nhận được nhắc đi nhắc lại.

Lục Niệm Niệm nhìn về phía cậu, không tiếng động mỉm cười, khoe miệng cong cong mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tống Kim Triều như vậy nhìn có vẻ bình tĩnh không gợn sóng, cô có thể cảm giác được, cậu cố ý che giấu lo lắng cùng bất an, Lục Niệm Niệm nhìn một lúc, duỗi tay không bị thương ra, hướng về phía cậu ngoắc ngoắc tay: “Lại đây.”

Tống Kim Triều trừng to mắt nhìn cô, mắt đen lại sáng ngời.

Lục Niệm Niệm vẫn nở nụ cười nhạt, môi hồng cong thành một độ cong nhàn nhạt, tiếp tục nói: “Tới gần chút.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 37: Tứ Chi Đối Với Mình Cậu Như Vậy

Tống Kim Triều dường như đoán được cô muốn làm gì, cúi người xuống dựa tới gần, chủ động tiến tới trước, cúi đầu đặt nụ hôn lên môi cô.

Lục Niệm Niệm nhắm mắt, lông mi dài mềm mại vì căng thẳng mà run nhẹ, hơi thở nhàn nhạt khẽ phun ở trên mặt của cậu, trên người cậu còn có mùi thanh mát dễ ngửi.

Nghe được âm thanh môi lưỡi giao nhau, gò má trắng nõn của cô gái chậm chậm phủ lên một rặng đỏ, ngay cả mang tai trắng nõn cũng đỏ lên.

Tống Kim Triều tiến lên một bước, bàn tay ấn ở đằng sau gáy của cô, bờ môi dính sát, nụ hôn càng sâu.

Phòng cấp cứu không lớn không nhỏ, ánh đèn màu trắng che khuất bóng hai người đang chồng lên nhau, trong không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Lục Niệm Niệm từ từ mở mắt ra, mở to hai mắt nhìn chăm chăm cậu, cậu thiếu niên trước mắt đang nhắm nghiền hai mắt, tóc mái trên trán nhỏ vụn rũ xuống, lông mi dài mà rậm giống như bàn chải nhỏ.

Tới tận khi cậu buông cô ra, Lục Niệm Niệm mới chậm chạp phản ứng lại, vô ý thức liếm môi, môi đỏ thắm lúc này lộng lầy quyến rũ người.

Giống như vị dâu tây mê người, cũng giống như nụ hoa khoe sắc.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu, ngay cả mắt hạnh đều trở nên ướn ắt: “Cậu làm sao biết tớ muốn hôn cậu?”

Tống Kim Triều cúi đầu, vẻ mặt hơi ngừng lại, cô hiển nhiên không biết, khi đó cậu cũng không kìm được lòng.

Do vậy cậu mở miệng: “Tớ đưa cậu về nhà.”

Từ bệnh viện đi ra, xe con màu đen chậm chậm chạy trên đường yên tĩnh.

Đi ngang qua một tiệm thuốc, xe dừng lại, Tống Kim Triều xuống xe đi ra ngoài, khi trở về trong tay cầm một túi thuốc lớn.

“Nhất định nhớ phải đổi thuốc.”

“Không được chạm vào nước.”

Tống Kim Triều lắc nhai mãi, giống như là an ủi cô, ngón tay thon dài, trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve nơi quần băng gạc của cô, thấp giọng nỉ non: “Như vậy sẽ không lưu lại sẹo.”

Lục Niệm Niệm nghiêng mặt nhìn cậu, dùng tay không bị thương nắm lấy tay cậu, nhẹ giọng an ủi: “Sẽ không lưu lại sẹo, chỉ là vết thương nhỏ.”

“Rất nhanh sẽ khỏi.”

Tống Kim Triều đối với vết thương này của cô vô cùng để ý, càng sợ sẽ lưu lại dấu vết, giống như lưu lại một đoạn ký ức không tốt, cho dù có thể quên, nhưng dấu vết đó sẽ mãi mãi tồn tại.

“Sau này sẽ không như vậy.” Cậu cup mắt, giọng nói trầm thấp, giống như tự nhủ, lại giống như lời bảo đảm đối với cô.

Không biết vì sao, nhìn Tống Kim Triều đối với vết sẹo để ý như vậy, Lục Niệm Niệm đột nhiên tới thời gian trước ở Tống gia, trong lúc vô tình cô nhìn thấy Tống Kim Triều để lộ làn da dưới cánh tay. Lộ ra vết sẹo dưới làn da, vết sẹo trên đây so với của mình nhìn đáng sợ hơn gấp trăm lần.

Cậu trước đây khẳng định bị thương rất nghiêm trọng, cho nên cậu mới sợ mình cũng sẽ đau khổ giống những gì cậu đã trải qua.

Nghĩ tới đây, tim Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng bị nhéo một cái, trước khi cùng Tống Kim Triều chia tay, hết lần này tới lần khác tự mình bày ra bộ dáng mạnh như rồng như hổ.

“Tớ ngày mai sẽ không sao rồi, tới lúc đó có thể biểu diễn “Tay không nghiền đá” cho cậu xem’.”

“Hoặc có thể lộn vòng trong không khí cũng được.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều ánh mắt lạnh lạnh nhìn về phía cô, cặp mắt đen, long lanh, đẹp đẽ giống như mã não, bị cậu nhìn như vậy, Lục Niệm Niệm hoàn toàn không chống đỡ được, mang tai dần dần đỏ lên.

Nhìn thấy cách đây không xa có mấy người vệ sỹ mặc áo đen, cô nhỏ giọng, lặng lẽ hỏi cậu: “Kim Triều, ngày mai chúng ta có thể gặp mặt không?”

Tống Kim Triều mím môi lắc đầu.

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt nhìn cậu, ngữ khí tội nghiệp: “Vết thương của tớ đau phải làm sao?”

Tống Kim Triều hạ mắt, nhìn về phía vết thương của cô, ánh mắt kiên định, giọng nói dịu dàng: “Tớ bảo đảm, ngày mai có thể nhìn thấy cậu.

Hai mắt cô gái sáng ngời, giống như cất giấu những ngôi sao nhỏ: “Nói lời phải giữ lời?”

Tống Kim Triều nhẹ nhàng cười: “Chắc chắn.”

Khi trở lại viện điều dưỡng có chút muộn, nhìn thấy người đứng trong phòng bệnh, đáy mắt Tống Kim Triều không chút gợn sóng, trực tiếp đi vào, người đứng bên cửa sổ gọi cậu đứng lại.

Thẩm Mạn quay lưng về phía cậu, đối mặt với đêm tối như mực ngoài cửa sổ, “Cậu gần đây đi đâu?”

Tống Kim Triều đối với cô ta như không nhìn thấy, trực tiếp tiến vào phòng thay quần áo.

Không nhận được lời đáp, khóe môi Thẩm Mạn khẽ động, âm thầm điều chỉnh giọng nói, nghe được động tĩnh phía sau, cô chậm rãi xoay người, “Bố cậu hôm nay tới tìm cậu, đều không tìm được cậu.”

“Nếu như cậu muốn ra ngoài, chí ít nên nói với bọn tôi, hành tung của cậu.”

Người phụ nhân trước mắt được trang điểm kỹ càng, mặc dù đã bước vào tuổi trung niên, nhưng dung nhan trắng nõn cũng không lưu lại một chút dấu vết của năm tháng.

Lời vừa nói ra, thiếu niên nâng mắt nhìn về phía cô ta, trong đôi mắt đen thâm trầm giống như cất giấu một con thú nhỏ đang ẩn nhẫn kiếm chế.

Đối diện với cậu thiếu niên cùng Tống Trí Viễn có gương mặt giống nhau, nếu không phải ánh mắt lạnh lùng kia làm người hoảng sợ, Thẩm Mạn cũng nghĩ sẽ chung sống hòa bình với cậu.

Sau khi trầm mặc, khoe môi cậu thiếu niên cong lên, lộ ra ý cười, “Hành tung của tôi, không phải các người rất rõ ràng hay sao?”

Nghe thấy lời này, Thẩm Mạn dừng một chút, tránh đi điểm then chốt, giống như tận tình khuyên nhủ: “Tình hình của cậu bây giờ không ổn định, tôi cùng bố cậu làm như vậy, là muốn tốt cho cậu.”

Lông mày Tống Kim Triều khẽ nhíu, khoe môi lộ ra trào phúng, giữa răng và môi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Dường như không muốn cùng người trước mặt tranh cãi, mặc dù tình huống bây giờ để cho cậu cảm thấy ngột ngạt, tâm tình của cậu so với trước kia đã thu lại rất nhiều.

Thấy Tống Kim Triều bình tĩnh nhẫn nại như vậy, Thẩm Mạn đột nhiên cảm thấy xa lạ, lại cảm thấy bất an.

Cô ta thu hồi vẻ mặt, sau khi điều chỉnh tâm trạng, môi đỏ khẽ mở: “Bất luận cậu từ chối, tôi với bố cậu đã thương lượng qua, muộn nhất cuối năm sẽ đưa cậu qua Mỹ.”

Trong phòng bệnh yên tĩnh rơi vào trầm mặc, không chờ Tống Kim Triều đáp lại, Thẩm Mạn vẻ mặt lạnh lùng xoay người, đi chưa được mấy bước, một đôi tay mang theo gió tấp từ gò má cô lướt qua, rầm một tiếng đánh vào trên tường, Thẩm Mạn xác định vị trí, ánh mắt khẩn trương.

Giọng nói người phía sau trầm thấp, giống như trong ngày đông mang theo gió lạnh thấu xương: “Cô có thể thử.”

Thẩm Mạn quay lưng về phía cậu, thân hình tinh tế, quyến rũ khẽ run.

Hai người tan rã trong kết quả không vui vẻ, trong phòng lớn trống trải, rộng lớn bị người Thẩm Mạn phái tới canh giữ, ngoại trừ Keon cùng với y tá

chuyên dụng, Tống Kim Triều cả ngày đều ở trong phòng.

Vẽ xong bản thảo Tống Duẩn Hành đưa cho cậu, Tống Kim Triều cầm điện thoại di động lên, mở khung chat ra, nhìn thấy phía trên hiện ra mấy tin nhắn chưa đọc.

Niệm Niệm: Kim Triều rời giường chưa? (năm giờ sáng)

Niệm Niệm: Ăn sáng chưa? (sáu giờ sáng)

Niệm Niệm: Có phải còn đang ngủ không? (mười giờ sáng)

Niệm Niệm: Rời giường chưa? (một giờ chiều)

Niệm Niệm: Ăn cơm trưa chưa?

Niệm Niệm: Có phải đang ngủ trưa? (ba giờ chiều)

Tống Kim Triều cup mắt, nhìn qua từng dòng tin nhắn, ánh mắt trở nên dịu dàng, cuối cùng nhìn thấy một chuỗi dài các icon hài hước, không tiếng động mỉm cười.

Ấn xuống nút gọi video, Tống Kim Triều lấy điện thoại đặt ở trước mặt, lần đầu tiên dùng loại công cụ truyền tin này, cậu có chút lúng túng, khi màn hình đầu bên kia người còn chưa xuất hiện, cậu nhanh chóng đến phòng thay đồ thay quần áo, sau khi cẩn thận xác nhận không có vấn đề gì, mới lần thứ hai đi ra.

Lúc này trong thư phòng Lục gia, Lục Niệm Niệm đang luyện chữ, chữ như nước chảy mây trôi đã luyện được vài trang, nghĩ đến Tống Kim Triều có thể gửi tin nhắn cho cô, liền đem điện thoại đặt một bên, nghe được điện thoại rung lên thì mới cầm lên nhìn, cô không xác định ngay người hai giây, sau đó lập tức ấn xuống nút xác nhận.

Trong màn hình xuất hiện gương mặt thiếu niên có chút ngốc nghếch, dường như không quen thuộc trò chuyện như vậy, nhìn gương mặt tuần tú, quen thuộc kia, Lục Niệm Niệm đặt bút lông trong tay xuống, nắm điện thoại di động không nhìn được đến gần.

“Kim Triều, cậu tỉnh ngủ rồi?”

Trong màn hình xuất hiện một cô gái, cô không buộc tóc đuôi ngựa, xõa tóc bên vai, bên tai có một khóm tóc mềm mại, dán vào gò má của cô.

Mặt cô gái phóng to, toàn bộ khung hình đều dừng ở trên hai mắt mở to của cô.

Tổng Kim Triều mím môi, cậu vẫn luôn vẽ tranh, mà dường như Lục Niệm cho rằng cậu đang nghỉ ngơi.

Do vậy cậu ừ một tiếng, trên màn hình cô gái khẽ nhếch môi cười, lộ ra nụ cười sáng lạng.

“Cậu đang làm gì vậy.” Trong điện thoại truyền tới giọng nói cùng cô trong thực tế giống nhau, mềm mại, nhẹ nhàng, Tổng Kim Triều mặt mày dịu dàng nhìn cô.

“Đang vẽ.” Nói xong, Tổng Kim Triều đem màn hình di chuyển, Lục Niệm Niệm nhìn thấy giá vẽ trước mặt cậu, còn có bản thảo chưa hoàn thành.

Hóa ra Kim Triều có thiên phú ở phương diện này, Lục Niệm Niệm cười khẽ, không nhìn được nhìn mấy chữ to mình vừa viết xong, đột nhiên cảm thấy cô cùng Tổng Kim Triều cực kỳ xứng đôi.

“Kim Triều, cậu đoán tớ đang làm gì thế?” Lục Niệm Niệm cười khanh khách hỏi cậu, màn hình cách cô xa một chút, Tổng Kim Triều nhìn thấy tủ sách phía sau, mới phát hiện cô đang ở thư phòng.

Không đợi người trên màn hình phản ứng lại, Lục Niệm Niệm vội vàng đem chữ trên tờ giấy tuyên giơ lên cho cậu nhìn.

Trên đấy viết: “Nhìn thấy Kim Triều một lần, quân tử mà tôi tìm kiếm.”

Một hàng chữ đầy các nét bút màu đen, nét mực trên bề mặt còn chưa khô, nhưng mỗi nét bút đều được xử lý vừa khéo, bên trong còn có tên của cậu.

Không bỏ qua biến hóa khế trên mặt của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm ý cười càng sâu, một tay cầm bức tranh chữ, một tay chống cằm, bộ dáng đáng yêu.

Mấu chốt nhất chính là, rốt cuộc cậu có hiểu ý tứ trong câu này, do vậy Lục Niệm Niệm nhin không được hỏi: “Kim Triều, cậu cảm thấy tớ viết thế nào?”

Ánh mắt cậu rời từ trên bức tranh chữ hướng về khuôn mặt rạng rỡ của cô, cổ họng Tống Kim Triều khản trương, giọng nói trầm thấp nhưng ôn hòa: “Tặng cho tớ.”

Lẽ nào cậu hiểu là ý này, cho nên mới nói muốn?

Nghĩ tới đây, Lục Niệm Niệm hí mắt nhìn những chữ đó, môi hồng khẽ mở, chậm rãi nói: “Không nữ tặng.”

Tống Kim Triều: A?

Mắt Lục Niệm Niệm nhìn cậu không chớp, đáy mắt lóe lên ánh sáng nhảy nhót: “Cậu cùng tớ trao đổi, chẳng hạn như bức tranh kia cũng không tồi.”

Trong màn hình, cô gái lùi về sau một chút, ngón tay trắng nõn hướng bên cạnh cậu chỉ chỉ, Tống Kim Triều thuận theo hướng cô chỉ nhìn qua, trên giá

vẽ của cậu có một bức chân dung đã hoàn thành.

Không khó để nhìn ra cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa, mặt mũi thanh tú rất sống động, cùng cô gái trên màn hình rất giống nhau □□.

Kỳ thực vừa nãy khi Tống Kim Triều dịch chuyển màn hình Lục Niệm Niệm mới phát hiện, còn tưởng rằng người trên bức tranh là người khác, Lục Niệm Niệm không nhận được nhìn kỹ vài lần, mới khẳng định người trên bức tranh đó là cô.

Tống Kim Triều nhìn cô, đem bức tranh lấy qua, phút chốc tỉ mỉ đưa cô nhìn: “Cậu thích tấm này?”

Lục Niệm Niệm nhú mày, vẻ mặt tung tăng: “Lẽ nào vẫn còn?”

Tống Kim Triều mỉm cười, không nói gì.

Trên màn hình điện thoại có một cái đầu, Lục Niệm Niệm đã nghĩ rất lâu, không nhận được nói: “Kim Triều, có phải cậu đặc biệt thích tớ?”

“Tớ đoán cậu khẳng định không chỉ vẽ có một bức, tớ trời sinh duyên rũ dùng một bức tranh để biểu đạt, còn lâu mới đủ.”

“Cậu có phải cũng cảm thấy như vậy?” Lục Niệm Niệm nhẫn nhịn kích động trong lòng, nửa đùa nửa thật nghiêm túc nói ra.

Tống Kim Triều nhếch môi cười khẽ, khóe môi mỏng biến thành một độ cong đẹp mắt, ngay cả mặt mày lạnh lạnh đều trở nên dịu dàng.

Cậu rất ít khi lộ ra vẻ mặt như vậy, Lục Niệm Niệm ngây ngốc, mới cảm thấy giây phút này cậu là thật sự vui vẻ.

Mắt Lục Niệm Niệm lộ ra bong bóng màu hồng, “Kim Triều, cậu cười lên thật là đẹp mắt, sau này phải thường xuyên cười, có lợi cho sức khỏe.”

Tống Kim Triều ý cười chưa giảm, giống như nghiêm túc suy nghĩ lời của cô.

Không tới ba giây, Lục Niệm Niệm ôm điện thoại, khóe môi lộ ra ý cười, trình trọng căn dặn: “Nhưng cậu không thể đối với người con gái khác cười như vậy.”

“Tuyệt đối không thể, biết không?”

Tống Kim Triều không biết cậu có sức quyến rũ lớn bao nhiêu, nếu như cho tình địch của cô thấy thì phải làm như thế nào, Lục Niệm Niệm nhanh chóng lắc đầu.

Nhìn cái đầu đó, cậu thiếu niên không tiếng động nhìn cô, bầu không khí trong phòng dần trở nên trầm mặc, lại nghe cậu chậm rãi mở miệng: “Tớ chỉ đối với một mình cậu như vậy.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 38: Tin Đồn

Buổi tối, Lục Niệm Niệm làm xong bài tập, mở QQ nhóm của lớp, mới phát hiện bên trong đặc biệt náo nhiệt.

Chủ nhiệm lớp up toàn bộ ảnh đại hội thể dục thể thao lên album của nhóm, một đám người líu ríu nói những thứ khác nhau, Lục Niệm Niệm lướt qua từng tấm rồi nhìn, quả nhiên nhìn thấy bức ảnh chạy tiếp sức 400 mét của mình, còn có một bức ảnh vừa vặn trong khoảnh khắc đánh rơi gậy tiếp sức.

Nhìn thấy cái này, cô bỗng nhiên nhớ tới động tác của Thẩm Khiết hôm đó, cô nhìn ra, Thẩm Khiết chính là cố ý, căn bản không tồn tại chuyện không cẩn thận đánh rơi gậy.

Nhận rõ cô ta là người như thế nào, Lục Niệm Niệm vừa nghĩ tới gương mặt đó, liền có chút chán ghét lắc lắc đầu, sau này vẫn là cách xa cô ta một chút.

Lại nhìn tin tức trong nhóm, chủ nhiệm thỉnh thoảng nói hai câu, trong nhóm sẽ yên tĩnh vài giây, sau đó lại tiếp tục đề tài tán gẫu tiếp theo.

Lục Niệm Niệm logout, tức khắc trên màn hình hiện ra khung chat, là bạn học nữ cùng lớp của cô, Vương Tử Mạnh, đại diện lớp tiếng anh, Lục Niệm Niệm bình thường cùng cô không có tiếp xúc qua.

Đối phương trước tiên gửi tới một icon ngốc nghếch, dường như có vấn

đề muốn hỏi.

Lục Niệm Niệm: Có chuyện gì không?

Vương Tử Mạnh: Niệm Niệm, cậu ở đại hội thể dục thể thao biểu hiện rất xuất sắc, có phải giành mấy giải nhất không?

Nói đến cái này, Lục Niệm Niệm không nhịn được mỉm cười: Đúng.

Lo lắng đề tài nói chuyện kết thúc, Lục Niệm Niệm lại gửi qua một icon: “Icon cơ bắp phát triển. jpg”.

Hai người lại tám những thứ khác, đột nhiên đối phương chuyển chủ đề, dò hỏi: Ngày hôm đó nhìn thấy cậu đi cùng một nam sinh tới trường học, sao trước đây chưa từng gặp qua?

Vương Tử Mạnh: Cậu ấy không phải là học sinh ở trường chúng ta đấy chứ? Nhìn lạ mặt.

Lục Niệm Niệm sững sờ, rất cục chầm chậm phản ứng lại, người này nói bóng nói gió nửa ngày, hóa ra ông say rượu không phải vì rượu, cùng nữ sinh giống nhau, Lục Niệm Niệm luôn tin tưởng trực giác của mình, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu.

Tống Kim Triều nhà cô bị người ngấp ghé.

Lục Niệm Niệm: Cậu ấy không phải học sinh trường chúng ta.

Vương Tử Mạnh: Vậy cậu ấy là bạn của cậu? Hay là...?

Đối phương hỏi rất uyển chuyển, Lục Niệm Niệm vẽ mặt ngây ngốc một giây, nhanh chóng khôi phục trở lại: Cậu ấy là bạn trai của tớ, icon mỉm cười. jpg.

Cho rằng cô sẽ không nói gì, sau đó đối phương lại nhả lại: Hóa ra là như vậy a, bạn trai của cậu so với Trần Tương Xán còn đẹp trai hơn.

Lục Niệm Niệm không vui nhú mày, vì sao bỗng nhiên nhắc tới Trần Tương Xán?

Cô không còn kiên trì, ngữ khí không còn ôn hòa như lúc nãy, trực tiếp hỏi: Cậu muốn hỏi gì cứ nói thẳng.

Qua vài giây, Vương Tử Mạnh trả lời: Chính là bát quái một chút, vậy tớ logout trước, ngủ ngon ~

Biểu tượng của đối phương rất nhanh chuyển sang xám xịt, Lục Niệm Niệm căng thẳng mím môi, nhìn chăm chăm khung chat vài giây, sau đó thờ dãi, đây là Tống Kim Triều tự rước lấy hoa đào, may mà cậu ấy mang danh hoa đã có chủ.

Ban đêm, Lục Niệm Niệm lăn qua lộn lại không ngủ được, cô lấy điện thoại lên lút cầm vào trong chăn, nhìn bức ảnh chân dung của Tống Kim Triều, cảm thấy quen mắt, do vậy phóng to ảnh nhìn, vừa nhìn mới biết đây là một bức tranh.

Trên bức tranh chỉ có một đôi mắt rất đẹp, không khó để nhận ra nó là một phần của bản thảo, mà chủ nhân trên bức tranh có lẽ chính là cô.

Đột nhiên nhìn thấu tâm tư nhỏ của Tống Kim Triều, trong lòng Lục Niệm Niệm trong nháy mắt trở nên tốt hơn nhiều, do dự một chút, cô thử gửi tới một tin nhắn qua.

“Tiểu Tráo Tráo, ngủ rồi?” Dường như cảm thấy nhập “Tiểu Tráo Tráo” ” so với “Tiểu Triều Triều” càng thích hợp hơn.

Lục Niệm Niệm cũng không có ý định sửa, thuận tiện thay đổi luôn ghi

chú, Tiểu Tráo Tráo, đáng yêu hơn nhiều.

Đợi rất lâu, không thấy đối phương trả lời, Lục Niệm Niệm nhìn chăm chú điện thoại di động, cho rằng cậu đã ngủ, dù sao cũng đã qua 12 giờ, Tống Kim Triều là bệnh nhân nên sẽ đi ngủ sớm.

Đem điện thoại di động bỏ vào dưới gối, Lục Niệm Niệm nhắm mắt lại, bên tai vang lên một hồi chuông.

Màn hình nhảy ra một tin nhắn mới, Tiểu Tráo Tráo: Chưa ngủ.

Bị gọi là Tiểu Tráo Tráo, Tống Kim Triều nhìn cái xưng hô kỳ lạ này, lông mi thanh tú cau lại, trong nháy mắt nghĩ tới dáng người tinh tế, “mộc mạc” của người nào đó, lại liên tưởng tới “Tiểu Tráo Tráo” ở chỗ nào đó”, mặt Tống Kim Triều đen lại.

Lục Niệm Niệm ôm điện thoại di động nằm nhoài trên gối đầu, cười híp mắt nhìn chăm chú vào điện thoại di động.

Cô hỏi lại: Lại có thể chưa ngủ, cậu có phải đang làm chuyện xấu không?
Icon giáo hoạt. jpg

Đầu bên kia điện thoại rất lâu không có trả lời lại, Lục Niệm Niệm liên tiếp gửi một chùm icon qua, một lát sau, trên khung chat hiện ra một bức ảnh, nhìn qua giống như là một bản thảo vẽ tay.

Phóng to bức tranh, cô mới phát hiện, là tấm ảnh hai người lần trước ở cửa hàng tiện lợi, Tống Kim Triều lấy nhân vật là hai người trong tấm ảnh, nguyên dạng vẽ trên giấy, đường nét của bọn họ, mỗi một nét bút đều được miêu tả hết sức xuất thần.

Hóa ra cậu lại thích tấm ảnh tự sướng đó, mà còn đem toàn bộ vẽ ra, sau khi tán phục khả năng hội họa của Tống Kim Triều, tâm trạng âm u của Lục

Niệm Niệm, khi này tán gẫu cùng Vương Tử Mạnh, quét sạch sành sanh, góc nào đó trong trái tim, hạnh phúc rất nhanh được lấp đầy.

Cô hiện tại rất muốn cùng Tống Kim Triều gọi Video, ngón tay dừng ở nút gọi Video, Lục Niệm Niệm lấy lại tinh thần bình tĩnh không ít, cô hiện tại đầu bù tóc rối trốn trong chăn, sao đầu óc rút gân nghĩ tới gọi Video chứ?

Do vậy cô hỏi lại: Kim Triều, cậu thức đêm về, có phải là muốn tặng cho tớ?

Tống Kim Triều nhìn bản thảo rải rác xung quanh, ngoại trừ bản phác thảo của công việc, còn lại trên giấy đều là cô, mỗi một bức tranh đều là Lục Niệm Niệm trong tưởng tượng của cậu, tùy ý chọn ra tấm cậu thích nhất.

Đối phương không lên tiếng, gửi qua một icon trắng sáng, ám chỉ cô nên nghỉ ngơi, ngày mai còn phải tới trường.

Lục Niệm Niệm mặc kệ, liền vội vàng hỏi: Vậy khi nào chúng ta có thể trao đổi?

Cô đổi tranh chữ, Tống Kim Triều đổi tranh chân dung.

Tống Kim Triều cup mắt, ánh mắt nhìn tới cánh cửa phòng đóng chặt, đôi mắt đen sau như một cái giếng không nhìn thấy đáy.

Tình trạng bây giờ của cậu không giống như là dưỡng bệnh, nói cách khác, là bị Thẩm Mạn cùng Tống Trí Viễn giam lỏng.

Gần đây Tống Duẫn Hành cũng đang bận, ngoại trừ gửi tới cho cậu hợp đồng bản thảo tranh, hai người cũng rất ít gặp mặt.

Mà đối với quyết định làm của Tống Trí Viễn, không người nào có thể ngỗ ngược. Sự tồn tại của ông ta giống như một bàn tay vô hình, đem cậu

giam cầm trong lòng, mà cậu không nơi nào để trốn.

Suy tư trong chốc lát, thiếu niên nhẹ nhàng gõ, trả lời: Thứ sáu tới tối đón cậu.

Đối phương rất nhanh trả lời, trong lời nói có thể nhìn rõ tâm trạng.

Niệm Niệm: Không gặp không về!!!

Một buổi tối hưng phấn không thể nào ngủ được, ngày hôm sau Lục Niệm Niệm mang đôi mắt gấu trúc đi học.

Lục Niệm Niệm vừa vào phòng học, Cố Miếu vẫn luôn đợi cô vội vàng kéo cô tới góc.

“Cậu có bị thương không?” Ánh mắt Cố Miếu khóa chặt cô, từ trên xuống dưới nhìn qua một lượt, ánh mắt dừng trên tay trái quấn băng gạc của cô, vẻ mặt nhanh chóng thay đổi.

“Cậu thật sự bị thương!”

Nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của Cố Miếu, Lục Niệm Niệm kỳ quái thu tay về, hỏi: “Làm sao cậu biết tớ bị thương?”

Cố Miếu đem thuốc mỡ sáng nay đưa cho cô, “Nghe nam sinh lớp bên cạnh nói, hơn nữa...”

Đang nói chuyện, giọng Cố Miếu nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Lớp bọn họ có hai nam sinh bây giờ vẫn đang nằm viện, nghe nói bị thương rất nghiêm trọng.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm mặt không biểu tình trở lại chỗ ngồi, Cố Miếu từ phía sau cô thò đầu ra, dán gần bên tai cô: “Nghe bọn họ nói, anh chàng đẹp trai kia của cậu là thành phần xã hội đen.”

Lục Niệm Niệm liếc mắt nhìn cô, xã hội đen?

Thấy Lục Niệm Niệm không nói lời nào, Cố Miếu nhất thời cảm thấy, những tin đồn kia có khả năng là thật, ánh sáng trong mắt kính ngạc lại không thể nào tin nổi.

Sau đó ánh mắt nhìn Lục Niệm Niệm mang theo mấy phần sùng bái: “Làm người phụ nữ của lão đại không giống nhau, cậu nhìn cậu khí thế này, ổn thỏa, làm người phụ sau lưng lão đại.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Bởi vì chuyện tay bị thương, hai vị lão nhân gia Lục gia không ít lần hỏi cô, Lục Niệm Niệm chỉ nói trong phòng học có kính bị vỡ, cô không cẩn thận bị cửa phải.

Cẩn thận nghĩ lại, ông Lục còn không yên tâm, lại mua cho Lục Niệm Niệm một chiếc xe đạp, chờ vết thương trên tay cô khỏi rồi, sau đó có thể đạp xe đạp về nhà, nói cách khác, so với ngồi xe bus an toàn hơn.

Tống Kim Triều mua cho cô đồng thuốc kia toàn bộ đều đủ dùng, không tới năm ngày, vết sẹo kia đã chậm rãi khép lại, tuy rằng vẫn chưa khỏi hoàn toàn, nhưng ít nhất không cần dùng đến băng gạc.

Trong lúc đó, Trần Tương Xán còn tới lớp bọn họ tìm cô, khi nhìn thấy Lục Niệm Niệm, biểu hiện vẫn như cũ, giống như ăn phải bom mìn lại tối sầm, nhìn thấy tay cô bị càn thêm tức giận.

Trần Tương Xán kéo Lục Niệm Niệm từ lớp sáu ra bên ngoài, hai người đứng trong hành lang: “Cậu không phải rất lợi hại à? Lại bị người bắt nạt?”

Hai người rất lâu rồi không gặp, cái tên này gần đây không biết ăn phải

cái gì, sức lớn hơn không ít, cánh tay Lục Niệm Niệm bị cậu lôi kéo có chút đau.

Mãi đến tận lúc người này buông tay ra, Lục Niệm Niệm xoa cánh tay, cau mày: “Lần này là tình huống đặc biệt, cái tên đầu heo Tôn Trì lại có thể mang người bao vây tớ và Tống Kim Triêu.”

Từ trong miệng cô gái nhắc tới cái tên quen thuộc, Trần Tương Xán tâm tình không tốt, tức giận hừ lạnh một tiếng: “Cho nên vì bảo vệ cậu ta nên mới bị thương?”

Người đàn ông cười lạnh, Lục Niệm Niệm trừng mắt không lên tiếng, người này vì sao cái gì cũng biết.

“Chỉ là ngoài dự tính.” Cô nói như vậy.

Thấy cô không hoàn toàn phủ nhận, nhiều ngày không thấy cô, Trần Tương Xán bỗng nhiên có chút hối hận, vội vàng chạy tới như thế này, bởi vì cô gái này một chút cũng không hề để ý.

Tâm trạng khó chịu nhiều ngày tích tụ trong lòng, càng là sau khi gặp Lục Niệm Niệm, Trần Tương Xán cảm thấy vết thương trong lòng càng trở nên nặng hơn.

“Quên đi, nếu như cậu thật sự ở cùng một chỗ với cậu ta, tớ cũng không có ý kiến gì.”

Trần Tương Xán nhíu mày, lúc nói lời này cả khuôn mặt nhăn thành một đoàn, tâm tình trong lòng rất phức tạp, lúc này cũng chỉ có thể giấu đi.

Cậu có thể có ý kiến gì, Lục Niệm Niệm liếc trộm Trần Tương Xán, chỉ cảm thấy kỳ quái.

Hai người giằng co, bầu không khí rơi vào trầm mặc, mắt thấy chuông vào học cũng sắp vang lên, Trần Tương Xán từ trong túi áo móc ra một túi thuốc, tất cả đưa cho cô.

“Đây là cái gì?” Lục Niệm Niệm nhìn về phía Trần Tương Xán, nhất thời cảm động đến rối tinh rối mù, càng cảm thấy người này với Cố Miểu rất hợp nhau, hai người đều tâm địa lương thiện, quan tâm yêu mến người yếu đuối!

Trần Tương Xán nhìn vẻ mặt này của cô, ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Thuốc trị bại não.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Thời gian rất nhanh đã đến thứ sáu, vết thương của Lục Niệm Niệm gần như khỏi hẳn, Cố Miểu đi cùng cô tới nhà để xe đạp, nhìn thấy chiếc xe đạp mới màu hồng phấn của cô, không nhịn được trêu chọc, “Xe đạp trong lòng thiếu nữ như vậy, quá không phù hợp với khí chất của cậu.”

Lục Niệm Niệm lườm cô, sau khi mở khóa, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một người quen, Thẩm Khiết.

Khi Cố Miểu chú ý tới cô, hừ nhẹ một tiếng.

Nhìn thấy hai người bạn cô, Thẩm Khiết mỉm cười chào hỏi hai người, Cố Miểu sờ chuông xe đạp của Lục Niệm Niệm không thèm để ý tới cô ta, xét thấy ở đại hội thể dục thể thao chơi xấu chị em của mình, Lục Niệm Niệm cũng không muốn để ý tới cô ta.

Ra khỏi nhà để xe, theo dòng người tan trường, ba người chậm chạp đi cùng nhau.

Tuy rằng hai người bạn họ đều không nói lời nào, nhưng Thẩm Khiết vẫn luôn thể hiện bộ dáng ôn hòa, “Niệm Niệm, đây là xe đạp cậu mới mua?”

Lục Niệm Niệm nhìn phía trước, buồn bực ừ một tiếng.

Thẩm Khiết mỉm cười: “VẬY sao cậu không đi cùng Trần Tương Xán?”

“Tớ hôm nay nhìn thấy cậu ấy tới tìm cậu, có phải lại tặng đồ cho cậu không?”

Thẩm Khiết vừa nói, vừa là bộ dạng bát quái mở miệng cười, không hề biết Cố Miểu bên cạnh đã đen mặt.

Lục Niệm Niệm tự nhận là đã rất nỗ lực cô ta, nhưng cô lại không biết Thẩm Khiết lại có thể mặt dày như vậy.

Không đợi Cố Miểu lên tiếng, Lục Niệm Niệm mặt lạnh, giọng nói không nhẫn nại: “Đối với chuyện của Trần Tương Xán, tớ một chút cũng không muốn nói với cậu.”

“Nếu như cậu thích cậu ấy, có thể trực tiếp đến hỏi cậu ấy là tốt rồi.”

Lục Niệm Niệm không khách khí lên tiếng, nụ cười trên mặt Thẩm Khiết cứng lại, vẻ mặt có chút lúng túng.

“Còn có, tớ cùng Cố Miểu đều không muốn nhìn thấy cậu, càng không muốn nói chuyện với cậu.”

“Hiếu ý của tớ không?”

Lục Niệm Niệm nói một hơi xong, liền thấy mặt Thẩm Khiết giật giật, lúc này vẻ mặt còn ôn hòa, lúc này mây đen dày đặc.

Từ cửa trường học đi ra, Lục Niệm Niệm từ xa đã nhìn thấy cậu thiếu niên đứng cách đó không xa.

Cô đẩy xe đạp chạy tới, may mắn là đẩy xe, nếu không sẽ đâm thẳng đầu

vào lồng ngực của cậu.

“Tay cậu sao rồi?” Tống Kim Triều một tay đỡ xe đạp lao tới của cô, lấy cặp sách của Lục Niệm Niệm chuyển qua lưng mình.

Lục Niệm Niệm cười hì hì đưa tay đến trước mặt cậu: “Nhìn xem, gần như khỏi hẳn rồi.”

Cậu thiếu niên trước mặt khẽ ngẩng đầu, thuận theo nắm tay cô kéo tới trước mặt, đường vân nhàn nhạt trong lòng bàn tay, có một vết sẹo hồng giống sợi chỉ.

Ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng vuốt nhẹ, Lục Niệm Niệm phát hiện sắc mặt Tống Kim Triều không tốt lắm, cho rằng cậu còn tự trách, liền đem đầu đưa tới, nhẹ nhàng an ủi: “Kim Triều tổn một chút cũng không đau, vết thương nhỏ ấy không tính là gì.”

Tống Kim Triều căng thẳng mím môi không nói lời nào, hai người sóng vai đi một đoạn đường, người bên cạnh nhẹ nhàng kéo góc áo của cậu.

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt nhìn cậu, “Kim Triều, cậu đạp xe chở tớ được không.” Nói xong, cô hướng cậu giơ tay của chính mình.

Tống Kim Triều dừng lại, Lục Niệm Niệm liền vội vã đặt móng ngồi lên, vỗ vỗ bờ vai cậu an ủi: “Kim Triều, tớ rất nhẹ, trong lòng cậu đừng có gánh nặng tâm lý ~ “

Trên đường không có mấy người, đa số học sinh đều đã rời đi, Lục Niệm Niệm mới to gan ôm lấy cậu từ phía sau.

Đây chính là thời cơ ăn đậu hũ tốt nhất, làm sao có thể lãng phí chứ.

Người phía sau tự nhiên mà ôm lấy eo của cậu, Tống Kim Triều sửng sốt,

cả người cứng đờ, lưng căng thẳng buộc chặt thành một đường.

Cậu cúi đầu, chau mày, tầm mắt hướng xuống dưới, ánh mắt rời tới đôi tay đặt bên hông.

“Kim Triều, cậu sao vậy?” Nhận thấy cậu có chỗ không thích hợp, Lục Niệm Niệm từ phía sau thò đầu ra, nhưng không nhìn thấy vẻ mặt của cậu.

Tổng Kim Triều nghiêng đầu đi, mở miệng: “Cậu ngồi xong rồi.”

Cho dù hai người từng hôn môi, nhưng tứ chi tiếp xúc như vậy cậu vẫn là theo bản năng chống cự, thậm chí có chút chán ghét.

Tổng Kim Triều mang theo Lục Niệm Niệm xuyên qua đường phố, lúc ăn cơm chiều, cô lôi kéo người tới một cửa hàng tôm hùm.

Trước đây vẫn là Lục Hoài Viễn dẫn cô tới, cũng là lần đầu tiên Lục Niệm Niệm ăn tôm hùm.

Khi đó bà ngoại Lục Niệm Niệm vừa mới qua đời, ông Lục đồng ý để Lục Niệm Niệm quay về Lục gia, do vậy Lục Hoài Quân chạy xe suốt đêm tới nông thôn, đem nha đầu hoang dã trong miệng ông Lục trở lại.

Bây giờ suy nghĩ một chút đều đã là chuyện của năm năm trước.

“Kim Triều, cậu có phải là quên cho tớ món đồ gì?” Lục Niệm Niệm hai tay chống đỡ cằm, con mắt sáng lấp lánh nhìn hắn.

Cậu thiếu niên trước mặt ung dung thả bóc tôm

, ngón tay của hắn nhỏ dài, đem tôm đã bóc vỏ sạch sẽ đặt vào bát của cô gái, liền ngay cả đông tác ăn đồ ăn đều vô cùng nhã nhặn.

Câu nhâng mắt, nhìn về phía cô: “Tớ đặt ở trong ba lô của cậu.”

Nghe thấy lời, đôi mắt cô gái, sáng ngời “Kim Triêu, tớ viết bức tranh chữ có chút lớn, khi đưa tớ về nhà, tớ lấy cho cậu.”

Độ dài đến 1m50, cuộn lên, ba lô của cô căn bản không chứa nổi.

Hai người chính nói chuyện điện thoại di động đặt trên sáng lên, Lục Niệm Niệm cầm lấy vừa mới nhìn, mới phát hiện là tin nhắn QQ của Cố Miếu, liền thấy có đường link, nhanh chóng mở ra, biểu hiện 99+.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 39: Bọn Họ Nói Chúng Ta Xứng Đôi

Lục Niệm Niệm cau mày mở ra, ngoại trừ vượt qua tám mươi mấy icon biểu cảm bên ngoài, còn có mười mấy tin hữu ích.

Tiểu Miếu: Niệm Niệm, cậu mau xem tieba của trường! Có người phát tán vài tấm hình!!!

Tiểu Miếu: rốt cuộc là tiện nhân nào làm ra!

Tiểu Miếu: Khăng định là hướng về phía cậu, đến, mau nhìn xem.

Nhìn mấy câu gửi tới, Lục Niệm Niệm như lọt trong sương mù, chính là cảm thấy kỳ quái, mở ra website đầu tiên đối phương gửi tới, mấy giây sau hình ảnh xuất hiện, thấy rõ nội dung phía trên, Lục Niệm Niệm rõ ràng sửng sờ.

Cố Miếu gửi đường link là một bài đăng trên tieba của trường học, tiêu đề của bài viết chính là: Tình yêu học đường khiến người ta ngưỡng mộ, nam siêu cấp đẹp trai!

Tiếp theo chủ đề bài viết chính là bức ảnh hôm đại hội thể dục thể thao, bức ảnh đầu tiên lại có thể là Tống Kim Triều, nhìn bộ dạng khi cậu ngồi trên khán đài, trên người mặc trang phục thể thao màu đen, càng lộ ra vẻ môi hồng răng trắng, ở trong đám người càng nổi bật.

Lục Niệm Niệm nhìn tấm hình này không cảm thấy gì, nhắc mắt nhìn nam sinh ngồi phía đối diện, ngày hôm nay Tống Kim Triều cũng là một thân trang phục màu đen, chỉ có điều cùng ngày hôm đó không giống nhau.

Sau đó chuyển tới vài trang, Lục Niệm Niệm mới phát hiện vấn đề ở đâu.

Chủ bài viết ngoài việc đăng bức ảnh có một mình Tống Kim Triều ra, còn có bức ảnh cô và Tống Kim Triều nắm tay nhau cùng nhau bước đi, còn có một tấm, hai người trốn ở phía dưới ô che nắng.

Chính là lúc hai người đang hôn nhau.

Nhìn thấy những tấm hình này, Lục Niệm Niệm vốn dĩ không cảm thấy gì, nhưng khi nhìn thấy từng bình luận ở phía dưới, trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu.

Bình luận 1: Đây không phải là Lục Niệm Niệm lớp 6 sao? Bạn trai người ta không phải là người trong bức ảnh này.

Trả lời 1: Ha ha ha ha ha, cái này cũng quá xấu hổ! Bạn trai đâm vào xe rồi sao?

Trả lời 2: Tổ cũng nhớ không phải người này, hình như là hội trưởng hội học sinh, Trần Tương Xán chứ?

Trả lời 3: Đúng đúng đúng, chính là người đó!

Bình luận hai 2: Cô gái này cũng quá trắng trợn, ở trường học còn có bạn trai chính thức, lại còn dám mang bạn trai bên ngoài tới, icon mê say. jpg.

Vòng bạn bè:...

Đều là tin đồn không có chút chân thực, Lục Niệm Niệm vẽ mặt bình tĩnh nhìn qua một lượt, người comment rất nhiều, đa phần là đứng nói chuyện

không đau lưng, không ngừng nhắc tới cô cùng Trần Tương Xán.

Thỉnh thoảng có một vài tin nhắn thay cô trả lời: Lục Niệm Niệm cùng Trần Tương Xán căn bản không phải là đối tượng của nhau, mấy người cái gì cũng không biết, chính là miệng từng người, từng người phun đầy phân! Người trong hình mới là bạn trai chính hiệu của cậu ấy, nắm tay thì có gì không đúng? Nếu cần tôi nói một câu, chủ bài viết thật là đáng thẹn, đang khiêu chiến sao?

Trả lời toàn bộ comment đã vượt hơn 100 tin, khẳng định là Cố Miếu thay cô trả lời.

Tâm trạng uất ức đều được nén trở về, Lục Niệm Niệm soạn một tin nhắn trả lời Cố Miếu: Tớ không có chuyện gì, đừng để ý tới bọn họ, họ thích nói gì thì cứ nói.

Cho dù nói đến nói đi đều là giả, đám người đó chỉ phỏng đoán lung tung.

Không biết vì sao, nghĩ đến những comment kia, Lục Niệm Niệm không nhìn được liên tưởng đến mặt mũi của Thẩm Khiết và Vương Tử Mạnh, có thể những người này chính là yêu thầm Trần Tương Xán và Tống Kim Triều?

Lục Niệm Niệm để điện thoại qua một bên, cái đĩa trước mặt chất đầy thịt tôm đã được lột sạch sê, Tống Kim Triều đem toàn bộ vỏ tôm hùm lột sạch sê, toàn bộ đều để vào trong đĩa của cô, giống như bản thân cậu không ăn.

“Kim Triều, cậu không đói bụng sao?” Lục Niệm Niệm cắn một miếng tôm, nhìn thấy động tác bóc tôm của cậu, mùi mật trong lòng từng chút một tiêu tan.

Tống Kim Triều chậm rãi cời găng tay ra, ngẩng đầu nhìn cô, tùy ý lắc đầu, Niệm Niệm còn không biết cậu bị dị ứng hải sản.

Cậu thiếu niên trước mặt môi mỏng khê mở, đôi mắt đen, thâm thúy nhìn về hướng cô, ánh mắt u tối lọt vào trong mắt cô: “Lúc này cậu làm sao vậy?”

Cho dù mặt cậu không tỏ vẻ gì, tim Lục Niệm Niệm vẫn đang đập thành thịch, cậu lại có thể nhìn ra.

Có nên cho cậu nhìn bài viết kia hay không? Nếu như nhìn thấy chuyện liên quan đến rau thơm, cậu có tức giận hay không?

Nhưng cô cùng Trần Tương Xán từ nhỏ đến lớn quan hệ vẫn luôn như vậy, bạn tốt kiêm anh em, người khác có thể hiểu lầm, nhưng cô không hy vọng Tống Kim Triều tức giận.

Đắn đo chốc lát, Lục Niệm Niệm cầm điện thoại di động qua, sau khi mở ra đường link, ngoan ngoãn đưa điện thoại qua.

“Tuyên bố trước, có gì hiểu lầm nhất định phải nói với tớ!”

“Còn có, không thể tức giận.”

Cô gái trước mặt, chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ tròn đầy nghiêm túc.

Tống Kim Triều không để tâm đáp ứng, lông mày tinh xảo khê nhếch lên, nhận điện thoại của cô.

Mắt Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm cậu, rất sợ bỏ qua một chút tâm tình của Tống Kim Triều, nhìn theo ánh mắt cậu di chuyển xuống dưới, gương mặt anh tuấn bình tĩnh không gợn sóng, ngay cả lông mày cũng không nhăn lấy một lần.

Đây là vẻ mặt gì vậy...

Ngón tay trắng nõn của cô gái cọ qua, dè dặt chọc chọc vào mu bàn tay cậu: “Kim Triều, cậu cảm thấy thế nào?”

“Không có tức giận chứ?”

Lục Niệm Niệm sợ nhất cậu không có phản ứng gì, cũng không nhìn mình, lẽ nào bề ngoài nhìn bình tĩnh, kỳ thực trong lòng cậu đã sớm nổi giông bão?

Tống Kim Triều ngẩng đầu nhìn cô một chút, đôi mắt đen, thâm thúy, vẻ mặt hờ hững, liền thấy ngón tay thon dài, tinh tế của cậu chạm nhẹ mấy lần trên màn hình, mấy giây sau đưa điện thoại trả lại cho cô.

Lục Niệm Niệm hoài nghi nhận điện thoại, mới phát hiện Tống Kim Triều đem đường link đó gửi vào wechat của chính cậu.

“Kim Triều, cậu muốn làm gì?” Cô không nhịn được hỏi.

Tống Kim Triều uống một hớp nước, giọng nói hờ hững: “Không nói với cậu.”

Lục Niệm Niệm mở to hai mắt, ngập ngừng mở miệng: “Vậy sao cậu không hỏi tớ, Trần Tương Xán là ai?”

Cậu thiếu niên trước mặt lông mày nhíu lại: “Cậu ta là ai?”

Lục Niệm Niệm: “...”

“Trần Tương Xán là bạn tốt của tớ, cậu từng gặp qua, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chính là lần tớ chuẩn bị đánh cậu.”

“Khi đó Trần Tương Xán đứng bên cạnh tớ.”

“Tớ với cậu ấy từ nhỏ đến lớn cùng nhau lớn lên, quan hệ rất thân thiết, nhưng tuyệt đối không phải như bọn họ nói.”

“Tớ đảm bảo, hai chúng tớ trong sạch.” Nói xong, Lục Niệm Niệm trình trọng giơ ba ngón tay lên thề.

Vẻ mặt cậu thiếu niên trước mặt rốt cuộc có chút biến hoá, bây giờ cậu biết, hoá ra người nam sinh đó gọi là Trần Tương Xán, ký ước đối với cậu không nhiều lắm, nhưng Tống Kim Triêu nhớ rất rõ, người kia từng sờ lỗ tai Lục Niệm Niệm.

Nghĩ đến đây, sắc mặt cậu dần trở nên âm u, không nói gì môi mím thành một đường, xúc cảm âm u của đôi mắt ló lên.

Đây là tiết tấu của ghen sao?

Mặc dù ghen là chuyện tốt, nhưng cô vẫn hy vọng cô và Tống Kim Triêu có thể vẫn luôn như thế này, những cảm xúc ghen tuông như vậy hoàn toàn là dư thừa.

Lục Niệm Niệm lén nhìn cậu, đưa một tay qua, nắm lấy một đầu ngón tay cậu lắc lắc, “Thật sự tức giận rồi à?”

Vì cũng là nam sinh, Tống Kim Triêu cũng không cảm thấy tâm tư của Trần Tương Xán đối với Lục Niệm có bao nhiêu đơn thuần, chỉ là cô gái trước mắt dường như không hề nhận ra, do vậy cậu nhàn nhạt mở miệng: “Cậu đối với cậu ta có cảm giác gì?”

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm sững sờ, vội vàng trả lời: “Tình anh em!”

Âm cuối vừa rơi xuống, vẻ mặt mờ mịt như lạc vào sương mù của Tống Kim Triêu tan đi mấy phần, khoé môi nhếch lên lộ ra ý cười như có như không.

Như vậy là đủ rồi.

Hai người ra khỏi nhà ăn, Tống Kim Triều đạp xe đạp chở Lục Niệm Niệm về đại viện.

Khúc nhạc đệm nhỏ qua đi, Lục Niệm Niệm vui vẻ ngồi ở phía sau, tâm tình vui sướng, đôi tay tự nhiên mà ôm lấy eo cậu.

Ánh đèn đường mờ ảo, hình bóng hai người chồng lên nhau, buổi tối như vậy, Lục Niệm Niệm không kiềm lòng nổi muốn thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Mặc dù nhìn Tống Kim Triều có vẻ gầy gò, nhưng toàn thân trên dưới chỗ nào cũng có cơ bắp đều có, Lục Niệm Niệm ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy gáy của cậu, cổ người này trắng lại còn thon dài, cảm giác mỗi chỗ trên người cậu đều tồn tại rất tốt.

Cũng không biết cậu có cơ bụng hay không, mắt Lục Niệm Niệm hơi chuyển động, tay đang ôm eo của cậu bắt đầu chậm chậm di động, lòng bàn tay từng chút từng chút dán gần lên bụng cậu, cách lớp quần áo, vẫn có thể sờ đến chỗ cứng cứng, lẽ nào cậu có cơ bụng?

Lục Niệm Niệm âm thầm oa lên một tiếng, to gan tiếp tục sờ thêm mấy lần nữa, nhận ra được động tác của cô gái, người đang đạp xe phía trước đưa tay ra, chuẩn xác bắt được cổ tay đang làm loạn của cô.

“Đừng sờ loạn.” Phía trước truyền tới giọng nói của Tống Kim Triều, âm thanh rất thấp, cảm xúc không rõ.

Lục Niệm Niệm cười hắc hắc, trong lòng vui rạo rực, cô nói: “Kim Triều, không nghĩ tới cậu có cơ bụng nha.”

“Dáng người tốt như vậy, có phải tớ hời rồi không.” Không ngờ tới cảm giác cũng không tồi.

Tống Kim Triều không còn lời nào để nói, một lúc lâu không nói chuyện, một tay lái xe chung quy cũng không an toàn, cậu thu tay về, vẫn là câu nói đó: “Ngồi xong rồi.”

Lục Niệm Niệm ừ một tiếng, ôm eo cậu, đầu ngón tay thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng chọc chọc cơ bụng của cậu.

Xúc cảm này, chà chà.

Về tới Lục gia, Lục Niệm Niệm để Tống Kim Triều ở cửa đợi một lúc, khi đi ra, trong tay ôm bức tranh chữ đi tới.

“Kim Triều, cái này cậu nhớ giữ thật cẩn thận, đây chính là bức tranh chữ tớ viết đẹp nhất.”

“Ông nội tớ nói tớ viết rất đẹp.” Cũng không biết ông Lục nhìn có hiểu ý tứ trong đó hay không, mặc dù ông từng hỏi qua, nhưng Lục Niệm Niệm mơ hồ đáp lại, nói là được trích dẫn từ trong sách.

Tống Kim Triều nhin không được sờ đầu của cô, nhẹ giọng đáp lại.

Nghĩ đến sau đó cậu sẽ phải rời đi, Lục Niệm Niệm trong lòng rầu rĩ, nắm chặt ngón tay của cậu lắc lắc, sau đó hai người ai cũng không nói gì.

Nhìn thấy sợi dây đỏ ẩn giấu trong tay áo, mắt Lục Niệm Niệm sáng lên, cầm tay cậu, khuôn mặt vui vẻ: “Kim Triều, cậu mỗi ngày đều mang theo phải không?”

Tống Kim Triều cup mắt nhìn cô, cười khẽ hỏi ngược lại: “Lẽ nào cậu không như vậy?”

Nghe vậy, Lục Niệm Niệm lập tức giơ tay lên, kéo tay áo xuống, lộ ra cổ tay trắng nõn, tinh tế, phía trên đeo sợi dây màu đỏ nhìn đặc biệt nổi bật.

Cái này còn phải nói, Lục Niệm Niệm cười dịu dàng nhìn cậu, đáy mắt càng trở nên sâu sắc: “Vật quan trọng như vậy, tớ đương nhiên ngày nào cũng đeo.”

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, Lục Niệm Niệm một chút ý nghĩ về nhà cũng không có, cô không nhịn được hỏi cậu: “Kim Triều, vì sao cậu luôn mặc trang phục màu đen vậy?”

“Thói quen.”

Lục Niệm Niệm dùng mũi chân đá cục đá, gạt đầu.

Đương nhiên còn có nguyên nhân khác, nhưng Tống Kim Triều không nghĩ sẽ nói với cô.

Cậu nhớ rõ ràng, khi nhìn thấy cô ở Tống gia, cô từng nói qua, cậu mặc trang phục màu đen nhìn rất đẹp.

Thiếu niên trước mắt bình tĩnh nhìn cô, sau đó mở miệng nói: “Cậu còn nhớ lời của người trên bài viết kia từng nói qua không.”

Lục Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn về hướng cậu, đôi mày thanh tú cau lại, lại bắt đầu trở nên sốt sắng, “Nói gì vậy?”

Tống Kim Triều hơi cúi người, gương mặt anh tuấn chứa ý cười dịu dàng, cậu nhẹ nhàng véo mũi xinh xắn của cô gái, động tác thân mật mang theo cưng chiều, “Nói chúng ta xứng đôi.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 40: Yêu Sớm

Buổi tối, Cố Miếu gửi tin nhắn tới, lại nhắc tới bài viết kia.

Lục Niệm Niệm vốn dĩ không định xem, nhưng khi nhìn thấy ảnh Cố Miếu cắt gửi qua, mới cảm thấy sự việc phát triển vượt qua dự liệu của cô.

Bài viết vẫn luôn đứng đầu trang tieba, người trả lời càng ngày càng nhiều, tầng trật từ đáy được đẩy lên cao.

Điều bàn tán vô căn cứ nhất trong đó chính là tin đồn bịa đặt chân cô đạp hai thuyền, trong khi cùng Trần Tương Xán quan hệ qua lại, còn cùng thiếu niên bất lương bên ngoài qua lại.

Nhìn thấy những lời lẽ phỏng đoán về thân phận của Tống Kim Triều, lại có thể nói cậu là thiếu niên bất lương ngoài trường học, Lục Niệm Niệm cau mày, lần này không nhịn được.

Mở những bình luận trong bài viết, nhìn từ đầu đến cuối, phát hiện có mấy trả lời bình luận lời lẽ kích động, giọng điệu giống như mắt thấy toàn bộ quá trình chân cô đạp hai thuyền.

Đây là cái quái gì vậy?

Trong số đó cũng có vài bình luận thay cô nói chuyện, Lục Niệm Niệm còn chưa xem xong, Cố Miếu lại gửi tin nhắn tới.

Tiểu Miếu: Đám người này thật là độc ác, mở miệng là tung tin đồn nhảm, lại có thể nói như vậy?

Tiểu Miếu: Cậu nhìn xem chủ bài viết chính là đang cố ý gây chiến, sử dụng người trong tieba làm súng.

Tiểu Miếu: Tổ hoài nghi việc này có thể là Thẩm Khiết làm, cậu cảm thấy thế nào?

Lục Niệm Niệm nghĩ rồi, trả lời cô: Tổ cũng không rõ ràng lắm, không ngờ tới bọn là lại nhiều chuyện như vậy.

Tiểu Miếu: Đâu chỉ là nhiều chuyện, bọn họ có thể nói anh chàng đẹp trai đó là phần tử xã hội đen!

Cũng không biết rốt cuộc có phải là thật hay không, vừa nghĩ tới tay Lục Niệm Niệm bị thương, còn có hai nam sinh lớp bên cạnh bị đánh trọng thương, Cố Miếu có chút không xác định, thân phận của Tống Kim Triêu.

Nhắc tới cái này, Lục Niệm Niệm không nhìn được đầu đầy hắc tuyến, do vậy cô trả lời: Cậu ấy không phải là xã hội đen, chúng tớ cùng sống ở đại viện, xem như là hàng xóm.

Tiểu Miếu: Vậy làm sao bây giờ? Bọn họ luôn kéo Trần Tương Xán vào, nói cậu ấy là người của cậu!

Lục Niệm Niệm: Vốn dĩ không muốn quản, nhưng bọn họ lại luôn một mực nhắc tới Tống Kim Triêu, cậu thử liên lạc với chủ bài viết xem có thể xóa nó không.

Đóng khung chat, Lục Niệm Niệm mở tieba, gửi tin nhắn đề nghị xóa bài viết qua cho chủ của bài viết, trong lòng nghĩ chuyện này sẽ qua đi.

Mà khung đối thoại bên kia vẫn luôn không có người trả lời.

Từ đại viện đi ra, Tống Kim Triều nhìn thấy chiếc ô tô còn dừng ở giao lộ, từ viện điều dưỡng đến trường học lại đến đại viện, những người đó vẫn luôn đi theo cậu, chỉ là không can thiệp vào hành động của cậu.

Ngồi lên xe, Tống Kim Triều lần nữa mở đường link đó ra, nói không để ý là giả, đặc biệt khi nhìn thấy đám người đó kéo Lục Niệm Niệm cùng Trần Tương Xán nhắc tới cùng nhau, trong lòng cậu giống như chặn một khối bông.

Cẩn thận xem lướt qua toàn bộ trang, Tống Kim Triều đem đường link gửi qua điện thoại cho Tống Duẩn Hành.

Mà lúc này Tống Duẩn Hành đang cùng giáo viên chủ nhiệm của Khương Tri nói chuyện điện thoại, cô gái nhỏ cậu nuôi dưỡng bản lĩnh thật lớn, lại có thể đánh bạn cùng lớp phải vào bệnh viện.

Vừa mới cúp điện thoại, liền nhìn thấy tin nhắn của Tống Kim Triều, hẳn có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Cháu trai yêu quý: Chú cần phải có IP của chủ bài viết, còn có tư liệu kỹ càng tỉ mỉ.

Cháu trai yêu quý: Xoá bài viết, cấm nói.

Tên nhóc này không phải cảm thấy bản thân mình toàn năng đấy chứ, hẳn chỉ là dân đen, làm công việc của hacker, Tống Duẩn Hành nhìn lướt qua, gửi cho cấp dưới của mình, yêu cầu: Xử lý tốt.

Ban đêm Lục Niệm Niệm lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, nghĩ lại vẫn cảm thấy không yên lòng, chủ bài viết kia không chỉ không trả lời cô, còn đem bài viết ghim ở trang đầu.

Đây là hành động gì? Lục Niệm Niệm giận đến trắng mắt, chẳng nhẽ bản thân mình ngày thường đắc tội người nào đó?

Trong lòng phiền muộn rất lâu, Lục Niệm Niệm không quên đem toàn bộ ảnh của Tống Kim trong bài viết lưu lại, mặc dù là bị người chụp trộm, nhưng bộ dáng cậu đứng trong đám người, vẫn đẹp trai như vậy, đúng là thanh niên đẹp trai.

Hai ngày cuối tuần, Lục Niệm Niệm ngoại trừ làm bài tập, thỉnh thoảng cùng Tống Kim Triều gọi video, hỏi những vấn đề không biết làm.

Còn hai tuần nữa là tới khoá học Taewondo, sau khi về nhà lại có ông Lục cầm gậy thúc giục, dùng bút lông luyện chữ.

Cuối tuần bận bịu qua đi, Lục Niệm Niệm sớm đem sự tình trên mạng quên đi không còn một mống, mà Tống Kim Triều cũng không có phản ứng lớn.

Thứ hai tới trường học, mới vừa nộp bài tập xong, Cố Miếu liền lôi kéo Lục Niệm Niệm tới nhà vệ sinh, vẽ mặt thần bí.

“Cậu sau đó còn nhìn thấy bài viết đó không?”

Trong giờ học nhà vệ sinh không tính là nhiều người, tình cờ có người ra người vào, vừa vặn gặp phải Vương Tử Mạnh bước ra ngoài, Lục Niệm Niệm không nói gì, cô gái đó với bạn học bước ra ngoài, không biết vô tình hay là cố ý, vẽ mặt hai người không tốt liếc cô.

Lục Niệm Niệm không nói gì:... Đây là tình huống gì.

Khi Lục Niệm Niệm thất thần, phía sau truyền tới một trận bàn tán xôn xao, ánh mắt đều dừng trên người cô.

“Cô gái đó chính là Lục Niệm Niệm của lớp 6...”

Mặc dù Cố Miếu lôi kéo cô tới thẳng trong góc, những câu nói đó vẫn như cũ một chữ cũng không lọt xuống đất mà rơi vào tai cô.

“Nghe nói đá Trần Tương Xán, cùng lưu manh bên ngoài ở chung một chỗ.”

Vốn không có ý định để ý tới bọn họ, nữ sinh ở sau lưng nói xấu là chuyện bình thường, nhưng nghe tới bọn họ nghị luận về Tống Kim Triêu, cẩn thận nghe lại có thể nói cậu là lưu manh, Lục Niệm Niệm không thể đứng yên, đen mặt trực tiếp bước tới.

Cô lạnh giọng: “Mấy người đem lời nói lặp lại lần nữa xem.”

Lục Niệm Niệm chặn ở trước mặt hai người, phía sau chính là vòi nước, dưới đất còn chồi lâu và thùng nước bằng nhựa.

Bởi vì đang là giờ học, trong nhà vệ sinh không có mấy người, Lục Niệm Niệm hất cằm, vén tay áo lên, thờ ơ khởi động gân cốt.

Nữ sinh cầm đầu vẻ mặt chanh chua, cay nghiệt, mặt dài, mắt một mí, nhìn thấy vẻ mặt Lục Niệm Niệm không tốt, lập tức bất chấp tất cả hừ lạnh một tiếng, ánh mắt xem thường.

Cô nói: “Cậu lại không phải không nghe thấy, dựa vào cái gì đòi lặp lại lần nữa.”

Lục Niệm Niệm nhẫn nhịn tức giận, ánh mắt từ thùng nước rời về phía cô gái trước mặt: “Cậu nói ai là lưu manh? Con mắt nào của cậu nhìn thấy?”

Cô gái không chút để ý trừng cô, bộ dáng giống như gà mẹ kiêu ngạo: “Mày nghĩ rằng chúng tao không biết, bài viết trên mạng viết rõ ràng như

vậy, người bạn trai kia của mày chính là lưu manh đầu đường xó chợ.”

“Nếu mày đã đạp chân hai thuyền, còn không cho người khác nói?”

Lời này vừa nói ra, mấy cô gái không nhịn được cười phá lên, lộ vẻ khinh thường.

Lục Niệm Niệm một chữ cũng không bỏ sót, khoé môi lộ ra ý cười, vẻ mặt hờ hững đáp lại: “Ngày hôm nay tao sẽ cho mày biết, hậu quả của việc tung tin đồn nhảm.”

Nghe thấy lời này, mấy nữ sinh đó đều sững sờ, Cố Miểu trợn mắt đang muốn đi tới ngăn cản, liền thấy Lục Niệm Niệm đứng ở trước mặt nhắc thùng nước đầy, giội thẳng nước lên người mấy cô gái đó, động tác lưu loát, liền mạch.

“Rào” một tiếng, nước bắn văng tung toé, kèm theo đó là tiếng thét chói tai của mấy cô gái, giống như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Lục Niệm Niệm vẻ mặt hờ hững buông thùng nước xuống, trừng to đôi mắt, không chút kiêng kỵ nhìn về phía mấy cô gái khuôn mặt có chút vặn vẹo.

Cũng xem như cô có chút nể mặt, cô không có giội thẳng lên mặt của bọn họ.

Một cô gái đầu ướt như chim đi mưa rít gào: “Họ Lục kia, mày có phải bị bệnh hay không!”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm liếc cô ta, tiếp theo đi tới bên cạnh bồn nước, mở vòi nước, dùng chân đá thùng nước qua.

Cô chậm rãi nói: “Tao có bệnh hay không, chẳng nhẽ mấy người không biết?”

Mấy cô gái tức giận giậm chân, cả người ướn nhẹp, nước bắn đen sì còn mang theo mùi hôi thối của nhà vệ sinh, nhìn thấy động tác tiếp tục lấy nước của Lục Niệm Niệm, sợ là cô lại muốn gội nước vào các cô một lần nữa.

Thực tế cần phải nhanh chóng vào lớp, nữ sinh cầm đầu chỉ có thể hung tợn trừng cô, mang theo đồng bọn phía sau rời đi.

Theo tiếng chuông vào lớp vang lên, nhà vệ sinh rộng lớn chỉ còn lại Lục Niệm Niệm và Cố Miếu.

Nhìn mặt đất ướn sũng, Cố Miếu nhẹ giọng mở miệng, cả người bị khí thế vừa rồi của Lục Niệm Niệm làm cho sững sờ: “Niệm Niệm...”

Nếu như nhóm nữ sinh này cáo trạng với chủ nhiệm lớp làm sao bây giờ.

Lục Niệm Niệm nhìn cô, bộ dạng không hề lo sợ, lôi kéo người đang ngây ngốc vào lớp, Cố Miếu chạy bước nhỏ đi theo đằng sau cô, không nhận được khen ngợi cô: “Cậu vừa rồi làm rất tốt.”

Đối với loại người như vậy cần phải mạnh bạo, mới có thể quản được miệng của bọn họ.

Tiết học này là toán học, là một giáo viên nữ tóc hoa râm, nhìn thấy hai người chậm rãi tới muộn, giáo viên hất cằm, ra hiệu Lục Niệm Niệm và Cố Miếu đứng bên ngoài hành lang.

Do vậy hai người dựa vào tường đứng ngoài hành lang.

Cố Miếu: “Niệm Niệm, tớ vừa nãy chuẩn bị nói với cậu chuyện này.”

Lục Niệm Niệm liếc mắt nhìn về phía cô, “Chuyện gì?”

Cố Miếu nghiêng đầu nghĩ, đến bây giờ vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, “Bài viết kia có lẽ bị người ta yêu cầu xóa rồi, hơn nữa toàn bộ tieba giống

như bị người hack, không thể mở, cũng không thể khôi phục, bây giờ vẫn đang bảo trì.”

Cô ngừng một lúc, Cố Miếu có chút hoài nghi nhìn Lục Niệm Niệm: “Không phải là cậu làm đấy chứ?”

Còn chưa đợi Lục Niệm Niệm nói chuyện, Cố Miếu tự mình lắc đầu, “Cậu nhìn một chút cũng không giống, hack máy tính đòi hỏi phải có kỹ thuật.”

“Nhìn là biết cậu không rành việc này.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm đầu đầy hắc tuyến, đột nhiên không biết phải nói như thế nào, đối với lời Cố Miếu vừa nói không nhận được suy nghĩ.

Bài viết kia lẽ nào là người chủ đó xóa? Nghĩ rồi, Lục Niệm Niệm lập tức lắc đầu, không có khả năng, nghĩ đến bài viết luôn đứng ở trang đầu, càng nghĩ càng tức.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Lục Niệm Niệm đột nhiên nhớ tới Tống Kim Triều, buổi tối thứ sáu lúc ăn cơm, tuy rằng cậu không nói gì, nhưng cũng đem đường link của bài viết kia gửi qua.

Nghĩ đến đây, Lục Niệm Niệm không nhận được nở nụ cười, tám chín phần là như vậy, đột nhiên bây giờ rất muốn nhìn thấy cậu.

Trong viện điều dưỡng, Tống Kim Triều còn đang sửa lại bản thảo chưa hoàn thành, khi nhìn thấy tin nhắn gửi tới, ánh mắt sáng lên, nghĩ một lúc còn gửi qua câu “Cảm ơn”.

Tống Duẩn Hành gửi tới chính là bài viết đó, địa chỉ IP của chủ bài viết, cùng với máy tính người kia dùng.

Nhìn ra có lẽ là bạn học của Niệm Niệm, trầm tư chốc lát, Tống Kim Triều đem tin nhắn chuyển qua cho Lục Niệm Niệm, có thể cô sẽ cần đến cái này.

Buổi tối về nhà, Lục Niệm Niệm nhìn đến tin nhắn Tống Kim Triều gửi qua, mới biết chủ lầu kia chính là Thẩm Khiết, nằm trong dự đoán của cô, còn chủ bài viết chính là Vương Tử Mạnh.

Nhìn tin nhắn một lượt, Lục Niệm Niệm trả lời: “Cậu có phải là người hack máy tính hay không?”

Vốn dĩ cô còn định nói một câu “làm rất tốt”.

Đối phương nhanh chóng gửi tới một câu: Tìm người giúp.

Lục Niệm Niệm nhìn tin nhắn, hai tay chống cằm, gửi icon qua cho cậu: “Icon cậu thực sự là đứa con ngoan của bố. jpg”.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm vừa mới hoàn thành tiết học đầu tiên, liền bị chủ nhiệm lớp mời lên văn phòng, cô sớm đã có chuẩn bị từ trước, ngày hôm qua cô gái bị giới nước khẳng định sẽ tố cáo, lại có thể là có quan hệ với Thẩm Khiết và Vương Tử Mạnh.

Vừa tiến vào văn phòng, chỉ có hai, ba giáo viên, chủ nhiệm lớp ngồi ở chỗ gần cửa sổ, thấy Lục Niệm Niệm đi vào, nhíu mày nhìn cô, hướng ánh mắt ra hiệu về phía cô, ngồi xuống nói chuyện.

Chủ nhiệm lớp là một người trẻ tuổi khoảng chừng 30 tuổi, tư tưởng còn lâu mới bảo thủ bằng bà lão dạy toán, dừng một chút, hần mở miệng: “Nghe nói em nói chuyện yêu đương?”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm ngồi nghiêm chỉnh, khuôn mặt nhỏ không nói chuyện.

Chủ nhiệm lớp lật quyển sách bài tập trước mặt, “Bài viết trên tieba trường học thầy đã nhìn thấy, không nhìn thấy hết, đều là những chuyện của học sinh.”

Chủ nhiệm lớp hỏi: “Em có muốn nói gì không?”

Không ngờ tới chủ nhiệm lớp lại dân chủ như vậy?

Lục Niệm Niệm hơi kinh ngạc, nghĩ rồi nói: “Thầy, bài viết trên đó đều là nói hươu nói vượn.”

“Em cùng Trần Tương Xán, còn có nam sinh trong hình, bọn em đều là hàng xóm, quan hệ rất tốt.”

Chủ nhiệm lớp nâng kính mắt trong suốt, “Há, thật sao? Vậy vì sao hai người lại nắm tay nhau?”

Có tấm hình Lục Niệm cùng Tống Kim Triều đi trên đường, hai người chính xác là nắm tay nhau.

Lục Niệm Niệm trợn mắt nói dối: “Thầy, đó là hàng xóm của em, cậu ấy thực ra bị mù màu, không phân biệt được đèn xanh đèn đỏ, em buộc phải nắm tay cậu ấy qua đường.”

Chủ nhiệm lớp bị cô nói đến đứng hình, nếu cô gái không phải là ở trong đại viện quân khu, hẳn sẽ không nể mặt như vậy, nghe cô nói như xe hỏa chạy, chủ nhiệm lớp vầy vầy tay, có chút tận tình khuyên nhủ: “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em tốt nhất nên tự kiềm chế lại, dùng nhiều công sức cho học tập.”

“Học kỳ sau là thi vào đại học, nếu em vẫn là bộ dạng này, đến lúc đó đừng trách thầy không nhắc em.”

Chủ nhiệm còn đang nói chuyện, Lục Niệm Niệm cúi đầu cung kính lắng nghe, vẻ mặt nghiêm túc lại chăm chú.

Thấy cô gái trước mặt không nói tiếng nào, chủ nhiệm liếc mắt nhìn cô, sau đó phát tay: “Em trở về trước đi.”

Nghe được câu này, Lục Niệm Niệm như được đại xá, như một làn khói chạy khỏi văn phòng, chạy qua hành lang, ngẫu nhiên chạm phải Vương Tử Mạnh đi tới, cô gái bộ dáng tươi cười, dường như muốn cùng cô chào hỏi.

Lục Niệm Niệm mắt âm u quét qua cô, đầu cũng không quay lại rời đi.

Trong phòng làm việc, chủ nhiệm lớp nghĩ vẫn thấy không yên tâm, cầm điện thoại bấm gọi cho Lục Hoài Quân.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 41: Ngoan Một Chút, Đợi Tứ Quay Về

Một ngày cuối tuần, Tống Duẫn Hành lái xe tới viện điều dưỡng, khi đẩy cửa phòng bệnh nhìn thấy người bên trong, có chút kinh ngạc nhỏ.

Giọng hân mang theo trêu chọc bước tới, đôi mắt đào hoa ngậm ý cười: “Ngày hôm nay mặt trời mọc phía tây hay sao?”

Tống Kim Triều đang vẽ tranh, nghe thấy lời này thì nhướn mày, liếc nhìn hân.

“Chú còn tưởng rằng, ngày cuối tuần cháu sẽ đi cùng cô bạn gái nhỏ.”

“Hôm nay lại có thể không đi, thực sự là hiếm thấy.”

Tống Duẫn Hành vừa nói vừa bước tới ngồi một bên trên ghế sofa, ánh mắt rơi tới trên giá vẽ của Tống Kim Triều, thuận tiện đem hai phần hợp đồng đặt lên bàn trà.

Tống Kim Triều để bút xuống, đi đến phòng thay quần áo, đem toàn bộ bản vẽ tay bên trong lấy ra, giao cho Tống Duẫn Hành.

Cậu nhàn nhạt mở miệng: “Đây là nội dung yêu cầu của hợp đồng, chú nhìn xem có cần sửa chỗ nào không.”

Nghe thấy lời này, Tống Duẫn Hành không khỏi ngồi thẳng người, nhìn về phía cậu ánh mắt có chút sững sờ, không ngờ tới tên nhóc này làm việc lại

hiệu suất như vậy, chính là vẻ cuồng công việc.

“Tốc độ của cháu so với dự đoán của chú nhanh hơn một tháng.”

Bản thảo đối tác đó yêu cầu sẽ phải hao phí rất nhiều bản lĩnh, lẽ nào tên nhóc này không ngu để vẽ tranh?

Đối mắt với ánh mắt kinh ngạc của Tổng Duẫn Hành, Tổng Kim Triều không chút để ý, khuôn mặt bình tĩnh: “Đây là tốc độ bình thường của cháu.”

Thật sao? Tổng Duẫn Hành nhíu mày nhìn cậu, giờ khắc này khuôn mặt anh tuấn của cậu thiếu niên trịnh trọng giống như yêu cầu một lời tán dương.

Tên nhóc này so với bạn cùng trang lứa, luôn là bộ dáng âm trầm, Tổng Duẫn Hành nhìn cậu nhin không được nở nụ cười, tiếp tục nói: “Tiền trong tấm thẻ này đều là tiền lương của cháu, ngoài ra, nếu như không tiện gặp mặt đối tác, chú sẽ giúp cháu tìm trợ lý, cháu chỉ cần điều hành từ xa là được rồi.”

Tổng Duẫn Hành nói xong, đem hai bản hợp đồng mới đẩy về phía cậu, “Đây là văn kiện của Tinh Ảnh Xã đưa tới, bọn họ cần một bức tranh ở trung tâm triển lãm, thù lao là sáu con số.”

“Cái này cần cháu đích thân tới, nhưng công việc bảo mật sẽ được sắp xếp hợp lý, tiếp theo s

đó tiền trợ cấp tính ra cũng không tồi.”

Cân nhắc Tổng Kim Triều không tiện tiếp xúc cùng người khác, Tổng Duẫn Hành suy đi tính lại vẫn là vì cậu mà giành hợp đồng này, còn về những vệ sỹ kia của Thẩm Mạn, phải nghĩ cách rời đi.

Xác nhận hợp đồng không có vấn đề gì, Tổng Kim Triều bỗng nhiên mở miệng: “Người cháu muốn tìm đã tra ra được chưa?”

Nghe thấy lời này, ý cười trong mắt Tống Duẩn Hành tản đi, mặt mày sâu sắc có thêm mấy phần sắc bén, hẩn thu lại giọng điệu cà lơ phát phơ khi nãy, vẻ mặt nghiêm túc không ít: “Mẹ cháu rất có thể đang ở Thụy Sĩ, nhưng vị trí cụ thể trước mắt không rõ ràng lắm.”

Tống Duẩn Hành nhỏ giọng nói, ngữ khí nặng nề nói xong, mày khẽ nhăn.

“Thụy Sĩ?” lời của hẩn vừa nói xong, Tống Kim Triều không tự giác nhíu chặt lông mày, một khắc đó trong lòng như có tảng đá chầm rãi rơi xuống đất, cho dù không rõ vị trí cụ thể, nhưng tốt xấu gì cậu biết mẹ của mình còn sống.

Bảy năm trước, Tống Kim Triều bị bắt cóc, khi hai vị lão gia Tống gia nghe được tin tức, sau khi hôn mê qua đi, giống như người điên phái người đi tìm kiếm, nhưng bị Tống Trí Viễn ngăn lại, chuyện tìm Tống Kim Triều bị lùi lại.

Sau đó Tống gia không có tuân theo giờ hẹn bọn cướp đề ra, đám cướp then quá thành giận quyết định trừ khử con tim, lại không biết vì sao, tên cầm đầu chỉ đem người nhỏ tuổi nhất là Tống Kim Triều đánh cho một trận, máu lưu lại đầy trên đất, cuối cùng không chút tin tức mang cậu rời đi.

Trong hai năm đó, Tống Kim Triều cùng một đám người không quen biết sống cùng một chỗ, nơi đó là vùng đất cực kỳ căn cỗi nghèo khổ, ở chỗ đó còn có một người phụ nữ điên khùng đem cậu nhận là con của chính mình.

Con của người phụ nữ đó chết yếu, sau đó bị người trong thôn từng bước từng bước ép thành kẻ điên, một thành viên trong nhóm bọn cướp chính là chồng của bà, bởi vì hai vợ chồng không có con, cho nên khi người đàn ông đó đang định giết Tống Kim Triều, động lòng trắc ẩn.

Khi nhìn thấy bé trai này, người đàn ông đột nhiên nhớ tới người con đã

mất của mình, nếu như nó còn sống, tuổi tác có lẽ cũng như vậy.

Sau đó Tống Kim Triêu một đường trông tranh đến chỗ này, khi người phụ nữ đó lần đầu tiên nhìn thấy cậu, biểu hiện cùng người bình thường không khác là bao, thậm chí bà còn lấy đồ tốt nhất trong nhà đem đi lấy lòng cậu bé xinh đẹp.

Phần lớn thời gian người phụ nữ đó, đều trong trạng thái điên điên khùng khùng, sẽ ôm một con búp bê cũ nát của trẻ con ngồi ở trong sân, ánh mắt tan rã nhìn Tống Kim Triêu, thỉnh thoảng cầm con búp bê trong tay hướng về phía cậu khoe khoang.

Người đàn ông mang Tống Kim Triêu về làng, lúc đầu lo lắng cậu sẽ chạy đi, liền đem cậu nhốt trong lồng sắt, cho rằng thời gian trôi qua lâu, đưa trẻ xa lạ này sẽ không phản kháng lại, chậm rãi thích ứng với tất cả mọi thứ nơi này.

Thỉnh thoảng khi người phụ nữ đó tinh thần tỉnh táo, người phụ nữ đó sẽ đem Tống Kim Triêu từ trong lồng thả ra, đau lòng mà nhìn đứa trẻ toàn thân khắp nơi đều là vết thương, sau đó gào khóc, cuối cùng mặt rơi đầy lệ bôi thuốc cho Tống Kim Triêu.

Gặp phải lúc phát điên, người đó vừa lôi kéo tóc cậu, vừa ấn cậu vào trong chậu nước, liều mạng dẫn vật cậu.

Tối tăm không có ánh mặt trời, tĩnh mịch, nặng nề trải qua hai năm, Tống Kim Triêu sống ở nơi đó, đa số thời gian đều là thương tích khắp người sống trong lồng nhỏ hẹp mà vượt qua.

Hai năm cả ngày lẫn đêm, cậu vô số lần nghĩ cách chạy trốn, mà toàn bộ làng đó như một nhà tù kiên cố, mọi người đều mắt lạnh nhìn cậu chạy trốn, cuối cùng đem cậu bắt trở về.

Nhưng hậu quả của mỗi lần chạy trốn kết quả đều là đánh đập ngày càng nghiêm trọng hơn, người đàn ông đánh mệt, sẽ em cậu khóa vào trong lồng, khi người phụ nữ tỉnh táo, sẽ ôm cậu gào khóc tan nát cõi lòng.

Đồng thời khi cậu rơi xuống vực sâu, mẹ của cậu cũng ở một góc nào đó, mỗi giây mỗi phút đều là giày vò.

Nghĩ tới chuyện cũ, cậu thiếu niên trước mặt trầm mặc không nói gì, dung nhan anh tuấn trối chết, hàm răng vì kích động mà cắn chặt.

Tống Duẩn Hành không biết phải an ủi cậu như thế nào, không thể làm gì khác là vỗ vỗ vai cậu, giọng nói nhàn nhạt: “Nếu như cháu muốn đi tìm, chú sẽ ủng hộ cháu.”

“Còn Thẩm Mạn và bố cháu, cháu nên tự mình suy nghĩ kỹ càng.”

Hai người đó kiên trì đưa Tống Kim Triều đi Mỹ, ai biết Thẩm Mạn có thể làm ra chuyện xấu gì.

Ngày tháng sau đó, Tống Kim Triều chuyên tâm vì Tình Ảnh Xã mà vẽ tranh, Lục Niệm Niệm gấp rút cho kỳ thi học kỳ, hai người liên mấy cái cuối tuần cũng không có gặp nhau, chỉ có thể thỉnh thoảng trên wechat nói chuyện.

Bởi vì nguyên nhân chủ nhiệm lớp gọi điện thoại cho Lục Hoài Quân, Lục Hoài Quân tuy rằng bận bịu, nhưng vẫn bớt chút thời gian quay về Lục gia, cùng Lục Niệm Niệm tiến hành một phen đối thoại sâu sắc.

Trong lúc Lục Hoài Quân nói bóng gió hỏi dò Lục Niệm Niệm, đối tượng giao du là ai, có phải là Trần Tương Xán, thấy cô không muốn nhiều lời, Lục Hoài Quân đành phải thôi, nhưng vì học tập của con gái, ông đem điện thoại của Lục Niệm Niệm tịch thu, chỉ cuối tuần mới có thể dùng.

Vì thế mỗi lần Lục Niệm Niệm cùng Tống Kim Triều nói chuyện điện thoại, đều oán giận vài câu.

Chỉ vài ngày nữa là nghỉ lễ quốc khánh, Lục Niệm Niệm trong lòng chờ đợi, đếm ngón tay tính toán từng ngày, cùng Tống Kim Triều hẹn ngày gặp mặt, chính là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ liền gặp mặt.

Phòng triển lãm tranh của Tinh Ảnh xã ở trung tâm thành phố, giữa đại sảnh rộng lớn toàn bộ đều là tranh do một mình Tống Kim Triều hoàn thành, mà thời gian cậu làm việc đều là buổi tối, đối phương yêu cầu bên hợp tác cung cấp cho cậu không gian yên tĩnh, cùng với xung quanh không thể có người, cho nên khi Lục Niệm Niệm tới tìm cậu, toàn bộ phòng triển lãm trống rỗng, không có một người.

Vẫn luôn biết Tống Kim Triều có công việc, chờ tới khi Lục Niệm Niệm tận mắt nhìn thấy cậu đang phác họa bức tranh trên tường, mới cảm thấy, mức độ hiểu rõ đối với bạn trai của mình, cũng chỉ là một góc nhỏ của tảng băng chìm.

Lục Niệm Niệm không tin được mà nhìn nhân vật trong bức bích họa, mỗi một động tác, mỗi một biểu hiện đều vô cùng sống động, chính là giống như thật, sững sờ nói: “Kim Triều, những thứ này đều là cậu vẽ sao?”

Cậu thiếu niên trước mặt gật đầu, ánh mắt nhìn thâm thúy mà ôn hòa, hai tuần không gặp, cảm giác giống như xa cách rất lâu rồi.

Hai người cậu được cậu không nói chuyện, Lục Niệm Niệm đều là nói chuyện phát sinh trong trường học, thỉnh thoảng còn tố cáo giáo viên một chút, nói đến chủ nhiệm lớp, Lục Niệm Niệm mặt nhất thời ử rử, khuôn mặt thanh tú tràn đầy ảm ức.

“Kim Triều, kỳ học sau tớ sẽ phải thi vào đại học.”

Cô gái ngồi trên bậc thang, hai tay ôm đầu gối, ngồi sát bên cạnh Tống Kim Triều, tóc xõa trên cánh tay.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều từ trong túi áo móc ra một viên kẹo hoa quả vị dâu tây.

Lục Niệm Niệm: “Bố tớ để tớ tháng sau bắt đầu ở tại trường, chờ thi đại học xong mới lại quay về nhà, để tớ chuyên tâm học tập.”

“Cậu nói, có phải ông biết quan hệ của chúng ta, cho nên mới để tớ ở tại trường không?”

Nói xong, Lục Niệm Niệm không nhìn được cau mày, trong lòng càng trở nên buồn bực.

“Nếu như ở tại trường, khẳng định sau này số lần chúng ta gặp mặt càng thêm ít ỏi.” Nghĩ lại đều thấy đau lòng.

Tống Kim Triều bên cạnh lẳng lặng nghe cô nói xong, sau đó dịu dàng mở miệng: “Vậy cậu phải học cho thật tốt, có mục tiêu không?”

Tống Kim Triều hỏi rất nghiêm túc, Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, có chút thất bại lắc đầu một cái, cẩn thận nghĩ lại chính là câu nói cá không ăn muối cá ươn.

Cậu thiếu niên cup mắt trầm tư, sau khi suy nghĩ kỹ, quyết định nói với cô, “Tháng sau tớ sẽ xuất ngoại, không biết khi nào mới trở về.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm cả người sửng sốt, ngẩng đầu nhìn cậu, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, tin tức đến quá đột ngột, để cô một chút chuẩn bị cũng không có.

Dừng một chút, hỏi: “Cậu đi thời gian rất lâu sao?”

Vốn cảm thấy, chuyện ở tại trường học mà nói, đã đủ đả kích, không nghĩ tới hai người vừa mới trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, liền nhanh chóng bắt đầu yêu xa!

Tống Kim Triều cũng không biết khi nào bản thân quay lại, lần xuất ngoại này là thuận theo ý của Thẩm Mạn và Tống Chí Viễn, xuất ngoại dưỡng bệnh, nhưng thực chất, cậu muốn đi Thụy Sĩ.

Cô gái trước mặt cúi đầu, giống như chịu phải đả kích mạnh mẽ, Tống Kim Triều cup mắt nhìn, không nhìn được đưa tay ra, nhẹ nhàng vôn vê mái tóc bóng loáng, mềm mại của cô.

“Cậu ngoan một chút, tớ sẽ rất nhanh quay lại.” Giọng thiếu niên trầm thấp, giọng nói dịu dàng giống như một đứa trẻ làm nũng.

Rất nhanh là khi nào chứ? Một ngày, một tháng, hay là một năm...

Rất rõ ràng người nói câu này, cũng không có đến an ủi.

Lục Niệm Niệm trong lòng lo lắng rất nhiều chuyện, cẩn thận tính toán, thời gian cùng Tống Kim Triều qua lại cũng không lâu, tình cảm của hai người còn chưa đủ vững chắc, nếu như Tống Kim Triều ở nước ngoài gặp phải một mỹ nữ ngực lớn, chân dài, tóc vàng mắt xanh, tình cảnh đó chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao?

Vén vén chỉ là một ý nghĩ, Lục Niệm Niệm lại bắt đầu lo lắng, ngẩng đầu nhìn về phía Tống Kim Triều, đôi mắt trừng to không xác định: “Kim Triều, nếu như ở nước ngoài có nữ sinh theo đuổi cậu, cậu sẽ làm như thế nào?”

Vấn đề này liên quan đến tương lai của hai người, bắt buộc phải hỏi!

Nghe thấy lời này, lông mày dài của thiếu niên trước mặt cau lại, liếc mắt nhìn sang, đôi mắt đen, thâm thúy lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Cậu hy vọng tớ sẽ làm như thế nào?” Cậu hỏi ngược lại, mỉm cười nói chuyện dường như tâm tình không tồi.

Vừa nghe lời này, Lục Niệm Niệm cuống lên, “Đương nhiên là quả quyết cự tuyệt!”

“Cần hành động trước, đem loại ý nghĩ này tiêu diệt từ trong trứng nước.”

Nghe xong câu này, Tống Kim Triều không tiếng động nhếch khóe môi, ý cười dần sâu, ánh mắt chiếu qua đôi môi mở ra đóng lại của cô gái, trong mắt đều là dịu dàng.

Lục Niệm Niệm chợt nhớ tới, trước khi Tống Kim Triều thêm cô làm bạn tốt trên Wechat, ảnh đại diện của cậu chính là một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh bốc lửa, nếu như thật sự gặp gỡ người đẹp như vậy, so với chết còn đáng sợ hơn, ngẫm lại đều thấy đáng sợ.

“Kim Triều, cậu nhất định phải đáp ứng tớ, không thể bị sắc đẹp mê hoặc.” Lục Niệm Niệm nghiêm túc nói, con ngươi sáng ngời lóe lên, long lanh động lòng người.

Không đợi được đáp án, cô gái căng thẳng ngẩng đầu, môi hồng khẽ mím, mềm mại giống như kẹo bông gòn.

Tống Kim Triều nhẹ nhàng nở nụ cười, nghiêng đầu qua, môi mỏng tới gần tai cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Có muốn ăn kẹo hay không?”

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt nhìn cậu, đề tài có phải là dịch chuyển quá nhanh?

Tống Kim Triều cười lùi về sau một chút, mở lòng bàn tay ra, lộ ra một viên kẹo trái cây vị dâu tây.

Lục Niệm Niệm liếc nhìn cậu, đang chuẩn bị cầm lấy, động tác Tống Kim Triều so với cô nhanh hơn một bước, ngón tay thon dài xé bỏ lớp vỏ bọc, liền thấy cậu đưa nó vào trong miệng.

Lục Niệm Niệm đáng thương nhìn cậu cắn cắn môi, “Lẽ nào không phải cho tớ ăn hay sao?” Sao lại cảm thấy Tống Kim Triều có vẻ không thích hợp, giống như đang cố ý trêu đùa, còn ngửi thấy cả mùi vị dâu tây.

Tiếng nói vừa dứt, cậu thiếu niên trước mắt nghiêng người về phía trước, cánh tay dài bắt lấy gáy cô, một nguồn sức mạnh mạnh mẽ đưa người đến bên môi cậu, Lục Niệm Niệm trọng tâm không vững bổ nhào vào trong lồng ngực cậu.

Mùi kẹo hoa quả từng chút từng chút tiến vào khoang mũi, bờ môi cậu thiếu niên dán chặt, đầu lưỡi cuốn lấy viên kẹo hoa quả chậm rãi xâm nhập.

Ý thức được cậu nói “ăn kẹo” là như vậy, Lục Niệm Niệm mở to hai mắt, gò má ửng hồng nhìn cậu, nuốt một ngụm nước bọt.

Dường như lo lắng sẽ trốn, nụ hôn của Tống Kim Triều càng sâu hơn, một cái tay khác giữ chặt eo thon, tinh tế của cô gái, cạy hàm răng ra tiến vào, đầu lưỡi cuốn lấy viên kẹo hoa quả cùng nhau quấn quýt, tràn ngập hương vị dâu tây ngọt ngào.

Tim Lục Niệm Niệm đập thành thịch, nhắm mắt lại, trong mũi liên tục thờ dốc, lòng bàn tay chống đỡ ở trước ngực cậu.

Rất lâu sau, cậu thiếu niên trước mặt mới buông ra, chưa hết thòm thèm liếm môi, giọng nói nặng nề: “Chờ tớ quay lại.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 42: Tứ Rất Nhớ Cậu

Thời gian chớp mắt liền tới cuối học kỳ, cỏi ra trang phục mùa hè thay vào đó là trang phục mùa đông nặng trĩu, giống như là chuyện trong nháy mắt.

Ngày hôm Tổng Kim Triều rời đi, Lục Niệm Niệm rất muốn đi tiễn cậu, đáng tiếc là thứ năm tiết học của cô lấp kín.

Khi khóa học ngoại khóa buổi chiều, Cố Miếu kéo cô tới sân bóng rổ xem Trần Tương Xán chơi bóng, cuối cùng phát hiện cô gái này có chút kỳ quái, Lục Niệm Niệm ngây ngốc đã nhìn chăm chăm bầu trời nửa ngày.

Cố Miếu giơ tay lên vẫy vẫy trước mặt cô, “Niệm Niệm, cậu không sao đấy chứ? Ngốc nghếch cái gì vậy.” Là Trần Tương Xán không đủ đẹp trai, hay là thi cử quá nhiều, ngốc rồi.

Lục Niệm Niệm hồn bay phách lạc đếm đầu ngón tay, Kim Triều lúc này chắc đã lên máy bay, nếu như từ đỉnh đầu cô bay qua, cô còn có thể nhìn một chút, chỉ cần một điểm nhỏ cũng tốt.

Vô tri vô giác qua một tuần, chờ cuối tuần, Lục Niệm Niệm cầm điện thoại mới biết, trước khi lên máy bay, Kim Triều có gửi cho cô một tấm hình.

Là một chiếc hộp gỗ nhỏ, bên trong có đặt mười sợi dây đỏ giống hệt nhau.

Cái này là sợi dây tình duyên cô tặng cho cậu, nghĩ tới Kim Triều lại có thể mang theo cái này bên người, phiền muộn trong lòng mấy ngày nay của Lục Niệm Niệm rốt cuộc tan đi.

Mấy ngày trôi qua, tin tức về cậu chỉ có một tấm hình này, Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm khung chát hồi lâu, cuối cùng vỗ vỗ mặt, thu hồi tâm tư, tập trung vào chuyện học.

Cuối học kỳ lớp mười hai, mỗi tuần đều có bài thi nhỏ, mỗi tháng là bài thi lớn, thi giữa kỳ không tính là gì, hiệu suất công việc của giáo viên rất cao, sau khi thi xong mấy môn, sáng ngày hôm sau sẽ công bố thành tích xếp hạng.

Lục Niệm Niệm thành tích trước nay vẫn luôn ở mức trung bình, dường như nỗ lực cùng không nỗ lực đều là như vậy, nếu như may mắn một chút, còn có thể trên 500 điểm, may mắn trở lại, chọn sai một hai câu, thứ bậc cũng theo đó mà lùi đi mấy trăm bậc.

Sáng sớm thứ hai, Cố Miểu kéo Lục Niệm Niệm chạy tới cổng trường xem thành tích, cô bắt đầu nhìn bảng thông báo từ xếp hạng một trăm, Trần Tương Xán vững vàng đứng ở vị trí thứ ba trong top đầu, Cố Miểu luôn luôn đuổi kịp bước chân của cậu.

Lục Niệm Niệm đứng bên ngoài đám người, liếc nhìn thành tích của chính mình, quả nhiên lại nằm ngoài top 300, vừa vặn bị kẹt trong vùng trọng điểm, không hơn không kém.

“Tiểu Miểu, cậu muốn thi đỗ vào cùng trường đại học với Trần Tương Xán phải không?” Nhìn thấy hai người đều đứng trong top 5, Lục Niệm Niệm đột nhiên có chút ngưỡng mộ.

Nếu như Tống Kim Triều cũng tham gia thi đại học, cậu có phải sẽ xuất

hiện trong top 100? Hai người có phải là chênh lệch rất lớn hay không?

Lục Niệm Niệm đang ngăn người, Cố Miếu đến trước mặt cô, híp mắt nở nụ cười: “Cái này không cần hỏi, tớ nỗ lực lâu như vậy, chính là muốn đổ vào cùng một trường đại học với cậu ấy.”

Nói ra rất dài dòng, Cố Miếu từ lúc học lớp 10 đã thích Trần Tương Xán, cũng có thể coi là nhất kiến chung tình, đáng tiếc yêu thầm ba năm, vẫn như cũ không có nở hoa kết trái, lần đó đưa thư tình qua, sau đó Trần Tương Xán nhìn thấy cô, càng là vô tình hoặc cố ý lảng tránh.

Chán nản mặc chán nản, Cố Miếu ý chí chiến đấu bùng cháy, dự định tới đại học lại tiếp tục không ngừng cố gắng, cô không tin Trần Tương Xán là phiến đá bướng bỉnh không nở hoa!

Trong chớp mắt, rất nhanh đến kỳ thi cuối học kỳ, Lục Niệm Niệm tan học trở về ký túc xá, hai người bạn cùng phòng đã bắt đầu học thuộc lòng sách, còn một người đi tới phòng đọc sách.

Từ khi Tống Kim Triều rời đi, Lục Niệm Niệm rất ít khi nhìn thấy cậu, số lần trò chuyện cùng cậu có thể đếm trên đầu ngón tay, có lần gọi video, cô nhìn thấy cả người cậu gầy đi một vòng, viền mắt đẹp dễ ngày càng trở nên thâm quầng nghiêm trọng.

Trong ký túc xá có tiếng bạn cùng phòng đang học thuộc lòng, Lục Niệm Niệm lặng lẽ rút di động giấu trong chăn ra, theo thói quen mở khung đối thoại cùng Tống Kim Triều, khoảng cách hai người nói chuyện với nhau nhanh chóng đã qua một tháng, cô gửi tin nhắn qua, không nói một trăm điều, ba trăm điều đều có, hầu như tất cả đều là cô tự nói chuyện, đối phương vẫn chưa hề trả lời.

Lục Niệm Niệm nhin không được nhìn chăm chăm vào bức ảnh đại diện,

bỗng nhiên trong đầu hiện ra hình ảnh cậu cùng mỹ nữ tóc vàng mắt xanh hôn môi, sững sốt, liền nhanh chóng lắc đầu, như vậy còn được.

Khi đang ngây ngốc, giây tiếp thep, màn hình trò chuyện đột nhiên hiển thị nhắc nhở cuộc gọi video, điện thoại trong tay cô rung lên, Lục Niệm Niệm trừng mắt nhìn, tay run lên.

Lo lắng bản thân mình nhìn lầm, xác nhận là cuộc gọi video, trái tim Lục Niệm Niệm đập thành thịch, vì không làm ồn đến bạn cùng phòng, cô cầm sách nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lục Niệm Niệm chạy một mạch lên sân thượng, tìm một góc trên bậc thang ngồi xuống, đối phương vẫn nhẫn nại không có cúp, cô vội vã sửa lại tóc bị gió làm rối, ấn xuống nút nhận cuộc gọi.

Màn hình xuất hiện người đàn ông anh tuấn quen thuộc, thói quen của Tống Kim Triều vẫn như cũ không có thay đổi, cậu mặc một chiếc áo gió màu đen, gương mặt tuấn tú càng thêm trắng trẻo, ngũ quan tinh xảo vô cùng xuất chúng, cả người nhìn qua có vẻ lạnh lùng.

Mắt Lục Niệm Niệm mở to nhìn chăm chăm cậu, lời vừa tới bên mép liền nhuốt trở lại, người trong video cũng lảng lạng nhìn cô như vậy, hai người ai cũng không trò chuyện, đôi mắt đen, thâm thúy của cậu dường như muốn xuyên qua màn hình hòa vào trong mắt cô.

Bọn họ một tháng không gặp, rõ ràng khoảng cách rất xa, bây giờ đang ở trước mắt, tóc của cậu đã cắt ngắn, người cũng gầy đi rất nhiều, trong mắt là một tầng màu xanh nhàn nhạt, dường như nghỉ ngơi không tốt.

Lục Niệm Niệm ngoại trừ đau lòng, đột nhiên rất muốn chạm vào mặt cậu, gầy đi trông thấy.

Tống Kim Triều bình tĩnh nhìn cô, tâm tình trong mắt nổi sóng ngầm, cậu

bỗng nhiên mở miệng, “Niệm Niệm.” Tiếng nói của cậu rất thấp, còn có chút khàn khàn.

Cô nghe được lời này, trên mặt cô gái lập tức lộ ra ý cười, cách màn hình gần hơn, cô nhẹ giọng đáp lại: “Kim Triều.”

Tiếng của Lục Niệm Niệm thông qua công cụ truyền tin truyền vào tai cậu, vẻ mặt lạnh lùng của Tống Kim Triều chậm rãi buông lỏng, thần kinh căng thẳng trong não giờ khắc này cũng thả lỏng.

“Tớ rất nhớ cậu.” Cậu nói.

Từ khi quay lại Thụy Sĩ, một đống chuyện khó giải quyết lũ lượt kéo tới, sự việc Tống Kim Triều một mình chuyển máy bay từ Mỹ đến Thụy Sĩ, khi Tống Duẫn Hành với Thẩm Mạn nhận được tin tức, ngay lập tức phái người đi tìm, nhưng giống như mò kim đáy biển.

Tống Duẫn Hành trực tiếp kéo Tống Kim Triều đưa qua Thụy Sĩ, ông ngoại Tống Kim Triều ở đây.

Nghe thấy vậy, tâm trạng mù mịt của Lục Niệm Niệm nhiều ngày được quét sạch sẽ, ôm điện thoại di động, trong lòng ngoài cao hứng, giọng nói còn có chút ủy khuất: “Chúng ta một tháng không gặp, tớ hoài nghi có phải cậu đã quên tớ hay không...”

Bờ môi cô gái như cánh hoa chúm chím, nhỏ giọng oán trách, mắt nhìn Tống Kim Triều chăm chú, đôi đồng tử lóe sáng.

Nghe thấy lời này, giọng nói Tống Kim Triều trở nên nghiêm túc, ánh mắt thâm tình mà kiên định: “Không quên.”

Lục Niệm Niệm nhìn phản ứng chấn động của cậu, trong lòng càng trở nên vui vẻ hơn, trên mặt tuy không thể hiện ra, nhưng khóe môi không nhịn

được mà giương lên.

“Kim Triều, cậu khi nào mới có thể trở về?” Cô hỏi.

Lục Niệm Niệm mím môi, khuôn mặt nghiêm túc: “Tớ cảm thấy gọi video đã không làm thỏa mãn tớ.” Cô cũng không biết sau cuộc gọi lần này của hai người kết thúc, lần sau phải đợi tới khi nào.

Tổng Kim Triều không tiếng động nhìn cô, yên tĩnh lắng nghe những oán giận trong lòng cô, cậu chú ý tới kiến trúc phía sau cô, suy đoán Lục Niệm có lẽ đang ở một góc nào đó trên tầng thượng, gió thỉnh thoảng thổi bay toán loạn tóc bên hai gò má cô.

Nhìn khuôn mặt Lục Niệm Niệm, Tổng Kim Triều đè nén tâm tình, âm u kích động nhiều ngày xuống, từng chút từng chút tiêu tan, mà đối với cô không thể khống chế dự vọng chiếm hữu, cũng tùy ý để cho góc tối tùy ý sinh trưởng.

Cách cô càng xa, loại suy nghĩ này càng trở nên mãnh liệt.

“Niệm Niệm.” Tổng Kim Triều bỗng nhiên mở miệng.

Lục Niệm Niệm hơi nghi hoặc một chút, liền nghe thấy cậu nói: “Năm nay tớ sẽ không quay lại.” Cậu nói từng câu, từng chữ, nói rất nghiêm túc.

“Cho nên...” Tổng Kim Triều dừng một chút, lông mày tinh tế nhú chặt, đối với phản ứng của cô có chút lo lắng.

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm sửng sốt, trầm mặc một lúc lâu, cô nhìn chăm chăm màn hình, phát hiện Tổng Kim Triều cũng đang nhìn cô.

Cô nhỏ giọng đáp lại: “Vậy tớ có thể tới tìm cậu không?”

Hai người đang trong giai đoạn yêu xa, hai người cũng không thể luôn

dùng điện thoại liên lạc được, trong thời gian ngắn còn đỡ, nếu như thời gian dài, người nào đó rơi vào trạng thái mệt mỏi, vậy phải làm như thế nào?

Cậu thiếu niên trong hình sững sờ, đáy mắt xoẹt qua tia sáng ngạc nhiên, sau khi cân nhắc mở miệng: “Được chứ.”

“Vậy một lời đã định, chờ khi kỳ thi đại học kết thúc, tớ sẽ ra nước ngoài tìm cậu!” Lúc nói chuyện, Lục Niệm Niệm nhìn cậu, trong đôi mắt tròn xoe tràn đầy mong chờ.

Cẩn thận tính toán, thời gian cũng không tới một năm nữa, cô nỗ lực thi đại học, nói không chừng may mắn một chút có thể thi đỗ Harvard, đến khi đó học đại học ở Mỹ, cách Kim Triêu rất gần.

Nghĩ một lúc, ánh mắt Lục Niệm Niệm kiên định, vẻ mặt nghiêm túc nhìn lên trên, “Kim Triêu, cậu chờ tớ, đến khi tớ thi đỗ Harvard, cách cậu càng gần thêm một bước!”

Lời này vừa nói ra, lông mày cậu thiếu niên nhíu lại, đồng tử hẹp dài rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Cậu nói gì vậy?”

Tổng Kim Triêu không nhận được cau mày, tạm thời không nói đến ngưỡng cửa trường đại học này, Niệm Niệm dường như không hiểu rõ, cậu đang ở Mỹ hay là Thụy Sĩ.

Lục Niệm Niệm vừa định lập lại lần nữa, màn hình hiển thị cuộc gọi video đột nhiên gián đoạn, chỉ còn lại khung chat của hai người, còn hiển thị thông báo mạng không khả dụng’.

Đây là tình huống gì vậy?!

Lục Niệm Niệm lắc lắc điện thoại di động, theo bản năng cho rằng điện thoại hỏng rồi, chờ sau khi xác nhận mãi mới phát hiện, là lưu lượng vượt

quá tiêu chuẩn, điện thoại bị đơ...

Lời mới nói được một nửa, tốt xấu gì cũng để sau khi cuộc gọi video kết thúc cũng được!

Lục Niệm Niệm phần nộ ngút trời, tức giận muốn đập vỡ điện thoại di động, cuối cùng chạy thẳng xuống lầu, trực tiếp xông thẳng tới căng tin trường học, cô nhớ ở đó có một trạm điện thoại công cộng cũ.

Bởi vì điện thoại ngày càng hiện đại hóa, Lục Niệm Niệm lấy tất cả tiền trên người đưa cho ông chủ, ấn nút gọi được một lúc, trong điện thoại truyền tới tiếng chuông, đối phương rất nhanh liền nhận.

“Niệm Niệm, vừa nãy sao vậy.” Tống Kim Triêu cho rằng cô đã xảy ra chuyện gì, giọng nó có chút khẩn trương.

Lục Niệm Niệm hít sâu một hơi, nói: “Kim Triêu, điện thoại di động của tớ đột nhiên bị đơ, tớ hiện tại đang ở căng tin cổng trường học, nơi này có một trạm điện thoại công cộng.”

“Lần này không thể gọi video cho cậu...” Lục Niệm Niệm cuộn chặt nắm tay, vẻ mặt ủ dột.

Nghe cô giải thích, Tống Kim Triêu thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng an ủi cô vài câu, lại nghĩ tới vấn đề lúc điện thoại bị gián đoạn, mở miệng giải thích: “Tớ không ở Mỹ, đang ở Thụy Sĩ.”

Cái gì?

Lục Niệm Niệm vội vàng nắm chặt điện thoại hỏi: “Vậy tớ nên thi vào trường đại học nào? Thụy Sĩ có trường đại học nào vậy?”

Giọng cô gái mang theo hoài nghi truyền tới, Tống Kim Triêu dường như

có thể hình dung được, vẻ mặt cô trịnh trọng, nghiêm túc.

Cô đối với chuyện tới gần bên cạnh cậu, vô cùng cố chấp, Tống Kim Triêu không nhìn được nở nụ cười, trong lòng đột nhiên ấm áp, gương mặt anh tuấn, lạnh lùng dần trở nên ấm áp, cậu nói: “Tớ sẽ về nước, trước khi cậu lên đại học.”

Vậy thì tốt, lúc này Lục Niệm Niệm còn xoắn xuýt, là nên chọn Oxford hay Harvard, lại nhận ra Oxford không ở Thụy Sĩ, mà ở Anh.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 43: Có Thể Dem Cậu Gửi Qua Không

Ngày tháng ôn tập lớp mười hai khô khan, vô vị, Lục Niệm Niệm ngoại trừ cùng Cố Miếu ra ngoài đi dạo bộ một vòng, đa số thời gian đều ở trường làm bài thi thử.

Ngày kết thúc kỳ thi cấp ba ấy, Lục Niệm Niệm hào hứng chạy về ký túc xá thu dọn hành lý, chờ lúc xuống lầu mới nhìn thấy, một người đứng bên cạnh bồn hoa, bóng lưng có chút quen thuộc.

Lục Niệm Niệm cẩn thận liếc nhìn cậu, khi nhìn thấy rõ đường nét khuôn mặt anh tuấn của cậu thiếu niên, ánh mắt sáng lên, vội vàng kéo hành lý đi qua, hưng phấn gọi: “Rau thơm, sao cậu lại ở chỗ này?”

Nghe thấy tiếng gọi mình, đợi ở dưới lầu rất lâu rồi Trần Tương Xán mới quay đầu lại, ánh mắt đối diện với tầm mắt Lục Niệm Niệm, không được tự nhiên gãi đằng sau gáy, bĩu môi, miễn cưỡng nói: “Cậu không phải muốn về nhà hay sao?”

Cậu nhìn thời gian biểu của ký túc xá, mới biết đa số học sinh ở ký túc xá thời gian này đều rời trường, cho nên mới đến dưới lầu ký túc xá thử vận may.

Mắt Lục Niệm Niệm xoay tròn, hoài nghi hỏi: “Cậu không phải về nhà sao?”

Trần Tương Xán nhú mày, liếc nhìn: “Ông đây hôm nay tâm trạng tốt, tới đây đi dạo.”

Đây là sở thích gì vậy, đi dạo dưới ký túc xá nữ sinh? Lục Niệm Niệm mặt lộ vẻ ghét bỏ nhìn cậu: “VẬY CẬU TIẾP TỤC ĐI, TỚ ĐI TRƯỚC.”

Nói xong, cô gái trước mặt kéo hành lý thật sự rời đi, Trần Tương Xán môi giật giật, ảo não cau mày, nhanh chóng đuổi tới tiếp nhận hành lý từ trong tay qua, giọng điệu không tỏ vẻ gì nói: “Tớ cũng về nhà, cùng đi.”

Lục Niệm Niệm cười hắc hắc hai tiếng, rau thơm rõ ràng là đến tìm mình, vẫn không chịu thừa nhận.

Hai người một trước một sau hướng cửa trường học đi tới, ai cũng không nói chuyện, cẩn thận tính toán, từ khi Lục Niệm Niệm ở trường học, đã rất lâu rồi Trần Tương Xán không gặp, ngoại trừ buổi sáng chạy trên bãi tập nhìn thấy, còn lại thời gian đều không nhìn thấy bóng người.

May mắn là, cậu cũng không có nhìn thấy Tống Kim Triều.

Trần Tương Xán ngày hôm nay không có đi xe đạp, do vậy hai người bước tới cổng trường gọi một chiếc Taxi, mới vừa để hành lý xuống, Trần Tương Xán mở cửa xe, cùng Lục Niệm ngồi ở hàng ghế phía sau.

“Nghỉ đông cậu có sắp xếp gì không?” Cậu đột nhiên hỏi.

Lục Niệm Niệm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe lướt qua, nói: “Tớ muốn về nông thôn ở mấy ngày, đã lâu không gặp cậu mẹ.”

Lục Hoài Quân đã sớm cùng cô nhắc đến chuyện này, nghỉ đông còn muốn về một chuyến, từ lúc bà ngoại qua đời, lại bận rộn việc tới trường, đã qua thời gian dài chưa quay về.

Trần Tương Xán ừ nhẹ một tiếng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn trộm Lục Niệm Niệm bên cạnh, biểu hiện nghiêm túc, dường như muốn nói gì đó.

Chú ý tới người này có chút không bình thường, Lục Niệm Niệm hỏi: “Rau thơm, cậu buồn tè phải không?”

Không chờ cậu trả lời, Lục Niệm Niệm ra vẻ hiểu lòng

Người vỗ vai an ủi cậu: “Cố nhịn chút, sắp về tới nhà rồi.”

Nghe thấy lời này, Trần Tương Xán cau mày, gương mặt đen thui, giọng điệu không tốt mở miệng: “Tớ là muốn hỏi cậu, cậu cùng Tống Kim Triều đó, bây giờ có quan hệ gì.”

Cậu nghe mấy tên nam sinh trong đại viện nói, tên đó hình như đi rồi, cũng không biết đi đâu, không biết Lục Niệm Niệm cùng cậu ta bây giờ là tình huống gì.

Lục Niệm Niệm liếc nhìn cậu, trịnh trọng nói: “Chúng tớ đương nhiên là quan hệ bạn trai, bạn gái.” Cái này cần phải hỏi sao.

Lời vừa dứt, lông mày Trần Tương Xán nhếch lên lộ vẻ khinh thường: “Vậy hai người yêu xa còn chưa chia tay?”

Nhắc đến “yêu xa”, còn có “chia tay”, khuôn mặt nhỏ của Lục Niệm Niệm ỉu xiu, nhất thời không vui, cao giọng phản bác: “Chúng tớ mặc dù yêu xa, nhưng tình cảm so với vàng còn cứng hơn! Làm sao có thể chia tay!”

Lục Niệm Niệm bất mãn hừ một tiếng, lập tức đem đầu xoay qua chỗ khác, tầm mắt rời ra bên ngoài cửa sổ.

Cô gái trước mắt dường như có chút tức giận, Trần Tương Xán nhếch môi, mím môi không nói gì, vẻ mặt vừa thối vừa cứng.

Bầu không khí rơi vào giằng co, Trần Tương Xán sau khi suy nghĩ kỹ, nhần nạy mở miệng: “Cậu có biết hoàn cảnh Tống gia, hơn nữa Tống Kim Triều rất có thể...”

Lời còn chưa dứt, Lục Niệm Niệm cau mày trừng cậu, bộ dạng nếu như cậu dám nói câu nữa, sẽ cùng cậu đoạn tuyệt tình cảm.

Trần Tương Xán dừng một chút, môi mỏng khẽ nhếch, miễn cưỡng đem lời muốn nói nuốt trở lại.

Tống Kim Triều rất có khả năng mắc bệnh tâm thần, cái này rốt cuộc cậu có biết hay không.

“Rau thơm, tớ rất thích Tống Kim Triều, hơn nữa quan hệ của chúng ta rất tốt, xin cậu đừng ở trước mắt tớ nói những chuyện này.” Lục Niệm Niệm vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu, lại giống như con mèo nhỏ bảo vệ đồ chơi yêu quý của mình.

Trần Tương Xán ngửi khí nặng nề, hai hàng lông mày nhíu chặt: “Cậu đối với cậu ta hiểu rất rõ hay sao?”

Lục Niệm Niệm thu lại tâm tình, nói nghiêm túc từng chữ từng câu: “Nếu có chỗ nào không rõ, tớ sẽ hỏi cậu ấy.”

Trần Tương Xán liếc mắt nhìn, hiểu rõ gật đầu, sau khi khắc chế cảm xúc thu hồi ánh mắt, sau đó ai cũng không nói chuyện.

Xe dừng ở ngã ba, Lục Niệm Niệm sau khi nói tiếng cảm ơn thì nhảy xuống xe, cầm hành lý phía sau trực tiếp rời đi, nhìn bóng lưng cô gái càng chạy càng xa, rốt cuộc Trần Tương Xán phát hiện, khoảng cách giữa hai người, so với mình nhìn thấy còn xa hơn.

Kỳ nghỉ hè bắt đầu được mấy ngày, Lục Niệm Niệm không chỉ làm bài

tập, mỗi ngày còn phải tới lớp học Taewondo, tối về nhà tiếp tục bị ông Lục thúc giục luyện chữ, trong lúc đó vẫn nỗ lực thử gọi điện cho Tống Kim Triều, đáng tiếc vẫn luôn tắt máy.

Sau đó Lục Hoài Quân về nhà, Lục Niệm Niệm thu thập chút hành lý đơn giản, đi tới thành phố B một chuyến, cậu mợ ở nơi đó, còn có một cậu em họ trẻ tuổi chỉ kém cô có một tuổi.

Lúc trở về, Lục Hoài Quân còn mang một va ly to ngoài quy định, toàn là đồ ăn vặt cho con gái, còn không quên căn dặn: “Tới nhà cậu mợ của con, tuyệt đối đừng lơ là việc học, đừng chỉ lo cùng Chu Tề náo loạn, sắp tới chính là kỳ thi đại học, đừng buông lỏng.”

“Đồ ăn vặt là của con và Chu Tề, đừng tham ăn.”

Lục Niệm Niệm liên tục đồng ý, cậu chỉ có Chu Tề là con trai, năm nay học lớp mười một, sang năm mới thi đại học, vóc dáng người đó, hiển nhiên là tiểu chính thái, người không biết còn tưởng cậu ta là học sinh cấp 2, tính cách tương đối xấu xa, cùng Trần Tương Xán không kém cạnh.

Thời điểm bà ngoại còn chưa qua đời, Lục Niệm Niệm sống ở nông thôn, hai người từ nhỏ đã náo loạn, ầm ĩ đánh nhau, tuy rằng sau đó bị Lục gia đón đi, quan hệ của hai người như trước vẫn rất thân thiết.

Kỳ nghỉ đông năm nay trở về, Lục Niệm Niệm phát hiện nơi mình ở lúc nhỏ đã thay đổi rất nhiều, bốn phía xung quanh, những ngôi nhà bình thường đều biến thành biệt thự, cậu thiếu niên cao gầy mặc đồng phục học sinh đứng ở cửa chờ bọn họ.

Nhìn thấy Lục Niệm Niệm, người có tướng mạo nhã nhặn, chàng trai trắng nõn, ưu tú cười hì hì bước tới, thuận tiện đưa tay ra vác hành lý của cô gái lên vai, Chu Tề dường như không có thay đổi, vẫn là giọng nói cà lơ phất

phơ đó: “Ồi, cơn gió nào thổi cậu đem tới thành phố này vậy?”

Lục Niệm Niệm lườm cậu, khước miệng nhếch lên không nhin được cười: “Sao cậu còn mặc đồng phục? Còn chưa nghỉ đông hả?”

Chu Tề dẫn cô lên lầu, oán giận bữu môi, tướng mạo thanh tú càng lộ vẻ nữ tính, cậu nói: “Trường học bắt chúng tớ phải học bù, còn phải đợi mấy ngày nữa mới có thể nghỉ.”

Lục Niệm Niệm xì hai tiếng tỏ vẻ đồng cảm, lại hỏi: “nhà cậu có wifi không?”

“Có, lẽ nào cậu chuyên môn chạy tới đây để lướt mạng sao, không phải là vì nhớ tớ hả!” Chu Tề cố ý nghiêm mặt nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp đánh giá cô từ trên xuống dưới, cùng mắt Lục Niệm Niệm có vài phần tương tự.

Lục Niệm Niệm cười đẩy cậu ra: “Cậu lớn như vậy rồi, đây là đang làm nũng với tớ sao?”

Chu Tề chép miệng, đem hành lý bỏ vào căn phòng đã được quét dọn sạch sẽ, “Bảo bối ngọc vẫn là đứa trẻ tốt đúng không?”

Cùng Chu Tề tùy tiện nói vài câu, sau bữa cơm tối, Lục Niệm Niệm mở Wechat, đang đắn đo có nên gọi video cho Tống Kim Triêu hay không, mới vừa ấn xuống phím gọi video, liền thấy cậu thiếu niên ngoài cửa ôm đờ dùng tắm rửa cùng khăn tắm đi vào.

Lục Niệm Niệm: “Sao cậu không gõ cửa vậy!”

“Bình nóng lạnh phòng tớ bị hỏng, tớ trước tiên tắm rửa ở chỗ này nhé ~” trước khi Lục Niệm Niệm tới, gian phòng này là Chu Tề ở, thiết bị vẫn được coi là đầy đủ, kết quả mẹ cậu vừa nghe cháu gái tới, trực tiếp đem con trai tới phòng khách, không nước, không mạng, chăn đều là cũ.

Do vậy Lục Niệm Niệm không hề oán giận, Chu Tề ôm khăn tắm trực tiếp tiến vào, “Bang” một tiếng đóng cửa lại.

Lục Niệm Niệm thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, vẻ mặt căng thẳng lại nghiêm túc.

Chờ đợi không bao lâu, nhìn thấy người xuất hiện trên màn hình, mắt Lục Niệm Niệm lập tức sáng lên.

“Kim Triêu!” Cô gái vẻ mặt có chút kích động, cầm điện thoại trong tay có chút chặt chẽ.

“Tớ gọi điện thoại cho cậu, vẫn luôn không gọi được, còn tưởng rằng Wechat cũng không liên lạc được với cậu...”

Quan hệ giữa hai người bọn họ lại dựa vào điện thoại di động, nghĩ lại thấy buồn, Lục Niệm Niệm ủ rũ cúi đầu, khuôn mặt ủ rũ không nói rõ được.

“Niệm Niệm.” Người đàn ông trong hình nhìn có vẻ không tốt lắm, gương mặt tuần tú phảng phất phủ một tầng sương mù, cùng lúc trước không giống, hôm nay Tống Kim Triêu mặc một thân âu phục màu đen, bên trong là áo sơmi màu trắng, trang phục như vậy làm cho cậu có vài phần thành thực, chín chắn.

Nhìn ngũ quan của cậu anh tuấn, còn có đáy mắt một màu xanh nhạt, Lục Niệm Niệm nhìn có chút đau lòng: “Kim Triêu, cậu vẫn ổn chứ?” Cẩn thận từng li từng tí thăm dò.

Tống Kim Triêu cười khẽ, mặt mày giãn ra, rút đi vẻ sắc bén thêm vào đó là ý cười dịu dàng.

“Vốn dĩ không tốt, hiện tại ổn rồi.” Tiếng nói của cậu trầm thấp, mơ hồ lộ ra chút uể oải, môi mỏng nhếch lên thành một độ cong nhàn nhạt.

Thoát khỏi Tổng Trí Viễn cùng Thẩm Mạn, Tống Kim Triều ở Thụy Sĩ đợi gần ba tháng, mà ngày tháng như vậy trải qua bao nhiêu chuyện, đều là quá sức chịu đựng của cậu, Tần Bình Kiên là ông ngoại cậu, cũng là đối thủ thương mại duy nhất của Tống Trí Viễn, mà nguyên nhân hai người trở thành địch, đều bởi vì mẹ của cậu.

Nhớ lại tất cả những ngày này, trong đầu Tống Kim Triều bắt đầu trở nên căng lên, dường như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ tung.

“Kim Triều, cậu có phải là nghỉ ngơi không được tốt?” Tầm mắt rơi xuống quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt, Lục Niệm Niệm lo lắng nhíu mày, Tống Kim Triều như vậy, hoài nghi có phải là cậu bị bệnh hay không.

Người đàn ông trong màn hình lắc đầu, mặc dù nói rất ít, nhưng chỉ yên lặng nhìn, lo lắng trong lòng cậu giảm đi một nửa.

Hai người nhiều ngày không gặp, những chuyện Lục Niệm Niệm phát sinh gần đây, từng chuyện, từng chuyện kể cho cậu nghe, thỉnh thoảng nói điều điều thú vị còn cười ra tiếng.

Tống Kim Triều lắng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lời, vẻ ngoài tuần mỹ hiện lên ý cười, vẻ mặt dần dần trở nên thoải mái.

Lục Niệm Niệm nói nửa ngày, mới ý thức được đối với cuộc sống hiện tại của Tống Kim Triều không hề biết gì cả: “Kim Triều, sau khi cậu xuất ngoại làm những việc gì vậy?”

Làm những gì đây? Tống Kim Triều cup mắt, ánh sáng trong mắt âm u không rõ ràng. Mỗi ngày theo Tần Bình Kiên cùng tới công ty, tiễn đưa mấy người gián điệp thương mại, lại ngẫu nhiên thu mua các đối thủ cạnh tranh khác, cuộc sống như vậy mỗi ngày đều lặp đi lặp lại, ông ngoại cậu dường như muốn cậu hiểu rõ thủ đoạn của mình, cũng để cậu dốc sức cho thiên hạ

của hắn.

“Vẽ tranh.” Tống Kim Triêu nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt đen nhìn chăm chăm màn hình.

Lục Niệm Niệm ồ một tiếng, chuẩn bị tìm đề tài tiếp tục nói chuyện, phía sau truyền đến giọng nam trong trẻo, giọng nói còn có chút kinh ngạc.

“Lục Niệm Niệm, cậu làm gì vậy?”

“Cậu quả thật tới nhà tớ lướt mạng.” Chu Tề khà khà hai tiếng, lười biếng lê dép lê từ nhà tắm bước ra.

Người đàn ông vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt nhẹ, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, khóa thân, lộ nửa thân trắng giống như đậu hũ, nước trong suốt như trân châu theo lồng ngực trắng chảy xuống.

Lục Niệm Niệm nghe thấy tiếng nói đầu cũng không quay lại, tự nhiên cũng không nhìn thấy bộ dáng của Chu Tề, tiếp tục cùng Tống Kim Triêu nói chuyện, nhìn thấy gương mặt tuần tú của người đàn ông trên màn hình trở nên âm trầm, lông mày nhíu lại thành một đoàn, đôi mắt đen phảng phất như hầm băng ngưng tụ.

Chỉ nghe thấy cậu âm trầm mở miệng, như gió lạnh trong đêm đông cuốn sạch mọi thứ: “Cậu ta là ai.”

Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, vội vàng quay đầu lại, liền thấy Chu Tề cầm chén sữa chua, nửa thân trên để trần còn ở trong phòng đang lắc lư, làn da trắng như tuyết đặc biệt chói mắt.

Không nhịn được rủa thầm một tiếng, Lục Niệm Niệm đỏ mặt, la lớn: “Chu Tề! Cậu vì sao không mặc quần áo!”

“Tên cuồng khoe thân, cậu!” Ý thức được điều gì đó không ổn, vội vã để điện thoại di động xuống, cầm một chiếc gối bên cửa sổ trực tiếp ném qua.

Chu Tề căng thẳng nắm chặt khăn tắm, phản ứng có điều kiện nhảy một cái, liều mạng tránh chiếc gối, hai tay ôm đầu phòng bị, tránh bị thương, không quên oán giận: “Cậu làm gì kích động như vậy! Tớ còn chưa nói cậu sắc lang đấy!”

Nhìn thấy Lục Niệm Niệm lại nhặt một cái gối khác xông tới, Chu Tề chân như bôi dầu, lập tức chạy trốn.

Cửa phòng “Bang” một tiếng đóng lại, Lục Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm, cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, mới phát hiện đối phương đã kết thúc cuộc gọi video.

Đây là gặp rắc rối sao? Lục Niệm Niệm căng thẳng ôm điện thoại di động, đang do dự có nên gọi lại hay không, giây tiếp theo chuông điện thoại reo lên, là Tổng Kim Triêu gọi tới.

Lục Niệm Niệm còn chưa thở phào một hơi, đầu bên kia Tổng Kim giành trước mở miệng, giọng nói âm trầm, như từ hầm băng: “Cậu ta là ai?”

Tổng Kim Triêu khẩn trương cúp điện thoại, dường như dùng sức, đồ vật trong tay cậu giống như có thể bị bóp nát.

Lục Niệm Niệm vội vàng giải thích: “Kim Triêu, cậu đừng hiểu lầm, tớ gần đây ở nhà cậu mợ, người vừa rồi là em họ tớ, vòi nước trong phòng ngủ cậu ấy bị hỏng, cho nên mới mượn phòng tắm của tớ tắm rửa...”

“Cậu đừng tức giận.” Giọng nói hạ thấp, giọng điệu hiển nhiên có chút dè dặt, rất sợ Tổng Kim Triêu cụt hứng, đem điện thoại cúp luôn.

Khi nói những lời này, Tổng Kim Triêu trước sau không nói một lời.

Ánh mắt âm trầm không tiếng động quét qua gò má cô, Lục Niệm Niệm như vậy, cảm giác của Tống Kim Triều không đơn thuần chỉ là thích, giống như một bụi gai sinh trưởng tốt, rễ chắm rãi cắm ở trong lòng cậu, mọi hành động bên ngoài đều giống như ham muốn sở hữu độc chiếm điên cuồng của cậu.

Trong lòng cảm giác như bị kiến cắn xé chưa hề giảm đi, tuy rằng người đàn ông xa lạ đó là em họ, phần nộ trong lòng cậu không ngừng sinh sôi giống như cỏ dại, tùy ý sinh trưởng.

Tống Kim Triều chậm rãi lấy lại tinh thần, ánh mắt âm u, lạnh lùng như vậy để cho Lục Niệm Niệm có chút hoảng hốt, “Kim Triều, cậu nói gì đi.”

Người đàn ông trong màn hình nhẹ nhàng giãn lông mày, đôi mắt đen không tiếng động nhìn cô, “Không có chuyện gì.”

Tuy rằng cậu nói không có gì, nhưng Lục Niệm Niệm luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái.

“Kim Triều, thứ bảy tuần sau là sinh nhật tớ, mẹ nói làm món gà kung pao cho tớ, đó là món ăn tớ thích nhất.” Lục Niệm Niệm khẽ cười lên, giọng nói giả vờ thoải mái, nỗ lực hóa giải lúng túng khi nãy.

Tống Kim Triều cup mắt, nghe giọng hỏi: “Cậu muốn tặng quà gì? Tớ gửi qua.”

Nghe thấy lời này, con người Lục Niệm Niệm chuyển động, trong mắt có ánh sáng chuyển động, “Có thể gửi cậu cho tớ không?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 44: Cậu Ấy Trở Về Rồi

Kết thúc cuộc điện thoại cùng Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều do dự một lúc, đi tới thư phòng tìm ông ngoại, hôm nay từ công ty trở về, ông vẫn luôn ở trong thư phòng xử lý công việc, đến bây giờ còn chưa đi ra.

Đối với người ông ngoại này, Tống Kim Triều trước đó chưa từng tiếp xúc qua, mà mẹ của cậu chính là con gái duy nhất của Tần Bình Kiên, bây giờ ông tuổi tác đã cao, dưới gối không có người thừa kế trực tiếp, Tống Kim Triều trở về không thể hoài nghi để ông nhìn thấy hy vọng.

Nhiều năm như vậy, tinh thần của con gái ông không ổn định, mà người đàn ông vong ân phụ nghĩa đó của Tống gia, lại có thể lừa gạt tất cả mọi người cùng con gái ông ly hôn, những năm Tống Kim Triều mất tích, Tần Bình Kiên đối với tin tức của cháu ngoại không hề biết gì cả, trong khi Tống gia giấu nhem chuyện này, ngay cả con gái mình một mình ở viện điều dưỡng rông rã hai năm đều không biết, sau đó con gái tìm về, nhưng bởi vì lạc mất con trai yêu quý, Tần Ương cả người biến thành thần trí không rõ ràng.

Bây giờ cháu ngoại ông quay về, giang sơn tự mình xây dựng mấy chục năm, sao lại có thể để người khác dễ dàng đến thừa hưởng, đối với mấy người trẻ tuổi buộc bên cạnh, Tần Bình Kiên luôn là lòng dạ độc ác, những tiểu tử vất mũi chưa sạch trong công ty, dựa vào đâu mà có thể từng bước từng bước chiếm vị trí cao trong tay ông, ông vì sao không thể lôi kéo bọn họ từ trên cao xuống dưới.

Tống Kim Triều đứng ở trước cửa thư phòng, đang do dự có nên gõ cửa hay không, suy cho cùng đối với người ông tự ý tra sự việc trong điện thoại của mình, cậu như cũ vẫn để trong lòng, ông ngoại của cậu biết sự tồn tại của Niệm Niệm.

Cánh cửa trước mắt đột nhiên mở ra, một người trợ lý từ trong thư phòng bước ra, nhìn thấy Tống Kim Triều ngoài cửa liền vội vã cung kính cúi đầu, “Thiếu gia, cậu đã tới.”

Tống Kim Triều không tỏ vẻ gì gật đầu, đẩy cửa bước vào.

Căn phòng rộng lớn như vậy bao phủ bởi mùi thiện hương nhàn nhạt, vị trí trung tâm căn phòng có đặt một chiếc bàn gỗ, phía sau là một hàng tủ sách chỉnh tề, một bóng người cao lớn đứng trước cửa sổ, đầu ngón tay người đàn ông kẹp điều thuốc lóe lên ánh sáng mập mờ.

Tống Kim Triều đứng ở phía sau lưng ông, ánh mắt trầm mặc rơi vào trên bóng lưng người đó, tiếp theo cậu mở miệng: “Ông ngoại, cháu muốn cùng ông thương lượng một chuyện.”

Nghe thấy lời này, Tần Bình Kiên xoay người nhìn cậu, con người vẫn đục vẫn như cũ lộ ra ánh sáng sắc bén, dung nhan thâm thúy như đao khắc, như cũ vẫn có thể nhìn ra phong thái của người trẻ tuổi, nếp gấp ở hốc mắt của ông rất sâu, cùng Tống Kim Triều có mấy phần giống nhau, tuy ông đã có tuổi, nhưng toàn thân vẫn lộ ra vẻ uy nghiêm, khí thế không thể xem nhẹ.

“Hiếm thấy có dịp cháu chủ động cùng ta thương lượng, cháu nói đi.” Trên mặt ông lộ ra ý cười vẻ thâm sâu khó dò, đầu ngón tay dài, đem tàn thuốc sắp rơi giữ vào trong gạt tàn.

Tống Kim Triều đối diện với tầm mắt sắc bén, sắc mặt bình tĩnh, giọng nói hờ hững: “Cháu phải về thành phố A một chuyến.”

Vừa dứt lời, ông nhắc mắt nhìn về phía cậu, đôi mắt đen lóe lên suy nghĩ, trầm giọng nói: “Cho ông lý do, nếu như thuyết phục, có thể ông sẽ đồng ý.”

Tổng Kim Triều: “Cháu muốn đi gặp một người.”

Mắt ông ta nhìn cậu đánh giá một lượt, sau khi suy nghĩ, trong lòng có mấy phần rõ ràng, “Vì gặp cô gái đó?”

Tổng Kim Triều không lên tiếng, đối với việc ông ngoại tự ý điều tra chuyện của mình, cậu vẫn không có cách nào loại bỏ, cậu dường như bắt đầu hoài nghi, cậu chạy trốn từ nhà tù này lại tiến vào một nhà tù khác.

Ông lão không nhìn cậu nữa, ánh mắt nhìn về phía bóng đêm đen như mực phía ngoài cửa sổ, lời nói nặng nề như phảng phất hòa vào trong bóng tối, “Muốn đi cũng được, cháu phải đáp ứng ông một điều kiện.”

Lông mày tinh xảo của người đàn ông cau lại, ánh mắt khóa chặt vào khuôn mặt ông già trước mặt.

“Trước khi đi cùng ông tham gia một bữa tiệc, lúc trước từ chối nhiều lần như vậy, lần này nhất định phải đi.”

Tần Bình Kiên chậm rãi nói xong, quay đầu nhìn người phía sau, người đàn ông trước mặt so với bạn đồng trang lứa có vẻ lạnh lùng và biết nhìn xa trông rộng, Tổng Kim Triều như vậy để cho ông không thể nào hiểu rõ cậu.

Từ lúc cậu đến Thụy Sĩ, trở lại bên cạnh Tần Bình Kiên, Tổng Kim Triều vẫn luôn từ chối tham gia bất kỳ các buổi tiệc xã giao, thậm chí rất ít khi lộ diện, người ngoại giới chỉ biết, cháu trai đồng sự trưởng Tần du học trở về, cũng không tận mắt nhìn thấy diện mạo thật.

Nghĩa đến lúc, có thể mang cháu trai mình đến trình diện trước mặt mọi người, để Tổng gia nhìn thấy, người mà bọn họ luôn giấu, hiện giờ đang đứng

bên cạnh ông ta.

Vừa nghe phải tham dự tiệc, Tống Kim Triều không chế không cau mày, muốn phản bác. Cậu rất rõ ràng sắp xếp của ông ngoại, làm sao chỉ là một bữa ăn tối cùng xí nghiệp đơn giản như vậy.

Giọng ông lão nặng nề lần nữa vang lên: “Ông chỉ cho cháu một ngày, còn việc có chấp nhận hay không, ông tôn trọng ý kiến của cháu.”

Ánh mắt Tống Kim Triều dần trở nên thâm trầm, môi nhếch lên lộ ra ý cười, “Ông làm như vậy, cùng Tống Trí Viễn có gì khác nhau.”

Tần Bình Kiên cau mày, vẻ mặt không vui: “Kim Triều, cháu là cháu ngoại của ông, cháu cũng là người thừa kế duy nhất, cháu không nên so sánh ta cùng tên rác rưởi Tống Trí Viễn đó.

“Ông làm như vậy là có đạo lý của ông.”

Toàn bộ Tống gia bây giờ là do Tống Trí Viễn làm chủ, mà đại minh tinh Thẩm Mạn, là người phụ nữ tâm cơ, giảo hoạt, sớm muộn cũng để cho cô ta ném trái mìn vị đau khổ.

Tần Bình Kiên trầm tư suy nghĩ, không chờ chàng trai trước mắt đáp ứng, lại tiếp tục mở miệng: “Tống Trí Viễn hạn chế cháu, là bởi vì hấn lo lắng cháu sẽ giống mẹ của cháu sẽ phát điên.”

“Nhưng ông không giống như vậy, ông sẽ chữa khỏi bệnh cho cháu, muốn cháu kế thừa sự nghiệp của ông.”

Ông lão nói xong, vẻ mặt hòa hoãn, có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm, đợi rất lâu Tống Kim Triều cũng không có đáp lại, ông một tay chống trên mặt bàn, một tay phất phất tay với cậu, ra hiệu cho Tống Kim Triều ra ngoài.

Tần Thị ở Thụy Sĩ vẫn luôn là ông trùm bất động sản, là tâm huyết thời trẻ của ông Tần, dốc sức nửa đời người gây dựng lên giang sơn, hiện giờ ở Thụy Sĩ cũng có thiên hạ thuộc về chính mình, ở trong giới hoa kiều vô cùng xuất chúng, người nịnh bợ ông rất nhiều, nghĩ đến trong tay ông có nhiều mảnh đất béo bở cũng không phải là ít.

Tiệc tối được tổ chức tại Tần gia, đến đều là những nhân vật lớn có máu mặt trong giới kinh doanh, bởi vì là tiệc tư nhân, cho nên rất nhiều người mang theo người thân tới, còn có người dẫn theo con gái hoặc cháu gái của mình, mục đích thực sự của bữa tiệc đều được mọi người ngầm hiểu.

Bác sỹ Chúc tuy không phải thương nhân, nhưng ông Tần cố ý mời hân tới tham gia tiệc, vì cảm ơn hân ta ở viện điều dưỡng chiếu cố Tần Ương rất nhiều, Tần Ương là con gái độc nhất của Tần Bình Kiên, cũng chính là mẹ đẻ của Tống Kim Triều..

Tần Ương vốn bị bệnh tâm thần bẩm sinh, chỉ có điều từ khi kết hôn, vẫn chưa từng phát bệnh, nhưng những năm Tống Kim Triều mất tích, cả người bắt đầu trở nên không bình thường, có lúc nhận thức không bằng đứa trẻ ba tuổi, sau đó Tống Trí Viễn tìm thấy, đem người từ Trung Quốc đến Thụy Sĩ, cũng mời bác sỹ tư đến tiến hành trị liệu chuyên nghiệp.

Mà Tống gia cũng là sau khi Tần Ương bị điên, Tống Trí Viễn tuyên bố với bên ngoài cùng thiên kim tập đoàn Tần thị thỏa thuận ly hôn, cùng một người bị bệnh tâm thần dây dưa, chẳng bằng đem phần thống khổ này sớm kết thúc.

Bởi vì căn bệnh này, Tống Trí Viễn bỏ rơi vợ của hân, hân một mực hoài nghi Tống Kim Triều cũng có khả năng tồn tại gien không bình thường của Tần Ương, do vậy mỗi phút mỗi giây đều lo lắng, đột nhiên con trai hân sẽ phát điên.

Sau đó Tống Kim Triêu mất tích, mấy năm mất tích đó, Tống Trí Viễn thậm chí còn không chủ động đi tìm cậu, nhưng hẳn lại tìm tới Thẩm Mạn, hai người hỏa tốc kết hôn, đồng thời mang thai một đứa con.

Tần Bình Kiên đối với bác sỹ Chúc rất khách khí, dù sao người này đối với trị liệu của Tần Ương giúp đỡ rất lớn, mà lần này Chúc Khải Minh tới, còn dẫn theo con gái của mình, Chúc Lan Huyền.

Ông Tần nhìn thấy bộ dạng khôi ngô đó, cô gái cử chỉ nhã nhặn, trong lòng có chút vui mừng, trong lòng nghĩ có thể để cháu trai mình cùng con gái bác sỹ Chúc xem mắt, mượn cơ hội bữa tiệc hôm nay, để hai người trẻ tuổi làm quen với nhau.

Tiệc tối tiến hành được một nửa, Tống Kim Triêu mới từ trong nhà lớn bước gia, gương mặt tuấn mỹ, lạnh lùng không tỏ vẻ gì, cả người tỏa ra hơi thở sinh vật sống chớ tới gần.

Đối với người xung quanh nhiệt tình hướng cậu chào hỏi, cậu cũng không đáp lại, từ bên người bọn họ đi qua, ánh mắt khẽ động, xem như là đáp lại, giao du qua lại với người như họ đối với cậu mà nói, cả người giống như chìm trong nước, mỗi phút mỗi giây đều để cho cậu giây dựa, không nhận được chạy trốn.

Từ lúc Tống Kim Triêu tiến vào buổi tiệc, ánh mắt những người xung quanh đều dồn dập dừng trên người cậu, có người kinh ngạc vì vẻ ngoài đẹp trai của cậu, có mấy người không dấu vết lộ ra vẻ dò xét, trong lòng âm thầm đánh giá thân phận của người thừa kế Tần thị.

Thế lực của Tần thị không thể khinh thường, ban đầu còn cho rằng trở thành đối tác kinh doanh, ngày sau thu lợi càng nhiều, nhưng ông Tần là người chủ đa mưu túc chí, làm việc luôn coi trọng lợi ích lên đầu, xử lý mọi chuyện quyết đoán, không lẫn lộn bất kỳ tình cảm nào, hôm nay nhìn ra, vị

thiếu gia này sau này cùng Tần thị không thể tách rời.

Chúc Lan Huyền cùng Tống Kim Triều xấp xỉ tuổi, cử chỉ, lễ nghi có thể được coi là tiểu thư khuê các, ông Tần sớm có cảm giác cô gái này không tồi, mượn cơ hội buổi tiệc ngày hôm nay, hai người trẻ tuổi này nói không chừng có thể cọ sát ra tia lửa.

Trong bữa tiệc, người vây quanh Tần Bình Kiên rất đông, Tống Kim Triều một thân âu phục màu đen đứng đằng sau ông, từ đầu tới cuối chưa nói một lời, gương mặt tuấn tú bình tĩnh không gợn sóng.

Ánh mắt Tần Bình Kiên cùng bác sỹ Chúc chạm nhau, ánh mắt âm trầm đều rơi trên người đàn ông phía sau, không khó phát hiện, Chúc Lan Huyền đang thỉnh thoảng nhìn trộm Tống Kim Triều.

Ông Tần trên mặt lộ ý cười, trong lòng có tính toán, vì vậy đối với người bên cạnh trầm giọng mở miệng: “Uống hết rượu có ý tứ gì chứ, để Kim Triều dẫn tiểu nha đầu này đi dạo khắp nơi, giải khuây.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều nâng mắt, ánh mắt lạnh lạnh hướng về phía người đàn ông trung niên phía sau, người con gái được ông ngoại gọi là tiểu nha đầu đang nhìn cậu.

Đối diện với ánh mắt sắc bén của người đàn ông, Chúc Lan Huyền có chút ngượng ngùng hướng về phía cậu mỉm cười, tim cũng không khống chế được đập điên cuồng, gò má đỏ bừng.

Tống Kim Triều bình tĩnh thu hồi ánh mắt, đáy mắt không gợn sóng, vì xung quanh có nhiều người, người ngoài đối với ông Tần rất kính trọng, nên cậu không thể từ chối.

Rời khỏi phòng khách ồn ào, huyên náo, đi thẳng đến hoa viên phía sau vô cùng yên tĩnh.

Tống Kim Triều đi ở phía trước, Chúc Lan Huyền đi theo phía sau cậu, thỉnh thoảng chạy hai bước nhỏ đuổi theo cậu.

Gương mặt người đàn ông bình tĩnh mà hờ hững, đôi mắt đen như mực từ đầu tới cuối đều chưa nhìn qua một lần, lời nói càng là ít đến đáng thương, mà giọng nói phát ra từ trong hàm răng vừa lạnh lùng vừa khô khan.

Phía sau hoa viên thỉnh thoảng có người đi qua, nhìn thấy cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, lộ ra ý cười ám muội.

Tuy rằng người bên cạnh cách xa ngàn dặm, nhìn càng giống khối băng lạnh lùng, Chúc Lan Huyền không chút biến sắc đi ở phía sau Tống Kim Triều, thỉnh thoảng liếc mắt đánh giá cậu, càng nhìn nhiều, càng cảm thấy người này an tĩnh không nói chuyện bộ dạng càng hấp dẫn người.

Bầu không khí giữa hai người vẫn luôn trầm mặc, Chúc Lan Huyền thỉnh thoảng sẽ nhắc tới một đề tài nào đó, Tống Kim Triều cau mày, hoặc là ừ một tiếng, hoặc là trực tiếp không để ý tới, dứt khoát kết thúc chủ đề nói chuyện, thời gian càng dài, Chúc Lan Huyền cũng cảm thấy thái độ người này đối với mình là lạnh nhạt, hờ hững, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau cậu.

Người bên cạnh vẫn luôn đi theo cậu, Tống Kim Triều có chút buồn bực tăng nhanh bước chân, nhìn thấy Chúc Lan Huyền còn chưa đi, lông mày đen nhíu lên, ngữ khí nặng nề: “Tôi tới nhà vệ sinh, cô cũng muốn theo?”

Nghe thấy lời này, cô gái bên cạnh dừng lại, gương mặt trắng nõn lộ vẻ xấu hổ, Chúc Lan Huyền lắc đầu, đứng nguyên tại chỗ.

Tống Kim Triều mặt không cảm xúc rời đi, dáng người cao ngầy, bị ánh trăng kéo ra càng thêm dài, có vẻ trầm mặc lại lạnh lùng.

Lên lầu, Tống Kim Triều không nói lời nào trở về phòng, trợ lý Phương

Ngọc không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh cậu, không nhìn được nhắc nhở: Thiếu gia, Chúc tiểu thư đang đợi dưới lầu, cậu vẫn không xuống sao?”

Người đàn ông trước mặt liếc mắt nhìn hẳn, ánh mắt lạnh lẽo mà sắc bén, Tống Kim Triêu trầm mặt đẩy cửa ra, ngữ khí nhàn nhạt: “Không cần thiết.”

Nếu như tình nguyện chờ, vậy cứ chờ đi.

“Vé máy bay đã đặt chưa?” Tống Kim Triêu nói lỏng cà vạt, đem hành lý đã chuẩn bị trước lấy ra.

Phương Ngọc khẽ vuốt cằm: “Đã đặt rồi, chín giờ sáng ngày mai.”

Tống Kim Triêu lắc đầu: “Nhanh chóng đổi lại, bây giờ tôi phải đi.”

Nhưng ông Tần còn chưa đồng ý, làm như vậy có phải có chút lỗ mẫn, Phương Ngọc đang do dự, người đàn ông trước mặt, mắt lạnh quét tới, hẳn sửng sốt một giây, nhanh chóng làm theo.

Sắp xếp xong chuyện đã nhận, Phương Ngọc cung kính lùi về sau, hẳn đứng bên ngoài hành lang, quả nhiên nhìn thấy cô gái mặc váy trắng trong hoa viên vẫn đang đợi.

Chúc Lan Huyền xác thực ở trong vườn hoa đợi rất lâu rồi, mãi tới khi trong đại sảnh tùm năm, tùm ba rời đi, trợ lý bên người Tống Kim Triêu mới hấp tấp chạy tới thông báo, thiếu gia có việc đã ra ngoài.

Vừa nghe lời này, Chúc Lan Huyền mặt có chút hồng, vẻ mặt vừa tức vừa giận, quay về Phương Ngọc oán giận: “Vì sao không nói với tôi một tiếng, có biết tôi đợi ở đây gần nửa tiếng rồi không?”

Phương Ngọc vẻ mặt lúng túng giải thích: “Thiếu gia nhà chúng tôi bận bịu nhiều việc, cậu ấy vẫn hay rời đi trước.”

Nói xong, trợ lý trước mắt rời đi, Chúc Lan Huyền nhú nhú mày, không cam tâm xiết chặt chiếc ví tinh xảo trong tay.

Tiệc rượu kết thúc, tiễn khách mời rời đi, Tần Bình Kiên đang muốn tìm Kim Triêu tìm hiểu tình hình, lúc nhận được điện thoại của Phương Ngọc, mới biết được Tống Kim Triêu đã lên máy bay.

Ông Tần trầm mặt không nói gì, vốn định phái người đi cùng, lại không ngờ tới Tống Kim Triêu chống lại điều này, đành phải từ bỏ, sau đó lại sắp xếp Phương Ngọc, điều tra rõ ràng cô gái tên Lục Niệm Niệm, rốt cuộc có lai lịch gì.

Tần Bình Kiên mặc dù chưa từng gặp mặt cô gái đó, nhưng từ trong những bức tranh của Tống Kim Triêu không chỉ một lần nhìn thấy, còn có trong điện thoại di động của cậu, chỉ có mấy tấm hình, đều là ảnh chụp cùng cô gái kia.

Ông Tần trầm giọng phân phó, thu mắt về, vẻ mặt thâm sâu.

Lục Niệm Niệm ở nhà cậu mợ tại một huyện nhỏ trong thành phố, ngồi xe bus nửa tiếng là có thể tới quê bà ngoại từng ở trước đây.

Bởi vì Lục Niệm Niệm khó có dịp tới một lần, do vậy cậu mợ mang cô tới nghĩa trang một chuyến, vấn an bà ngoại.

Từ nông thôn trở về trời đã tối, Chu Tề mở đèn pin xuống xe, lại chạy tới dìu Lục Niệm Niệm say xe, trong sân chó vẫn đang sủa.

Lục Niệm Niệm ngồi ở ngã ba đường, chỉ cảm thấy t trong dạ dày cuộn trào, dờn sông lấp biển, Chu Tề ở bên cạnh, thỉnh thoảng vỗ vỗ lưng, hỏi: “Niệm Niệm, cậu vẫn ổn chứ?”

“Lần sau nếu như còn say xe thì uống thuốc trước đi nhé.”

Hai người đang nói chuyện, phía xa một luồng ánh sáng mãnh liệt rọi thẳng vào hai người, đột nhiên bị ánh sáng mạnh đâm vào mắt Chu Tề híp mắt lại, cậu theo bản năng đứng ở phía trước bảo vệ Lục Niệm Niệm, mới chú ý tới bóng tối cách đó không xa, có một chiếc xe con dừng ở đấy.

Trong chiếc ô tô con xa xỉ, ngón tay với khớp xương rõ ràng của người đàn ông cuộn chặt thành nắm đấm, đôi mắt đen trầm mặc mà sắc bén, ánh mắt khóa chặt hai người cách đó không xa.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 45: Tớ Muốn Ngủ Cùng Cậu

Ánh sáng mãnh liệt rọi thẳng vào mắt, Chu Tề đưa tay lên cản, không nhìn được cau mày: “Ai vậy?”

Lục Niệm Niệm phía sau cậu chậm rãi đứng lên, có chút hiếu kỳ nhìn về chiếc xe đang đỗ ở đằng xa kia.

Chiếc xe con màu đen được trang trí sang trọng vô cùng bắt mắt.

Chu Tề thu hồi ánh mắt, đi tới giúp Lục Niệm Niệm nhặt đồ trong tay lên, không quên thúc giục nhanh chóng về nhà.

Nhìn chiếc xe đó, dự cảm trong lòng Lục Niệm Niệm ngày càng trở nên mãnh liệt, từ phía sau Chu Tề đi qua, liền thấy cửa của chiếc xe ô tô con được mở ra.

Một đôi giày da màu đen, bóng loáng rơi trên mặt đất, từ bên trong một người bước ra, thân hình người đó cao gầy, thon dài, mặc một thân tây trang màu đen vô cùng đẹp trai nhã nhặn.

Lục Niệm Niệm sửng sốt tại chỗ, ánh mắt khóa chặt cậu.

Người đó rõ ràng từ đằng xa chầm chầm bước tới về hướng bọn họ, Chu Tề nghi hoặc mà thu hồi ánh mắt, liếc nhìn cô gái bên cạnh, đang chuẩn bị hỏi có quen hay không, ai biết, vẻ mặt Lục Niệm Niệm dường như không

thích hợp.

“Không phải là cậu quen biết với hắn ta đấy chứ?” Tình huống không đúng lắm, Chu Tề nói xong, nghiêng đầu nhìn, lại nhìn người đang đi tới.

Khoảng cách giữa bọn họ không tính là gần, người đàn ông ngược sáng đi tới, bước từng bước trầm ổn, vững vàng, mỗi một bước giống như đi ở trong lòng.

Ánh sáng nửa sáng nửa tối phác họa hình dáng của cậu, Lục Niệm Niệm ngây ngốc nhìn Tống Kim Triều đang bước tới, sự vui vẻ trong lòng ngập tràn trong đầu, nhất thời sững sờ tại chỗ có chút không phản ứng kịp.

Đây rốt cuộc là tình huống gì, Chu Tề gãi gãi đầu, liền thấy người kia đi tới, cuối cùng dừng lại trước mặt hai người.

Người đàn ông mặt mày anh tuấn, tướng mạo vô cùng xuất chúng, một thân âu phục màu đen không giống mọi người trong thôn, Chu Tề cau mày nhìn về phía cậu, người này so với mình còn cao hơn rất nhiều, đang định hỏi cậu là làm gì vậy, đối diện với ánh mắt âm u kia, Chu Tề sững sờ.

Cô gái bên cạnh nhanh chóng mở miệng, giọng nói mềm mại, “Kim Triều...”

Giọng nói Lục Niệm Niệm hiển nhiên có chút dè dặt, rất sợ bản thân mình bị ảo giác, Tống Kim Triều rõ ràng ở nước ngoài, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở nơi thâm sơn cùng cốc này.

Dọc đường bên ba, trực tiếp từ Thụy Sĩ đến thôn nhỏ này, về mặt Tống Kim Triều có chút uể oải, trong nháy mắt nhìn thấy Lục Niệm Niệm, ý thức cả người cũng trở nên tỉnh táo.

Giống như bây giờ, đứng bên cạnh cô gái là một nam sinh, hơn nữa động

tác thân mật mà lôi kéo góc áo, một màn này liền đâm vào mắt, làm mắt cậu đau đớn.

Chú ý tới ánh mắt bức người của người đàn ông, phả ra khí lạnh Chu Tề theo bản năng thu tay về, chợt cảm thấy cả người lạnh run.

Lục Niệm Niệm mím môi, nhìn cậu không nói một lời, sau đó vẫn là không nhìn được, đầu không nhìn được tiến vào vòng ôm của cậu, cánh tay tinh tế gắt gao ôm chặt lưng Tống Kim Triêu.

Mái tóc mềm mại của cô gái chống đỡ ở trước ngực cậu, giọng nói mềm mại giống như kẹo bông gòn, “Kim Triêu, tớ rất nhớ cậu.”

lời vừa dứt, Tống Kim Triêu sửng sốt một chút, cậu nhanh chóng bình tĩnh, dùng sức ôm lấy cô, cánh tay dài ôm lấy cô gái dán chặt về phía mình, thân hình gầy gò tinh tế của cô gái, cả người lọt thỏm trong vòng ôm của cậu, hơi thở nhàn nhạt mà quen thuộc vương vấn ở chóp mũi của cậu.

Chu Tề ngơ ngác mà nhìn hành động của hai người, bỗng nhiên tỉnh ngộ, đôi mắt đen của người đàn ông nhìn bánh xe đang chuyển động, mắt nhanh chóng bay trở lại ở trên người bọn họ đánh giá, chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Tống Kim Triêu bắn tới, Chu Tề nuốt nước bọt, tiếp theo nhanh như cơn gió, chạy vào cửa lớn.

Lúc này chính là thời điểm lạnh nhất trong năm, đặc biệt là vào buổi tối, gió lạnh càng trở nên lạnh lẽo, thổi đến mức tai phát đau.

Lục Niệm Niệm hôm nay đi về thôn nhỏ nên mặc ít quần áo, lúc trở về cảm thấy lạnh, tùy ý từ trong tủ quần áo lấy chiếc áo phao màu đỏ của mẹ mặc vào, trên cổ còn quấn một chiếc khăn dày và nặng, cả người giống như con chim cánh cụt tròn vo, tràn ngập hơi thở quê mùa.

Giờ khắc này cô không chút nào quan tâm đến hình tượng, ngoan ngoãn

như con mèo đem đầu chôn ở trong lồng ngực của Tống Kim Triều, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên.

Bên tai thỉnh thoảng thổi tới từng đợt gió lạnh, cảm giác lạnh thấu xương tiến vào trong cổ, Lục Niệm Niệm ôm Tống Kim Triều không buông, không nhin được ở trong ngực cậu cọ qua cọ lại, xúc cảm ấm áp như vậy để cho cô có cảm giác không chân thực, giống như đang nằm mơ.

Trước ngực là mái tóc mềm mại của cô gái, Tống Kim Triều tùy ý ôm, mặt mày lạnh lẽo, trầm mặc lúc này từ từ tan đi, trên khuôn mặt anh tuần có mấy phần ôn nhu, ấm áp.

Biết cô sợ lạnh, Tống Kim Triều đưa tay xuống, bắt được đôi tay lạnh lẽo của cô bao lại, lòng bàn tay ấm áp của cậu dán trên mu bàn tay của cô, Lục Niệm Niệm híp mắt dán vào trong lồng ngực cậu đột nhiên không muốn động.

Trong lòng lưu luyến vòng ôm ấm áp, Tống Kim Triều dừng một chút, giọng nói có chút khàn khàn: “Niệm Niệm.”

Nghe thấy lời này, người trong ngực ôm cậu càng thêm chặt, sau đó hai người yên lặng một lúc lâu, cuối cùng Lục Niệm Niệm từ trong khăn cổ dày cộp ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt đen, tròn nhìn cậu không chớp mắt.

“Kim Triều, làm sao cậu biết tớ ở đây?” Giọng nói vừa vui mừng lại kích động.

“Có phải là đợi rất lâu rồi không? Có lạnh hay không?”

Lục Niệm Niệm nói xong, lùi khỏi cái ôm của cậu, lúc này mới phát hiện người trước mắt chỉ mặc một thân âu phục màu đen, nhìn đẹp trai nhưng rất mỏng manh.

Tống Kim Triều yên lặng nhìn, ánh mắt lưu luyến lướt qua gò má thanh tú của cô gái, dường như muốn khắc sâu trong lòng.

Thấy cậu không nói lời nào, Lục Niệm Niệm rút tay ra sờ vào má cậu, có chút lạnh, vì vậy nhanh chóng lấy khăn quàng cổ xuống, kiễng chân quấn quanh cổ cậu.

Tống Kim Triều phía trước đột nhiên cúi thấp người, lần nữa đưa tay ra nắm chặt đôi tay đang đông cứng vì lạnh, ngăn lại động tác.

“Đừng cản trở.”

Cậu nắm lấy tay Lục Niệm Niệm, đặt lên môi, nhẹ nhàng hôn một hồi, xúc cảm mềm mại, ấm áp rơi trên mu bàn tay, Lục Niệm Niệm không dám cử động nữa.

Nghe thấy giọng nói khàn khàn, cùng một môi của Tống Kim Triều, trong lòng như bị người nhéo một phát, chua xót lại đau lòng.

Vẻ mặt lạnh lùng của người đàn ông đem khăn quàng cổ quấn lại trên cổ của cô, thuận tiện hướng lên trên, che khuất nửa khuôn mặt của cô.

“Cẩn thận cảm mạo.” Nói xong, Tống Kim Triều nhẹ nhàng búng mũi cô, khóe môi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Lục Niệm Niệm nhắc mắt nhìn cậu, Tống Kim Triều mặc như vậy còn là lần đầu tiên nhìn thấy, mặc dù nhìn rất gợi cảm, còn mang theo mùi vị cấm dục, nhưng thật sự không lạnh sao?

“Tới nhà cậu mợ tớ đi, áo cậu không dày, tớ tìm cái khác cho cậu mặc.” Nói xong, Lục Niệm Niệm nắm tay Tống Kim Triều chuẩn bị mang cậu vào nhà, nhưng bị người kéo vào trong ngực.

Tống Kim Triều nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt đen nhìn chăm chú, nặng nề mở miệng: “Ngày mai tớ sẽ đi.”

Lục Niệm Niệm kinh ngạc, lông mày thanh tú nhú lại thành một đường: “Sao lại nhanh như vậy chứ! Tớ còn chưa cùng cậu nói chuyện...”

“Vậy đêm này cậu ở đâu?”

Tống Kim Triều dịu dàng vò đầu cô: “Khách sạn.”

Lục Niệm Niệm suy nghĩ mấy giây, kiên định nói: “Tớ đi cùng cậu.”

Lần này chỉ muốn nhìn thấy cô, ông ngoại chỉ cho cậu 24 tiếng, Tống Kim Triều không có cách nào từ chối, chỉ có thể dùng cách này vội vàng tới gặp cô.

Có Chu Tề yểm trợ, Lục Niệm Niệm quyết định không về nhà, cố ý muốn ở cùng một chỗ với Tống Kim Triều.

Trong thị trấn cũng có khách sạn ba sao, việc làm ăn buổi tối có chút vắng vẻ.

Đi cùng hai người còn có Phương Ngọc, trợ lý của Tống Kim Triều, khi người lễ tân hỏi muốn đặt mấy phòng, Phương Ngọc sửng sốt một chút, lập tức nhìn về phía ông chủ của mình.

Tống Kim Triều nhẹ nhàng nhú mày, gương mặt tuấn tú không tỏ vẻ gì, không chút do dự nói: “Ba phòng.”

Nhân viên lễ tân gật đầu, gõ trong máy tính mấy lần, rất nhanh đem ba tấm thẻ phòng đưa cho bọn họ.

Nghe thấy Tống Kim Triều đặt ba phòng, Lục Niệm Niệm đứng bên cạnh cậu hoài nghi có phải mình nghe lầm, khó có dịp hai người ở cùng nhau, đêm

tối, gió lớn tuyết đối là cơ hội tốt, Tống Kim Triêu lại có thể muốn ba phòng, thật sự định mỗi người ở một phòng sao?!

Mắt cô gái chuyển động xoay tròn, nhìn nhân viên lễ tân, lại nhìn trộm Tống Kim Triêu, có nên nhắc nhở cậu, đặt hai phòng là đủ rồi, trợ lý của cậu ở một phòng, cùng Tống Kim Triêu ở một phòng, thật tốt.

Phiền nhiều nửa ngày, Lục Niệm Niệm cuối cùng là ngại không dám mở miệng, nhỏ giọng lầm bầm từ trong tay người nào đó nhận thẻ phòng, giống cô vợ nhỏ bĩu môi đầy ủy khuất.

Phương Ngọc ở tầng ba, Lục Niệm Niệm cùng Tống Kim Triêu đều ở lầu bốn, chờ người trợ lý rời đi, Lục Niệm Niệm mới cúi đầu, mặt lộ vẻ ai oán.

Đưa Lục Niệm Niệm tới trước cửa phòng, Tống Kim Triêu đứng ở trước mặt, dịu dàng dặn dò: “Ngày mai cùng nhau ăn sáng.”

Cô gái trước mặt ỉu xiu đáp lại, môi hồng mím lại, giống như con sóc hờn dỗi.

Tống Kim Triêu không tiếng động mà cười khẽ, không nhìn được sờ đầu cô gái đang chôn trong khăn quàng cổ.

“Sao vậy?” Giọng nói của cậu dịu dàng, âm cuối rơi vào trong tai Lục Niệm Niệm, Lục Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, giọng nói rầu rĩ: “Kim Triêu, cậu không có suy nghĩ khác hay sao...?”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triêu sửng sốt, chầm chầm phản ứng lại, cậu cúi người, dán sát vào tai Lục Niệm Niệm, giọng nói trầm thấp: “Cậu hy vọng tớ có suy nghĩ gì?”

Không nghĩ tới cậu sẽ hỏi ngược lại, Lục Niệm Niệm có chút quần bách lắc đầu, trái tim không ngừng nhảy lên, giống như con thỏ.

giọng nói rất nhỏ, rầu rĩ nói: “Tớ, tớ làm sao biết được.”

Có suy nghĩ thì nhanh chóng hành động, thật sự một chút cũng không để ý hay sao.

Tống Kim Triều mỉm cười, chậm rãi rời đi, trực tiếp cầm tay cô tiếp tục đi về phía trước, đứng ở trước cửa phòng cậu.

Lục Niệm Niệm bị cậu dắt đi, mỗi một bước chân đều có chút mềm nhũn, trong lòng không ngừng kêu gào: Ý tứ này của Triều Triều rõ ràng là? Định ở cùng cô một chỗ?

Còn tưởng rằng cậu là đầu gỗ, hiện tại không phải như vậy, Lục Niệm Niệm khẩn trương đi phía sau cậu, trong lòng đặc ý.

Đến khi tới phòng Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm mới phát hiện, khách sạn này cũng được coi là xa hoa.

Phương Ngọc nhanh chóng đem hành lý của Tống Kim Triều qua, là một valy nhỏ, Tống Kim Triều mở valy ra, đem đồ vật bên trong lấy ra.

Lục Niệm Niệm rất tò mò, đến gần nhìn, liền thấy Tống Kim Triều lấy một cuốn album đưa qua cho cô.

Nhìn rõ chữ trên trang bìa, Lục Niệm Niệm sửng sò tại chỗ, so với việc Tống Kim Triều đột nhiên đứng ở trước mặt còn kinh ngạc hơn.

Đó là bức tranh chữ lần trước tặng cho cậu, bây giờ được thu nhỏ lại in ở trên trang bìa.

Sau khi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, Lục Niệm Niệm vội hỏi: “Này, đây là gì vậy.”

Tống Kim Triều cười áo khoác, móc lên giá, nhàn nhạt nói: “Quà sinh nhật

của cậu.”

Lục Niệm Niệm cúi đầu trên mặt không nhìn ra biểu tình gì, những lời đã nói, cậu vẫn luôn nhớ tới, mặc dù còn mấy ngày nữa mới tới sinh nhật, nhưng trong lòng nóng lòng muốn đến gặp cô.

Mắt Lục Niệm Niệm cảm thấy chua xót, đầu càng cúi thấp hơn, rất sợ Tống Kim Triêu nhìn thấy viền mắt đỏ ngầu của chính mình.

Đây là một album tranh, rất dày, có ít nhất hơn một trăm trang, trang đầu tiên chính là bức ảnh hai người chụp cùng nhau lần đầu tiên, Tống Kim Triêu đem toàn bộ vẽ ra.

Lục Niệm Niệm tiếp tục lật những trang sau, trong mắt hơi nước dần mờ mịt, từng giọt như trân châu “Tí tách” rơi trên giấy.

Vội vã lau nước mắt, trong lòng đủ loại cảm giác, chỉ muốn ôm lấy cậu.

Không ngờ tới cô sẽ khóc, Tống Kim Triêu tay chân có vẻ luống cuống, nhanh chóng đưa tay qua lau đi nước mắt ở khóe mắt: “Đừng khóc, như vậy rất xấu.”

cặp mắt kia ướt nhẹp, giống như muốn cậu bắt nạt, cũng chỉ có thể nhỏ giọng dịu dàng, nỗ lực an ủi cô, nhưng cậu ngốc trong việc đó không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Lục Niệm Niệm vùi đầu vào trong lồng ngực của cậu, mang theo giọng mũi nói: “Kim Triêu, cậu sao lại có thể chọc ghẹo tớ như vậy?”

“Đây là hấp dẫn người ta phạm tội, biết không?”

Cô gái giống con gấu koala, ôm cậu cọ qua cọ lại, Tống Kim Triêu không động để cho cô ôm.

Trầm mặc một lúc, cậu đột nhiên lên tiếng: “Cậu nên trở về phòng.”

Nói gì vậy? Lục Niệm Niệm nghe xong không hề bị lay động, nhỏ giọng nói: “Phòng của cậu so với của tớ thoải mái hơn.”

Tống Kim Triều giải thích: “Hai phòng của chúng ta đều giống nhau.”

Lục Niệm Niệm không nghe: “Phòng của cậu ánh sáng tốt.”

Tống Kim Triều: “Phòng của cậu cũng không tồi.”

Lục Niệm Niệm như cũ vẫn lắc đầu: “Giường của cậu vừa lớn lại vừa mềm.”

Nơi bị cọ xát qua không thoải mái, bộ phận nào đó trên người đã có biến hóa, Tống Kim Triều khẽ cau mày, giọng nói kiên định: “Hai chúng ta có thể đổi phòng cho nhau.”

Lời vừa dứt, Lục Niệm Niệm chậm chạp ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hiển nhiên có chút thất bại, dừng một chút, có chút rên rỉ không thành thép, mở miệng nói: “Không thèm đổi với cậu, tớ sẽ về phòng!”

Vốn tưởng rằng tên này đã thông suốt, không nghĩ tới lại là đầu gỗ!

Lục Niệm Niệm nhỏ giọng oán hận, chỉ đành không cam tâm tình nguyện hướng về phía cửa mà đi, trước khi rời đi còn không nhin được, đối với Tống Kim Triều oán giận: “Cậu thật sự muốn tớ suốt rột mà chết sao.”

Trước khi đóng cửa, như cũ vẫn không cam lòng: “Sau này có thể không có cơ hội.”

Mắt Tống Kim Triều thâm trầm, trước sau không nói một lời, mày anh tuấn chau lại, gò má căng thẳng, vẻ mặt cũng không được tốt.

Cánh cửa trước mắt rốt cuộc đóng lại, Lục Niệm Niệm thở dài một hơi, không muốn đi chút nào, dựa vào tường bên cạnh, âm thầm vẽ vòng tròn quở trách Tống Kim Triều.

Hai người gặp nhau không dễ dàng gì, tên này còn không biết nắm bắt cơ hội, lẽ nào cô ám chỉ còn chưa đủ rõ ràng? Hay cậu rõ ràng mọi chuyện nhưng giả bộ hồ đồ, bị mình dọa sợ?

Bất kể là khả năng nào, Lục Niệm Niệm đều có cảm giác mình bị người ta ghét bỏ.

Đang âm thầm oán giận, bên tai vang lên tiếng mở cửa, Lục Niệm Niệm lập tức theo tiếng động nhìn lại, chạm phải đôi mắt đen mà thâm trầm.

Tống Kim Triều đẩy cửa ra, môi mỏng khẽ mím, ánh mắt như một cái khóa, khóa chặt trên người cô.

Vừa thấy cậu đi ra, Lục Niệm Niệm ủy khuất bấu môi, bộ dạng như muốn khóc: “Tớ đã nói như vậy rồi, cậu vẫn để tớ rời đi...”

Giọng nói đó nũng nịu oán trách, cuối cùng trở thành cọng cỏ dè chết lạc đà, thần kinh căng thẳng của Tống Kim Triều “ba” một tiếng đứt, ý chí kiên định trước mắt tan rã.

Giây tiếp theo, cậu đưa tay ra, đem người kéo vào trong ngực.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 46: Nếu Như Tớ Nói Đợi Cậu Tốt Nghiệp Sẽ Kết Hôn, Cậu Đồng Ý Không

Cửa phòng “Ầm” một tiếng đóng lại, Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, chớp mũi tinh xảo trực tiếp chạm vào lồng ngực người trước mắt, một luồng hơi thở mát lạnh quen thuộc tới gần, ánh mắt Tống Kim Triều dần trở nên thâm tình cúi người xuống, môi mỏng mát lạnh mang theo cường ngạnh áp xuống bờ môi hồng, mềm mại của cô gái, hương thơm ngọt ngào, thơm mát giống viên kẹo sữa, cậu quen đường, quen nẻo cạy mở hàm răng, đầu lưỡi linh hoạt mà thần tốc tiến vào, rút đi từng hơi thở ngọt ngào của cô.

Vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý, lại có thể hôn sau như vậy để cho Lục Niệm Niệm có chút hoảng hốt, hai mắt nhắm lung không lâu sau hiện ra một tầng hơi nước nhàn nhạt, con ngươi ướt át, vô cùng động lòng người.

Tống Kim Triều luôn cảm thấy bản thân kiềm chế tốt, khi đối mặt với Lục Niệm Niệm, trong lòng vẫn luôn rối như tơ vò, thí dụ như hiện tại, trong cơ thể cậu dục vọng cuộn cuộn, như một cây đuốc muốn đem cậu bùng cháy.

Một lúc lâu, gương mặt anh tuấn, căng thẳng của Tống Kim Triều buông lỏng, cố gắng kiềm chế chính mình không hành động bước tiếp theo, gò má cô gái trước mắt đỏ lên, vành tai trắng nõn cũng nhiễm màu đỏ, đôi môi hơi vênh lên. Khóe môi dính vệt nước ẩm ướt, trong mắt của Tống Kim Triều tràn đầy dục vọng, hô hấp nặng nề quay đầu đi.

Tống Kim Triều vẻ mặt kỳ quái rời đi, Lục Niệm Niệm mặt đỏ tới mang

tai hít một hơi thật sâu, đôi mắt đen, tròn chớp chớp, Kim Triều vì sao không tiếp tục? Rõ ràng rất vui vẻ...

Trầm mặc một lúc, bên cạnh truyền tới tiếng bước chân, Tống Kim Triều thâm trầm nhìn sang, đôi mắt đen, đẹp, thâm thúy như mã não. Cậu cởi áo khoác, nới lỏng cà vạt, đem quần áo treo trong tủ..

Rốt cuộc như ý nguyện được ở lại trong phòng của Tống Kim Triều, trong phòng có một chiếc giường lớn tiêu chuẩn, xa hoa, Lục Niệm Niệm ngoan ngoãn ngồi trở lại bên cạnh cửa sổ, ánh sáng trong mắt lộ vẻ lưu manh, chăm chú nhìn động tác cởi quần áo của cậu.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, còn chưa có ngấm nghĩa cẩn thận cậu, người trước mặt mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt màu đen, lộ ra cổ tay áo lỏng lẻo, tinh tế, còn có đôi tay với khớp xương rõ ràng.

Tóc Tống Kim Triều ngắn, gọn gàng, sạch sẽ, không còn tóc mái xõa trên trán, lộ ra lông mày tinh xảo, rút đi tính khí trẻ con lộ ra hơi thở trầm ổn.

Phong cách trang phục cũng không giống như trước, bây giờ trang phục long trọng được thay thế bằng trang phục thể thao màu đen.

Tống Kim Triều như vậy xa lạ lại quen thuộc, Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm cậu không chớp mắt, chính là không muốn rời mắt.

Một năm không gặp, cậu thay đổi rất nhiều, mà bản thân mình vẫn như vậy, thay đổi duy nhất chính là đối với cậu thích nhiều hơn chút nữa.

Sau đó, người trước mặt xoay người, Tống Kim Triều quay đầu liền chạm phải tầm mắt chuyên chú của Lục Niệm Niệm, cậu bước từng bước nặng nề đi qua, hơi cúi người xuống, ánh mắt đối diện cô, đối với cô gái trước mặt dịu dàng nói: “Tớ sẽ ngủ ở sofa, cậu ngủ ở giường.”

Lời vừa dứt, Lục Niệm Niệm trừng mắt, nhất thời không vui, liền vội vàng lắc đầu, “Sao cậu có thể ngủ ở sô pha vậy?”

Giường này đủ lớn, hai người bọn họ ngủ cùng nhau thật tốt...

Đối diện với khuôn mặt oán hận, Tống Kim Triều cười khê, biểu đạt ý tứ xác thực rất rõ ràng, cậu sao có thể không hiểu chứ, nhưng hiện tại không phải thời cơ tốt nhất, còn quá nhỏ, chưa trưởng thành.

Do vậy cậu mỉm cười: “Cậu nghe lời tớ.”

Không chờ Lục Niệm Niệm mở miệng, Tống Kim Triều cầm đồ dùng bước tới nhà tắm, lưu lại Lục Niệm Niệm ngơ ngác nhìn giường lớn xa hoa, vẻ mặt xoắn xuýt, cái tên này rốt cuộc là hiểu hay đang giả bộ không hiểu...

Lục Niệm Niệm chán nản ngã lên giường, trong đầu bắt đầu cân nhắc, làm sao để Tống Kim Triều nhào tới, hoặc là trực tiếp bá vương ngạnh cung, sở trường tốt nhất của mình chính là tóm.

Thời cơ tốt như vậy, cái tên này lại có thể không hiểu mà tận dụng, Lục Niệm Niệm gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Lại không hề biết, lúc này người ở trong phòng tắm, hơi thở phập phồng đang hướng về phía nước lạnh để tỉnh táo lại, nỗ lực đem ý nghĩ xuất hiện trong đầu dập tắt.

Chờ Tống Kim Triều mặc áo ngủ đi ra, liền thấy Lục Niệm Niệm bốn chân chống lên trời nằm trên giường, con mắt đảo qua đảo lại, nhìn chăm chăm lên trần nhà, môi mím lăm bầm, giống như đang lải nhải gì đó.

Lục Niệm Niệm đang suy nghĩ miên man, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, một bóng người theo đó mà nghiêng xuống, đầu Tống Kim Triều đối diện với cô, hai cánh tay mạnh mẽ chống ở hai bên.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt nhìn cậu, Tống Kim Triều mới từ phòng tắm đi ra, tóc cũng không có lau khô, nước theo gò má từng giọt từng giọt chảy xuống, đôi mắt đen đang nhìn chăm chăm cô.

Không biết cậu ra từ lúc nào, Lục Niệm Niệm cuống quít im lặng, lúng ta lúng túng: “Kim Triều, cậu muốn làm gì...”

Tư thế như vậy thực sự quá ám muội, cũng không biết lúc tắm cậu dùng nhãn hiệu sữa tắm gì, một luồng hương vị thanh mát dễ ngửi, từng chút từng chút thâm nhập vào trong khoang mũi, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần hơi động, nói không chừng có thể chạm tới cậu.

Đối diện với đôi mắt cuộn cuộn sóng của người đàn ông, Lục Niệm Niệm không tránh không né, thỉnh thoảng liếc trộm những giọt nước như trân châu chảy trên mặt cậu, nghĩ tới khi nào thì rơi xuống.

Sau đó không nói gì, Tống Kim Triều thu lại vẻ mặt đứng dậy, đôi mắt tối đen không rõ ràng, cậu nhàn nhạt mở miệng: “Đi tắm rửa, tắm xong nghỉ ngơi.”

Người đàn ông đứng dậy rời đi, Lục Niệm Niệm vội vã bò dậy, đây là tình huống gì? Cậu bạn trai lại cái gì cũng không có làm, vẫn muốn nhanh chóng nghỉ ngơi??

Nhìn chăm chăm bóng lưng vỗ mông bỏ đi hồi lâu, mặt Lục Niệm Niệm đen lại, không tình nguyện bước tới nhà tắm.

Cô gái vừa đi vào nhà tắm, Tống Kim Triều dặn dò Phương Ngọc, sắp xếp máy bay buổi sáng ngày mai, Tần Bình Kiên chỉ cho cậu thời gian 24 tiếng, cậu nhất định phải tuân thủ lời hứa.

Sắp xếp xong mọi chuyện, tiếng nước chảy trong nhà tắm chưa có ngừng lại, Tống Kim Triều lại gọi điện cho lễ tân, mang tới một phần ăn khuya,

ngày hôm nay khi cậu nhìn thấy Lục Niệm Niệm, cô gái kia chính là đang nôn.

Thời gian trôi qua nửa giờ, trong phòng tắm truyền tới giọng nói có chút e lệ của cô gái truyền tới, Lục Niệm Niệm đang gọi cậu.

Nghe thấy không cầm áo ngủ, đôi mắt Tống Kim Triều trầm đi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, lấy áo ngủ trong tủ giúp cô mang vào.

Lục Niệm Niệm chỉ quấn một chiếc khăn tắm căng thẳng đứng đợi trong nhà tắm, chuyện này thật sự là ngoài dự tính, áo ngủ là thật sự quên cầm, nếu cứ như vậy đi ra ngoài, sợ là Tống Kim Triều xem cô là nữ sắc.

Qua vài giây, bên ngoài phòng tắm truyền tới tiếng gõ cửa, Lục Niệm Niệm dán vào kính mờ, nghe thấy người bên ngoài nhẹ giọng đằng hắng một tiếng.

Tống Kim Triều: “Mở cửa.”

Người bên trong chậm rì rì mở ra một khe nhỏ, từ bên trong một cánh tay trắng, tinh tế đưa ra, nước như trên châu óng ánh còn mang theo sương mù nhàn nhạt.

Đối mặt với Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều trong lòng căn bản không thể không có tạp niệm, mà hành động như này không thể nghi ngờ giống như một ngọn lửa, để cho cậu từng giờ từng khắc ôm dục vọng không đơn thuần.

Tống Kim Triều ngậy người, Lục Niệm Niệm phất tay thúc giục: “Nhanh đưa cho tớ.”

Giọng cô gái trong nháy mắt kéo lý trí của cậu về, Tống Kim Triều lấy quần áo trong tay đưa cho cô, cuống quýt né ra.

Khi Lục Niệm Niệm từ phòng tắm đi ra, liền thấy người đang đứng bên cửa sổ, trong tay cầm một cốc nước, cậu ngẩng đầu lên, chiếc cốc trắng nổi tạo thành một đường mỹ miều mà thẳng tắp, lộ ra vết hầu theo động tác mà trượt lên trượt xuống.

Lục Niệm Niệm chân trần đứng cách đó không xa yên lặng nhìn cậu, không lâu sau, Tống Kim Triều liếc mắt, cặp mắt thâm trầm mà u ám nhìn sang, khuôn mặt anh tuấn, tâm tình không rõ, nhưng lại có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở độc đoán.

Nhìn thấy cô đi ra, tầm mắt rời xuống dừng ở chân trần trắng trơn của cô, Tống Kim Triều không vui cau mày, từ trong tủ lấy ra một đôi dép lê đi qua.

Lục Niệm Niệm không nhúc nhích, cậu đi tới ngồi xổm xuống, tiếng nói trầm thấp mà dịu dàng: “Mang dép vào.”

Mím môi không nói chuyện, còn chưa nhắc chân, Tống Kim Triều dùng tay nâng chân trái, đem dép lê hướng về phía lòng bàn chân, lòng bàn tay cậu nóng rực từng chút từng chút tiến vào lòng bàn chân, cùng nhiệt độ lạnh lẽo tạo thành hai thế đối lập mạnh mẽ.

Lông mày Tống Kim Triều khẽ nhếch, lúc này mới phát hiện chân cô rất nhỏ, rất mềm, lại lạnh lẽo, do vậy cậu nhẹ giọng nói: “Lần sau nhớ mang dép vào.”

Cảm giác được người đàn ông dưới chân nhẹ nhàng nhéo chân cô, mặt Lục Niệm Niệm phút chốc nóng lên, không được tự nhiên liếm môi, hai tay không biết phải đặt ở chỗ nào.

Giây tiếp theo, Tống Kim Triều đứng lên, đem cô ôm ngang vào trong ngực, bước chân trầm ổn bước thẳng tới trên giường lớn.

Cái tên này...

Lục Niệm Niệm gò má đỏ lên giấu trong lồng ngực cậu, mỗi một bước đi của cậu giống như khám trong tim cô.

Tổng Kim Triều đem người đặt trên giường, trên gương mặt tuần tú vẫn như cũ vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, cậu gọi điện cho lễ tân, yêu cầu một túi chườm nóng.

Lục Niệm Niệm nhìn hành động của cậu, nhỏ giọng mở miệng: “Kim Triều, chân tớ mùa đông vẫn luôn rất lạnh, cậu đừng lo lắng.”

Người thân thể hàn đều như vậy.

Tổng Kim Triều quay đầu lại, ngón tay thon dài cuộn tròn, chạm vào gò má mềm mại, ngữ khí bất đắc dĩ: “Tớ là sợ cậu sinh bệnh.”

Không khí trong phòng vừa đủ ấm, Tổng Kim Triều vẫn là sợ lạnh, cậu một bên cầm máy sấy, đem Lục Niệm Niệm ôm vào trong ngực cậu, gió ấm áp đối diện với mái tóc dài ướt nhẹp.

Một năm không gặp, tóc chấm vai đã dài tới eo, ngũ quan tinh tế ngày càng trở nên xuất chúng.

Lục Niệm Niệm ngoan ngoãn dựa vào cậu, không biết có phải ảo giác trong lòng hay không, luôn cảm thấy Tổng Kim Triều thay đổi, tâm tình trong ánh mắt so với trước đây trở nên khác biệt hơn, nhưng cũng có thể cảm nhận được yêu thích của cậu.

Cảm giác được cậu cưng chiều, thật tốt.

Cất máy sấy, Tổng Kim Triều dặn dò Lục Niệm Niệm ăn bữa khuya, nghỉ sớm một chút, khi đứng dậy bị người nào đó lôi kéo góc áo.

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt nhìn cậu, đôi mắt e lệ: “Ngủ cùng tớ.”

Lời nói ra có chút không kiên định, rất sợ cậu từ chối, Lục Niệm Niệm nhanh chóng nhỏ giọng bổ sung: “Tớ tuyệt đối không làm chuyện xấu.”

Chính là loại đắp chăn kín nói chuyện.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều không nhịn được cười khẽ, dịu dàng nói: “Cậu không sợ tớ làm chuyện xấu?”

Lời vừa nói ra, đôi đồng tử của Lục Niệm Niệm sáng lên chớp chớp mắt, môi hồng động đậy, nhỏ giọng lúng túng: “Sợ gì chứ...”

Tống Kim Triều ánh mắt hơi ngưng lại, che giấu đáy lòng xao động, ho nhẹ một tiếng giọng nói dịu dàng không còn cách nào khác: “Cậu nha.”

Lục Niệm Niệm không nói lời nào, chỉ nhìn chăm nhăm cậu cười hắc hắc, gò má trắng lộ ra một tầng hồng nhàn nhạt, vô cùng động lòng người.

Hơi thở của Tống Kim Triều trầm ổn mà có quy luật, hơi thở mát lạnh vờn quanh, dừng lại mấy giây, mới nhàn nhạt đáp một tiếng: “Ừm.”

Nghe thấy lời này trên mặt Lục Niệm lập tức hiện lên ý cười, như một con sâu róm, lẩn vài vòng rồi lại lẩn vào trong ổ chăn, vén chăn lên vỗ vị trí bên cạnh người, “Kim Triều, nhanh chóng qua bên này.”

Nụ cười trong vắt tràn đầy mong đợi, Tống Kim Triều nở nụ cười, nghe lời đi tới, vén chăn lên ngủ ở bên trái.

Bên cạnh truyền tới tiếng soàn soạt quen thuộc, cậu liếc mắt, liền nhìn thấy người trong chăn cuộn lại một thành đoàn trong vo, chỉ để lộ ra mái tóc mềm mại, như là sợ bị cậu phát hiện, Lục Niệm Niệm dịch qua dịch lại, đợi kẻ sát đến bên cạnh cậu, mới cẩn thận từng li từng tí từ trong chăn lộ ra đôi mắt tròn xoe.

Lục Niệm Niệm thò đầu ra, vừa vặn đụng phải ánh mắt của Tống Kim Triều, cậu dường như đã phát hiện ra hành động mờ ám, Lục Niệm Niệm giả vờ bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Tớ, tớ sợ lạnh.”

Tống Kim Triều vẻ mặt cao thâm khó dò nhìn qua, lập tức hiểu rõ gật đầu, cánh tay dài mạnh mẽ duỗi ra, đem người ôm vào trong ngực, bị một nguồn sức mạnh kéo thẳng vào trong lồng ngực cậu, Lục Niệm Niệm còn chưa kịp phản ứng lại, chóp mũi đã dán vào trong lồng ngực cậu.

Tống Kim Triều ôm cô, đem toàn bộ hơi thở nóng rực bao quanh, Lục Niệm Niệm mặt đỏ tới tận mang tai trốn ở trong lồng ngực cậu, gò má khô nóng, chờ tư thế hai người thích ứng, dè dặt động đậy, mái tóc mềm mại ở trong ngực cậu cọ qua cọ lại, tìm tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ.

Đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói của cậu: “Tự chủ của tớ luôn rất tốt.” Giọng nói của cậu bất ổn, ánh mắt sáng quắc bức người.

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm chuẩn bị nhìn cậu, mới cảm giác người đàn ông đem cằm gác trên đầu của cô, tiếp theo trầm giọng mở miệng: “Nhưng cậu là ngoại lệ, cho nên đừng lộn xộn.”

Đang nói chuyện, Tống Kim Triều ôm chặt lấy cô, cánh tay dài bắt lấy đôi tay thỉnh thoảng làm loạn của cô, đem nó bao chặt.

Trong nháy mắt mặt Lục Niệm Niệm nóng lên, nếu nói thật sự không có ý nghĩ nào khác, Kim Triều có lẽ không tin.

Không đợi cô mở miệng, Tống Kim Triều cúi đầu, môi mỏng mềm mại, nhẹ nhàng lướt qua cằm cổ trắng nõn, xúc cảm nhẹ nhàng, mềm mại, giống như lông chim quét qua, hơi thở mát lạnh, thanh khiết lướt qua cằm cổ xinh đẹp, chạm vào vành tai nhiễm đỏ của cô.

Vô hình chung là đòn trí mạng trên ghẹo người.

Lục Niệm Niệm mơ mơ màng màng nhanh chóng vào giấc ngủ, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ, Tống Kim Triều vì sao đối với phương diện kia một chút cũng không có, là vì mình lớn lên không đủ xinh đẹp? Hay là đáng người không quyến rũ?

Tống Kim Triều trầm mặc rất lâu, yên tĩnh nhìn cô, cảm thon gầy chống đỡ trên mái tóc mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp, dễ nghe truyền vào trong tai Lục Niệm Niệm, “Trước khi cậu trưởng thành, tớ sẽ không làm chuyện xấu.”

Nghe thấy lời này, tim nhảy lên, còn chưa kịp hít thở, lại nghe cậu nói: “Nhưng nhắc trước để cậu sớm chuẩn bị.”

Lục Niệm Niệm nghe xong lời này mặt đỏ bừng!

Giữa hai người lại khôi phục yên tĩnh, tim Lục Niệm Niệm đập điên cuồng rất lâu, sau một thời gian dài không chống đỡ được cơn buồn ngủ, nhẹ nhàng thiếp đi trong suy nghĩ.

Người trong ngực cuối cùng không còn làm loạn nữa, nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng, đều đều của cô gái, Tống Kim Triều nhẹ nhàng hít sâu một hơi, cậu nhẹ nhàng buông tay, kéo góc chăn bị rơi xuống giường, mà chỗ nào đó sưng lên đặc biệt rõ ràng.

Buổi tối yên tĩnh, Tống Kim Triều ở trong phòng tắm đến nửa ngày, khi đi ra tóc cũng ướt nhẹ, nước lạnh theo gò má chảy xuống.

Nhìn thấy cô gái ngây thơ đang ngủ, cậu cau mày nhìn một lúc lâu, sau đó quả quyết ngủ trên sofa.

Sáng sớm hôm sau, Lục Niệm Niệm tỉnh dậy mới phát hiện bên cạnh trống không, nào còn bóng dáng Tống Kim Triều, nhìn quanh bốn phía cũng không thấy cậu, nghĩ đến ngày hôm qua cậu nói hôm nay sẽ đi, Lục Niệm

Niệm vội vã từ trên giường bò dậy, lo lắng có phải cậu đã đi rồi hay không, đang chuẩn bị gọi điện thoại, cửa phòng “Răng rắc” một tiếng bị mở ra.

Chỉ thấy Tống Kim Triều trên người mặc áo khoác màu đen, trong tay cầm một túi cơm hộp bước vào.

Nhìn thấy người trên giường tỉnh rồi, cậu mỉm cười: “Rời giường sau đó ăn sáng.”

Thấy cô gái trên giường ngốc nghếch nhìn cậu, Tống Kim Triều nâng mắt, trong mắt ý cười chưa giảm, giọng nói dịu dàng: “Tớ mua bánh bao hấp, khẳng định không ăn?”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm trong nháy mắt lấy lại tinh thần, hóa ra là cậu chưa đi, mà là sáng sớm cố ý đi mua bữa sáng cho cô, nơi bán đồ ăn sáng cách chỗ này xa một chút, khó trách cậu dậy sớm như vậy.

Nghĩ đến bản thân mình giờ khắc này bộ dạng đầu bù tóc rối, Lục Niệm Niệm đỏ mặt từ trên giường bò dậy, ôm đầu xông thẳng vào trong phòng rửa tay.

Phía sau vang lên tiếng cười ôn hòa dễ nghe của người nào đó.

Ăn xong bữa sáng, biết Tống Kim Triều phải rời đi, Lục Niệm Niệm cố ý muốn đi đưa cậu, bị người nào đó từ chối.

Tống Kim Triều sờ đầu cô, giống như nói chuyện với một đứa trẻ, giọng nói dịu dàng: “Chờ đưa cậu về nhà, tớ mới yên tâm rời đi.”

“Cậu ngoan ngoãn đợi tớ, phải chăm chỉ học tập có biết không?”

Lục Niệm Niệm không tình nguyện bị cậu đưa tới cửa nhà của cậu mợ, Phương Ngọc dừng xe ở ngã ba, hai người quyến luyến tạm biệt nhau, cô gái

chậm chạp không muốn vào nhà, Tống Kim Triêu chỉ có thể ôm cô, cầm gác trên đầu của Lục Niệm Niệm, giọng nói nhẹ nhàng: “Nhớ tớ, có thể gọi video.”

Vừa nghe thấy gọi video, người trong lòng quả quyết lắc đầu, rúc ở trong ngực cậu cọ qua cọ lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Gọi video làm sao đủ.”

“Cậu có thể đừng đi có được không? Hoặc mang theo tớ cũng được...” Nghe được câu nói đó, Lục Niệm Niệm nhăn mặt, khịt khịt mũi.

Nghe thấy lời này, trong lòng Tống Kim Triêu như bị người nào đó nhéo một phát, vừa đau vừa khó chịu, cậu theo bản năng ôm chặt lấy cô, giọng nói từ tốn: “Niệm Niệm, nếu như tớ nói đợi cậu tốt nghiệp rồi kết hôn, cậu có đồng ý không?”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 47: Thăm Mạn Tìm Tới Cửa

Cho dù Lục Niệm Niệm trăm lần không cam tâm tình nguyện, Tống Kim Triều cũng là đi rồi, lúc gần đi quăng lại câu nói đó, giống như tia sét trong nháy mắt nổ ở trong đầu.

Đợi tới khi về đến nhà, đầu Lục Niệm Niệm trống rỗng, Chu Tề Khán nhìn mặt cô đỏ bừng, ánh mắt đờ đẫn, ở trước mặt cô phát phát tay, hỏi: “Cậu không sao chứ? Ngốc rồi?”

“Hay là bị người ta bắt nạt?”

Nhìn gương mặt em bé phóng to ở trước mặt, Lục Niệm Niệm trừng mắt nhìn, chậm chậm lấy lại tinh thần, lúc này ngay cả mang tai đều nóng bừng lên, vừa nãy không có nghe lắm, Kim Triều nói câu đó là đang cầu hôn cô.

Hiện tại còn chưa tốt nghiệp, thậm chí còn chưa trưởng thành, Kim Triều nói câu này xác định không phải là đang nói đùa chứ...

Sau khi dẫn đo suy nghĩ, Lục Niệm Niệm vẻ mặt nghiêm túc giờ ngón tay tính toán, khoảng cách từ giờ đến lúc mười tám tuổi là trưởng thành còn bao nhiêu ngày.

Đến Thụy Sĩ đã là mười tiếng sau, Tống Kim Triều vừa xuống máy bay, mở điện thoại ra nhìn, toàn bộ đều là điện thoại ông ngoại gọi tới, nhìn thấy tin nhắn gửi tới, lông mày người đàn ông nhíu chặt, gò má anh tuần phủ kín

một tầng bằng.

Hai người mới ra khỏi sân bay, một cô gái mặc chiếc áo lông vũ đứng ở ven đường chờ bọn họ, không nghĩ tới Chúc Lan Huyền sẽ xuất hiện ở đây, Phương Ngọc cảm thấy không tốt lành gì nhìn ông chủ của mình, mặt Tống Kim Triêu quả nhiên tối sầm, sắc mặt lạnh lùng.

Ông Tần nói với Chúc Lan Huyền, Tống Kim Triêu sẽ về nước một chuyến, xử lý công việc của công ty trong nước, ước chừng thời gian để Chúc Lan Huyền đợi cậu ở bên ngoài.

Nhiều ngày không gặp, Chúc Lan Huyền ngăn cách bởi dòng người nhìn cậu từ xa xa, người đàn ông khí thế lạnh lùng trong sân bay náo nhiệt vô cùng nổi bật.

Áo khoác màu đen được cắt may tinh xảo, phác họa bờ vai với thân hình người đàn ông, dáng người cao gầy nổi bật đứng ở nơi đó, như một cây tùng bách đẹp đẽ, rắn rỏi.

Chúc Lan Huyền không thể không thừa nhận, mị lực của Tống Kim Triêu không có cách nào ngăn cản, hoặc có thể giống như ông Tần nói câu này, có thể cùng cậu thử tiếp xúc qua, tương lai tất cả đều không phải là số cố định.

Tài xế đã đứng đợi ở ven đường, Tống Kim Triêu dừng bước chân, liếc mắt nhìn Phương Ngọc ở bên cạnh, trầm giọng nói: “Ông Lâm khi nào tới.”

Phương Ngọc liếc nhìn thời gian, “Muộn nhất ba phút nữa là tới.”

Hai người còn chưa nói xong, cô gái cách đó không xa nhanh chóng bước về phía bọn họ. Chúc Lan Huyền mang theo túi sách, trên mặt được trang điểm kỹ càng, nhưng cũng bị gió lạnh thổi tới hai má đỏ bừng.

Đi tới trước mặt Tống Kim Triêu, trên mặt nở nụ cười dịu dàng: “Nghe

nói cậu hôm nay sẽ trở về, cho nên tớ tới đón cậu.”

Người đàn ông vẻ mặt hồ hững, đôi mắt đen, âm u bức người, chỉ nghe cậu lạnh lùng nói: “Chúc tiểu thư rất rảnh?”

Nghe thấy lời này, gò má Chúc Lan Huyền đỏ lên, biểu hiện có chút lúng túng, vội vã giải thích: “Tớ đúng lúc không có chuyện gì, liền qua...”

Còn chưa nói xong, Tống Kim Triều mặt không cảm xúc đánh gãy, lập tức hướng về phía Phương Ngọc bên cạnh hắt mồm: “Cậu tiền Chúc tiểu thư về.”

Tiếng nói trầm thấp không cho kháng cự, trong lòng Chúc Lan Huyền hoảng loạn, vừa muốn phản bác, liền thấy Phương Ngọc cung kính cúi đầu nhận lệnh: “Chúc tiểu thư, mời qua bên này.”

Xe của Phương Ngọc cách chỗ này không xa.

Chúc Lan Huyền trong lòng buồn phiền, khuôn mặt trắng tức giận đến đỏ bừng lên, mũi thanh tú bất mãn hừ nhẹ một tiếng, giẫm giày cao ngót rời đi.

Tống Kim Triều lạnh lùng thu hồi ánh mắt, mở điện thoại ra liền nhìn thấy một tin nhắn mới, đến từ Niệm Niệm, nội dung chỉ vắn vện bốn chữ: Một lời đã định.

Ông Lâm trước đây là tài xế chuyên dụng của ông Tần, sau đó lại bị phái tới trợ giúp Tống Kim Triều.

Khi về đến Tần gia, Tống Kim Triều cầm quần áo đưa cho người giúp việc, liền giáp mặt Phương Ngọc từ tầng 2 đi xuống, người đàn ông sắc mặt không được tốt, như là vừa mới bị giáo huấn, nhận được ánh mắt ra hiệu của hắt, trong lòng Tống Kim Triều hiểu rõ.

Phương Ngọc mặt mày xám xịt bước qua bên người cậu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thiếu gia, Tần lão gia gọi cậu đến thư phòng, bởi vì chuyện của Chúc tiêu thư.”

Tống Kim Triều ánh mắt âm u, nới lỏng cà vạt bước thẳng lên thư phòng trên tầng hai, ông Tần nghe được tin cậu trở về, vẫn luôn ở trong thư phòng đợi.

Đẩy cửa ra đi vào, trong không khí tràn ngập mùi thiện hương nhàn nhạt, ông Tần ngồi trên ghế, trong tay lật xem văn kiện.

Tống Kim Triều vẻ mặt sững sờ, đi tới, giọng nói hờ hững: “Ông ngoại, ông tìm cháu.”

Nghe thấy lời này, ông Tần nâng mắt, như có như không ừ một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng, uy nghiêm, một chút tình cảm cũng không lộ ra, tầm mắt rời trên người cháu trai lộ ra vẻ phong trần, mệt mỏi, mở miệng nói: “Nghe nói cháu ở sân bay từ chối nha đầu Chúc gia?”

Ông Tần vừa dứt lời, ánh mắt không lộ chút dấu vết từ trên người cậu quét qua, lời trong miệng đều nghiêm túc trước sau như một: “Người ta là có ý tốt, tốt xấu gì cũng là một cô gái, cháu trực tiếp để người ta đi, một chút mặt mũi cũng không lưu lại.”

Ông Tần thật lòng yêu thích cô gái nhỏ của Chúc gia, ngoại hình xinh đẹp, tính cách cũng không tồi, hoạt bát đáng yêu, Kim Triều lại không thích nói chuyện, hai người ở cùng một chỗ bổ sung cho nhau, bộ dạng rất là xứng đôi.

Lẳng lặng nghe ông Tần nói hết, Tống Kim Triều mới hờ hững mở miệng, gương mặt anh tuấn không mang theo nửa phần tình cảm: “Cháu không quen.” Làm sao có thể nói chuyện tình cảm.

Nếu không quen, về sau có nhiều cơ hội ở chung, thường xuyên qua lại

không phải là quen sao, ông Tần cười nhẹ, vẻ mặt hòa hoãn, rút đi vẻ thâm trầm, lạnh lùng lúc nãy, chậm rãi nói: “Sau này ông sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, về sau cơ hội gặp nhau nhiều sẽ từ từ quen thuộc.”

Tống Kim Triều ánh mắt lạnh lẽo, gương mặt anh tuấn trở nên cứng ngắt, nhíu mày: “Ông ngoại, ông biết, cháu có bạn gái.”

Lần này cậu về nước, ông Tần ngoài mặt không nói gì, lại hết sức rõ ràng hành tung của cậu, giờ khắc này rõ ràng là giả bộ hồ đồ.

Quả nhiên, Tống Kim Triều vừa nói xong, ông Tần trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, phần nộ bùng bùng: “Chính là con nhóc ở đại viện đó?”

Đang nói chuyện, ông Tần thu hồi ánh mắt, cặp mắt nhìn tệp văn kiện trong tay, những thứ này đều là trợ lý sáng hôm nay gửi qua cho ông ta, trong đó còn có mấy tấm hình, đều là ảnh chụp chung của cháu ngoại với cô gái kia.

Con nhóc trong miệng ông Tần chính là Niệm Niệm, Tống Kim Triều ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, lông mày tinh xảo nhíu lại thành bộ dáng nôn nóng, cằm căng thẳng trở nên cứng ngắt.

Tiếp theo cậu mở miệng nói từng câu từng chữ, giọng nói âm u mà lạnh lẽo: “Có tên tuổi, gọi là Lục Niệm Niệm.”

Nhận thấy tâm tình biến hóa của cậu, Tần Bình Kiền nhắc mắt đối diện với ánh mắt lạnh lùng, trầm mặc đó, khuôn mặt già nua cũng trở nên sắc bén hơn mấy phần: “Ông mặc kệ gọi là Niệm Niệm gì đó, cháu là cháu ngoại ta, về sau còn phải tiếp tục kế thừa sản nghiệp Tần gia, cháu phải hiểu rõ loại người nào mới xứng đáng với cháu!”

Lời nói của ông Tần nói năng mạnh mẽ, mỗi một từ đều giống như tảng đá nặng đè ở trên người cậu, Tống Kim Triều cuộn chặt tay thành nắm đấm,

các khớp xương trắng phát ra tiếng kêu, đôi mắt âm u mà sắc bén.

Cậu hít một hơi, hô hấp chậm rãi, nỗ lực khắc chế tâm tình sắp bạo phát, sau khi suy nghĩ, bình tĩnh mà mở miệng: “Nếu như ông lại can thiệp, cháu cũng quyết không thỏa hiệp.”

Cái gì gọi là quyết không thỏa hiệp? Ông Tần nghe xong nổi trận lôi đình, mặt mày ác liệt, vỗ mạnh một cái trên án thư, bộp một tiếng vang vọng cả căn phòng.

Đối với phản kháng của Tống Kim Triều, cơn tức giận của ông Tần từ trong lòng bạo phát: “Trong lòng cháu còn có người ông ngoại này hay không! Vì một con nhóc không liên quan, mà cháu lại có thái độ như vậy nói chuyện với ông?!”

Lần nữa nghe được từ trong miệng ông ngoại từ “Con nhóc”, ánh mắt Tống Kim Triều lạnh lùng nhìn ông lão trước mặt, ngón tay dài với khớp xương rõ ràng nắm chặt thành nắm đấm, cậu rời Tống gia, trở lại Tần gia, cho dù người này có thể cho cậu tất cả, nhưng đổi lại là để người cậu yêu quý phải chịu ủy khuất, vậy không đáng.

Tần Bình Kiên giận run người, nhưng mà người đàn ông trước mặt vẻ mặt âm u, lạnh lẽo, vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng không hề giảm, chỉ nghe được cậu mở miệng: “Cháu vẫn luôn rõ ràng, cháu muốn gì.”

Nói xong, không đợi ông Tần mở miệng, Tống Kim Triều mặt không cảm xúc rời đi, chỉ để lại một bóng lưng lạnh lùng xa cách.

Giọng nói Tần Bình Kiên sững lại, kìm nén nuốt vào trong bụng, sau đó thu hồi ánh mắt, sắc mặt tái xanh lật mở mấy trang văn kiện, bức ảnh chụp cùng nhau của cô gái với chàng trai vô cùng thân mật, nhìn chăm chăm cô gái đó một lúc lâu, ánh mắt ông Tần dần trở nên thâm sâu, đột nhiên bắt đầu hiểu

ra, vì sao Tống Kim Triều nhất quyết muốn thành lập công ty ở Trung Quốc.

Kỳ nghỉ đông ngắn ngủi trôi qua, tiến vào giai đoạn thi vào đại học, Lục Niệm Niệm mỗi ngày đều ở trong biển đề thi phẩn đấu, cách ngày cùng Tống Kim Triều gặp mặt lần đó đã trôi qua rất nhiều ngày, trong khi đó hai người chỉ liên lạc qua có một lần, Tống Kim Triều đưa ra ý kiến, chọn đại học tốt nhất ở thành phố B, mặc dù không nói nguyên nhân, Lục Niệm Niệm vốn dĩ không có mục tiêu gì, nhưng trong chớp mắt đã có phương hướng phẩn đấu.

Sau khi về tới trường học, đem tất cả các trường đại học ở thành phố B liệt kê ra, từ trường đại học trọng điểm, viết đầy một trang giấy A4 tên những trường đại học.

Giai đoạn thi đại học ngày đó Tống Kim Triều cũng không có liên lạc lại, mà Lục Niệm Niệm lại ngênh đón một vị khách không mời mà đến.

Hôm đó là ngày thứ sáu tan học, Lục Niệm Niệm đạp xe đạp về nhà, một chiếc xe ô tô con màu đen bám đuôi suốt dọc đường, vốn tưởng rằng chiếc xe đó là cùng đường, đợi tới khi sắp đến đại viện, Lục Niệm Niệm mới cảm thấy không thích hợp, thời điểm chuẩn bị điên cuồng tăng tốc trốn đi, chiếc xe con đó trực tiếp chặn ở trên đường.

Từ trên xe bước xuống hai người mặc áo đen, tư thế quen thuộc này khiến cho Lục Niệm Niệm sửng sò, bỗng nhiên đoán được là ai, vốn định quay đầu chạy, lại bị một thân hình cường tráng, người đàn ông áo đen tướng mạo hung dữ, giống như xách một con gà con bắt lấy, giọng nói người đàn ông nặng nề, bình tĩnh mở miệng: “Cô gái nhỏ, mời đi theo chúng tôi một chuyến.”

Mặc dù Lục Niệm Niệm từng luyện qua Taewondo, nhưng lúc này chạm phải đối thủ mạnh hơn, đối phương lại cao to, gây ra một lúc cổ tay đã bị siết chặt, động đậy không được, xe đạp “oành” một tiếng đổ trên mặt đất, hai

người đàn ông không cho cự tuyệt đem cô đến trước chiếc ô tô con màu đen, khi cửa sổ kính xe từ từ hạ xuống, bên trong lộ ra một gương mặt xinh đẹp, quý phái, người phụ nữ trong xe đeo kính dâm, đẹp đẽ như tranh được trang điểm cẩn thận, tỉ mỉ, ngũ quan hài hòa mà sâu sắc.

Nhìn thấy cô gái mặc đồng phục học sinh, vẻ mặt Thẩm Mạn lười biếng lấy kính râm xuống, ánh mắt sắc bén từ trên xuống dưới quét qua một lần, bỏ qua tâm trạng phần nộ của Lục Niệm Niệm, giọng nói bình tĩnh: “Lên xe.”

Lời người phụ nữ vừa dứt, hai người đàn ông không nói gì trực tiếp nhét Lục Niệm Niệm vào trong xe, cửa xe “ầm” một tiếng bị đóng lại, ngăn cách với tạp âm bên ngoài, trong chiếc xe ô tô xa hoa, lộng lẫy vô cùng yên tĩnh.

Tim Lục Niệm Niệm đập như sấm, nhưng vẻ mặt vẫn như thường, giả bộ vô cùng trấn định, dang tay ra xoa cánh tay bị đau, Thẩm Mạn bên cạnh liếc mắt nhìn sang, giọng nói lạnh lùng: “Tổng Kim Triều ở đâu, cô hẳn phải biết chứ?”

Nghe thấy lời này Lục Niệm Niệm nâng mắt lên, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: “Cháu làm sao mà biết được.”

Cô gái trước mắt tỏ vẻ vô tội, Thẩm Mạn nhìn sang, ánh mắt mang theo vẻ dò xét, hiển nhiên không tin: “Cô là bạn gái cậu ta, cậu ta đi đâu không nói với cô?”

Lần đó Tổng Kim Triều đáp ứng đi Mỹ, vừa mới xuống máy bay, người đó như bốc hơi khỏi nhân gian, lại không thể tìm thấy, mấy tháng trôi qua, cùng Tổng Trí Viễn mỗi ngày đều tìm kiếm, nhưng vẫn không có kết quả.

Nếu như nói là cậu chạy trốn, nhưng cậu có thể trốn ở nơi nào, Tổng Kim Triều mấy năm này cùng với thế giới bên ngoài căn bản không có bất kỳ trao đổi nào, mặc dù là Tổng Dẫn Hành, coi như hẳn có năng lực, cũng không

thế ở dưới mí mắt anh cả và của mình mang người rời đi.

Suy đi nghĩ lại, người duy nhất biết tin tức của Tống Kim Triều, chỉ có cô gái trước mặt này, giọng nói Thẩm Mạn lạnh lùng: “Cô đừng giả bộ vô tội với tôi, Tống Kim Triều đối với cô có thái độ gì, tôi rất rõ ràng.”

“Cô tốt nhất nói với tôi, hiện giờ cậu ta đang ở đâu.”

Không ngờ tới người phụ nữ này tuy rằng nhìn xinh đẹp, nhưng trong lòng lại quá xấu xa, Lục Niệm Niệm lại không muốn cùng bà ta tỏ vẻ ôn hòa, giả vờ trấn định nói: “Bác gái, cháu thật sự không biết Tống Kim Triều ở đâu, hiện giờ mỗi ngày cháu đều ở trường học, làm sao có thể cùng cậu ấy có liên lạc.”

Nói xong Lục Niệm Niệm hướng ánh mắt về phía bên ngoài cửa sổ, lo lắng xe đạp của mình còn chưa có khóa, sẽ không bị người ta trộm đi chứ.

Nghe được câu bác gái từ trong miệng cô gái, vẻ mặt Thẩm Mạn căng lại, vẻ mặt cứng nhắc, ngoài cửa xe, vệ sỹ cầm túi sách của Lục Niệm Niệm, sau khi lục lọi, tìm kiếm thì lắc đầu, ra hiệu bên trong không có gì cả.

Thẩm Mạn ngưng mắt nhìn về phía Lục Niệm Niệm, hoài nghi có phải cô gái này giấu điện thoại ở trên người hay không, muốn nói cùng Tống Kim Triều không có liên lạc, có trời mới tin.

Do vậy giọng nói hờ hững lại mang theo uy hiếp: “Đem điện thoại di động của cô đưa cho tôi.”

Lục Niệm Niệm cau mày, bĩu môi: “Cháu không có điện thoại di động.”

Ánh mắt Thẩm Mạn quét qua túi áo phồng lên, chậm rãi nói: “Đem toàn bộ đồ vật trong túi lấy ra, nếu như cô không phối hợp, tôi không ngại đối với cô dùng sức mạnh.”

Người phụ nữ này rõ ràng là bắt cóc người bất hợp pháp!

Trong lòng Lục Niệm Niệm âm thầm than một tiếng, cũng không dám cứng đầu, không thể làm gì khác hơn là phối hợp nghe theo, hai tay cho vào trong túi áo đồng phục, tiếp theo từ trong túi lấy ra một bao giấy, một chùm chìa khóa, một cây kẹo que, một cây xúc xích nướng, một gói điều cay...

Nhìn những đồ vật cô gái không ngừng lấy ra, toàn bộ đều là những thứ đồ chơi lộn xộn, vẻ mặt Thẩm Mạn đen đi, môi đỏ mím chặt thành một đường, tức giận bùng bùng, không nhịn được cất giọng nói: “Điện thoại di động của cô để ở đâu!”

“Còn có phương thức liên lạc của Tổng Kim Triều!”

Lục Niệm Niệm cũng đành chịu, đáng vẻ khóc không ra nước mắt: “Cháu không có điện thoại di động, mà còn thật sự không biết...”

Thẩm Mạn không nhịn được cười lạnh, vẻ mặt lạnh lùng, vừa mới chuẩn bị ra tay, vệ sỹ ngoài xe vẻ mặt lo lắng: “Chị Thẩm, hình như có cảnh sát tới.”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Thẩm Mạn nhanh chóng thay đổi, nháy mắt ra hiệu, người đàn ông ngoài cửa nhanh chóng lôi Lục Niệm ra khỏi xe.

Lục Niệm Niệm còn chưa lấy lại tinh thần, người đã đứng ở đường dành cho người đi bộ, chiếc xe con màu đen nghênh ngang rời đi, chỉ lưu lại một luồng khí thải khó ngửi, bên tai truyền tới tiếng còi báo động của xe cảnh sát, chẳng lẽ có người báo án giúp?

Phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, quay đầu lại, liền nhìn thấy Trần Tương Xán đẩy xe đạp vội vàng chạy tới, trên gương mặt anh tuần đều là mồ hôi hột.

Vẻ mặt căng thẳng nhìn chăm chú, tỉ mỉ đánh giá, liền vội vàng hỏi: “Cậu sao vậy, có phải bị người ta bắt nạt?”

Lục Niệm Niệm sững sờ nâng mắt, đối diện với ánh mắt khẩn thiết của người đàn ông, nhất thời cảm động muốn khóc: “Rau thơm, sao cậu biết tớ bị bắt cóc...”

Nếu không phải cậu đúng lúc nhìn thấy, tên này không chừng đã bị người ta bắt đi rồi!

Trần Tương Xán nhìn chăm chăm cô, thở hốt hển lại hỏi: “Cậu có bị thương không? Có chỗ nào không thoải mái?”

“Nếu là có chuyện, tớ đưa cậu đi bệnh viện.”

Lục Niệm Niệm liền vội vàng lắc đầu, “Rau thơm tớ không có chuyện gì, người vừa rồi hình như là Thẩm Mạn, chính là đại minh tinh.”

Trần Tương Xán cau mày, vẻ mặt đen xì: “Chính là mẹ của Tống Kim Triều? Vì sao muốn bắt cóc cậu?”

Lục Niệm Niệm cũng không hiểu rõ tình huống, liên tưởng đến quan hệ của Tống Kim Triều và Thẩm Mạn, suy đoán Tống Kim Triều rời đi lần này khẳng định có nguyên nhân của cậu.

Cô gái trước mắt nửa ngày không nói lời nào, lại là có liên quan đến Tống Kim Triều, vẻ mặt Trần Tương Xán không được tốt, lại không thể ra mặt giáo huấn, vì vậy rầu rĩ nói: “Không có chuyện gì thì trước tiên về nhà.”

Lục Niệm Niệm không nói gì thêm nữa, chợt nhớ tới, vừa nãy có đánh rơi đồ, liền mở miệng: “Đồ của tớ vẫn ở trên xe...”

Trần Tương Xán giúp cô đem xe đạp dựng lên, nhúu mày, cho rằng là đồ

vật quan trọng: “Làm mất cái gì?”

Lục Niệm Niệm xòe mấy ngón tay đếm: “Một cây kẹo que, một cây xúc xích nướng, một gói điều cay.” May mà chìa khóa lúc đó cầm trong tay.

Trần Tương Xán: “...”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 48: Cho Dù Biển Thành Ma, Cũng Muốn Bay Qua

Trước ngày thi một ngày, Lục Gia từ trên xuống dưới như gặp phải kẻ thù lớn, Lục Hoài Quân lo lắng con gái căng thẳng, cố ý dành ra ba ngày nghỉ, trở về Lục gia.

Ngoại trừ thi đại học, Lục Niệm Niệm vẫn đang lên kế hoạch đến Thụy Sĩ nghỉ hè, việc này không thể để bố cô biết, bằng không khẳng định bị nhờ.

Cùng lúc đó, Cố Miếu nhờ Niệm Niệm thăm dò giúp ý tứ của Trần Tương Xán, hỏi xem cậu muốn thi vào trường đại học nào, hai người thành tích không khác biệt lắm, đến lúc đó cô cũng có thể đăng ký vào cùng một trường đại học với cậu.

Lục Niệm Niệm lập tức bưng bưng khí thế chạy tới hỏi, Trần Tương Xán biết được là cô hỏi giúp Cố Miếu, nhất thời đen mặt đuổi cô ra ngoài.

Ngày ấy kết thúc kỳ thi đại học, Lục Niệm Niệm mơ màng ngủ cả một buổi trưa, đợi đến lúc bò lên được, cầm điện thoại lên mới nhìn thấy, Wechat có một tin nhắn mới, đến từ Kim Triêu: đã nghỉ hè.

Ngắn gọn ba chữ, đầu óc Lục Niệm Niệm trong nháy mắt tỉnh táo lại, Kim Triêu có phải là đang nhắc nhở cô, chuyện đi Thụy Sĩ có thể lên lịch trình!

Sau khi nghĩ rõ ràng, Lục Niệm Niệm liền vội vã bò từ trên giường dậy, gửi tin nhắn cho Cố Miếu, nói cho cô chuyện mình dự định đi Thụy Sĩ, lại

gọi điện cho bố cô là Lục Hoài Quân, nói mình muốn cùng bạn đi du lịch, không dám nói là muốn đi Thụy Sĩ.

Lục Hoài Quân lúc đầu không đồng ý, cảm thấy con gái ra ngoài không an toàn, sau đó không biết làm sao lại nghĩ thông, cho Lục Niệm Niệm một khoản phí, để cô đi chơi vui vẻ, tiền không đủ có thể tìm ông.

Ngày đi Thụy Sĩ, Cố Miếu cố ý tiễn cô tới sân bay, trên đường đi còn không quên cảm khái tình yêu kiên trì của hai người Lục Niệm Niệm và Tống Kim Triều nơi đất khách quê người.

Trong thời gian chờ, Cố Miếu lôi kéo Lục Niệm Niệm nhỏ giọng nói chuyện, “Cậu vì Tống Kim Triều mà bay ra nước ngoài, cậu ấy nhìn thấy cậu nói không chừng cảm động đến chảy nước mắt.”

Chảy nước mắt? Lục Niệm Niệm sửng sốt, trong đầu hiện ra bộ dạng Tống Kim Triều đau khổ khóc, lệ chảy ròng ròng, lập tức đầu đầy hắc tuyến, trừ phi mặt trời mọc ở phía đông.

Cố Miếu không chút dấu vết đánh giá Lục Niệm Niệm, đôi mắt sáng ngời bỗng nhiên hiện lên ý cười bồn chồn, cô vẻ mặt thần bí tiến tới gần tai Lục Niệm Niệm, nhỏ giọng nói: “Cậu qua tìm cậu ta, dự định ở đâu?”

Lục Niệm Niệm cau mày, không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên ở khách sạn.” Nếu như nhà Tống Kim Triều có phòng khách, cô ngủ phòng khách cũng được.

Lời cô gái vừa nói ra, Cố Miếu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô, lúc này rồi, Niệm Niệm sao lại không thông suốt như vậy, do vậy cô liền nói thẳng: “Cậu từ xa xôi bay tới, lẽ nào không nghĩ tới cùng cậu ta phát triển?”

Cố Miếu bộ dạng sâu xa nói xong, Lục Niệm Niệm lại có thể hiểu ý tứ của cô, nháy mắt mặt đỏ lên.

Cô cùng Tống Kim Triều không phải là không có phát triển, chỉ có điều tiếp xúc thân mật gần nhất là lần nghỉ đông đó, hai người ngủ chung trên một chiếc giường, đáng tiếc cái gì cũng không làm.

Nếu nói mượn cơ hội lần này xảy ra chút gì đó, dường như không phải là không thể, nếu như cô quá chủ động, Kim Triều bị dọa thì phải làm như thế nào?

Nhớ tới lần nghỉ đông đó, Kim Triều nhắc để cô chuẩn bị thật tốt, gò má Lục Niệm Niệm nóng lên, trong đầu ào ào vũ bão.

Vẻ mặt cô không ngừng biến hóa, Cố Miếu cười híp mắt nhìn chăm chăm Lục Niệm Niệm, vui mừng sâu sắc vỗ vỗ vai Lục Niệm Niệm, “Không cần sợ hãi, trực tiếp ở trên.”

“Sớm thu cậu ta vào trong túi, miễn bị cô gái khác mượn cơ hội giành chiếm trước, hiểu không?” Cố Miếu nói rành mạch, Lục Niệm Niệm đắm chiêu gạt đầu, dường như đã suy nghĩ nên làm như thế nào.

Trước khi lên máy bay, Lục Niệm Niệm đem lịch trình chuyến bay gửi cho Tống Kim Triều, rất lâu không thấy cậu trả lời, không thể làm gì khác hơn là tắt máy.

Mùa thu ở Thụy Sĩ cũng là mùa hạ, bởi vì chỉ có thể ở không tới hai tuần, cô cũng không mang theo nhiều quần áo, cơ bản toàn là váy với áo ngắn tay.

Lục Niệm Niệm thắt chặt dây an toàn, liếc nhìn bốn phía, hành khách trên máy bay đa số đều đang nghỉ ngơi, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, mưa rơi tí tách đang vỗ vào trên cửa sổ mạn tàu, ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, máy bay tiến vào từng tầng mây đen nghìn nghịt, ánh sáng xung quanh cũng u ám mấy phần.

Mặc dù là lần đầu tiên ngồi máy bay, nhưng cô vẫn có chút hoảng sợ, Lục

Niệm Niệm theo bản năng nắm chặt dây an toàn, đột nhiên nghĩ tới những tin tức về tai nạn máy bay trước đây từng thấy, còn có máy bay với xác đều không tìm thấy, đang nghĩ ngợi lung tung, toàn bộ máy bay đột nhiên lắc lư dữ dội.

Cảm nhận được sự rung động của ghế ngồi, Lục Niệm Niệm căng thẳng dựa lưng vào ghế, trong lòng càng cảm thấy bất an, ánh mắt hướng về phía hành khách xung quanh, vẻ mặt bọn họ dường như cũng giống mình, cũng đang căng thẳng.

Ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng to, Lục Niệm Niệm căng thẳng nhìn chăm chăm mưa rơi nện trên tấm kính, chậm rãi phát hiện, máy bay đang hạ xuống, tiếp đó lại là một trận xóc nảy mãnh liệt.

Sau hai lần lắc lư nghiêm trọng, trong cabin bắt đầu truyền tới tiếng động, có hành khách nhận ra bất thường liền hỏi dồn dập nhân viên phi hành đoàn, chưa đợi đám người phản ứng, tiếp viên trưởng vẻ mặt vội vã đi tới, giọng nói vẫn như cũ dịu dàng căn dặn mọi người bình tĩnh thắt dây an toàn, cũng thông báo với mọi người chỉ là gặp dòng khí quyển chảy xiết, máy bay mới trở nên lắc lư như vậy.

Lời tiếp viên trưởng vừa dứt, lại một trận rơi xuống, cảm giác rõ ràng, mọi người trong cabin dồn dập thay đổi sắc mặt, ý thức được tình hình trước mắt, Lục Niệm Niệm cũng bắt đầu trở nên căng thẳng, lần đầu tiên đi máy bay lại để cô gặp phải tình huống như vậy, nếu như thật sự xảy ra vấn đề gì thì phải làm thế nào.

Tiếp viên trưởng sắc mặt trắng bệch, đoán chừng cũng bị dọa không hề nhẹ, nhưng vẫn như cũ thái độ ôn hòa an ủi mọi người, máy bay chỉ là tiến vào khu vực mưa lớn, máy bay hạ thấp cũng là hiện tượng bình thường.

Tim Lục Niệm Niệm như mắc kẹt trong cổ họng, trong âm thanh huyền

náo khắp nơi, nắm lấy túi của mình lật qua lật lại, đã không có giấy cũng không có bút, lần này cũng không thể viết di thư được.

Ý nghĩ xấu trong đầu không ngừng nhen nhóm, không giống với tâm trạng kích động của những hành khách xung quanh, Lục Niệm Niệm lặng lẽ rút lại ở trong góc, đem kết quả xấu nhất toàn bộ tưởng tượng một lần, bao gồm cả máy bay sau khi rơi vỡ tan, mình rơi trở nên nát bét, Tống Kim Triều có thể nhận ra cô hay không.

Máy bay không ngừng lắc lư gần nửa giờ, dài đằng đằng lại dày vò ba mươi phút, Lục Niệm Niệm lần đầu tiên đi máy bay lại trải qua cảm giác ngồi xe qua núi, không khí xung quanh kìm nén, âm u, mà ở trong thời khắc vô cùng tuyệt vọng, người cô muốn gặp nhất không phải người nhà, mà là Tống Kim Triều.

Nếu như cô thật sự xảy ra chuyện, cậu sẽ đau khổ chứ? Hoặc là lại thật sự tìm một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh làm bạn gái, nghĩ tới đây, Lục Niệm Niệm nhú mày lại càng trở nên trầm mặc, cô cho dù có biến thành ma, cũng phải bay tới Thụy Sĩ!

Nhà lớn Tần gia, ông Tần tâm trạng không tồi nhìn hai người trước mặt, Thịnh thoảng cùng Chúc Lan Huyền nói về chuyện học hành của cô, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Tống Kim Triều ở một bên mặt không tỏ vẻ gì dùng cơm, dư quang cũng không một lần nhìn về hướng phía cô gái bên cạnh, chạm phải ánh mắt ông Tần đưa tới, Tống Kim Triều thịnh thoảng đáp ứng một tiếng, câu nói phát ra từ trong miệng, cứng như sắt.

Xét thấy lần trước Tống Kim Triều làm mình mất mặt khi để tài xế đưa về nhà, Chúc Lan Huyền tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng ấn tượng của ông Tần đối với cô không tồi, ngày hôm nay còn đặc biệt mời cô tới ăn cơm.

Ý tứ của ông ngoại lại quá rõ ràng, Tống Kim Triều trầm mặt không nói một lời, cả người tỏa ra hơi thở sinh vật sống chớ tới gần, Chúc Lan Huyền tận lực xem nhẹ bộ dáng thờ ơ của cậu, thỉnh thoảng về mặt ngưỡng ngừng gấp rau cho cậu.

Nhìn đôi đũa của cô gái rời đi, Tống Kim Triều không thể khống chế được cau mày, đôi mắt đen tỏa ra tia ớn lạnh, ngay sau đó cậu buông đũa xuống, lại chưa hề chạm vào.

Chú ý tới động tác của cậu, mí mắt của ông Tần nhẹ đưa lên, đối với thái độ thờ ơ của Tống Kim Triều coi như không thấy, về mặt như cũ ôn hòa nói: “Cháu đã ăn no rồi, vậy thì mang nha đầu Chúc gia đi dạo một chút.”

Nghe thấy lời này, trên mặt Chúc Lan Huyền hiện lên ý cười, nghĩ đến lúc trước lạnh nhạt, ánh mắt của cô có chút không chắc chắn nhìn người đàn ông bên cạnh.

Ánh mắt Tống Kim Triều không vui đối diện với ánh mắt của ông Tần, về mặt lạnh lùng, sau đó trực tiếp đứng dậy, Chúc Lan Huyền bên cạnh vội vàng đuổi theo.

Hai người rời khỏi tầm mắt của ông Tần, bầu không khí giữa hai người lần nữa lại rơi vào trầm mặc, lúng túng, Chúc Lan Huyền mấy lần muốn nói chuyện, nhưng từ đầu đến cuối người đàn ông trước mặt chỉ lưu lại cho cô một bóng lưng hờ hững.

Tống Kim Triều bước đi, đi về phía cửa chính, Chúc Lan Huyền khó hiểu cau mày, cậu là muốn đi đâu? Còn nói muốn mang cô ra ngoài, nói cho cùng lời của ông Tần, cậu cũng không nghe.

Nghĩ một lúc, chạy bước nhỏ đuổi theo, cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên thoải mái, cô hỏi: “Cậu không phải lại muốn đi WC chứ?”

Trong giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt, nghe ra dường như cô một chút cũng không để bụng lần trước cậu thất hẹn.

Đôi đồng tử hẹp dài của người đàn ông hướng về phía cô ta, ánh mắt lạnh như băng, không lẫn lộn bất kỳ tình cảm gì, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh nhạt mà xa cách của cậu, “Tôi đi đón bạn gái, Chúc tiểu thư cũng muốn đi theo?”

Giọng nói lạnh lùng bay thẳng vào tai cô, nụ cười trên mặt Chúc Lan Huyền nhất thời không giữ được nữa, sắc mặt trắng bệch, “... Tại sao lại nói với tớ điều này.”

Tay cô nắm chặt góc áo, tình huống như vậy để cho cô cảm thấy lúng túng lại không cam lòng.

Đang đợi Phương Ngọc lái xe lại đây, Tống Kim Triều mặt không biểu cảm thu hồi ánh mắt, câu nói chứa đầy lạnh lẽo như một khối băng, “Tôi còn tưởng rằng Chúc tiểu thư có thể tự mình hiểu lấy.”

Bây giờ nhìn lại, cậu nghĩ sai rồi.

Nghe thấy lời này, Chúc Lan Huyền mặt lúc xanh lúc trắng, tay nắm chặt góc áo bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Uy nghiêm của ông Tần đặt ở đâu, cô còn tưởng rằng người này cho dù lòng lạnh như đá cũng phải nể mặt ông Tần, không ngờ tới hiện tại chút tình cảm cũng không thêm đếm xỉa đến, còn nói cô không tự mình hiểu?

So với Tống Kim Triều không chút gợi sóng, Chúc Lan Huyền căn môi á khẩu không trả lời được, nghe cậu nói như vậy, cô đúng là rất muốn biết, bạn gái trong miệng người thanh cao, lạnh lùng, kiêu ngạo có phải là thật hay không, hay chỉ là mượn cớ tùy tiện để thoát khỏi cô.

Chúc Lan Huyền thà rằng là người đến sau.

Không lâu sau, một chiếc xe ô tô con màu đen dừng ở trước mặt hai người, Tống Kim Triều không chút do dự bước về phía trước, tiếp theo “ầm” một tiếng cửa xe đóng lại.

Chúc Lan Huyền nhìn chiếc xe trước mặt gạt bụi mà đi, vẻ mặt trở nên khó coi.

Trên xe, Tống Kim Triều mở ra khung chat với Lục Niệm Niệm, nhìn thấy thông tin chuyển bay gửi tới, khoảng cách cô đến Thụy Sĩ còn hai tiếng đồng hồ nữa, cậu đã không thể chờ được nữa muốn gặp cô.

Sau khi tới sân bay, Phương Ngọc dừng xe vẻ mặt vội vã chạy tới, “Thiếu gia, tình huống không tốt lắm.”

Tống Kim Triều cau mày, mặt trở nên lạnh lùng: “Chuyện gì?”

Phương Ngọc lúc này mới chú ý tới tin tức về chuyến bay, vừa nãy mới biết được, chuyến bay cô Lục ngồi xảy ra sự cố ngoài ý muốn, trong hành trình bay gặp mưa lớn, hiện tại đã mất liên lạc nửa tiếng đồng hồ.

Nghe trợ lý nói rõ ràng tình huống xong, đặc biệt là chữ “mất liên lạc”, trong đầu Tống Kim Triều nổ tung thành tiếng, hai chân mềm nhũn ngã ngồi ở trên ghế.

Nhìn thấy tâm trạng Tống Kim Triều đột nhiên biến đổi, Phương Ngọc sợ hãi thay đổi sắc mặt, vội vàng tiến lên đỡ cậu: “Thiếu gia, cậu không sao chứ?”

Trong đầu nháy mắt là một khoảng trống không, máu toàn thân giống như ngừng chảy, ngực giống như bị tảng đá to nghiền qua.

Hơi thở Tống Kim Triều nặng nề, ngay cả hít thở cũng trở nên kịch liệt, dữ dội, bên tai nghe thấy tiếng tim đập của mình trở nên rõ ràng.

Từng tiếng, từng tiếng, như sấm rền.

“Thiếu gia, cậu vẫn ổn chứ?” Phương Ngọc suốt ruột tiến lên, cuống quýt lay lay cậu.

Tống Kim Triều che đậy nỗi đau âm ỉ trong lòng, gắng gượng đứng dậy, cảm căng thẳng mím chặt thành một đường, nghe ra được giọng nói của cậu nhẹ nhàng mà run rẩy, “Tình huống hiện tại như thế nào.”

Trong lòng Phương Ngọc cũng khẩn trương theo, sau khi cân nhắc mở miệng: “Mất liên lạc đã hơn nửa tiếng, cấp trên đã bắt đầu tìm kiếm.”

Nghe thấy lời này, con người đen kịt của Tống Kim Triều đột nhiên co lại, phủ lên một tầng tối tăm, cậu cũng không nói gì, ngã ngồi trở về trên ghế dài, thời gian dường như dừng lại ở một giây này, tiếp theo là sự chờ đợi dài đằng đẳng trong dày vò.

Trong tâm trí đều là khuôn mặt Niệm Niệm với nụ cười trong trẻo, nhưng đúng vào giờ khắc này, cô mất tích, ở trên đường tới gặp cậu, sống chết chưa rõ.

Trong cổ họng truyền đến cảm giác đau nhói, giống như có vô số cây kim, cửa vào trong máu thịt của cậu, sắc mặt Tống Kim Triều trắng bệch che lồng ngực, lông mày đen như mực khóa chặt, càng nghĩ tới cô một giây, trái tim như bị người cắt một đao, cậu tưởng rằng điều mình không sợ nhất chính là sinh ly tử biệt, nhưng cậu không có cách nào tiếp nhận được, Niệm Niệm từ trong thế giới của cậu biến mất.

Loại cảm giác này giống như, vết thương rất lâu trên đôi cánh cậu chưa khép lại, giờ khắc này bị người dứt khoát bẻ gãy, máu me đầm đìa, đau đến cậu thở không nổi.

Không biết qua bao lâu, điện thoại của Phương Ngọc vang lên, nghe được

đối phương tuyền đạt tin tức thứ nhất, thần sắc đông cứng của cậu đột nhiên trở nên vui vẻ, sau đó báo cho Tổng Kim Triêu: “Thiếu gia, máy bay tìm thấy rồi, lúc này buộc phải hạ cánh ở nước Z.”

“Chỉ là con số thương vong còn chưa rõ...”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 49: Lời Cậu Nói Tớ Nhớ, Đừng Có Quyết Nợ

Nghe Phương Ngọc cẩn thận từng li từng tí báo cáo, tim Tống Kim Triều lại co rút mãnh liệt, mà câu “con số thương vong chưa rõ” đối với cậu mà nói chính là một đòn đả kích nghiêm trọng, cậu thậm chí không dám nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên là cảnh tượng Niệm Niệm máu me đầm đìa.

“Thu xếp lịch trình, tôi muốn đi nước Z.”

“Bây giờ đi.”

Tống Kim Triều miễn cưỡng lên tinh thần, giọng nói trầm thấp, khàn đặc, nói xong câu đó đã tiêu hao toàn bộ tâm sức của cậu, giờ khắc này khắp người đều đau, trong lòng có tảng đá đè khiến cậu thở không nổi.

Phương Ngọc nghe thấy lời này lập tức đi thu xếp.

Lúc này Lục Niệm Niệm bị bố trí ở nơi nào đó trong phòng chờ của nước Z, bởi vì nơi này nhiệt độ giảm đột ngột, chỉ mặc một chiếc váy liền thân mỏng manh, trong vali không có áo khoác, có người tốt bụng đưa tới một chiếc áo thể thao, giờ đây bản thân mới ấm áp hơn chút.

Vừa mới ở trên máy bay lắc lư nửa tiếng đồng hồ, trong lòng Lục Niệm vẫn cực kỳ sợ hãi, cũng may không phát sinh tình huống nguy hiểm, mọi người an toàn chạm đất, nhưng máy bay lại không biết hạ xuống ở nơi nào đó, nhìn xung quanh toàn bộ là các biển báo bằng tiếng anh, mới cảm thấy

chút từ đơn tiếng anh trung học toàn bộ không đủ dùng.

Vì cho rằng đã đến Thụy Sĩ, cho nên lấy điện thoại di động chuẩn bị gọi điện cho Kim Triều, đáng tiếc điện thoại ở thời khắc mấu chốt liên tắt máy, chỉ có thể hỏi hành khách đồng hành xung quanh, sau đó mới biết, nước Z cách Thụy Sĩ còn lộ trình hơn hai tiếng đồng hồ.

Hỏi rõ ràng tình huống, Lục Niệm Niệm từ trong túi lấy ra sạc pin dự phòng, lại không tìm thấy sạc pin ở đâu, chỉ có thể dùng tiếng anh sức sọ hỏi nhân viên công tác.

Lục Niệm Niệm vẻ mặt lo lắng mở miệng: “I need... Sạc pin, Do you know “

Không biết từ đơn sạc pin, nhìn vẻ mặt quái dị của nhân viên công tác, vẻ mặt Lục Niệm Niệm lúng túng chỉ điện thoại trong tay, nhân viên công tác mới hiểu, do vậy đi lấy rồi đưa qua.

Lục Niệm Niệm ngồi ở trong góc, đôi mắt đen kích động nhìn chăm chăm màn hình điện thoại đen thui, chờ đợi một hai giây, không nhìn được nghĩ, Kim Triều có thể sẽ biết tin tức chuyển bay buộc phải hạ cánh, hoặc có thể đang bận những việc khác?

Chờ khi điện thoại được khởi động, trong lòng Lục Niệm Niệm vui vẻ, vội vàng gõ ra một chuỗi số quen thuộc, sau khi tút một tiếng, đối phương nhanh chóng nhận điện thoại.

Trời mới biết, trong nháy mắt nhận được cuộc điện thoại này, tim Tống Kim Triều vẫn luôn chết lặng bắt đầu đập điên cuồng, cậu lấy tốc độ nhanh nhất nhận điện thoại, giọng nói khàn đặc mà trầm thấp, mang theo sự run rẩy, mất không chế: “Niệm Niệm.”

Rốt cuộc nghe thấy giọng nói người trong lòng, Lục Niệm Niệm vừa nãy

gặp phải sợ hãi cùng tủi thân như tìm được miệng thoát nước, ấp úng kêu tên của cậu, hai chữ Kim Triều vừa ra khỏi miệng, nước mắt như sợi trăn châu đứt, ào ào chảy xuống.

Gò má Lục Niệm Niệm hơi ướt, “Kim Triều, tớ còn cho rằng tớ không nhìn thấy cậu nữa...”

Tổng Kim Triều vừa xuống máy bay, cả người gần như chạy như bay đến phòng chờ sân bay nước Z, cậu nắm chặt điện thoại trong tay, nghe thấy giọng nói ở đầu bên kia, con người đen, trong suốt quét một lượt qua đám người xung quanh, cô gái của cậu rất có thể ở trong những người đấy.

Phương Ngọc chạy bước nhỏ đi đằng sau cậu, Lục Niệm Niệm cậu ánh mắt chỉ nhìn một rồi đi luôn, nhưng không nhìn thấy bóng hình cô gái đó.

Tổng Kim Triều thở hổn hển, đầu đau như búa bổ, hàm răng cắn chặt, kìm chế xúc cảm tối tăm, cậu hỏi: “Niệm Niệm, cậu ở đâu.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm khịt khịt mũi, liếc nhìn căn phòng yên tĩnh, liền nói với cậu: “Tớ đang ở phòng sạc điện thoại, có một hàng chữ tiếng anh tớ không biết...”

Tổng Kim trầm mặc quay đầu về hướng phòng chờ trên lầu hai, đầu bên kia điện thoại, Lục Niệm Niệm chạy ra ngoài cửa, nhập hàng chữ đó vào trong điện thoại, dự định thử dùng phần mềm phiên dịch, đầu bên kia truyền tới giọng nói của Tổng Kim Triều, cậu nói: “Cậu đứng ở đó, đừng nhúc nhích.”

Cậu nói rất nhẹ nhàng, không giống với trước đây, lần này lộ rõ dè dặt, giống như sợ cao giọng, người cậu yêu quý nhất sẽ mọc cánh bay mất.

Nghe thấy giọng nói của cậu, Lục Niệm Niệm đầu tiên là sửng sốt, viền mắt chưa sót nhìn chăm chăm điện thoại, đột nhiên dự cảm đến điều gì đó,

ngẩng đầu lên nhìn.

Cùng nói chuyện điện thoại với người đàn ông, đứng ở chỗ cách đó không xa, Tống Kim Triều mặc một bộ vest màu đen, Lục Niệm Niệm nằm mơ cũng không ngờ tới, Kim Triều lại có thể biết chỗ này, mà còn là lần đầu tiên vội vã chạy tới.

Nhìn người trong lòng đứng cách đó không xa, mũi Lục Niệm Niệm chua xót, tất cả tâm tình đều trút xuống, nước mắt như hạt trân châu từng giọt từng giọt chảy xuống.

Tống Kim Triều có chút thất lễ chạy qua, nhìn thấy rõ vệt nước mắt trên mặt, đôi mắt linh động mà tủi thân, tảng đá trong lòng rốt cuộc rơi xuống, chỗ trống từng chút từng chút được lấp đầy, không lưu lại một khe hở.

Cánh tay dài của Tống Kim Triều duỗi ra, đem người ôm thật chặt vào trong lồng ngực, loại cảm giác mất đi mà tìm lại được để cho cậu có khoảnh khắc hoảng thần, đến tận khi chân chính ôm người, cậu mới cảm thấy tất cả những thứ trước mắt đều là thật.

Lực đạo của người đàn ông rất lớn, dường như muốn đem cô tiến vào trong thân thể, viền mắt Lục Niệm Niệm phủ một tầng hơi nước mỏng, thừa dịp nước mắt còn chưa rơi xuống, trán nhẹ nhàng chống đỡ ở ngực Tống Kim Triều.

Chỉ có thời khắc này dán vào cậu, Lục Niệm Niệm mới cảm nhận được rõ ràng, thân thể Tống Kim Triều run rẩy, cậu cũng đang hãi sợ.

Ngừng một lúc lâu, cậu trầm giọng mở miệng: “Tớ mang cậu về nhà.”

Về nhà riêng của cậu ở Thụy Sĩ, mà không phải Tần gia, nơi đó không có bất kỳ người ngoài nào, chỉ có hai người bọn họ.

Mùa ở Thụy Sĩ và trong nước giống nhau, mùa hè đều rất nóng nực, trở lại nhà Tống Kim Triêu đã là đêm khuya, là một biệt thự không tính là nhỏ, các hộ gia đình rất ít, xung quanh yên tĩnh, bên ngoài có một vườn hoa nhỏ có chút ẩm áp, đi vào Lục Niệm Niệm mới cảm thấy, bố trí trong phòng cùng tính cách chủ nhân giống nhau, vô cùng lạnh lẽo, tất cả đều là tông màu lạnh, ngay cả bức tường ngăn cũng là màu xám nhạt.

Ở cửa có đặt dép lê nữ, màu hồng, hoàn toàn mới.

Tống Kim Triêu để va ly xuống, hỏi có đói bụng hay không, Lục Niệm Niệm sờ sờ bụng, xác nhận cả một ngày chưa có ăn cơm.

Cô gái chớp mắt nhìn cậu, lông mày nặng nề của Tống Kim Triêu giãn ra mấy phần, khóe môi toát ra ý cười cứng chiều, sau khi buông va ly của Niệm Niệm, cậu mở miệng: “Cậu đi tắm trước đi, tớ đi nấu bữa khuya.”

Lục Niệm Niệm càng kinh ngạc, môi ngấp ngừng: “Kim Triêu, cậu còn biết làm cơm hả?”

Tống Kim Triêu cúi người, đối diện với ánh mắt cô, khuôn mặt anh tuần ý cười chưa giảm, “Cũng không thể để cậu bị đói.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm không nhịn được liếm môi, mới cảm thấy Kim Triêu quả thực là đối thủ của Doraemon, kỹ năng đầy đủ.

Chờ tắm xong đi ra, theo mùi thơm trong không khí bay tới, Lục Niệm Niệm ngửi một hơi, đến thẳng nhà bếp, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng thẳng tắp của người đàn ông đứng trong nhà bếp, cậu tuy rằng không đeo tạp dề, nhưng động tác nhưng rất nhuần nhuyễn.

Tống Kim Triêu bình thường ở Tần gia đều cùng ông Tần ăn cơm, vốn dĩ ông Tần muốn sắp xếp dì giúp việc qua, nhưng bị Tống Kim Triêu từ chối, vừa này làm cơm, thức ăn trong tủ lạnh đều là cậu để Phương Ngọc chiều nay

ra ngoài mua sắm, nếu không Lục Niệm thật sự đói bụng.

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng phía sau, Tống Kim Triêu biết là Lục Niệm Niệm, khoe môi cậu không nhìn được gương lên, nhưng không có xoay người, quả nhiên, giây tiếp theo cơ thể mềm mại, kiều diễm mang theo mùi sữa tắm từ phía sau ôm lấy cậu, cánh tay cô gái tinh tế cuốn lấy eo của cậu, hơi thở ngọt ngào rơi vào trong mũi cậu, cậu cũng theo đó mà khẽ nhúc nhích.

Phía sau truyền tới giọng nói dịu dàng của Lục Niệm Niệm: “Kim Triêu, cậu thực sự quá hiền lành.”

“Ai muốn cưới cậu quả thật là được lời to.”

Tống Kim Triêu: “...”

Không chờ cậu đáp lại, Lục Niệm Niệm liền từ phía sau thò đầu ra, mới nhìn thấy Kim Triêu đang nấu mì, có cải xanh cùng trứng chần.

Tống Kim Triêu nghĩ trong chốc lát, lấy bát sứ để ở một bên, vừa đổ canh, vừa ra vẻ lơ đãng hỏi: “Vậy nếu như cưới cậu thì sao?”

Sợ canh nóng nghiêng đổ lên người, Tống Kim Triêu đem Lục Niệm Niệm kéo về đến phía sau, liền nghe được câu trả lời không chút suy nghĩ: “Vậy chính là cậu được lời to.”

Lúc nói lời này, rõ ràng sức lực Lục Niệm Niệm không đủ, còn chưa học được làm cơm, làm việc nhà bình thường còn được, nếu như sau này cùng Kim Triêu kết hôn, sẽ không trở thành phiền toái chứ?

Nhắc tới kết hôn, Lục Niệm Niệm đột nhiên nhớ lại, ngày ấy lúc Tống Kim Triêu rời đi, dường như đã từng nói qua, chờ tốt nghiệp sẽ kết hôn.

Tống Kim Triều không biết nghĩ gì, cầm hai bát mì đi đến phòng ăn, Lục Niệm Niệm phiền nhiễu đi theo phía sau cậu, tỉ mỉ nhìn chăm chăm bóng lưng cậu, cân nhắc có nên hỏi cậu, cậu nói lời kia rốt cuộc có phải là thật, hay là chọc ghẹo mà nói ra.

Suy cho cùng những ngày sau đó, đều coi là thật.

Lục Niệm Niệm cắn một sợi mì, vội mở miệng: “Rất ngon.”

Tống Kim Triều cười khẽ, lại lấy trứng chần trong bát của mình bỏ vào trong bát của cô, đã ăn ngon thì ăn cho hết.

Lục Niệm Niệm liếm môi, vẫn không nhin được hỏi cậu: “Kim Triều, tớ thi đại học kết thúc rồi.”

Cậu gật đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn sang.

Cậu còn chưa hiểu ý? Lục Niệm Niệm ngừng một lúc lại nói: “Tớ tốt nghiệp rồi.”

Tống Kim Triều mỉm cười, giọng nói dịu dàng dễ nghe: “Tớ biết.”

Lục Niệm Niệm vừa nghe, đôi mắt đen kích động sượt qua một tia sáng: “Vậy cậu nói câu đó là nghiêm túc phải không?”

Tống Kim Triều cười nhạt không nói, nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, tâm trạng vô cùng sung sướng, mấy tiếng ban ngày đối với cậu mà nói bằng một năm, cậu sợ đến nỗi suýt chút nữa suy tim, hiện tại hai người cùng ngồi trên một bàn ăn, nghe Niệm Niệm nói những lời dí dỏm, nhìn đôi môi ngáp ngừng, Tống Kim Triều chỉ muốn thời gian ngừng lúc đúng thời khắc này, trong lòng cậu không nhin được trò cười như vậy.

Thấy cậu rất lâu không trả lời, môi mỏng Lục Niệm Niệm lẩm bẩm,

khuôn mặt thanh tú gục sang bên cạnh, cúi đầu ăn một miếng mì, nuốt xuống, không cam lòng nói: “Lời cậu nói tớ đều nhớ rõ, cậu đừng có quỵt nợ.”

“Lần này đến Thụy Sĩ, tớ so với Đường Tăng đến Tây Thiên thỉnh kinh còn gian nan hơn, dễ đi mà tớ.”

Vừa nghĩ tới trên máy bay hai lần chìm xuống đó, chính là giống xe lên núi, trong lòng Lục Niệm vẫn cực kỳ sợ hãi: Nói xong ừng ực ừng ực uống hết bát canh trong bát, một giọt cũng không thừa, mới thỏa mãn ợ một hơi, không chút nào chú ý tới vẻ mặt biến hóa của Tống Kim Triều.

Người trước mặt đứng dậy, môi mỏng khẽ nhếch, đứng dậy lấy bắt trên bàn cầm đi, khắp người tỏa ra một cảm giác tối tăm, nồng đậm.

Lục Niệm Niệm chậm rì rì đi theo phía sau cậu, thấy động tác rửa bát của cậu, ngón tay tinh tế phủ trên cổ tay cậu, “Để tớ rửa, sau này nếu như kết hôn rồi, tớ làm cũng thuận tay ~ “

Động tác của Tống Kim Triều hơi ngừng lại, chỉ ngừng một giây, tiếp tục rửa bát, thấy cậu không nói lời nào, Lục Niệm Niệm mới hoài nghi, có phải là cậu tức giận rồi.

Mấy giây sau, dường như cậu ẩn nhẫn cảm xúc, chậm chậm mở miệng, “Niệm Niệm, tình huống lần này như vậy.”

“Sau này tớ không để cậu phải một mình đối mặt với tất cả như vậy.” Lời nói của cậu nặng nề, mang theo cả sợ hãi sau kiếp nạn.

Nhìn thấy tâm tình biến hóa của cậu, Lục Niệm Niệm từ phía sau lưng ôm lấy cậu, tai dán vào bờ vai rộng dày, kiên nghị của cậu, nói từng chữ từng cậu nghiêm túc: “Tớ biết.”

Từ khoảnh khắc Tống Kim Triều nhanh chóng chạy đến sân bay nước Z,

có thể kết thúc yêu xa với Tống Kim Triều, vì vậy mới muốn gả cho cậu là như vậy.

Chờ Tống Kim Triều đi tắm rửa, Lục Niệm Niệm chậm rì rì ngồi ở phòng ngủ của cậu, tưởng rằng cậu sẽ sắp xếp cho mình ngủ ở phòng khách, có điều lần này cậu không chủ động nhắc tới để cô ngủ ở phòng khách, mà là hướng về phía Niệm Niệm chỉ vào giường lớn trong phòng ngủ của mình, vẻ mặt anh tuấn dịu dàng: “Chờ tở.”

Nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, Lục Niệm Niệm tìm thấy máy sấy, âm thanh máy sấy bên tai phát ra tiếng ông ông, thổi đến mức gò má khô nóng, không biết là xung quanh nhiệt độ quá cao, hay là trong lòng đang âm ỷ chờ mong điều gì.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 50: Ăn Nhiều Chút, Tồi Qua Tiêu Hao Quá Nhiều

Lợi dụng thời gian rảnh khi Tống Kim Triều đang tắm, Lục Niệm Niệm cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Cố Miếu, mặc dù có chút muộn, tên này rất có khả năng đã đi ngủ, nhưng mình dường như sắp đạt được thành công, Lục Niệm Niệm không thể chờ được nữa muốn nói ra.

Tin nhắn vừa gửi qua, mấy giây sau Cố Miếu đã trả lời: “Chúc ngài mã đáo thành công! Nhanh chóng bổ nhào tới lão đại! Fighting!”

Nhìn thấy câu nói này, Lục Niệm Niệm không nhịn được cười, liếc nhìn về hướng nhà vệ sinh, buông điện thoại di động, cầm máy sấy đi qua, đợi Tống Kim Triều tắm xong đi ra, chắc sẽ cần đến cái này.

Khi người ở trong bước ra, liền nhìn thấy cô gái nào đó mặc áo ngủ mỏng manh đứng đợi ở ngoài cửa, áo ngủ tơ tằm màu hồng không xem là vừa người, nhưng mơ hồ phác họa ra trước ngực lồi lõm lên, còn có đôi chân dài thẳng tắp như ẩn như hiện.

Con người Tống Kim Triều trở nên thâm trầm, trong lòng loại cảm giác bức thiết nào đó lại lần nữa xuất hiện, trên hông của cậu chỉ quấn một chiếc khăn tắm, mái tóc ướt nhẹp còn chưa kịp lau, nước như trân châu óng ánh theo đường viền gò má, chảy xuống cơ bắp đầy đặn của cậu, một đường chảy xuống lưng.

Nghe được tiếng đẩy cửa, Lục Niệm Niệm vừa ngẩng đầu, ánh mắt rơi

vào trong tấm gương trước mặt, không cần xoay người, Tống Kim Triều vừa mới tắm xong, đứng ở sau lưng, thân hình cân đối xuất hiện ở trong gương, làn da trắng nõn, cần có cơ bắp đều có, giống như thiếu niên xinh đẹp bước ra từ trong truyện tranh.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tống Kim Triều bán khỏa thân, rốt cuộc mặt Lục Niệm Niệm đỏ lên, rốt cuộc là vì sắc mê hoặc, mặc dù xấu hổ, vẫn như cũ không quên đem Tống Kim Triều từ trên xuống dưới nhìn đủ một lần.

Tóc Tống Kim Triều vẫn còn nhỏ nước, tóc đen dán vào gò má vô cùng gợi cảm, Lục Niệm Niệm vô ý thức liếm môi, đối diện với ánh mắt người đàn ông ở trong gương, sau đó cậu duỗi tay ra, tiếp nhận máy sấy tóc từ trong tay cô.

“Vì sao lại đợi ở đây.” Người phía sau trầm giọng mở miệng, dường như kìm nén loại cảm xúc nào đó, thuận tiện mở máy sấy lên.

Sau lưng Lục Niệm Niệm gần như dán vào cậu, nghe thấy lời này nuốt ngụm nước bọt, nhỏ giọng lúng túng đáp: “Tớ đến đưa máy sấy cho cậu...”

Lời vừa dứt, Lục Niệm Niệm sợ cậu không tin, lại vội vàng bổ sung một câu: “Để làm khô tóc, nếu không sẽ cảm lạnh.”

“Nhìn xem tớ đối với cậu có tốt không.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều nhẹ cười ra tiếng, sao lại nghe không ra giấu đầu hở đuôi trong đó chứ, tiếng cười của cậu rất nhạt nhanh chóng chìm trong tiếng ông ông của máy sấy tóc, chỉ có đôi mắt đen nhánh, long lanh nhìn thấy cần cổ trắng nõn của cô gái chậm chậm nổi lên một tầng đỏ ửng.

Đầu Lục Niệm Niệm nóng đến hôn mê, âm thanh bên tai đột nhiên dừng lại, vẻ mặt Tống Kim Triều bình tĩnh buông máy sấy tóc, ôm vòng eo người

phía sau mình, chỉ có ôm như vậy, cậu mới phát hiện Lục Niệm Niệm gầy gò, yếu ớt, và vùng bả vai nhẹ nhàng run rẩy.

Cậu cúi người, bờ môi lạnh thỉnh thoảng chạm vào mái tóc trắng nõn, giọng nói trầm thấp: “Sợ sao?”

Nếu như Niệm Niệm từ chối, cậu sẽ lập tức dừng lại.

Cậu không nói còn tốt, vừa nói chuyện, mặt Lục Niệm Niệm nhanh chóng đỏ đến chảy máu, xoay người đem đầu chôn ở trong ngực của cậu, rầu rĩ nói: “Ăn được đắng trong đắng, mới là người cao thượng.”

Câu này vừa nói ra, lông mày hẹp dài của Tống Kim Triêu nhẹ nhàng nhướn lên, nhìn người trong ngực có chút dở khóc dở cười, “Bỏ qua lần này, sau này mới không có cơ hội.”

Cổ chấp như cậu, quyết định không buông tay, sẽ vĩnh viễn khắc trong xương máu, lại không giữ lại.

Môi mềm mại, lạnh lạnh chạm vào nhau, Tống Kim Triêu ngấm ngấm kiềm chế tâm tình, rốt cuộc miệng đề bắt đầu tháo nước, bất chấp tất cả mà hôn, đem Lục Niệm Niệm ép ở trên cửa, sau nụ hôn dài mang tính chiếm hữu và xâm lược, Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, lòng bàn chân như giẫm trên bông đứng không vững.

Nhìn hai má đỏ bừng, thở hổn hển, Tống Kim Triêu liếm môi cười khê, ôm ngang người đi tới phòng ngủ.

Lục Niệm Niệm ngây ngô, theo động tác của cậu tim đập như sấm, dường như hoàn toàn không biết được tiếp theo nên làm gì, hai người rõ ràng đều là người mới, nhưng Tống Kim Triêu rõ ràng thuần thục hơn nhiều, từ dục vọng chiếm giữ hôn môi, đến cuối cùng là ngậm, ngậm cắn những chỗ đặc biệt mẫn cảm, mặt Lục Niệm Niệm như bánh nướng, không nhịn được phát ra

tiếng ươm, mỗi lần cậu chạm vào là mỗi dây thần kinh đều rung động, thoải mái.

Tổng Kim Triều cũng chẳng tốt hơn chỗ nào, vì sợ làm tổn hại đến cô, chỉ có thể kiềm chế độc tác của mình, chậm một chút, nhìn bộ dáng cô cẩn nhẹ đôi môi, vô hình chung lại là sự cảm dỗ chết người.

Nỗi đau xé rách chưa từng xuất hiện, động tác của Tổng Kim Triều rất nhẹ, nhưng mang theo dự vọng hung hăng chiếm giữ, từng chút, từng chút, đánh vỡ ý chí còn sót lại.

Tổng Kim Triều nặng nề thở hỗn hển, khàn giọng kêu tên: “Niệm Niệm...”

Lục Niệm Niệm ôm cổ cậu, đôi mắt e lệ mở ra, đối diện với đôi mắt sâu sắc, cấp bách của cậu, trong lòng một trận run sợ.

Biết cậu nhìn rất cực khổ, liền vụng về đáp lại, môi hồng hôn cậu, nhẹ nhàng đáp xuống cằm cổ trắng nõn, bóng loáng của cậu, nhẹ nhàng từng li từng tí, ánh mắt Tổng Kim Triều tối sầm, đỡ eo nghiêng người về phía trước.

Cuối cùng, thuyền nhỏ chạy nhanh tiến vào cảng, đang dựa vào sóng lớn cuộn cuộn để vào bờ, Lục Niệm Niệm cả người run rẩy, ngón tay thon dài, tinh tế vô thức nắm chặt lấy cánh tay của cậu, cuối cùng đem tất cả ánh sáng của mình ùn ùn kéo đến giao tất cả cho cậu.

Sáng ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm tỉnh lại, vị trí bên cạnh trống không, nghĩ đến tối hôm qua to gan như vậy, Lục Niệm Niệm ngoại trừ chỗ nào đó có chút đau, những nơi khác vẫn còn tốt.

Tổng Kim Triều tuy nói là lần đầu tiên, cũng không biết từ đâu học được những thứ đó, tất cả những hình ảnh tối qua tái hiện lại trong đầu, gò má Lục Niệm Niệm khô nóng nhìn về hướng vai của mình, có một hàng dấu răng

hồng nhàn nhạt, nghĩ đến người đó hà hơi ở bên tai cô nói, Lục Niệm Niệm mới cảm thấy, sợ là bản thân mình chèo lên thuyền giặc.

Sau chuyện tối ngày hôm qua, Kim Triều ôm cô đi tắm qua một lần, ga giường với chăn gối cũng đổi, Lục Niệm Niệm chậm rãi xoay người, bò dậy đi rửa mặt, đi qua phòng khách, không quên liếc về hướng nhà bếp, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia đang ở trong nhà bếp bận rộn, lúc này cậu có đeo tạp dề, Lục Niệm Niệm không nhịn được cười khẽ, trong lòng từng trận ngọt ngào.

Lúc ăn bữa sáng, Tống Kim Triều vô cùng tỉ mỉ đặt hai quả trứng gà vào bát của cô, Lục Niệm Niệm ồn ào muốn uống sữa chua, Tống Kim Triều không đáp ứng, chỉ nói một câu liền để cô gái trước mặt không phát ra âm thanh gì nữa.

Chỉ nghe cậu bình tĩnh mở miệng: “Ăn nhiều một chút, tối hôm qua tiêu hao quá nhiều.”

Mặt Lục Niệm Niệm trong phút chốc đỏ lên: “...”

Cơm nước xong rửa bát, Lục Niệm Niệm chung quy cảm thấy xấu hổ, vẫn là muốn giúp cậu phụ một tay, để Tống Kim Triều có thể nhìn thấy, cô cũng có mặt nào đó hiền lành, tài giỏi.

Tống Kim Triều cầm khăn lau, mặt mày anh tuần ngậm ý cười, “Em nghỉ ngơi đi.”

Lục Niệm Niệm không rõ cho nên lắc đầu: “Em không mệt.”

Con người Tống Kim Triều sâu sắc, ý vị liếc qua, tiếp theo nhàn nhạt mở miệng: “Vậy tối nay tiếp tục?”

Lời vừa nói ra, Lục Niệm Niệm cuối cùng chậm chạp phản ứng lại, Kim

Triêu đây là đang trịnh trọng trêu đùa trò gì vậy!

Nhìn thấy tâm tình biến hóa của cô gái, Tống Kim Triêu mặt không đổi sắc đi rửa bát, Lục Niệm Niệm chạy trốn như bay tới phòng khách.

Thực ra là cậu muốn để cô nghỉ ngơi thật tốt, dù sao tối hôm qua đòi hỏi nhiều lần, sau đó mệt mỏi nằm ỗ ở trong ngực cậu ngủ, Tống Kim Triêu ôm cô đến phòng tắm, tắm rửa, nhìn thấy chỗ đó sưng đỏ, mới cảm thấy động tác của mình có chút nặng, rõ ràng lần thứ nhất, thật không biết kiềm chế.

Sau đó hối hận, hôm nay Tống Kim Triêu dậy rất sớm, làm bữa sáng, đặc biệt để Lục Niệm Niệm bồi bổ cơ thể.

Khi chuông cửa vang lên, Tống Kim Triêu vẫn ở trong bếp rửa bát, Lục Niệm Niệm vội vàng mang dép lê vào, chạy đi mở cửa.

Nhìn thấy ngoài cửa xuất hiện người đàn ông trung niên, Lục Niệm Niệm sững sờ, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi chú tìm ai?”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Niệm Niệm, phản ứng của ông Lâm còn khiếp sợ hơn, ông chớp chớp mắt, nhìn thấy cô gái Trung Quốc này có chút quen thuộc, trong văn kiện của ông Tần có kẹp mấy bức ảnh.

Không chờ lão Lâm mở miệng, Tống Kim Triêu đeo tạp dề từ phía sau Lục Niệm Niệm đi tới, nhìn người tới, sắc mặt cậu dần trầm xuống, theo bản năng đem cô gái trước mặt kéo ra phía sau.

“Ai bảo ông đến.” Tống Kim Triêu lạnh giọng mở miệng.

Lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia đeo tạp dề như vậy, sao lại có bộ dáng giống như ở nhà, lão Lâm ngây người chốc lát, phản ứng lại vội vã trả lời: “Thiếu gia, ông chủ mời cậu tối hôm nay về nhà cũ một chuyến.”

Ông Lâm là trợ lý theo bên mình của Tần Bình Kiên, lần này ông Tần đặc biệt phái ông tới gọi Tống Kim Triêu, nhìn ra được quyết định, là đặc biệt mời cậu về.

Tống Kim Triêu nhú mày, lại nghe người đàn ông trước mặt nói: “Ông chủ căn dặn, nhất định phải mang theo cô Lục tới.”

Nghe thấy lời này, con người Tống Kim Triêu trầm xuống, con người dài nhẹ nhàng nhú lại, môi mím chặt lộ rõ sự tức giận, Lục Niệm Niệm bước từng bước nhỏ tiến về phía trước, duỗi tay ra nắm lấy tay của cậu, mặt mày thanh tú mỉm cười, đáp lại: “Cám ơn chú đã thông báo.”

Quan sát phản ứng của hai người, Lâm Sách mắt không chút dấu vết hướng về phía cô gái trước mặt, cuối cùng nở nụ cười lịch sự, ở dưới ánh mắt âm u, lạnh lùng của Tống Kim Triêu rời đi.

Cửa đóng lại, lông mày Tống Kim Triêu giãn ra mấy phần, nhìn về hướng Lục Niệm Niệm giải thích: “Ông ấy là người bên cạnh ông ngoại anh, chúng ta không cần nhất thiết phải qua đây.”

Niệm Niệm là người cậu thích, không cần ông ngoại phải đồng ý, dựa theo thái độ của ông Tần, Tống Kim Triêu lo lắng Niệm Niệm tới sẽ chịu oan ức, người cậu yêu quý nhất làm sao có thể để người khác bắt nạt.

Lục Niệm Niệm ngược lại không cảm thấy gì, nắm tay Tống Kim Triêu nhẹ nhàng lắc qua lắc lại, “Em cái gì cũng không sợ, tuyệt đối đừng khinh thường em.”

Sau này kết hôn, ông ngoại cậu bất luận khi nào đều phải gặp, lại không thể trốn đi đâu.

Tâm trạng buồn bực của Tống Kim Triêu giảm đi mấy phần, dịu dàng nói: “Không sợ bị bắt nạt?”

Lục Niệm Niệm lắc đầu, con người đen, lấp lánh hiện lên tia sáng rực rỡ, “Anh khẳng định sẽ giúp em bắt nạt lại, có đúng hay không?”

Người khác không rõ, nhưng Tống Kim Triều như thế nào, cô hiểu rõ nhất.

Con người thâm trầm trong giây lát, Tống Kim Triều cười khẽ gật đầu, từ trước đến giờ ông Tần không chi phối được quyết định của cậu, đã muốn cưới Niệm Niệm, xuất phát từ lòng kính già yêu trẻ, cậu còn muốn mang cô dâu tương lai qua cửa để gặp ông Tần.

Phương Ngọc lái xe đưa hai người đến nhà lớn Tần gia, Lục Niệm Niệm tuy rằng không sợ bị bắt nạt, nhưng căng thẳng vẫn có, lần đầu tới cửa, có cần phải mang theo lễ vật tới? Nếu như ông Tần giống trong tiểu thuyết viết, cản trở Tống Kim Triều ở cùng một chỗ với cô, có cần phải phản kháng lại?

Nghĩ đi nghĩ lại, Lục Niệm Niệm sợ sẽ xảy ra mâu thuẫn, cân nhắc có cần mang đến cho ông Tần một ít thuốc trợ tim.

Nói hết với Tống Kim Triều ý nghĩ của mình, người này không phúc hậu nở nụ cười, mắt thấy lập tức đến chỗ cần đến, Lục Niệm Niệm có chút luống cuống, không nhận ra thúc giục Tống Kim Triều: “Hay là mua một ít, phòng ngừa bất trắc.”

Nhìn cô căng thẳng như vậy, Tống Kim Triều chụp lấy bàn tay khua loạn của cô, nắm ở trong lòng bàn tay an ủi: “Yên tâm, ông Tần sức chiến đấu tốt vô cùng, tất cả đều đã có anh.”

Bị cậu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay, Lục Niệm Niệm cuối cùng không lại nói những lời kỳ lạ nữa, ngoan ngoãn bị cậu nắm lấy, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh bộ dạng ông Tần hung tàn độc ác.

Cuối cùng đã đến Tần gia, ông Lâm đã sớm chờ ngoài cửa, nhìn thấy hai

người xuất hiện, ông âm thầm thở phào một hơi, dựa vào tính cách của thiếu gia, Lâm Sách cho rằng cậu căn bản sẽ không đến.

Tổng Kim Triều mang Lục Niệm Niệm trực tiếp hướng về phía nhà ăn, không chỉ nhìn thấy ông ngoại, còn có một bóng hình quen thuộc, Chúc Lan Huyền cũng ở đây.

Trong lòng biết đây là ông Tần cố ý an bài, lòng mày Tổng Kim Triều cau lại, cũng chỉ trong một giây, cậu liếc về hướng Lục Niệm Niệm, theo bản năng mím chặt môi, có lẽ đang căng thẳng, cậu liền nhẹ nhàng miết miết tay cô, chú ý tới động tác mờ ám của cậu, Lục Niệm Niệm nâng mắt, chạm phải ánh mắt dịu dàng, sạch sẽ của Tổng Kim Triều, lo lắng trong lòng trong nháy mắt trở nên bình tĩnh.

Từ lúc hai người tiến vào cửa, Tần Bình Kiên tuy rằng sắc mặt không đổi, tùy ý để cô gái kia bước tới gần, ánh mắt ông không biết đã đem cô gái nhỏ này đánh giá bao nhiêu lần.

Người giúp việc phía sau thay Tổng Kim Triều kéo ghế ngồi, Tổng Kim Triều cười âu phục bên ngoài đưa qua, kéo vị trí bên cạnh để Lục Niệm Niệm ngồi xuống.

“Ông còn cho rằng cháu sẽ không đến, tại sao lại nghĩ thông suốt?” Ông Tần khẽ nâng mắt, ánh mắt không chút dấu vết từ người Lục Niệm Niệm chuyển sang Tổng Kim Triều, vẻ mặt vừa uy nghiêm lại lạnh lùng, thâm trầm.

Ông Tần vừa lên tiếng, Chúc Lan Huyền lập tức theo giọng nói nhìn hướng người tới, nhìn thấy hai người ngồi vào chỗ ngồi, ánh mắt từ vui sướng chuyển thành khiếp sợ, ánh mắt sững sờ cố định ở trên người cô gái bên cạnh Tổng Kim Triều mấy giây.

Nhìn bộ dáng người trước mắt vẫn còn rất non nớt, gương mặt sạch sẽ, trắng nõn không có trang điểm, khả năng do là tuổi còn nhỏ, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, bộ dáng không hiểu việc đời, thấy thế, Chúc Lan Huyền khoe môi khẽ nhếch, không để ý lắm nở nụ cười, không ngờ tới Tống Kim Triều lại thích bộ dáng này.

Luôn cho rằng bạn gái nào đó trong miệng Tống Kim Triều, chỉ là cái cớ, không ngờ tới người này không chỉ thực sự tồn tại, mà Tống Kim Triều còn mang tới đây.

Không thèm để ý đến ánh mắt vẫn luôn dò xét của Chúc Lan Huyền, Tống Kim Triều lấy một cốc nước sinh tố hoa quả đặt ở trước mặt Lục Niệm Niệm, nhắc nhở: “Gọi ông ngoại.”

Nghe được câu nói đó, tầm mắt Lục Niệm Niệm hướng về phía ông già ngồi ở vị trí trung tâm, đối diện với vẻ mặt uy nghi của ông, ngoan ngoãn gọi một tiếng “Chào ông ngoại”.

Tống Kim Triều nghe xong rất hài lòng, nhếch môi cười nhẹ, giống như khen thưởng đem món sườn sào chua ngọt Niệm Niệm thích nhất đặt ở trong bát.

Nghe thấy nha đầu này gọi hẳn là ông ngoại, Tần Bình Kiên mặt không tỏ vẻ gì, không mặn không nhạt đáp một tiếng, coi như là để lại mặt mũi cho Tống Kim Triều.

Chúc Lan Huyền nhìn ông Tần, khuôn mặt bình tĩnh dùng cơm, thỉnh thoảng nhìn đến hình ảnh Tống Kim Triều thay cô gái kia gấp thức ăn, liền cảm thấy đôi mắt như bị đâm một cái.

Trầm mặc một lúc, Tần Bình Kiên giống như lơ đãng mở miệng: “Cô gái nhỏ, tên gọi là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm liền vội vã ngồi nghiêm chỉnh, lưng thẳng tắp giống như học sinh tiểu học đợi phát biểu, biểu hiện nghiêm túc trả lời: “Cháu tên Lục Niệm Niệm, năm nay 18 tuổi.”

Nghe Lục Niệm Niệm trình trọng trả lời, trên mặt Tống Kim Triều tuy rằng không tỏ vẻ gì, nhưng trên mặt từ đầu đến cuối lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Lông mày ông Tần nhếch lên, giọng nói hờ hững: “Sao ông lại có cảm giác cháu chưa trưởng thành?”

Tần Bình Kiên trước đó đã để Lâm Sách điều tra qua, cô gái này còn chưa trưởng thành, không chỉ tuổi còn nhỏ, dáng dấp cũng nhỏ, ông nhìn thế nào cũng thấy cô nương Chúc gia với Kim Triều càng xứng đôi, ít nhất bằng tuổi nhau, ông không hy vọng Kim Triều buông một phần tinh lực trên người tiểu nha đầu chưa trưởng thành này.

Nghĩ trong chốc lát, ánh mắt ông Tần nhàn nhạt, không quên dặn dò Chúc Lan Huyền bên cạnh ăn nhiều một chút.

Chúc Lan Huyền mỉm cười gật đầu, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía cô gái đối diện.

Mặt Lục Niệm Niệm nháy mắt đỏ bừng, sau khi suy nghĩ cẩn thận nghiêm túc sửa lại, khuôn mặt nhỏ mang theo ý cười: “Cháu tuổi mụ là 18, qua sinh nhật nhanh chóng sẽ trưởng thành.”

“Rất nhanh.”

Vừa dứt lời, Tống Kim Triều cười khẽ gật đầu, đem tôm đã lột sạch bỏ vào trong bát.

Nhìn cháu ngoại giúp cô gái đó gấp thức ăn, ông Tần khẽ cau mày, môi mím chặt tỏ vẻ không thích.

Đem so sánh, thái độ của Tống Kim Triều đối với Chúc Lan Huyền quá lạnh lùng, từ đầu đến cuối đều không nể mặt ông Tần, Tần Bình Kiên nhẫn nhin, mở miệng: “Sau bữa tối, cháu đưa nha đầu Chúc gia về, an toàn về nhà ông mới yên tâm.”

Nghe xong lời của ông Tần, Lục Niệm Niệm cuối cùng đã nhận ra điểm mấu chốt, cô gái ngồi đối diện dường như vẫn luôn không có nói chuyện, lúc này chỉ lo ăn, lúc này mới nhận ra, người này có khả năng là người thân của Tống Kim Triều.

Chúc Lan Huyền nghe thấy lời này ngẩng đầu, không đợi Tống Kim Triều mở miệng, hiểu ý uyển chuyển từ chối: “Không cần phiền phức như vậy, Kim Triều cậu ấy có thể có chuyện cần làm.”

Ông Tần không để ý lắm cười: “Nó thì bận gì, đưa cháu về nó khẳng định có thời gian.”

Trên mặt Chúc Lan Huyền lộ ra nụ cười ngượng ngùng, hai mắt mỹ lệ hướng về người ngồi đối diện, mặt người đàn ông lạnh lùng, cả người tỏa ra khí thế an tĩnh, bức người, nhưng động tác đưa nước ép trái cây lại vô cùng dịu dàng, không chút dấu vết mang theo tia cứng chiều, đối với mọi việc coi như không thấy.

Tống Kim Triều không lên tiếng, mặt mày khẽ động, trầm mặc coi như đáp lại.

Trong khi ông Tần còn nói những chuyện khác, Tống Kim Triều thỉnh thoảng trả lời một hai câu, không hứng thú lắm, nhưng mắt luôn hướng về trong bát của Lục Niệm Niệm, sợ cô mất tự nhiên, ăn không đủ no.

Tần Bình Kiên thỉnh thoảng khơi gợi đề tài, Chúc Lan Huyền cười đáp lại, thỉnh thoảng đem đề tài đẩy về người đàn ông đối diện, toàn bộ quá trình

Tống Kim Triều mặt lạnh không đáp, bởi vì ý tứ rất rõ ràng, nhưng vì người ông ngoại trước mặt, tâm tình đè nén trong lòng chỉ có thể nhẫn nhịn, khắc chế.

Cả bữa ăn, Lục Niệm Niệm vì tránh nói chuyện, vẫn vui đầu ăn đồ ăn, nhưng tai đặc biệt nhanh nhạy, nghe được cuộc nói chuyện của ông Tần với Chúc Lan Huyền, đột nhiên cảm thấy suy đoán của mình có chút sai lầm.

Ăn xong ông Tần trực tiếp đi tới thư phòng, Tống Kim Triều đợi ông ngoại rời đi, cũng chuẩn bị mang Niệm Niệm về chỗ ở.

Lục Niệm Niệm vừa mới nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, trong lòng tuy rằng không thoải mái, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Anh không cần tiễn Chúc tiểu thư về nhà sao?”

Nếu nhất định phải đưa, có thể ở đây đợi cậu quay lại, lúc đó bọn họ cùng nhau trở về cũng không muộn.

Nghe thấy lời này, bước chân Tống Kim Triều dừng lại, liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh thấp hơn mình một nửa, môi mỏng khẽ mở: “Em không ghen?”

Lục Niệm Niệm ngẩng đầu, con người trong suốt ngày càng to hơn: “Chẳng nhẽ anh thật sự cùng Chúc tiểu thư có một chân?”

Không biết vì sao, từ trong miệng cô nghe được những lời này, Tống Kim Triều cười khẽ cúi người, đối diện với ánh mắt cô, không nhịn được trêu đùa: “Nếu là có một chân thì phải làm sao?”

Đây là lời gì vậy!

Lục Niệm Niệm nghe xong tức giận, đột nhiên cảm giác được tình huống nguy cấp, lập tức nghiêm mặt nói: “Nếu như anh thật sự cho em đội nón xanh, em liền, em liền...”

Đang ở Thụy Sĩ xa lạ, không người quen, Lục Niệm Niệm cũng không nghĩ tới sẽ phải làm như thế nào, vừa nghĩ tới Tống Kim Triều thật sự trật đường ray, khóe mắt đột nhiên đỏ lên, môi mím chặt: “Anh thật không có lương tâm, em đã trải qua hàng ngàn khó khăn, xa xôi đến tìm anh, dễ dàng lắm sao...”

Xúc động của Lục Niệm Niệm ào tới, bộ dạng nước mắt, nước mũi tèm lem, Tống Kim Triều tay chân hoảng loạn, vội vàng đem người ôm vào trong ngực, tim trở nên vỡ vụn, “Đừng khóc đừng khóc, anh không nên lừa em, Niệm Niệm...”

Tống Kim Triều luống cuống tay chân thay cô lau nước mắt, Lục Niệm Niệm mắt đỏ hoe từ trong ngực cậu lui ra ngoài, “Vậy lời anh nói tính sao đây?”

Lục Niệm Niệm đột nhiên nghĩ tới chuyện lấy giấy chứng nhận kết hôn, phải nắm chặt thời cơ, nói là phải làm!

Trời mới biết, Tống Kim Triều so với Lục Niệm Niệm còn gấp hơn, nghe được giọng nói mềm mại thúc giục, Tống Kim Triều mặt mày ôn hòa, tim muốn hóa đá.

Cậu đưa tay lên, lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, giọng nói trầm thấp mà kiên định: “Ngày mai đi.”

Nghe thấy lời này, mắt Lục Niệm Niệm sáng ngời, nước mắt cũng lui về, hít hít mũi, liền vội vàng nói: “Anh sẽ không bỏ chạy chứ? Nếu không bây giờ chúng ta đi.”

Tránh cho đêm dài lắm mộng.

Lần này Tống Kim Triều không nhịn được, môi lạnh lạnh cong lên độ cong đẹp đẽ, thân mật vò đầu cô, giọng nói cứng chiều lại bất đắc dĩ: “Anh so

với em còn gấp hơn, sáng sớm mai thì đi.” Bây giờ chỗ đăng ký kết hôn sớm đã đóng cửa rồi.

Chuyện lo lắng trong lòng đã được giải quyết, mặt Lục Niệm Niệm nhanh chóng thay đổi, khuôn mặt nhỏ lọt khỏi mây mù, đôi mắt trong suốt tràn đầy ý cười.

Hai người đang đùa giỡn trong vườn hoa, Lâm Sách không biết đi tới từ lúc nào, nhìn thấy tiểu thiếu gia đang giày vò gương mặt cô gái, ông có chút lúng túng đằng hắng một tiếng.

Lục Niệm Niệm lập tức thu tay về, gò má đỏ hồng trốn ở đằng sau Tống Kim Triều.

Nhìn người tới, giọng nói Tống Kim Triều lại khôi phục như ngày thường, lạnh lùng, trầm thấp: “Chuyện gì?”

Lâm Sách cung kính nói: “Lão gia mời cậu đến thư phòng tìm ông một chuyện.”

Tần Bình Kiên sao lại không hiểu tính khí của Tống Kim Triều, bề ngoài tỏ vẻ đáp ứng sẽ đưa Chúc Lan Huyền về nhà, đó là giữ lại mặt mũi cho ông, nhưng cụ thể làm hay không còn phải nhìn xem bản thân cậu có nguyện ý không, ông bèn phái Lâm Sách tới tìm, quả nhiên Tống Kim Triều đang ở cùng Lục Niệm Niệm.

Tống Kim Triều hơi thay đổi sắc mặt, hôm nay những lời nói ở trên bàn ăn, cậu đều nhớ, Niệm Niệm ngây thơ nghe không hiểu, nhưng cậu lại rõ ràng.

Biết rồi, đợi chút cháu sẽ tới.”

Nói xong, Lâm Sách xoay người rời đi, cũng không biết lần nói chuyện

này cần bao lâu mới kết thúc, Tống Kim Triêu mang Niệm Niệm vào phòng, bố trí cô ở tầng một, thuận tiện dọn dờ dờ giúp việc trong nhà, nếu như Niệm Niệm muốn ăn gì, thì làm cho cô ăn.

Lục Niệm Niệm ngồi ở nhà ăn, vuốt bụng ăn no đến tròn vo, dõi theo cậu lên lầu, bữa tối vừa mới ăn, khẩu vị cũng không có lớn như vậy, Kim Triêu dường như luôn lo lắng cô ăn không đủ no.

Người làm của Tần gia đa số là người trung quốc, dờ giúp việc theo lời dặn của Tống Kim Triêu đang bận rộn trong bếp, cũng mặc kệ Lục Niệm Niệm có đói hay không, trực tiếp mở bếp.

Thư phòng trên tầng hai, Tống Kim Triêu gõ cửa, cửa không khóa, cậu chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, liền nhìn thấy ông ngoại đang ngồi trước bàn lật xem văn kiện.

Nghe được tiếng bước chân, ông Tần nâng mắt nhìn cậu, giọng nói trầm thấp không nghe ra được tâm trạng: “Nhanh như đã về rồi?”

Biết rõ Tống Kim Triêu căn bản không đưa Chúc Lan Huyền về nhà, Tần Bình Kiền làm bộ không biết.

Tống Kim Triêu không biểu lộ tình cảm gì, lông mày tinh tế khẽ động, giọng nói hờ hững: “Cùng cháu không có quan hệ, không cần thiết.”

Nghe thấy lời này, ông Tần khinh thường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt trầm mặc mà sắc bén nhìn Tống Kim Triêu, nhìn rất lâu, lông mày ông cau lại, đôi mắt u ám, tâm trạng không rõ.

Ngừng một lúc, lại mở miệng: “Cháu thật sự thích cô gái kia? Người ta vẫn chưa trưởng thành.”

Tống Kim Triêu nâng mắt nhìn ông ngoại, nghe thấy ông nhấn mạnh ba

chữ chưa trưởng thành, ông ngoại đối với Niệm Niệm dường như hiểu rất rõ ràng.

Vẻ mặt cậu lạnh lùng nhẹ nhàng đáp: “Cuối năm nay, sẽ tròn 18 tuổi.” Không tới năm tháng nữa, chính là sinh nhật mười tám tuổi của Niệm Niệm, ở Thụy Sĩ, đủ tuổi có thể lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

Thấy cháu trai mình suốt ruột như vậy, bữa tối hôm nay lại tỏ thái độ như vậy, biểu hiện của Tần Bình Kiên rất khó nhìn ra, ông lật xem văn kiện trong tay, ông vẫn khó lòng mà chấp nhận.

“Cho nên cháu đã quyết định về nước?”

Thời gian chưa tới một năm, Tổng Kim Triều đem chi nhánh công ty thành lập ở thành phố B, chỗ đó có đế quốc thương mại thuộc về Tổng Trí Viễn, cháu ngoại hẳn đây là đang muốn gây khó dễ.

Ánh mắt rơi vào tệp văn kiện trong tay ông Tần, trong đầu Tổng Kim Triều vô cùng rõ ràng, mặt tỏ vẻ hờ hững.

Ngày tháng sau này từng bước cậu đã tính toán tốt, kết quả xấu nhất cậu cũng đã nghĩ tới, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tay.

Hiểu rõ ý tứ của Tổng Kim Triều, Tần Bình Kiên cũng không muốn giữ cậu lại, nhưng nghĩ đến cậu sắp về nước, vẫn không nhịn được nhắc nhở: “Lúc đi để bác sỹ Chúc theo cháu, có vấn đề gì cũng có thể giúp đỡ cháu.”

Bác sỹ Chúc là bác sỹ riêng của Tần Ương, hiện tại bệnh tình có chuyển biến tốt, Tần Bình Kiên muốn phái ông đi cùng Tổng Kim Triều, dù sao bệnh tình của Tần Ương có 50% yếu tố di truyền, bác sỹ Chúc là người hiểu rõ nhất.

Lúc rời đi, Tổng Kim Triều từ chối đề nghị của ông ngoại, mở cửa ra mới

nhìn thấy, cuối hành lang một cô gái đang đứng cúi đầu, đầu cúi xuống dựa ở trên tường, trong tay cầm một chiếc bát sứ, không biết đang suy nghĩ gì.

Tống Kim Triều lẳng lặng nhìn vài giây, không khỏi mỉm cười, chân dài bước từng bước đi tới.

Dì giúp việc dưới lầu vô cùng nhiệt tình, mặc kệ Lục Niệm Niệm nói rất nhiều lần là bụng đã no rồi, nhưng vẫn bận rộn ở trong bếp rất lâu, nấu món cháo trứng ngọt, Lục Niệm Niệm ngượng ngùng uống một hớp, cảm thấy hương vị không tồi, nghĩ đến lúc này Tống Kim Triều ăn không được bao nhiêu, cậu chỉ lo lột tôm cho cô, Lục Niệm Niệm liền múc một bát đem qua đây cho Tống Kim Triều.

Sau đó Tống Kim Triều từ thư phòng bước ra, nhìn thấy Lục Niệm Niệm đang cầm bát đợi cậu.

Bên tai truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lục Niệm Niệm nhanh chóng ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt đen mà thâm thúy.

“Kim Triều, cuối cùng anh đã ra rồi...” Lục Niệm Niệm nói xong, hạ thấp cái bát trong tay, cháo trứng đã nguội.

Tống Kim Triều không để ý, cầm lấy bát cháo từ trong tay cô, ngửa cổ, hai ba ngụm uống hết, thẳng tới khi nhìn thấy đáy, cậu mới hỏi: “Đợi rất lâu rồi?”

Lục Niệm Niệm nhìn cậu sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng lắc đầu, “Mới vừa lên lầu.”

Tống Kim Triều cong khóe môi, nghe ra được cô đang nói dối, ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng búng một cái trên mũi cô, “Chúng ta về nhà.”

Nắm tay Lục Niệm Niệm xuống dưới lầu, trước khi ra cửa Tống Kim

Triều tiện tay đưa cái bát cho dì giúp việc.

Trên đường về, Lục Niệm Niệm luôn lo lắng, có thể cảm giác được, ông ngoại Kim Triều dường như không thích cô, hơn nữa có vẻ càng thích cô gái gọi là Chúc Lan Huyền, vừa nãy Kim Triều vào thư phòng, có phải ông Tần cường bức, dụ dỗ, khuyên cậu chia tay? Dù sao trên ti vi đều diễn như vậy.

Dọc đường đi đều suy nghĩ lung tung, chờ đến khi về tới biệt thự của Tổng Kim Triều, Lục Niệm Niệm mới cảm thấy, đêm nay Kim Triều nhiệt tình đến đáng sợ.

Ban đêm, Tổng Kim Triều ôm cô hôn sâu, lúc bắt đầu sợ làm tổn thương cô, nhẹ nhàng chống đỡ một lúc còn hỏi có đau không, Lục Niệm Niệm mặt đỏ tới mang tai không nói lời nào, khi nào thì lại yếu đuối như vậy, tên này sợ là đã quên trước đây cô từng luyện Taewondo, chịu được đau!

Được Niệm Niệm ngằm đồng ý, động tác của Tổng Kim Triều cũng không giống với lần thứ nhất là nhẫn nhịn, kiềm chế, nụ hôn nặng nề rơi ở trên bờ vai trắng như tuyết của Lục Niệm Niệm, như muốn lưu lại dấu ấn của riêng mình, biểu lộ rõ ràng vật sở hữu của chính mình.

Lục Niệm Niệm lúc bắt đầu có chút đau, sau đó làm theo động tác của Tổng Kim Triều, liền có cảm giác không giống nhau, dần vật một đêm, Kim Triều dường như dùng cũng không hết khí lực, người này bình thường trầm mặc ít nói, đối với chuyện này đặc biệt kiên trì, lại giống như người trẻ tuổi mới nhập môn hồ đồ, ôm cô hết lần này tới lần khác tìm kiếm, động tác lớn mật lại xấu xa.

Lục Niệm Niệm ban đầu là nghe theo cậu, sau đó thực sự không còn khí lực, Tổng Kim Triều lại ôm cô thay đổi động tác, lấy một tư thế bá đạo hung hăng chiếm giữ, Lục Niệm Niệm mềm nhũn không muốn động, nằm ở trên ngực cậu mê man thiếp đi, hơi thở nhẹ nhàng, yêu kiều như con mèo sữa nhỏ.

Trên làn da trắng như tuyết của cô gái hiện lên một tầng đỏ mờ ám đẹp mắt, hô hấp của Tống Kim Triều ngừng lại, đối với hấp dẫn như vậy, cậu cũng không muốn kiềm chế, đến tận khi bốn cánh xinh xắn, chật hẹp được lấp đầy, liền dợ ở bên trong không muốn ra ngoài, tư thế cứ như vậy, ôm cô ngủ.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 51: Kết Hôn

Ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh lại, nơi nào đó vẫn còn có chút đau nhức, Tống Kim Triêu sớm đã chẳng biết đi đâu.

Khi cô vào nhà tắm, tắm rửa mới phát hiện, từng vết, từng vết màu hồng trên người tối qua lưu lại, đặc biệt vùng cổ là rõ ràng nhất.

Nếu như bị người khác nhìn thấy phải làm sao, Lục Niệm Niệm nhỏ giọng lầm bầm, cái tên này dường như thích nhất hôn ở cổ của mình, vừa nghĩ tới điên cuồng tối ngày hôm qua, mặt cô trong nháy mắt đỏ bừng lên, quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, cảm giác người bên ngoài càng lạnh lùng, cấm dục, trong lòng càng lưu manh.

Sau khi súc miệng xong, Tống Kim Triêu đã làm xong bữa trưa đợi cô, tâm trạng của cậu dường như rất tốt, bộ dạng mặt mày hớn hở, rút bỏ lạnh lùng, trầm mặc trước đó, cả người nhìn có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều.

Nghĩ đến dấu hôn trái rộng khắp cổ, che cũng không giấu được, Lục Niệm Niệm hờn dỗi, ngồi bên cạnh cậu cúi đầu ăn cơm, Tống Kim Triêu thỉnh thoảng giúp cô gấp thức ăn, chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, cũng làm cho cô có chút cảm giác xấu hổ.

Do vậy Lục Niệm Niệm nhỏ giọng mở miệng: “Em đang giận anh, anh có phát hiện ra không?”

Tống Kim Triều mỉm cười: “Phát hiện.”

Lục Niệm Niệm tiếp tục chọc chọc thức ăn trong bát, “Vậy sao anh không dỗ dành em?”

Tống Kim Triều cười khẽ, ánh mắt xẹt qua mấy dấu dâu tây trên cổ của cô, đôi mắt đen hiện ra ánh sáng dịu dàng, “Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Làm gì mà lại nói trắng ra như vậy, đặc biệt nhìn cậu trịnh trọng nói ra, gò má Lục Niệm Niệm đỏ bừng, cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Ai cần anh nhẹ nhàng...”

Lời còn chưa dứt, Lục Niệm Niệm nhanh chóng phản ứng lại, liền vội vàng lắc đầu sửa lại: “Không không không, ý của em là, lần sau đừng cắn ở trên cổ nữa...”

Tống Kim Triều từ đầu đến cuối mỉm cười nhìn cô, đem một miếng cánh gà bỏ vào trong bát của cô, mỉm cười nói: “Vậy anh chuyển nơi khác.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Không biết vì sao, lời Kim Triều nói, có thể làm cho cô liên tưởng đến một vài hình ảnh không thể miêu tả, mặt Lục Niệm Niệm phút chốc đỏ như giọt máu.

Cơm nước xong, Tống Kim Triều dẫn theo Lục Niệm Niệm ra ngoài, trước khi đi, không biết cậu từ đâu lấy ra một chiếc khăn lụa màu trắng, đem Lục Niệm Niệm kéo đến trước người, đeo ở trên cổ cô, che khuất đi những dấu hôn ám muội kia.

Lục Niệm Niệm đang còn lo lắng ra ngoài bị người nhìn thấy, lần này thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt Tống Kim Triều vô cùng chăm chú, ngón tay dài tinh tế như vô tình hay cố ý quét qua những dấu vết đỏ ửng đó, lòng bàn tay mát

lạnh chạm vào da của cô, Lục Niệm Niệm theo bản năng nuốt nước miếng, vì sao quan hệ của hai người sau khi gần thêm một bước hơn, đối với việc Tống Kim Triều chạm vào, cô càng tỏ ra thất thường.

Bởi vì đã nhắc trước để Phương Ngọc sớm chuẩn bị, cho nên việc hai người lấy giấy chứng nhận kết hôn được xử lý rất nhanh, Lục Niệm Niệm sững sờ nhìn tờ giấy chứng nhận trong tay, không thể tin được, thời khắc này cô và Tống Kim Triều đã trở thành vợ chồng hợp pháp, sau này bọn họ bất luận sống chết đều ở chung một chỗ, cảm giác như vậy vừa tinh tế lại cảm động lòng người.

Tâm trạng Tống Kim Triều bắt đầu từ tối hôm qua rất tốt, hiện tại nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn, khoe môi không nhịn được giương lên.

Khoảnh khắc này cảm giác hạnh phúc tràn vọt từ trong lòng tràn ra.

Nắm tay Lục Niệm Niệm, cậu dịu dàng nói: “Sau khi về nước, anh sẽ tìm cơ hội đến thăm hỏi chú Lục.”

Tim Lục Niệm Niệm khẽ động, cô lo lắng chuyện này, đều để cậu cân nhắc.

Lĩnh xong giấy chứng nhận kết hôn, hai người không có về nhà, Tống Kim Triều mang Lục Niệm Niệm tới một nơi, nơi đó cách xa thành thị náo nhiệt, giống như một trang viên, phong cảnh rất đẹp.

Tống Kim Triều đem xe đỗ ở trong gara, giúp Lục Niệm Niệm tháo dây an toàn, mới chậm rãi mở miệng: “đem em tới gặp một người.”

Lục Niệm Niệm kinh ngạc: “Ai vậy?”

Tống Kim Triều nắm tay cô đi lên lầu, “Mẹ của anh.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm liền ngẩng đầu nhìn cậu, cô vẫn luôn cho rằng Thẩm Mạn là mẹ của Tống Kim Triều, cô vẫn thường ôm bất bình dùm Kim Triều, làm gì có người mẹ nào lại như vậy, bây giờ mới phát hiện, còn rất nhiều việc mà cô không biết.

Vì sao mẹ Kim Triều lại ở chỗ này? Vì sao tất cả mọi người chưa từng nhắc tới.

Lục Niệm Niệm đang muốn hỏi, một người nhân viên mặc áo khoác y tá màu trắng đi tới, nói một tràng tiếng anh lưu loát, nhìn thấy Tống Kim Triều có vẻ vô cùng nhiệt tình, Tống Kim Triều dùng tiếng anh đáp lại, Lục Niệm Niệm cẩn thận lắng nghe, sau đó trực tiếp từ bỏ, bởi vì cô một câu nghe cũng không hiểu.

Nhân viên y tá mang hai người tới tầng 3, đứng trước một căn phòng điều dưỡng, dặn dò đơn giản vài câu, nhân viên y tá liền rời đi.

Ý thức được Niệm Niệm căng thẳng, tay Tống Kim Triều đang định gõ cửa, dừng lại một chút, liếc mắt nhìn về phía cô, thấp giọng an ủi: “Mẹ là người tốt, sẽ rất thích em.”

Lục Niệm Niệm có chút lo lắng, vừa đến Thụy Sỹ liền liên tiếp gặp mặt trưởng bối, cái gì cũng không chuẩn bị, có lẽ phép hay không?

Nghe được lời Tống Kim Triều an ủi, vẻ mặt cô rất nghiêm túc ngẩng đầu, cố gắng để bản thân mình dồi dào tinh thần, tích cực hướng về phía trước.

Đẩy cửa ra, trong phòng điều dưỡng rộng lớn, yên tĩnh chỉ có hai người, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác trắng, còn có một người phụ nữ quay lưng về phía bọn họ, tóc đen ngắn ngang vai, dáng người gầy gò dựa vào tấm đệm mềm, cả người tắm mình trong ánh nắng ấm áp.

Bác sỹ Chúc nhìn thấy Tống Kim Triều, hướng về phía cậu khẽ gật đầu,

khi ánh mắt rơi về phía cô gái bên cạnh cậu, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hiểu rõ ràng.

Lúc rời đi, bác sỹ Chúc nói với Tống Kim Triêu, thân thể Tần Ương đang dần dần khôi phục, tình trạng gần đây không tồi, cậu đến rất đúng lúc.

Nhìn theo ánh mắt bác sỹ Chúc rời đi, Tống Kim Triêu buông tay Lục Niệm Niệm, hướng về phía ban công đi tới, sau đó nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh bà, gương mặt anh tuần tắm trong ánh nắng mặt trời, có thêm phần dịu dàng.

Giọng nói của cậu trầm thấp mà dịu dàng, “Hôm nay cảm thấy như thế nào?”

Tần Ương đang xuất thần từ từ phản ứng lại, ánh mắt bà hướng về phía người thanh niên ngồi xổm bên cạnh bà, ánh nắng ấm áp phác họa ngũ quan tinh tế, mỹ lệ của bà, lông mày của bà nhẹ nhàng cau lại, vẻ mặt rơi vào trong hồi ức ngẩn ngui, trầm mặc một lúc, trong đầu hiện lên những ấn tượng mơ hồ, tiếp theo nhàn nhạt nói: “Con là Kim Triêu.”

Giọng nói của Tần Ương rất êm tai, ôn nhu, dịu dàng như nước, không chút gợn sóng.

Tại thời khắc người phụ nữ quay đầu, Lục Niệm Niệm nhìn rõ ràng tướng mạo của bà, lúc này mới phát hiện, tướng mạo Tống Kim Triêu xuất chúng hoàn toàn được di truyền từ mẹ của cậu.

Kinh ngạc về vẻ ngoài của Tần Ương, ngũ quan tinh tế như tạc, da trắng nõn như tuyết, Lục Niệm Niệm đột nhiên nghĩ tới Thẩm Mạn, người phụ nữ kiêu ngạo, cường thế đó, so sánh với người trước mắt, hai người hoàn toàn là hai thái cực, là người không cùng thế giới.

Khi Lục Niệm Niệm ngậy người, liền thấy Tống Kim Triêu đang nói gì đó

với Tần Ương, người phụ nữ chậm rãi quay đầu nhìn cô, gương mặt dịu dàng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Sau đó cô hướng hai người đi tới, Tần Ương tròng mồm nhìn Niệm Niệm, tuy rằng không nói gì, nhưng đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng, Lục Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy bác gái thích cô.

Hai người cùng Tần Ương nói chuyện cũng không lâu, bác sỹ Chúc chỉ cho Tống Kim Triều thời gian nửa tiếng, dấu sao trong nhận thức của Tần Ương, con trai bà Tống Kim Triều năm ấy mười tuổi đã mất tích, muốn để cho bà có thời gian bình tĩnh lại.

Sau khi hai người xuống lầu, Tống Kim Triều đi lấy xe, Lục Niệm Niệm đứng tại chỗ chờ cậu.

Chúc Lan Huyền cũng làm việc ở viện điều dưỡng, đang nói chuyện với đồng nghiệp, nhìn thấy Tống Kim Triều đến thăm mẹ cậu, cô vội vã từ tầng hai chạy xuống, muốn cùng cậu chào hỏi.

Ở tầng một nhìn thấy bóng lưng quen thuộc của cô gái, ánh mắt Chúc Lan Huyền dần tối đi, tâm trạng trong nháy mắt cũng rơi xuống vực sâu, cô dường như hiểu rõ ràng, vì sao hôm nay Tống Kim Triều tới đây.

Điều chỉnh tốt tâm trạng, Chúc Lan Huyền hướng người đó đi tới, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Chào em.”

Nhìn thấy Chúc Lan Huyền mặc áo khoác trắng, Lục Niệm Niệm rõ ràng sững sờ, không ngờ tới lại gặp nhau ở chỗ này, cô liền lễ phép đáp lại, phát hiện cô gái trước mắt đang đánh giá cô, ánh mắt cũng không né tránh.

Đắn đo vài giây, Chúc Lan Huyền hỏi: “Kim Triều mang em tới gặp dì Tần?”

Vẻ mặt Lục Niệm Niệm ngưng lại, “Vâng”

Chúc Lan Huyền đột nhiên nở nụ cười, “Em cùng cậu ta quen biết khi nào?”

cô rất muốn biết điều này, cô cảm thấy mình so với cô gái trước mặt không kém bao nhiêu, chỉ ít cho cô một lý do để từ bỏ, ví dụ như thời cơ không đúng, hay bản thân mình tới trễ.

Lục Niệm Niệm phát hiện Chúc Lan Huyền dường như không có ác ý gì, liền đơn giản trả lời vài câu.

Chúc Lan Huyền nhướn mày nhìn cô: “Bọn em bây giờ là quan hệ gì...?”

Không đợi Lục Niệm Niệm trả lời, phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc: “Chúng tôi đã kết hôn.”

Tống Kim Triều không biết tới từ lúc nào, cũng không biết cậu nghe được bao nhiêu, lúc này ánh mắt vừa lạnh lùng vừa âm trầm nhìn về phía Chúc Lan Huyền.

Nghe được câu này, hô hấp của Chúc Lan Huyền ngừng lại trong nháy mắt, đối diện với ánh mắt âm u, lạnh lẽo, nụ cười trên mặt cô cứng đờ, được dạy dỗ từ nhỏ đến lớn để cho cô cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Thế là cô mở miệng: “Chúc mừng hai người.”

Tống Kim Triều mặt vô cảm nói câu “Cảm ơn”, ôm vai Lục Niệm Niệm, đầu cũng không quay lại lên xe rời đi.

Ngay tại khoảnh khắc hai người xoay người, nụ cười trên mặt Chúc Lan Huyền dần biến mất, viền mắt có một vòng đỏ khó nhận ra, cô chỉ là cùng Lục Niệm Niệm nói vài câu đơn giản, nhưng giây phút Tống Kim Triều duy

trì phòng bị với cô, so với thường xuyên bị lạnh lùng từ chối càng làm cô đau lòng hơn.

Có thể cô cùng Lục Niệm Niệm không giống nhau, không phải cô và Tống Kim Triều không có duyên, mà là Tống Kim Triều không đặt cô ở trong lòng.

Trên đường về nhà, Lục Niệm Niệm thường xuyên quan sát vẻ mặt của Kim Triều, sau đó nhỏ giọng mở miệng: “Kim Triều, vừa nãy anh sao vậy?”

Tống Kim Triều liếc nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt: “Hai người còn nói gì?”

Bác sỹ Chúc hiểu rõ bệnh tình của mẹ cậu, Chúc Lan Huyền cũng luôn tỉ mỉ chăm sóc Tần Ương, Tống Kim Triều thực sự phải cảm ơn cô, có thể khi nhìn thấy cô ta và Niệm Niệm, một mình đứng chung một chỗ, cậu bắt đầu có chút hoảng hốt.

Kim Triều từ đầu đến cuối còn chưa có thẳng thắn nói với Niệm Niệm về bệnh tình của cậu, chính cậu cũng không hy vọng chuyện này là từ trong miệng người khác nói ra.

Lục Niệm Niệm nghĩ một lúc, mặc dù chỉ là trò chuyện trong mấy giây ngắn ngủi, nhưng vẫn một năm một mười nói cho cậu nghe.

Tống Kim Triều yên lặng lắng nghe, cũng không nói chuyện, chỉ là kéo tay Niệm Niệm qua, nắm trong lòng bàn tay.

Mấy ngày sau, Tống Kim Triều mang Lục Niệm Niệm đi thăm thú rất nhiều khu vui chơi ở Thụy Sĩ, buổi tối trước ngày rời đi, Lục Niệm Niệm tâm trạng phiền muộn thu thập hành lý, động tác chậm chạp so với rùa còn chậm hơn, cô thật không muốn rời đi...

Tống Kim Triều nhìn động tác cô thu dọn hành lý, cho là cô mệt, liền

buông cà vạt trong tay xuống đi tới giúp.

Lục Niệm Niệm xoay tới xoay lui ở sau hông cậu, nhỏ giọng lầm bầm: “Kim Triều, cậu có cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh không?”

Trong nháy mắt, hai tuần đã trôi qua, cô không dễ dàng gì tới Thụy Sĩ gặp cậu một lần, nhanh như vậy lại phải rời đi.

Tổng Kim Triều đem quần áo của cô theo quy củ đặt trong valy, nghe được lời cô nói liền đáp lại một câu.

Lục Niệm Niệm tiếp tục lải nhải: “Lần này đi, cũng không biết khi nào mới có thể trở lại.”

Nghe thấy lời này, Tổng Kim Triều dừng động tác, quay đầu lại hỏi cô: “Em thích nơi này?”

Lục Niệm Niệm không chút nghĩ ngợi đáp: “Bởi vì anh ở đây.”

Nghĩ một lúc, giọng nói của cô rầu rĩ mang theo oán giận: “Chúng ta đã kết hôn, anh còn muốn cùng em tách ra, lẽ nào anh không nhìn ra, em một chút cũng không muốn rời đi?”

Lời này vừa nói ra, người đàn ông trước mặt liền đứng lên, cánh tay dài duỗi ra, đem cả người cô ôm vào trong ngực.

Tổng Kim Triều nhin cười, trói chặt hai tay khuỷa của cô, cầm nhẹ nhàng đặt trên đầu cô, nhẹ giọng nói: “Em hình như còn chưa hiểu rõ tình hình.”

Lục Niệm Niệm cọ cọ, ngẩng đầu nhìn cậu.

Tổng Kim Triều vân vân chiếc cằm tinh xảo của cô, mắt nhẹ nhàng di chuyển, ý tứ sâu xa hướng về phía trong góc.

Nơi đó đặt hành lý của cậu.

Lục Niệm Niệm kinh ngạc, “Anh muốn đi cùng em sao!”

Tống Kim Triều mỉm cười: “Ừm.”

Lục Niệm Niệm liếm liếm môi, hạnh phúc tới quá đột ngột, “Anh sao lại không nói sớm với em, hại em mấy ngày nay vẫn luôn phiền muộn.”

Tống Kim Triều cười không nói gì, gương mặt anh tuần lộc lộ ra ý cười dịu dàng, sau khi quyết định xong mọi lịch trình cậu vốn dĩ muốn nói với cô đầu tiên, cô gái này còn cho rằng hai người lại phải tách ra, cho nên rất dễ dàng để nói chuyện tốt, buổi tối đối với cậu cầu gì được nấy, mặc cậu ăn đậu phụ, Tống Kim Triều thích thú, so với ăn mật còn ngọt hơn, cô gái nhà cậu đáng yêu như vậy, cậu liền quên nói.

Ngày hôm đấy trở về, trước khi lên máy bay Lục Niệm Niệm còn có chút sợ hãi, Tống Kim Triều nỗ lực an ủi cô, cô vẫn cảm thấy không yên lòng, sau khi lên máy bay, Lục Niệm Niệm đem bút và giấy toàn bộ lấy ra, Tống Kim Triều còn cảm thấy có chút khó hiểu, cho rằng cô muốn viết nhật ký.

Lục Niệm Niệm biểu hiện nghiêm túc lắc đầu: “Nếu như gặp phải nguy hiểm, liền viết di thư.”

Tống Kim Triều: “...”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 52: Xin Hãy Giữ Khoảng Cách Với Người Khác Giới, Tổng Phụ Nhân

Sau khi về nước, thành tích thi vào đại học được công bố, thành tích thi của Lục Niệm Niệm so với bình thường cao hơn 50 điểm, cô liền đem nguyện vọng đăng ký vào đại học B, việc này là Kim Triều đặc biệt căn dặn cô.

Tổng Kim Triều trở về thành phố “B”, vẫn luôn bận bịu chuyện công ty, cậu dường như muốn hoàn thành vượt mức bản thiết kế đề ra, Phương Ngọc đảm nhận chức vị trợ lý, đem lịch trình của cậu sắp xếp kín, trong đó bao gồm cả việc đi gặp trường bồi của Niệm Niệm.

Sau khi kết quả trúng tuyển được công bố, Lục Niệm Niệm vừa đạt tiêu chuẩn thấp nhất của đại học B, cô liền đăng ký vào chuyên ngành yêu cầu số điểm thấp nhất đó là khoa ngôn ngữ văn học, sau khi trúng tuyển cô không thể chờ đợi được liền nói với Kim Triều đầu tiên.

Khi Lục Niệm Niệm gọi điện tới, Tổng Kim Triều đang cùng đối tác họp, nhạc chuông điện thoại cuộc gọi tới của cô được cài đặt riêng, khi chuông điện thoại cùng lúc vang lên, Tổng Kim Triều ngừng hội nghị, để mọi người nghỉ ngơi mười phút, chính mình thì cầm điện thoại đi ra ngoài.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói hưng phấn của cô gái: “Kim Triều, cuối cùng em có thể quang minh chính đại đi tìm anh!”

Tống Kim Triều mỉm cười: “Đã quyết định?”

Lục Niệm Niệm gật đầu như gà mổ thóc, mới phát hiện căn bản cậu không nhìn thấy, liền vội vàng nói: “Em đã trúng tuyển đại học B.”

Không phụ sự kỳ vọng, cách cậu gần hơn một bước.

Nghe được vui vẻ trong giọng nói của cô, những buồn bực trong lòng xuất hiện trong cuộc họp vừa nãy từ từ tiêu tan, Tống Kim Triều cũng không nhịn được nở nụ cười: “Gần đây có thời gian không, anh nghĩ muốn đến thăm bác Lục.”

Gần đây vẫn luôn bận rộn với cuộc đấu giá đất của Lâm thị, số lần hai người liên lạc rất ít ỏi, lúc này nghe được giọng nói của cô, sợi dây trong lòng giống như bị người ta nhẹ nhàng gỡ.

Chuyện hai người lĩnh giấy đăng ký kết hôn, cô vẫn chưa nói với người nhà, Lục Niệm Niệm vừa nghĩ tới vẻ mặt Lục Hoài Quân sau khi biết chuyện này, không nhịn được rung mình một cái.

Lục Niệm Niệm nắm chặt điện thoại di động, giọng nói có chút lo lắng: “Kim Triều, anh xác định muốn tới?”

Vừa nghĩ tới tính khí nóng nảy của ông nội, trong đầu Lục Niệm Niệm đột nhiên xuất hiện hình ảnh ông Lục tay cầm gậy ba-toong đuổi đánh Kim Triều.

Cần đổi mặt thì vẫn phải đổi mặt, còn hậu quả như thế nào cũng phải gánh chịu, chỉ cần bây giờ Niệm Niệm là của cậu, Tống Kim Triều ánh mắt âm trầm, nhẹ giọng an ủi cô: “Ngày mai anh tới thành phố A, có tiện không?”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm dừng một chút, không tự giác nuốt nước bọt, nhỏ giọng nhắc nhở: “Vậy ngày mai anh mặc thêm nhiều quần áo

một chút, em lo lắng anh bị đánh...”

Bố cô cùng ông nội cô đều xuất thân là quân nhân, đối mặt với loại chuyện như vậy, bọn họ không chỉ tức giận, mà khẳng định còn ra tay rất nặng.

Tổng Kim Triều cười khê đáp ứng cô, sợ cô lo lắng, liền đem đề tài kia lái đi, đầu bên kia điện thoại giọng cô gái dường như nói không ngừng, cậu im lặng lắng nghe, không lâu sau Phương Ngọc vội vã đi tới, đưa tay chỉ chỉ đồng hồ đeo tay, nhắc nhở cậu đã được 10 phút, trong phòng đối tác vẫn còn đang chờ.

Tổng Kim Triều gạt đầu, ra hiệu hãy dừng lên tiếng, Phương Ngọc tuy rằng suốt rột nhưng không thể làm gì khác hơn là im lặng.

Trong phòng họp, một đám người đàn ông trung niên có máu mặt thỉnh thoảng cúi đầu thảo luận vài câu, bọn họ đã sớm nghe nói người thừa kế Tần thị đem chi nhánh công ty xây dựng ở thành phố B, hiện tại bọn họ chủ động mở rộng chi nhánh hợp tác, nhưng người phụ trách này là người không thức thời, Tần thị mặc dù ở Thụy Sĩ là ông trùm bất động sản, nhưng nơi này là Trung Quốc, vừa rồi tên tiểu tử đó cũng không thêm đặt bọn họ ở trong mắt.

Người đàn ông kiểu tóc địa trung hải, bụng phệ bất mãn lên tiếng chỉ trích: “Chuyện này là sao, để chúng ta một đám người già ngồi ở chỗ này? Nếu như không nể mặt người đứng đầu Tần thị, tôi căn bản sẽ không tới.”

Thỉnh thoảng cũng có người một hai người đi cùng lên tiếng phụ họa, nhưng cũng có người hiểu tình hình, hoặc nhiều hoặc ít từng nghe qua người trong giới bình luận về Tổng Kim Triều, người này tuy rằng còn trẻ tuổi, nhưng rất có tài thiết kế, làm việc quyết đoán, rất giống thủ đoạn quyết đoán của Tần Bình Kiên năm đó, chỉ trong một thời gian ngắn, đi theo Tần Bình Kiên thu mua rất nhiều xí nghiệp ở Thụy Sĩ, tiêu thụ bất động sản trong tay

với giá gấp ba lần, lợi nhuận thu về ở Trung Quốc thành lập ba chi nhánh công ty, mà Tống Kim Triều lại chọn thành phố B để phát triển.

Nghe một đám ông Tống bàn luận sôi nổi, có người không nhịn được đứng lên nhắc nhở: “Đừng quên, chúng ta còn muốn miếng đất trên tay cậu ta, cần thận cậu ta thừa cơ hội chinh chúng ta một trận.”

Một người đàn ông lớn tuổi vẻ mặt không vui đối với bọn họ thấp giọng quát: “Nếu như cậu ta có năng lực này, tự nhiên có người nguyện ý chờ.”

Lời này vừa nói ra, một đám người sôi nổi lập tức im lặng, không lâu sau, Tống Kim Triều đi vào phòng họp, nhìn thấy trên mặt đám người tỏ vẻ không vui, coi như không thấy.

Ngày hôm sau Lục Niệm Niệm dậy thật sớm đến sân bay đón Tống Kim Triều, trên đường đi lo lắng, sợ hãi dặn cậu, sắp đối mặt với gió tanh mưa máu, nhìn dáng vẻ Niệm Niệm đứng ngồi không yên, Tống Kim Triều nắm tay cô nhẹ nhàng nhéo.

Khi trở lại Lục gia, ông Lục và Lục Hoài Quân đều có mặt, nghe được chuyện hai người đã kết hôn, ông Lục tức giận suýt chút nữa hôn mê, sắc mặt tái nhợt chỉ hai người trước mặt một câu cũng không nói ra được.

Lục Niệm Niệm biết mình đã gây họa cúi đầu run lẩy bẩy, Lục Hoài Quân nắm chặt tay thành nắm đấm, kiềm nén kích động muốn vung đòn, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Niệm Niệm, “Con ở đây suy nghĩ lại những chuyện đã qua!”

Ông cắn răng, lời nói dường như từ trong kẽ răng từng từ từng từ bật ra.

Tống Kim Triều theo hai vị trưởng bối tới thư phòng, Lục Niệm Niệm nhìn theo bóng lưng cậu, càng trở nên bất an.

Bà Lục không ngờ tới, thời gian mới không tới nửa tháng, cháu gái mình lại có thể cùng người lĩnh giấy kết hôn, tức giận chỉ vào mũi Niệm Niệm quở trách: “Cháu à, kết hôn là chuyện lớn, cháu mới tốt nghiệp trung học, lại cùng người lĩnh giấy chứng nhận, tương lai đường còn dài lắm, cháu nói xem, cháu gấp cái gì chứ!”

Lục Niệm Niệm không nói tiếng nào nghe bà nội giáo huấn, nước mắt lưng tròng, tỏ vẻ đáng thương, bà Lục liên tục giảng giải về quan niệm hôn nhân từ những năm 1960 thẳng đến tự do yêu đương thời nay, không ngờ tới Lục Niệm Niệm lại có thể to gan như vậy, mới tốt nghiệp trung học liền cùng người ta kết hôn, điều quan trọng chính là Tổng gia nhà đó gia cảnh phức tạp, tên tiểu tử đó đầu óc không minh mẫn.

Mà lúc này trong thư phòng, cửa thư phòng vừa mới đóng lại, mặt Tống Kim Triều liền nghênh đón một cú đấm từ Lục Hoài Quân, cả người lão đảo lúi về sau nửa bước.

Người đàn ông ẩn nhẫn tâm tình giờ khắc này bạo phát, dốc sức ra một quyền, khóe môi Tống Kim Triều lưu lại một vết máu màu đỏ, Lục Hoài Quân tức giận trán nổi đầy gân xanh, “Cú đấm này là cho cậu không chịu trách nhiệm!”

Khóe môi Tống Kim Triều khẽ động, giơ tay lau đi vết máu kia, gương mặt anh tuấn không biểu hiện gì, chậm rãi nói: “Bác trai, cháu xin lỗi.”

Lời vừa nói ra, Lục Hoài Quân tóm chặt cổ áo Tống Kim Triều, “Nếu như cháu thật sự yêu, thật sự chịu trách nhiệm, sẽ không kết hôn rồi mới nói với người nhà!”

“Cháu coi người nhà Lục gia chúng tôi là vật trang trí hay sao?”

Nói xong, lại tức giận đánh Tống Kim Triều một đấm, gò má trắng ngần,

sạch sẽ vừa xanh lại vừa tím.

Một bên ông Lục tức đến không nói thành lời, cầm gậy ba- toong không nhin được gõ đầu cậu mấy lần, oán hận nói: “Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, cháu hiện tại cùng Niệm Niệm kết hôn, đời này chính là không có lựa chọn khác, cháu có từng suy nghĩ qua

Chính là bởi vì sợ có lựa chọn khác, cho nên cậu mới vội vàng muốn cùng Niệm Niệm kết hôn, lấy quan hệ pháp luật trói buộc bên người, không biết tính toán này có được coi là hèn hạ.

Tổng Kim Triều chịu đựng từng đợt gậy ba-toong giáng xuống, trên lưng từng trận đau đớn, lông mày tinh tế khẽ động, giọng nói của cậu trầm thấp mà kiên định: “Cháu sẽ không vứt bỏ, từ ngày đó bắt đầu kết hôn, cháu chưa từng nghĩ sẽ buông tay.”

Nghe người thanh niên thề thốt, đảm bảo, ông Lục tức giận cười lạnh, “Cậu tốt nhất nhớ kỹ lời nói của cậu ngày hôm nay!”

Thời gian chờ đợi dài đằng đẳng chính là giày vò, Lục Niệm Niệm nghe bà nội giáo dục tư tưởng trong hai tiếng đằng đẳng, trong đầu đều là quan niệm hôn nhân những thập niên sáu mươi.

Bên tai truyền tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lục Niệm Niệm cấp tốc quay đầu lại, liền thấy Tổng Kim Triều với đầy rẫy vết thương xuất hiện, mặt cậu hơi sưng lên, khóe môi với khóe mắt che kín những vết bầm tím, chỉ có cặp mắt kia vừa thâm thúy lại sáng sủa, lẳng lặng nhìn cô.

Mũi Lục Niệm Niệm chua xót, vội vã chạy tới, lúc này mới nhìn rõ khóe môi của cậu còn có vết máu nhàn nhạt.

Bởi vì bà nội ở phía sau, không dám đi tới sờ mặt cậu, chỉ có thể hỏi: “Đau không?”

Tống Kim Triều lắc đầu, đem mu bàn tay đẩy rầy vết đỏ giấu ở sau lưng, nhẹ giọng nói: “Không đau.”

Làm sao có thể không đau, viền mắt Lục Niệm Niệm đỏ hoe, trong mắt phủ một tầng nước mịt mù.

Nhìn thấy cô đau khổ, tim Tống Kim Triều thắt lại, nhưng chỉ có thể kiềm chế kích động vì cô mà lau nước mắt, an ủi vài câu, cậu liền muốn rời đi, Lục Niệm Niệm vốn muốn đi đưa cậu, lại bị Lục Hoài Quân ở sau lưng lên tiếng giữ lại: “Con quay về cho bố! Lý do gì cũng không được đi!”

Lời của bố không thể không nghe, ánh mắt Tống Kim Triều nóng bỏng mà kiên định, giống như đang nói, mọi chuyện đều sẽ trôi qua.

Nhìn Tống Kim Triều rời đi, Lục Niệm Niệm lau nước mắt bị Lục Hoài Quân gọi đến thư phòng, sau một tiếng dài dằng dặc, bố còn không quên lấy đi giấy chứng nhận kết hôn.

Sau khi trở lại thành phố B, Phương Ngọc nhìn thấy bộ dạng bị thương nặng nề của ông chủ của mình, thoát đầu nhìn qua còn cho rằng là xảy ra tại nạn xe, nhất thời sợ hết hồn, vội vã mời bác sỹ riêng tới khám, khi nhìn thấy vết thương đỏ chói mắt trên lưng Tống Kim Triều, ông chủ cái gì cũng không nói, hắn chỉ có thể kinh hồn bạt vía bôi thuốc.

Nhận được tin tức của Niệm Niệm đã là ba ngày sau, nghe nói, Lục Hoài Quân mấy ngày trước tịch thu toàn bộ dụng cụ thông tin liên lạc, sau đó cũng không biết vì sao lại nghĩ thông, lại đem điện thoại trả lại, nhưng giấy chứng nhận kết hôn vẫn bị tịch thu.

Lục Niệm Niệm gửi cho cậu mấy loại thuốc chuyên trị thương, dặn cậu mua về dùng, lại yêu cầu nhìn vết thương của cậu.

Tống Kim Triều đáp lại từng cái, chỉ nói mình bị thương không nặng, để

tự mình nhìn vết thương tất nhiên là không thể.

Nghĩ đến giấy chứng nhận kết hôn bị bố lấy đi, Niệm Niệm thấp thỏm, bất an nhìn cậu: “Em vẫn là bà Tống sao?”

Lỡ như bố lấy đi làm thủ tục ly hôn thì phải làm như thế nào.

Tống Kim Triêu cười khẽ, khóe môi truyền đến từng trận đau đớn, cậu nghiêm túc trả lời: “Em không phải nên sửa cho anh chú thích, chẳng hạn như ông xã?”

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt, nháy mắt mặt đỏ lên.

Tống Kim Triêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đòn hiểm này có thể trị được.

Mấy ngày nữa Niệm Niệm khai giảng, Tống Kim Triêu bố trí Phương Ngọc đem toàn bộ lịch trình của mình lùi đi một ngày, dự định đưa cô tới trường.

Sau khi xuống xe nhìn thấy Tống Kim Triêu, Lục Niệm Niệm gần như chạy như bay tới lồng ngực của cậu, sau đó tỉ mỉ nhìn chăm chú mặt của cậu, nhìn xem trên mặt cậu có lưu lại sẹo hay không.

Nhìn thấy trên tay cậu một hàng màu xanh nhàn nhạt, cho dù nửa tháng trôi qua, vết thương cũng chưa hoàn toàn tiêu tan, Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng cọ qua cọ lại, đau lòng, nhỏ giọng lầm bầm: “Bố em với ông nội khẳng định ra tay rất nặng, anh còn nói không đau.”

Tống Kim Triêu không nhìn được sờ đầu cô, nắm lấy bàn tay sờ loạn bước ra bên ngoài.

Tuy rằng là trước khai giảng một ngày, nhưng có không ít học sinh đến

báo danh, học trưởng, học tử sớm đã đứng ở cổng nghênh đón sinh viên mới, Tống Kim Triêu sau khi đỗ xe, xách hành lý của Lục Niệm Niệm đi vào.

Hai người tiếp tục sóng vai đi cùng nhau, thỉnh thoảng có học sinh nhìn sang, đại đa số ánh mắt tự nhiên rơi vào người bên cạnh, chỉ chốc lát, có cô gái mặc áo tình nguyện màu đỏ bước tới, ánh mắt long lanh nhìn Tống Kim Triêu: “Bạn học, xin chào, có cần giúp đỡ hay không?”

Cho dù Tống Kim Triêu một thân âu phục thẫm màu, lộ ra khí chất thành thục nhìn không giống như là học sinh.

Cô gái tự xưng là đàn chị năm hai này dáng người cao gầy, xinh đẹp, có thể dẫn bọn họ tới ký túc xá, Lục Niệm Niệm đối với đại học B còn chưa quen thuộc, vừa định nói cảm ơn, Tống Kim Triêu bên cạnh vẻ mặt vẫn luôn hồ hững trực tiếp cự tuyệt: “Cảm ơn, không cần.”

Học tử dường như có chút thất vọng, sau khi bị cự tuyệt có chút lúng túng cười, ngược lại đối với Lục Niệm Niệm nói: “Có chỗ

nào cần giúp đỡ có thể hỏi tình nguyện viên, vậy tôi đi trước.”

Lục Niệm Niệm cảm kích nhìn, như gà mỗ thóc gặt đầu.

So với Lục Niệm Niệm người sinh viên mới này, Tống Kim Triêu so với cô dường như hiểu bố cục đại học B hơn, quen cửa quen ngõ hướng ký túc xá đi tới.

Lục Niệm Niệm không nhịn được hỏi: “Kim Triêu, anh có phải từng tới đây?”

Kim Triêu: “Xem qua bản đồ.”

Lục Niệm Niệm: “Ồ “

Trường này lớn như vậy, đổi lại nhìn bản đồ cũng phải mất nửa ngày.

Đi mấy phút đồng hồ, mới mơ hồ phát hiện, có lẽ không chỉ học tử lúc này, cùng Tống Kim Triều trên đường tới ký túc xá, gặp không ít tình nguyện viên, nếu là nữ, Lục Niệm Niệm sẽ uyển chuyển nói câu cảm ơn, nếu đụng tới học trưởng loại đặc biệt, Tống Kim Triều mặt vô cảm từ chối, đến cả cảm ơn cũng không nói.

Số lần hai người quay đầu cực cao, luôn có người thỉnh thoảng nhìn sang, ánh mắt đa số nhìn tới Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm không nhịn được nhỏ giọng nói: “Kim Triều, anh có phát hiện ra, rất nhiều người đang nhìn anh?”

Xung quanh người tới người đi rất nhiều, Tống Kim Triều kéo hành lý, còn phải phòng ngừa bị người đụng vào, liền nắm chặt tay cô: “Cẩn thận nhìn đường.”

Khuôn mặt anh tuấn. ôn nhu, mềm mại không gợn sóng, dường như không chút nào để ý, Lục Niệm Niệm bĩu môi, yên lặng bị cậu nắm đi, nhưng trong lòng không nhịn được cảm khái, may là mình đã sớm hạ thủ, bắt lấy cậu, sau này có là hoa đào nát cũng không cần lo lắng, dù sao hiện tại Tống Kim Triều là người đàn ông đã kết hôn.

Ký túc xá của Lục Niệm Niệm là giường ngủ, có hai người đều ở thành phố A, còn có một người rất xa thành phố B, cần phải ngồi xe lửa hai mươi mấy tiếng.

Lúc Tống Kim Triều rời đi, vẫn không yên tâm: “Thiếu đồ gì nhớ gọi điện cho anh.”

Vốn dĩ cậu muốn để Niệm Niệm ở nội thành, cùng mình ở chung một chỗ, nhưng cô gái này làm sao cũng không đồng ý, trước tiên muốn quen thuộc

với bạn cùng phòng, Tống Kim Triều không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là theo ý của cô.

Sau khi tiễn Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm mới vừa vào ký túc xá, hai cô bạn cùng phòng dồn dập đi tới, vẻ mặt bất quái: “Người vừa đưa cậu đến là ai vậy?”

Người hỏi lời này là Chu Di, dáng dấp xuất chúng lại xinh đẹp, trên mặt trang điểm tinh xảo.

Lục Niệm Niệm xấu hổ mỉm cười, ngượng ngùng nói: “Anh ấy là bạn trai tớ.”

Nghe được câu nói đó, Chu Di nhẹ nhàng oa một tiếng: “Bạn trai cậu thật sự đẹp trai.”

“Tỷ đây đã duyệt vô số người, người đàn ông này chị đánh giá cao về nhan sắc.” Nói xong, Chu Di thân thiện vỗ vai Niệm Niệm, vẻ mặt ngưỡng mộ.

Ngoài ra còn có hai người bạn cùng phòng, một người tên là Cao Uyển, một người tên là Lam Chiêu Đệ.

Nghĩ đến trước khi tới trường Lục Hoài Quân có dặn dò, Lục Niệm Niệm mở valy ra, đem toàn bộ đồ ăn vặt lấy ra, chia cho bạn cùng phòng của mình.

Chu Di nhìn thấy đồ ăn vặt hai mắt tỏa ánh sáng, vừa khen Niệm Niệm là người tốt, vừa cầm một túi khoai tây chiên.

Cao Uyển khách sáo biểu đạt lòng biết ơn của mình, chỉ chọn hai gói trái cây khô, liền đem đồng đồ ăn vặt còn thừa đẩy về phía Niệm Niệm, “Tớ không ăn nhiều thực phẩm chứa nhiều đường, ăn nhiều dễ dàng béo phì.”

Đối với Niệm Niệm đột nhiên tặng đồ, Lam Chiêu Đệ hiển nhiên có chút lo lắng, bất an, là người tới ký túc xá sớm nhất, lại đem ký túc xá toàn bộ quét dọn, vệ sinh, vẫn luôn bận bịu cúi đầu làm việc, cùng người trong ký túc xá chưa nói qua câu nào.

Sau khi nhiều lần cảm ơn ý tốt của Niệm Niệm, cô gái này mới đỏ mặt trở về vị trí của mình.

Bận rộn một ngày, Lục Niệm Niệm rốt cục bò đến trên giường nghỉ ngơi, mới nhìn thấy tin nhắn Tống Kim Triều gửi cho mình một tiếng trước.

Tráo Tráo: Cô đơn.

Lúc nói lời này, Tống Kim Triều mới vừa về nhà, căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cậu, nhìn chằm chằm đôi dép hồng trên giá của nữ chủ nhân một lúc lâu, cậu đem tin nhắn gửi cho Lục Niệm Niệm.

Lục Niệm Niệm nhìn bốn chữ gần ngọn đèn phát ngốc, lại không nhận được cười khẽ, gửi một tin nhắn tới an ủi cậu: Cuối tuần đến tìm anh chơi ~

Giây lát tin nhắn gửi về, Tráo Tráo: Khi nào thì chuyển tới ở cùng nhau.

Lục Niệm Niệm nghĩ rồi cảm thấy không thỏa đáng, liền trả lời cậu: Cái đó quá không hòa đồng với quần chúng.

Nhìn thấy tin nhắn Niệm Niệm gửi, lông mày Tống Kim Triều khẽ nhướn, không kiên trì nữa, nhưng cũng không quên nhắc nhở: Nhớ giữ khoảng cách với người khác phái, Tống phu nhân.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 53: Theo Cô Ấy

Tối hôm đó sau khi cùng Tống Kim Triều nói chuyện xong, Lục Niệm Niệm nhìn ba chữ Tống phu nhân cười ngốc nghếch rất lâu, Chu Di gian tà nhìn chăm chăm cô: “Tư xuân?”

Mặt Lục Niệm Niệm đỏ lên, vội vàng tiến vào trong chăn.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Lục Niệm Niệm rời giường, phát hiện trên bàn của mình đặt hai quả trứng gà chần nước sôi, phía dưới còn đè một tờ giấy, viết: cảm ơn đồ ăn vặt của cậu — Lam Chiêu Đệ

Lục Niệm Niệm cầm tờ giấy nhìn về phía giường, mới phát hiện cô gái này đã ra ngoài, ăn hai quả trứng làm bữa sáng, Lục Niệm Niệm không nhận được gửi tin nhắn cho Tống Kim Triều, thuận tiện khen bạn cùng phòng của mình.

Lớp Lục Niệm Niệm đa phần là nữ sinh, nam sinh chỉ vồn vện có bốn, năm người, nhưng giá trị nhan sắc khá cao, nghe Chu Di nói, nam khôi chính là ở lớp của bọn họ.

Sau khi tự mình giới thiệu, Lục Niệm Niệm mới biết tên của người gọi là nam khôi đó, tên là Cố Yến, không chỉ thành tích học tập luôn đứng đầu, mà còn biết chơi ba loại nhạc cụ, Chu Di mặt hoa si nhìn chăm chăm người ta, xém chút nữa chảy nước miếng.

Chu Di cẩn thận nhìn chăm chăm bóng lưng của người kia: “Người này thực sự vừa đẹp trai lại có tài.”

Lục Niệm Niệm nghe thấy lời khen ngợi, thỉnh thoảng phụ họa hai câu: “ừm, rất đẹp trai.” Đáng tiếc, đã gặp qua người đẹp trai nhất, chính là Tống Kim Triều nhà cô.

Lợi dụng đang trong giờ học, Chu Di ngồi bên cạnh đứng dậy, trực tiếp bước tới vị trí bên cạnh Cố Yến sau đó ngồi xuống.

Lục Niệm Niệm cùng hai người bạn cùng phòng tròn mắt nhìn, trong mắt lóe lên tia sáng bất quá, Chu Di dường như cùng người đó nói mấy câu, nam sinh tên Cố Yến đột nhiên quay đầu lại, hướng về vị trí bọn họ nhìn sang.

Đối diện với ánh mắt người đó, Cao Uyển vô cùng ưu nhã vuốt tóc, Lục Niệm Niệm lúng túng ho một tiếng, Lam Chiêu Đệ thật thà lại nhát gan, mặt đỏ hồng lên.

Ai cũng không biết Chu Di cùng Cố Yến nói gì, chỉ thấy vẻ mặt rạng rỡ trở về, tâm trạng có vẻ không tồi.

Cao Uyển vẻ mặt cảnh giác kéo cô qua, chất vấn: “Thành thật khai báo, cậu cùng người kia nói gì?”

Lục Niệm Niệm cùng Lam Chiêu Đệ háo hức đưa đầu lại gần lắng nghe.

Chu Di tự tin ưỡn thẳng ngực: “Không nói gì, chính là muốn phương thức liên lạc.”

Cao Uyển chán ghét bữu môi: “Tớ không tin.”

Chu Di vừa nhập số Wechat của Cố Yến, vừa híp mắt cười trả lời: “Tớ nói với cậu ấy, có một mỹ nữ trong ký túc xá của chúng ta muốn có phương thức

liên lạc của cậu ấy, sau đó cậu ấy liền nhìn sang.”

“Sau đó liền cho tớ.”

Cao Uyển không quan tâm bĩu môi, ai cần phương thức liên lạc của cậu ta chứ, đối với loại đẹp trai, bụng mỡ như Cố Yến, một chút hứng thú cũng không có.

Sắp tới giờ tan học buổi trưa, Lục Niệm Niệm nhận được tin nhắn Tống Kim Triều gửi tới, bữa trưa cùng nhau ăn cơm, cậu đang ở cổng trường.

Lục Niệm Niệm khoái trá cầm điện thoại, sau khi cùng bạn học nói lời tạm biệt liền đi về hướng cổng trường, không lâu sau, đột nhiên nghe thấy có người phía sau gọi tên của mình.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy người tên Cố Yến đang chạy bước nhỏ về phía này.

Người này sao lại biết tên của cô? Quen nhau sao?

Bởi vì là bạn học mới lại chưa từng xuất hiện cùng nhau, Lục Niệm Niệm lịch sự đợi cậu một phút.

Cố Yến thuộc loại đẹp trai sáng ngời, như ánh mặt trời, cùng bộ dáng đẹp trai thâm trầm của Tống Kim Triều không giống nhau, cậu nam sinh bước tới trước mặt Lục Niệm Niệm, gãi gãi đầu, nhếch miệng nở nụ cười: “Cậu cũng ra bên ngoài trường ăn cơm sao?”

Lục Niệm Niệm ừ một tiếng.

Cố Yến nghe vậy mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh, “Vậy cùng nhau đi đi, đúng lúc tớ cũng ra ngoài ăn.”

Lông mày Lục Niệm Niệm khẽ nhú, lắc đầu, áy náy từ chối: “Tớ có hẹn

rồi.”

Cố Yến nào có nghe ra được cô đang từ chối, liền không nói gì nữa, nhưng từ đầu đến cuối vẫn đi bên cạnh cô.

Từ phòng học đến cổng trường cách nhau một đoạn, Lục Niệm Niệm sợ Kim Triêu đợi lâu, liền gia tăng bước chân đi về phía trước.

Cố Yến nói chuyện rất hài hước, trong lộ trình mấy phút ngắn ngủi, cậu vô tình hoặc cố ý gọi ra đề tài, hài hước lại khéo nói.

Theo lẽ phép, Lục Niệm Niệm thỉnh thoảng cùng cậu nói vài câu, thỉnh thoảng bị cậu trêu chọc không nhận được nở nụ cười.

Cuối cùng đã đến cửa trường học, Cố Yến dường như rất muốn cùng Lục Niệm Niệm ăn cơm, liền trêu đùa nói: “Nếu như là hẹn với bạn, chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm, thêm một người bạn nữa cũng không tồi.”

Trong đầu Lục Niệm Niệm hiện lên khuôn mặt âm trầm của Kim Triêu, quyết đoán lắc đầu.

Nhìn người cách đó không xa đang đi tới, trên mặt Lục Niệm Niệm nở nụ cười, hướng về phía đó vẫy tay: “Kim Triêu, em ở đây!”

Cố Yến vẻ mặt tò mò nhìn theo, liền nhìn thấy một người đàn ông một thân âu phục phẳng phiu đang bước về phía bọn họ.

Dung mạo người đàn ông anh tuấn, thân hình thẳng tắp, khí chất xuất chúng, so với cậu còn cao hơn rất nhiều, khoảng cách càng gần, Cố Yến đối diện với ánh mắt kia, thâm trầm mà lạnh lùng, rất có tính áp bức.

Tổng Kim Triêu đi tới, vô cùng tự nhiên nắm tay Lục Niệm Niệm, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía Cố Yến, quanh người tỏa ra khí thế bức người.

Cố Yến ngẩn người, ngượng ngùng nói: “Xin chào, em là bạn học của Lục Niệm Niệm.”

Trên mặt Tống Kim Triều không tỏ vẻ gì, môi mỏng hé mở: “Xin chào, tôi là chồng của cô ấy.”

Giọng người đàn ông trầm thấp mà lạnh lùng, quanh người không chút dấu vết lộ ra hơi thở trầm thấp, khi cậu nâng mắt nhìn qua, lộ ra ánh mắt sắc bén.

Tống Kim Triều vừa nói xong, Lục Niệm Niệm mỉm cười, Cố Yến lại là bộ dạng sét đánh ngang tai, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Anh, hai người...” Giọng nói của cậu ta đứt quãng, ngữ khí tràn đầy kinh ngạc.

Không đợi người trước mắt nói xong, mặt Tống Kim Triều hờ hững nắm tay Lục Niệm Niệm rời đi, chỉ lưu lại cho người nào đó một bóng lưng lạnh lùng.

Hai người tìm nhà ăn gần đây, Lục Niệm Niệm vừa gọi món vừa không nhịn được hỏi: “Kim Triều, hôm nay sao lại tới tìm em ăn cơm?”

Hôm trước khi hai người gọi video, còn nhớ Kim Triều mới họp xong, trên bàn bày một đồng văn kiện chất cao như núi, nghĩ đến gần đây có lẽ cậu rất bận.

Anh mắt Tống Kim Triều nhàn nhạt, cặp mắt âm trầm: “Ăn cơm cùng em quan trọng nhất.”

Trong lòng Lục Niệm Niệm cảm thấy lại bị Tống Kim Triều nhéo một hồi, liền vô cùng chân chó rút trà vào cốc đưa cho cậu.

“Đại ca mời uống trà.”

Tống Kim Triều cup mắt, ngón tay thon dài phác họa miệng cốc một lúc, mặt mày ôn hòa, giọng nói nhàn nhạt: “Bởi vì anh nhận thức được nguy cơ.”

Cậu vẫn luôn ngồi trong xe đợi, nhưng nhìn thấy cô cùng một người nam sinh nói nói cười cười đi ra.

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm ngẩng đầu, sững sờ nhìn cậu.

Lông mày tinh xảo của Tống Kim Triều khẽ nâng, mở miệng nói: “Em không ngoan, nuốt lời.” Giọng nói của cậu lạnh lùng, như không có nhiệt độ.

Lục Niệm Niệm cau mày đang nghi hoặc, đột nhiên nghĩ đến Cố Yến, lẽ nào Kim Triều vì nguyên nhân này mà ăn dấm?

Liên nghiêm túc giải thích: “Đó là bọn cùng lớp, đúng lúc ăn cơm, liên cùng nhau đi ra.”

Tống Kim Triều không nói gì, khuôn mặt anh tuần nhìn không ra biểu tình gì, Lục Niệm Niệm dè dặt nhìn cậu, mới phát hiện Kim Triều đặc biệt miễn cảm, dường như cậu rất để ý chuyện cô cùng nam sinh khác tiếp xúc.

Lục Niệm Niệm cũng không biết phải giải thích ra sao, dù sao cùng Cố Yến chỉ là bạn học bình thường, chỉ là nói mấy câu mà thôi.

Liên cúi đầu ăn cơm, Tống Kim Triều theo thói quen gấp thức ăn cho cô, sợ ghen, lại múc một chén canh để bên cạnh.

Không lâu sau, Phương Ngọc gọi điện thoại tới, nhắc nhở cậu một rưỡi có hội nghị hợp tác.

Tống Kim Triều mặt không tỏ vẻ gì cúp điện thoại, không chút vội vã gấp rau cải bỏ vào bát Lục Niệm Niệm.

Vừa nghĩ tới cậu bọn rợn còn bớt chút thời gian cùng mình ăn trưa, chút khó chịu trong lòng Lục Niệm Niệm lập tức tan thành mây khói, hỏi: “Nếu là anh bận công việc, đừng để ý đến em, cuối tuần rảnh em sẽ tới tìm anh.”

Tổng Kim Triều nâng mắt, sau khi suy nghĩ, chậm rãi mở miệng: “Anh hy vọng em có thể dọn ra ngoài.”

Cao trung có Trần Tương Xán, mà đại học lại có thể gặp vô số người như Trần Tương Xán, ngày đó khai giảng nhìn thấy đám sinh viên như thủy triều dâng, lo lắng của Tổng Kim Triều không ngừng tăng lên, cậu vẫn luôn nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn quyết định hỏi, có thể dọn ra ngoài không, ở cùng một chỗ với cậu, cho dù không thể hoàn toàn tránh được tiếp xúc với người khác, nhưng như vậy trong phạm vi cậu có thể chịu đựng.

Nghe được Kim Triều lần nữa nhắc tới chuyện dọn ra ngoài, Lục Niệm Niệm do dự một lúc, đối diện với ánh mắt sáng quắc, bức người của cậu, vẻ mặt ngập ngừng, nhẹ giọng nói: “Vậy tuần sau em sẽ chuyển qua, tuần này cần phải nộp đơn.”

Nghe thấy lời này, Tổng Kim Triều ngón tay cuộn tròn khế động, thần kinh căng thẳng trong đầu khôi phục lại trạng thái ban đầu, trên mặt lạnh lùng có thêm ý cười ôn hòa, giọng nói dịu dàng, êm tai: “Không cần đợi tới tuần sau, thứ sáu anh tới đón em.”

Nghe được câu nói đó, tâm trạng Tổng Kim Triều không tồi còn mua một phần kem làm phần thưởng, vẻ mặt Lục Niệm Niệm có chút lưỡng lự gật đầu.

Buổi tối trở lại ký túc xá, Lục Niệm Niệm mới vừa vào cửa, liền nghe được giọng nói sợ hãi của Chu Di, cùng Cao Uyển vẻ mặt sợ hãi xông tới, trong mắt lóe lên tia sáng bất quắc, “Niệm Niệm, cậu có phải có chuyện giấu bọn tớ không?”

Lục Niệm Niệm đầu mù mịt: “Chuyện gì?”

Cao Uyển đang dán vào trước mặt, không nhìn ra vẻ mặt, Chu Di vẻ mặt rất hưng phấn, lôi kéo cô lái nhả mãi, “Cậu có phải kết hôn rồi không?”

Hóa ra là cái này, Lục Niệm Niệm không nhịn được cười: “Đúng vậy.”

Có lẽ tin tức quá giật gân, Cao Uyển nháy mắt một cái, khà khà hai tiếng, “Em gái, thật không nhìn ra!”

Lục Niệm Niệm có chút ngượng ngùng liếm môi, Chu Di ở bên cạnh liền vội vàng hỏi: “Có phải là anh chàng đẹp trai hôm khai giảng đưa cậu tới không?”

Thấy cô gái trước mặt đỏ mặt gật đầu, Chu Di hào phóng vỗ vai: “Không tồi không tồi, nếu không phải là Cố Yến nói với tớ, chúng tớ còn không biết.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Sau khi khai giảng, Cố Miểu thường xuyên gọi điện thoại cho Lục Niệm Niệm, tới thành phố Lâm học đại học, cách nhà rất gần, chuyện may mắn nhất là cùng Trần Tương Xán học chung một trường, cô ấy học y, Trần Tương Xán học tài chính.

Từ ký túc xá dọn ra, xe của Tống Kim Triêu dừng ở dưới lầu ký túc, Cao Uyển cùng Chu Di kiểm chân ở bậc thang trước cửa sổ nhìn xuống, còn không ngừng ồn ào: “Niệm Niệm động tác nhanh chút, đừng để cho ông xã cậu phải suốt ruột chờ.”

Tống Kim Triêu nghe được xưng hô đó, khóe môi không ngừng được giương lên, nhất thời đối với bạn cùng phòng của Niệm Niệm ấn tượng thêm mấy phần.

Trên đường trở về, Tống Kim Triều đề nghị: “Sau này để Phương Ngọc đưa em tới trường, anh sẽ tìm tài xế khác.”

Lục Niệm Niệm đang gửi tin nhắn cho Cố Miếu, nghe thấy lời này ngẩng đầu nhìn cậu: “Em có thể ngồi xe bus, mỗi ngày đều đưa rất phiền phức.”

Tống Kim Triều mỉm cười: “Chỗ anh ngồi xe không tiện lắm.”

Tống Kim Triều đang ở khu Lâm An, nổi tiếng là khu của người giàu, đi tới trạm dừng xe bus mất rất nhiều thời gian, hai người vừa tới nhà, dì giúp việc liền vội vàng chạy qua nghênh đón, giúp bọn họ cầm hành lý.

Tống Kim Triều mới đầu không nguyện ý mời người giúp việc, nhưng nghĩ tới Lục Niệm Niệm ở nhà không ăn cơm, cậu gần đây rất muộn mới trở về.

Sau khi ăn xong cơm tối, Phương Ngọc đem một đồng văn kiện tới nhà, Tống Kim Triều ở trong thư phòng hai tiếng đồng hồ còn chưa có đi ra, Lục Niệm Niệm nhàm chán đi qua đi lại, lại lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp kem.

Gõ cửa thư phòng tiến vào, Lục Niệm Niệm mới phát hiện hình như Tống Kim Triều đang cùng người khác nói chuyện, trước mặt đặt một đồng văn kiện, thấy người tiến vào, cặp mắt đen, thâm thúy kia liền không rời đi.

Lục Niệm Niệm cầm kem yên tĩnh ngồi đối diện cậu, rất sợ làm phiền đến cậu, Tống Kim Triều đang họp qua video, nói ngắn gọn mấy câu liền nhanh chóng kết thúc, cậu khép lại máy tính, ánh mắt lần nữa rời tới người trước mặt, giọng nói trầm thấp, tràn đầy mê hoặc: “Lại đây.”

Mắt Lục Niệm Niệm sáng ngời, cười híp mắt bước tới trước mặt cậu, trên mặt Tống Kim Triều mang ý cười, ngón tay thon dài bắt lấy cổ tay cô, hơi dùng sức, liền đem người trước mắt kéo vào trong ngực, Lục Niệm Niệm chậm chạp phản ứng lại, ý thức được mình đang ngồi trên đùi cậu, mặt đỏ

bừng lên.

Tống Kim Triều ôm cô không nói gì, Lục Niệm Niệm vẫn là lần đầu tiên bị cậu ôm như vậy, có chút xấu hổ giãy ra, nhỏ giọng nói: “Có phải là làm phiền tới anh không?”

Cậu lắc đầu, ánh mắt rời về phía hộp kem đã ăn được một nửa, lông mày đen như mực nhíu lại, “Ăn ít kem, cẩn thận đau bụng.”

“Vốn dĩ định cùng anh ăn.” Nói xong, Lục Niệm Niệm cười hắc hắc, bạo gan duỗi tay ra nhẹ nhàng nhào nặn gương mặt người nào đó, vừa trơn lại vừa mềm, da dẻ so với cô còn tốt hơn.

Tống Kim Triều nắm chặt đôi tay đang làm loạn, đột nhiên đứng dậy, Lục Niệm Niệm ngạc nhiên hô một tiếng, liền vội vã ôm chặt cổ của cậu.

Đáp lại động tác của Niệm Niệm, Tống Kim Triều nhếch môi cười khê, đem cô gái trong lồng ngực bước đến trên bàn sách, Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt nhìn cậu, con người linh động sóng nước long lanh, đối diện với ánh mắt sắc quắc của cậu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh làm gì vậy...”

Hiện tại là thư phòng, không thể làm chuyện xấu.

Tống Kim Triều cười nhạt, môi mỏng dán vào bên tai, hơi thở nặng nề như lông chim trêu chọc người trong lòng, trầm thấp, ám muội nói ra hai chữ từ trong răng môi chảy ra, Lục Niệm Niệm gò má khô nóng cúi thấp đầu, không dám nhìn cậu.

Hiện tại mới phát hiện, khi đã kết hôn Kim Triều lại giống như một con sói.

Sau khi cùng Tống Kim Triều ở cùng một chỗ, Lục Niệm Niệm thường xuyên nói chuyện với nhóm bạn cùng phòng, Lam Chiêu Đệ bình thường

không sùi bọt, Chu Di cùng Cao Uyển tóm lấy Lục Niệm Niệm, liền bát quát dò la chuyện sinh hoạt vợ chồng.

Lục Niệm Niệm lúc bắt đầu còn có thể trịnh trọng nói chuyện, sau đó chủ đề nói chuyện ngày càng thâm nhập sâu. Đầu là bại trận trước tiên, đám nữ sinh đại học này, vì sao còn muốn đen tối hơn.

Có lần Chu Di vẽ mặt thần bí lôi kéo Niệm Niệm, nói có đồ tốt muốn chia sẻ cho cô.

Buổi tối về đến nhà, Chu Di gửi đến tin nhắn: dung lượng máy tính của cậu lớn chứ?

Lục Niệm Niệm đang dùng máy tính của Tống Kim Triêu lên mạng, liền trả lời: Rất lớn.

Chu Di nóng lòng muốn thử: Vậy tớ đem toàn bộ gửi cho cậu, Anime người thật đều có, đây đều là tớ tìm kiếm tinh hoa bốn phương mới có được, người bình thường tớ đều không cho.

Đây là đồ tốt gì vậy?

Lục Niệm Niệm khó hiểu, đối phương nhanh chóng gửi tới một tin nhắn: Có lợi cho sinh hoạt vợ chồng hai người, trước tiên không cần nói lời cảm ơn!!!

Lục Niệm Niệm: “...”

Mắt nhìn folder, tên folder: “Mô phỏng đề thi đại học lớp 12 năm năm, 100 chiến thuật làm bài”, Lục Niệm Niệm không nghĩ nhiều, cầm quần áo đi tắm rửa.

Chờ đến lúc đi ra, Tống Kim Triêu đang nằm ở trên giường đọc sách,

nghe được động tĩnh, con người dài nhẹ nâng, trên gương mặt anh tuần mang theo ý cười nhàn nhạt, giọng nói dịu dàng: “Folder bạn em gửi tới không tời.”

Lục Niệm Niệm lau tóc, “Chính là chiến thuật giải đề đó?”

Tống Kim Triều lật một trang sách, giọng nói có chút kinh ngạc: “Em xem rồi?”

Lục Niệm Niệm lấy khăn mặt đem tóc ướt quần lại, ngồi vào trước máy tính, “Còn chưa có xem.”

Nói xong, mới phát hiện Chu Di gửi đến vài tin nhắn, mở ra nhìn, nhìn thấy trên màn hình lại có nội dung mình trả lời.

Chu Di: Những thứ này đều là tốt, cậu có thể học hỏi, nghiên cứu kỹ năng mới.

Lục Niệm Niệm: Cảm ơn, không cần.

Chu Di: Cậu không phải là Niệm Niệm?

Chu Di: Lẽ nào anh là chồng cô ấy???

Chu Di: Icon giả chết. jpg

Lục Niệm Niệm không nhận được quay đầu nhìn Tống Kim Triều, câu nói này có lẽ là cậu trả lời, liền mở ba folder nhận được, bộ nhớ đủ 3GB, tùy ý mở một cái ra, trên màn hình xuất hiện một người đàn ông da đen khóa thân, còn có một cô gái da trắng ăn mặc mát mẻ, ý thức được đây là ảnh gì, gò má Lục Niệm Niệm đỏ lên, tay run rẩy nhanh chóng đóng lại giao diện chat.

Đây chính là đồ tốt mà Chu Di nói???

Phía sau truyền tới giọng nói không chút gợn sóng của Tống Kim Triều:

“Em cảm thấy như thế nào?”

Lục Niệm Niệm giả bộ nghe không hiểu: “... Cái gì?”

Tống Kim Triều khép sách lại, trên khuôn mặt anh tuần mang theo ý cười vô lại, cậu ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây.”

Lục Niệm Niệm vẽ mặt cảnh giác, “Anh xem được bao nhiêu rồi?”

Bắt đầu hoài nghi, Kim Triều có phải nhân lúc cô đi tắm, đã xem qua một lượt.

Tống Kim Triều đứng dậy, chậm rãi bước tới, áo ngủ màu đen càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cậu, cậu hơi cúi người, dáng người cao to đem toàn bộ người Lục Niệm Niệm bọc lại, có thể gửi thấy hơi thở thanh mát trên người cậu.

Tống Kim Triều cười không nói, tay phải đặt lên con chuột, tải folder đó xuống, mở ra một tấm, vẽ mặt lạnh nhạt nói: “Có muốn thử cái này không?”

Lục Niệm Niệm mắt trừng lớn dừng trên bức ảnh không phù hợp với trẻ em kia, hình ảnh đó khiến máu người ta sôi trào, trong nháy mắt mặt đỏ đến nhỏ máu, đầu nóng đến hôn mê.

Tim đập như sấm, tay chân luống di chuyển đến dấu X tắt bức ảnh đó đi, nói chuyện không lưu loát: “Cái này, cái này, động tác quá, quá khó.”

Tống Kim Triều vẫn nín cười, đem người từ trên ghế đặt trên giường, ý thức được động tác của cậu, Lục Niệm Niệm kinh ngạc kêu lên thành tiếng: “Đèn còn chưa tắt.”

Cậu theo lời tắt đèn, cúi đầu hôn thật sâu, toàn bộ cảnh xuân ám muội đều hòa vào trong màn đêm.

Bởi vì là chủ nhật, lại bị người nào đó dẫn vặt cả đêm, Lục Niệm Niệm ngủ một mạch tới giữa trưa mới tỉnh lại, khi giời giường, Tống Kim Triều đã lái xe tới công ty.

Ăn xong bữa trưa, Lục Niệm Niệm nhận được tin nhắn Chu Di gửi tới, tên này còn không quên hỏi chuyện hôm qua, tối qua trải qua như thế nào, nghĩ đến tối vuốt ve an ủi tối hôm qua, nơi nào đó của Lục Niệm Niệm vẫn còn có chút đau, sau khi quở trách Chu Di một hồi, mới nghe tới chuyện chính.

Chu Di: Tối hôm nay có liên hoan lớp, cậu đi không?

Khai giảng gần một tháng, Lục Niệm Niệm còn chưa nhận biết hết các bạn học trong lớp, ngày thường người tiếp xúc nhiều nhất chỉ có các bạn cùng phòng mình, liền hỏi: Cậu cùng Cao Uyển, Chiêu Đệ có đi không?

Chu Di nhanh chóng trả lời: Đương nhiên phải đi! Nghe nói là lớp trưởng tổ chức hoạt động, đến lúc đó còn có biểu diễn tài nghệ a.

Nghe Cố Yến nói cậu biết chơi ghi ta, Chu Di không muốn bỏ qua cơ hội lần này.

Hỏi rõ địa chỉ, Lục Niệm Niệm cũng dự định đi cùng, nghĩ đến buổi tối Kim Triều sẽ về dùng cơm, liền gửi tin nhắn cho cậu: Tối nay em cùng bạn học liên hoan, em cùng bạn cùng phòng đi cùng nhau, anh phải một mình ăn cơm, icon sờ đầu. jpg.

Lúc này Tống Kim Triều đang cùng người nói về vấn đề kiến thiết lại thành phố cũ, khi nhìn thấy tin nhắn, trên khuôn mặt vốn lạnh lẽo dần trở nên không còn nhiệt độ.

Đối tác còn tưởng rằng cậu không hài lòng về giá cả mình đưa ra, cùng cậu vật lộn nửa ngày, thấy sắc mặt Tống Kim Triều thay đổi, người này cũng dần không chống đỡ được, vội vàng nói: “Tổng tổng, nếu không dựa theo

cách làm của cậu, nhanh chóng ký kết hợp đồng, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều tạm thời thu lại tâm tình, mặt không tỏ vẻ gì ký tên.

Đối tác rời đi, cậu lấy điện thoại gọi cho Lục Niệm Niệm.

Do dự một lúc, cậu mở miệng: “Liên hoan cùng bạn học có thể bỏ không, em muốn ăn gì, anh có thể dẫn em đi.”

Dù sao cũng không phải là vấn đề ăn uống, Lục Niệm Niệm thật sự muốn làm quen với bạn học mới, lại nói bạn cùng phòng đều đi, nếu như thả chim bồ câu cũng có chút không trượng nghĩa, vì vậy nói: “Em không muốn trở nên đặc biệt, chuyển đi lần này, em ăn cơm xong sẽ lập tức trở về.”

Nghe thấy lời này, lông mày dài của Tống Kim Triều nhíu chặt, có chút nhức đầu xoa mi tâm, lời từ chối đến bên miệng lại miễn cưỡng nuốt trở lại, đầu bên kia điện thoại Lục Niệm Niệm lòng tràn ngập mong chờ đợi cậu trả lời của cậu.

Về mặt Tống Kim Triều ngừng lại một lúc, thỏa hiệp nói: “Chú ý an toàn, sau khi kết thúc anh tới đón em.”

Chờ đối phương hưng phấn cúp điện thoại, Tống Kim Triều gọi Phương Ngọc tới, gương mặt tuấn tú, lạnh lùng, giọng nói bình tĩnh: “Tối nay Niệm Niệm ra ngoài, đi theo.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 54: Bị Đánh

Lớp trưởng đem bữa tiệc sắp xếp ở nhà hàng Đức Trang trên đường Trường An, khi Lục Niệm Niệm đến Chu Di đang đứng đợi ở ngoài cổng.

Nhìn thấy người tới, Chu Di cười tủm tỉm chạy tới: “Cuối cùng cậu cũng đến rồi, các bạn trong lớp đều ở bên trong, chỉ còn đợi có một mình cậu.”

Nghe xong lời Chu Di nói, Lục Niệm Niệm có chút vui mừng vì mình đã tới.

Lớp bọn họ có tổng 34 người, ngồi bốn bàn, Lục Niệm Niệm bị Chu Di dắt tới ngồi cùng bàn với các bạn cùng phòng, Cố Yến dường như rất quen thuộc với Chu Di, lúc này hai người ngồi cạnh nhau.

Từ lúc Lục Niệm Niệm tiến vào, mắt Cố Yến vô tình hoặc cố ý liếc về phía bên này, đối diện với ánh mắt mang theo dò xét của cậu nam sinh, Niệm Niệm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là lễ phép cười chào hỏi cậu.

Lớp trưởng cũng là một nam sinh đẹp trai như ánh mặt trời, khó có dịp cùng mọi người ăn cơm, liền giúp các bạn nữ gọi bia và nước trái cây ép, gọi cho nam sinh một bình rượu trắng.

Uống đến vui vẻ, một đám người kêu gào Cố Yến lên hát một bài, Chu Di nhân cơ hội tiến tới bên tai Lục Niệm Niệm, nói: “Người này hôm nay mang theo ghita tới.”

Quả nhiên, Cổ Yến nói hát liền hát, cậu đã uống không ít rượu trắng, gương mặt anh tuấn, trắng ngần đỏ hồng lên, đôi mắt hoa đào có chút mê man, ôm đàn ghi ta ngồi trên ghế loạng choạng hát, Chu Di nhiệt tình cổ vũ, lôi kéo Cao Uyển cùng Lam Chiêu Đệ không ngừng vỗ tay.

Hát xong một bài, Cổ Yến không nhìn được ợ một hơi rượu, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía vị trí trung tâm Lục Niệm Niệm, môi hiện lên ý cười, nói: “Bài hát tiếp theo tớ muốn hát cho một cô gái nghe, đáng tiếc bọn tớ không có duyên với nhau.”

Lời vừa dứt, có bạn nam nhiều chuyện hưởng ứng huýt sáo, Chu Di mặt hơi đỏ, đột nhiên có chút ngượng ngùng, cô gái đó trong miệng Cổ Yến nói có phải là mình?

Cao Uyển vẻ mặt hồ hững mở một chai bia uống, nhìn quen nhưng không quen, cùng với vẻ mặt phấn khởi của Chu Di hoàn toàn không giống nhau, nhìn thấy Cổ Yến làm trò xiếc lấy lòng con gái nhiều lần rồi, cũng chỉ có Chu Di là loại háo sắc. Mới bị tên này mê hoặc.

Nghe xong nửa ngày, Lục Niệm Niệm cảm thấy nhàm chán, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Tống Kim Triêu, hỏi cậu buổi tối ăn gì, nơi này có món ngô nướng rất ngon, nghĩ đợi lúc nữa rời đi có thể giúp cậu gọi một phần.

Cơm nước xong, đa số bạn học đều không muốn rời đi, liền tụ lại một chỗ chơi trò ma sói, Lục Niệm Niệm cũng không biết phải chơi như thế nào, liền không gia nhập, bớt chút thời gian đi tới phòng rửa tay.

Lúc đi ra, mới phát hiện hành lang không xa có một người đang đứng.

Lục Niệm Niệm không để ý, hướng phòng khách đi tới, người kia xoay người, đuổi tay ra chặn lại.

Cố Yến dựa vào vách tường, động tác nhẹ nhàng rút điều thuốc trong miệng xuống, môi khẽ nhếch, khói trắng từ trong miệng theo đó tản ra bên ngoài, mùi khói thuốc xông vào mũi, Lục Niệm Niệm tăng hắng một cái, không nhìn được cau mày, “Xin hỏi cậu có chuyện gì không?”

Ném đầu thuốc trong tay, Cố Yến nhắc chân mạnh liệt giẫm lên, bởi vì có uống rượu, cổ họng có chút khàn khàn: “Chuyện cậu kết hôn là thật hay giả?”

Vì sao đột nhiên lại hỏi cái này? Lục Niệm Niệm tính tình nhẫn nại, trên mặt không tỏ vẻ gì: “Là thật, có vấn đề gì không?”

Nghe thấy lời này, người đàn ông trước mặt đã ngà ngà say, thờ ơ cười, cậu đột nhiên đứng lên, đưa tay ra nắm lấy cổ Lục Niệm Niệm, buộc cô nhìn cậu.

Giọng nói của cậu vô cùng nhẹ, “Nếu không cùng tớ chơi đùa một chút? Hẳn ta cũng không nhìn thấy.”

Mặt Lục Niệm Niệm nháy mắt trở nên lạnh lùng, đẩy bàn tay heo đó ra, nhắc đầu gối ở dừng quần Cố Yến đá một phát, bắt lấy cổ tay hắn ném một phát, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, Cố Yến ngã chổng vó, cả người lăn một vòng trên đất.

Trong mũi Lục Niệm Niệm hừ một tiếng, mặt ghét bỏ từ bên cạnh hắn bước đi.

Mới vừa vào phòng khách, một đám người còn chơi ma sói, chỉ có một mình Lam Chiêu Đề ngồi ở trong góc uống sinh tố nước trái cây, Lục Niệm Niệm ngồi xuống bên cạnh, đem khúc nhạc dạo vừa nảy ném ra sau đầu, cùng Lam Chiêu Đề câu được câu không nói chuyện.

Một lát sau, Cố Yến sờ đũng sau gáy đi tới, tư thế bước đi có chút kỳ quái, vẻ mặt khó coi cũng không nói gì, sau khi quét qua một vòng, nhìn thấy trong

góc tối, cô gái vẻ mặt bình tĩnh đang ăn đồ ăn, trong nháy mắt lửa giận bùng lên nhìn về hướng đó.

Nhìn thấy cậu tiến vào, lớp trưởng ôm vai cậu, lôi kéo cậu gia nhập chơi game, hét lên: “Cậu đi đâu lâu vậy, không nhìn thấy người.”

Mới bị người quật ngã xuống đất, đầu hũ còn chưa được ăn, còn bị Lục Niệm Niệm chế giễu, Cố Yến mặt tối sầm lại không nói một lời.

Sau một quãng thời gian, Lục Niệm Niệm không muốn đợi tiếp nữa, cầm túi xách cùng bạn cùng phòng chào hỏi liền rời đi.

Vừa ra khỏi thang máy, phía sau có người gọi tên, nghe được giọng nói quen thuộc, Lục Niệm Niệm còn chưa dừng bước chân, vẻ mặt dần lạnh đi, Cố Yến lúc này nhìn thấy cô đi ra, cũng theo đó mà đi ra, cô gái phía trước bước đi nhanh hơn, ấn nút thang máy cũng không nhìn thấy người, hắt từ thang máy tầng ba chạy xuống.

Vừa nghĩ tới lúc này bị cô gái này đá vào hạ bộ, Cố Yến càng nghĩ càng nuốt không trôi cơn giận này, người phía trước giả bộ không nghe thấy, cậu ba chân bốn cẳng chạy đuổi theo tới, kéo lấy cổ tay, vẻ mặt xấu xa: “Đến xin lỗi cũng không nói, liền muốn bỏ chạy?”

Sức mạnh của hắt rất lớn, Lục Niệm Niệm đau đến cau mày, “Buông tay!”

Xung quanh không có bạn học, Cố Yến xé bỏ nguy trang, giọng nói cũng trở nên không khách khí, giống tên lưu manh: “Không phải lúc này cậu rất lợi hại sao, đến đến đến, đến đây mà đánh.”

Nói xong, Cố Yến kiểm lại tay Niệm Niệm, nghiêng người dựa đến gần, Lục Niệm Niệm tức giận mặt đỏ bừng, còn chưa động tay, phía sau có người đuổi năm dặm ra, ác liệt đánh vào mặt Cố Yến, người trước mặt không chịu

nổi cú đấm, lão đảo hai cái trực tiếp ngã xuống đất.

Lục Niệm Niệm xoay người, chỉ thấy Tống Kim Triều vẻ mặt lạnh lùng, môi mỏng nhếch lên toả ra hơi thở tức giận, cuộn chặt nắm tay mang theo sự lạnh lùng và áp bức, Lục Niệm Niệm vội vã ôm lấy cánh tay của cậu ngăn cản: “Kim Triều, chúng ta về nhà đi.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều thu hồi ánh mắt, cặp mắt nhìn về hướng cổ tay đỏ lên của cô, gương mặt tuần tú trong nháy mắt đều là băng, “Cậu ta là ai.”

Cố Yến trên mặt đất hiển nhiên là uống nhiều rồi, lúc này bị đau từ dưới đất bò dậy, ánh mắt say rượu, mê man nhìn chăm chăm người đàn ông trước mắt.

Lục Niệm Niệm giải thích cậu là bạn học, khi Tống Kim Triều lại muốn động thủ, Chu Di cùng lớp trưởng hai người vội vã xuống lầu, nhìn thấy ba người đứng song song nhau, bọn họ nghi ngờ nhìn chăm chăm Cố Yến.

Cùng bọn họ nói lời tạm biệt, Lục Niệm Niệm kéo Kim Triều rời đi, chỉ sợ hai người lại xảy ra xung đột.

Trên đường trở về, Phương Ngọc lái xe, Tống Kim Triều cùng Lục Niệm Niệm đều ngồi ở phía sau, người bên cạnh nhẹ nhàng giữ cổ tay cô, đôi mắt đen, thâm thúy nhìn qua, môi mỏng khẽ nhếch, không nói một lời.

Nếu như không phải Phương Ngọc nói với cậu, cậu không kịp thời ngăn cản, lại không biết được hình ảnh đó như thế nào, vẻ mặt Tống Kim Triều âm trầm, lạnh lùng, nắm đấm không tự giác cuộn chặt hơn.

Trầm mặc một lúc, cậu hỏi: “Vì sao không nói với anh.”

Lục Niệm Niệm do dự một giây, nhẹ giọng nói: “Anh đã rất bận, em có

thể quay về một mình.”

Tống Kim Triều nhìn, trầm giọng mở miệng: “Nếu như anh không xuất hiện, em định làm như thế nào.”

Biết cậu vì mình lúc này bị quấy rối mới tức giận như vậy, tim Lục Niệm Niệm mềm nhũn, chủ động nắm lấy đầu ngón tay thon dài, giống như nững nịu lắc qua lắc lại: “Nhưng em từng luyện Taewondo, lúc này đã dạy dỗ hẳn.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều không nói gì, gương mặt anh tuấn, đóng băng dần dần có độ ấm, sau đó chậm rãi mở miệng: “Những buổi liên hoan kiểu này sau này còn muốn tham gia.”

Lục Niệm Niệm tốt tính đáp ứng toàn bộ.

Về đến nhà, Tống Kim Triều đi tới thư phòng, Lục Niệm Niệm nằm bò ở phòng ngủ lướt Weibo, chú ý đến vài hot search, tò mò mở ra xem, hầu hết đều là cùng nội dung liên quan đến tiếp viên quán bar và những yêu sách, đều là lịch sử đen tối mà Thẩm Mạn không muốn để người khác biết.

Lục Niệm Niệm vốn dĩ chỉ là tò mò, tùy ý nhìn vài tin, phát hiện có vài tấm ảnh ám muội, đã được làm mờ, nhưng không khó để nhận ra đó chính là Thẩm Mạn, đều là trong giai đoạn đầu của lịch sử đen tối, còn có người nói bà ta là tiểu tam phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác, gả cho một quan chức cấp cao, lông mày Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng nhíu lại, có chút lo lắng liên lụy tới Tống Kim Triều, sau khi mở ra bình luận, tất cả mọi người đều bàn luận về người quan chức cấp cao đó, cùng chuyện Thẩm Mạn sớm đã bị người gọi là kim chủ bao nuôi, từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy tin tức liên quan đến Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong thư phòng lúc này, Tống Kim Triều đem tất cả mọi chuyện an bài

xong, mới kết thúc cuộc điện thoại với Phương Ngọc.

Khi trở lại phòng ngủ, Lục Niệm Niệm vẫn đang lướt weibo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mấy tin tức bát quái kia, nhìn thấy Tống Kim Triều lên giường, vội vã bò đến bên cạnh cậu.

Lục Niệm Niệm cầm scandal liên quan đến Thẩm Mạn cho cậu xem: “Kim Triều, anh có nhìn thấy cái này không?”

Tống Kim Triều duỗi tay ra đem toàn bộ người ôm vào trong ngực, ánh mắt lạnh lùng, hờ hững quét qua màn hình điện thoại, mặt không biến sắc nói: “Nhìn thấy.”

Lục Niệm Niệm nhìn bình luận, từng cái, từng cái liên quan đến đời sống riêng tư của Thẩm Mạn, cũng không biết là thật hay giả.

Thấy Lục Niệm Niệm vẫn vui vẻ lướt điện thoại không có ý định dừng lại, không nhìn cậu rất lâu rồi, lúc đầu Tống Kim Triều còn có thể tỏ ra hờ hững xem mấy trang bình luận, mấy phút sau tịch thu điện thoại, đem người nào đó đặt ở dưới thân, “Xem điện thoại thì có gì hay?”

Lúc nói chuyện, môi Tống Kim Triều dịu dàng, ấm áp dán ở bên tai, hơi thở mát lạnh, nguy hiểm quấn quít ở cổ, dẫn tới cả người tê dại.

Nghe lời cậu nói, Lục Niệm Niệm ở dưới thân cậu ngoan ngoãn không nhúc nhích, con người tròn, đen lấp lánh nhìn cậu.

Môi cậu mềm mại, mang theo xúc cảm mát lạnh, nhẹ nhàng phủ ở trên môi cô, Lục Niệm Niệm như đang đáp lại lời của cậu, lặng lẽ mở môi nghênh đón, cánh tay tinh tế dè dặt ôm cổ của cậu.

Ý cười trên khóe môi Tống Kim Triều dần sâu, nhìn cô ngây ngốc đáp lại, chút tức giận trong lòng ẩn giấu từng chút, từng chút một tiêu tan, cậu không

kìm lòng nổi nghiêng người về phía trước, liếm láp bờ môi ngọt ngào, thanh mát, nụ hôn tinh tế mà sâu sắc.

Sáng ngày hôm sau, Tống Kim Triều hiếm khi không đi làm, khi Lục Niệm Niệm rời giường, liền thấy cậu vô cùng hiền lành đang làm bữa sáng.

Hôm sau tới trường, bạn cùng phòng đã giúp cô chiếm chỗ, Lục Niệm Niệm mới vừa đặt cặp sách xuống, Chu Di bên cạnh trực tiếp sắp lại đây, vẻ mặt không được tốt, liền nghe cô nói: “Cậu biết không? Ngày hôm qua Cố Yến bị người đánh.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm nhú mày, lẽ nào ngày hôm qua mình ra tay quá nặng? Hay là cú đâm của Kim Triều ra tay quá tàn nhẫn?

Chu Di cho rằng Niệm Niệm không biết, tiến đến bên tai nhỏ giọng nói: “Ngày hôm qua kết thúc buổi liên hoan Cố Yến cùng lớp trưởng đi cùng nhau, nghe nói bị một đám người ở trên đường chặn lại.”

Nghe lớp trưởng nói mấy người đàn ông đó, dường như đặc biệt vì Cố Yến mà chạy tới, mấy người áo đen cao to ngăn những bạn học kia, lôi Cố Yến tới góc tàn nhẫn đánh một trận, hiện trường đều là máu tanh.

Lục Niệm Niệm hơi kinh ngạc nhìn về hướng đó, không phải là bị người nào đó đánh chứ.

Liên quan đến Cố Yến, nghĩ tới tối hôm qua cậu ta lộ nguyên hình là bộ dáng tùy tiện, Lục Niệm Niệm không muốn nói nhiều về cậu ta, nhàn nhạt mở miệng nói: “Có khả năng là đắc tội với người nào đó.”

Chu Di cau mày cũng cảm thấy vậy, Cố Yến bình thường chơi đến vui vẻ, quen biết với người tạp nham, có thể đắc tội với lưu manh trong xã hội cũng không chừng, vừa nghĩ tới lớp trưởng miêu tả thương tích của cậu ta, Chu Di vẫn không nhịn được rung mình.

“Cố Yến bị thương không nhẹ, vẫn còn ở trong bệnh viện.”

“Nghe lớp trưởng nói, buổi chiều bạn học cùng nhau tới bệnh viện thăm cậu ta, cậu có đi không?”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm lắc đầu, không hứng thú lắm: “Nếu không các cậu đi đi, buổi chiều tớ còn có việc.”

Lúc này ở trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Phong Thụy, Tổng Kim Triều đang phê duyệt văn kiện trong tay, Phương Ngọc đang hướng cậu báo cáo tin tức gần đây, mấy ngày nay trong giới giải trí đều là scandal của Thẩm Mạn, Tổng Trí Viễn dường như đang tìm người đè xuống những ti tức kia, Tổng Kim Triều xoa xoa mi tâm, đôi mắt đen, thâm thúy đang nhìn báo cáo thành tích của Tổng Trí Viễn trong tay, giọng nói không lộ ra bất kỳ tình cảm nào: “Đem cái này công bố ra bên ngoài.”

Phương Ngọc ngẩn người, trên mặt lộ ra chút do dự, nội dung trên văn kiện này đều là thành tích bẩn của Tổng Trí Viễn, đều liên quan đến những giao dịch đen, nếu như đem toàn bộ công bố, sợ là chức vị của Tổng Trí Viễn khó giữ.

Thấy Phương Ngọc do dự, lông mày tinh xảo của Tổng Kim Triều khẽ nhướn, gương mặt anh tuần hờ hững: “Cậu không cần khuyên tôi, chờ lửa cháy tới đấy, lúc đó Tổng Trí Viễn mới có thể ngồi không vững.”

Ngạc nhiên trước sự quyết đoán của Tổng Kim Triều, Phương Ngọc không thể làm gì khác hơn là nghe theo.

Nhìn thấy tin tức gần đây của Thẩm Mạn, lông mày Tổng Kim Triều cau lại, hỏi: “Tôi để cậu giám sát động tĩnh của Thẩm Mạn, tình hình hiện tại là thế nào.”

Nói đến cái này, Phương Ngọc rõ ràng có chút lo lắng, liền đem tin tức rõ

mười mười báo cáo với Tổng Kim Triều: “Thẩm Mạn bị chó săn vây chặt, lúc này đang trốn ở thành phố B, dường như đang phả người theo dõi hành tung của cô Lục.”

Tổng Kim Triều lẳng lẳng mà nghe, ngón tay dài, với khớp xương rõ ràng gõ nhẹ trên bàn, đôi mắt u ám hơi rủ xuống, ánh mắt trầm mặc mà sắc bén.

Buổi chiều không có tiết học, Lục Niệm Niệm gửi tin nhắn cho Tổng Kim Triều, bạn cùng phòng đều đến thăm Cố Yến, một mình ở nhà cũng không có việc gì làm.

Mấy phút sau Tổng Kim Triều mới trả lời: Tối công ty.

Lục Niệm Niệm chậm rãi đến trạm dừng xe bus, luôn có cảm giác bị người theo dõi, nhìn quanh bốn phía một lượt cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, nhìn thấy tin nhắn Tổng Kim Triều gửi, liền cười híp mắt trả lời: Em đi có thích hợp không? Sẽ không ảnh hưởng tới công việc của anh chứ?

Tổng Kim Triều cười khê: Bà chủ đến có gì không thích hợp.

Lục Niệm Niệm cười sáng lạng nhìn ba chữ đó, suy nghĩ một chút lại gửi tin nhắn cho Tổng Kim Triều: Kim Triều, em cảm giác có người đang theo dõi em, không biết là cảm giác có sai hay không.

Lúc nhìn thấy tin nhắn này, trong nháy mắt Tổng Kim Triều từ trên ghế đứng dậy, nhìn thấy gương mặt ông chủ dần lạnh đi, nhân viên cả công ty cũng trở nên dè dặt.

Lục Niệm Niệm vẫn đang đợi tin nhắn của cậu, không lâu sau Kim Triều gọi điện thoại tới.

Giọng nói của cậu có chút sốt ruột: “Niệm Niệm, em đừng yên ở đó đừng đi đâu, Phương Ngọc sẽ nhanh chóng tới cổng trường học.”

Lục Niệm Niệm mỉm cười, nghe lời đợi Phương Ngọc ở trạm dừng xe, vẫn không nhìn được trêu ghẹo Tống Kim Triều, coi cô như đứa trẻ ba tuổi.

Đầu bên kia điện thoại Tống Kim Triều vẫn rề rà không có cúp điện thoại, chờ đến lúc Phương Ngọc đón Niệm Niệm, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

May mắn, chuyện cậu lo lắng nhất không có phát sinh, cậu đem Thẩm Mạn bức đến bước đường cùng, không rõ ràng người phụ nữ này sẽ dùng thủ đoạn gì để trả thù.

Phương Ngọc đưa Lục Niệm Niệm tới cửa công ty liền vội vã rời đi, không thể làm gì khác hơn là chạy tới hỏi lễ tân, lễ tân biết được cô gái trước mặt là đến tìm tổng giám đốc, còn tưởng rằng là sinh viên tốt nghiệp đến phỏng vấn, nhưng vừa mở miệng liền đòi gặp giám đốc, liền cự tuyệt nói: “Cô có hẹn trước không? Nếu không có hẹn trước sợ là có chút khó khăn.”

Lục Niệm Niệm lúng túng lắc đầu, không thể làm gì khác là gửi tin nhắn cho người nào đó: Em bị lễ tân của ngài chặn lại, QAQ.

Tin nhắn vừa gửi đi, không tới mấy phút, Lục Niệm Niệm liền nghe thấy phía sau có người gọi, đối diện với bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông đang bước tới, âu phục được thợ thủ công cắt may tinh xảo càng tôn lên dáng người nổi bật của cậu. Cậu bước từng bước đi tới, cặp mắt đen, lạnh lùng xa cách, sâu thẳm như hồ nước.

Tống Kim Triều lúc này cùng lúc trước không giống nhau, không lộ ra hơi thở trầm lặng mà bức người, Lục Niệm Niệm đứng sững tại chỗ, con người trong suốt nhìn cậu không chớp mắt, đến tận khi dáng người phong trần, tuấn dật đứng ở trước mặt.

Có lẽ biết lễ tân không quen Lục Niệm Niệm, mặt Tống Kim Triều không nhìn ra cảm xúc, tự nhiên mà nắm lấy tay cô, đối với thư ký trước quầy lễ tân

nói: “Cô ấy là bà chủ, sau này không cần cần.”

Không ngờ tới tổng tài trẻ như vậy lại có thể đã kết hôn!

Thư ký quỳ lễ tân sau khi kinh ngạc qua đi, mắt không tự chủ được đánh giá cô gái trước mặt có bộ dáng giống như học sinh, trong đầu sóng nổi lên cuồn cuộn, tin giật gân này khẳng định những người khác đều không biết!

Nhìn theo tổng giám đốc cùng phu nhân tổng giám đốc rời đi, cô gái trước quầy lễ tân hỏa tốc gõ vào nhóm QQ của công ty: “Vợ của ông chủ tới công ty!

Tin tức vừa đưa ra, phía dưới một đám người bùng nổ.

Bộ phận tuyên truyền A: Thật hay giả! Ông chủ năm nay mới 24 tuổi, làm sao có thể đã kết hôn!

Bộ phận tuyên truyền B B: Nam thần của tứ sao có thể đã kết hôn!

Bộ phận quảng cáo C: Tứ không tin, icon bình tĩnh. jpg

Thư ký D: A a a a a a a, tứ hình như nhìn thấy! Tổng giám đốc đưa em gái đó vào trong phòng làm việc!

Thư ký E: Icon nhìn thấy thêm một đám khói đau thương. jpg

Nhìn thấy đám người trong nhóm chat gửi một loạt các icon kêu cha gọi mẹ thảm thiết, cô gái lễ tân hài lòng đóng nhóm chat QQ lại, lần này thì tốt rồi, không chỉ có một người thất tình.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 55: Niệm Niệm, Đời Này Đừng Rời Xa Anh

Trong kho hàng tại thị trấn cũ nào đó trong thành phố B, người phụ nữ trên mặt trang điểm tinh xảo, mặt mày tiều tụy lo lắng đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn điện thoại, người phải đi còn chưa có trở về, tin tức gửi đến vẫn như cũ dừng lại ở một giờ trước.

Khi biết được Tống Kim Triều được ông ngoại của hắn mang đi, Thẩm Mạn vốn tưởng rằng mọi chuyện đều kết thúc, lựa chọn bỏ qua cho cậu, mà không bao giờ ngờ tới, sự thù hận trong lòng Tống Kim Triều vẫn luôn tồn tại, cậu biến thành một con sói ẩn mình trong bóng tối, đem con mồi quan sát tỉ mỉ, chờ đợi thời cơ mà hành động.

Khoảng thời gian này scandal của Thẩm Mạn bay đầy trời, sự nghiệp trượt xuống vực sâu, mà những năm đầu ra mắt không thể ngừng qua lại nếu không sẽ bị người nhấn chìm, mà trải qua giai đoạn bị kim chủ bao nuôi, vẫn luôn giấu giếm rất tốt, người của Tống gia bao gồm cả Tống Trí Viễn cũng không biết, hiện tại những quá khứ đen tối liên tiếp bị người ta khơi ra, người của Tống gia bắt đầu ra mặt, mỗi ngày đều gặp đám chó săn vây quanh chặn đường, ngay cả Tống Trí Viễn ở trong bộ đội cũng chịu ảnh hưởng.

Do vậy Thẩm Mạn nuốt không trôi cơn giận này, biết Tống Kim Triều đã bắt đầu phản kích, nhưng cũng không phải quả hồng mềm, con chó sói bị nhốt trong lồng nhiều năm như vậy, thật sự cho rằng có Tần gia chống lưng, liền có thể vùng dậy mà vùng được sao.

Mặc dù không rõ thực lực trước mắt Tống Kim Triều, nhưng Thẩm Mạn lại biết điểm yếu cậu ở chỗ nào, là cô con gái độc nhất của Lục gia, đang học ở thành phố B, cũng là lúc nên cho tên cứng đầu đó một chút giáo huấn.

Người Thẩm Mạn phải đi nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ đem Lục Niệm Niệm tới đến nhà kho cũ này, sẽ làm vật trao đổi, để Tống Kim Triều lúc đó thu tay.

Nhưng mà đã hơn một giờ qua đi, tin tức gì cũng không có, trong lòng Thẩm Mạn mơ hồ cảm thấy bất an.

Đợi ở bên trong, khi mấy người thuộc hạ nhận được điện thoại về mặt liên thay đổi, vội vã chạy tới bên cạnh cúi đầu nói nhỏ vào tai vài câu, nghe thấy lời này, ánh mắt Thẩm Mạn sững lại, lông mày đẹp đẽ nhíu lại thành một đường, dung nhan mỹ miều dần nổi lên một màu sắc tuyệt vọng.

Lấy lại bình tĩnh, nắm chặt túi xách trong tay, giả vờ trấn định hỏi: “Bây giờ bọn họ ở đâu?”

Người đàn ông trung niên bên cạnh nhướn mày, đúng sự thật đáp: “Ở trong tay Tống Kim Triều.”

Nghe thấy lời này, hai tay Thẩm Mạn giữ túi xách trở nên trắng xanh, trên mặt luôn bình tĩnh mơ hồ có dấu hiệu suy sụp.

Dường như linh cảm đến điều gì đó, vẻ mặt Thẩm Mạn đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, hoàn toàn biến sắc, vội vàng chuẩn bị mang người rời đi.

Cánh cửa sắt lớn của nhà kho lúc này đột nhiên bị người đẩy ra.

Cánh cổng sắt từ từ được mở ra lộ ra ánh mặt trời chói mắt, một đám người mặc áo đen cao lớn xuất hiện, đứng đầu là người đàn ông mặc âu phục màu đen, đi giày da, vẻ mặt nhã nhặn, mắt kính phản chiếu ánh sáng lạnh

lòng trong mắt hân.

Mà trong tay đám người đó đang trói vài người được phái đi, cũng không biết vừa rồi họ trải qua quá trình gì mà bộ dạng máu me khắp người, nhìn thấy mà giật mình.

Phương Ngọc đánh ánh mắt với người bên cạnh, bọn họ buông tay những người bị trói chặt, tiếp theo trực tiếp tiến lên, đem Thẩm Mạn và những thuộc hạ khác vây quanh lại.

Người đến lại có thể không phải là Tống Kim Triều, Thẩm Mạn trong lòng hoài nghi, nhưng trong đầu dần nổi lên lo lắng và hoảng loạn, tay đặt bên người không ngừng run rẩy, khóe mắt quẩn rũ đột nhiên nháy lên.

Che giấu vẻ hoảng hốt của chính mình, lớn tiếng quát lớn: “Cậu đây là muốn làm gì!”

thủ hạ chậm rãi tiến lên, đem người bảo vệ ở phía sau.

Phương Ngọc nghe xong mỉm cười, trên mặt mang theo nụ cười vô hại, vẻ mặt ôn hòa nói: “bà Thẩm, ông chủ cố ý dặn dò tôi, hôm nay tới kết thúc mọi việc.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt Thẩm Mạn trong nháy mắt hiểu ra, sắc mặt trắng nhợt, đáy mắt lạnh lùng: “A, cậu đây là muốn bắt giữ người phi pháp hay sao?”

Nhìn một đám người mặc áo đen, Thẩm Mạn chỉ nghĩ được kết quả xấu nhất chính là bị bắt cóc.

Nghe người phụ nữ giả vờ trấn định nói, mặt Phương Ngọc lộ ra vẻ trào phúng, khóe môi khẽ nhếch, khà khà hai tiếng.

“Bắt cóc? Bà không phải đánh giá quá cao mình đấy chứ.”

Nghe được câu nói đó, tim Thẩm Mạn nhảy lên, hiển nhiên vô cùng luống cuống lùi về phía sau, Phương Ngọc lại không muốn phí lời, lười biếng quay sang người bên cạnh mở miệng: “Lột quần áo.”

Giọng nói lạnh lùng từ trong miệng hắt phun ra, vài tên đàn ông bước nhanh về phía trước, hai ba người thay phiên thuộc hạ của Thẩm Mạn, kèm theo tiếng hét hoảng loạn của người phụ nữ, lại là tiếng vải vóc bị xé rách.

Phương Ngọc mặt lạnh lùng nhìn bọn họ, có loại cảm giác không phụ sự kỳ vọng của Tống Kim Triều.

Mấy phút ngắn ngủi, quần áo Thẩm Mạn rách không còn một mảnh, cuộn người ở trong góc, da thịt trắng nõn hoàn toàn lộ ở trước mặt mọi người, trên mặt, còn có trên người có thêm vài vết thương mới, đều là lúc này phản kháng bị người đánh, những người trước mặt cũng không có làm khó mọi chuyện, bọn họ chụp ảnh sau đó rời đi.

Đám người vừa rời đi không lâu, phóng viên nghe tin cấp tốc chạy tới, khi nhìn thấy bộ dạng đau khổ vì bị lăng nhục của Thẩm Mạn, điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới không phải là báo cảnh sát, mà là chụp những tấm ảnh trăm năm mới gặp, diễn viên đang hot Thẩm Mạn bị ngược đãi tàn bạo, nghi là đặc tội lão đại xã hội đen.

Lúc này ở trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Phong Thụy, Lục Niệm Niệm ngồi ở trên ghế tổng tài xem phim, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười, Tống Kim Triều ngồi bên cạnh ký văn kiện, nghe thấy cô gái ngốc nghếch cười ha ha, gương mặt lạnh lùng hiện lên ý cười ôn hòa.

Một lát sau, bên tai vang lên tiếng nói của Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm theo bản năng ngẩng đầu nhìn cậu, lại thấy Tống Kim Triều đối với

máy điện thoại bàn nhàn nhạt mở miệng: “Một phần điểm tâm ngọt, với một hộp sữa chua.”

Lục Niệm Niệm không chú ý tới cái máy bàn kia, cho rằng cậu muốn ăn, liền đứng dậy định đi mua, Tống Kim Triêu nhìn thấy động tác này, vội vàng đuổi tay ra bắt lấy: “Đi đâu?”

Lục Niệm Niệm ngây ngốc: “Anh không phải muốn ăn đồ ăn sao? Em đi mua.”

Tống Kim Triêu bỗng nhiên cười khẽ, tay hơi dùng sức đem người kéo vào trong ngực.

Lục Niệm Niệm ngồi ở trên đùi cậu, có chút luống cuống cựa quậy, đây là đang ở văn phòng, lỡ như có người đi vào thì phải làm sao bây giờ.

Tống Kim Triêu nắm chặt tay mềm mại của cô, nhẹ giọng nói: “Anh là lo lắng em đói bụng, dặn thư ký mang qua đây.”

Hóa ra là như vậy, mặt Lục Niệm Niệm dần hiện lên một rạng hồng nhàn nhạt, nhớ tới nên trở về chỗ ngồi của mình, thân dưới người này sức lực lớn đến kỳ lạ, ôm chặt không cho động.

Lục Niệm Niệm gò má khô nóng, rất sợ thư ký giây tiếp theo sẽ đi vào, nhỏ giọng nói: “Lỡ như bị người ta nhìn thấy thì phải làm sao...”

Tống Kim Triêu đang chơi đùa tay mềm mại của cô, lông mày hẹp dài rủ xuống, đen, mềm mại như lông vũ lại như hai bàn chải nhỏ, môi mỏng khẽ mở: “Không sợ.”

Tốt nhất để tất cả nhân viên đều biết, Lục Niệm Niệm là vợ của cậu, là bà chủ của Phong Thụy.

Tống Kim Triều đặc biệt cố chấp, Lục Niệm Niệm không thể làm gì khác là tùy theo ý cậu, để mặc cậu ôm.

Cửa phòng làm việc sau khi gõ thì được mở ra, thư ký trang điểm tinh xảo, thân hình quyến rũ cầm điểm tâm ngọt tiến vào, nhìn thấy hai người bọn họ, ánh mắt kinh ngạc chột lóe, nghề nghiệp tốt được rèn luyện hàng ngày để vẻ mặt được duy trì bình tĩnh.

Lục Niệm Niệm muốn thoát khỏi cái ôm của người nào đó, tên này vì sao khí lực lại lớn như vậy, siết chặt khiến cô động cũng không động được.

Cảm nhận được nữ thư ký không tiếng động mà dòm ngó, Lục Niệm Niệm gò má đỏ bừng đập tay Tống Kim Triều.

“Tống tổng điểm tâm ngọt anh cần.” Thư ký đem đồ trong tay đặt lên bàn, hơi nghiêng người xuống bộ ngực theo động tác đó mà lộ ra cực kỳ bóng mắt.

Lục Niệm Niệm ánh mắt lấp lánh nhìn qua, trong lòng nhẹ nhàng oa một tiếng, được lắm sóng lớn ập tới.

Tống Kim Triều vẻ mặt hồ hững ừ một tiếng, đến tận khi thư ký rời đi, cậu mới buông người trong ngực ra.

Bị ma sát gây nên phản ứng, cậu sợ chạm vào sẽ gây nên hỏa hoạn.

Nhìn thấy ánh sáng trong mắt cậu dần trở nên sâu, Lục Niệm Niệm như linh cảm được, cầm sữa chua cùng điểm tâm ngọt ngồi cách xa cậu, đôi mắt đen, trong suốt chuyển động nhìn chăm chăm cậu.

Nữ thư ký vừa đóng cửa phòng làm việc, hỏa tốc mở nhóm QQ ra, còn có một em gái độc thân không chịu chết tâm, liên tục gửi tin nhắn trong nhóm chat, so với cô gái trong nhóm chat, người này lúc nhìn thấy bà chủ tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Không ngờ tới đại boss vẻ ngoài cao ngạo, cấm dục. Không ngờ đại BoSS lại có vẻ mặt cưng chiều vợ như vậy, nếu là để người khác nhìn thấy một màn này khẳng định trái tim pha lê sẽ vỡ vụn.

Trong phòng làm việc, Lục Niệm Niệm vừa ăn sữa chua, vừa dùng máy tính của Tống Kim Triều lướt Weibo.

Hot search hầu như toàn bộ đều là tin tức bát quái của Thẩm Mạn, Lục Niệm Niệm còn tưởng rằng những tư liệu đen nhìn thấy mấy ngày trước, liền mở ra, lúc này trong nhóm chat với các bạn cùng phòng đều là tin tức về Thẩm Mạn, Lục Niệm Niệm cau mày mở trang nói chuyện đầu tiên ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới mới hiểu rõ tình huống, Thẩm Mạn bị người ta bắt cóc, thậm chí còn bị xem thường.

Chu Di không ngừng đem tin tức bát quái trên weibo gửi vào trong nhóm, Cao Uyển vô cùng phối hợp làm quần chúng ăn dưa, thỉnh thoảng đối với những bức ảnh bức người kia bình luận vài câu, Lam Chiêu Đế luôn lặn dưới nước thỉnh thoảng nhô lên hỏi một câu: Vậy Thẩm Mạn là ai.

Chu Di biểu thị không còn lời nào để nói, lại bắt đầu phổ cập kiến thức về Thẩm Mạn, từ thời kỳ đầu bị bao nuôi, cho đến bây giờ trở thành ảnh hậu vừa đỏ lại vừa đen.

Trên màn hình xuất hiện vài tấm ảnh làm người kinh sợ, Lục Niệm Niệm bất an trượt xuống, không ngờ tới sẽ gặp phải loại chuyện như vậy, tuy rằng Thẩm Mạn là mẹ kế của Kim Triều, nhưng nhìn thấy truyền thông bất lương đưa tin, lấy hình ảnh không thể chấp nhận được, Lục Niệm Niệm vẫn còn có chút lo lắng, không nhìn được nhìn về phía Tống Kim Triều ngồi đối diện.

Người trước mặt trầm mặc, thỉnh thoảng lật xem văn kiện trong tay, trong lòng không suy nghĩ gì ngoài công việc.

Lục Niệm Niệm giật giật môi, vẫn không nhin được làm phiền tới cậu, “Kim Triều, anh đọc tin tức mới, về Thẩm Mạn...”

Muốn nói lại thôi, đôi mắt đen, long lanh nhìn cậu.

Tổng Kim Triều nâng mắt, đôi mắt hẹp dài bình tĩnh không chút gợn sóng, nhìn về phía cô có chút nghi hoặc: “Sao vậy?”

Lục Niệm Niệm đẩy di động qua cho cậu xem, mắt Tổng Kim Triều nhẹ nhàng rũ xuống, trầm mặc không lên tiếng nhìn một lúc, giọng nói hờ hững như khói mây: “Cùng chúng ta một chút cũng không có liên quan.”

Cậu đã nói như vậy, Lục Niệm Niệm chỉ có thể ồ một tiếng coi như không có gì.

Buổi chiều sau khi tan làm, Lục Niệm Niệm kéo Tổng Kim Triều đi siêu thị, trong nhà đồ ăn vặt còn chưa ăn hết, liền bị tên này toàn bộ ném đi, kèm theo lời nói, sữa chua đau dạ dày, chất phụ gia thực phẩm quá nhiều.

Nhưng Niệm Niệm vẫn luôn có thói xấu, sáng sớm ngủ dậy liền ăn sữa chua, Tổng Kim Triều vì thế nói không ít lần.

Vừa đến siêu thị, Lục Niệm Niệm lần lượt chọn từng món đồ ăn vặt mình thích bỏ vào trong xe đẩy, Tổng Kim Triều đi theo ở phía sau, thỉnh thoảng nhíu mày không tán thành, nhưng không có ngăn cản, ăn ít một chút vẫn có thể chấp nhận.

Sau đó hai người liền chọn chút rau dưa rồi đi tới quầy tính tiền, đi qua kệ hàng hóa, Tổng Kim Triều dừng lại, cầm hai hộp đồ hỏi cô gái bên cạnh.

Cậu nói nghiêm túc: “Em thích loại gì.”

Lục Niệm Niệm đứng phía sau cậu, không nhìn thấy rõ còn tưởng rằng

cậu cầm kẹo cao su, liền không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là vị dâu tây.”

Tống Kim Triều mỉm cười, cầm vị dâu tây kia liếc mắt rồi lại trả về, khoe môi khê nhếch: “Đáng tiếc không phải là kích thước của anh.”

Cái gì?

Lục Niệm Niệm cuối cùng bước tới gần nhìn, khi nhìn thấy rõ trò vui kia là gì, nháy mắt mặt đỏ lên, trơ mắt nhìn người đó vẻ mặt bình thản mà đem bao cao su cỡ lớn bỏ vào trong xe đẩy.

Lục Niệm Niệm mặt nóng bừng mà hoảng sợ, vội vàng dùng đồ ăn vặt che đi mấy cái hộp đó, nhỏ giọng nói: “Làm gì mà mua nhiều như vậy...”

Có thể đi làm con buôn.

Tống Kim Triều thích nhất là nhìn gò má xấu hổ, đỏ bừng của cô, đôi mắt thâm thúy hiện lên ý cười, ánh mắt âm u mang theo những suy tư, dường như muốn nói gì đó, lời mới đến bên miệng liền nuốt trở lại.

Sau bữa cơm chiều, Tống Kim Triều như thường lệ ngồi ở thư phòng làm việc, Lục Niệm Niệm cầm cốc sữa nữa mang tới cho cậu, một mình xem ti vi quá nhàm chán, lại sợ làm phiền đến cậu, liền ở trong tủ sách chuẩn bị tìm sách để đọc.

Tống Kim Triều nhìn văn kiện Phương Ngọc đưa tới, ánh mắt nặng nề quét qua, im lặng không tiếng động khép lại.

Ở bên trong số đó nhìn thấy một cuốn sách tài chính xem không hiểu, Lục Niệm Niệm đột nhiên phát hiện một bìa sách da màu hồng, vô cùng bắt mắt, mắt sáng lên, từ trong khe hở lấy ra.

Khi nhìn thấy rõ tên của bìa sách, mím môi cười, mắt hạnh tròn xoe chuyển động trịnh trọng nhìn người trước mặt, ánh mắt sáng ngời hỏi: “Kim Triêu, anh còn xem loại sách này à.”

Lục Niệm Niệm cười híp mắt lật cuốn sách trong tay “Hỏi đáp trực tiếp chị nguyệt, bản nam sinh”, tờ thứ nhất viết con gái trong thời kỳ thanh xuân thích nhất dạng nam sinh nào.

Đương nhiên là dạng người giống Tống Kim Triêu, trong lòng Lục Niệm Niệm đưa ra đáp án.

Không ngờ tới tên này lại còn thể xem loại sách này, Lục Niệm Niệm cười khà khà hai tiếng, tầm mắt dừng ở trên người nào đó.

Cuốn sách này cậu mua rất lâu rồi, hơn nữa còn nghiên cứu trong một thời gian, Tống Kim Triêu dừng một chút, tiếp theo nhàn nhạt mở miệng: “Vì anh càng muốn hiểu rõ một điểm.”

Nghe thấy lời này, khóe miệng mang theo ý cười của Lục Niệm Niệm ngừng lại, trong tim như có lông chim nhẹ nhàng quét qua, ôn nhu lại an tĩnh.

Cậu từ nhỏ đến lớn tiếp xúc với người khác giới không nhiều, Niệm Niệm được coi là cô gái duy nhất tiến vào thế giới của cậu, nhưng người nào đó dường như cùng trong sách xuất hiện bộ dạng quá không giống nhau.

Liếc nhìn thời gian, đã không còn sớm, Tống Kim Triêu đem toàn bộ công việc còn sót lại sang một bên, chậm rãi đi tới, cánh tay dài duỗi ra đem cả người ôm vào trong ngực.

Lục Niệm Niệm lúc này cực an phận, cánh tay tinh tế nhẹ nhàng ôm lấy cổ của cậu, gò má dán vào lồng ngực của cậu, lẳng lẳng lẳng nghe lực đập của trái tim, giờ khắc này đột nhiên cảm thấy cực kỳ an tâm.

Đến phòng ngủ, Lục Niệm Niệm hiếm khi làm nũng, ôm cậu không muốn buông tay, Tống Kim Triêu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm cô ngồi ở trên giường.

Chỉ nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, êm tai của cô: “Kim Triêu, em phát hiện thời gian càng lâu, em càng thích anh.”

Không chờ cậu trả lời, Lục Niệm Niệm đột nhiên ngẩng đầu, suýt chút nữa đụng vào cằm của cậu, “Cái cảm giác này có phải là quá không bình thường phải không.”

Ánh mắt Tống Kim Triêu sâu sắc mà chăm chú, không kìm lòng được xiết chặt eo cô, lời nói như vậy đối với cậu mà nói giống như một loại thuốc, trong nháy mắt làm dịu lo lắng bất an trong lòng cậu, thuần hóa góc tối nào đó trong lòng đang không ngừng kêu gào.

Những mong muốn trong lòng, có cảm giác được lấp đầy, còn mang theo hơi thở làm người ta sợ hãi.

Lục Niệm Niệm lẳng lặng bị cậu ôm, hô hấp của cậu nhàn nhạt, hơi thở mát lạnh vẫn vương bên tai cô, bờ môi mát lạnh nhẹ nhàng quét qua gò má cô, cảm nhận được cậu khẽ cắn cổ cô, trong lòng Lục Niệm Niệm khẽ run.

Chờ đến lúc Tống Kim Triêu tắm rửa, Lục Niệm Niệm mệt rãi rời, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong mơ phảng phất như có người thành kính hôn qua khắp người cô, môi mềm lành lạnh ở trên làn da thịt trắng như tuyết của cô lưu lại dấu vết mờ mờ.

Mơ lung nghe được cậu thấp giọng ở bên tai níu non: “Niệm Niệm,... Đời này xin em đừng rời xa anh.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 56: Kẹo

Tầng mười tập đoàn Phong Thụy trong phòng tiếp khách nào đó, người đàn ông trung niên phong thái tuấn đạt đứng bên cửa sổ sát đất, ngón tay kẹp một điếu thuốc.

Bên cạnh tay hãn đặt một chiếc gạt tàn thuốc tinh xảo, bên trong chất đồng tàn thuốc sạch sẽ như tuyết, mà ly cà phê trên bàn đã là ly thứ hai mươi, Tổng Trí Viễn hiện giờ đã biết tầm tích của Tổng Kim Triều, con trai hãn chính là người phụ trách xí nghiệp này, có Tần gia chống đỡ, cậu hiện tại trở mặt lại không phải là con trai của hãn, mà chỉ trực chờ hãn như con mồi nuốt vào trong bụng sói.

Hãn cùng Thẩm Mạn đi đến bước như ngày hôm nay tất cả đều do đứa con bất hiếu này ban tặng!

Tổng Trí Viễn gần đây bị scandal ngợp trời của Thẩm Mạn làm cho hôn mê, bây giờ lại bị người ta báo cáo, chính mình bị đình chỉ công tác trong thời gian kiểm tra, trong lòng biết hậu quả như thế nào, hãn cùng đường mới phải tới Phong Thụy, thái độ khiêm tốn chỉ cầu Tổng Kim có thể thả một con ngựa cho hãn và Thẩm Mạn, nhìn vào mối quan hệ máu mủ tình thâm của cha con bọn họ.

Khi thư ký lần nữa đẩy cửa bước vào, Tổng Trí Viễn đã ở phòng tiếp khách đợi hơn bốn tiếng đồng hồ, cà phê đắng một ly lại một ly, nhìn thấy cái ly trước mắt người đàn ông trống không, thư ký cực kỳ hiểu lòng người lại

giúp ông thêm một ly nữa.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Phương Ngọc nhận được tin tức của thư ký, liếc nhìn thời gian sau đó thấp giọng hỏi người đàn ông vẫn đang làm việc: “Tổng tổng, Tổng Trí Viễn vẫn ở phòng tiếp khách.”

“Cậu cần gặp ông ta không?”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Tống Kim Triêu thu lại, bờ môi mỏng nhếch lên hiện lên một độ cong trào phúng, những tia nắng mặt trời còn sót lại dừng ở trên mũi tinh tế của cậu, loại bỏ bóng râm nhàn nhạt, giọng nói của cậu không lẫn một chút độ ấm, giống băng kết thành khối.

“Tan làm đi.” Cậu nói như vậy.

Rõ ràng ý tứ của ông chủ, Phương Ngọc cũng không cần nhiều lời nữa.

Cuối cùng Tống Trí Viễn vẫn không được như ý nguyện gặp được Tống Kim Triêu, sau khi ăn nhiều bữa tiệc khách hân mới ý thức được, một lần lại một lần chờ đợi không phải là Tống Kim Triêu không cho hân cơ hội, mà là cậu thấy vui vẻ khi nhìn thấy bộ dạng chật vật, xấu mặt của hân.

Từ sau lần liên hoan lớp đó, Lục Niệm Niệm rất ít khi tham gia các hoạt động của lớp, mà cũng từ khi đó, Cố Yến luôn vô tình hoặc cố ý né tránh, hai người vốn dĩ học cùng một lớp, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, Lục Niệm Niệm lại cảm thấy không sao cả, sau đó không biết vì sao, Cố Yến chuyển chuyên ngành, hai người cũng chưa từng gặp mặt, vì vậy rất lâu sau Chu Di có nhắc tới, vô cùng đáng tiếc lớp chúng ta lại thiếu đi một anh chàng đẹp trai.

Đảo mắt một cái đã đến kỳ nghỉ hè thực tiễn năm hai, Cao Uyển sau khi lập ra chủ đề, một nhóm người đều muốn tới thành phố C một chuyến, đi khoảng một tuần lễ mới trở về.

Tống Kim Triều vừa nghe thấy đi lâu như vậy, không chút do dự cự tuyệt, nhần nại mà dịu dàng khuyên bảo: “Nếu em muốn đi du lịch, đợi mấy ngày nữa hết bận anh dẫn em đi.”

Lục Niệm Niệm lúc này quyết tâm muốn đi, bất mãn mà lăm bằm: “Kỳ nghỉ hè thực tiễn xã hội mỗi người đều phải tham gia, lại nói, Cố Miếu cùng rau thơm đang học ở thành phố C, đúng lúc em cũng muốn đến thăm bọn họ.”

Không đề cập đến cái này còn tốt, vừa nghe Niệm Niệm thân mật kêu biệt danh của Trần Tương Xán, vẻ mặt Tống Kim Triều sửng lại, cậu khẽ rũ mắt xuống, lông mi dài mà cong nhẹ nhàng bao trùm đôi mắt, con ngươi hiển nhiên tối và sâu hơn.

Giọng cậu trầm thấp, môi mỏng khẽ mở: “Cho nên là em muốn đi gặp Trần Tương Xán?”

Lục Niệm Niệm theo phản xạ có điều kiện suýt nữa trả lời câu “Đúng vậy”, suy nghĩ một chút mới cảm thấy không đúng, người muốn gặp không chỉ có Trần Tương Xán còn có cả Cố Miếu, Kim Triều vì sao lại nghĩ như vậy?

Ý thức được vẻ mặt cậu dần biến hóa, gương mặt tuần mỹ, dịu dàng lúc này đang mất dần đi về dịu dàng, chỉ còn lạnh lùng, tim Lục Niệm Niệm thít chặt không giải thích được, dừng một chút, nỗ lực để cho giọng nói của mình thoải mái hơn, “Em chỉ là nhân tiện đi gặp bạn bè, hoàn thành xã hội thực tiễn mới là mấu chốt.”

Nỗ lực đem hai chữ “bạn bè” nhấn mạnh, hi vọng cậu có thể rõ ràng, hiện tại vô cùng hiểu rõ thân phận của chính mình.

Nhưng mà câu nói đó cũng không có tác dụng, môi mỏng của Tống Kim

Triều khẽ nhếch, sau đó trầm mặt rất lâu mới nói câu: “Không cho phép đi.”

Không đợi cô nói chuyện, cậu không cho phép cự tuyệt xoay người, trực tiếp đi tới thư phòng.

Nhìn người trước mặt rời đi, Lục Niệm Niệm cắn cắn môi, nhìn một bàn đầy thức ăn một chút khẩu vị cũng không có, dù rằng là Tống Kim Triều tan làm tranh thủ về nhà làm.

Bây giờ còn nhớ, hai năm trước trong thời gian Tống Kim Triều nằm viện, Tống Duẫn Hành từng nhắc nhở, Tống Kim Triều tính tình cổ quái, tâm tình vô cùng mẫn cảm, để có thể cùng cậu sống chung một chỗ cần phải đặc biệt kiên trì.

Thời gian trôi qua hai năm, Lục Niệm Niệm thường xuyên nhớ tới câu nói này, liền nỗ lực, tận tình chăm sóc Tống Kim Triều, mới dần phát hiện, dù có yêu cậu sâu đậm, cũng không có cách nào làm tiêu tan cảm giác bất an và lo lắng sinh sôi trong lòng cậu.

Ban đêm, Lục Niệm Niệm không muốn tới phòng ngủ, liền một mình ở phòng khách xem ti vi, thời gian này Tống Kim Triều có lẽ đã xử lý xong công việc, đang ở trong phòng ngủ đợi.

Phòng khác to lớn chỉ có ánh sáng phát ra từ ti vi, Lục Niệm Niệm trong lòng đang oán giận cùng tức giận, chính là không muốn nhìn thấy cậu.

Lúc này đã chậm rãi bước vào cuối thu, xung quanh có chút lạnh, Lục Niệm Niệm chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, áo khoác đặt ở trong phòng ngủ, nếu như đi vào nhất định có thể nhìn thấy Tống Kim Triều, liền từ trên ghế sofa ôm một chiếc gối ôm cực lớn, co lại ở trong góc tự mình chắn gió.

Hai người dường như không tiếng động rơi vào chiến tranh lạnh, đợi nửa

ngày Tống Kim Triều tên đó lại có thể không ra tìm, Lục Niệm Niệm lạnh đến mức ôm chặt gối ôm trong ngực, mắt hạnh tròn xoe dường như đang nhìn chăm chú hình ảnh trên màn hình ti vi, thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiết mục trên ti vi đã tiến vào kịch lúc nửa đêm, mí mắt buồn ngủ đánh nhau, bất thành linh lạnh làm cô hắt hơi một cái, rất sợ chính mình ngủ thiếp đi, trong lúc chuẩn bị chìm tiếng to hơn một chút, liền nghe được tiếng cửa phòng được mở ra.

Không lâu sau, người trong phòng ngủ đi ra, trong tay cầm một chiếc chăn mỏng.

Tống Kim Triều cau mày, môi mỏng khẽ nhếch, cặp mắt thâm trầm dường như xuyên thấu tất cả, lúc này lẳng lặng nhìn cô.

Nghe được động tĩnh, nâng mắt, ánh mắt hai người trong trầm mặc chạm phải nhau, nhìn Niệm Niệm sợ lạnh co lại trong góc sofa, vẻ mặt Tống Kim Triều anh tuấn, căng thẳng có dấu hiệu suy sụp, yết hầu truyền tới từng đợt nhói đau.

Lục Niệm Niệm rất nhanh lại cúi đầu, cầm chống ở trên đầu gối, nỗ lực đem toàn bộ tâm tình trên mặt giấu đi.

Khóe môi Tống Kim Triều mím chặt, chân dài bước tới, đến tận khi tới gần, cậu cúi người xuống, quỳ một gối ở bên sofa, mở chăn mỏng khoác lên người cô.

Hơi thở ấm áp phả trên mặt, Lục Niệm Niệm vừa ngẩng đầu, cả người tiến vào trong một lồng ngực ấm áp.

Lục Niệm Niệm vẫn đang khó chịu, lúc này bị cậu không tiếng động ôm lấy, vốn là quyết định phải cùng cậu chiến tranh lạnh đến cùng, nên cứ khăng khăng như cũ, bị cậu ôm, nhất thời mũi chua xót, oan ức từ trong lòng tràn ra

ngoài, viền mắt đỏ một vòng, trong mắt giăng kín một tầng nước mắt mịt mù.

Người trong ngực không động, tùy ý cậu ôm, tiếp xúc với làn da lạnh lẽo, trong lòng Tống Kim Triều mềm nhũn, nhẹ giương cằm lên, nhìn thấy nước mắt mông lung, hô hấp trong nháy mắt ngừng lại.

Nước mắt theo khóe mắt trượt xuống, thiêu đốt mỗi dây thần kinh của cậu, lông mày dài khóa chặt, khàn giọng mở miệng: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, vì để em buồn mà rơi lệ.

Vừa nãy vẫn luôn đợi ở phòng khách, trong phòng ngủ Tống Kim Triều vốn dĩ cầm sách đọc, nhưng những tờ giấy trắng, chữ đen kia lại từ từ biến thành khuôn mặt cô, Tống Kim Triều vứt sách muốn xông tới phòng khách ôm cô tiến vào, vừa nghĩ tới chuyện cô cố chấp muốn tới thành phố C, rất nhiều kích động chỉ có thể hóa thành kìm chế, sau đó nghe được tiếng hắt xì hơi, Tống Kim Triều cũng không quản những cái khác, cầm lấy tấm chăn mỏng trực tiếp xông tới.

Phòng khách to lớn một mảng yên tĩnh, nhìn thấy cô như con mèo sữa co lại trong góc, một khắc đó cậu chỉ muốn rút lại những lời mình mạnh miệng, vì sao lại muốn cùng cô chiến tranh lạnh.

Vì sao muốn lãng phí thời gian cùng cô chiến tranh lạnh, để cô phải buồn.

Nghe được cậu hoảng loạn nói lời xin lỗi, Lục Niệm Niệm khịt khịt mũi, nước mắt như sợi trân châu đứt đoạn, ào ào chảy xuống.

Tống Kim Triều đau lòng, lòng bàn tay lạnh lẽo dịu dàng thay cô lau nước mắt, trong miệng không ngừng lặp lại câu kia “Xin lỗi”.

Già mồm đủ rồi, Lục Niệm Niệm dường như oán hận, nắm lấy góc áo của cậu ở trên mặt chà qua chà lại, đem nước mắt chưa khô toàn bộ lau trên áo

ngủ của cậu.

Tống Kim Triều ôm cô lên, không thể không đau lòng, lo lắng nhưng còn có khó chịu, liền thấp giọng hỏi: “Về phòng ngủ?”

Người trong lòng sững sờ mấy giây, giọng nói nhàn nhạt ừ một tiếng: “vâng.”

Bước chân Tống Kim Triều nặng nề bước tới lầu hai, Lục Niệm Niệm chôn mặt ở trước ngực cậu, giờ khắc này vẫn cảm thấy oan ức, không cam lòng nói: “Anh đừng quên, hai chúng ta đang chiến tranh lạnh.”

Lần này quyết tâm muốn tới thành phố C, quyết không thỏa hiệp.

Tống Kim Triều trầm mặc, nghe cô nhỏ giọng kháng nghị mang theo nước nỡ, qua một lúc lâu mới hạ giọng, nhẹ nhàng đáp: “Niệm Niệm, anh nên làm như thế nào...”

Làm thế nào mới có thể để em nguyện ý ở bên cạnh anh, chỗ nào cũng không đi.

Trên người khoác chăn mỏng, lại bị cậu ôm vào trong ngực, thân thể Lục Niệm Niệm không cảm thấy lạnh, dán vào lồng ngực cậu, nghe rõ ràng tiếng tim đập có lực, còn có tiếng hít thở nặng nề của cậu, vương vấn bên tai làm cho cô cảm thấy cực kỳ yên tâm, nhưng cậu lại là người như vậy, cho dù hai người bọn họ yêu nhau, cậu vẫn như cũ mỗi giây mỗi khắc đều lo lắng bất an suy tính thiệt hơn.

Trở lại phòng ngủ, Lục Niệm Niệm bò đến trên giường, chờ sau khi Tống Kim Triều nằm xuống, cuộn người lại lần nữa lăn vào trong ngực cậu.

Tống Kim Triều rất tự nhiên mà ôm lấy cô, liền rèn sắt khi còn nóng mở miệng: “Anh đây là đáp ứng để em đi có đúng không?”

Nhưng Tống Kim Triều lại không nói gì, bầu không khí lần nữa lại yên tĩnh.

Cậu vừa nãy ngay cả xin lỗi đều nói rồi, lần này là trở mặt không nhận sao!

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt, không chắc chắn mà nhìn cậu, nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của cậu, trong lòng ngày càng không chắc chắn.

Tống Kim Triều không nói lời nào, Lục Niệm Niệm đợi có chút sốt ruột, hơi ngẩng đầu lên, giây tiếp theo, nụ hôn của cậu mang theo hương vị bạc hà nhàn nhạt in ở trên môi cô, nhẹ nhàng đụng chạm lộ ra vẻ cẩn thận từng li từng tí, coi cô như vật báu.

Mỗi khi cậu đối với cô dịu dàng như nước, Lục Niệm Niệm luôn là người bại trận đầu tiên, suy nghĩ dần dần bị cậu dẫn dắt, kìm lòng không được hé môi mỏng để cậu tự do không ngừng thâm nhập sâu hơn. Trên mặt nhuộm màu đỏ ả muội dọc theo vành tai trắng nõn lan tràn tới cổ mềm mại, tinh tế.

Bóng dáng hai người chồng lên nhau, khoảng cách giữa hai thân thể biến thành giá trị âm, tiếng thở dốc động lòng người, mập mờ triền miên dưới ánh trăng.

Sáng ngày hôm sau, Tống Kim Triều đã đi tới công ty, lúc ý thức của Lục Niệm Niệm đã tỉnh táo lại, nghĩ đến đủ loại tội ngày hôm qua, chỉ biết tức giận vô đầu, lại bị Tống Kim Triều sắc dụ!

Nghĩ đến buổi trưa phải xuất phát đi thành phố C, Lục Niệm Niệm không quản được nhiều như vậy, vội vã bỏ dậy sắp xếp hành lý, khi bảng kế hoạch của Cao Uyển được đưa ra, cô liền sớm nói với Cố Miếu, lần nghỉ hè thực tiễn này sẽ tới thành phố C một chuyến, sau đó Cố Miếu hào hứng thông báo với rau thơm, ba người nhanh chóng lên kế hoạch hẹn nhau.

Sắp xếp xong hành lý rồi cuộc thử phào một hơi nhẹ nhõm, tối qua Tống Kim Triều không có đưa ra câu trả lời chắc chắn, dựa theo tính khí cậu khẳng định là không để cô đi.

Trên bàn ăn có bữa sáng cậu làm, Lục Niệm Niệm theo thói quen trước tiên tới tủ lạnh tìm sữa chua, nhìn thấy trên bề mặt có dán giấy nhớ, nét chữ người nào đó lưu lại vừa đơn giản mà mạnh mẽ: Ngoan, buổi sáng đừng ăn sữa chua.

Cẩn thận từng li từng tí bóc tờ giấy nhớ xuống, quả nhiên trong tủ lạnh ngoài trừ hoa quả còn lại cái gì cũng không có, đoán chừng sữa chua đã bị ném đi.

Ăn xong bữa sáng, thời gian chớp mắt một cái đã đến buổi trưa, khi nhận được tin nhắn Tống Kim Triều gọi tới công ty, Lục Niệm Niệm làm ăn trộm đã lén lút ngồi trên xe taxi đang trên đường tới nhà ga tàu cao tốc.

Khi nhìn thấy tin nhắn có một giây hoảng hốt.

Tráo Tráo: Cùng nhau ăn trưa, anh để Phương Ngọc đi đón em.

Liếc nhìn thời gian xe chạy, Lục Niệm Niệm chậm rì rì trả lời: Kim Triều, nếu như em nói em đang ngồi trên tàu cao tốc, anh sẽ đánh em chứ?

Tin nhắn vừa gửi đi, không đến mấy giây sau, trên màn hình xuất hiện nhắc nhở cuộc gọi tới của Tống Kim Triều.

Lục Niệm Niệm sững sờ nhìn chăm chăm điện thoại, do dự có nên nhận hay không, lỡ như ông xã phát hiện cô còn ngồi trên xe taxi, sẽ không trực tiếp từ công ty chạy tới giết cô chứ, đem chặn lại ở nhà ga.

Suy nghĩ một chút, Lục Niệm Niệm trong lòng sợ hãi ấn nút từ chối.

Tiếp theo lại cực kỳ chân chó gửi tin nhắn qua: Tín hiệu trên tàu cao tốc không được tốt, không thể nhận cuộc gọi.

Vài giây sau xuất hiện một tin nhắn.

Tráo Tráo: Tín hiệu không tốt em vẫn có thể ấn nút từ chối nhận?

Lần này đến lượt Lục Niệm Niệm lúng túng, chính là không thể đợi, chờ cậu tự động ngắt!!

Biết cậu là lo lắng cho mình, Lục Niệm Niệm trong lòng mềm nhũn, vội vàng gửi tin nhắn lấy lòng: Tổng tiên sinh, phu nhân ngài đã khởi hành, mặc dù thân thể ở thành phố C, nhưng từng giây từng phút đều đặt ngài ở trong tim.

Sau khi gửi tin nhắn đi Lục Niệm Niệm nhìn chăm chú điện thoại rất lâu, nhưng không có nhận được tin nhắn của cậu.

Khoảng cách tới thành phố C cũng không xa, đoàn người ngồi một tiếng trên tàu cao tốc liền tới.

Khi đến nhà ga, Lục Niệm Niệm cùng nhóm người Cao Uyển chuẩn bị về khách sạn đã đặt trước, sau khi ra khỏi nhà ga, liền nghe thấy âm thanh vang vọng từ đằng xa gọi tên của mình.

Một đám người dừng lại, Lục Niệm Niệm kích động nhìn quanh bốn phía, lướt qua đám người ngược xuôi, bên đường cái đối diện một nam một nữ đang vui vẻ vẫy tay.

Nhìn thấy đối diện nhà ga là Cổ Miếu và Rau thơm, Lục Niệm Niệm suýt chút nữa hưng phấn chạy như bay qua.

Hóa ra là cô gái này gặp người quen, Chu Di và Cao Uyển định giúp

Niệm Niệm mang hành lý về trước, Chu Di nhận ba lô còn không quên nói một câu: “Không ngờ tới bên cạnh cậu có rất nhiều anh chàng đẹp trai, tên đứng đối diện đó còn độc thân không? Có phải cô gái đó là người yêu của cậu ta?”

Nghe Chu Di bát quái hỏi dò, Lục Niệm Niệm không nhịn được cười: “Nhưng người ta là một đôi, nhìn no mắt là đủ rồi.”

Chu Di hơi có chút tiếc nuối khà khà hai tiếng, sau khi một nhóm người rời đi, Cố Miếu đã kéo Trần Tương Xán qua đường.

Ba người rất lâu không gặp nhau, từ sau khi lên đại học, mấy người nghỉ hè cũng không hẹn gặp nhau, chủ yếu là do Lục Niệm Niệm, ngay cả nghỉ hè cũng không nhìn thấy người, thỉnh thoảng về đại viện một chuyến, cũng không chắc có thể gặp được Trần Tương Xán.

Nghe được Niệm Niệm nói đã cùng Tống Kim Triều lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, lúc đầu biết tin Cố Miếu còn không tin, chờ Niệm Niệm lấy giấy chứng nhận kết hôn cùng Tống Kim Triều ném tới, mới tin, kinh ngạc vì mức độ phát triển thần tốc của hai người, còn không quên cảm khái mình cùng Trần Tương Xán khi nào mới tới bước này.

Chuyện Niệm Niệm cùng Tống Kim Triều kết hôn, đối với Trần Tương Xán đả kích cũng không nhỏ, người này hồn bay phách lạc hơn một tháng, mới từ tin dữ đó đi ra, khoảng thời gian đó Cố Miếu vẫn luôn ở bên cạnh cậu, mỗi ngày đều không ngừng đả thông tư tưởng của cậu: Chân trời ngoài kia nơi nào chả có cỏ, hà tất phải yêu đơn phương một nhành hoa, cậu cũng nên ngẩng đầu nhìn xung quanh, buông xuống Lục Niệm Niệm, người ta đã kết hôn, phải suy xét thỏa đáng chút.

Từ đó về sau Trần Tương Xán nhìn thấy Cố Miếu như nhìn thấy quý, nhắc chân bỏ chạy.

Cố Miếu xông lên, đem Lục Niệm Niệm ôm vào trong ngực, lại lôi kéo tỉ mỉ nhìn, vẻ mặt thần bí nói: “Không tệ, xem ra Tống Kim Triều đem cậu nuôi dưỡng rất tốt, càng ngày càng xinh đẹp.”

Lục Niệm Niệm ngượng ngùng cười, liền nghe được người bên cạnh lạnh lạnh phá đám: “Có khi mập đến 20 cân.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm giả vờ hung ác vỗ một cái lên người Trần Tương Xán: “Không làm tổn thương tớ, có phải cậu cả người khó chịu!”

Người đàn ông trước mắt thờ ơ nhún vai, ba người câu được câu không nói chuyện, Lục Niệm Niệm không quên lôi kéo Cố Miếu lặng lẽ hỏi: “Hiện tại cậu cùng rau thơm phát triển đến bước nào?”

Nói đến điều này, vẻ mặt Cố Miếu lúng túng đỏ mặt, dán vào lỗ tai cô nhỏ giọng nói: “Mỗi ngày đều trong trạng thái bá vương ngạnh cung.”

Vẫn luôn cầm đầu đuổi theo đằng sau bóng Trần Tương Xán, tên này hiểu rõ tâm tư của mình, nhưng vẫn lảng tránh, liền biến thành tình huống hiện tại của hai người, mỗi ngày Cố Miếu đều tỏ tình, Trần Tương Xán mỗi ngày không nhận nài mà từ chối.

Lục Niệm Niệm nghe xong vỗ vai an ủi cô, chân thành khích lệ nói: “Vậy cậu cần phải tăng thêm sức mạnh, tranh thủ tốt nghiệp tóm lấy cậu ta.”

Ý chí chiến đấu của Cố Miếu được hồi sinh, tràn đầy tự tin nói, “Yên tâm, trạng thái chiến đấu của tớ mỗi ngày đều sục sôi.”

Nhìn thấy bộ dạng hai người lén lút nói chuyện, mày kiếm của người đàn ông vẫn luôn đi sau bọn họ khẽ nhướn, vẻ mặt nghi ngờ.

Bên trong phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Phong Thụy, Tống Kim Triều trầm mặc không tiếng động khép văn kiện lại, nhìn Phương Ngọc

giúp hắn sắp xếp lịch trình ở thành phố C, đáy mắt như kết một tầng sương mù.

Tới thành phố C, nơi ấy có Trần Tương Xán.

Sau khi nhận được tin tức của Niệm Niệm, sau khi do dự cậu vẫn để Phương Ngọc lên lịch trình giống nhau, cấp bách muốn đem Niệm Niệm giữ ở bên mình, nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt tràn ngập nước mắt mịt mù tối qua, trong lòng hắn liền truyền tới từng trận đau nhói, cảm giác đau đớn lan tới mọi góc ngách trên người.

Khi Phương Ngọc thông báo ông chủ nên xuất phát, đẩy cửa ra liền nhìn thấy người đàn ông đang quay lưng về phía hắn, đứng bên cửa sổ sát đất, bóng lưng cao gầy trầm mặc mà lạnh lùng, ngón tay trắng nhợt không chút máu kẹp một điều thuốc.

Bên chân của cậu toàn bộ là tàn thuốc, sạch sẽ như tuyết.

Không khí trong văn phòng dần dần xuống thấp, lạnh lẽo mà ngột ngạt, dưới tình huống như thế, Phương Ngọc dừng chân, lời nói đến bên miệng đột nhiên không dám lên tiếng.

Trầm mặc rất lâu, Tống Kim Triêu trầm giọng mở miệng: “Hủy bỏ”

Hủy bỏ lịch trình đi thành phố C, lần này cậu lựa chọn tin tưởng.

Nghe thấy lời này, Phương Ngọc sửng sốt một chút, lập tức đáp lại, phản ứng của tổng giám đốc ngoài dự liệu của hắn, dù sao vừa nãy cậu là vội vã muốn đi thành phố C.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 57: Ông Đây Giống Tiểu Tam Hay Sao

Mấy ngày Lục Niệm Niệm ở thành phố C, Tống Kim Triều không có chủ động gọi điện cho cô, thay vào đó mỗi ngày giờ cơm tối cô đều hỏi cậu ăn cơm có đúng giờ không, nếu như nghe thấy cậu nói còn tăng ca, Lục Niệm Niệm liền cuống lên.

Mỗi khi đến giờ này, Tống Kim Triều sẽ cố ý giả vờ bình tĩnh không nói một lời, vốn dĩ video tiến hành hội nghị đã sớm kết thúc, nghe cô dụ dằng dặt dờ, dừng để mình phải đói bụng, khó chịu tích tụ trong lòng không biết tiêu tan từ lúc nào, sau đó lại nghe cô lải nhải nói những chuyện vụn vặt gần đây.

Người ở đầu bên kia điện thoại thái độ lạnh nhạt, cô hỏi một câu, Tống Kim Triều mới đáp một câu, giọng nói trầm thấp, lạnh nhạt mà êm tai, Lục Niệm Niệm đoán Kim Triều vẫn còn khó chịu, giận cô tiền trăm hậu tấu, liền vô cùng ngoan ngoãn, lúc nói chuyện tuyệt đối không dám nhắc tới tên của Trần Tương Xán, rất sợ ba chữ này vừa ra khỏi miệng, lại chạm tới dây thần kinh mẫn cảm của người nào đó.

Buổi tối sau khi ba người ăn cơm xong, Trần Tương Xán và Niệm Niệm đưa Cố Miếu về trường học trước, trên đường đưa Lục Niệm Niệm về khách sạn, Trần Tương Xán bên cạnh không ngừng riu rít kể những chuyện hứng thú trong trường, cảm giác này làm cho cậu còn tưởng rằng mình đang ở trong mơ.

Không biết vì sao, đề tài nói chuyện của hai người rời đến trên người Trần Tương Xán và Cố Miếu, giọng nói Lục Niệm Niệm trở nên nghiêm túc, nhấn mạnh nói: “Cố Miếu theo đuổi cậu lâu như vậy, sao cậu một chút phản ứng cũng không có.”

Ngày hôm nay khi ba người ăn cơm cùng nhau, Lục Niệm Niệm đều nhìn ra, Cố Miếu trước sau như một đi theo phía sau Rau thơm, đáng tiếc người trước mặt luôn bày ra bộ dáng lạnh lùng xa cách.

Cô tiếp tục nói: “Cố Miếu tâm địa lương thiện, thông minh, hơn nữa còn xinh đẹp, người theo đuổi cậu ấy xếp hàng dài, sao cậu...”

Cô gái bên cạnh đang ở trước mặt cậu không ngừng nói về các ưu điểm của Cố Miếu, Trần Tương Xán lẳng lẳng lắng nghe, mày kiếm nhíu lại, không muốn nghe cô tiếp tục lải nhải, cậu dừng một chút, trầm giọng mở miệng: “Cậu ta đối với cậu có tốt không?”

Cậu hiện tại chỉ muốn biết, sau khi Tống Kim Triều cùng cô kết hôn, đối với cô có tốt hay không.

Người đàn ông thành lĩnh nói ra câu này, Lục Niệm Niệm dừng lại, nghi hoặc mà nhìn về phía cậu, ý thức được “cậu ta” trong miệng Rau thơm là chỉ Kim Triều, liền sững sờ nói: “Đương nhiên rất tốt.”

Nghe thấy lời này, khóe môi Trần Tương Xán khẽ động, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Vì sao đột nhiên lại nhắc tới vấn đề này? Lục Niệm Niệm có chút khó hiểu hỏi cậu: “Rau thơm, cậu hỏi cái này để làm gì?”

Từ trong miệng cô gái nghe được đáp án khẳng định, vẻ mặt Trần Tương Xán hơi thay đổi, ánh sáng trong mắt dần tối đi.

Tiếp đó, cậu hờ hững mở miệng: “Tớ chỉ tùy tiện hỏi chút, tìm hiểu vị nhân sĩ này sau khi kết hôn trải qua như thế nào.”

Lục Niệm Niệm khịt mũi khinh thường, khi nói đến Tống Kim Triêu, đôi mắt cô tràn ngập ánh sáng dịu dàng, quảng đi những khó chịu thỉnh thoảng hai người tranh cãi, cuộc sống sau hôn nhân của cô và Kim Triêu rất hạnh phúc.

Biết cô sống rất tốt, Trần Tương Xán nhếch môi tự chế giễu chính mình, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Kỳ nghỉ hè thực tiễn sáu ngày rất nhanh kết thúc, Lục Niệm Niệm cùng bạn cùng phòng sáng sớm đã ngồi tàu cao tốc về thành phố A, trên đường về cô gửi tin nhắn cho Tống Kim Triêu, sợ làm chậm trễ công việc của cậu, nói với cậu mình có thể bắt taxi trở về.

Ra khỏi nhà ga, sau khi Lục Niệm Niệm tạm biệt bạn học kéo va ly tiếp tục đi về phía trạm xe bus, không lâu sau, một chiếc xe con màu đen quen thuộc dừng ở bên cạnh cô.

Lục Niệm Niệm liếc mắt nhìn sang, liền thấy cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của người nào đó.

Xe dừng lại, Tống Kim Triêu mở cửa xe bước xuống, tiếp nhận hành lý từ trong tay Lục Niệm Niệm đang ngây người, thấy cô vẫn luôn nhìn chăm chăm mình, vẻ mặt Tống Kim Triêu lúc đầu lộ ra ý cười nhàn nhạt, sau đó cậu mím môi, vẻ mặt không tính là dịu dàng, dù sao Niệm Niệm không nghe lời cậu, lén lút chuồn tới thành phố C.

Tống Kim Triêu đem hành lý đặt ở đằng sau cốp, Lục Niệm Niệm bước nhanh đi theo phía sau cậu, môi hồng khẽ động, rất muốn nói chuyện với cậu, nhưng lại sợ cậu không đáp lại.

Sau khi đặt xong hành lý, người đàn xoay người cúi đầu hờ hững nhìn cô, ngón tay thon dài nhéo hai gò má mềm của Lục Niệm Niệm, mở miệng nói: “Ngây ngốc gì vậy?”

Cậu vừa nói chuyện, Lục Niệm Niệm nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt tròn, đen chuyển động nhìn chăm chăm cậu, nhỏ giọng nói: “Có loại cảm giác một ngày không gặp như cách ba năm.”

Tim Tống Kim Triều run nhẹ, lông mày tinh xảo giật giật, nhỏ giọng nói: ” lên xe.”

Thấy cậu mở cửa xe, Lục Niệm Niệm ngoan ngoãn ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái, trong lòng thầm oán hận thái độ lạnh lùng, hờ hững của tên này, chẳng nhẽ thật sự một chút cũng không nhớ cô?

“Anh không phải là công việc bận rộn sao? Em còn cho rằng anh không tới đón em.” Lục Niệm Niệm nhỏ giọng nói chuyện, thỉnh thoảng lén nhìn cậu.

Tống Kim Triều vô cùng tập trung lái xe, gò má trên gương mặt anh tuần tỏa ra hơi thở lạnh lùng, cấm dục, nghe thấy Lục Niệm Niệm nhỏ giọng lầm bầm, cậu khẽ nhếch môi, bình tĩnh đáp: “Anh còn tưởng rằng em không định quay lại.”

Rời nhà trốn đi bảy ngày, hơn nữa còn tiền trăm hậu tấu.

Nghe giọng nói của cậu hờ hững, trong lời nói còn toát ra oán hận, Lục Niệm Niệm chớp mắt hai cái, cười híp mắt nhìn về phía cậu, chân chó nói: “Em thật sự mỗi ngày đều nhớ anh.”

“Đặc biệt lúc ăn cơm là nhớ nhất!”

Nghe được câu này, Tống Kim Triều cuối cùng cũng liếc mắt nhìn cô, đối

diện với khuôn mặt mang ý cười trong trẻo, phiến muện chồng chất ở trong lòng nhiều ngày từ từ tản ra.

Rốt cuộc về đến cửa nhà, Tống Kim Triêu đem xe đỗ ở trong gara, Lục Niệm Niệm vô cùng tự giác tháo dây an toàn, “Cạch” một tiếng vang lên, dây an toàn được tháo ra, cô cũng thuận thế rơi vào trong lồng ngực ấm áp của người nào đó.

Trên đường đi nghe thấy giọng nói của cô, Tống Kim Triêu luôn tự hào về tự chủ của mình, cũng từng chút, từng chút một tan rã, lý trí còn sót lại của cậu rốt cuộc ở trong khoảnh khắc xe dừng lại tan thành bong bóng.

Đột nhiên xuất hiện ôm ấp, Lục Niệm Niệm bị cậu ép ngồi ở trên xe, tiếp theo cánh môi mềm mại, ấm áp theo đó mà áp xuống, hơi thở thanh mát mang theo nguy hiểm nhẹ nhàng rơi trên mũi cô, Niệm Niệm ngoan ngoãn hé môi để cậu tùy ý không ngừng tìm kiếm, tùy ý hôn sâu, người phía trước giống như trừng phạt cắn môi cô một hồi, cảm giác ngứa ngứa truyền tới, Lục Niệm Niệm yêu kiều phát ra tiếng ưm.

Thẳng đến khi hô hấp hai người đều trở nên nặng nề, cậu mới lưu luyến buông cô ra.

Nhìn thấy đôi môi vừa sưng vừa đỏ của cô gái, con người Tống Kim Triêu trở nên thâm thúy, cúi đầu lau đi vệt nước ẩm muội ở khóe miệng cô.

Giọng nói của cậu trầm thấp mà khàn đặc: “Chỉ muốn ăn cơm anh làm?”

Lục Niệm Niệm đỏ mặt liếm môi: “... Thích anh nhất.”

Sau khi yên lặng vài giây, Tống Kim Triêu siết chặt tay hơn, ôm cô trầm giọng mở miệng: “Sau này phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Môi mỏng, ấm áp của cậu nhẹ nhàng kề sát trên trán của cô, hơi thở nhẹ

nhàng phả ra, mang theo xúc cảm ấm áp, mềm mại như lông chim trêu chọc tiếng lòng của cô.

Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, dại nảo dường như cũng lâm vào trạng thái hôn mê.

Tống Kim Triều không nghe thấy cô đáp ứng, tiếp tục không nhanh không chậm mở miệng: “Hửm?”

Âm cuối của cậu nhẹ nhàng, trầm thấp mà mê hoặc. Cảm thấy lại bị người trêu chọc, gương mặt Lục Niệm Niệm nóng lên, trực tiếp đem đầu chôn ở trong ngực của cậu, rầu rĩ đáp một tiếng “Vâng”.

Về đến nhà Lục Niệm Niệm mới cảm nhận được sâu sắc “Cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba năm”, ” cùng tiểu biệt thẳng tâm hôn”.

Bị người nào đó dẫn vật một buổi tối, Tống Kim Triều luôn dùng mãi không hết khí lực, cậu dường như đem hết ngọt ngào, khó chịu của bảy ngày toàn bộ phát tiết ra, lúc đầu Lục Niệm Niệm đau lòng cậu cô độc ở trong phòng trống nhiều ngày, liền tùy ý cậu làm bậy, sau đó cô thực sự chịu không nổi, khóc lóc dưới thân cậu cầu xin, Tống Kim Triều mới dừng lại, ôm cô vào phòng tắm dọn dẹp.

Ban đêm, Lục Niệm Niệm cực kỳ mệt mỏi, nặng nề ngủ thiếp đi, Tống Kim Triều lại rón rén đi tới phòng khách, cho dù cô đã trở lại, cậu theo thói quen bắt đầu mất ngủ.

Đứng ở ban công rất lâu, trong gạt tàn thuốc có mấy mẫu tàn thuốc sạch sẽ, chờ trăng tròn treo trên cao, gió đêm thổi tan mùi thuốc trên cơ thể, Tống Kim Triều lại quay về phòng ngủ.

Trong chăn cô gái sợ lạnh cuộn tròn thành một đoàn, bộ dáng ngoan ngoãn, tĩnh lặng như một con mèo nhỏ mềm mại.

Đôi mắt Tống Kim Triều đen, trong trẻo nhẹ nhàng rũ xuống, ánh mắt u ám mà thâm thúy, nhìn cô ngủ say, vẻ mặt cậu sững lại một lúc, tiếp theo nhẹ nhàng mở ngăn kéo ở đầu giường, đem bình thuốc ngủ ném vào trong thùng rác.

Trong bóng đêm yên tĩnh, cậu ôm chặt người trong ngực, lòng mảy mòi dần ra, lo lắng trong lòng dần trở nên tĩnh lặng.

Ngày hôm sau khi rời giường, Tống Kim Triều tinh thần sáng khoái đi làm, trước khi đi còn không quên làm bữa sáng cho Niệm Niệm.

Chờ sau khi cô bò dậy khỏi giường đã qua mười giờ, Lục Niệm Niệm mở điện thoại di động, liền nhìn thấy tin nhắn Cố Miếu gửi tới.

Cố Miếu hỏi cô, nghỉ hè này có về nhà không.

Lục Niệm Niệm nghĩ một lúc, dựa theo trước, Tống Kim Triều rất ít khi dẫn cô về đại viện, nếu có đi cũng chỉ ở hai, ba ngày liền rời đi, phần lớn thời gian Lục Hoài Quân đều ở trong bộ đội, ông Lục, bà Lục lại là người có tư tưởng truyền thống, cháu gái đã gả cho người ta, tự nhiên không thể thường ở nhà mẹ đẻ.

Sau khi suy nghĩ, Lục Niệm Niệm trả lời: Tớ cũng muốn về, nhưng không biết Kim Triều có đồng ý không.

Cố Miếu: Cậu là có ông xã, liền quên đồng đảng sẵn sàng vì mình mà hy sinh!

Lục Niệm Niệm mỉm cười: Tớ sẽ cố gắng thuyết phục anh ấy, cậu chờ tớ nhé ~

Hai người lại rảnh rỗi tán gẫu vài câu, khép lại điện thoại Lục Niệm Niệm mới bò từ trên giường dậy, sau đó còn muốn tới trường họp tổng kết hội nghị,

chờ thực tiễn xã hội kết thúc, kỳ nghỉ hè mới được coi là chân chính bắt đầu.

Sau khi ra khỏi trường, Lục Niệm Niệm ngồi xe bus trực tiếp đến Phong Thụy, cô muốn chờ Tống Kim Triêu tan làm, hai người cùng nhau đi ăn cơm tối.

Sau khi đến Phong Thụy, thư ký nói với cô Tống Kim Triêu đang họp, cô không thể làm gì khác hơn là ngồi ở văn phòng chờ cậu.

Máy tính của Tống Kim Triêu đang mở, Lục Niệm Niệm đăng nhập QQ của chính mình, phía dưới chim cánh cụt xuất hiện, mở ra liền nhìn thấy tin nhắn của Trần Tương Xán.

Rau thơm: Nghỉ hè khi nào cậu về thành phố A?

Lục Niệm Niệm: Còn phải xem xét tình hình QAQ

Nhìn thấy tin nhắn đối phương gửi tới, Trần Tương Xán sửng sốt một lúc, đối với dự vọng chiếm giữ điên cuồng của Tống Kim Triêu, cậu biết Cố Miếu ít nhiều cũng biết một chút, tuy rằng từ trước đến nay Lục Niệm Niệm chưa từng nói qua với cậu.

Trần Tương Xán do dự rất lâu, còn đang xoắn xuýt có nên nói với Niệm Niệm, dự vọng chiếm hữu của Tống Kim Triêu cùng người thường không giống nhau, cậu là một người bệnh.

Lục Niệm Niệm nhìn khung chat, Trần Tương Xán hỏi vấn đề này sau đó lại không nói gì nữa, còn tưởng rằng cậu đã logout, Lục Niệm Niệm mở bộ phim lần trước lưu ra xem tiếp, hơn một tiếng trôi qua, đến tận lúc bộ phim kết thúc, người cô đợi còn chưa thấy tới, liếc nhìn thời gian, cô đi tới bên trong phòng nghỉ trưa.

Chờ đến lúc Tống Kim Triêu kết thúc hội nghị đã là nửa giờ sau, từ phòng

hộp đi ra, thư ký mới nói với cậu, Niệm Niệm đã đến đây được hai tiếng, lúc này còn đợi trong phòng làm việc.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều cau mày, ánh mắt lạnh lùng quét về hướng thư ký đó: “Tại sao không nói sớm?”

Nữ thư ký sửng sốt mất một lúc, căng thẳng, bất an nói: “Tôi sợ làm phiền đến anh...”

Không chờ cô ta nói xong, người đàn ông trước mặt nhanh chóng bước về phía phòng làm việc, chỉ lưu lại một bóng lưng.

Vội vàng đẩy cửa phòng làm việc, không nhìn thấy bóng dáng của cô, ánh mắt vô tình nhìn thấy chiếc ba lô trên ghế sofa, Tống Kim Triều thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp bước tới phòng nghỉ ngơi.

Nhìn thấy cô gái đang ngủ say, Tống Kim Triều ngưng mắt nhìn cô vài giây, khóe môi nhếch lên cười khê, lấy chiếc chăn bên cạnh động tác nhẹ nhàng đắp lên người cô, sau đó đóng cửa phòng nghỉ đi ra ngoài.

Khi Lục Niệm Niệm đang nghỉ trưa, Trần Tương Xán lại từ chỗ Cố Miếu hỏi rất nhiều vấn đề liên quan đến tình hình của cô và Tống Kim Triều, Cố Miếu đem hết những gì mình biết kể cho cậu nghe, lại có chút nghi ngờ hỏi: “Cậu hỏi nhiều như vậy, có phải vẫn yêu thầm Niệm Niệm? Nhưng cậu ấy bây giờ đã là vợ của Tống Kim Triều!”

“Cậu hỏi rõ ràng như vậy, chẳng nhẽ muốn phá hoại gia đình cậu ấy, muốn làm tiểu tam?!”

Trần Tương Xán đang cân nhắc chuẩn bị nói với Niệm Niệm bệnh tình của Tống Kim Triều, nhìn thấy tin nhắn Cố Miếu gửi tới nhất thời đen mặt.

Cậu liền tức giận trả lời: “Ông đây giống tiểu tam lắm sao?!”

Cố Miếu: “Ngược lại có tớ ở đây, cậu không thể làm xằng bậy!”

Trần Tương Xán đen mặt đóng khung nói chuyện với Cố Miếu, sau khi cân nhắc đem chuyện Tống Kim Triều có bệnh tâm thần gửi cho Lục Niệm Niệm.

Những tin tức này đều là từ bố mẹ cậu biết được, trong đó bao gồm cả bối cảnh của Tống Kim Triều.

Tin nhắn gửi qua, Trần Tương Xán khẩn trương nhìn chăm chăm màn hình, thời gian trôi qua rất lâu, cậu mới đợi được câu trả lời, đối phương chỉ nói một câu: “Cậu muốn làm gì.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 58: Em Có Cần Đánh Anh Cho hả Giận Hay Không

Lục Niệm Niệm tỉnh lại sau giấc ngủ trưa đã là một tiếng sau, mơ mơ màng màng bò dậy, mới phát hiện trên người có nhiều hơn một tấm chăn.

Ý thức được là Kim Triều hợp xong đã trở lại, liền mang giày chạy ra ngoài, mở cửa phòng nghỉ, liền nhìn thấy người mình chờ lúc này, lúc này đang ngồi trước máy tính.

Vẫn phòng một mảnh yên tĩnh, những tia nắng còn sót lại xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, phác họa ngũ quan dịu dàng của người đàn ông, vẫn là đáng vẻ lạnh lùng, trầm lặng ấy.

Không hề chú tới gương mặt anh tuấn, căng thẳng của cậu, Lục Niệm Niệm bước về phía cậu, thuận tiện kéo một chiếc ghế qua ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cậu.

Bởi vì mới tỉnh ngủ, cặp mắt hạnh tròn mang theo tia sáng rực rỡ, giống như những vì sao, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng hỏi: “Anh trở về khi nào vậy, cũng không gọi em dậy.”

Lương Tổng Kim Triều căng thẳng thành một đường, đôi mắt đen phủ một tầng sương lạnh, tay cầm chuột của cậu cứng ngắt, lòng bàn tay lạnh lẽo toát ra mồ hôi lạnh.

Tuyệt vọng trong lòng kiềm chế như dây leo quấn cần thận đem cậu giam

cầm

Nghe thấy giọng nói của Niệm Niệm, cậu mới chậm chậm phản ứng lại, trong yên tĩnh đối mặt với ánh mắt long lanh, sáng ngời đó.

Lông mày Tống Kim Triêu nhíu chặt, đôi môi trắng bệch, mím chặt, hàm dưới kéo căng, khớp răng cắn chặt mà chấn động.

Chú ý tới vẻ mặt âm trầm, cứng ngắc của Tống Kim Triêu, Lục Niệm Niệm dừng lại, ý cười khoe môi nhạt dần, trái tim từ từ thấp thỏm: “Kim Triêu... Anh sao vậy?”

Sắc mặt cậu lạnh lùng, trái tim từ từ buộc chặt, Lục Niệm Niệm chăm chú nhìn cậu, kéo tay cậu lắc lắc: “Anh nói đi, đừng dọa em.”

Tống Kim Triêu đột nhiên đứng lên, cúi đầu nhìn cô, con người trầm mặc.

Rốt cục, cậu mở miệng, giọng nói trầm thấp mà khàn đặc, hỏi: “Em sẽ rời xa anh phải không.”

Lục Niệm Niệm run nhẹ, nắm chặt tay cậu, “Kim Triêu, đang tốt đẹp sao lại hỏi cái này...”

Làm cho Tống Kim Triêu cảm thấy bất an như vậy, rõ ràng là người gần trong gang tấc, không thấy rõ cũng không sờ được.

Không nghe được câu trả lời mình muốn, vẻ mặt người trước mặt đau khổ nhắm mắt lại, trở tay nắm chặt bàn tay nắm lấy cậu lúc nãy, giọng nói lạnh lạnh giống như gió đông thổi mạnh, “Trả lời anh.”

Cổ tay bị cậu dùng sức nắm chặt, Lục Niệm Niệm đau không nhịn được cau mày, nhìn hành động của cậu khác thường, trong lòng như bị người ta khoét một lỗ, mím môi: “Em vì sao phải rời khỏi anh, chúng ta hiện tại sống

rất tốt không phải sao?”

Cậu là chồng của cô, cô là vợ của cậu.

Lòng bàn tay lạnh lẽo chạm vào cơ thể ấm áp, thần kinh căng thẳng trong đầu Tống Kim Triều rốt cuộc vào giờ khắc này được buông lỏng, nhưng lực đạo tay vẫn chưa giảm, khớp xương ngón tay dài bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

Cảm nhận được cậu hơi run rẩy, trong lòng Lục Niệm Niệm như bị cửa một phát, tuy rằng không rõ phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn cậu lo lắng cùng bất an càng làm cô đau lòng, liền lặp lại cậu nói vừa nãy, từng chữ từng lời giống như hứa hẹn: “Em sẽ không rời đi, trừ phi anh không cần em nữa.”

Trong yên lặng, con người Tống Kim Triều chột chặt người trước mặt, đem tất cả tâm tình thu vào trong mắt, giống như đang phân biệt thật giả, mấy giây sau cậu từ từ buông lỏng cổ tay cô ra.

Cảm giác đau đớn ở cổ tay truyền tới, cũng không biết cậu dùng sức lớn đến đâu, Lục Niệm Niệm cắn môi, có chút tủi thân xoa cổ tay chính mình, trên đó in một vòng đỏ mờ nhạt.

Nhìn thấy bộ dáng cô cúi đầu xoa cổ tay, lý trí của Tống Kim Triều cuối cùng từng chút từng chút một quay trở lại, bỏ mặc những xúc cảm u ám, chôn sâu trong lòng đang không ngừng gào thét.

Cậu âm thầm hít một hơi, đưa tay qua dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa chỗ da dẻ ửng hồng của cô, giọng nói dịu dàng: “Đều tại anh... Rất đau?”

Rốt cuộc thấy cậu dùng giọng nói bình thường cùng cô nói chuyện, viên mắt Lục Niệm Niệm nóng lên, mí mắt để bản thân mình không khóc, so với tủi thân của bản thân, càng muốn biết vì sao Kim Triều đột nhiên lại như vậy, toàn bộ cảm xúc của cậu, cô đều cảm nhận được.

Cô gái trước mặt mím chặt môi, mắt hạnh tròn xoe đỏ hồng giống như thỏ, giọng nói có chút run rẩy: “Rất đau.”

Động tác xoa tay của Tống Kim Triều dừng lại, lông mày đen, dài nhãn thành một đoàn, cổ họng khô khốc, khàn giọng mở miệng: “Xin lỗi.”

Mũi Lục Niệm Niệm chua xót, đối diện với ánh mắt tự trách, áy náy của cậu, vốn dĩ còn muốn oán trách cậu vài câu, nhưng lần này lại không nói ra lời, nỗ lực mở to hai mắt, chớp chớp hai lần, rất sợ nước mắt ầm ập trong viền mắt rơi xuống.

Tống Kim Triều đau lòng nâng tay cô lên, môi ầm ập nhẹ nhàng tiếp xúc với mu bàn tay cô, tỉ mỉ hôn.

Vết tròn màu đỏ rất lâu cũng không có tan đi, tim Tống Kim Triều phút chốc mềm nhũn, giọng nói mang theo suy tính thiệt hơn dè dặt nói: “Có muốn đánh anh cho hả giận.”

Cậu nói rất nghiêm túc, tiếp theo cánh tay dài duỗi ra cẩn thận ôm lấy eo cô, cứ ôm như vậy, cũng không muốn tách ra.

Lục Niệm Niệm đỏ mặt cúi đầu, rầu rĩ nói: “Không muốn đánh.”

Tống Kim Triều không nói gì thêm, chỉ là lẳng lẳng ôm, chỉ có khoảng cách giữa hai người dán chặt vào nhau không thể tách rời, ôm cô như vậy cậu mới có cảm giác chân thực.

Văn phòng to lớn yên tĩnh, chỉ còn hơi thở nhàn nhạt của hai người.

Người trong lòng đột nhiên mở miệng, Lục Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, giọng điệu nghiêm túc: “Anh vừa nãy sao vậy, bây giờ có thể nói với em nguyên nhân không?”

Vẻ mặt Tống Kim Triều rõ ràng sửng sốt một lúc, ánh sáng trong mắt âm u, khóe môi mím chặt, giọng nói nhàn nhạt: “Không có gì.”

Cậu sẽ không nói với Niệm Niệm, vừa nãy cậu cùng Trần Tương Xán nói chuyện.

Chính là giờ nghỉ trưa, Tống Kim Triều ngồi trước máy tính xử lý văn kiện thì nhìn thấy tin nhắn Trần Tương Xán gửi tới, cậu không có thói quen lướt nhìn tài khoản cá nhân của người khác, QQ của Niệm Niệm vẫn luôn treo trên máy tính, mà khi tin nhắn Trần Tương Xán gửi tới, khung chat tự động nhảy ra.

Nhìn tin nhắn đối phương gửi tới, trong nháy mắt vẻ mặt Tống Kim Triều thay đổi, cậu chỉ trả lời có một câu, sau đó đem cái tên đó kéo vào danh sách đen.

Tiếp theo điện thoại trên bàn của Niệm Niệm đổ chuông, Tống Kim Triều mắt lạnh nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, sau khi do dự vài giây liền ấn nút nhận cuộc gọi.

Buổi trưa hôm đó cùng Trần Tương Xán nói chuyện, chỉ có mình cậu biết. Trên đường trở về nhà, Tống Kim Triều mang cô tới một nơi.

Đến cửa hàng chuyên kinh doanh điện thoại, Lục Niệm Niệm mới phản ứng lại, Tống Kim Triều là muốn mua điện thoại di động.

Cô gái bán hàng đề cử một chiếc điện thoại di động màu trắng đời mới nhất, Lục Niệm Niệm sau khi xem xong nói cũng được, Tống Kim Triều liền để người đó lấy ra.

Lục Niệm Niệm nhìn cậu không nhịn được nói: “Cái này là mua cho em?”

Tống Kim Triều vẻ mặt hồ hững ừ một tiếng.

Lục Niệm Niệm nghi hoặc: “Vì sao đột nhiên lại mua điện thoại cho em.”

Tống Kim Triều liếc mắt nhìn: “Điện thoại cũ của em khó dùng.”

Lời vừa nói ra, Lục Niệm Niệm xấu hổ mỉm cười, điện thoại cũ có chút đơ, không ngờ tới cậu lại chú ý đến cái này.

Lục Niệm Niệm cười híp mắt nắm tay cậu, cùng mười ngón tay của cậu đan vào nhau, “Kim Triều, từ khi nào anh lại tri kỷ như vậy?”

“Ở nhà cần thiết phải là ông xã tốt.”

Nghe thấy những lời thổ lộ tâm tình của Niệm Niệm, mặt mày lạnh lùng của Tống Kim Triều trở nên dịu dàng, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Trước khi đi, Lục Niệm Niệm liếc về hướng trong góc bày một dãy các loại ốp điện thoại, lôi kéo cậu đi tới, chọn một chiếc đen, một chiếc trắng.

Về mặt Lục Niệm Niệm hưng phấn: “Kim Triều, anh cảm thấy hai chiếc ốp điện thoại này thế nào?”

Tống Kim Triều nhìn lướt qua, không hứng thú lắm: “Anh từ trước đến nay không dùng ốp điện thoại, không có thói quen này”.

Lục Niệm Niệm mím môi: “Đồ đôi, dùng không?”

Nghe thấy lời này, ánh mắt Tống Kim Triều lại lần nữa nhìn sang, từ trong tay cô cầm lấy chiếc màu đen, nói: “Dùng.”

Sau khi về nhà, Lục Niệm Niệm định lưu số điện thoại, lúc này từ trong cửa hàng đi ra, điện thoại cũ bị Tống Kim Triều tiện tay lấy đi.

Đẩy cửa thư phòng, mới phát hiện cậu đang ngồi trước bàn làm việc, trong tay cầm chiếc điện thoại cũ.

Biết được Niệm Niệm muốn lấy lại thẻ nhớ, sắc mặt Tống Kim Triều không được coi là dịu dàng, Lục Niệm Niệm không chú ý đến tâm trạng biến hóa của cậu, đang chuẩn bị cầm lấy thẻ.

Nhìn thấy động tác của cô, vẻ mặt Tống Kim Triều sững lại, duỗi tay ra nhanh hơn một bước cầm lấy chiếc điện thoại cũ đó, lấy thẻ nhớ điện thoại ra không nói hai lời vứt vào thùng rác.

Lục Niệm Niệm vội vàng bắt lấy tay cậu, đáng tiếc động tác chậm một bước, nhất thời cuống lên: ” sao anh lại ném nó, bên trong còn có rất nhiều số điện thoại liên lạc của mọi người.” Khi nói chuyện, còn ngồi xổm người lật tung thùng rác, một đôi tay với khớp xương rõ ràng bắt lấy cổ tay cô, nâng mắt, trong yên lặng đối diện với đôi mắt u ám, lạnh lùng đó.

Tống Kim Triều căng thẳng mím môi không nói lời nào, lông mày tinh xảo nhú chặt lại thành một cái khe nhàn nhạt, con người đen bao phủ một tầng sương mù, cậu khàn giọng mở miệng: “Em muốn liên lạc với ai.”

Lục Niệm Niệm sững sốt, đôi mi thanh tú cau lại, mờ mịt nhìn cậu, đối mặt với khác thường của Tống Kim Triều, hít sâu một hơi, cố gắng để cho bản thân mình tỉnh táo, dừng một chút, nhìn chăm chăm cậu mở miệng: “Em chỉ muốn lấy lại những số đã lưu.”

“Kim Triều, rốt cuộc anh đang lo lắng gì vậy?”

Vì sao hết lần này đến lần khác hạn chế tự do của cô, bây giờ còn muốn ném bỏ thẻ nhớ điện thoại, ngăn cản không cho cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài hay sao?

Đối diện với ánh mắt dò xét, nghiên cứu của cô, ánh mắt Tống Kim Triều hoảng loạn né tránh, cậu buông tay cô ra, môi mỏng khẽ động, giải thích: “Anh chỉ hy vọng em đổi thẻ nhớ.”

Lục Niệm Niệm không nghe, “Vì sao đột nhiên muốn em đổi điện thoại, còn muốn đổi thẻ nhớ.”

Vẻ mặt Tống Kim Triều thâm trầm, môi mỏng khẽ nhếch thành một đường, ngón tay không tự giác được nắm chặt lại, mơ hồ lộ ra run rẩy.

Bầu không khí trong phòng rơi vào trầm mặc, cậu chậm chạp không trả lời, Lục Niệm Niệm có chút mệt mỏi giãn lông mày đang nhú chặt, cảm giác chua xót từng chút, từng chút một lan rộng trong tim.

Từ lúc hai người kết hôn tới nay, có mấy lần cùng Tống Kim Triều chiến tranh lạnh, đều là cậu thỏa hiệp kết thúc, mà lần này dường như đã thay đổi, đối với chuyện này cậu đặc biệt cố chấp.

Dưới bầu không khí như vậy, Lục Niệm Niệm sợ mình nóng đầu cùng cậu cãi vã, liền lùi về sau một bước, cầm điện thoại của mình chuẩn bị bước ra ngoài, hai người tốt nhất nên tách nhau ra, bình tĩnh một chút.

Mới đi được một bước, người phía sau vội vàng kéo tay cô, giọng nói tràn ngập lo lắng và bất an, cậu hỏi: “Em đi đâu.”

Tống Kim Triều đứng dậy, cặp mắt đen trói chặt thân ảnh người trước mặt, giọng nói trầm mà khàn đặc.

Lục Niệm Niệm quay đầu lại, chạm phải ánh mắt cậu, ngẩn ra, “Em tới phòng khách.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều nhìn cô, sau đó thu hồi ánh mắt, chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tâm trạng ngày hôm nay giống như xe qua núi, Lục Niệm Niệm lúc đầu còn tưởng rằng ở công ty phát sinh chuyện gì đó như khúc nhạc dạo rồi sẽ qua đi, nhưng hiện tại có thể thấy, Tống Kim Triều vẫn là luôn bận tâm, trong

lòng dường như luôn có một cái kết, không biết, mà cậu cũng không muốn nói.

Lục Niệm Niệm nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, nguyên nhân căn bản hai người chiến tranh lạnh, không nghĩ ra được kết quả chính là, cầm lấy quần áo của chính mình, muốn buổi tối ngủ ở phòng khách.

Ban đêm bên cạnh thiếu một người, cũng không có người ôm cô ngủ, Lục Niệm Niệm cảm thấy không quen, lăn qua lộn lại cách nào cũng không thể ngủ.

Mà lúc này Tống Kim Triều đang đứng một mình trên ban công phòng khách, giữa ngón tay trắng bệch không chút máu kẹp một điếu thuốc, theo thời gian trôi qua, trong gạt tàn thuốc chất đầy tàn thuốc, khói trắng mịt mù ở dưới ánh trăng lạnh lẽo, mờ ảo lượn lờ, cửa sổ được mở ra một nửa, gió đêm mùa thu không ngừng thổi lay động rèm cửa sổ, lộ vẻ tiêu điều lại lạnh lùng.

Đem tối trầm mặc vô biên, Lục Niệm Niệm tròn mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, đầu óc cũng trở nên thanh tỉnh, những buổi tối mất ngủ của Tống Kim Triều như thế này có phải là cậu cũng tròn mắt đến bình minh.

Lục Niệm Niệm vẫn luôn biết giấc ngủ của cậu không tốt, trước đây mỗi lần nhìn thấy cậu, trong mắt của cậu luôn có một tầng màu xanh nhàn nhạt, sau đó ở cùng nhau, cậu ôm cô ngủ mới có thể miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Nghĩ đến các chuyện lúc trước, Lục Niệm Niệm không có khí phách muốn về phòng ngủ chính, tại thời điểm không ngừng xoắn xuýt, bên tai truyền đến tiếng mở cửa.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đến gần, Lục Niệm Niệm co lại ở trong chăn, trái tim lặng lẽ dâng lên.

Người trước mắt tiến tới gần, nhìn vài giây, tưởng rằng cô đã ngủ, động tác Tống Kim Triều nhẹ nhàng vén chăn lên, khi nhìn thấy cô gái co lại thành một đoàn, lông mày của cậu nhẹ nhàng nhíu lại, đem người cẩn thận từng li từng tí ôm ngang lên, chuẩn bị đem người về phòng ngủ.

Bị cậu ôm như vậy vào trong ngực, Lục Niệm Niệm cũng không giả bộ ngủ được nữa, duỗi tay ra tóm lấy áo trước ngực của cậu, giọng nói còn mang theo buồn bực: “Anh rốt cuộc có nhận thức được, chúng ta đang chiến tranh lạnh!”

Trong khoảnh khắc cậu ôm lấy cô đó, Tống Kim Triều phát hiện mắt người nào đó yên lặng nháy một cái, bây giờ nhìn thấy thật sự giả bộ ngủ.

Bước chân của Tống Kim Triều vững vàng, ôm càng chặt hơn, mặt không biến sắc nói: “Chiến tranh lạnh thuộc về chiến tranh lạnh, nhưng tách ra ngủ tuyệt đối không thể.”

Lục Niệm Niệm nhin không được trừng trắng mắt, tức đến nỗi không còn lời nào để nói.

Sau đó kỳ nghỉ hè bắt đầu, Lục Niệm Niệm đề cập tới muốn về thành phố A một chuyến, Tống Kim Triều ngoài miệng đáp ứng, đẩy hết công việc ra đằng sau, trực tiếp mang người ra nước ngoài du lịch, không cho phép Lục Niệm Niệm phản kháng, hai người đã đến một địa cầu khác.

Mỗi khi Niệm Niệm nhắc tới phải về thành phố A, Tống Kim Triều lúc bắt đầu còn có thể trì hoãn nói vài câu, sau đó cũng lười đáp lại, trực tiếp dùng cả chân lẫn tay, kết quả cuối cùng đều là người nào đó vô cùng thê thảm co lại trong chăn, ngay cả du lịch ngắm cảnh cũng không muốn đi.

Thời điểm tháng tám, Tống Kim Triều mới mang Niệm Niệm về nước, cậu về liền không ngừng bắt tay vào làm việc, mỗi ngày ngồi máy bay bốn ba

khắp nơi, cho dù cách xa đến mấy, cậu buổi tối cũng sẽ về nhà.

Mấy ngày trôi qua, cả người cậu gầy đi không ít, Lục Niệm Niệm đau lòng sờ mặt cậu, đề nghị cậu nếu là đi công tác không cần vội vã về nhà, nhưng Tống Kim Triều vô cùng cố chấp, nắm lấy bàn tay nhỏ, mềm mại nhẹ nhàng nhéo, “Bởi vì bận rộn, nhìn thấy em mới không cảm thấy mệt.”

Cậu nhàn nhạt mở miệng, lúc nói lời này, khuôn mặt anh tuấn, dịu dàng vô hình chung tạo ra một sức hút mê hoặc lòng người.

Ngữ khí cậu nhàn nhạt mở miệng, lúc nói lời này, khuôn mặt anh tuấn, dịu dàng vô hình chung tạo ra một sức hút mê hoặc lòng người.

Buổi tối, Lục Niệm Niệm giúp cậu hâm nóng một cốc sữa tươi mang vào thư phòng, mỗi ngày Tống Kim Triều cần phải ký duyệt rất nhiều văn kiện, gần đây lại phải tới thành phố D một chuyến, bởi vì thời gian không kịp, trong ngày khẳng định không thể trở về, Lục Niệm Niệm nhìn đáng vẻ cau mày của cậu, tay mát lạnh phủ lên mi tâm đang khóa chặt của cậu, dịu dàng an ủi: “Nếu mệt, nghỉ ngơi trước.”

Tống Kim Triều nắm bàn tay mềm mại của cô, môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra ý cười nhàn nhạt: “Anh vẫn có rất nhiều tinh lực, có muốn thử hay không?”

Nhìn mắt cậu ngậm ý tứ sâu xa mỉm cười, Lục Niệm Niệm chầm chầm phản ứng lại, gò má đỏ lan thẳng tới cổ.

Sau khi khai trai, mỗi buổi tối đến đều biến thân thành sói xám, chuyên trị bắt nạt Lục Niệm Niệm giống thỏ trắng yếu điệu.

Gần đây, đúng lúc ở thành phố D Tống Kim Triều có một hạng mục mở rộng, lần này đi nhanh nhất cũng phải một tuần mới trở lại, để Niệm Niệm một mình ở nhà khẳng định không yên tâm, sau đó Tống Kim Triều thu thập

hành lý, mang theo bà xã cùng đi công tác. Thành phố D so với nơi hai người sống mặc dù không tính là phồn hoa, nhưng cũng có nhiều thắng cảnh du lịch, đến nơi cần đến trước mấy ngày, Tống Kim Triều vội vàng bắt tay vào làm việc, Lục Niệm Niệm biết điều ở khách sạn, nơi nào cũng không muốn đi.

Ban ngày Tống Kim Triều một lòng một dạ đặt toàn bộ ở hạng mục hợp tác, ban đêm biến đủ trò gian trá “bắt nạt” Lục Niệm Niệm.

Nghe thấy người nào đó lên án, Tống Kim Triều bộ dáng quần áo chỉnh tề lộ vẻ cấm dục, mặt không đỏ tim không đập giải thích, cậu gọi cái này là nạp điện”.

Ngày nào đó vào một buổi sáng, Lục Niệm Niệm sau khi trải qua một trận bóc lột, một người nhàm chán ngồi xem ti vi, khi nhìn thấy hình ảnh trên ti vi đang phát tin tức, khi ánh mắt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, tay cầm điều khiển ti vi đột nhiên dừng lại.

Trên màn ảnh, một đám người đàn ông mặc âu phục đang ngồi trước ống kính, thình thoảng giao lưu với nhau vài câu, ánh mắt Lục Niệm Niệm từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm người nào đó ngồi ở vị trí trung tâm.

Ở trong một đám người đàn ông trung niên bụng phệ, thân hình cao lớn, khí thế lạnh lùng, trầm mặc bức người của Tống Kim Triều vô cùng bắt mắt, mà ống kính phóng viên lia tới về phía chỉ có một mình cậu đặc biệt nhiều, Lục Niệm Niệm ngây ngốc ôm điều khiển ti vi nhìn chăm chăm màn hình, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bóng hình cậu ở trên ti vi, cậu môi hồng răng trắng, kiểu dáng âu phục, giày da, ngược lại có chút không giống người trần mang khói bụi trần gian mà mang theo ý vị lạnh lạnh.

Rất lâu sau đó, Lục Niệm Niệm mới phát hiện đây là một chương trình được phát sóng trực tiếp, sau khi hội nghị kết thúc còn có năm phút để phỏng

vấn.

Lục Niệm Niệm vốn dĩ còn mong đợi có thể nhìn thấy mặt Tống Kim Triều lộ diện lần nữa, nhưng ở trong ống kính không còn tìm được cậu.

Không lâu sau, điện thoại đặt ở một bên trên giường vang lên, Lục Niệm Niệm cầm lên nhìn, mới phát hiện là Kim Triều gửi tin nhắn qua wechat.

Tráo Tráo: Nửa giờ sau tới đón em, buổi trưa dẫn em đi ăn đại tiệc.

Đây là đây tới lời hẹn ăn cơm hay sao?

Đồ ăn vặt hai bên đường thành phố D tương đối nhiều, Tống Kim Triều mang cô tới một quán ăn ven sông.

Nhìn người xung quanh đều trang điểm, đa số đều mặc trang phục chính thức, nam mặc âu phục, nữ mặc váy dài kết hợp với giày cao gót, Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm đôi giày vải của mình một lúc lâu, mới cảm thấy không ăn khớp.

Lục Niệm Niệm vừa dùng dao nĩa ăn cơm, vừa nhỏ giọng thì thầm: “Sớm biết như vậy em sẽ mặc thật đẹp.”

Tống Kim Triều đang giúp cô đem bít tết cắt thành những miếng nhỏ, nghe thấy lời này lông mày nhăn lên, “Vì sao.”

Lục Niệm Niệm chớp mắt, nhìn chăm chăm âu phục trên người cậu, “Nhìn như vậy mới xứng đôi với anh.”

Tên này sao một chút tình thú cũng không có.

Nghe thấy lời này, khóe môi Tống Kim Triều nhẹ nhàng giương lên, đôi mắt hẹp dài trở nên thâm thúy, ý cười trong mắt chưa hề giảm, cậu đột nhiên rất trân trọng thời khắc này, hai người ở cùng một chỗ mỗi giây mỗi phút cậu

đều nhớ kỹ trong lòng.

Lúc ăn cơm, Lục Niệm Niệm nghĩ đến buổi họp ngày hôm nay, cười híp mắt mở miệng: “Kim Triều, hôm nay em nhìn thấy anh.”

Nghe thấy lời này, lông mày cậu nhướn lên, “Ở đâu?”

Lục Niệm Niệm nhìn cậu cười, “Chính là tin tức buổi họp công bố đó, không ngờ tới anh trên ống kính lại đẹp trai như vậy.”

Tổng Kim Triều tỏ vẻ hồ hởi, đem bò bít tết cắt thành những miếng nhỏ cho cô, cậu vốn cho rằng chỉ là một cuộc họp đơn thuần, ký kết hợp đồng, không ngờ tới đối tác lại vô cùng coi trọng, chỉ là quy trình đơn giản còn đặc biệt mời tới một nhóm phóng viên, đối với loại giao tiếp khoa trương này, toàn bộ hành trình trên mặt Tổng Kim Triều đều không tỏ vẻ gì.

Sau bữa trưa, Lục Niệm Niệm không muốn về chỗ ở, liền lôi kéo Kim Triều đi tản bộ bờ sông.

Bởi vì là buổi trưa, dọc đường trên bờ sông cũng không có quá nhiều người, Lục Niệm Niệm lúc đầu còn lôi kéo Tổng Kim Triều tản bộ để tiêu cơm, đi được hai mươi phút liền bắt đầu kêu mệt.

Lục Niệm Niệm dừng bước chân, “Kim Triều, em đi không được nữa.”

Nhìn thấy ánh sáng trong suốt trong đôi mắt của cô, Tổng Kim Triều nhếch môi cười khẽ, “Công em?”

Lục Niệm Niệm lập tức gật đầu như gà mổ thóc, nhỏ giọng thăm thì: “Chúng ta kết hôn lâu như vậy, anh còn chưa từng công em.”

“Ngày hôm nay cho anh cơ hội.”

Lời vừa nói ra, Tổng Kim Triều liền vô cùng tự giác ngồi xổm trước mặt

cô, Lục Niệm Niệm cười híp mắt nằm bò trên lưng cậu, cánh tay tinh tế choàng qua cổ cậu, không quên an ủi cậu: “Nếu như công không nổi, anh nhớ phải nói với em.”

Cô gái trên lưng rất nhẹ, dường như cân nặng bắt đầu từ cao trung đến nay đều như vậy.

Tổng Kim Triều công cô chầm chậm bước đi, bước chân trầm ổn, còn không quên nói: “Trở về giúp anh sạc điện.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Chớp mắt một cái đã đến giai đoạn thực tập năm tư, Lục Niệm Niệm mỗi ngày đều bận rộn tìm đơn vị thực tập, nhìn Lục Niệm Niệm chạy đôn chạy đáo tìm đơn vị thực tập, Tổng Kim Triều có chút đau lòng, liền cùng cô đưa ra một đề nghị, có vài tòa soạn hợp tác với Tần thị, nếu như muốn đi, tùy tiện chọn một tòa soạn là được, nhưng bị Lục Niệm Niệm dùng lời lẽ chính đáng cự tuyệt, từ bắt đầu lên đại học liền dựa vào ông xã của mình, đến cả tốt nghiệp, cũng không thể cứ ôm đùi cậu không buông, con gái, vẫn phải là tay làm hàm nhai.

Tổng Kim Triều đối với lời cự tuyệt của cô không tán thành cũng không phủ định, đùi này của cậu rất vui vẻ tình nguyện để cho cô ôm.

Đại học B tốt xấu gì cũng được coi là đại học trọng điểm của thành phố B, hơn nữa bình thường thành tích của Lục Niệm Niệm không tồi, đến một tòa soạn nhỏ thực tập, tòa soạn tuy nhỏ, nhưng nhân viên bên trong vô cùng nhiệt tình, đặc biệt đối với sinh viên. n vừa mới tốt nghiệp, tổng biên vẫn rất chiều cố.

Lục Niệm Niệm ở đó thực tập một tuần, tổng biên liền sắp xếp một sư phụ tới.

Sư phụ của Lục Niệm Niệm họ Từ, năm nay mới ngoài 30 tuổi, nhưng đã công tác ở tòa soạn được 10 năm, người khác đều gọi hắn là lão Từ.

Lão Từ là một người chất phác, hiền hậu, hai năm trước mới cùng vợ kết hôn, khoảng thời gian này đang tính tới chuyện mua nhà.

Công việc ở tòa soạn bình thường cũng không tính là bận, Lục Niệm Niệm đi theo sư phụ phụ trách một phần của mảng chính trị, bởi vì vừa tới không lâu, lão Từ liền sắp xếp cô viết bản thảo, hắn và một sinh viên thực tập phụ trách công việc ra ngoài phỏng vấn.

Đi theo lão Từ ngoại trừ Lục Niệm Niệm, còn có một người khác cũng là sinh viên đại học B, tên Điền Mặc, so với Niệm Niệm đến sớm hơn mấy ngày, làm việc hoạt bát, người cũng rất thông minh.

Lục Niệm Niệm rất ít khi cùng người này nói chuyện, vẫn là Điền Mặc chủ động chào hỏi, mới biết có người này.

Biết được cậu cũng học đại học B, hơn nữa còn học cùng chuyên ngành, Lục Niệm Niệm ngoại trừ kinh ngạc còn có chút xấu hổ, “Trước đây hình như tớ chưa từng gặp qua cậu.”

Điền Mặc đang dạy cô in, nghe thấy lời này, liền hòa nhã nói: “Ngược lại tớ gặp qua cậu mấy lần, có điều cậu hình như không thích nói chuyện, nhìn rất lạnh lùng, cao ngạo.”

Lục Niệm Niệm xấu hổ cười, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy có người nói cô cao ngạo, lạnh lùng.

Điền Mặc mặc dù là nam sinh, nhưng lớn lên nhã nhặn, thanh tú, ở trong trường học thường xuyên bị nữ sinh nhắc tới, cậu còn tưởng rằng Lục Niệm Niệm có thể từng nghe qua tên cậu, khi lần đầu tiên nhìn thấy ở tòa soạn, Điền Mặc có chút cao hứng, bây giờ nhìn thấy vẻ mặt cô gái mù tịt chả biết

gì, nói chưa từng gặp qua, cậu lúng túng gãi gãi đầu, hiển nhiên là mình nghĩ nhiều rồi.

Làm việc ở dưới trướng của lão Từ, vẫn được coi là tương đối nhẹ nhàng, Lục Niệm Niệm ngoại trừ viết bản thảo tin tức, thỉnh thoảng còn bị hắt dẫn ra ngoài phỏng vấn, mở mang thêm kiến thức, mà Điền Mặc lòng dạ vô cùng nhiệt tình, Lục Niệm Niệm có chỗ nào không hiểu liền chạy qua giúp.

Mỗi ngày tan làm về nhà, Tống Kim Triều phụ trách làm cơm tối, Niệm Niệm liền giúp cậu những chuyện vụn vặt, nói tới những chuyện hứng thú gần đây khi đi phỏng vấn, Tống Kim Triều lẳng lặng lắng nghe, thái độ so với khi cậu mở cuộc họp còn nghiêm túc hơn.

Khi nhắc tới đồng nghiệp mới lại có thể là bạn cùng trường của mình, Lục Niệm Niệm không nhịn được cảm khái: “Thành phố “B” cũng không tính là nhỏ đi, em lại có thể gặp được bạn học cùng chuyên ngành.”

Cô gái nhẹ nhàng cười, Tống Kim Triều thỉnh thoảng đáp lại một câu, hai người câu được câu không tán gẫu, ngày tháng trôi qua trong yên lặng như vợ chồng già.

Sáng ngày thứ sáu, Tống Kim Triều lái xe tới công ty, nghe cậu nói gần đây có một hạng mục đấu thầu đang đàm phán, dường như cùng chính phủ hợp tác, Lục Niệm Niệm không hiểu những thứ này, liền không hỏi nhiều.

Vừa tới tòa soạn, Lão Từ đang thu dọn đồ đạc, thấy người tiến vào, liền vẫy tay, “Mang theo thẻ công tác, ngày hôm nay dẫn hai người tới một nơi.”

Điền Mặc ngồi đối diện cũng không hiểu rõ tình hình, hai người liền vội vàng thu dọn đồ đạc rồi đi theo.

Trên đường đi, Điền Mặc nhìn phương hướng xe taxi chạy, giống như là đi tới khu vực thành phố cổ, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói: “Sư phụ, chúng ta

đi đâu vậy?”

Hai người trẻ tuổi cùng nhìn về phía hẳn.

Lão Từ vẻ mặt cao thâm khó đoán, mở miệng nói: “Ngày hôm nay thành Tây có một hội nghị đấu thầu, đối tác và bí thư thành ủy có lẽ bàn giao, chúng ta qua đó, đúng lúc có thể lấy được tin tức này.”

Quãng thời gian trước, khu vực thành Tây có rất nhiều hộ dân không nguyện ý rời đi, chính phủ đã theo quy định bồi thường cho họ một khoản tiền, nhưng có người giở thói công phu sư tử ngoạm, chính là không nguyện ý rời đi, liền đem toàn bộ hạng mục dừng lại, tiến trình lại lần nữa bị kéo dài.

Mấy ngày trước chính phủ đã đưa ra mệnh lệnh cuối cùng, phái người đi cưỡng chế phá hủy những tòa nhà đó, hiện tại kế hoạch quan trọng mới bắt đầu, sáng nay ở thành Tây tiến hành nghi lễ bàn giao.

Lục Niệm Niệm đắm chiêu gạt đầu, luôn cảm thấy khu vực thành Tây nghe có chút quen tai.

Đến chỗ cần đến, lão Từ mới phát hiện có vài phóng viên so với họ tới còn sớm hơn, Điền Mặc nhìn bố cục xung quanh hội trường không nhận được hỏi: “Chỉ là một nghi thức bàn giao, sao lại có nhiều người tới như vậy?”

Lão Từ nhìn đám người đông đúc, giải thích: “Chính phủ rất coi trọng hạng mục này.”

“Nghe nói đối tượng hợp tác lần này là một nhân vật lớn, lần này cùng chính phủ hợp tác, ra tay vô cùng hào phóng.”

Nghe được con số báo giá trong miệng lão Từ, Lục Niệm Niệm cùng Điền Mặc không kìm được trợn mắt há mồm, thật là nhiều tiền, thế giới của nhà giàu quả nhiên cùng dân thường không giống nhau.

Lục Niệm Niệm nhin không được cảm khái vị đại gia giàu nứt đổ đổ vách này, lão Từ ở một bên còn không quên bát quái bổ sung một câu: “Nghe nói đối tượng hợp tác mới hai mươi mấy tuổi, thỏa đáng làm kim cương vương lão ngũ, đáng tiếc đã kết hôn.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 59: Anh Ở Cùng Một Chỗ Với Em, Từ Đó Tới Giờ Chưa Bao Giờ Tín Nhiệm Em

Lục Niệm Niệm nghe thấy câu kim cương vương lão ngũ đó không nhịn được cười.

Nhiệm vụ lần này của lão Từ không đơn thuần chỉ là tới tham dự nghi thức giao nhận, còn muốn phỏng vấn đối tác đó, giờ hẳn phụ trách mảng tin tức chính trị nên dạo gần đây ít lưu ý đến mảng xã hội, lần này còn thêm các nhân tố khác, nói không thể thêm lượng câu hỏi phỏng vấn.

Hắn làm như vậy là vì công việc của chính mình, cũng là vì để thành tích thực tập của hai người trẻ tốt hơn chút.

Từ lúc bắt đầu nghi lễ giao nhận, lão Từ mang theo Điền Mặc từ trong đám người chém giết, cứ thế đẩy người gần nhất, Niệm Niệm cầm camera theo sát ở phía sau bọn họ, chỉ có kiềng chân mới có thể mơ hồ nhìn thấy người đứng gần nhất ở phía đằng trước mặt.

Khoảnh khắc nhìn thấy người đó, Lục Niệm Niệm ngây ngốc đứng tại chỗ.

Cô ở chỗ phỏng vấn lại có thể nhìn thấy Tống Kim Triêu.

Thấy cô gái bên cạnh bộ dáng ngây ngốc, lão Từ vỗ vai cô thúc giục: “Đừng đứng ngốc ở đó, nhanh chóng chụp ảnh.”

Lục Niệm Niệm khước môi nhếch lên, vội vã phản ứng lại, hướng về phía Tổng Kim Triều cách đây không xa tách tách hai tiếng chụp vài bức ảnh.

“Sư phụ, anh nói lão đại có phải là người đứng ở vị trí trung tâm phải không...” Lục Niệm Niệm nhỏ giọng mở miệng.

Lão Từ theo ánh mắt cô nhìn sang, “Chính là cậu ấy, rất đẹp trai phải không, hiện tại các cô gái đều thích loại hình như cậu ta.”

Lục Niệm Niệm ừ một tiếng, khi người trên khán đài xuất hiện, cô vội vàng ẩn xuống nút chụp.

Lão Từ nhìn cô vài giây, không nhịn được nhắc nhở: “Đừng chỉ lo chụp một mình cậu ta, xung quanh đều là tư liệu sống.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Sau khi nghi thức khai mạc kết thúc, một đám phóng viên dồn dập tiến lên phỏng vấn, lão Từ vừa tiến về phía trước, vừa không ngừng dặn dò hai người trẻ tuổi phía sau.

Nhìn lão Từ liều mạng chen về phía trước, là vì phỏng vấn Tổng Kim Triều, Lục Niệm Niệm đột nhiên cảm thấy chột dạ.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến tiếng vang ầm ầm, tiếp theo đám người trở nên hỗn loạn, bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy giá treo biển biểu ngữ không hề báo trước đổ xuống.

Thấy giá cao rơi xuống, đám người hoảng loạn chạy bốn phía, nhất thời hiện trường khó khống chế, lão Từ đứng ở vị trí gần nhất vẫn được coi là an toàn, Lục Niệm Niệm và Điền Mặc chen chúc ở trong đám người, trong hoảng loạn suýt chút nữa ngã xuống đất, camera của Điền Mặc bị người ta đẩy rơi xuống đất.

Rơi xuống cách vị trí chân cô không xa, Lục Niệm Niệm quay đầu, nhanh chóng duỗi tay ra tìm kiếm, khi Điền Mặc kéo cổ tay cô chen ra khỏi đám đông, đồng thời giá cao rơi xuống, vật cản xung quanh cũng ào ào rơi xuống.

Lục Niệm Niệm nhặt camera liền nhanh chóng chạy về chỗ an toàn, một cái giá sắt sượt qua vai cô rơi xuống đất!

Vai truyền đến cảm giác đau đớn, Lục Niệm Niệm lão đảo vài bước ngã xuống đất, Điền Mặc bị một màn mạo hiểm lúc này dọa cho tắt thở, lúc này nhanh chóng nhìn tới người cô, kiểm tra vai cô bị đập vào chỗ hiểm.

Nhìn thấy máy ảnh trong tay hoàn toàn không chút tổn hại, khi Lục Niệm Niệm thở phào nhẹ nhõm một hơi, cơn đau như xát muối ở bả vai chậm chậm kéo tới.

Điền Mặc tự trách mình lại lo lắng, vội vã đem cô đỡ dậy, trong giọng nói còn mang theo tia hoảng hốt: “Cậu có biết vừa rồi rất nguy hiểm không!”

Nếu cái giá sắt đó đập lên người thì phải làm sao.

Chú ý tới hai bên trán cô gái không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, Điền Mặc liếc nhìn bả vai cô mơ hồ chảy ra vết máu màu đỏ, trong nháy mắt vẻ mặt thay đổi.

Bởi vì tình huống đột nhiên phát sinh, cuộc phỏng vấn sau lễ khai mạc bị gián đoạn, người hộ tống đưa các quan chức chính phủ và chủ tịch tập đoàn Phong Thụy tới phòng tiếp đón.

Về mặt Tống Kim Triêu lạnh lùng nhìn đám người chen chúc ngoài cửa sổ, đã có người bị thương.

Quan chức chính phủ bên cạnh đã bắt đầu gọi điện thoại thông báo cảnh sát, không lâu sau người phụ trách hội trường vội vã chạy tới, nhìn thấy mấy

nhân vật quan trọng không chút tổn hại, xoa mồ hôi lạnh hai bên trán, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Người được phái đi hơn mười phút sau, quay lại với vẻ mặt hoảng hốt chạy vào, nhìn thấy trong phòng tiếp đón đa số là nhân vật có máu mặt, có chút căng thẳng không biết có nên mở miệng, người phụ trách gấp đến độ lửa cháy đến mông, nhanh chóng thúc giục: “Mau nói rõ nguyên nhân được xác định!”

Hội trường vừa nãy bất ngờ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mà trước đó người dân sống trong những căn hộ bị cưỡng chế di dời đến gây sự, đẩy sự việc lên cao tạo thành một mớ hỗn độn, bọn họ tới tiến hành kháng nghị.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều mắt lạnh nhìn về phía đối tác, đối phương sửng sốt, chỉ có thể nhanh chóng sắp xếp người xử lý.

Mà tin tức sau đó hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của người phụ trách, nghe tin có nhiều người bị va đập, giẫm đạp dẫn tới bị thương, còn có một phóng viên báo xã hội bị thương đưa vào bệnh viện.

Nghe thấy cái tên quen thuộc đó, người đàn ông vẫn luôn không nói gì, về mặt thay đổi trong nháy mắt.

Tống Kim Triều hung ác nhìn chăm chăm cô ta: “Cô nói lại lần nữa!”

Trợ lý run sợ, run cầm cập nói: “Có phóng viên họ Lục bị thương...”

Điền Mặc cấp tốc mang Lục Niệm Niệm tới bệnh viện, sau khi trải qua hàng loạt kiểm tra, thật may vết thương không động tới xương cốt, sau khi băng bó nghỉ ngơi khoảng một tuần liền khỏi.

Khi bác sỹ trong phòng cấp cứu đang giúp Lục Niệm Niệm băng bó, Điền Mặc đợi ở bên ngoài vẫn luôn vỗ đầu tự trách chính mình, lần này Lục Niệm

Niệm bị thương, hoàn toàn là vì giúp mình tìm camera, nếu như thật sự xảy ra chuyện, cả đời này cậu cũng không có cách nào tha thứ cho chính mình.

Nghe được tiếng nói bên trong của bác sỹ, Điền Mặc lúc này mới đẩy cửa bước vào, nghiêm túc ghi nhớ những chuyện bác sỹ căn dặn.

Lục Niệm Niệm mặc lại áo len bị cởi ra, sau khi vai được băng bó nhìn không được rõ ràng, kỳ thực đã không còn đau như vậy, nhìn vẻ mặt Điền Mặc xoắn xuýt tự trách chính mình, Lục Niệm Niệm cười an ủi cậu vài câu.

Khi Điền Mặc đỡ Niệm Niệm ra ngoài, cửa phòng cấp cứu đột nhiên bị mở ra, trong tầm mắt hai người xuất hiện một người đàn ông trên trán lấm tẩm mồ hôi.

Tống Kim Triều dường như chạy một mạch tới đây, lồng ngực cậu phập phồng, đang thở hổn hển, cà vạt có chút xiêu vẹo.

Điền Mặc đang nói chuyện, Lục Niệm Niệm khách sáo mỉm cười, nhất thời trong mắt chỉ còn có cậu.

Vai vừa bị giá đỡ đập vào, mặc dù đau nhưng cô cũng chưa từng rơi nước mắt, lúc này nhìn thấy cậu, viền mắt Lục Niệm Niệm đột nhiên đỏ lên, trong mũi chua xót, gọi một tiếng: “Kim Triều.”

Ánh mắt của cậu chói chát trên người cô, ánh mắt hoảng hốt quét một lượt trên người của cô.

Nghe tin cô bị thương, một khắc đó tim của cậu như ngừng đập.

Tống Kim Triều bước nhanh về phía trước, nhìn môi cô trắng bệch, duỗi tay ra vốn định ôm cô, đột nhiên dừng lại, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Bị thương ở đâu?”

Lục Niệm Niệm khịt mũi, ấp úng nói: “Ờ vai.” Sợ cậu lo lắng, cô vội vã bổ sung thêm một câu: “Không nghiêm trọng.”

Nhìn dáng vẻ nũng nịu của cô, Tống Kim Triều đau lòng, lời nói trở nên lộn xộn, sau khi hỏi bác sỹ tình hình cụ thể, biểu hiện trên mặt Tống Kim Triều cũng không tốt hơn chút nào.

Mà Điền Mặc người vẫn luôn bị coi là không khí, mắt vẫn luôn mở to nhìn chăm chăm Tống Kim Triều rất lâu, trên mặt vừa hoảng hốt lại sững sờ, Lục Niệm Niệm dường như rất quen thuộc với hẳn.

Khi hai người rời đi, Lục Niệm Niệm giới thiệu đồng nghiệp Điền Mặc của mình với Tống Kim Triều, biết được Niệm Niệm vì giúp hẳn nhặt Camera mới bị thương, vẻ mặt Tống Kim Triều âm trầm không nói chuyện.

Lúc nghe thấy Điền Mặc việc to việc nhỏ căn dặn cô chú ý tới vết thương, Tống Kim Triều thần hồn nát thần tính nắm chặt tay lại.

Sau khi về nhà, Tống Kim Triều nhìn vết thương của Lục Niệm Niệm, tuy rằng bác sỹ nói không nghiêm trọng, nhưng khi nhìn thấy vết máu đỏ trên băng gạc, tim Tống Kim Triều vẫn co lại, đau lòng đem cô ôm vào trong ngực.

“Em là anh sợ...” Tống Kim Triều cau mày, dán vào môi hồng của cô nỉ non, hôn một cái rồi lại một cái.

Ngày hôm nay từ trong miệng người trợ lý đó biết được, là phóng viên thực tập của tòa soạn Trường Viễn xảy ra chuyện, trong lòng cậu hiện ra một vạn ý nghĩ, cầu nguyện người bị thương không phải là cô, nhưng vận mệnh chính là luôn trêu đùa người như vậy.

Tống Kim Triều nhắm mắt ôm chặt cô, thậm chí không dám nghĩ, nếu như cô thật sự xảy ra chuyện, cậu sẽ phải làm như thế nào.

Bởi vì Lục Niệm Niệm bị thương vì công việc, tòa sạn cho cô nghỉ hai tuần dưỡng bệnh, Lục Niệm Niệm có thể ở nhà nghỉ ngơi, mà Tống Kim Triều dường như vô cùng để ý, trong thời gian hai tuần, cậu không có tới công ty, mà để Phương Ngọc đem toàn bộ văn kiện đưa tới nhà.

Những ngày đó, Lục Niệm Niệm rốt cuộc lĩnh hội được, cảm giác bị người nào đó đặt trong lòng bày tay mà cưng chiều.

Một ngày ba bữa, tỉ mỉ chăm sóc cho cô.

Sau khi trải qua hai tuần lễ, Lục Niệm Niệm đứng trên cân nhìn cân nặng của mình tăng vọt, quả quyết từ chối Kim Triều không ngừng nuôi nấng.

Buổi tối, Lục Niệm Niệm đề nghị: “Kim Triều, ngày mai em muốn đi làm.”

Tống Kim Triều đang đọc sách liếc mắt nhìn cô, lắc đầu từ chối: “Vết thương của em còn chưa khỏi.”

Lục Niệm Niệm vội vàng nói: “Em chỉ bị thương nhỏ, bây giờ đã khỏi hoàn toàn rồi.”

Tống Kim Triều nhìn chăm chăm sách, vẻ mặt hờ hững, không hề bị lay động.

Lục Niệm Niệm cuống lên, cởi áo ngủ xuống, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, muốn cho cậu nhìn thấy vết thương của mình dường như đã khỏi hẳn.

“Anh nhìn đi, có phải là khỏi rồi không?”

Tống Kim Triều chậm rãi ngẩng đầu, rũ mắt nhìn cô, trên mặt Niệm Niệm mang theo ý cười, đôi mắt trong suốt, sạch sẽ, dường như đơn thuần chỉ muốn cho cậu xem vết thương.

Ánh mắt của cậu lướt qua da thịt trắng nõn trên vai, lông mày khẽ động, đối với cô, cậu luôn không có cách nào giữ vững tự chủ.

Nhìn thấy sóng ngầm cuộn cuộn trong mắt Kim Triều, Lục Niệm Niệm nhận ra không ổn, lặng lẽ chuẩn bị kéo áo lên, giây tiếp theo, Tống Kim Triều nhẹ nhàng ghì chặt cổ tay cô, giọng nói trầm thấp mà khàn đặc: “Trêu trọc xong, liền muốn trốn?”

Lục Niệm Niệm ngượng ngùng liếm môi: “Em, em buồn ngủ.”

Tống Kim Triều mặt không đổi sắc khép sách lại, đặt sách trên tủ đầu giường, môi mỏng khẽ mở: “Được thôi, cùng ngủ.”

Vừa dứt lời, cậu duỗi cánh tay dài ra, liền đem người nào đó đang muốn chạy trốn trực tiếp ôm qua, đặt ở dưới thân.

Đối đầu với đôi mắt như sói của cậu, Lục Niệm Niệm lắp ba lắp bắp nói: “Em, vết thương của em còn chưa khỏi.”

Tống Kim Triều cong môi, cạch một tiếng tắt đèn bàn, cười nhẹ: “Anh giúp em kiểm tra.”

Mấy ngày sau, Lục Niệm Niệm tinh thần phấn chấn đi làm, lão Từ là người đầu tiên chạy tới an ủi cô, thuận tiện khen ngợi cô vài câu.

Điền Mặc dường như vì chuyện lần trước vẫn luôn tự trách mình, nhìn thấy Lục Niệm Niệm tới làm, cách nửa tiếng đều sẽ cuống cuống tới hỏi cô, vết thương còn đau hay không, sẽ không ảnh hưởng tới công việc chứ.

Lục Niệm Niệm lúc đầu còn khách khí nói vài câu, sau đó trực tiếp phát hỏa: “Có cần tổ biểu diễn lộn vài vòng cho cậu xem không?”

Lúc này Điền Mặc mới im lặng.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Lục Niệm Niệm dự định cùng mấy cô gái trong tòa soạn đi ăn cùng nhau, không ngờ tới động tác của Điền Mặc còn nhanh hơn cô một bước, cầm hai phần cơm đẩy tới trước mặt cô.

Cậu nói: “Vì cảm ơn cậu giúp tớ tìm lại camera, ngày hôm nay mời cậu ăn cơm.”

Giống như sợ Lục Niệm Niệm từ chối, Điền Mặc nói xong câu này, chạy như bay ra khỏi bộ phận in.

Lục Niệm Niệm cũng không nói gì, cảm thấy Điền Mặc người này quá khách khí.

Ngày tháng sau đó, Điền Mặc luôn có thể tìm cơ đưa cơm cho cô, đưa đồ ăn vặt. Có lúc nhìn thấy Điền Mặc đi tới, mấy cô gái ngồi bên cạnh Niệm Niệm sẽ tự động tránh ra nhường chỗ cho hắn, còn không quên trêu ghẹo cô: “Cậu khi nào thì đáp ứng người ta, Điền Mặc là người không tồi.”

Lục Niệm Niệm:???

Nhìn thấy ánh mắt nhiều chuyện, ám muội của đồng nghiệp, Lục Niệm Niệm mới mô hồ nhận thức được, mọi người có khả năng là đang hiểu lầm.

Sau đó Điền Mặc tới đưa đồ, Lục Niệm Niệm quyết đoán từ chối, còn không quên nhắc cậu một câu: “Cậu sau này không cần tặng đồ cho tớ, sẽ để cho mọi người hiểu lầm.”

Nghe thấy cô trực tiếp cự tuyệt, Điền Mặc có chút lúng túng ngồi trở về bàn làm việc của chính mình, kỳ thực có chuyện cậu vẫn luôn muốn hỏi Lục Niệm Niệm, cô cùng Tống Kim Triêu có quan hệ gì, bạn bè hay là người yêu.

Lão Từ thường mang theo hai người ra ngoài phỏng vấn, Điền Mặc thường xuyên giúp đỡ Lục Niệm Niệm gánh vác một phần, sau một thời gian

dài, ngay cả lão Từ cũng nhìn ra, Điền Mặc có lẽ đang theo đuổi Niệm Niệm, nhưng cô gái này dường như một chút phản ứng cũng không có.

Hôm nay công việc mới hết bận rộn, Lục Niệm Niệm thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, lão Từ cười ha hả từ văn phòng đi ra, nhìn thấy hai học trò còn chưa đi, liền vung tay lên: “Đi, đêm nay mang bọn em đi ăn tiệm.”

Hai người trẻ tuổi đến tòa soạn cũng được một thời gian, làm việc nghiêm túc không nói tới, ngày thường còn giúp hẩn không ít việc, gần đây vợ lão Từ vừa mới mang thai, trong lòng hẩn cao hứng không có chỗ để nói, dứt khoát mang hai người học trò cùng đi ăn cơm, ba người hợp tác với nhau lâu như vậy, vẫn là lần đầu đi ăn cùng nhau.

Lục Niệm Niệm theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy bộ dáng hứng khởi của sư phụ và Điền Mặc, không muốn cự tuyệt ý tốt của người ta, nghĩ một lúc cô gửi tin nhắn qua cho Tống Kim Triêu, “Tối nay em cùng sư phụ còn có đồng nghiệp cùng nhau ăn cơm, cơm tối không cần chờ em.”

Rất sợ Tống Kim Triêu suy nghĩ nhiều, Lục Niệm Niệm lại gửi một tin nhắn qua, giải thích quan hệ của ba người.

Quả nhiên, khi nhìn thấy tin nhắn Lục Niệm Niệm gửi tới, Tống Kim Triêu đang chuẩn bị làm cơm tối không tự giác mà nhú mày, môi mỏng mím thành một đường tỏ vẻ không vui.

Tâm trạng kìm nén trong lòng có dấu hiệu tan vỡ, mặt Tống Kim Triêu không cảm xúc cõi tạp đề ra, đi tới thư phòng.

Trên bàn xếp một chồng ảnh dày, Tống Kim Triêu hạ tay xuống, cuộn chặt nắm tay, ánh mắt lạnh lùng rơi vào hai người trên bức ảnh, lông mày tinh xảo trên gương mặt anh tuần nhú chặt, cả người tỏa ra hơi lạnh u ám.

Trên ảnh là một nam một nữ đi chung một chiếc ô, tưởng tượng đến hình

ảnh hai người cười nói với nhau, nụ cười của Lục Niệm Niệm cứ vào làm mắt cậu đau, Tống Kim Triều đầu đau như búa bổ ngã ngồi lên ghế, lông mày đen như mực nhú thành một cái khe nhàn nhạt, thân thể run rẩy đang cực lực kiềm chế tâm tình.

Niệm Niệm đã đáp ứng cậu, vĩnh viễn không bao giờ phản bội cậu.

Cậu tình nguyện tin những bức ảnh này đều là giả, nhưng mỗi bức hình đều như đang nói với cậu, điều cậu không muốn nhìn thấy nhất, đều là thật.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Lục Niệm Niệm chuẩn bị ngồi xe bus trở về, Lão Từ không yên tâm: “Hôm nay đã trễ, để Tiểu Điền đưa em về.”

Lục Niệm Niệm vội vã từ chối: “Sư phụ, thầy lúc này uống không ít rượu, hay là để Điền Mặc đưa thầy về.”

“Em ngồi xe bus cũng được.”

Lão Từ nhìn về phía Điền Mặc, tặng cậu một ánh mắt, hẳn là người từng trải, trong lòng rõ ràng như gương, tên này đối với Niệm Niệm có hứng thú, nhưng vẫn không dám nói ra khỏi miệng, ngày thường nhìn thấy cậu làm việc rất thông minh, lúc này lại như khúc gỗ, không biết tranh thủ cơ hội của chính mình.

Lão Từ vung tay từ chối: “Lão đại của các em lái xe rất an toàn, lái một cái có thể trực tiếp về tới nhà.”

“Em cũng đừng từ chối nữa, để Tiểu Điền đưa em về, thầy cũng yên tâm.”

Điền Mặc bên cạnh không nói gì, hiểu rõ ý tứ của sư phụ, trong lòng ngoại trừ căng thẳng còn lo Niệm Niệm lại từ chối.

Nếu sư phụ đã nói như vậy, Lục Niệm Niệm không thể làm gì khác hơn là

trở về cùng Điền Mặc.

Trên đường về, ngoài cửa sổ tuyết rơi không ngừng, hoa tuyết lớt phớt không ngừng rơi trên xe, sau khi tiếp xúc liền ngưng tụ thành những giọt nước như hạt trân châu, Lục Niệm Niệm nhìn tuyết bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nghĩ tới Tống Kim Triêu, thời gian này có phải cậu đã về tới nhà.

Cô gái bên cạnh hầu như không nói gì, Điền Mặc là người thật thà cảm thấy xấu hổ, mấy lần muốn mở miệng, nhưng muốn nói lại thôi.

Rốt cuộc đến gần khu biệt thự Lâm An, Lục Niệm Niệm quấn chặt khăn quàng cổ cùng Điền Mặc nói câu cảm ơn, liền chuẩn bị xuống xe, người phía sau lấy hết can đảm liền vội vàng xuống cùng.

Điền Mặc mặc áo lông vũ dày, từng khối hoa tuyết rơi trên tóc của cậu, cậu lắp bắp nói: “Tớ, tớ đưa cậu đến trước cổng.” Người ở đây ít như vậy, tuyết còn đang rơi, cô gái này có thể sợ tới.

Nhìn bộ dáng mất tự nhiên của cậu, Lục Niệm Niệm mỉm cười: “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Điền Mặc liên tục xua tay: “Việc, việc nhỏ.”

Hai người sóng vai đi về phía trước, Điền Mặc mới cảm thấy cô gái bên cạnh vô cùng yên tĩnh, bất kể là trong công việc, cũng giống bây giờ đều không nói chuyện, làm cho người ta có cảm giác không kìm lòng được muốn tới gần.

Trong trầm mặc, Điền Mặc thử mở miệng: “Sau này trong công việc có chỗ nào cần giúp đỡ, cứ việc nói.”

“Tớ sẽ nỗ lực hết mình giúp cậu.” Giọng điệu của cậu kiên định lại nghiêm túc, Lục Niệm Niệm không nhịn được nở nụ cười, vừa định nói câu

cảm ơn với cậu, ánh mắt liếc về phía không xa có một người đang đứng.

Buổi tối đèn đường có chút mờ hồ, ánh sáng màu cam phác họa ra thân hình cao thẳng của người đó, trong hoa tuyết tung bay, Lục Niệm Niệm cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dáng người đó, Tống Kim Triều mặc quần áo ở nhà mỏng manh, cũng không biết đứng đợi ở dưới lâu bao lâu rồi, trên đỉnh đầu phủ một tầng hoa tuyết mỏng.

Nhìn thấy cậu, mắt Lục Niệm Niệm trong nháy mắt sáng lên, không đợi người bên cạnh ngạc nhiên, trực tiếp chạy bước nhỏ qua.

Đến tận khi dừng trước mặt cậu, Lục Niệm Niệm mới phát hiện mặt cậu có chút hồng, môi mọng xạm xít không chút máu, lông mày đen dài còn có những giọt nước đọng lại.

Nhìn thấy bộ dạng này của cậu, Lục Niệm Niệm vội vàng gỡ khăn quàng cổ xuống, nhắc chân quàng lên cổ Kim Triều, ngữ khí đau lòng nói: “Bên ngoài lạnh như vậy, có phải đợi rất lâu rồi không?”

Nghe được giọng nói của cô, mày anh tuấn của Tống Kim Triều khẽ động, gương mặt anh tuấn vẫn lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng người phía sau Lục Niệm Niệm.

“Cậu ta là ai.” Ba chữ lạnh lẽo, cứng ngắt từ trong hàm răng cậu bật ra, giờ khắc này giống như nghiêng mặt đón gió lạnh, lạnh lẽo mà âm u.

Lục Niệm Niệm quỳnh lên, vừa nãy chỉ lo Kim Triều, suýt chút nữa quên Điền Mặc đưa cô về nhà, cô liền vội vàng giới thiệu: “Đồng nghiệp của em, cậu ấy tên Điền Mặc, chính là người lần trước đưa em tới bệnh viện.”

“Hôm nay ăn cơm xong đặc biệt đưa em trở về, sợ em một mình về không an toàn.”

Không ngờ tới sẽ đụng phải Tống Kim Triều, hơn nữa người đàn ông trước mặt dường như cùng Lục Niệm Niệm quan hệ không bình thường, Điền Mặc vừa muốn nói chuyện, ánh mắt Tống Kim Triều sắc bén nhìn chăm chăm hẳn, mơ hồ sinh ra lại cảm giác áp bức.

Cảm nhận được khắp người cậu tỏa ra khí thế áp bức người, Điền Mặc không biết vì sao đột nhiên trở nên căng thẳng, vẫn là lấy hết dũng khí nói câu “Chào anh”.

Nhận thấy ánh mắt âm trầm, lạnh lùng của Kim Triều, trong lòng Lục Niệm Niệm mơ hồ thấy bất an, cô nắm lấy tay Tống Kim Triều đặt bên cạnh người mình, hướng về phía Điền Mặc giới thiệu: “Đây là ông xã tớ, Tống Kim Triều.”

Nghe thấy hai từ ông xã, trong mắt Điền Mặc lóe lên tia kinh ngạc, không ngờ tới Lục Niệm Niệm đã kết hôn, mà đối tượng kết hôn lại là hẳn.

Sau khi Điền Mặc rời đi, Lục Niệm Niệm nắm tay Tống Kim Triều về nhà, người bên cạnh mím chặt môi, mặt mày anh tuấn vẫn lạnh lùng.

Khi tiến vào trong phòng, Lục Niệm Niệm mới nhìn thấy một bàn thức ăn đã được nấu chín, cô đột nhiên nhận thức được điều gì đó, liền vội vã xoay người nhìn Tống Kim Triều, cậu vẫn luôn nhìn cô, liền trầm mặt không nói câu nào đi lên lầu hai.

Lục Niệm Niệm cảm thấy gay go, vội vã từ trong túi lấy điện thoại ra, quả nhiên không có pin, điện thoại tắt máy, cô tuyệt vọng nhắm mắt, cô thậm chí có thể tưởng tượng được, Tống Kim Triều không liên lạc được với cô thì lo lắng như thế nào.

Cho nên cậu mới vẫn luôn chờ ở cửa hay sao? Đợi ở đó có phải rất lâu rồi không, một tiếng hay là hai tiếng?

Vừa nghĩ tới cậu mặc quần áo ở nhà mỏng manh đứng đợi cô bên ngoài trời đầy tuyết rơi, Lục Niệm Niệm lại lần nữa tự trách chính mình.

Nhìn một bàn đầy thức ăn không có chạm qua, Lục Niệm Niệm mang canh gà vào trong bếp hâm nóng lại, múc một bát canh mang tới thư phòng.

Gõ cửa, người bên trong không nói gì, khi cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy Tống Kim Triều đang phê duyệt văn kiện.

Lục Niệm Niệm động tác chậm rãi đi tới, nhỏ giọng gọi cậu: “Kim Triều, anh có đói bụng không, trước tiên uống cái này cho ấm dạ dày.”

Nói xong, cô đem bát canh đặt trên bàn sách, lại lấy một cái ghế từ bên cạnh ra, lấy lòng ngồi sát bên cạnh cậu.

Tống Kim Triều trầm mặc khép văn kiện lại.

Lục Niệm Niệm cực kỳ chân chó đem canh gà đẩy tới trước mặt cậu: “Lão đại, anh uống một hớp đi.”

Mày Tống Kim Triều khẽ động, cặp mắt âm trầm nhìn về hướng cô, ánh mắt u ám mà áp bức, “Tại sao không nghe điện thoại.”

Lục Niệm Niệm áy náy nhìn cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hối hận: “Điện thoại không có pin nên tắt máy.”

“Đều trách em, lần sau ra ngoài em nhất định sẽ sạc đầy điện thoại!” Nói xong, cô gái trước mặt dựng thẳng ba đầu ngón tay, lập lời thề son sắt làm đảm bảo.

Chỉ có Tống Kim Triều rõ ràng, trong hai giờ không liên lạc được với cô, cậu giống như phát điên liên tục gọi điện cho cô, lại phái Phương Ngọc ra ngoài tìm, dù biết cô cùng đồng nghiệp ăn cơm, nhưng như vậy cũng không

có xác định, toàn bộ cảm giác bất an, mịt mù làm cho cậu phát điên lên.

Tống Kim Triều cố gắng khắc chế tâm tình của chính mình, giọng nói lạnh lùng, âm u giống như một khối băng ngày đông: “Quan hệ của em và Điền Mặc là gì?”

Lục Niệm Niệm dừng lại, không hiểu tại sao cậu lại hỏi như vậy, liền nghiêm túc giải thích: “Chỉ là quan hệ đồng nghiệp đơn thuần.”

Tống Kim Triều cười gằn: “Em cùng cậu ta chỉ đơn thuần thôi sao?”

Giọng nói chất vắt vừa được nói ra, cảm giác áy náy lúc nãy của Lục Niệm Niệm không còn sót lại một mống, nụ cười lạnh của cậu giống như gai cửa vào lòng cô, vẻ mặt cô dần rút đi, mở miệng hỏi: “Anh là đang nghi ngờ em sao? Nghi ngờ em đối với anh không chung thủy?”

Tim Tống Kim Triều thít chặt lại, tay nắm chặt thành nắm đấm nhẹ nhàng run rẩy, “Vậy em nói với anh, tại sao lại đi cùng hắn ta gần như vậy?”

Cho nên cậu vẫn luôn hoài nghi cô, thậm chí hoài nghi cô lạc lối, phản bội cậu.

Lục Niệm Niệm vừa tức lại vừa oan ức, đối mặt với ánh mắt âm trầm của cậu, viền mắt phút chốc đỏ lên: “Em với cậu ấy chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, tin hay không tùy anh!”

Nói xong, giận dùm dùm từ thư phòng bước ra ngoài, rất sợ bản thân không kìm được ở trước mặt cậu rơi nước mắt.

Lông mày Tống Kim Triều khóa chặt, lòng bàn tay ẩm ướt chậm rãi toát ra mồ hôi lạnh, trong đầu mỗi dây thần kinh đều như thiêu như đốt, cảm giác đau đớn chậm rãi lan khắp người.

Cậu vừa làm những gì vậy, hoài nghi Niệm Niệm trệt đường ray sao?

Cậu là người hiểu rõ ràng mọi việc, vì sao không kìm chế được mà nói ra những lời như vậy.

Tống Kim Triều sa sút tinh thần dựa vào trên ghế, cậu không thể không thừa nhận, đối với những người khác phái xuất hiện bên cạnh Lục Niệm Niệm, cậu không kìm chế được đều có thái độ đối xử như vậy, nhìn bọn họ càng bước đi càng gần nhau, những ý nghĩ đen tối, bắn thiu trong đầu cậu không ngừng xuất hiện.

Cậu phái Phương Ngọc chụp những bức ảnh đó, tới giờ vẫn yên lặng nằm trong ngăn kéo, nếu như cô biết được những chuyện không quang minh chính đại cậu làm, có thể hay không sẽ rời cậu mà đi.

Loại khả năng này, Tống Kim Triều từ trước đến nay chưa từng nghĩ qua.

Lục Niệm Niệm nổi giận đùng đùng từ thư phòng chạy ra ngoài, ôm quần áo cùng đồ dùng tắm rửa dự định ra phòng khách ngủ, đi qua nhà ăn nhìn thấy đồng thức ăn còn thừa, tức giận nhìn hồi lâu, lại cầm lấy đồ bỏ vào phòng ngủ của hai người.

Trong lòng biết Tống Kim Triều đối với chuyện này đặc biệt mẫn cảm, Lục Niệm Niệm thở dài một hơi, liền khuyên nhủ chính mình nhất định phải kiên trì, khi lần nữa đi ra, trực tiếp đi đến nhà bếp, trực tiếp đem những thức ăn đó bỏ vào lò vi sóng hâm nóng lại.

Khi Tống Kim Triều vội vã chạy xuống lầu, liền thấy Lục Niệm Niệm đang ngồi ở phòng ăn, ăn cơm, vẻ mặt không tỏ vẻ gì, dường như lúc này chuyện gì cũng không xảy ra.

Tống Kim Triều tâm trạng thấp thỏm đi tới, rất sợ cô gái trước mặt nói sẽ rời đi.

Ánh mắt dừng trên người cậu, Lục Niệm Niệm lại tức giận, nghĩ tới tên này đến giờ còn chưa có ăn cơm, vì lo lắng hốt hoảng cả một buổi tối, tất cả mọi tức giận đều tiêu tan.

Liên hỏi: “Có đói bụng hay không?”

Tống Kim Triều bình tĩnh nhìn cô vài giây, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, trả lời: “Đói bụng.”

Lục Niệm Niệm đứng dậy vào bếp giúp cậu xới cơm, Tống Kim Triều cũng đứng dậy đi theo, trên gương mặt anh tuần lộc lộ ra vẻ mặt do dự cùng lo lắng, cậu lo lắng Lục Niệm Niệm vẫn còn tức giận.

Lúc ăn cơm, Lục Niệm Niệm múc cho mình một bát canh gà, mặc dù đã ăn cơm, nhưng Tống Kim Triều đặc biệt vì mình mà làm, coi như no cũng phải ăn một miếng.

Thỉnh thoảng giúp cậu gấp thức ăn, nhìn cậu chậm rãi ăn xong, mới nghiêm mặt, dịu dàng mở miệng: “Kim Triều, em muốn cùng anh nói chuyện cho rõ ràng.”

Ngữ khí nghiêm túc, Tống Kim Triều nhất thời trở nên căng thẳng, lông mày tính tể nhíu lại thành một đoàn, chuyện cậu lo lắng nhất là từ trong miệng cô nghe được hai từ kết thúc.

Lục Niệm Niệm còn chưa nói xong, Tống Kim Triều trầm giọng đánh gãy lời cô: “Ngoại trừ việc rời khỏi anh, cái khác đều có thể nói.”

Nghe cậu nghiêm túc nói xong, Lục Niệm Niệm vừa tức giận lại vừa buồn cười, “Vừa nãy ở trong thư phòng cùng em nói những lời đó, rốt cuộc đã nhịn bao lâu rồi?”

Tống Kim Triều vẫn luôn kìm chế, ngày hôm nay tức giận nói ra những

lời đó chắc chắn nhìn rất lâu rồi.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều đối diện với ánh mắt cô, con người đẹp, hẹp dài hơi rũ xuống, chậm rãi nói: “Chỉ là tức giận mới nói.”

Lục Niệm Niệm vẽ mặt hồ hững quan sát cậu, “Vậy anh nói với em, rốt cuộc anh có tin tưởng em hay không.”

Mặc dù lên đại học, hay là trong giai đoạn thực tập trước mắt, bởi vì nguyên do của Tống Kim Triều, cô luôn cùng người khác giới có thói quen duy trì khoảng cách nhất định, mà lời vừa buông ra lúc này, hiển nhiên mỗi một câu đều như đâm một nhát, cửa vào trong tim cô, vừa nghĩ tới liền có cảm giác đau đớn.

Lông mày Tống Kim Triều nhẹ nhàng nhíu lại, không lập tức trả lời câu hỏi, vẽ mặt bình tĩnh đưa ra kiến nghị: “Anh hy vọng em có thể từ bỏ công việc ở tòa soạn.”

Không chỉ không nghe thấy đáp án mình mong muốn, lời của Tống Kim Triều lại mạnh mẽ dập tắt một chút hy vọng còn sót lại trong lòng Lục Niệm Niệm.

vẽ mặt dần lạnh đi, uể oải nói: “Cho nên anh vẫn không tin tưởng em.”

Tống Kim Triều âm thầm nắm chặt tay thành nắm đấm, trong đầu bắt đầu đau âm ỉ, “Em chỉ cần nói với anh, vì sao lại phải đi cùng hắn gần như vậy.”

Nghe thấy lời này, tim Lục Niệm Niệm lạnh lẽo, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười nhạt, “Tống Kim Triều, anh thừa nhận đi.”

“Anh và em ở cùng một chỗ, từ trước đến nay chưa từng tin tưởng em.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 60: Cho Nên Mới Phái Người Theo Dõi Em

Tống Kim Triều rũ tay xuống, cuộn chặt thành nắm đấm, ánh mắt thẳng tắp đối diện với Lục Niệm Niệm, trầm giọng nói: “Anh từng tin tưởng em, nhưng mà...”

Nghe cậu muốn nói lại thôi, Lục Niệm Niệm gần như sục đổ, cao giọng hỏi: “Nhưng mà cái gì? Anh nói rõ ràng cho em!”

Cậu cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, cứ như vậy định tội!

Đối diện với từng bước từng bước ép buộc chất vấn của cô, mày Tống Kim Triều nhú chặt, trong lòng co rút từng trận đau đớn, hai tay của cậu đều run rẩy, dường như đang kìm nén kích động của chính mình.

Nhìn cậu cắn chặt hàm răng, vẻ mặt thống khổ, Lục Niệm Niệm mím môi, nỗ lực để cho bản thân mình bình tĩnh, liền thu lại tâm tình hỏi cậu: “Xin anh nói với em, rốt cuộc em đã làm gì?”

Đối diện với ánh mắt dần trở nên lạnh lùng của cô, thần kinh căng thẳng trong đầu Tống Kim Triều dùng một tiếng đứt mất, giờ khắc này con người trở nên u ám.

Cậu mở ngăn kéo ra, lấy những tấm ảnh đó ra vứt lên trên mặt bàn, “VẬY em nói cho anh biết, đây là gì!”

Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm người trong tấm ảnh, đó là cô cùng Điền Mặc, hình ảnh hai người cùng nhau làm việc, ăn trưa cùng nhau.

Đây chỉ là những chuyện bình thường trong lúc ở chung với đồng nghiệp, cho dù Điền Mặc đối với cô có ý nghĩ gì, cô cũng đã xác định rõ rồi từ chối.

Nhưng những tấm hình này lại là chuyện gì phát sinh?

Lục Niệm Niệm thờ đần cầm lên mấy tấm ảnh đó lên, tỉ mỉ xem qua từng tấm từng tấm, trái tim lại như bị người xé rách, đau đến thở không nổi.

Cuối cùng, cô hỏi: “Cho nên anh phải người theo dõi em?”

về mặt Tống Kim Triều lạnh lùng, con người đen, u ám, căng thẳng nhìn chăm chăm cô, “Em nói với anh, rốt cuộc em cùng Điền Mặc có quan hệ gì!”

Lục Niệm Niệm bị cậu làm cho lùi về sau, viền mắt chua xót: “Bọn em chính là quan hệ đồng nghiệp bình thường, vì sao anh lại không tin tưởng em?”

“Anh nên tin tưởng em như thế nào.” Ánh mắt cùng vẻ mặt của cậu, mù mịt đến cực điểm.

Bị cậu chất vấn như vậy, Lục Niệm Niệm mệt mỏi nhắm mắt, nói: “Anh phải người theo dõi em, hiện tại cho rằng em trượt đường ray sao?”

Nghe được hai chữ kia từ trong miệng cô nói ra, trong lòng Tống Kim Triều co rút từng trận, đầu đau như búa bổ, ngay cả người cũng bắt đầu không khống chế được mà run rẩy.

Cậu quay đầu, thậm chí không dám nhìn tới ánh mắt kia, anh mắt đó giống như một con dao, cửa đau nhói vào mỗi dây thần kinh của cậu.

Bị người mình yêu nhất hoài nghi, Lục Niệm Niệm làm sao cũng không

ngờ tới, Tống Kim Triều sẽ cho người theo dõi cô, cuối cùng là tình huống như thế nào, mới để cho cậu làm như vậy.

Chỉ cần nghĩ cẩn thận, Lục Niệm Niệm liền cảm thấy được, Tống Kim Triều trước mặt dường như từ trước đến nay chưa có nhận thức được.

Hai người chỉ còn lại trầm mặc, Lục Niệm Niệm bị ánh mắt lạnh lùng, trầm mặc của cậu cửa vào tim đau đớn, quanh người áp suất thấp bao phủ, ép tới không thể thở nổi.

Hít sâu một hơi, xoay người nhanh chóng bước ra khỏi thư phòng, gần như là chạy trốn, muốn rời xa nơi này.

Nghe thấy ầm một tiếng cửa được đóng lại, Tống Kim Triều chậm chạp phản ứng lại, vẻ mặt trong nháy mắt thay đổi.

Cậu vội vàng chạy xuống lầu, chỉ mang dép lê đuổi theo, bên ngoài tuyết vẫn rơi, cứ như vậy chạy đi!

Khi Lục Niệm Niệm chạy ra ngoài đến cả áo khoác cũng không mặc, gần như là thoát thân bỏ chạy, gió lạnh mãnh liệt thổi, tuyết bay lả tả rơi trên bờ vai gầy yếu của cô, so với gió lạnh thấu xương, trong lòng càng khó chịu.

Tống Kim Triều nhanh chóng đuổi theo, dép lê trên tuyết trơn trượt một hồi, cậu suýt chút nữa đứng không vững, không phát hiện thấy bóng hình Lục Niệm Niệm, cậu lo lắng, hoảng loạn nắm chặt tay thành nắm đấm.

Lục Niệm Niệm trốn ở trong góc, ánh mắt ngây ngốc nhìn hình bóng của cậu, rõ ràng có thể chạy trốn xa hơn nữa, không cần lại để ý tới cậu, để một mình cậu khó chịu.

Nhưng vẫn không thể buông tay.

Nhìn thấy cậu đi dép lê chạy tới, hoa tuyết phát phối rơi trên tóc của cậu, Lục Niệm Niệm không chịu được, chấp nhận chịu thua từ trong góc bước ra.

Trong âm thanh khàn đặc vì khóc còn mang thêm âm mũi, yên lặng mở miệng: “Em ở đây.”

Tống Kim Triều nhanh chóng xoay người, theo tiếng nói nhìn lại, nhìn thấy mặt cô, sửng sốt một chút, nặng nề thở ra một hơi.

Lục Niệm Niệm đứng bất động tại chỗ, liền thấy ánh mắt Tống Kim Triều cố định nhìn cô đi tới.

Ánh mắt hai người tĩnh lặng đối diện với nhau, thời khắc này mới phát hiện, trong mắt cậu ngoài sự giận dữ phẫn nộ, còn bị che lấp bởi sự hỗn loạn cùng khủng hoảng.

Cậu đang hãi sợ...

Có thể tức giận vì hiểu lầm của cậu, có thể oán giận sự miễn cảm của cậu, cũng có thể trách cậu không tin tưởng, nhưng vĩnh viễn không có cách nào phớt lờ sự lo lắng, bất an trong lòng cậu.

Viên mắt đột nhiên nóng lên, nước mắt như nước vỡ đê tuôn trào, quét qua mặt.

Lục Niệm Niệm dựa ở trong góc tường, nước mắt mờ lung, nức nở khóc: “Tống Kim Triều... Anh chỉ biết bắt nạt em.”

Nói xong, nước mắt tuôn trào càng mãnh liệt.

Biết cậu nhất định sẽ đuổi theo, cho nên không dám chạy quá xa, sợ cậu không tìm thấy.

Lục Niệm Niệm nghẹn ngào, nước mắt như trân châu đứt đoạn, lách tách

rơi xuống.

Viền mắt Tống Kim Triều vừa đau sót lại vừa sưng, cậu không muốn nhìn thấy nhất, chính là dáng vẻ rơi nước mắt của cô, nhưng cậu lại hết lần này đến lần khác để người đó phải rơi nước mắt.

Cổ họng cậu khô khốc, thấp giọng mở miệng: "... Xin lỗi."

Hoa tuyết bay phát phối rơi vào trên người hai người, Tống Kim Triều đem Lục Niệm Niệm ôm vào trong ngực, sợ cảm lạnh, ôm cô về nhà.

Chờ tiến vào trong phòng, Lục Niệm Niệm chỉ lo lau nước mắt, ngay cả ánh mắt cũng không phân cho cậu.

Tống Kim Triều chạm vào nước mắt vừa mới rơi trên mu bàn tay, chất lỏng vừa mặn vừa ướt dần dần bốc hơi, cậu không chút dấu vết vỗ về mu bàn tay, trong lòng mùi vị gì cũng có.

Ban đêm, Lục Niệm Niệm còn tức giận, càng không nguyện ý nói với cậu nhiều hơn một câu, Tống Kim Triều thật vất vả đem người dỗ ngủ, một mình đi tới ban công phòng khách.

Trong màn đêm trầm mặc vô biên, tàn thuốc run rẩy rơi xuống, nhẹ nhàng tung bay rơi trên mặt đất.

Đứng bên cửa sổ, gió lạnh thổi đến khiến đầu óc cậu tỉnh táo hơn rất nhiều, Tống Kim Triều mệt mỏi nhắm mắt, trong đầu lại lần nữa hiện lên là hình ảnh Niệm Niệm nước mắt rơi đầy mặt.

Cậu dường như suy nghĩ rất lâu, ánh mắt trầm mặc nhìn số điện thoại kia, lần nữa gọi cho Keon.

Đợi mùi thuốc khắp người tản đi, Tống Kim Triều mới xoay người, rón

rén tiến vào phòng ngủ, Lục Niệm Niệm đang ngủ say, cuộn người nằm ở mép giường bên trái, dường như muốn cùng cậu phân rõ giới hạn.

Tổng Kim Triều dừng một chút, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, cứ ôm như vậy, nhưng là một đêm mất ngủ.

Sáng ngày hôm sau, khi Lục Niệm Niệm tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai.

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, Lục Niệm Niệm sa sút tinh thần đi rửa mặt, khi mở cửa mới chú ý tới trên bàn ăn, cậu đã chuẩn bị đồ ăn sáng.

Lục Niệm Niệm mặt không cảm xúc bước ra ngoài cửa, mấy giây sau lại quay trở lại, cầm một cái bánh mì trên bàn bước ra ngoài.

Rất nhanh đến giờ nghỉ buổi trưa, Điền Mặc lại hẹn cô cùng nhau ăn cơm, sau khi bị thái độ kiên quyết từ chối của Lục Niệm Niệm cậu vẫn cảm thấy khó hiểu.

Từ từ, Điền Mặc dường như cảm nhận được Lục Niệm Niệm đang cố ý xa lánh cậu, sau mấy lần bị cự tuyệt, cậu cũng không hỏi nữa.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ thế mà qua đi, ngày hôm sau khi Lục Niệm Niệm tới tòa soạn đi làm, từ chỗ Lão Từ mới biết được, Điền Mặc bị sa thải.

Nghe được tin tức này, Lục Niệm Niệm sửng sốt một lúc, ngữ khí của lão Từ không tránh khỏi có chút tiếc nuối: “Điền Mặc người này làm việc nghiêm túc, ở trong nhóm người thực tập, thầy đánh giá cao em và cậu ta, không ngờ tới chủ biên lại có thể sa thải cậu ta.”

Tình huống quá bất ngờ, cũng là chuyện sáng ngày hôm nay, Lão Từ còn cố ý chạy tới phòng chủ biên nói đỡ, kết quả nói đến miệng đắng lưỡi khô,

Điền Mặc vẫn là rời đi.

Lục Niệm Niệm ngồi ở vị trí của mình, lẳng lặng nghe lão Từ nói xong, hoài nghi trong lòng đột nhiên ủa tới, nhưng lại cảm thấy không thể nào, vì vậy loại bỏ ý nghĩ này, chủ động gọi điện thoại cho Điền Mặc, hỏi dò nguyên nhân vì sao chủ biên lại sa thải cậu.

Điền Mặc ôm đồ đang trên đường về trường học, nhìn thấy Lục Niệm Niệm gọi điện thoại tới, dừng một chút mới ấn xuống nút nhận.

Giọng nói của cậu nghe ra so với ngày thường không giống nhau, chỉ đơn giản nói vài câu nguyên nhân chủ biên sa thải cậu, ví dụ như không có lòng cầu tiến, đối với công việc không có lòng nhiệt tình.

Nghe những lý do đường đường chính chính này, tim Lục Niệm Niệm chậm rãi chìm xuống, dự cảm trong lòng nói với cô, chuyện này rất có thể cùng Tống Kim Triều có liên quan.

Buổi tối tan làm, Tống Kim Triều tới đón cô về nhà, đối với chuyện hai người chiến tranh lạnh mấy ngày trước, cậu hết sức lưu ý không nhắc lại, Lục Niệm Niệm vốn cho rằng chuyện này sẽ giống như mấy lần trước, hai người cũng sẽ làm lành như lúc đầu, nhưng cô nghĩ sai rồi.

Tống Kim Triều không nhắc tới nguyên nhân là vì, ở sau lưng cậu đã giải quyết mầm mống gây họa, mà không may mắn đến tình huống hiện tại.

Trên đường về nhà, Lục Niệm Niệm dựa lưng trên ghế, ánh mắt nhìn qua phong cảnh bên ngoài cửa sổ cứ như vậy mà lướt qua, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

Tống Kim Triều nhìn bộ dáng ỉu xiu của cô, tưởng là cô ốm, tận dụng lúc đợi đèn đỏ, duỗi tay ra sờ trán cô, cảm thấy không phải sốt, liền lạnh nhạt hỏi, có chỗ nào không thoải mái.

Lục Niệm Niệm rũ mắt, lắc đầu, cái gì cũng không muốn nói.

Tống Kim Triều liếc mắt nhìn, mơ hồ nhận ra được tâm trạng thay đổi của cô, môi mỏng khẽ động, muốn nói lại thôi.

Ăn xong bữa tối, Lục Niệm Niệm hết sức chủ động đi rửa bát, ngay cả khi Tống Kim Triều chủ động tìm đến nói chuyện, cũng không phản ứng lại.

Chờ đến thời gian nghỉ ngơi, Tống Kim Triều từ thư phòng đi ra, phát hiện trong phòng ngủ không có ai, liền đi tới phòng khách, mới phát hiện cô để chân trần ngồi dưới nền nhà trong phòng khách xem phim.

Lông mày Tống Kim Triều nhẹ nhàng nhíu lại, đi tới nói với cô: “Trên đất lạnh, về phòng ngủ xem.”

Lục Niệm Niệm lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm TV, “Rất nhanh sẽ kết thúc, anh đi ngủ trước đi.”

Nghe cô uyển chuyển từ chối, trong lòng Tống Kim Triều như bị chặn bởi một khối băng, muốn mạnh mẽ đem cô ôm về phòng ngủ, lại miễn cưỡng nhịn xuống.

Cậu xoay người, trở về phòng cầm một chiếc thảm, sau đó lại đi ra, không nói hai lời liền đem người ôm tới trên sofa, “Anh cùng em xem.”

Tâm trạng của Lục Niệm Niệm rất cuộc gợn sóng, mắt hạnh trừng cậu, ánh mắt khẽ động.

Tống Kim Triều không bận tâm đi đoán trong lòng cô đang nghĩ gì, lòng bàn tay ấm áp nắm lấy chân cô, dán vào làn da lạnh lẽo, lông mày tinh xảo nhíu lại thành một đường.

Vốn là thể chất hàn, đến mùa đông tay lạnh chân cũng lạnh, ngày trước sợ

lạnh thường xuyên dán vào trong ngực cậu làm nũng, để cậu sưởi ấm chân tay, nhưng hiện tại tránh cậu còn không kịp, một mình ngồi trong phòng khách vắng vẻ, lạnh lẽo, hai chân lạnh như khối đá.

Chạm phải đôi mắt âm trầm, sóng cuộn cuộn của cậu, Lục Niệm Niệm vé mặt bình tĩnh tiếp tục chăm chú xem phim, cậu nắm lấy chân cô ôm vào trong ngực, xúc cảm ấm áp từ lòng bàn tay từng chút, từng chút đem nhiệt độ ấm áp truyền cho cô.

Hai người ai cũng không nói gì, trong phòng khách một mảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền tới giọng nói của nhân vật chính trong phim.

Nhìn bộ phim dần đi đến hồi kết, Tống Kim Triều dường như thở ra một hơi nhẹ nhõm, trầm giọng mở miệng nói: “Về phòng ngủ.”

Lục Niệm Niệm dừng một chút, cầm điều khiển ti vi ấn một hồi, lại dừng ở bộ phim quái vật ultraman.

Nói: “Em xem xong bộ phim này sẽ đi ngủ, anh đi ngủ trước đi.”

Nghe được câu nói đó, Tống Kim Triều căng thẳng mím môi không nói lời nào, đôi mắt đen, thâm thúy nhìn cô, muốn nhìn cho rõ tâm trạng của cô.

Rất lâu không nghe được câu trả lời của cậu, Lục Niệm Niệm cho rằng đây là thỏa hiệp, liền co lại trong tấm thảm tiếp tục xem phim.

Giây tiếp theo ti vi bị tắt đi, Tống Kim Triều vé mặt lạnh lùng, âm trầm buông điều khiển ti vi, bước tới vững vàng đem người ôm vào trong ngực, trực tiếp bước tới lầu hai.

Lục Niệm Niệm cau mày giãy dụa: “Buông em xuống, em muốn xem ti vi.”

Tống Kim Triều mặt không biến sắc, môi mỏng khẽ mở: “Về phòng ngủ xem.”

Lục Niệm Niệm vẻ mặt rầu rĩ cụp mắt, không nhìn tới cậu.

Đến phòng ngủ, Lục Niệm Niệm sợ cậu đổi ý, trước tiên bật TV, một mình choàng tấm thảm dựa ở bên trái giường, cách xa cậu.

Không biết cô lại đang náo loạn cái gì, Tống Kim Triều mím môi, lời đến bên miệng lại dừng lại.

Không muốn nghỉ ngơi, Tống Kim Triều cầm quyển sách nằm trên giường đọc, cứ như vậy tiếp tục bồi cô.

Vì không muốn ảnh hưởng tới cậu, Lục Niệm Niệm đem âm thanh giảm tới mức thấp nhất, ánh sáng trên màn hình không ngừng chiếu ra những tia sáng lập lờ, chiếu vào khuôn mặt nhỏ gầy gò.

Không lâu sau, dường như thật sự buồn ngủ, Lục Niệm Niệm tắt ti vi, chỉ bọc trong tấm thảm mỏng ngủ ở tít bên ngoài mép giường.

Tống Kim Triều trầm mặc nhìn bóng lưng gầy gò rất lâu, tắt đèn bên cạnh giường, cánh tay dài duỗi ra, dễ dàng đem người ôm vào trong ngực, đắp chăn lên trên hai người.

Cảm nhận được cậu sáp lại gần cùng ôm ấp, Lục Niệm Niệm suýt chút nữa xoay người ôm lấy cậu, kìm chế kích động, cảm của người phía sau chống đỡ trên đầu cô, chỉ nghe thấy cậu trầm giọng mở miệng: “Vì sao lại khó chịu, nói nguyên nhân với anh.”

Nghe được cậu thấp giọng lại dịu dàng nói, Lục Niệm Niệm dừng một chút, sợ hỏi ra rồi, hai người lại lâm vào cãi vã, giống như lần trước.

Người trong lòng cuộn thành một đoàn, lòng Tống Kim Triều mềm nhũn, cánh tay lướt qua eo nhỏ, nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn.

Lục Niệm Niệm nhắm mắt, giống như thăm dò mở miệng hỏi cậu: “Điền Mặc từ chức, anh có biết không?”

Nghe thấy lời này, ánh sáng trong mắt Tống Kim Triều nhạt dần, lực nắm tay trở nên nặng nề, ngữ khí nặng nề nói: “Cùng em không có liên quan.”

Coi như cậu thật sự làm gì đó, vậy cũng không có liên quan.

Nghe được cậu đáp lại, tim Lục Niệm Niệm trầm xuống, dự cảm trong lòng dường như dần dần ứng nghiệm, “Cho nên có liên quan tới anh, thật sao?”

Phía sau, Tống Kim Triều hít sâu một hơi, “Em vì sao cứ để bụng chuyện này như vậy.”

Cậu không có trực tiếp phản bác, cho nên chuyện Điền Mặc từ chức có liên quan đến cậu, ý thức được điểm này, Lục Niệm Niệm xoay người, từ trong lồng ngực của cậu thoát ra.

Giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: “Em cảm thấy, em đã không hiểu rõ anh.”

Ở trong nhận thức của cô, Tống Kim Triều không phải người như vậy.

Trong ngực đột nhiên trở nên trống rỗng, trong màn đêm tĩnh lặng vô biên, không thấy rõ tâm tình trên mặt Tống Kim Triều, nhưng cũng có thể nghe ra được trong giọng nói mang theo tuyệt vọng.

Chỉ nghe thấy cái tên đó được nhắc lại lần nữa, “Điền Mặc là vô tội, anh làm cậu ấy mất đi công việc...”

Tống Kim Triều trầm giọng đánh gãy lời cô: “Không cần lại nhắc tới tên của cậu ta.”

Lục Niệm Niệm sửng sốt, đang muốn mở miệng, bóng đen trước mắt áp xuống, bờ môi mỏng mát lạnh của người đàn ông nặng nề áp xuống, không cho từ chối, còn mang theo cường ngạnh, áp bức cùng dục vọng chiếm hữu, cậu cạy mở hàm răng của cô, đầu lưỡi tiến vào, thân nhiên mút, sức lực lỗ măng mà bá đạo.

Nhận ra được cậu muốn làm gì, Lục Niệm Niệm quật cường muốn trốn đi, lại bị cậu kìm chặt eo không thể động đậy, Tống Kim Triều duỗi tay, nhắc chân lên, ngón tay thon dài, lạnh lẽo thăm dò, sau đó tiến vào.

Không có bất kỳ chuẩn bị nào cứ thế tiến vào, Lục Niệm Niệm đau đến cau mày, Tống Kim Triều dường như cũng nhận thức được, ngậm lấy môi cô động tác chậm lại, đợi thân thể phản ứng lại, mới ôm chặt lấy cô, cùng hòa vào làm một khối.

Trong ánh trăng nửa sáng nửa tối, Tống Kim Triều nhìn thấy khóe mắt cô có vệt nước mắt, cậu liền cúi đầu xuống hôn đi chất lỏng mặn ướt, xúc cảm nóng ấm làm cho cậu đau lòng, cảm giác đau lít nhít lan tràn toàn thân, cho dù là như vậy, cậu cũng cố chấp đan chặt mười ngón tay vào nhau.

Bốn giờ sáng, Tống Kim Triều nắm tay Lục Niệm Niệm, bên tai là hơi thở nhàn nhạt của cô, cậu ở trong bóng tối lẳng lặng nhìn trần nhà.

Sáng ngày hôm sau, Tống Kim Triều rời đi từ rất sớm, Lục Niệm Niệm cả người đều thấy đau, giống như bị xe tải nghiền qua, xuống giường chân dầm trên tấm thảm, hai chân mềm nhũn đứng không vững.

Trong lòng ôm hận, mắng chửi vài câu, Lục Niệm Niệm mới chậm rãi bò dậy đi rửa mặt.

Trên bàn ăn như cũ vẫn đặt bữa ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn, bên cạnh còn dán một tờ giấy nhớ.

Kim Triều: Giúp em xin nghỉ, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Lục Niệm Niệm nhìn tờ giấy nhớ, trong lòng phiền muộn, trực tiếp xé tờ giấy nhớ vò thành một đồng ném vào thùng rác.

Đến tòa soạn, Lục Niệm Niệm mở máy tính, chuẩn bị viết bản thảo tin tức ngày hôm nay, lão Từ đi qua nhắc nhở cô về cuộc họp.

Phòng họp ở lầu hai, lúc chủ biên Trương Cảnh Đào cầm tài liệu bước vào, nhìn thấy Lục Niệm Niệm ngồi ở trong góc còn có chút không hiểu, không phải xin nghỉ sao?

Đúng lúc này, Lục Niệm Niệm nâng mắt nhìn về phía hăn, ánh mắt như có như không dò xét, Trương Cảnh Đào có chút chột dạ quay đầu đi.

Cuộc họp lần này chủ yếu liên quan dự án công trình Hy Vọng được thành lập bởi chính quyền tỉnh W, hai ngày nữa thành ủy sẽ phái người qua đó một chuyến, mà liên quan đến bản tin theo sát, Trương Cảnh Đào dự định phái người của tổ chính trị đi.

Lão Từ vẫn luôn chạy ở tuyến đầu, không nói hai lời yêu cầu tham gia, ngược lại những người khác dường như không tình nguyện đi.

Bởi vì tỉnh W thuộc diện tình hình khó khăn, mà bọn họ cần đi tới nơi được coi là hoang vu, lạnh lẽo nhất, ở trong núi lớn, điều kiện vô cùng khắc nghiệt, chuyến đi này cần phải kéo dài nửa tháng.

Khi nghe thấy Lục Niệm Niệm cũng muốn đi, Trương Cảnh Đào rõ ràng do dự một lúc, không có lập tức đáp ứng, dù sao tỉnh W rất xa, hơn nữa thời gian lại dài, con gái đi, có thể sẽ phải chịu khổ cực.

Sau khi cuộc họp kết thúc, người muốn đi chỉ có vền vện vài người, lão Từ biết Lục Niệm Niệm muốn đi, đầu tiên khen ngợi vài câu, sau đó cũng khuyên đừng đi, chỗ đó bên trong vùng núi hẻo lánh, dùng nước dùng điện đều bất tiện, tới đó quả nhiên là chịu tội.

Lục Niệm Niệm không nghe lời lão Từ, trực tiếp đi tới văn phòng chủ biên, hai người nói chuyện rất lâu, khi Trương Cảnh Đào đưa ra quyết định cuối cùng, vẫn không nhịn được nói: “Tổng tổng nếu không đồng ý, tôi cũng chịu bó tay.”

Nghe thấy lời như vậy, Lục Niệm Niệm mặt không biến sắc trả lời: “Chuyện này tôi vừa nói qua với anh ấy, anh ấy rất ủng hộ.”

Thấy vẻ mặt người trước mắt chân thành, Trương Cảnh Đào cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói câu: “Ủng hộ là tốt rồi, vậy ngày mai cô cùng lão Từ cùng nhau xuất phát.”

Vì để tránh được Tống Kim Triều, Lục Niệm Niệm cố ý đặt vé xe lúc 9 giờ sáng ngày hôm sau.

Lần này đi không từ mà biệt, hoặc là mượn cơ hội lần này, có thể để bọn họ bình tĩnh một chút, dù sao cũng chưa từng nghĩ tới cùng cậu thật sự tách ra.

Lúc tới tỉnh W, đã là rạng sáng ngày hôm sau, tín hiệu trên tàu hỏa luôn không tốt, Lục Niệm Niệm xuống xe mới nhìn thấy Tống Kim Triều gửi tin nhắn tới với mấy chục cuộc gọi nhờ.

Nhìn nội dung tin nhắn, cậu đã biết chuyện mình tự ý tới tỉnh W, Lục Niệm Niệm trả lời tin nhắn của cậu, điện thoại hết pin liền tắt máy.

Cùng lúc này trong phòng làm việc của chủ biên, Trương Cảnh Đào nơm nớp lo sợ đứng một bên, nhìn vẻ mặt người trước mặt lạnh lùng, đột nhiên

không dám nói câu nào.

Tổng Kim Triều mở tin nhắn trong điện thoại ra, là tin nhắn hồi âm của Niệm Niệm, lông mày dài, đen nhẹ nhàng nhú lại.

Nói: Kim Triều, em nghĩ chúng ta nên có một khoảng thời gian bình tĩnh lại, đối mặt với vấn đề xuất hiện trong hôn nhân, em hy vọng chúng ta có thể cùng nhau đối mặt, mà không phải là chiến tranh lạnh như hiện tại. Chờ em quay về, chúng ta liền kết thúc chiến tranh lạnh, có được hay không?

Sau khi rời khỏi nhà ga, Lão Từ cùng Niệm Niệm ngồi xe bus tới thị trấn, nơi bọn họ muốn đi là một nông thôn ở trên núi, đến trấn nhỏ, còn phải ngồi xe một đường xóc nảy.

Sau khi đến chỗ cần đến, Lục Niệm Niệm ngồi đến mức mông tê dại, thêm vào đó còn say xe, xuống xe liền bắt đầu nôn không ngừng.

May mà lão Từ có chuẩn bị nhiều thuốc, nếu như là thật sự bị bệnh, còn phải ngồi hai giờ xe mới tới thị trấn mua thuốc.

Cán bộ trong thôn sắp xếp cho khách mấy căn phòng trống, bên trong còn đặt thùng nước sạch, những thứ này đều là người trong thôn quyên góp cho nhân vật lớn của trường học, Lão Từ và Niệm Niệm bị cho là khách quý mà đối xử, đều có chút thụ sủng nhược kinh.

Ngày đầu tiên, thị ủy cân nhắc mọi người chạy đường xa tới đều mệt, liền cho trước tiên nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau lại bắt đầu phỏng vấn.

Buổi tối, Lục Niệm Niệm thật vất vả để sạc pin cho điện thoại, mới phát hiện căn bản không có tín hiệu.

Tin nhắn gửi đi nửa giờ, hiển thị vẫn là đang gửi. Lục Niệm Niệm không thể làm gì khác là xin giúp đỡ của lão Từ, gõ cửa phòng hân nhưng không

thấy đáp lại.

Còn tưởng rằng hẩn ra ngoài, Lục Niệm Niệm đang chuẩn bị về phòng, liền nghe thấy giọng nói lão Từ phát ra từ trên đỉnh đầu.

Lão Từ: “Tôi ở đây.”

Lục Niệm Niệm ngẩng đầu, ngoại trừ bầu trời rộng lớn đầy sao, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tiếp theo lão Từ nói: “Tôi ở trên cây.”

Ánh mắt Lục Niệm Niệm chậm rãi rời tới, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng lão Từ lung lay ở trên cây.

“Sự phụ, sao anh lại ở trên cây vậy?” Cô hỏi.

Lão Từ ôm thân cây, trong tay còn cầm điện thoại di động, cũng rất bất đắc dĩ: “Chỗ cao tín hiệu tốt.”

Hắn chính là đang gọi điện thoại cho bà xã, cúi đầu nhìn Niệm Niệm dường như tìm hắn có chuyện.

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm nắm điện thoại di động, thuận theo thang trèo lên, cũng muốn gọi điện thoại cho Kim Triêu.

Lão Từ cùng Niệm Niệm phân nhau ra đứng ở hai bên thân cây, Lục Niệm Niệm giơ điện thoại tìm tín hiệu, đáng tiếc tín hiệu rất yếu, tay động nhẹ một cái, liền mất tín hiệu.

Thử rất lâu, Lục Niệm Niệm cuối cùng hết hơi, mắt tha thiết nhìn lão Từ gọi điện thoại xong có thể để mình mượn dùng.

Khi nhận được điện thoại của Niệm Niệm, Tống Kim Triêu đang cùng

Keon nói chuyện với nhau, nói chuyện với hân về tình hình gần đây Keon đưa cho ra kiến nghị điều trị cho cậu.

Nhìn thấy màn hình hiển thị dãy số xa lạ, cậu nhú mày, ấn xuống nút nhận cuộc gọi, giây tiếp theo, âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai cậu.

Khoảnh khắc điện thoại được kết nối, Lục Niệm Niệm rút cục thở phào nhẹ nhõm, liền oan ức mở miệng: “Kim Triều, em lúc này vẫn luôn gọi điện cho anh.”

“Nơi này không có tín hiệu, em hơi động một chút, liền mất tín hiệu, chúng ta chỉ có thể câu được câu không nói chuyện.”

Lục Niệm Niệm dường như đang giành giật từng giây từng phút nói chuyện với cậu, từ vượt núi băng đèo đến nơi cần đến, xuống xe vẫn luôn nôn, đến chuyện treo cây để tìm tín hiệu.

Tổng Kim Triều yên lặng nghe cô nói, sau đó hỏi: “Em bây giờ đang ở đâu?”

Lục Niệm Niệm sửng sốt một chút, suýt chút nữa khóc ra thành tiếng: “Em ở trên cây.”

Nghe thấy lời này, Tổng Kim Triều xiết chặt tay thành nắm đấm, chỉ có thể nhẹ giọng an ủi, nói chưa được mấy câu, Lục Niệm Niệm nhìn lượng pin điện thoại nhắc nhở, liền vội vã hạ giọng chọn trọng điểm nói: “Kim Triều chờ em quay về! Tạch tạch!”

Một hơi nói xong, vẫn không nghe thấy đối phương đáp lại, điện thoại tự động tắt máy.

Lục Niệm Niệm giống như đánh trận, thở phào nhẹ nhõm, đưa điện thoại di động trả lại lão Từ, cũng không biết Kim Triều có nghe thấy những lời

cuối cùng không.

Lão Từ nhìn cô cười, không nhịn được chế nhạo nói: “Gọi điện thoại cho bạn trai?”

Lục Niệm Niệm lắc đầu, “Là ông xã.”

Lão Từ: “...”

Đầu bên kia điện thoại âm thanh đột nhiên im bật, nhưng Tống Kim Triều nhớ rõ lời cuối cùng Lục Niệm Niệm nói, cô nói, chờ cô trở về.

Nhìn vẻ mặt không ngừng biến hóa của cậu, trong lòng Keon đứng bên cạnh hiểu rõ mấy phần, ngoại trừ điện thoại của Lục Niệm Niệm, còn ai có thể làm cho Kim Triều có phản ứng lớn như vậy.

Keon giống như thăm dò hỏi cậu: “Vẫn dự định đi tìm sao?”

Tống Kim Triều ở phòng trị liệu đã một ngày, vẫn luôn xoắn xuýt một vấn đề, rốt cuộc có nên đi tỉnh W tìm Niệm Niệm, mặc dù đã từng xác minh qua, hy vọng có thể cho nhau mấy ngày bình tĩnh lại, sau khi trở về liền kết thúc chiến tranh lạnh.

Người đàn ông trước rũ mắt, con người đen trong suốt giống như đang suy tư, tiếp theo liền ngẩng đầu, ngữ khí bình tĩnh lại: “Tôi chờ cô ấy quay lại.”

Đã nói sẽ trở về, lần này cậu muốn chờ.

Nghe được đáp án của cậu, Keon yên lặng thở một hơi nhẹ nhõm, nếu như Kim Triều vẫn cố chấp muốn đi, hẳn sẽ phải cân nhắc một chút, bệnh tình của cậu có phải đã đến bước không thể khống chế.

Cũng mau hẳn đánh giá thấp vị trí của Lục Niệm Niệm trong lòng Tống

Kim Triều.

keon từng hoài nghi, sự xuất hiện của Lục Niệm Niệm có hay không lợi nhiều hơn hại, Tống Kim Triều trước đây mặc dù linh hồn đã chết, nhưng cậu sẽ không mất đi không chế, chỉ có thể ẩn mình trong góc tối tự mình vùng vẫy.

Hiện tại Tống Kim Triều cùng trước đây không giống nhau, tâm trạng của cậu xuất hiện giống người thường, thậm chí đã bước ra khỏi ngã cụt trước đây.

Mà hẳn cùng từ từ hiểu ra, chấp niệm của Tống Kim Triều đã bắt đầu thay đổi, trước đây chỉ là trải qua giai đoạn mù mịt, tối tăm, hiện tại chỉ có Lục Niệm Niệm.

Bởi vì phải đưa tin về tình trạng nghèo khó ở nơi này, Lão Từ tìm mấy người nghèo khó nhất trong thôn, tiến hành phỏng vấn, lúc bắt đầu công việc, Lục Niệm Niệm mới phát hiện cô gái mình phỏng vấn dường như không thể nói chuyện.

Cô gái nỗ lực dùng thủ ngữ giao lưu với bọn họ, Lão Từ nhìn có vẻ lo lắng, lại phát hiện Lục Niệm Niệm cùng đứa nhỏ này khai thông rất tốt, hoàn toàn không có cản trở, hai người luôn dùng thủ ngữ để giao lưu.

Lão Từ không nhịn được khen: “Không ngờ tới em còn biết thủ ngữ.”

Lục Niệm Niệm cười khẽ: “Mẹ của em là người câm điếc.”

Vẻ mặt Lão Từ sững sờ, giống như an ủi vỗ vai cô.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Lão Từ trở về chỗ của mình làm cơm tối, Lục Niệm Niệm dẫn theo cô gái đó cùng nhau đi ăn kẹ.

Khi chỉ có một mình ở bên ngoài, Lục Niệm Niệm mới nhận thức được sâu sắc, không có Tống Kim Triêu ở bên cạnh, dường như cái gì cũng không làm được.

Ban đêm, bên ngoài căn phòng mưa bão nổi lên, tiếng sấm vang âm âm, bởi vì mưa quá lớn, đường núi đi lại không được, Lục Niệm Niệm liền để cô gái đó ở lại ngủ cùng mình.

Mưa to vẫn kéo dài tới nửa đêm, mưa rơi xuống chạm vào mái nhà giống như tạo ra một cái lỗ, luôn có cảm giác giầy tiếp theo căn phòng này sẽ sụp đổ.

Trải qua một đêm kinh hồn bạt vía, cô gái bên cạnh vẫn đang say giấc, Lục Niệm Niệm nhìn chăm chăm quanh thâm dưới mắt, sáng sớm liền nghe được lão Từ gõ cửa, dường như có việc gấp.

Cửa vừa mở ra, liền thấy lão Từ mặc áo mưa vể mặt vội vã, trong tay còn cầm xẻng sắt, không biết muốn đi đâu làm gì.

Lão Từ vội vàng căn dặn: “Tối hôm qua trời mưa to quá, trấn nhỏ phía trước ngọn núi đất bị lở, có vài người dân bị chôn vùi.”

“Em cùng cô gái này đợi ở đây, chỗ nào cũng đừng đi, biết không?”

Lục Niệm Niệm ngây ngốc tại chỗ, sững sờ nghe lời sư phụ, vội vã căn dặn hẳn chú ý an toàn, Lão Từ nói xong cầm xẻng sắt cùng đám người vội vàng rời đi.

Khi bộ đội cứu viên nhanh chóng tới đã là buổi chiều, may mà không có người mất tích, người bị chôn vùi, người dân đều tìm thấy, có người bị thương nghiêm trọng được đưa tới bệnh viện ở thị trấn.

Bởi vì nguyên nhân thời tiết, lại thêm hoàn cảnh khắc nghiệt, người ủy

viên phụ trách tạm thời để nhóm người thay đổi lịch trình, rút ngắn thời gian phỏng vấn, hai ngày nữa liền có thể trở về thành phố “B”.

Ban đêm, sau khi lão Từ gọi điện cho vợ báo bình an, Lục Niệm Niệm cầm điện thoại đứng ở chỗ hắt vừa đứng tìm tín hiệu, nghe tin tức ngọn núi này xảy ra sạt lở đất, nếu như Kim Triều biết khẳng định sẽ lo lắng.

Nhìn chăm chăm màn hình rất lâu, khi điện thoại trong nháy mắt được kết nối, đầu bên kia truyền tới giọng nói của Tống Kim Triều, tiếng nói trầm thấp mà khàn đặc của cậu gọi: “Niệm Niệm, em đang ở đâu.”

Nghe được giọng nói của cậu, Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đoán được cậu đang lo lắng, vội vàng nói “Em rất tốt”, lại hỏi cậu: “Anh có phải là một đêm không ngủ?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc rất lâu, cậu thấp giọng “Ừ”, một tiếng nặng nề rơi ở trong lòng cô.

Lục Niệm Niệm đau lòng, “Em rất tốt, không có chuyện gì, anh nhanh chóng nghỉ ngơi một chút.”

Xung quanh yên tĩnh, Lục Niệm Niệm đứng trên cây, không đành lòng cúp điện thoại, Tống Kim Triều không nói gì thêm, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của cậu, cùng với tiếng ô tô đang tiến về phía trước.

Lục Niệm Niệm run nhẹ, không nhịn được mở miệng hỏi cậu: “Anh đang ở đâu?”

Tống Kim Triều nhìn cảnh vật không ngừng biến hóa bên ngoài cửa sổ xe, cùng với đoạn đường lên núi chòng chành làm cho đầu cậu choáng váng, cố nhịn cảm giác khó chịu trong dạ dày, cậu trả lời: “Trên đường.”

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 61: Làm Lành Như Lúc Ban Đầu

Nghe thấy cậu đáp lại, tim Lục Niệm Niệm trong nháy mắt đập nhõm mất nửa nhịp, nắm chặt điện thoại trong tay.

Không dám cúp điện thoại, bởi vì đang đứng trên cao, ánh mắt dõi ra bên ngoài, trong màn đêm mênh mông, xa tít tắp có một chiếc xe con màu đen xuất hiện.

Đèn xe sáng chiếu trong màn đêm trống trải vô cùng bắt mắt, xe chậm rãi ngừng lại, chỉ thấy cửa xe mở ra, một người mặc âu phục, giày da từ trong bước ra ngoài, trong ánh sáng mông lung, đầu tiên là nhìn thấy Phương Ngọc, cậu dường như đang nâng một người xuống xe.

Ánh đèn xa xa không chỉ chiếu rọi con đường phía trước, cũng rọi sáng bóng hình người đó.

Mắt Lục Niệm Niệm vẫn luôn nhìn chăm chăm bóng lưng đó, nhịp tim đập âm âm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn thấy người kia cầm điện thoại lên, rồi nói mấy câu.

Lục Niệm Niệm theo bản năng đem điện thoại dán vào một bên tai, mới phát hiện lại không có tín hiệu.

May mắn Tống Kim Triêu tìm đến, ánh mắt dừng ngay ở chỗ cô đang

đứng.

Lục Niệm Niệm từ trên cây nhảy xuống, vội vàng chạy từ bên ngoài vào trong phòng, Lão Từ nhìn thấy tư thế hùng hùng hổ hổ này, vội vã từ trong cửa sổ thò đầu ra: “Muộn như vậy, ở bên ngoài không an toàn!”

Nhưng cô gái chạy còn nhanh hơn thỏ, cao giọng trả lời một cậu “Biết rồi”, chớp mắt liền chạy mất tăm.

Tống Kim Triêu lần đầu tiên tới nơi này, xung quanh gập ghềnh đều là đường đất, bởi vì mưa bão vừa đi qua, cho nên đường càng khó đi.

Khi nghe trên núi này phát sinh sạt lở đất, cậu ngay lập tức để Phương Ngọc nhanh chóng lái xe tới đây, lộ trình một ngày một đêm, cậu cả đêm không có chớp mắt, hận không thể bay qua.

Khi nhận được điện thoại của Niệm Niệm gọi tới, cậu mới xem như thở phào nhẹ nhõm, thể xác và tinh thần mệt mỏi ở trên xe chớp mắt.

Đường núi gập ghềnh, nghiêng ngả cả đêm làm cho chân cậu có chút tê dại, rất khó tưởng tượng đến, mấy ngày nay Niệm Niệm đều ở nơi này, Tống Kim Triêu nhú mày đẩy Phương Ngọc ra tự mình bước đi, xa xa liền nghe thấy có người gọi tên của cậu, giọng nói trong trẻo, êm tai: “Kim Triêu!”

Lục Niệm Niệm rọi đèn pin, gần như là điên cuồng chạy tới, nhìn thấy bóng người quét qua càng ngày càng gần, lòng bàn chân như sinh gió, không quản con đường lầy lội, ống quần thấm ướt, dính chi chít bùn.

Tống Kim Triêu sửng sốt, ánh sáng đèn pin trực tiếp quét qua chỗ cậu, thẳng đến tận khi chạy tới trước mặt cậu, đầu không nhìn được tiến vào vòng ôm của cậu.

Bởi vì dùng sức, đầu Lục Niệm Niệm gần như đâm sâu vào, Tống Kim

Triều ôm chặt lấy cô, cúi đầu ở trên hõm vai cô hít sâu một hơi, ấm áp lâu ngày không gặp trong nháy mắt được lấp đầy.

Phương Ngọc nhìn thấy hai người, vô cùng tự giác ngồi trên xe đợi.

Tống Kim Triều muốn nhìn rõ người này, mười ngày qua trải qua như thế nào, béo hay gầy, có bị thương hay không, người trong ngực làm thế nào cũng không nguyện ý buông tay, thân thể kiều diễm, mềm mại núp ở trong ngực của cậu.

Qua một lúc lâu, Lục Niệm Niệm rút cuống từ trong ngực cậu lui ra ngoài, nâng mắt đối diện với đôi mắt đen, thâm thúy đó, nhìn chăm chú vài giây, nói: “Anh gầy rồi.”

Trong lòng Tống Kim Triều đình trệ, môi mỏng khẽ động, yết hầu khô khốc một câu cũng không nói ra được.

Cậu còn tưởng rằng Niệm Niệm sẽ trách cậu, tự ý một mình tìm đến đây, mà không phải như hiện tại, đau lòng nói cậu gầy rồi.

Trong lòng biết từ thành phố B đến tỉnh W có bao xa, cậu đi suốt đêm tới đây, khẳng định đang đói bụng.

Lục Niệm Niệm đưa cậu tới nơi ở, người đàn ông phía sau ngoan ngoãn bị dắt đi, không nói câu nào, chỉ nhìn chăm chú vào bóng lưng cô, muốn nhìn cho đủ.

Chờ hai người tới chỗ Niệm Niệm ở, Tống Kim Triều mới phát hiện ra, trải qua rất tốt trong lời nói của cô là như thế nào, là một căn phòng gạch mộc, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn, một cái giá rửa mặt, góc bếp còn có một cái bếp lò, trong phòng thỉnh thoảng còn có nước mưa đột chảy xuống.

Bởi vì trong nhà chỉ còn mì, Lục Niệm Niệm nấu hai phần, một phần cho Kim Triều, một phần cho Phương Ngọc.

Thấy trên âu phục của cậu dính đầy nước bùn, Lục Niệm Niệm nhú mày, nhỏ giọng nói: “Cởi quần áo ra, em giúp anh giặt.”

Nghĩ đến Kim Triều vội vàng tới, quần áo cũng không mang theo, từ trong valy hành lý lấy ra một cái quần ngủ của mình đưa cho cậu, “Anh trước tiên mặc đồ của em.”

Nói xong, Lục Niệm Niệm lại cầm ấm đến chỗ lão Từ lấy nước nóng, Tống Kim Triều yên lặng nhìn cô bận tới bận lui, ánh mắt tham lam quanh quần trên người cô, tới tận khi cô bước tới lần nữa.

Lục Niệm Niệm vừa mới buông chậu rửa mặt xuống, liền bị người từ phía sau ôm lấy, Tống Kim Triều quấn lấy vòng eo mảnh khảnh, tinh tế của cô, cúi đầu chôn ở hõm vai, chớp mũi từ từ trượt qua cần cổ, từng chút, từng chút mút lấy hơi thở thuộc về mình.

Hơi thở của cậu nặng nề, lạnh lẽo phun ở bên tai cô, cảm giác được tay của cậu ngày càng xiết chặt, gò má Lục Niệm Niệm đỏ bừng xoay người, người trước mặt cúi người, cúi đầu nặng nề đặt một nụ hôn triền miên ở trên môi cô.

Lục Niệm Niệm sững sờ bị ép ngẩng đầu, sau gáy bị cậu ấn xuống, cảm nhận được cậu cấp thiết đòi lấy, tim cũng bập bênh theo, liền cực kỳ phối hợp khẽ nhếch môi, để mặc cậu không ngừng thâm nhập.

Trong phòng gạch mộc tĩnh lặng, chỉ có âm thanh răng môi chạm nhau, cả khuôn mặt Lục Niệm Niệm đỏ như giọt máu, tim cũng đập thành thịch, đến tận khi hơi thở mập mờ của hai người nhẹ dần, Tống Kim Triều mới hơi đứng dậy, nhìn chăm chăm môi hồng, điểm lệ, con người dần trở nên thâm trầm, nhưng như cũ ôm cô không muốn buông tay.

Lục Niệm Niệm chôn ở trong ngực cậu, lẳng lẳng lẳng nghe tiếng tim đập mạnh mà có lực của cậu, nhỏ giọng mở miệng: “Kim Triều, em đoán anh sẽ tới.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều buông cô ra, một tay nhắc cằm của cô lên, đôi mắt u ám hơi rũ xuống, bình tĩnh nhìn cô.

Lục Niệm Niệm ngoan ngoãn ngẩng đầu, chớp mũi tinh xảo, khéo léo dường như có thể chạm vào sống mũi cao thẳng, khéo léo của cậu.

Sóng mắt dịu dàng nhếch môi cười nhẹ: “Trực giác của em luôn rất chuẩn.”

Tống Kim Triều nhẹ run, đầu ngón tay mát lạnh cọ gò má trắng nõn, sạch sẽ của cô, môi mỏng mềm mại nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán của cô, “Anh chỉ là sợ.”

Không ở bên cạnh cậu mỗi giây mỗi phút, cậu đều là trong lo lắng bất an mà vượt qua, sợ cô sẽ không trở lại, sợ cô xảy ra chuyện.

Cậu thấp giọng mở miệng, mỗi một chữ phun ra, bờ môi mang theo nhiệt độ nhẹ nhàng gãi trên làn da cô.

Lục Niệm Niệm nghe xong tim nhẹ nhàng lay động, không tự giác ôm chặt lấy cậu, đầu chôn trong lồng ngực cậu, đột nhiên cái gì cũng không muốn nói.

Có thể ôm cậu như vậy, là tuyệt vời nhất.

Nhận ra được mập mờ của cô, khoảng trống trong lòng Tống Kim Triều từng chút từng chút được lấp đầy, cậu nhếch môi, nhàn nhạt hỏi: “Chiến tranh lạnh kết thúc rồi à?”

Lục Niệm Niệm sững sờ, nhếch môi cười, chôn ở trước ngực cậu thấp giọng nói: “... Anh đoán.”

Tống Kim Triều không đoán, lại bắt đầu tỉ mỉ hôn, khi làn môi mỏng từ từ di chuyển tới bên tai cô, cậu thấp giọng nỉ non: “Hiện thực đã nói với anh.”

Tiếp theo cậu nhẹ nhàng cắn tai cô.

Đầu Lục Niệm Niệm trống rỗng, không có khí phách mà chân mềm nhũn, Tống Kim Triều nhếch môi cười khế, cánh tay duỗi ra, lực đạo vừa đủ đỡ lấy cô.

Giường trong phòng Lục Niệm Niệm là một tấm ván gỗ, nhỏ thì thôi còn không chắc chắn.

Mắt cậu vừa đen lại vừa sáng, sâu như giếng, đem cả người chiếu vào trong đó, giống như một đám lửa, từng chút từng chút đem người thiêu đốt.

Tống Kim Triều áp lên, chỉ cần nhẹ nhàng động, giường liền phát ra tiếng kéo kẹt, nhìn cậu vì kìm chế mà hai bên trán toát mồ hôi, Lục Niệm Niệm muốn cười, lại đau lòng vì cậu, ” nếu không về nhà lại...”

Lời còn chưa dứt, Tống Kim Triều cúi đầu cắn môi cô trừng phạt, lúc này nếu còn có thể nhẫn nhịn, chính là cậu không phải là đàn ông.

Nếu như giường gỗ này sập thì phải làm sao đây?

Lục Niệm Niệm mím môi, cùng với giường gỗ phát ra tiếng kéo kẹt, cậu đã chậm rãi đi vào.

Bởi vì sát vách chính là chỗ lão Từ ở, Lục Niệm Niệm che miệng để bản thân không phát ra âm thanh, Tống Kim Triều chỉ cần động nhẹ một cái, giường liền phát ra tiếng kéo kẹt.

Nghe thấy tiếng động, mặt Lục Niệm Niệm nóng đến chảy mồ hôi, vừa nghĩ tới nếu như bị lão Từ nghe thấy, này mai còn có thể gặp người sao!

Tống Kim Triều cũng chẳng tốt hơn chỗ nào, bởi vì quá gấp, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng nâng lên một chân, âm thanh khàn đặc, bị mở ra một chút, Lục Niệm Niệm che khuôn mặt đỏ bừng, có cảm giác nghiêng về đằng sau, Tống Kim Triều không nói hai lời trực tiếp dùng tư thế đó ôm cô đứng dậy.

Lục Niệm Niệm kinh ngạc thốt lên một tiếng, trên lưng mát lạnh, cái chân lại bị rơi xuống đất, trong hoảng loạn liền cuống quýt ôm chặt lấy cổ Kim Triều, mới vừa muốn cự tuyệt, nụ hôn mát lạnh cuồn nhiệt liền chặn môi cô.

Bởi vì hai người là lần đầu tiên dùng tư thế này, Tống Kim Triều ôm cô, động tác dịu dàng va chạm, hai tay Lục Niệm Niệm ôm lấy cổ cậu, đầu chôn ở hõm vai của cậu, không dám nhìn cậu.

Biết là cô xấu hổ, Tống Kim Triều nở nụ cười, còn không quên thiện chí nhắc nhở, không nhìn được thì cứ kêu lên.

Lục Niệm Niệm hận đến nghiến răng nghiến lợi, giống như cảm hận ở trên vai cậu cắn mạnh một cái.

Trải qua một đêm lẫn qua lẫn lại, Lục Niệm Niệm vốn là chuẩn bị nước nóng cho Kim Triều tắm rửa, biến thành cậu giúp mình tắm rửa.

Sáng ngày hôm sau, Tống Kim Triều dậy sớm, giúp cô chuẩn bị nước nóng, Lục Niệm Niệm vốn định tê liệt ở trên giường không muốn động, vừa nghĩ tới lão Từ ở sát vách, vội vã bò dậy.

Lão Từ tối qua nghe người trong thôn nói có người tới, sáng sớm hôm nay nhìn thấy Tống Kim Triều từ phòng Niệm Niệm bước ra, cả người giống như bị sét đánh trúng, sững sờ đứng ngốc tại chỗ rất lâu.

Hắn cũng là mấy ngày trước mới biết cô gái này đã kết hôn, nhưng không ngờ tới đối tượng kết hôn lại có thể là vị trước mắt này.

Bởi vì mấy ngày hôm trước mưa trút xuống, ngoại trừ mái nhà phòng Niệm Niệm bị dột nước mưa, điều này cũng xảy ra với nhà của cô gái bị câm.

Buổi chiều mọi người phải rời đi, Lục Niệm Niệm không yên lòng về Tiểu Đào, lại nghe nói nhà bị dột, liền mang theo Tống Kim Triêu cùng qua giúp lợp lại mái nhà.

Tiểu Đào vẫn luôn ở cùng với bà nội, phòng hai bà cháu ở so với chỗ ở năm đó của Lục Niệm Niệm còn cũ nát hơn, nhìn từ bên ngoài, gần như gió thổi liền biến mất.

Nhìn thấy chị gái nhỏ dẫn theo một người nữa tới nhà, Tiểu Đào rõ ràng có chút lo lắng, khi nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ, lạnh như băng của Tống Kim Triêu, thậm chí không dám nói câu nào.

Vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người đẹp trai như vậy, khuôn mặt trắng, sạch sẽ so với cừu non còn trắng hơn.

Nhìn thấy Lục Niệm Niệm cùng cô gái dùng thủ ngữ giao lưu, trong lòng Tống Kim Triêu hơi kinh ngạc, cậu dường như từ trước đến nay đều không hề biết.

Chờ hai người bò lên đến nóc nhà, khi nói chuyện phiếm, Tống Kim Triêu nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Anh không biết, em lại biết thủ ngữ.”

Lục Niệm Niệm mỉm cười, chậm rãi nói: “Bởi vì mẹ em là một người câm điếc.”

Tống Kim Triêu sững sờ, lẳng lặng nghe cô kể về những chuyện trước đây.

Lục Niệm Niệm lúc nhỏ vẫn luôn cùng bà ngoại sống ở nông thôn, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, chưa từng gặp qua bố của mình, hơn nữa mẹ là người vô cùng yên tĩnh, chưa từng thấy bà nói chuyện, sau đó mới hiểu được, mẹ thực ra cùng người bình thường không giống nhau, bởi vì vừa điếc lại câm.

Bà ngoại nói với cô, mẹ của cô là câm điếc bẩm sinh, trị không được, Lục Niệm Niệm liền học thủ ngữ.

Những năm mẹ còn chưa qua đời, Lục Niệm Niệm từ lúc đấy chưa từng gặp qua Lục Hoài Quân, chỉ có từ mẹ mới có thể biết được một ít tin tức về bố, mỗi khi nói đến người đàn ông đó, ánh sáng trong mắt mẹ luôn dịu dàng, không ngừng nhắc nhở Lục Niệm Niệm, cô có một người bố, gọi là Lục Hoài Quân, tương lai sẽ có một ngày, sẽ tìm đến cửa.

Bà ngoại là một người mạnh mẽ, có lúc nhìn thấy mẹ con hai người nói tới Lục Hoài Quân, luôn là người xù lông đầu tiên, nổi giận dùm dùm muốn che miệng con gái, vĩnh viễn đừng nhắc lại chuyện đó.

Sau đó mẹ Lục Niệm Niệm qua đời, chỉ còn lại hai người là cô và bà ngoại, thời điểm năm cô học lớp ba, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Hoài Quân, nhìn thấy bố.

Bà ngoại vẫn luôn nóng tính, mỗi lần Lục Hoài Quân đến, đều bị người cầm chổi đuổi ra ngoài, số lần đuổi càng nhiều, Lục Hoài Quân đến càng thường xuyên.

Khi đó Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy người chú này rất đẹp trai, mỗi lần thừa cơ bà ngoại không chú ý, liền lén lút mở cửa cho ông vào, vì thế không ít lần bị mắng.

Sau đó có một ngày, bà ngoại vác chổi không động, trong lòng Lục Hoài Quân mới bình tĩnh cùng hai bà cháu ăn cơm.

Sau khi bà ngoại mất, Lục Niệm Niệm từ nông thôn hoang vu bị Lục Hoài Quân đón về đại viện.

Khi ông Lục lần đầu tiên nhìn thấy Niệm Niệm, trong lòng lo lắng nhìn chăm chăm cô, lần đầu tiên gặp mặt, liền hỏi cô, có biết nói chuyện hay không.

Lục Niệm Niệm nghe lời Lục Hoài Quân, gọi một tiếng ông nội, ông Lục nhất thời nước mắt tràn mi mà chảy ra, cũng không biết là hối hận hay là cảm động.

Sau đó Niệm Niệm vẫn luôn sống ở đại viện, nửa thời thơ ấu đều gắn liền với Trần Tương Xán, sau đó lại gặp được Tống Kim Triều.

Nghe Lục Niệm Niệm nói về chuyện của chính mình, trong hòng Tống Kim Triều chan chát, vốn dĩ muốn an ủi cô vài câu, mới phát hiện khi cô nói, đều luôn mỉm cười, cậu dường như đã đánh giá thấp cô vợ nhỏ của mình.

Đồng thời cũng hiểu được, cậu chưa từng chân chính hiểu rõ Niệm Niệm.

Sau khi trở về thành phố B, Lục Niệm Niệm tiếp tục tới tòa soạn làm việc, chiến tranh lạnh cùng Tống Kim Triều cũng kết thúc, dường như hết thủy đầu đi vào quỹ đạo.

Buổi sáng hôm đó, Lục Niệm Niệm đem báo cáo phỏng vấn đã sửa giao cho lão Từ, mới phát hiện sư phụ giống như đang thu dọn đồ đạc.

Lục Niệm Niệm khó hiểu, đem báo cáo đặt trên bàn hân, không nhin được hỏi: “Sư phụ, anh lại phải đi công tác sao?”

Bộ họ vừa mới từ tỉnh W trở về, chẳng nhẽ lại phải ra ngoài phỏng vấn?

Về mặt Lão Từ không tốt, nghe thấy lời này bất đắc dĩ thở dài, “Cũng

không biết lão Trương nghĩ như thế nào, lại điều tôi tới Thành phố A, mặc dù nói tiền lương cao.”

“Nhưng hiện tại vợ tôi bụng to như vậy, nếu tôi đi rồi, ai sẽ chăm sóc cô ấy đây.”

Coi như thành phố A lương cao, hân cũng không muốn đi.

Lão Từ nói xong, động tác không có ngừng lại, thu xếp từng đồ vật.

Nghe thấy hân phải đi, tim Lục Niệm Niệm nhảy lên, sửng sốt một lúc, đem đem ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu nhấn xuống, lúc trước còn nghe lão Từ nói năm nay muốn mua nhà ở thành phố B, vợ hân muốn sinh con, tiền hân tích cóp đủ có thể mua được một ngôi nhà ở đây.

Nhìn bóng lưng bận rộn của lão Từ, Lục Niệm Niệm cắn môi, lông mày ngày càng nhíu chặt.

Vì loại bỏ suy đoán trong lòng, trực tiếp đi tới văn phòng chủ biên, đang định gõ cửa thì nghe thấy bên trong truyền tới tiếng nói chuyện.

Trương Cảnh Đào: Tổng tổng, chuyện cậu yêu cầu đã sắp xếp ổn thỏa, Từ Hữu ngày mai sẽ đi.

Không biết đầu bên kia điện thoại người kia còn nói gì, Trương Cảnh Đào bận bịu khom lưng, cúi đầu đáp lại.

Từng câu từng chữ trong phòng chủ biên không rơi một chữ nào lọt vào tai cô, Lục Niệm Niệm sửng sốt, hai chân giống như đóng đinh tại chỗ, trong đầu trống rỗng, hai tai vang lên tiếng ong ong, ngực giống như bị tảng đá lớn đè ép...

Còn tưởng rằng từ tỉnh W trở về, mâu thuẫn giữa hai người đều tiêu tan,

bọn họ có thể hạnh phúc như trước đó.

Nhưng tất cả đều là tưởng rằng, Kim Triều vẫn như cũ không có cảm giác an toàn, cậu thậm chí, đến cả sư phụ của mình cũng không buông tha.

Lục Niệm Niệm không biết mình trở về chỗ ngồi như thế nào, đồng nghiệp nữ bên cạnh nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, cho rằng không thoải mái, vội vàng quan tâm hỏi: “Niệm Niệm, cậu có phải là sinh bệnh không?”

Cô gái trước mặt sững sốt một lúc, mới ngẩng ngốc nhìn sang, khó khăn mở miệng: “Tớ không có chuyện gì.”

Sắc mặt Lục Niệm Niệm khó coi đến cực điểm, đồng nghiệp quan tâm giúp cô rót một cốc nước, đặt ở trên bàn.

Buổi chiều, Tổng Kim Triều kết thúc cuộc họp cả một ngày, đúng giờ đến đón cô tan làm, ở cửa toà soạn đợi gần nửa tiếng, Lục Niệm Niệm mới đi ra.

Chờ người lên xe, Tổng Kim Triều giúp cô thắt dây an toàn, Lục Niệm Niệm theo bản năng trốn tránh, giọng nói hờ hững đẩy cậu ra, “Em tự mình làm.”

Tổng Kim Triều liếc mắt nhìn, thu tay về.

Trên đường về không khí vô cùng yên tĩnh, lúc trước, Lục Niệm Niệm luôn cùng Tổng Kim Triều nói những chuyện thú vị ở tòa soạn, còn có những tin tức phỏng vấn gần đây, nhưng hôm nay không giống như vậy, từ lúc bắt đầu lên xe, vẫn luôn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng cũng không nói lời nào, bộ dáng tâm sự nặng nề.

Tổng Kim Triều liếc nhìn mấy lần, môi mỏng khẽ động, cũng không biết phải nói gì mới tốt, Niệm Niệm như vậy làm cho cậu thấy bất an.

Đến tận khi về tới nhà, Tống Kim Triều vào bếp làm cơm tối, sau khi mở tủ lạnh ra thuận tiện hỏi cô muốn ăn gì, Lục Niệm Niệm nói câu gì cũng được, một mình ngồi ở phòng khách cũng không biết đang nghĩ gì.

Hai người vẫn luôn trong trạng thái trầm mặc kéo dài đến tận tối, khi Tống Kim Triều từ thư phòng đi ra, nhìn thấy Niệm Niệm ôm chần ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi, liếc nhìn thời gian, cậu không vui cau mày, tiến lên dứt khoát tắt ti vi, lần này Lục Niệm Niệm không đợi cậu ôm, đứng dậy trực tiếp đi ra phòng khách.

Nhìn theo bóng lưng thon gầy, mỏng manh, Tống Kim Triều mím môi đứng tại chỗ không có đuổi theo, cậu chính là đang dùng thử phương pháp Keon dạy cậu, kìm chế tâm trạng.

Lục Niệm Niệm cuối cùng ngủ ở phòng khách, bởi vì sợ Tống Kim Triều sẽ đi vào, đem cửa khóa trái lại.

Khi tâm trạng không ổn định sợ nhất hai người ở cùng một chỗ, từng thử qua cùng Kim Triều bình tĩnh nói chuyện, nhưng thái độ của cậu làm cho cô đau lòng.

Bất tri bất giác, hai người đã trở thành vợ chồng nhiều năm như vậy, có lúc còn thấy may mắn, người mình gả cho là Kim Triều, cậu nỗ lực đem tất cả những gì cậu có cưng chiều cô, sau một thời gian dài, Lục Niệm Niệm liền cảm thấy được, chuyện đời này mình làm tốt nhất chính là quyết định gả cho cậu.

Nhưng, có vài thứ không biết từ khi nào đã thay đổi.

Đối với miễn cảm của Kim Triều, thậm chí là dự vọng chiếm hữu cực đoan, cô liền bắt đầu có cảm giác sợ hãi.

Loại cảm giác này để bản thân cảm thấy giống như vi khuẩn gây bệnh, bất

cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng mang tai họa đến cho người bên cạnh.

Rõ ràng hai người yêu nhau sâu đậm, nhưng bất an của cậu, lo lắng như cũ vẫn tồn tại, bên cạnh xuất hiện bất kỳ một người khác phái, đều sẽ kích thích dây thần kinh mẫn cảm của cậu.

Nhớ không rõ đây là lần thứ mấy bọn họ chiến tranh lạnh, Lục Niệm Niệm cảm thấy bản thân mình bắt đầu rơi vào một cái lưới lớn, còn là tự tay Kim Triều đan.

Ánh sao cô đơn, gió lạnh thê lương.

Trong phòng khách to lớn, lạnh lẽo, chỉ lưu lại ánh đèn vàng mờ nhạt, Tống Kim Triều đang hắng một cái, dụi tắt tàn thuốc ở ngón tay. cậu gần đây vẫn không thật sự nghỉ ngơi, cậu sợ vừa mở mắt, Niệm Niệm sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Vừa nghĩ tới cô cố ý lảng tránh, cổ họng Tống Kim Triều khô khốc, ngược dường như là một khối trống rỗng, gió lạnh thổi tới vừa xót lại vừa đau.

Lời nói ban ngày của Keon dường như gần ở bên tai cậu, hẳn giải thích tình hình gần đây của Tống Kim Triều, cuối cùng đưa ra đề nghị hy vọng cậu có thể cách ly để trị liệu, dựa vào tình huống hiện tại của Tống Kim Triều, tâm lý của cậu nhất định cần phải được khai thông, mà tiền đề trị liệu chính là, cùng Lục Niệm Niệm tách ra một thời gian.

Keon nhìn thấy, Niệm Niệm ở bên Kim Triều càng giống như là một quả bom hẹn giờ, dễ như trở bàn tay, có thể dẫn tới nổ tung.

Nói ra yêu cầu này, Tống Kim Triều không hề nghĩ ngợi liền từ chối, keon không thể làm gì khác, dựa theo trình độ cố chấp của Tống Kim Triều, một khi cậu từ chối, không dễ dàng gì lại thỏa hiệp.

Một đêm qua đi, Tống Kim Triều mở to mắt, nhìn chăm chăm trần nhà đến bình minh, Lục Niệm Niệm ngủ cũng không được ngon, quầng mắt đen từ phòng khách bước ra, sau khi rửa mặt, dự định đi tìm lão Từ, khuyên hãn ở lại, còn chủ biên, sẽ nghĩ cách thuyết phục.

Mới vừa xuống lầu, Lục Niệm Niệm nhìn thấy Tống Kim Triều còn chưa đi làm, lúc này đang ngồi ở phòng ăn, trước mặt đặt máy tính, nghe được tiếng bước chân, cậu nâng mắt, đôi mắt đen trầm mặc nhìn về phía cô.

Không ngờ tới cậu sẽ ở đây, Lục Niệm Niệm dừng một chút, đi xuống lầu.

Thấy cô mặc áo khoác trực tiếp bước ra ngoài cửa, Tống Kim Triều gọi lại: “Ăn sáng trước rồi đi.”

Lục Niệm Niệm cau mày, quay lưng về phía cậu mang giày, trầm giọng nói “Không có khẩu vị.”

Giây tiếp theo, Tống Kim Triều mặt không cảm xúc khép máy tính lại, đi tới: “Anh đưa em đi làm.”

Lục Niệm Niệm vừa muốn cự tuyệt, nhìn thấy sóng ngầm cuộn cuộn trong mắt cậu, đem lời cự tuyệt nuốt trở lại.

Ngồi trên xe, Tống Kim Triều dựa tới gần giúp cô thắt dây an toàn, nhận thấy cô theo bản năng chống cự, vẻ mặt lạnh lùng trói chặt tay cô, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, nặng nề nói: “Còn muốn chiến tranh lạnh bao lâu nữa.”

Cậu không có lập tức động tay, động chân cùng với dấu hiệu cãi vã, nhưng cảm giác áp bức sinh ra từ cậu, làm cho lòng Lục Niệm Niệm ứ đọng, ánh mắt cậu lạnh lùng, trầm mặc, càng làm cho người ta sợ hãi.

Lục Niệm Niệm nghiêng đầu tránh đi, không nhìn cậu, giọng nói nhàn

nhật: “Em chỉ là muốn yên tĩnh một chút.”

Tống Kim Triều nhìn chăm chăm vài giây, xác nhận qua vẻ mặt của cô, cậu chậm rãi thu tay về, môi mỏng khẽ mở: “Chúng ta... không phải là làm lành như lúc đầu sao.”

Ngữ khí của cậu mơ màng, còn mang theo hơi thở nặng nề.

vẻ mặt gò bó của Lục Niệm Niệm cuối cùng sụp đổ, liếc mắt, “Làm lành như lúc đầu?”

Làm lành như lúc đầu từ trong miệng cậu, lẽ nào chính là từng bước từng bước một đuổi tất cả mọi người bên cạnh cô, đây chính là những gì cậu muốn sao?

Nhìn khoe môi trào phúng của cô, tim Tống Kim Triều thắt lại, ánh mắt ép thẳng tới.

Viền mắt Lục Niệm Niệm nóng lên, quật cường mở miệng: “Anh lạm dụng chức quyền, đem sự phụ em điều tới thành phố A, đây chính là anh nói làm lành như lúc đầu sao?”

Đã biết rồi.

Trong cổ họng Tống Kim Triều khẩn trương, đôi mắt đen phủ kín một tầng sương mù, trầm mặc một lúc, cậu gian nan mở miệng: “Anh chỉ là đem hản điều đi.”

Đối mặt với đôi mắt đen như màn đêm của cậu, trong lòng Lục Niệm Niệm chua xót khó chịu, nước mắt không hề báo trước rơi xuống: “Em có phải là nên cảm kích anh, không có sa thải hản.”

không chịu được dáng vẻ rơi lệ của cô, môi Tống Kim Triều mím thành

một đường, ngón tay nắm chặt tay lái xe vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Vợ của lão Từ sắp sinh, cả nhà đều ở thành phố B, anh lúc này điều hăn đi, người nhà của hăn phải làm sao!”

Cầm Tống Kim Triều căng thẳng, lông mày nhú chặt.

“Anh không phân biệt tốt xấu sa thải Điền Mặc, em có thể tha thứ cho anh, nhưng anh lặp đi lặp lại hết lần này tới lần khác.”

“Chẳng nhẽ anh buộc phải xua đuổi từng người, từng người một bên cạnh em, mới cảm thấy an tâm!”

Lục Niệm Niệm nghẹn ngào, lúc nói lời này nước mắt ào ào chảy xuống, bờ vai gầy gò nhẹ nhàng run rẩy.

“Dù anh đối với em một chút tin tưởng cũng không có, anh cũng không nên đối xử với em như vậy!”

Nhìn cô dường như sụp đổ khóc lóc kể lể, tim Tống Kim Triều như bị người ta cửa một nhát, đau đến cậu không thể thở nổi.

Nghe thấy mỗi tiếng khóc nức nở của cô, giống như đang lắng trì cậu.

Đợi rất lâu không nhận được câu trả lời, nước mắt trên mặt Lục Niệm Niệm còn chưa khô, gỡ bỏ dây an toàn muốn xuống xe.

“Em làm gì vậy!” Tống Kim Triều nhanh chóng kéo cô về, dùng sức túm cổ tay cô, làm cô đau cũng không hề nhận ra, “Em muốn đi đâu!”

Lục Niệm Niệm dùng hết sức lực giãy dụa, nước mắt không khống chế được trượt xuống: “Em muốn đi tìm chủ biên!”

Vé máy bay của Lão Từ là chiều hôm nay, cô không thể để hăn đi.

“Không cho phép em đi!” Mắt Tống Kim Triều đỏ ngầu, hận không thể đem cô nhốt lại.

Lục Niệm Niệm cuộn tay, sức lực nặng nề đánh ở trên lưng cậu, giống như phát điên đẩy cậu ra, “Không cần anh quản!”

Tống Kim Triều trầm mặt tiến lên, cánh tay dài căng thẳng xiết chặt eo cô, đem Lục Niệm Niệm kéo vào trong lồng ngực, giọng nói trầm thấp, khàn đặc, cuối cùng như cầu xin mở miệng: “Đừng đi.”

Có thể tức giận, có thể mắng hằn, có thể đánh hằn, nhưng tuyệt đối không thể rời khỏi hằn.

Khó chịu cùng phần nộ tích tụ nhiều ngày trong lòng cứ thế mà tuôn trào, nước mắt của Lục Niệm Niệm không có dấu hiệu ngừng lại, động tác nặng nề đánh cậu dần dần dừng lại.

Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng khóc nức nở, không hiểu vì sao giờ khắc này nước mắt lại nhiều như vậy.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 62: Về Sau Đừng Tới Nhà Tôi (Nói Với Keon)

Cơ thể Tống Kim Triều gần như là run rẩy, cậu cẩn thận từng li từng tí duỗi tay ra lau nước mắt trên mặt cô, chất lỏng ẩm ướt dường như còn mang theo nhiệt độ nóng bỏng, thiêu đốt, chĩa vào tim cậu, cảm giác đau đớn lan tràn toàn thân cậu.

Lục Niệm Niệm khó chịu muốn chết, tức giận lần này còn chưa nguôi, một cái tát dừng trên tay cậu, tự mình lau nước mắt: “Anh buông em ra, em muốn đi tìm chủ biên!”

Tống Kim Triều hoảng loạn, bất an buông tay, vì ngăn cản cô rời đi, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp, cậu lấy điện thoại gọi cho Trương Cảnh Đào, hủy bỏ hành trình của Từ Hữu.

Sau khi cãi vã, Lục Niệm Niệm xin nghỉ một ngày không đi làm, bởi vì khóc, mắt sưng lên rất khó coi, nếu như tới tòa soạn, đồng nghiệp nhất định tưởng rằng nhà cô xảy ra hỏa hoạn, liền bắt đắ dĩ bị Tống Kim Triều dẫn tới công ty.

Ngày hôm sau tới tòa soạn làm việc, nhìn thấy lão Từ ngồi ở văn phòng, Lục Niệm Niệm rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chủ biên lại nói với cô một tin tức khác, như một thùng nước lạnh dội vào đầu cô.

Sư phụ đổi là người khác, không còn là lão Từ, mà là một bà cô đã hơn 50 tuổi.

Chủ biên dường như còn nói gì đó, Lục Niệm Niệm vẻ mặt hoảng loạn đáp lại, đột nhiên, trong lòng tư vị gì đều có.

Ngày tháng sau đó, vợ chồng hai người quay lại cuộc sống bình thường, chỉ là Lục Niệm Niệm dường như biến thành một người khác, cũng không nguyện ý nói chuyện, giao lưu giữa hai người biến thành, Tổng Kim Triều hỏi một câu đáp một câu.

Cuối tuần Tổng Kim Triều ở công ty tăng ca, thuận tiện đem theo Lục Niệm Niệm tới.

Sau khi kết thúc cuộc họp video, mắt Tổng Kim Triều hướng về phía người nào đó đang ngồi bên cạnh đọc sách, cánh tay dài duỗi ra, đem cô gái nhỏ mềm mại ôm vào trong ngực.

Nhìn bộ dáng Niệm Niệm rầu rĩ không vui, trong lòng Tổng Kim Triều tồn tại tâm tư muốn ăn đậu, hôn nhẹ gò má cô, lại hôn chóp mũi tinh xảo của cô, thấy cô không có phản ứng gì, ánh mắt cậu buồn rầu, khẽ nâng cằm cô lên, Lục Niệm Niệm theo bản năng muốn trốn, nhưng đổi lại cậu càng hung hăng, cuồng đã hôn cô.

Đến tận khi người trong ngực mặt đỏ tai hồng hơi thở rối loạn, Tổng Kim Triều liếm môi, chậm rãi buông ra, cầm với đường nét rõ ràng chống đỡ ở trán cô, thấp giọng nói: “Em gần đây rất yên tĩnh.”

Lục Niệm Niệm rũ mắt xuống, chôn giấu tâm tình nơi đáy mắt, không nói lời nào.

Lông mày Tổng Kim Triều cau lại, ngón tay trắng nhẹ nhàng quăn lộn tóc trên đầu cô, giọng nói như thì thầm: “Anh muốn để cho em vui vẻ.”

Mà không phải như hiện tại, chống cự cậu tới gần, bao gồm cả thân mật.

Trong lòng Lục Niệm Niệm chua xót, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói với cậu, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, hai người không ngừng chiến tranh lạnh cùng cãi vã, thật sự rất sợ.

Khoảng cách kết thúc kỳ thực tập còn không tới một tháng, vì để tránh lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lục Niệm Niệm trở nên trầm mặc kiệm lời, ngoại trừ cùng đồng nghiệp nữ thỉnh thoảng nói mấy câu, hầu như không nhìn thấy cô cùng đồng nghiệp nam trong tòa soạn nói chuyện.

Đối với thay đổi của Lục Niệm Niệm, Tống Kim Triều chỉ cảm thấy cô càng ngày càng ngoan, an tĩnh như một con mèo nhỏ, có lúc cậu không nhận được trêu đùa cô, Lục Niệm Niệm chê cậu phiền, bị ép tới cuống lên còn có thể đá cậu một cước.

Sau một thời gian dài, mắt thấy thay đổi của Niệm Niệm trở nên khác thường, Tống Kim Triều càng cảm thấy bất an, ngoan ngoãn như vậy, làm cho cậu có ảo giác, giây tiếp theo cô sẽ biến mất.

Ban đêm, Tống Kim Triều biến dục vọng thành yêu cầu bất mãn, cậu thích nhất là hôn môi, cực kỳ dịu dàng cùng triền miên, không được cô đáp lại, cậu giống như đứa trẻ vừa ngốc lại không biết mệt mỏi, hận không thể đem tất cả thâm tình và dịu dàng dâng hiến cho cô.

Mỗi một động tác cuồng dã của cậu đều giống như muốn hòa vào một khối cùng với cô, cậu đặc biệt chọn chỗ mềm cảm nhẹ nhàng cắn, dẫn vật trong thời gian dài, cuối cùng đều là Niệm Niệm khóc lóc cầu xin tha thứ, rốt cuộc đợi được cô đáp lại, Tống Kim Triều sẽ hài lòng hôn cô, nắm chặt tay cô, cùng mười ngón tay đan vào nhau, môi mỏng dán bên tai, một lần lại một lần thấp giọng nỉ non: “Không cần rời bỏ anh.”

Khoảnh khắc đó, Lục Niệm Niệm đều không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, sợ hãi mình bị nhấn chìm trong đó, khóe mắt chỉ có chất lỏng không ngừng rơi xuống, thấm ướt bờ môi hần.

Qua một thời gian, Lục Niệm Niệm khó có được dịp nghỉ ngơi, nhưng bởi vì Tống Kim Triêu tăng ca, nên sáng sớm liền bị người nào đó lôi ra khỏi chăn, mang tới Phong Thụy.

Vừa vào công ty, Lục Niệm Niệm còn chưa tỉnh ngủ, tinh thần uể oải để người nào đó nắm tay dắt đi, cô gái quỳ lễ tân vô cùng cung kính chào hỏi, ánh mắt vẫn luôn nhìn trộm bóng hình hai người dần rời xa.

Trong nhóm QQ của công ty

Lễ tân A: Bà chủ đến rồi, tâm tình ông chủ không tồi.

Thư ký B: Tôi nhìn thấy gì vậy! Trên cổ bà chủ lại có thể có dấu hôn!

Cô gái lễ tân đột nhiên nhớ tới lúc này tinh thần của bà chủ có vẻ uể oải, khóe miệng lộ ra nụ cười ám muội.

Lễ tân A: Xem ra tinh lực của ông chủ không tồi.

Thư ký C: Như vậy được gọi là sinh hoạt tình dục hài hòa, ghen tị!

Mà giờ khắc này Lục Niệm Niệm ngồi ở văn phòng tổng tài xem phim, không chút nào phát giác, nhân viên trong công ty đang bắt quái về sinh hoạt tình dục của tổng tài nào đó.

Vào lúc này Tống Kim Triêu đang mở cuộc họp, Lục Niệm Niệm như cũ vẫn dùng máy tính của cậu, không lâu sau trên QQ xuất hiện tin nhắn mới.

Cố Miếu: Niệm Niệm, kết thúc kỳ thực tập có muốn về nhà một chuyến hay không? Ngược lại tiết học trong trường tớ đều học xong rồi, bớt chút thời

gian chúng ta cùng hẹn nhau đi quây ~

Cố Miếu: Chẳng nhẽ cậu không nhớ tớ sao! icon tức giận. jpg

Nhìn thấy tin nhắn của Cố Miếu, Lục Niệm Niệm sững sốt một chút, nếu không chủ động nhắc tới, chắc cũng quên rồi, hai người rất lâu rồi chưa có gặp mặt.

Nghĩ đến những chuyện phát sinh gần đây, Lục Niệm Niệm trả lời: Gần đây tớ không rảnh.

Cố Miếu: Quả nhiên có chồng liền quên đồng đảng, không thể gặp mặt coi như bỏ qua, hỏi chút cuộc sống của cậu gần đây có tốt không.

Cố Miếu: Niệm Niệm, giao tình của chúng ta đã trải qua bốn năm, lâu như vậy không gặp cậu, rất nhớ cậu ~

Lục Niệm Niệm dường như đang cân nhắc phải trả lời như thế nào, nhìn thấy đầu bên kia không ngừng gửi tin nhắn tới, nhìn thấy tin nhắn cuối cùng, trong nháy mắt viền mắt nóng lên.

Bốn năm đại học này, Lục Niệm Niệm cẩn thận nghĩ lại, dường như không có kết giao mấy người bạn, bạn cùng phòng tuy rằng thỉnh thoảng có liên lạc, nhưng bởi vì ở ngoài trường học, bình thường cùng họ ít có cơ hội tiếp xúc, cho nên tình cảm tương đối nhạt.

Có một số việc Lục Niệm Niệm giấu ở trong lòng rất lâu, sau một thời gian dài, có cảm giác tâm trạng của mình càng ngày càng trở nên không bình thường.

Suy nghĩ một chút, lược bớt trọng điểm đem những chuyện gần đây phát sinh, nói với Cố Miếu.

Cố Miếu sau khi nghe xong, cảm thấy Niệm Niệm cùng Tống Kim Triều ở chung với nhau có chút kỳ quái, cụ thể kỳ quái ở đâu, người ngoài cuộc không thể nói rõ được, chỉ có thể an ủi Niệm Niệm đừng suy nghĩ nhiều, Tống Kim Triều làm như thế, chỉ là quá yêu cô.

Tống Kim Triều có yêu hay không, Lục Niệm Niệm có thể cảm nhận được rõ ràng, nhưng cậu dường như mắc chứng hoang tưởng cùng cuồng chiếm hữu, cô không có cách nào chấp nhận.

Khi Tống Kim Triều tan họp trở về, liền nhìn thấy cô gái ngồi trên ghế vịn mắt đỏ như thỏ, dường như vừa mới khóc, cậu cau mày đi tới, Lục Niệm Niệm ngẩng đầu nhìn cậu.

Tống Kim Triều sững sốt một chút, đuổi lòng bàn tay qua, nhẹ nhàng cọ qua khóe mắt, thấp giọng hỏi: “Vì sao khóc?”

Lục Niệm Niệm hít hít mũi, lảng tránh ánh mắt của cậu: “Xem phim.”

Nghe rõ nguyên nhân, lông mày Tống Kim Triều giãn ra, không khỏi mỉm cười, ngón tay dài điểm điểm chớp mũi khéo léo tinh xảo của cô, giọng nói ngâm ý cười: “Em, bao nhiêu tuổi rồi.”

Lúc nói chuyện, Tống Kim Triều gọi điện thoại cho thư ký, giúp Niệm Niệm gọi một phần điểm tâm ngọt.

Biết cậu tiếp theo phải làm việc, Lục Niệm Niệm chủ động đem ghế nhường lại cho cậu, Tống Kim Triều nhíu mày, sau khi ngồi xuống thuận thế cuốn lấy eo cô, đem người ôm vào trong ngực.

Lục Niệm Niệm vùng vẫy một hồi, cảm thấy xấu hổ: “Lúc nữa thư ký sẽ đi vào.”

Rũ mắt, con người trong đôi mắt hạnh tròn màu sắc rất nhạt, ánh mặt trời

chiếu xuống có vẻ trong suốt sáng sủa, có thể nhìn thấy đáy.

Tống Kim Triều không đồng ý, ôm cô không buông tay, “Ngoan, để anh ôm.”

Nghe thấy lời này, người trong ngực không động, Lục Niệm Niệm không nói tiếng nào bị cậu ôm.

Mí mắt Tống Kim Triều hơi rủ xuống, ngón tay dài với khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng phác họa ngón tay mềm mại, từng chút, từng chút nhẹ nhàng vuốt ve.

Ánh mặt Lục Niệm Niệm rơi vào gò má anh tuấn, tình xảo của cậu, ngũ quan cậu rất sâu sắc, ấn đường nhú lại rất sâu, ánh sáng dịu dàng rơi trên sống mũi cao thẳng của cậu, loại bỏ bóng đen nhàn nhạt, môi cậu rất mỏng, là màu hồng cực kỳ nhạt.

Vẻ mặt ngập ngừng, không kìm lòng được duỗi tay ra, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng từ lông mày cậu chậm chậm trượt xuống, giống như hiếm khi như vậy, tỉ mỉ nhìn rõ tướng mạo của cậu.

Niệm Niệm vô ý thức cử động, làm cho hô hấp của Tống Kim Triều ngừng lại, lảng lạng cảm nhận động tác của cô.

Khoảng cách của hai người rất gần, mắt Tống Kim Triều dần sâu, cánh tay ôm chặt lấy cô, môi phả ra hơi thở nhẹ nhàng, mang theo hương vị bạc hà mát lạnh mà quen thuộc.

Ngón tay Tống Kim Triều linh hoạt giống rắn, từ từ đưa tay ra cởi nút áo len màu hồng của cô, ám chỉ hết sức rõ ràng.

Xúc cảm đầu ngón tay lạnh lẽo tiến vào, cơ thể Lục Niệm Niệm run lên, nhất thời phản ứng lại, lui về phía sau, Tống Kim Triều dường như sớm đoán

được cô muốn trốn chạy, bàn tay giữ chặt gáy cô, môi mỏng mát lạnh nặng nề áp xuống.

Lục Niệm Niệm ngậy ngốc không phản kháng nữa, bị cậu nhẹ nhàng nhắc người lên tinh tế hôn.

Giây tiếp theo, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, ý thức được có người tới, không đợi Tống Kim Triêu buông cô ra, Lục Niệm Niệm nhân cơ hội cậu không chú ý, vội vã từ trên đùi cậu nhảy xuống.

Khoảng chừng không tới mấy giây sau, thư ký đã cầm điểm tâm ngọt tiến vào, liền thấy cô Lục đứng quay lưng bên cạnh cửa sổ sát đất, ông chủ gương mặt tuần tú căng thẳng, môi là hồng, nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Nhận ra được không khí xung quanh không tế nhị, thư ký vội vàng đặt điểm tâm xuống liền rời đi.

Lục Niệm Niệm gò má đỏ bừng hô hấp rối loạn, tim vẫn đang đập rộn ràng không ngừng, vừa nghĩ tới lúc này suýt chút nữa bị người nhìn thấy, trên mặt lại một trận nóng bừng.

Trong phòng làm việc khôi phục lại vẻ yên tĩnh, Lục Niệm Niệm xoay người cầm một khối bánh gatô nhỏ ngồi cách xa chỗ Tống Kim Triêu.

Tống Kim Triêu chớp mắt nhìn cô, bộ dáng thỉnh thoảng nhìn trộm cậu, làm cho lòng cậu ngứa ngáy.

Đối diện với ánh mắt như sói của người nào đó, Lục Niệm Niệm vội vã cúi đầu, nhanh chóng cắn một ngụm bánh gatô.

Môi mỏng của Tống Kim Triêu khẽ động, giọng nói trầm thấp lại bình tĩnh, mở miệng nói: “Lại đây.”

Trong miệng Lục Niệm Niệm dính đầy bơ, lắc đầu như trống bỏi: “Em, em muốn ăn.”

Nghe thấy lời này, lông mày tinh xảo của Tống Kim Triều nhướn lên, nhếch môi cười nhẹ, tiếp theo cậu liền đứng dậy, nới lỏng cà vạt, từng bước, từng bước bước tới.

Lục Niệm Niệm sững sờ nhìn cậu đứng ở trước mặt mình, Tống Kim Triều hơi cúi người, đôi mắt đen thâm thúy nhìn chăm chăm môi cô, ánh mắt dừng lại ở trên môi hồng bóng loáng, ánh mắt thâm trầm giống như một loại mê hoặc, hấp dẫn người không ngừng trầm luân.

Chỉ thấy ngón tay Tống Kim Triều dừng ở khóe môi cô, lau đi chỗ nào đó dính bơ trắng, Lục Niệm Niệm ngơ ngác nhìn cậu.

Động tác của Tống Kim Triều không có ngừng lại, môi mỏng khẽ nhếch, đem ngón tay lau đi vết bơ đặt ở trên môi của chính mình, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm.

Ánh mắt ngừng lại trong nháy mắt, sau khi Lục Niệm Niệm chậm chạp phản ứng lại, khuôn mặt nhất thời đỏ bừng!

Tống Kim Triều đây là đang trêu ghẹo! Tại sao có thể như vậy

Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cuống quýt đứng lên, muốn chuyển sang nơi khác ngồi, Tống Kim Triều tiến lên một bước, trực tiếp ôm ngang lấy cô.

Biết cậu muốn làm gì, Lục Niệm Niệm có chút luống cuống giãy dụa: “Em, bánh gatô của em vẫn chưa ăn xong.”

Tống Kim Triều nhếch môi cười khẽ, ôm cô vào trong phòng nghỉ, thấp giọng, chậm rãi nói: “Trước tiên ăn thứ khác.”

Đầu Lục Niệm Niệm nóng đến phình ra, nghe thấy lời này nhất thời muốn tìm một cái lỗ chui xuống, mặt đỏ tới mang tai không dám nhìn cậu.

Đây vẫn là lần đầu tiên hai người làm ở phòng nghỉ, Tống Kim Triều xấu bụng muốn cô rên lên, Lục Niệm Niệm xấu hổ ôm khuôn mặt đỏ bừng, căn môi không dám lên tiếng.

Sau khi kết thúc, Tống Kim Triều tinh thần sảng khoái thu dọn mọi thứ, Lục Niệm Niệm uể oải nằm trên giường không muốn động, chỉ cảm thấy Tống Kim Triều gần đây càng ngày càng thích dán tới gần, hơn nữa vô cùng xấu tính.

Buổi tối về đến nhà, Tống Kim Triều tâm trạng không tồi làm bữa tối, Lục Niệm Niệm trước tiên về phòng nghỉ ngơi.

Đợi khi tỉnh lại mới phát hiện, trong phòng ăn có thêm một người, hơn nữa còn là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Keon đối với Lục Niệm sớm đã nghe qua, thậm chí đối với cô rất quen thuộc, sớm biết sự tồn tại của cô gái này từ khi cô còn học cấp ba, nhưng đều thông qua miêu tả của Tống Kim Triều.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy cô gái trung quốc này, cậu không ngừng mỉm cười, ánh mắt không lộ ra chút dấu vết đánh giá cô, thiện chí lên tiếng chào hỏi.

Lục Niệm Niệm lúc này đang chân trần đứng đó, nhìn thấy trong nhà xuất hiện người lạ, tay chân có chút luống cuống, khi Tống Kim Triều từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy dáng vẻ còn chưa tỉnh ngủ của cô, lông mày cau lại nhắc nhở: “Mang dép vào.”

Cô gái lúng túng bỏ chạy, keon không nhịn được cười, quay đầu đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Tống Kim Triều, nhất thời lúng túng ho một tiếng.

Về mặt Tống Kim Triều không được coi là tốt, cậu luôn cự tuyệt người ngoài tới nhà, mặc dù Keon là bác sỹ tâm lý của cậu, hai người có thể nói là rất quen thuộc ở mức độ nào đó, nhưng nếu mất đi thân phận bác sỹ này, Tống Kim Triều theo bản năng cự tuyệt hẳn tới.

Không biết làm sao tên này tuyên bố là vì bệnh tình của hẳn, bắt buộc phải quen thuộc hoàn cảnh sống của hẳn, liền mặt dày, ngang ngạnh theo tới đây.

Lúc trước, Tống Kim Triều đối với Keon nhắc đi nhắc lại vô số lần, không thể nói với Niệm Niệm thân phận thật của hẳn, càng không thể nói với cô bệnh tình của chính mình.

Keon thề thốt sắt son đảm bảo, tuyệt độ không tiết lộ, nhưng nếu là vì bệnh tình của Kim Triều, cậu vẫn là sẽ cân nhắc làm ra một số chuyện thích hợp.

Lúc ăn cơm, Lục Niệm Niệm mới phát hiện người Pháp này không giống với những người nước ngoài khác, hẳn thành thạo, lưu loát nói tiếng Bắc Kinh, còn hiểu tiếng địa phương.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lục Niệm Niệm, Keon cười cười: “Vây cũng được coi như là kỹ năng sống của tôi.”

Hẳn ở Trung Quốc nhiều năm như vậy, tiếp xúc với bệnh nhân nhiều không đếm hết, đôi khi hiểu tiếng địa phương cũng là điều bắt buộc.

Keon tương đối hiểu biết, sau khi hàn huyên mấy câu, Lục Niệm Niệm cũng không gò bó như lúc ban đầu, mà vị khách trước mắt dường như rất hứng thú đối với công việc trong kỳ thực tập của cô, hai người trong lúc vô tình nói rất nhiều chuyện, có những chuyện thú vị ở tòa soạn, ngay cả Tống Kim Triều cũng không biết.

Tống Kim Triều vẽ mặt bình tĩnh ngồi ở bên cạnh, yên lặng nghe, thỉnh thoảng sẽ nhíu mày, có một số việc dường như từ trước đến nay cô chưa từng ở trước mặt cậu nhắc tới, nhưng vui vẻ nói cho người ngoài nghe.

Sau khi cơm tối kết thúc, Keon chuẩn bị rời đi, trước khi đi thừa dịp Tống Kim Triều không chú ý, lặng lẽ đưa cho Lục Niệm Niệm một dãy số điện thoại.

Buổi tối đi ngủ, Lục Niệm Niệm còn đang nghĩ tới số điện thoại đó, sau khi suy nghĩ cũng không nói với Tống Kim Triều chuyện người đó lưu lại số cho mình, chỉ là thấy lạ nên hỏi cậu: “Người hôm nay tới, là ai vậy?”

Tống Kim Triều đang đọc sách, giọng hờ hững đáp: “Bạn bè.”

Lục Niệm Niệm ồ một tiếng, nghi ngờ nói: “Anh dường như rất thân với hắn, sao trước đây chưa từng nghe anh nhắc qua?”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều khép sách lại, liếc mắt nhìn sang, không để ý lắm hỏi: “Vì sao đối với hắn lại tò mò như vậy.”

Sợ hắn suy nghĩ nhiều, Lục Niệm Niệm lắc lắc đầu chui vào chăn: “Em chỉ là tùy tiện hỏi.”

Tống Kim Triều suy nghĩ một chút, cầm lấy điện thoại qua, đầu ngón tay ở trên màn hình nhẹ nhàng gõ.

Đang chuẩn bị đi ngủ Keon nhận được tin nhắn.

Kim kiều ngạo: Sau này đừng tới nhà tôi.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 63: Bạo

Ngày hôm sau đi làm, Lục Niệm Niệm liên lạc với dãy số đó, sau khi điện thoại được kết nối, liền vang lên giọng Bắc Kinh chuẩn.

Nghe thấy giọng Lục Niệm Niệm, keon không nhịn được cười: “Cô Lục, cảm ơn sự tin tưởng của cô, đồng ý gọi điện cho tôi.”

Không ngờ tới câu đầu tiên hần nói lại là cảm ơn, Lục Niệm Niệm dừng một chút: “Anh là bạn của Kim Triều, cho nên tôi...”

Đối với tin tưởng của Lục Niệm Niệm, Keon bắt đầu cảm thấy việc mình phải hoàn thành, dường như cũng không có khó như vậy.

Keon liền ăn ngay nói thật, tự báo cáo thân phận của mình: “Tôi là bác sỹ tâm lý của cậu ta.”

Lời đối phương vừa nói ra, hô hấp của Lục Niệm Niệm đình trệ, vẻ mặt sững sờ, có chút không xác định lặp lại: “... Bác sỹ tâm lý?”

Kim Triều có bác sỹ tâm lý, bao lâu rồi, cậu bị bệnh sao, vì sao cô cái gì cũng không biết.

Giọng nói đầu bên kia điện thoại dần hạ thấp, Keon sợ cô không tin, còn nói vài câu, lại giống như nghĩ tới gì đó, hần dừng một lúc: “Chuyện cô liên lạc với tôi, Kim Triều không biết chứ?”

Lục Niệm Niệm nhú mào, nắm chặt điện thoại: “Tôi không nói với cậu ấy.”

Dựa vào thái độ tối qua của Kim Triều, nếu như biết chuyện mình chủ động liên lạc với người này, sợ là lại xảy lên xung đột.

Keon thở phào nhẹ nhõm đồng thời nhắc nhở: “Chuyện chúng ra liên lạc riêng với nhau, đừng nói với cậu ấy.”

Dù sao Kim Triều vẫn luôn không tình nguyện thẳng thắn nói với Lục Niệm Niệm về tình trạng bệnh tình của mình, càng không nguyện ý tiếp nhận phương án trị liệu, cứ kéo dài như vậy chỉ có thể từ từ kéo đổ cậu ta.

Lục Niệm Niệm lẳng lẳng nghe, đối phương ngắn gọn nói mấy câu, trái tim đã trở nên loạn thất bát tao.

Keon: “Cô Lục, chúng ta vẫn nên hẹn thời gian kỹ càng.”

Lục Niệm Niệm run nhẹ: “Được.”

Buổi trưa, trong thời gian làm việc, trong đầu Lục Niệm Niệm không ngừng hiện lên lời của Keon, Kim Triều có bác sỹ tâm lý, hơn nữa đã hơn mười năm, cậu vẫn luôn có bệnh tâm lý, nhưng cô một chút cũng không hề biết.

Vừa nghĩ tới những khác thường trước kia của Kim Triều, trong lòng Lục Niệm Niệm mơ hồ cảm thấy bất an.

Buổi chiều trong tòa soạn không có việc gì, trước thời gian Lục Niệm Niệm tan làm, không đợi Tống Kim Triều tới đón, bắt taxi trực tiếp tới Phong Thụy.

Đến văn phòng Tổng giám đốc, thư ký tỏ vẻ xin lỗi, chặn cô lại, “Cô Lục,

tổng giám đốc đang bận, xin cô chờ một chút.”

Lục Niệm Niệm chỉ có thể ngồi đợi ở bên ngoài, không lâu sau, văn phòng làm việc đột nhiên truyền tới tiếng động, thư ký phản ứng đầu tiên chạy qua, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vã chạy tới, gõ cửa nhưng không thấy đáp lại, tiếp theo đẩy cửa đi vào, Lục Niệm Niệm liền theo ở sau lưng.

Cửa phòng làm việc trong nháy mắt mở ra, thư ký ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết có nên tiến tới phía trước hay không, bên trong truyền tới tiếng nói lạnh lùng mà quen thuộc, âm u của Tổng Kim Triêu: “Đi ra ngoài!”

Bởi vì thư ký đứng ở trước mặt, Lục Niệm Niệm đứng ở phía sau, người bên trong căn bản không nhìn thấy.

Ngay tại khoảnh khắc thư ký sợ hãi đóng cửa lại, Lục Niệm Niệm cau mày, chậm rãi mở miệng: “Bên trong là ai.”

Nghĩ tới hình ảnh lúc nãy, trên mặt tổng giám đốc dường như tang thương, lại sợ Lục Niệm Niệm hiểu lầm, thư ký do dự nói: “Là tổng giám đốc cùng một người đàn ông họ Trần...”

vừa dứt lời, trong phòng làm việc lại truyền tới âm thanh đồ vật rơi xuống đất.

Người đàn ông họ Trần?

Mắt Lục Niệm Niệm sáng lại, tim đột nhiên nhảy lên, mi tâm khóa chặt, trong đầu hiện lên suy đoán làm cho cô cảm thấy bất an.

Giây tiếp theo, không chút do dự mà đẩy cửa bước vào, nhìn thấy một màn trước thì sửng sốt, mà trong phòng làm việc vẻ mặt hai người kinh ngạc giống nhau nhìn qua.

Trong phòng, văn kiện rơi đầy trên mặt đất, vẻ mặt Tống Kim Triêu hung ác, khóe môi chảy xuống một vệt máu đỏ sẫm.

Mà cách đó không xa, Trần Tương Xán xiết chặt năm đấm, toàn thân đang run rẩy, gò má cậu xanh tím thành một khối, mũi có chất lỏng nóng ẩm, tanh ngọt chảy xuống, thần kinh cậu căng thẳng nhắc mu bàn tay lên, lau đi.

Xung quanh một mảng hỗn loạn, hai người đều thương tích đầy mình, tim Lục Niệm Niệm ngừng đập trong nháy mắt, sau đó cô hiểu được, vừa nãy bên ngoài nghe thấy tiếng động, chính là bọn họ đang đánh nhau.

Vẻ mặt Lục Niệm Niệm lạnh lùng, nhếch môi, “Hai người...”

Trần Tương Xán thấy cô, vẻ mặt tối tăm rốt cuộc xoa dịu phần nào, cậu bước nhanh về phía trước, ánh mắt nhìn cô: “Niệm Niệm, cậu nói với tớ, có phải hắn ta hạn chế tự do của cậu, gây trở ngại đến giao thiệp của cậu!”

Không đợi cô mở miệng, có người bắt lấy cổ tay hắn, lực đạo rất lớn, đem cả người kéo về phía sau, Tống Kim Triêu chặn phía trước người Trần Tương Xán, ánh mắt hung ác, toàn thân tản rời hơi thở âm u: “Việc này không có liên quan tới cậu!”

Trần Tương Xán không cam lòng yếu thế, trong mắt lửa giận bốc lên: “Là vợ của cậu, cậu lại có thể đối xử với cô ấy như vậy?!”

“Nếu như cậu thật sự yêu cô ấy, chính là không nên đem mọi chuyện đều giấu đi như vậy!”

Lời của hắn hiển nhiên là có ý khác, nghe thấy lời này, sắc mặt Tống Kim Triêu trắng bệch, cắn chặt hàm răng phát ra tiếng răng rắc, tay nắm chặt thành năm đấm dường như giây tiếp theo sẽ vung tới.

Lục Niệm Niệm sợ hai người lại động thủ lần nữa, vội vã lao ra, chặn ở

trước mặt Trần Tương Xán.

Mà khi nhìn thấy động tác này của Lục Niệm Niệm, vẻ mặt Tống Kim Triều mịt mù tới cực điểm, nhìn bộ dáng vợ mình cứ như vậy che trở cho người khác.

Tim Tống Kim Triều bị nhấn chìm, môi mỏng chậm rãi nhếch lên lộ ra nụ cười giấu cợt, tầm mắt cậu di chuyển, nhìn về phía Trần Tương Xán, giọng nói rét lạnh như gió mùa đông: “Cậu lại là người nào, thanh mai trúc mã? Hay là tình nhân cũ?!”

U ám, tối tăm trong lòng vẫn luôn áp xuống rồi cuộc bùng phát, phơi bày dưới ánh sáng, trước đó Tống Kim Triều còn luôn sợ hãi, lo lắng những lời này một khi đã nói toạc ra, liền không có khả năng cứu vãn.

Có thể tại thời điểm nhìn thấy Niệm Niệm một mực bảo vệ Trần Tương Xán, tim cậu bắt đầu máu chảy không ngừng.

Nghe rõ từng câu từng chữ trong lời nói của Kim Triều, Lục Niệm Niệm hóa đá tại chỗ, vẻ mặt không thể tin được, những lời này lại có thể từ trong miệng cậu nói ra, không giống như vũ khí lợi hại, một đao, một đao cửa ở trong tim cô, đau đớn kèm theo thương tích đầy mình.

Trong đầu Lục Niệm Niệm trống rỗng, trong nháy mắt cảm thấy không chắc chắn, ánh mắt lảng lạng vẫn luôn nhìn thẳng Kim Triều, uể oải mở miệng: “Anh vẫn luôn cho rằng là như vậy?”

Lời vừa nói ra, tay Tống Kim Triều bắt đầu run rẩy, ánh mắt đen, âm u giăng kín vẻ sắc bén, giống như ẩn giấu lưỡi dao sắc bén.

Không nghe thấy câu trả lời phủ định của cậu, Lục Niệm Niệm hoảng hốt cười.

Trần Tương Xán muốn mở miệng nói, nhưng khi nhìn thấy mắt cô đỏ ngầu thì ngừng lại.

Cậu không biết hôm nay đến gặp Tống Kim Triều là đúng hay sai, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Niệm Niệm rơi lệ cậu liền hối hận.

Ba người giằng co, cuối cùng Lục Niệm Niệm lùi về sau một bước, cổ nén nước mắt đang trực trào ra, kìm nén tâm trạng, giọng nói bình tĩnh đối với Trần Tương Xán nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nghe thấy lời này, ánh sáng trong mắt Tống Kim Triều đình trệ, sắc mặt cứng đờ, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, một luồng khí lạnh chạy thẳng từ đầu lan tràn khắp toàn thân, cậu không thể tin nhìn chăm chăm Niệm Niệm, trong lúc tuyệt vọng, cậu lại có thể nói ra câu đó, nhưng cậu không còn sức lực để phản bác.

Trong mắt Tống Kim Triều tràn đầy tang thương, khàn giọng mở miệng, “Đừng rời bỏ anh.”

Tim Lục Niệm Niệm bị câu nói của cậu thít chặt lại, động tác không có ngừng lại, quay lưng về phía cậu trực tiếp rời khỏi văn phòng.

Đầu Tống Kim Triều đau như búa bổ, đứng tại chỗ, cậu dường như bị đóng đinh tại chỗ, nhìn bóng lưng quyết tuyệt dần đi xa, nhưng cậu không có dũng khí đuổi theo.

Người phía sau cũng không có đuổi tới, mỗi một bước đi của Lục Niệm Niệm, tim cũng theo đó mà không ngừng rút xuống.

Hai người đi thẳng tới cửa lớn của công ty, người bên cạnh đột nhiên dừng lại, Trần Tương Xán vẫn kìm nén tâm trạng, lúc này đứng lại liếc nhìn Lục Niệm Niệm, giọng nói không tự chủ được mà mềm xuống: “Niệm Niệm, theo tớ về thành phố A, tớ đưa cậu về nhà.”

Rốt cuộc cậu không có dũng khí nói ra câu đó, đi theo tớ.

Lục Niệm Niệm rũ mắt, nước mắt trong suốt, long lanh từ khóe mắt tràn ra, bả vai giống như chất đầy đau thương, nhẹ nhàng run rẩy.

Mềm mại bất lực như vậy, lại gần như tuyệt vọng, trong tim Trần Tương Xán bị cửa một nhát, cậu duỗi tay ra muốn ôm lấy cô, người trước mắt phản xạ có điều kiện lùi về sau một bước.

Lục Niệm Niệm nước mắt mịt mù ngẩng đầu nhìn cậu, đối diện với vẻ mặt chua xót, đau lòng của Trần Tương Xán, vẫn cứ cố chấp lắc đầu, chống cự đụng chạm của cậu.

Trần Tương Xán cứng đờ, tay đưa ra được một nửa từ từ thu lại, trái tim giống như bị chặn bởi một tảng đá lớn, cậu dường như đã đoán được quyết định của cô.

Trong trầm mặc, Trần Tương Xán chậm rãi thỏa hiệp, cậu bình tĩnh nói, cổ họng khô khốc, đau đớn, “Tớ hỏi cậu, cậu cùng anh ta ở cùng một chỗ, có hạnh phúc không?”

Cậu không phải Tống Kim Triều, không hiểu hẳn ta yêu Niệm Niệm bao nhiêu, nếu như loại yêu này là cướp đoạt tự do, bẻ gãy cánh, giống như tù nhân vĩnh viễn đem giam giữ bên người, cậu tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Thời gian quá lâu, Lục Niệm Niệm chỉ cảm thấy hết hoảng, đây có được coi là hạnh phúc không?

Cho dù như vậy, vẫn yêu Tống Kim Triều, dù cậu hết lần này tới lần khác tổn thương cô, thậm chí hoài nghi, vẫn là yêu cậu, hạnh phúc mỗi ngày đều là chân trần giẫm lên mảnh vụn kính.

Không đợi được đáp án, Trần Tương Xán hít sâu một hơi, đang muốn mở

miệng nói chuyện, Lục Niệm Niệm lắc đầu chậm rãi bước về phía sau một bước, khàn giọng nói: “Tương Xán, cậu đi đi.”

Khoảnh khắc nhìn khoé mắt cô rơi nước mắt, Trần Tương Xán á khẩu không nói nên lời.

Nhìn theo Trần Tương Xán rời đi, Lục Niệm Niệm xoay người, quay lại.

Cô gái lễ tân mắt thấy xích mích lúc này của hai người, trong mắt ngoài trừ nghi hoặc vẫn lóe lên ngọn lửa bất quá, nhìn thấy Lục Niệm Niệm sắc mặt trắng bệch, vội vã tới đỡ: “Cô Lục, cô không sao chứ?”

Đầu Lục Niệm Niệm vừa trướng vừa đau, uể oải lắc đầu, nói tiếng cảm ơn sau đó rời đi, ấn nút thang máy.

Khi lần nữa quay lại văn phòng, thư ký hoảng loạn bất an đi tới đi lui trước cửa phòng làm việc, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng đồ vật bị vỡ, bị dọa sợ không dám tiến vào, lúc này nhìn thấy Lục Niệm Niệm tới, liền thở phào nhẹ nhõm.

Vội vã chạy tới: “Cô Lục, tổng giám đốc anh ấy...”

Lục Niệm Niệm gật đầu, do dự rất lâu, chậm rãi đẩy cửa ra đi vào.

Trong phòng làm việc, trên mặt đất là một mớ hỗn độn, bình hoa chia năm xẻ bảy, nhìn thấy bên cạnh chân là một khung ảnh, cúi người chậm rãi nhặt lên, trên ảnh là hình hai người chụp chung lần đầu tiên, khi đó cậu ở viện điều dưỡng, cuối tuần cô mang theo bữa sáng đến tìm cậu.

Không ngờ tới cậu còn giữ tấm hình này.

Trái tim Lục Niệm Niệm chua xót, đứng lên nhìn về phía cậu, bóng lưng cậu ngược sáng quay lưng lại với mình, giống như toàn bộ thế giới âm u, tối

tâm, mịt mù chỉ còn thừa lại một người là cậu chìm trong vực sâu vô biên.

Lục Niệm Niệm không nhìn được nữa, đứng ở đằng sau cậu, cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng mà chảy nước mắt.

Dường như linh cảm được, người đứng trước cửa sổ sát đất chầm chầm xoay người, mắt Tống Kim Triêu đỏ ngầu nhìn về phía cô, trong nháy mắt tim ngừng đập, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người cô vài giây, có chút không dám xác định, người xuất hiện trước mặt có phải là cô.

Về mặt cậu lộ ra thất bại cùng tuyệt vọng, cậu nhếch môi, thậm chí không dám lên tiếng, sợ kinh động người trước mặt, sợ sẽ bay đi mất.

Trong yên lặng, ánh mắt hai người đối diện nhau, nước mắt Lục Niệm Niệm theo gò má chậm rãi chảy xuống.

Tim Tống Kim Triêu run lên, nhanh chóng bước tới, đem người kéo vào trong ngực.

Hai người dán chặt vào nhau, rốt cuộc Lục Niệm Niệm ghen ngào phát ra tiếng khóc, tay nện ở trên ngực cậu, tàn nhẫn đánh một hồi, mang hết thảy oan ức, phần nộ mà phát tiết ra ngoài, nhưng Tống Kim Triêu không buông tay, ôm càng chặt, mừng như điên vì sau khi tuyệt vọng mất đi lại tìm thấy.

Ở trong ngực cậu đánh xé, Tống Kim Triêu không tránh không né, cậu để cô nện, để cô cắn, chỉ cần có thể giảm bớt khó chịu trong lòng cô.

Lục Niệm Niệm òa khóc: “Anh chỉ biết bắt nạt em! Chỉ biết bắt nạt em!”

Cứ như vậy chạy đi, ngoại trừ Tống Kim Triêu, thậm chí cô đã quên, mình không có chỗ nào để đi.

Muốn hỏi cậu, rốt cuộc muốn nghỉ ngơi tới khi nào, nhưng lời còn chưa ra

khỏi miệng, nước mắt như nước vỡ đê, cũng không khống chế được mà chảy xuống.

Trong lòng Tống Kim Triêu chua xót, chỉ còn lại vô ý thức lắc đầu, “Cầu em, đừng lại rời xa anh.”

Cậu gần như dùng ngữ khí khẩn cầu, làm cho Lục Niệm Niệm nước mắt mịt mù, vì sao bây giờ mới biết, Kim Triêu bị bệnh.

Hai người trở về nhà, lại là yên lặng sau khi sóng to gió lớn qua đi, mà mặt yên lặng này có thể kéo dài bao lâu, Lục Niệm Niệm bắt đầu khủng hoảng.

Ban đêm, Tống Kim Triêu cấp bách đem người đặt ở dưới thân, mỗi một lần đều rất hung bạo, không có quá nhiều tư thế, chỉ là khẩn trương chói tay lại, mãnh liệt va chạm, ở trên thân thể mềm mại vừa hôn lại vừa cắn, cảm nhận được bất an cùng khủng hoảng của cậu, Lục Niệm Niệm nhẫn nhịn tiếp nhận cậu, lúc đầu còn có thể chịu đựng được, sau đó truyền tới cảm giác đau.

Lúc trước chỉ cần cô kêu đau, cậu cho dù không vui cũng sẽ dừng lại, kiểm tra có phải là bị thương hay không, nhưng ngày hôm nay không giống như vậy, mỗi lần cậu ra vào đều thô lỗ, ngang ngược, sức lực lớn, dường như muốn đem người khám vào thân thể.

Hơi thở trầm của người đàn ông cùng tiếng khóc nức nở của cô gái hòa vào màn đêm, Tống Kim Triêu nắm chặt tay cô, cùng mười ngón tay đan vào nhau, môi mỏng dán trên môi cô, mang theo cố chấp nỉ non, cậu một lần lại một lần, không biết mệt mỏi nói với cô, đừng rời xa anh.

Hai người cách nhau rất gần, Niệm Niệm có thể nhìn thấy trong mắt cậu ẩn giấu điên cuồng cùng thống khổ, quá sâu quá đậm, tim cũng bắt đầu run rẩy.

Cả một đêm, hai người không biết mệt mỏi quấn chặt vào nhau, hai người chặt chẽ liên kết, cậu gần như một khắc cũng không muốn tách ra, mà những u ám, mịt mù cùng đấu tranh trong lòng cậu toàn bộ được che lấp.

Chờ đến khi cậu chôn sâu trong thân thể không có động, người dưới thân cũng khóc ướt đầm gối.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 64: Loại Tình Cảm Này Tớ Trước Tới Nay Không Phải Là Gánh Nặng

Ban đêm, Niệm Niệm ngủ không yên giấc, nơi nào đó vừa co rút lại vừa đau đớn, cảm thấy khó chịu, Tống Kim Triêu ôm cô dậy, cầm thuốc tới giúp cô kiểm tra vết thương.

Nhìn thấy hoa hạch yêu kiều ửng đỏ xuất hiện tơ máu, mắt Tống Kim Triêu tối sầm, tay trở nên run rẩy.

Cậu rốt cuộc đã làm gì vậy, bạo lực hôn nhân sao.

Sáng ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm miễn cưỡng lên tinh thần, từ trên giường bò lên, lại nhìn bên cạnh, đã không thấy người.

Nghĩ đến Tống Kim Triêu có thể đi làm, Lục Niệm Niệm không để trong lòng.

Mấy ngày sau, Tống Kim Triêu gần như mỗi đêm đều muốn cùng cô triền miên, lúc đầu Lục Niệm Niệm còn cự tuyệt cậu, sau đó mới dần phát hiện, căn bản cự tuyệt không được, đến tận khi chỗ đó rách da, đau đến không chịu nổi, cậu mới dừng lại, luống cuống tay chân giúp cô bôi thuốc.

Mà đoạn thời gian đó, Tống Kim Triêu cũng trở nên vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều đi sớm về khuya, chỉ có buổi tối mới có thể đợi cậu về nhà, hai người mới nói với nhau mấy câu.

Hôm đó, khi nhận được tin nhắn của Keon, Lục Niệm Niệm mới vừa ăn xong bữa sáng.

Hai người hẹn gặp mặt ở vùng lân cận tòa nhà cô đang ở, Keon bày tỏ, nơi nguy hiểm chính là nơi an toàn nhất, đối với chuyện gặp riêng Lục Niệm Niệm, hẳn lựa chọn giấu Tống Kim Triêu.

Việc đầu tiên khi gặp mặt, Keon đem báo cáo bệnh án đưa cho cô, vẻ mặt hân bình tĩnh khi nhắc tới bệnh tình của Kim Triêu, ngữ khí hờ hững giống như đang nói chuyện thời tiết hôm nay không tồi.

Tay Lục Niệm Niệm run lên, trong khoảnh khắc mở báo cáo bệnh án ra, bất an trong lòng bắt đầu lan tràn khắp toàn thân.

Từ trong miệng Keon biết được, bệnh tâm thần trong người Kim Triêu là do di truyền, mọi việc phát sinh xung quanh đều có thể trở thành nguyên nhân kích thích cậu phát bệnh.

Lục Niệm Niệm yên lặng lắng nghe miêu tả của hắn, máu trong toàn thân dường như đông lại, luôn cho rằng bệnh tâm thần của Kim Triêu chỉ là phổ thông, hành động khác thường là vì cậu quá mẫn cảm, nhưng không hề nghĩ tới bệnh của cậu lại nghiêm trọng như vậy.

“Vậy tôi nên làm như thế nào...” Nhìn chằm chằm báo cáo giấy trắng mực đen, giọng nói của cô trở nên run rẩy.

Keon không chút biến sắc chú ý tới tâm trạng của cô gái: “Thời gian trước tôi từng kiến nghị qua với Kim Triêu, hai người tốt nhất có thể tách ra một thời gian, để cậu ấy có thể không chịu sự phiền nhiễu, tiến hành đơn độc điều trị.”

Keon dừng một chút, “Nhưng bị cậu ấy kịch liệt từ chối, cậu ấy đối với cô vô cùng cố chấp.”

Lục Niệm Niệm sửng sốt, sau khi suy nghĩ mở miệng: “Cậu ấy bệnh bao lâu rồi? Rất nghiêm trọng phải không?”

Keon mím môi, đem chuyện Tống Kim Triều khi còn bé bị bắt cóc nói ra.

Năm đó Tống Kim Triều gặp chuyện ngoài ý muốn, mặc dù chỉ là một vụ bắt cóc tống tiền, nhưng cùng Thẩm Mạn không tránh khỏi có liên quan, Keon sợ Lục Niệm Niệm nghe xong không chịu nổi, liền không có kể chi tiết trong hai năm Kim Triều mất tích phát sinh chuyện gì.

Nghe Keon từng chút từng chút miêu tả, Lục Niệm Niệm hóa đá tại chỗ.

Thấy vẻ mặt biến hóa của cô gái, Keon thăm dò mở miệng: “Khi hai người nổi lên tranh chấp, cậu ấy có thi hành bạo lực đối với cô?”

Lục Niệm Niệm nâng mắt, nhú mày, yên lặng lắc đầu, cho dù tâm trạng Kim Triều mất khống chế, cũng chưa từng động thủ một lần đối với cô.

Keon nhướn mày, hiển nhiên cô gái này không hiểu, cậu ám chỉ thi hành bạo lực, cũng không đơn thuần là chỉ thân thể, còn có tình dục...

Lục Niệm Niệm không nói một lời, Keon cũng không hỏi, dù sao mấy ngày này Kim Triều vẫn luôn tích cực chủ động tìm hản trị liệu, nhưng hiệu quả phản tác dụng.

Nghe Kim Triều miêu tả chi tiết cậu cùng Lục Niệm Niệm ở chung, cùng với cậu làm tổn thương cô, Keon mới cảm thấy nhân cơ hội này sớm làm ra quyết định.

Cuối cùng Keon đưa ra đề nghị tốt nhất cho Niệm Niệm: “Tôi hy vọng hai người có thể tách ra một thời gian, nếu như cậu ấy vẫn như vậy, tình hình sẽ tiếp tục chuyển biến xấu.”

Lục Niệm Niệm nắm chặt cốc nước, nhỏ giọng hỏi dò: “Tách ra một thời gian, là bao lâu?”

Điểm này còn phải xem Kim Triêu có phối hợp hay không, Keon trầm mặc, mở miệng: “Ngắn là một năm, nhưng...”

Trong lòng Lục Niệm Niệm căng thẳng: “Nhưng có nghĩa là gì?”

Keon thở dài: “Dựa theo tình trạng trước mắt của Kim Triêu, có lúc tâm trạng của cậu ấy đã đạt tới mức không thể kiểm soát, thời gian điều trị cần kéo dài một thời gian.”

Lục Niệm Niệm run nhẹ, vừa nghĩ tới chuyện hai người cần tách ra một năm, thậm chí thời gian lâu hơn, theo bản năng lắc đầu: “Tôi một chút cũng không để bụng bệnh tình của anh ấy, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với anh ấy.”

Keon không tán thành lắc đầu, “Cô không để bụng, nhưng cậu ấy để bụng.”

“Mỗi lần hai người chiến tranh lạnh, nổi lên tranh chấp, nếu như cậu ấy khiến cô rơi lệ, lo lắng cùng hoảng sợ của cậu ấy cũng theo đó mà tăng lên, thậm chí trầm luân vào tự trách.”

“Cô chắc cũng biết, giấc ngủ của cậu ấy không tốt, nếu như một người trong một năm 365 ngày đều trong trạng thái lo lắng, sợ hãi và mất ngủ, cả người hằn sớm muộn gì cũng sụp đổ.”

Nhìn sắc mặt cô gái trước mặt dần trở nên trắng bệch, Keon tàn nhẫn quyết tâm tiếp tục mở miệng: “Từ lần đầu tiên hai người bắt đầu chiến tranh lạnh, Kim Triêu chính là đã bắt đầu tiêm thuốc ngủ.”

Lời vừa dứt, hai tai Lục Niệm Niệm ong ong, tay nắm cốc trở nên cứng

ngắc.

Cuộc nói chuyện cùng Keon kết thúc không bao lâu, Tống Kim Triều liền gọi điện thoại tới, giọng nói của cậu sốt sắng, dường như đang tìm cô.

Điện thoại trong nháy mắt được kết nối, cậu lo lắng nói: “Niệm Niệm, em ở đâu.”

Cố hòng Lục Niệm Niệm khô khốc, “Em ở siêu thị mua thức ăn.”

Lông mày khóa chặt của Tống Kim Triều cuối cùng giãn ra, giọng nói lạnh lùng, trầm thấp: “Em ở đó đừng đi đâu, anh tới đón em.”

Kết thúc cuộc gọi của cậu, Lục Niệm Niệm ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua một đồng thức ăn, chờ lúc Tống Kim Triều tới, liền nhìn thấy cô nhắc một đồng đồ đi ra.

Tiếp nhận túi từ trong tay cô, cậu liếc nhìn cô, lông mày nhướn lên: “Em mua mướp đắng cùng cà rốt?”

Lục Niệm Niệm chợt dạ ừ một tiếng, nhưng trong lòng oán giận, tại sao mình ra tay tàn ác như vậy, chỉ tùy tiện chọn một vài món.

Tống Kim Triều không nói gì thêm nữa, cậu vẫn luôn biết thói quen của cô, từ trước đến giờ không ăn mướp đắng cùng cà rốt, mướp đắng chưa từng chạm qua, ăn cà rốt cũng như uống thuốc, cho nên bình thường cậu không mua.

Sau bữa cơm tối, Tống Kim Triều ở trong thư phòng làm việc, Lục Niệm Niệm cầm máy tính ngồi ở bên cạnh cậu viết luận văn, hai người ai làm việc nấy.

Ngay tại thời điểm lần thứ 43 Lục Niệm Niệm nhìn lên cậu, Tống Kim

Triêu nghiêng đầu đi, con ngươi hẹp dài chuẩn xác bắt lấy ánh mắt vội vàng tránh đi của cô, lông mày tinh xảo lộ ra nụ cười ranh mãnh, cậu cười khẽ: “Nhìn trộm anh?”

Mắt hạnh của Lục Niệm Niệm xấu hổ chớp hai cái, vội vã lắc đầu, “Em không có nhìn trộm.” Nói xong, bộ dáng nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Tống Kim Triều nhếch môi, lông mày tinh xảo nhướn lên, im lặng không tiếng động khép máy tính, bước chân vững vàng đi tới.

Cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp ôm người đặt trên bàn sách, bị động tác của cậu dọa nhảy dựng lên, Lục Niệm Niệm kinh ngạc hét lên, cuống quýt ôm lấy cổ của cậu.

“Anh làm gì vậy.” giọng nói rất nhỏ, phát hiện ý cười mập mờ trong mắt cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi đỏ lên.

Tống Kim Triều cúi đầu, chớp mũi vô tình cố ý nhẹ nhàng cọ qua cần cổ trắng nõn, mềm mại của cô, hơi thở nhàn nhạt, thanh mát.

Chỉ nghe cậu thấp giọng mở miệng: “Có thể ở chỗ này không.”

Cậu chọn nói rõ ràng, Lục Niệm Niệm sững sờ, hai má đỏ bừng gật đầu.

Cậu muốn làm gì cứ làm, chỉ muốn thỏa mãn cậu, để cậu không phải mệt như vậy.

Được cho phép, Tống Kim Triều nghiêng người tiến tới, động tác dịu dàng đẩy chân ra, tỉ mỉ hôn cô, bắt đầu từ trán, chậm rãi di chuyển xuống dưới, xúc cảm dịu dàng, mềm mại như lông chim, từng chút từng chút chạm tới thần kinh mẫn cảm trên người cô.

Đổi lại nếu như bình thường, Lục Niệm Niệm không thích cùng cậu làm chuyện này ở thư phòng, trường hợp này có chút khiếm nhã, mà cậu cũng không để ý như vậy, cũng may cậu dò hỏi trước, có nguyện ý hay không.

Ý thức chậm chậm bị rút đi, trong đầu Lục Niệm Niệm đột nhiên vang lên nhắc nhở của Keon, dừng một chút, viền mắt ẩm ướt, cúi đầu tiến vào trong khuỷu tay cậu, chỉ là ôm chặt cậu, chịu đựng mỗi một lần cậu bá đạo, cuồng dã xông tới.

Đêm khuya, Lục Niệm Niệm mơ mơ màng màng tỉnh lại, mới phát hiện bên cạnh không có người.

Kéo thân thể đau nhức bò dậy, ra khỏi phòng ngủ đi tìm cậu, khoảng thời gian này dường như không hề biết, cậu mỗi ngày đi sớm về khuya là vì điều gì, bạn làm việc sao? Phương Ngọc nói với cô, gần đây Kim Triều nghĩ, ban ngày đều không tới công ty.

Từ phòng ngủ trống vắng đi ra, Lục Niệm Niệm bất an xuống lầu, hiện tại lo sợ người kia biến mất.

Gió đêm hiu hiu, một người cao lớn, anh tuấn, lạnh lùng đứng ở phòng khách, bóng lưng to lớn của người đàn ông đứng quay lưng về phía cô, ánh trăng lạnh lẽo rơi vào cửa sổ, nhàn nhạt phác họa hình dáng của cậu.

Tim Lục Niệm Niệm nhảy lên, chậm rãi hướng cậu đi tới.

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng phía sau, Tống Kim Triều khẽ nhíu mày, đầu thuốc ở ngón tay giữa nhanh chóng nhấn vào trong gạt tàn.

Lục Niệm Niệm từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cậu, gò má dán vào tấm lưng rắn chắc của cậu, chậm rãi mở miệng: "... Không ngủ được sao?"

Tống Kim Triều không lên tiếng, cúi đầu, nắm chặt đôi tay nhỏ đặt trên eo

cậu, nhẹ nhàng vuốt ve, “Đợi một lúc sẽ đi ngủ.”

Lục Niệm Niệm chui vào trong ngực cậu, ngẩng đầu, dựa vào ánh trăng nửa sáng nửa tối, nghiêm túc nhìn mặt của cậu, ngón tay lạnh lẽo đặt trên lông mày đang nhíu của cậu, trong lòng đau xót, “Có phải là có tâm sự, đừng giấu ở trong lòng, có thể nói cho em nghe.”

Tống Kim Triều vẽ mặt ngáp ngừng, tay ấm áp phủ lên mu bàn tay cô, nắm chặt, đấu tranh trong mắt dần hiện ra rõ ràng, cậu mở miệng: “Anh có phải là...làm cho em rất mệt.”

Mỗi tối ở cùng nhau, cậu gần như đều mất khống chế, cho dù có thể chịu đựng, nhưng sau chuyện đó, Niệm Niệm đều bị thương, mỗi lần giúp cô bôi thuốc, Tống Kim Triều liền bắt đầu mất ngủ, mở to mắt đến trời sáng.

Khoảng thời gian này, cậu đi sớm về khuya đều là tới viện điều dưỡng, thời gian càng dài, cậu càng không thể cân nhắc, có phải là nên chấp nhận ý kiến của Keon.

Không biết phải hao tổn bao nhiêu dũng khí, Tống Kim Triều cụp mắt nhìn cô: “Niệm Niệm... Tình yêu của anh có phải đã biến thành gánh nặng của em.”

Yếu tố không xác định này vẫn luôn theo cậu, từ lần đầu tiên hai người bắt đầu chiến tranh lạnh, loại cảm giác lo được lo mất cùng bất an vẫn luôn tồn tại, cậu giống như đứng trên một vách núi, nơm nớp lo sợ, hơi bất cẩn một chút sẽ rơi xuống vực sâu, ngã đến thịt nát xương tan.

Mà bên cạnh cậu còn có Niệm Niệm, cậu không muốn để cô cùng mình đều bị hủy diệt.

Nhìn đau đớn trong mắt Kim Triều, tim Lục Niệm Niệm như bị cửa một nhát, ôm lấy cậu, bây giờ cậu cần nhất là cảm giác an toàn, trả lời cậu: “Em

yêu anh, anh yêu em, thứ tình cảm này từ trước đến nay đều không phải là gánh nặng.”

Đối mặt với Kim Triều như vậy, làm thế nào để mở miệng, chủ động đề nghị tách ra, để cậu tiếp nhận điều trị.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 65: Đến Chết Mới Ngừng

Từ đêm hôm đó, sau khi nói chuyện với nhau, Tống Kim Triều lại như biến thành người khác, đối với yêu cầu của Lục Niệm Niệm có cầu có đáp ứng, lại không can thiệp vào tự do giao thiệp với người khác, cậu làm như vậy, ngược lại là Lục Niệm Niệm cảm thấy không quen.

Luôn cảm thấy gần đây, Tống Kim Triều có chút khó hiểu, nhưng khó hiểu ở đâu thì không nói rõ được, khi thấy người đó bình tĩnh như thường ở trong bếp làm cơm, có lẽ đều quên rồi, Kim Triều là người bệnh, dù sao biểu hiện của cậu cùng người thường không khác nhau.

Ban đêm, Lục Niệm Niệm ở phòng ngủ xem tivi, Tống Kim Triều làm xong công việc của mình, đem mấy chiếc thẻ trong tay đưa cho cô.

Lục Niệm Niệm cầm lấy nhìn: “Vì sao đột nhiên lại đưa cái này cho em?”

Vẻ mặt Tống Kim Triều không đổi, giọng nói hờ hững: “Nếu như anh không ở đây, tiền chính là vạn năng.”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm nghi ngờ nhìn người nào đó, đem thẻ đẩy về phía cậu: “Không cần.”

Tống Kim Triều hơi nhú mày, môi mỏng khẽ động, cũng không nói gì nữa.

Ngày tháng sau đó, thời gian Tống Kim Triều đi sớm về muộn càng ngày càng kéo dài, sáng sớm Lục Niệm Niệm tỉnh lại, buổi tối nghỉ ngơi đều không nhìn thấy cậu.

Tống Kim Triều bắt đầu vô tình hoặc cố ý tránh cô.

Mà lo lắng trong lòng Lục Niệm Niệm cũng bắt đầu ứng nghiệm, Tống Kim Triều rời đi, chính là tham gia buổi lễ tốt nghiệp hôm đó của cô.

Người thông báo cũng không phải là Kim Triều, mà là Keon, hẳn gửi tới tin nhắn, trên đấy viết: Cô Lục, Kim Triều đã theo tôi về Thụy Sĩ, sau một thời gian nữa, trong thời gian đó hy vọng hai người có thể cắt đứt liên hệ, cho cậu ấy thời gian độc lập trị liệu, nhưng hãy tin tưởng tôi, làm bác sỹ tâm lý của cậu ấy, tôi sẽ nỗ lực hết sức chữa trị cho cậu ấy.

Lúc nhìn thấy tin nhắn này, Lục Niệm Niệm mới chậm chậm hiểu ra, vì sao mấy ngày này Kim Triều lại bận rộn như vậy, cùng với giây phút đó cậu né tránh, có phải là cậu đã sớm quyết định, muốn rời đi chữa trị.

Cậu vì sao không nói cho cô?

Tin tức tới quá đột ngột, Lục Niệm Niệm ngoại trừ tiếp nhận cũng không có lựa chọn khác, thậm chí không hiểu, Keon nói một thời gian là chỉ một tháng, hay là một năm, hoặc là cứ luôn chờ đợi như vậy.

Đối với bệnh tình của chính mình, Tống Kim Triều không có dũng khí thẳng thắn nói với Niệm Niệm, cậu sợ Niệm Niệm sẽ vì nguyên nhân đó mà rời đi, không có ai từng nguyện ý cùng một người bệnh tâm thần, tinh thần không ổn định cùng nhau vượt qua nửa đời sau, cho dù Niệm Niệm đồng ý, Tống Kim Triều cũng sẽ không đồng ý.

Cậu sợ chính mình mất khống chế, trong tình trạng mất lý trí sẽ làm tổn thương cô, mà từ sau khi Trần Tương Xán xuất hiện, hai người mỗi đêm trằn

miên, Niệm Niệm đều bị cậu làm bị thương, tình huống dần dần trở nên mất khống chế.

Lúc nhỏ, cậu tận mắt chứng kiến mẹ của mình Tần Ương phát bệnh, bị người ta dùng dây thừng trói lại, bị nhốt ở căn phòng dưới hầm, không nhìn thấy ánh mặt trời.

Cậu không muốn Niệm Niệm nhìn thấy bộ dáng cậu phát bệnh, nhìn mình rơi vào trong vũng bùn tự mình tạo ra.

Sau khi tốt nghiệp, Lục Niệm Niệm tới một tòa soạn làm việc, so với tòa soạn làm việc lúc thực tập, đồng nghiệp ở chỗ này có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Niệm Niệm bị phân tới mảng chính trị, vẫn như cũ là bộ phận ít được quan tâm, công việc đó không có nhiều, bởi vì mới bắt đầu nhận chức, cho nên tiền lương cũng không cao, mà trước khi Tổng Kim Triều rời đi, đem sinh hoạt hàng ngày sắp xếp rất tốt, trong nhà có thêm dì giúp việc, sẽ làm cơm.

Cùng Tổng Kim Triều tách ra trong hai tháng, hai người từ đó cũng không có liên lạc qua, mà Keon cũng nói được làm được, đem cuộc sống của hai người hoàn toàn tách biệt.

Môi trường làm việc mới, bên người Lục Niệm NIệm cũng không thiếu đồng nghiệp nam xuất hiện, thể hiện ra ấn tượng tốt cũng có mấy người, dù sao đối với loại nữ sinh vừa mới tốt nghiệp bước chân vào xã hội không lâu, so với những người phụ nữ tháo vát, tinh anh của tòa soạn, ngoài đưa đẩy đồng nghiệp nam càng ư chuộng loại tiểu bạch thỏ này.

Mà Lục Niệm Niệm dường như đều không thể nào giao thiệp với đồng nghiệp, một mực chăm chỉ làm việc, từ chối tất cả các buổi liên hoan của bộ phận, thậm chí tránh không tiếp xúc cùng đồng nghiệp nam.

Sau một thời gian dài, liền có người cảm thấy vô vị, liền xóa bỏ ý định trong đầu.

Cùng Tổng Kim Triều tách ra đến tháng thứ năm, Lục Niệm Niệm thử chủ động liên lạc với cậu, nhưng điện thoại gọi đi dường như đá bỏ biển.

Chỉ có một lần điện thoại được kết nối là Keon nhận, mà là chờ đợi lung tung không có mục đích, để cho nhẫn nại của Lục Niệm Niệm dần dần tới cực hạn.

Khi đến lần thứ N cùng Keon gọi điện, Lục Niệm Niệm không có như lúc trước dè dặt, giọng nói gần như tức giận: “Tổng Kim Triều chỉ là chữa bệnh, vì sao không cho anh ấy liên lạc với tôi?”

Keon cảm thấy bị làm khó, giải thích:: “Cô Lục, là Kim Triều từ chối không liên lạc với cô.”

Lục Niệm Niệm tức giận trợn trắng mắt: “Anh lừa tôi, tôi không tin anh ấy có thể nhận được!”

Keon nhú mày, nhìn bóng lưng người nào đó ngồi trước giá vẽ trong phòng trị liệu, bất đắc dĩ nói: “Nhìn bộ dáng cậu ấy có lẽ là không muốn.”

Lục Niệm Niệm tức điên, trực tiếp ấn nút tắt điện thoại.

Mà lúc này trong phòng trị liệu, Keon cúp điện thoại bước tới, ngồi xuống bên cạnh Tổng Kim Triều, nhìn thấy bức ảnh chân dung chưa hoàn thành trên giá, tuy rằng chỉ mới vẽ được có một nửa, nhưng không khó nhận thấy, người vẽ trên đây chính là Lục Niệm Niệm.

Tổng Kim Triều để bút xuống, liếc nhìn hắn, giọng nói nhàn nhạt: “Tôi khi nào có thể trở lại?”

keon lắc đầu, lật xem các hạng mục chỉ tiêu gần đây của Kim Triều trong tay, đáp lại: “Vẫn không phải là lúc, nếu như cậu vì cô Lục suy nghĩ, vẫn phải tiếp tục phối hợp điều trị với tôi.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều không nói gì, môi mím thành một đường.

Từ khi rời khỏi Niệm Niệm, tình trạng của cậu không tốt hơn chút nào, giai đoạn vừa tới Thụy Sĩ, cậu cả đêm không ngủ được, nhất định phải dùng thuốc ngủ.

Đối với tình trạng mỗi ngày của Niệm Niệm, Phương Ngọc mỗi ngày đều nói cho cậu nghe, chẳng hạn như cuộc sống hiện tại rất tốt, tìm được công việc mới, có đồng nghiệp mới, giao du hằng ngày không bị cậu quấy rầy...

Hôm đó chủ biên tòa soạn kêu nhân viên mảng chính trị họp.

Thành phố B gần đây mới có bí thư thành ủy mới nhận chức, vì vậy bắt buộc phải làm chuyên đề phỏng vấn, chủ biên đối với lần này vô cùng coi trọng.

Nếu như có thể đã thông được quan hệ, có thể nỗ lực nhanh chóng hơn các tòa soạn khác nắm được bài tin tức.

Tổ trưởng mảng chính trị là Lưu Dĩnh, là một người phụ nữ mới 30 tuổi, làm việc nhanh như sấm, giàu kinh nghiệm, dung nhan trên mặt tinh xảo cùng thái độ làm việc cẩn thận, tỉ mỉ.

Cũng không biết từ đâu lấy được số điện thoại, nghe nói là số điện thoại của thư ký bên người bí thư thành ủy, nếu như có thể giành được tin tức, còn phải dựa vào hãn ta.

Lưu Dĩnh liên lạc với người đó ăn cơm, thành viên mảng chính trị gần

như đều phải đi, Lục Niệm Niệm từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Thời gian ăn cơm vừa vặn vào thứ sáu, địa điểm là ở nhà hàng Cẩm Sắt.

Lưu Dĩnh hẹn với người gọi là Ngô Cường, Lục Niệm Niệm lần đầu tiên nhìn thấy hẳn liền có cảm giác đã từng gặp qua, sau đó cẩn thận nghĩ lại, hình như trong giai đoạn thực tập lúc trước, có lần đi phỏng vấn ở tỉnh W, làm việc với đám người quan chức chính phủ trong đó có hẳn.

Lần đầu nhìn thấy người trong tổ chính trị, Ngô Cường quét qua một vòng, chú ý tới Lục Niệm Niệm, nhìn chăm chăm vài giây đúng là có chút ấn tượng, cho nên lúc ăn cơm Ngô Cường luôn vô ý hoặc cố ý tìm kế nói chuyện.

Khi một đám người uống rượu, Ngô Cường tìm cơ hội, đem một chén rượu trắng đưa cho Lục Niệm Niệm, ánh mắt như có như không quanh quẩn trên người cô, “Em gái, rượu này chúng ta cùng nhau uống, xem như là lâu ngày gặp lại.”

Lúc nói chuyện, thư ký Ngô híp mắt nhìn, Lục Niệm Niệm chán ghét nhúu mày, uyển chuyển biểu thị mình không uống rượu, tiếp theo lấy nước trái cây ép của mình một hơi uống cạn.

Nhìn bộ dáng này rõ ràng là từ chối, thư ký Ngô tỏ vẻ không vui, nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng, trong lòng tức giận, “Không phải là một chén rượu thôi sao, uống uống uống.”

Người đàn ông trước mặt ồn ào, mãnh liệt nhét chén rượu vào tay cô, Lục Niệm Niệm mím môi, vẻ mặt hơi thay đổi, nhưng không hề bị lay động chút nào.

Trong lúc hai người giằng co, một đám người lúng túng hai mặt nhìn

nhau, tim Lưu Dĩnh nhảy lên, lập tức liếc nhìn Lục Niệm Niệm, cần phải nể mặt thư ký Ngô, cô gái vẫn chậm chạp như khối gỗ, đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của Lục Niệm Niệm, Lưu Dĩnh gấp đến độ trợn to mắt.

Một đám người trong phòng thính lực rất tốt, Thư ký Ngô người ta năm lần bảy lượt muốn cùng uống chén rượu, vẫn cố ra sức từ chối.

Vì làm giảm bớt bầu không khí, Lưu Dĩnh bận bịu thay đổi đề tài khác, thuận tiện cầm lấy chén rượu trước mặt Lục Niệm Niệm một hơi uống hết.

Thư ký Ngô nhìn Niệm Niệm, châm chọc nhếch môi.

Hắn hiện tại là nhớ tới, vị trước mặt này hình như là tiểu mật được tổng tài Phong Thụy bao nuôi bên ngoài.

Tuổi còn nhỏ ngược lại gan thật to!

Thư ký Ngô thu hồi ánh mắt, đám người trong phòng lại lần nữa ồn ào, cùng đồng nghiệp nam uống rượu.

Lục Niệm Niệm không nói gì, bụng dưới đau âm ỉ, ý thức được dĩ cả tới, mặt lúc này lúc xanh lúc trắng, nghe thấy đồng nghiệp trong tòa soạn cùng Lưu Dĩnh khuyên uống rượu, tức giận chầm chậm hiện trên mặt.

“Rượu này mọi người muốn uống thì uống, tôi không chạm vào!” Nói xong, vẻ mặt Lục Niệm NIỆM lạnh lùng nắm chặt chén rượu.

Bị một cô gái mới ra đời làm mất hết mặt mũi, vẻ mặt thư ký Ngô cùng Lưu Dĩnh không tốt chút nào, nhưng có nhiều người ở đây, vì đảm nhiệm chức vụ tổ trưởng, Lưu Dĩnh lập tức nghiêm mặt, lửa giận chỉ có thể đè xuống, trên mặt treo lên nụ cười, “Tiểu Lục em nhìn em, mọi người chỉ là uống rượu thôi mà.”

Thư ký Ngô bởi vì uống hơn hai chén rượu, lại bị người đá làm cho mất mặt, lúc này mặt mũi đỏ bừng lên, cũng không tiếp tục kiêng dè điều gì, bộ dáng say khướt hét lên: “Cô nếu như muốn được phỏng vấn thì uống rượu cho tôi!”

“Không uống chuyện này không thương lượng!”

Nghe thấy lời này, nụ cười trên mặt Lưu Dĩnh cứng đờ, quay đầu tàn nhẫn trừng Lục Niệm Niệm.

Lục Niệm Niệm cười lạnh đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, đúng lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra, một người đàn ông mặc âu phục, giày da tiến vào, trên mặt hắn có đeo kính, gương mặt tuấn tú trắng nõn, sạch sẽ, có vẻ nhã nhặn thanh tú.

Nhìn người tới, ánh mắt Lục Niệm Niệm run nhẹ, theo bản năng nhìn phía sau hắn, nhưng người nào cũng không có.

Ánh mắt Phương Ngọc ở trong đám người quét một vòng, cuối cùng nhìn thấy Lục Niệm Niệm.

Khi tầm mắt hắn dừng tới trên người thư ký Ngô, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt: “Nghe nói thư ký Ngô gần đây mới thăng chức, sao lại rảnh rồi tới chỗ này ăn cơm?”

Bởi vì trước đó chính phủ và Phong Thụy có hạng mục đấu thầu, thư ký Ngô cùng Phương Ngọc từng qua lại, người này tuy không công tác ở thành ủy, nhưng ở trên phương diện hợp tác hắn cũng không dám đắc tội.

Thư ký Ngô ngay lập tức thay đổi vẻ mặt, “Trợ lý Phương sao lại tới đây?”

Không ngờ tới sẽ chạm mặt ở chỗ này, hơn nữa người này giống như có

chuẩn bị mà tới, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Phương Ngọc cười cười: “Thư ký Ngô không phải muốn uống rượu sao? Chén này tôi thay cô Lục uống.”

Nói xong, trước ánh mắt sững sờ của đám người, Phương Ngọc đem rượu trong ly một hơi uống sạch.

Lục Niệm Niệm ngơ ngác mà nhìn Phương Ngọc, đột nhiên hy vọng xa vời, giây tiếp theo, Tống Kim Triều cũng sẽ xuất hiện.

Sự thực chứng minh, Lục Niệm Niệm nghĩ nhiều rồi.

Phương Ngọc ở dưới ánh mắt kinh ngạc của đám người đem Lục Niệm Niệm rời đi, cũng nói: “Cô Lục, tôi đưa cô về nhà.”

Đại náo Lục Niệm Niệm vẫn còn mắc kẹt, thấy Phương Ngọc thay mình mở cửa xe, mới sững sờ nói: “Anh... Có phải Kim Triều cũng quay về rồi không?”

Phương Ngọc lúng túng gãi gãi đầu, “Ông chủ cậu ấy đi Thụy Sĩ, cô không phải không biết?”

“Khi nào ông chủ quay lại, vấn đề này tôi cũng không rõ.”

Tống Kim Triều rời đi ngày ấy, chỉ dặn dò Phương Ngọc chăm sóc tốt Lục Niệm Niệm, đúng hạn đem tình huống báo cáo cho cậu, còn cậu lúc nào trở về, nhưng chưa từng đề cập tới.

Lục Niệm Niệm nâng mắt, nghĩ đến Phương Ngọc đột nhiên xuất hiện, ánh mắt khóa chặt cậu, nghi ngờ nói: “Anh vẫn đi theo tôi?”

Phương Ngọc phản xạ có điều kiện dường như lắc đầu: “Không, không có.”

Thấy Phương Ngọc căng thẳng như vậy, Lục Niệm Niệm cũng không có ý định làm khó dễ hẳn, thấp giọng nói câu không sao.

Sáng ngày hôm sau, Phương Ngọc liền đứng đợi ở cửa, Lục Niệm Niệm sau khi từ chối tiếp tục đi làm.

Vừa vào tòa soạn mới phát hiện không khí xung quanh có chút kỳ lạ, ánh mắt đồng nghiệp như có như không đánh giá cô.

Lục Niệm Niệm vừa mới ngồi vào trước bàn làm việc của mình, tổ trưởng Lưu Dĩnh liền bước tới.

Liếc nhìn, Lưu Dĩnh mặt lạnh, giọng điệu không tốt mở miệng: “Lục Niệm Niệm, cô thật kiêu căng, tốt xấu gì tôi cũng là tổ trưởng của cô, cô như vậy chính là không nể mặt tôi?”

Vẻ mặt Lục Niệm Niệm sững sờ, nói câu xin lỗi.

Khóe miệng Lưu Dĩnh nhướn lên, lộ ra vẻ trào phúng: “Cô cùng thư ký Ngô có phải là quen biết nhau?”

Lục Niệm Niệm lắc đầu, giải thích: “Lúc trước thực tập có từng gặp qua anh ta, không tính là quen biết.”

Nghe được giải thích, Lưu Dĩnh khinh thường hừ một tiếng, không tin Lục Niệm Niệm cùng thư ký Ngô không quen, tên kia tối hôm qua cũng đã xác minh và nói, lần này đáp ứng phỏng vấn, hoàn toàn là nể mặt cô Lục.

Thư ký Ngô đã nói như vậy, Lục Niệm Niệm vẫn không thừa nhận, sắc mặt Lưu Dĩnh dần lạnh xuống, lập tức mở miệng nói: “Hai người nếu như quen biết, chuyện phỏng vấn không phải cô nên nói một câu sao, tôi khổ sở hao phí nhiều sức lực như vậy, có phải cô nhìn thấy rất buồn cười không?”

Lục Niệm Niệm còn chưa làm rõ tình huống, Lưu Dĩnh trực tiếp quăng văn kiện, nổi giận bùng bùng rời đi.

Tổ trưởng vừa mới đi, một đám đồng nghiệp nhiều chuyện vây quanh,, hỏi: “Nghe thư ký Ngô nói, cô cùng tổng giám đốc Phong Thụy quan hệ không bình thường, có thể nói với chúng tôi không.”

“Kỳ tiếp theo chuyện chúng tôi phỏng vấn Phong Thụy, cô có thể giúp chúng tôi đi cửa sau chứ.”

Đối với chuyện đồng nghiệp vô tình hay cố ý, ác ý thăm dò phỏng đoán, Lục Niệm Niệm âm thầm dọn dẹp tài liệu không nói một lời, lần đầu tiên cảm thấy giao du với người như vậy thật sự không chống đỡ nổi.

Buổi chiều lúc tan làm, Lục Niệm Niệm đang chuẩn bị ngồi tàu điện ngầm trở về, mới vừa ra tới ngã ba, liền nhìn thấy chiếc xe con quen thuộc dừng ở đó.

Đáng tiếc Tổng Kim Triều như cũ vẫn không có quay lại.

Nhìn thấy Phương Ngọc, Lục Niệm Niệm mặt lạnh, chỉ lo hướng về phía trước: “Tôi không phải đã nói rồi sao, anh không cần lại tới đón tôi.”

Người đi ở phía trước không phải là cố chấp bình thường, Phương Ngọc không có cách nào, không thể làm gì khác chỉ có thể lái xe chậm chậm theo ở phía sau.

“Cô Lục, cô lên xe đi.”

“Ông chủ có một phần văn kiện, bắt buộc tôi phải giao tới tay cô.” Phương Ngọc nói những lời như vậy.

Lục Niệm Niệm dừng lại, ánh mắt nhìn hằm: “Văn kiện gì?”

Là văn kiện gì, Phương Ngọc cũng không rõ, tận mắt nhìn thấy vẻ mặt Lục Niệm Niệm khi nhìn thấy văn kiện, hẳn mới mơ hồ có cảm giác không ổn.

Lục Niệm Niệm nhìn trên văn kiện giấy trắng mực đen, sắc mặt trở nên trắng bệch, gần như cả người đều run rẩy.

Viễn mắt ửng hồng, cất cao giọng chất vấn người trước mặt: “Đây chính là văn kiện Tổng Kim Triều để anh đưa tới?!”

Phương Ngọc nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của cô, trong lòng sợ hãi, yên lặng gật đầu.

Lục Niệm Niệm kiềm chế kích động muốn đem văn kiện này xé bỏ, kìm nén tâm trạng nói: “Giúp tôi đặt một vé máy bay đi Thụy Sĩ.”

“Tôi nay liền đi.”

Phương Ngọc ngẩn người, chỉ có thể làm theo.

Sau khi Phương Ngọc rời đi, Lục Niệm Niệm nhìn dãy số điện thoại quen thuộc, gọi đi, lần này vẫn như cũ là Keon nhận điện thoại.

Cổ họng Lục Niệm Niệm khô khốc, nói một câu đều cần phải tiêu hao rất nhiều sức lực, “Để Tổng Kim Triều nghe điện thoại.”

Nghe ra được tâm trạng của đối phương không ổn định, Keon do dự nhìn về phía cửa phòng trị liệu đóng chặt, bất đắc dĩ nói: “Cô Lục, Kim Triều hiện tại không tiện nghe điện thoại.”

Nghe được Keon trả lời, mắt Lục Niệm Niệm dần dần trầm xuống, nhìn thỏa thuận ly hôn trong tay, trong lòng run rẩy.

Tâm tâm niệm niệm ngóng trông cậu quay lại, không ngờ tới cậu lại sai

người đưa tới một bản thỏa thuận ly hôn.

Điều này có ý là gì, cậu sẽ không quay lại sao? Hay đơn giản mà nói cậu muốn cùng mình vĩnh viễn tách ra.

Nghĩ tới các tình huống như vậy, tim Lục Niệm Niệm giống như bị nhấn chìm, nghĩ cũng không muốn nghĩ, không tin đây là quyết định Kim Triều làm ra, nếu như cậu còn có trái tim, cậu cái gì cũng không nói, chỉ đưa một phần văn kiện lạnh như băng để ký tên.

Trong viện điều dưỡng ở Thụy Sĩ, Tổng Kim Triều nhìn chuẩn đoán tinh thần của chính mình, mày nhíu chặt.

Keon nhìn cậu rất lâu, vẫn là không nhin được hỏi: “Cậu quyết định rất muốn quay về sao?”

Người đàn ông trước mặt nhíu mày không nói chuyện, tối qua Phương Ngọc đem toàn bộ chuyện gần đây xảy ra với Niệm Niệm nói với cậu, cậu đã muốn về nước, nhưng khi cầm bảng chuẩn đoán tinh thần, cậu đột nhiên từ bỏ ý nghĩ này.

Chỉ có thời khắc này, Tổng Kim Triều mới sâu sắc cảm nhận cái gì gọi là tuyệt vọng.

Nhìn tâm trạng biến hóa của Tổng Kim Triều, Keon rất sợ đột nhiên cậu lại kích động làm ra chuyện gì đó cực đoan, người trước mặt chỉ là bình tĩnh quay về phòng bệnh, vẫn không có ra ngoài.

Thời gian ba ngày, Tổng Kim Triều đem mình nhốt trong phòng bệnh, không ăn không uống, không cùng thế giới bên ngoài tiếp xúc, chờ lần nữa cậu đi ra, trong mắt là một mảng mù mịt.

Keon không rõ ngày hôm đó Tổng Kim Triều nói gì với Phương Ngọc,

chỉ là sau khi cúp điện thoại, hân chưa từng thấy qua Tống Kim Triều tuyệt vọng như vậy, cho dù là ngày hôm đó rời khỏi Lục Niệm Niệm, cậu cũng là yên lặng xem xong buổi lễ tốt nghiệp.

Đến Thụy Sĩ, giây phút xuống máy bay đó, Lục Niệm Niệm dựa theo địa chỉ Phương Ngọc đưa, trực tiếp hùng hổ đi tới.

Khoảnh khắc Keon nhìn thấy Lục Niệm Niệm, sau khi kinh ngạc qua đi lại cảm thấy nằm trong dự đoán.

Lục Niệm Niệm buông hành lý, trực tiếp chạy tới phòng bệnh của Tống Kim Triều, Keon nhìn thấy bộ dáng hùng hổ hổ hổ, trong lòng luôn cảm thấy lo lắng, không nịn được nhắc nhở: “Cô Lục, trạng thái gần đây của Kim Triều rất không tốt, cậu ấy mấy ngày hôm nay đều đem chính mình nhốt trong phòng bệnh, không cho bất kỳ người nào vào.”

Bước chân Lục Niệm Niệm ngừng lại, vẻ mặt không tin tưởng nhìn hân: “Anh ấy có phải xảy ra điều bất trắc?”

Keon đỡ trán: “Không có xảy ra điều bất trắc, nhưng trước mắt cậu ấy không muốn gặp bất cứ người nào.”

Lục Niệm Niệm sững sờ rất lâu, bị Keon dẫn tới phòng bệnh của Tống Kim Triều, quả nhiên cửa phòng đóng chặt, ai cũng không thể vào.

Keon đem Lục Niệm Niệm tới phòng nghỉ ngơi, đem tình hình nửa năm nay của Tống Kim Triều khái quát nói một lượt.

Giọng điệu của hân hiển nhiên có chút thất vọng: “Tôi tưởng rằng Tống Kim Triều về Thụy Sĩ là phối hợp trị liệu với tôi, bây giờ nhìn lại, cậu ấy chỉ là muốn trốn tránh khỏi cô.”

Nửa năm nay tình trạng bệnh của Tống Kim Triều xác thực được không

chế, những ngày tháng không có Lục Niệm Niệm tâm trạng của cậu rất ổn định, chỉ là cả người khép kín, từ chối giao lưu cùng thế giới bên ngoài.

Thời gian đó ông Tần có tới viện điều dưỡng một lần, nhìn thấy bộ dáng của Tống Kim Triêu, mỗi ngày đều lo lắng, cháu trai ông sẽ trở thành giống như mẹ của cậu, sau khi tâm tình tan vỡ sẽ trở nên điên dại.

Lục Niệm Niệm đóng đinh tại chỗ, cả người dờ ra, “... Anh ấy hiện tại như thế nào?”

Keon lắc đầu: “Tình huống không phải là rất tốt, cậu ấy quá cố chấp, mặc dù người ở Thụy Sĩ, nhưng tim của cậu ấy vẫn ở đó.”

“Xem ra tôi nên đổi phương án trị liệu, dù sao hiện tại cậu ấy như vậy là tâm bệnh.”

Nghe thấy lời này, tim Lục Niệm Niệm thít chặt, vành mắt dần dần đỏ lên.

“Tôi phải làm như thế nào mới có nhìn thấy anh ấy.” Cô hỏi.

Keon liếc nhìn thời gian, “Mỗi ngày tám giờ tối, tôi sẽ giúp cậu ấy tiêm thuốc an thần, đến lúc đó cô cũng có thể vào cùng tôi.”

Nghe Keon miêu tả thật nhẹ nhàng, Lục Niệm Niệm rũ mắt, trong đôi mắt tối đen, tâm tình không rõ chậm rãi lên men.

Bệnh của cậu đã trở nên nghiêm trọng như vậy sao.

Tám giờ tối, Lục Niệm Niệm đi theo ở phía sau Keon, nhìn hắt gõ cửa phòng bệnh Tống Kim Triêu, mấy phút sau, cửa mở ra.

Lục Niệm Niệm từ phía sau Keon bước ra, nháy mắt ánh mắt khóa chặt, cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt trầm mặc tràn đầy mù mịt của người đàn ông.

Ánh mắt Tống Kim Triều trở nên hoảng loạn, giây tiếp theo cậu nắm lấy tay cầm cửa muốn dứt khoát đóng cửa lại.

Tim Lục Niệm Niệm đột nhiên nhảy lên, theo bản năng đưa tay ra ngăn lại.

Giây tiếp theo, tay bị kẹp ở cửa Lục Niệm Niệm kinh ngạc kêu lên, đau đến cắn răng, nhưng một mực vẫn không thu tay về.

Nhìn thấy cô gái đau đến nổi lông mày nhíu chặt, hô hấp Tống Kim Triều dồn dập, luống cuống buông tay, “Niệm Niệm!”

Đối diện với ánh mắt luống cuống, hoảng hốt, trong lòng Lục Niệm Niệm như bị cửa một nhát, lòng tay đau cũng không tính là gì, ánh mắt chói chặt mặt của cậu, cay đắng mở miệng: “Anh còn định trốn em tới lúc nào?”

Sắc mặt Tống Kim Triều trắng bệch, vẻ mặt đau khổ lùi về sau: “Anh chỉ không muốn để em lại khó xử.”

Lục Niệm Niệm chăm chú nhìn cậu, ấn đường truyền tới cảm giác đau âm ỉ, “Cho nên em đợi lâu như vậy chỉ đợi được một bản thỏa thuận ly hôn?”

Vừa dứt lời, Tống Kim Triều nhẹ run, lông mày tinh xảo nhíu thành một đường, cậu nhanh chóng xoay người, dường như một khắc cũng không có cách nào tiếp nhận sự thực này.

Nhìn bóng lưng cứng ngắc của cậu, Lục Niệm Niệm nỗ lực khắc chế tâm trạng, cuối cùng sụp đổ, đuổi tới, bộc phát: “Anh nói với em! Vì sao muốn ly hôn!”

“Nếu muốn chia tay, ban đầu vì sao còn muốn ở cùng em một chỗ, anh coi em là gì chứ?!”

Nghe từng tiếng từng tiếng chất vấn, Tống Kim Triều mệt mỏi nhắm chặt mắt, khuôn mặt trắng bệch không chút máu nào, mơ hồ đang run rẩy.

Sau khi trầm mặc, cậu thấp giọng nói: “Niệm Niệm, anh có bệnh, nhiều khả năng có thể di truyền, em chắc chắn muốn cùng một người mắc bệnh tâm thần trải qua một đời sao?!”

Nói xong câu đó, đầu cậu đau như búa bổ lôi kéo tóc của mình, vẻ mặt thống khổ, khàn giọng, thấp giọng lầm bầm: “Niệm Niệm... Xin em rời khỏi anh.”

Lục Niệm Niệm bị bộ dáng này của cậu dọa sợ, hoảng hốt chạy tới nắm lấy cánh tay cậu, đỏ mắt ngen ngào: “Anh nhất định phải thay em lựa chọn sao?”

“Anh hỏi đều không hỏi, liền đem thoải thuận ly hôn đưa cho em, có từng cân nhắc qua cảm nhận của em không?”

Tống Kim Triều cắn chặt hàm răng, lòng bàn tay lạnh lẽo, gương mặt anh tuần trắng bệch không chút máu, thái dương toát ra mồ hôi hột, cậu thậm chí còn không dám nhìn Niệm Niệm, trong đầu xoẹt qua vô số lần thô bạo vào những buổi tối, “Nhưng anh sẽ làm em bị thương.”

Những buổi tối đó cậu mất đi lý trí, cậu không chỉ một lần tổn thương cô, cho dù Niệm Niệm không để ý, nhưng cậu để ý.

Phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại hô hấp dồn dập của hai người.

Tống Kim Triều nắm chặt nắm tay, dây thần kinh trong đầu bắt đầu căng thẳng.

Lục Niệm Niệm từ phía sau tiến lên, không để ý tới hành động cậu lui về sau, ôm chặt eo cậu cũng không có buông tay, “Em sẽ không đồng ý ly hôn.”

“Trừ phi em chết.”

Nói xong câu đó, trái tim Tống Kim Triều run rẩy, thân thể cứng ngắc như đá, giọng nói cũng từ từ hạ thấp: “Em có biết, hậu quả của câu nói này.”

Trong lòng Lục Niệm Niệm đau khổ, ôm cậu càng chặt hơn, gò má dán vào lồng ngực, yên tĩnh lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn mà có lực của cậu, xa cách nửa năm này, chỉ có giờ khắc này ôm lấy cậu, mới cảm thấy an tâm.

“Xin anh, đừng đẩy em ra.” Chôn ở trong lồng ngực của cậu, giọng nói dịu dàng như ánh trăng, lay động dây thần kinh căng thẳng trong đầu của cậu.

Ánh mắt Tống Kim Triều giãy dụa trong đau khổ, khi nghe thấy câu nói này toàn bộ đều tan rã, đời này cậu sợ nhất không gì sánh được khi buộc phải buông tay, giờ khắc này tận tai nghe được, không muốn phải chia lìa.

Cậu nói: “Niệm Niệm, anh hy vọng em sẽ không hối hận.”

Giây tiếp theo, đáp lại lời của cậu là Lục Niệm Niệm nhón chân hôn cậu, nụ hôn vụng về hôn lên chiếc cằm góc cạnh, rõ ràng của cậu, lại hướng lên trên, mới áp lên cánh môi mỏng mát lạnh của cậu.

Tống Kim Triều run nhẹ, đưa tay tóm lấy đằng sau gáy cô, cúi đầu cạy mở hàm răng, đầu lưỡi linh hoạt trực tiếp tiến vào. Thâm nhập, quăng đi tất cả nhãn nhện, hơi thở mang theo cuồng dã mạnh mẽ hút từng góc ngách.

Từ khoảnh khắc, cô nguyện ý bắt đầu tiến vào thế giới tăm tối của cậu, cậu quyết định sẽ không bao giờ buông tay, bất luận con đường sau này đi như thế nào, thời khắc này, như thế là đủ

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 66: Đại Kết Cục

Giai đoạn Tống Kim Triêu ở viện điều dưỡng trị liệu, Lục Niệm Niệm xin nghỉ cả một tuần, dường như một tắc cũng không rời theo sát phía sau lưng cậu.

Sau một thời gian dài, dần dần phát hiện Kim Triêu không bình thường.

Từ khi đi tới viện điều dưỡng, cái tên này luôn là lảng tránh thân mật, khi tới lúc hôn đều sẽ đứng lúc dừng lại, không vượt quá giới hạn.

Lục Niệm Niệm lúc đầu không để ý, sau đó mới hiểu được, Tống Kim Triêu hiện tại căn bản không muốn chạm vào, thậm chí thà nguyện ý dội nước lạnh cho tỉnh táo, cũng không muốn vượt qua trình độ nào đó.

Chậm rãi đoán, trong lòng Tống Kim Triêu có thể còn có khúc mắc, đêm nào đó, Lục Niệm Niệm cởi áo ngủ ở trong chăn chờ cậu, chờ người nào đó lên giường, lập tức quấn thành một đoàn lăn tới.

Trong tay Tống Kim Triêu còn cầm sách, mặt mày anh tuần hờ hững, ngay cả tâm trạng cũng là nhàn nhạt, nghe thấy động tĩnh người bên cạnh, cậu cúi đầu, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy cái đầu Lục Niệm Niệm từ trong chăn thò ra, tóc xù có chút ngổn ngang.

Còn tưởng rằng là cô không ngủ được, Tống Kim Triêu rất tri kỷ đưa tới một cuốn truyện tranh thiếu nữ, những thứ này đều là cậu để Phương Ngọc

mua ở hiệu sách, sách tiếng trung rất ít.

Lục Niệm Niệm đem tóc rối loạn trên mặt vén ra sau, thuận tiện đẩy truyện tranh trên tay của cậu, lại hướng về phía cậu mà dán tới gần.

Tống Kim Triều liếc nhìn, nhìn thấy vai lỏa lồ lộ ra bên ngoài, nhú mày: “Có lạnh không?”

Nhiệt độ trong phòng cũng không cao.

Lục Niệm Niệm trịnh trọng lắc đầu, người bên cạnh thu hồi ánh mắt tiếp tục đọc sách.

Chờ tới khi chân chính tiến tới bên cạnh cậu, Lục Niệm Niệm vừa vụng trộm liếc nhìn cậu, vừa di chuyển chân nhỏ, từng chút chen vào giữa hai chân, chật ních căng thẳng của cậu.

Nhưng chân người này vẫn một mực cứng ngắc như đá, chính là không đáp lại, Lục Niệm Niệm giận dữ dùng chân đá vào đầu gối của cậu, nói: “Buông lỏng chút, đừng khẩn trương như vậy.”

Mặt Tống Kim Triều căng thẳng, chính là bất động.

Lục Niệm Niệm không vui nhướn mày, “Để em tiến vào.”

Tống Kim Triều rớt cuộc cau mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Lục Niệm Niệm bĩu môi, “Em chính là đuổi chân.”

Tống Kim Triều mím môi không nói gì, kẹp lấy đôi chân thon dài, mềm mại, không cho động.

“Ngoan một chút.” Cậu nhàn nhạt mở miệng.

Lục Niệm Niệm môi mỏng ấp úng, nhỏ giọng oán hận, hai chân càng bị người nào đó gắt gao ép chặt.

Động mấy lần, ỉu xiu: “Em cũng sẽ không ăn anh.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy người nào đó rũ đầu nhỏ giọng oán giận.

Về mặt cậu sững sờ, buông ra.

An phận không bao lâu, Lục Niệm Niệm tiến vào trong chăn, chuẩn xác chậm rãi duỗi tay về hướng đó.

Sờ tới cơ bụng rắn chắc, còn có nhiệt độ làn da ấm áp, tay Lục Niệm Niệm run lên, không tự giác nhuốt nước bọt, ánh mắt lấp lánh nhìn cậu chăm chú mấy giây, thấy vẻ mặt cậu bình tĩnh, bạo gan nhẹ nhàng chọc chọc.

Chà chà, xúc cảm vẫn như trước không tồi chút nào.

Ý thức được xúc cảm dịu dàng, mềm mại có xu hướng rời xuống dưới, lông mày Tống Kim Triều nhẹ nhàng nhíu lại thành một đường, rũ mắt, đôi mắt u ám sững lại, giây tiếp theo, cậu luồn vào chăn, trói chặt bàn tay đang làm loạn của người nào đó trên bụng của cậu.

“Đừng náo.” Tiếng nói của cậu trầm thấp mà khàn đặc, ở trong phòng ngủ yên tĩnh càng có vẻ đặc biệt êm tai.

Lục Niệm Niệm từ trong chăn thò đầu ra, đôi mắt đen tròn đặc biệt sáng sủa, lúc này mang theo vẻ e thẹn nhìn cậu, giống như chứa đựng cả bầu trời đầy sao sáng.

Tay bị cậu nắm chặt động cũng không động được, Lục Niệm Niệm thay đổi tư thế, một cái tay khác rất nhanh rời xuống, vô cùng chuẩn xác sờ tới nơi

nào đó của cậu.

Thần kinh Tống Kim Triều căng thẳng, cả người cứng đờ giống như bị đông cứng lại, đối diện với ý cười giảo hoạt của Niệm Niệm, ánh mắt càng thêm sâu.

Thấy vẻ mặt cậu chậm rãi thay đổi, Lục Niệm Niệm căng thẳng mím môi, nhưng tay cũng không buông ra, ý thức được động tác quay người của Tống Kim Triều, tay hơi dùng sức, vững vàng mà nắm chặt.

Cầm Tống Kim Triều buộc chặt, rên lên một tiếng, bờ môi mỏng mím thành một đường, vẻ mặt thậm chí còn rất khó coi.

Ánh mắt Lục Niệm Niệm hướng lên trên, nhìn thấy cổ trắng nõn, thon dài của cậu, yết hầu nhô ra trượt lên trượt xuống.

Đây là phản ứng gì vậy?

Nhiệt độ tay người nào đó từng chút, từng chút thấm thấu đến lòng bàn tay, Lục Niệm Niệm mặt đỏ tai hồng, căng thẳng, xấu hổ ho một tiếng, nhắm chặt hai mắt nói: “Kim Triều, có phải là anh có phản ứng không?”

Tống Kim Triều đen mặt cúi đầu, kìm chế hơi thở dứt đoạn đối diện với ánh mắt của cô, vẻ mặt lạnh lạnh trở nên ngập ngừng, cậu bắt lấy tay tinh tế nắm ở chỗ đó gần như là đẩy ra, xốc chân trực tiếp rời đi.

Thấy người xông thẳng vào trong nhà tắm, Lục Niệm Niệm chớp mắt nhìn theo, lặng lẽ thu tay về, vẻ mặt nghi hoặc.

Đây là bị người ghét bỏ.

Trong phòng tắm Tống Kim Triều bắt đầu mở vòi sen, nước lạnh lẽo trực tiếp bắn trên mặt cậu, vừa nghĩ tới tình cảnh lúc này, nơi nào đó tưởng đến

phát đau, như vậy chắc chắn trong lòng cô là muốn trêu chọc cậu.

Vừa nghĩ tới người ở bên ngoài, Tống Kim Triều trực tiếp ngâm mình trong bồn tắm chứa nước lạnh.

Bên ngoài phòng tắm truyền tới tiếng gõ cửa, cậu nghe thấy Lục Niệm Niệm ở bên ngoài gọi cậu: “Kim Triều, anh lúc nào thì ra ngoài?”

Nghe thấy lời này, tim Tống Kim Triều nhảy lên, lồng ngực rần rần chắc không theo quy luật mà nhấp nhô lên xuống.

Rất lâu không nghe được đáp án, Lục Niệm Niệm ngồi xổm ở bên ngoài cửa phòng tắm vẽ vòng tròn: “Anh nếu như không ra, vậy thì em vào trong.”

Nghe xong câu đó, tim Tống Kim Triều đột nhiên nhảy dựng lên, vội vàng từ trong bồn nước nhảy ra, trước khi Lục Niệm Niệm mở cửa lập tức khóa lại.

Dứt khoát đem cửa khóa lại, Tống Kim Triều mới thở phào nhẹ nhõm, đem cả người nhấn chìm trong bồn tắm nước lạnh.

Ngoài cửa Lục Niệm Niệm lôi kéo cửa nửa ngày trời, mới ý thức được cửa bị khóa rồi.

Cái tên này rõ ràng muốn trốn.

Lục Niệm Niệm đập cửa: “Anh ra ngoài, em cũng sẽ không ăn anh! “

người bên trong không phản ứng, nghe thấy lời này, tức khắc ngay cả tiếng nước cũng không còn.

Sau đó không có cách nào khác, Lục Niệm Niệm mở ngăn kéo trước bồn rửa tay, sờ soạng nửa ngày, sờ thấy một chùm chìa khóa.

Trong phòng tắm, dục vọng bốc lên của Tống Kim Triều được nước lạnh dập tắt, nghe thấy tiếng mở cửa lập tức từ trong nước đứng dậy.

Mắt Niệm Niệm tròn xoe chuyển động nhìn chăm chăm cậu, đầu ngón tay trắng nõn vẫn lắc lắc chùm chìa khóa trong tay.

Thấy đôi mắt Tống Kim Triều cuồn cuộn sóng ngầm bên trong, Lục Niệm Niệm sững sờ, lúng túng đáp: “Em, em tới giúp anh cọ lưng.”

Lông mày Tống Kim Triều nhíu chặt, gương mặt tuần mỹ càng ngày càng lạnh, “Em ra ngoài.”

Lục Niệm Niệm lắc đầu: “Không muốn.”

Liếc nhìn, Tống Kim Triều rũ mắt, đôi mắt đen như báo khê động, nhắc chân muốn bước ra khỏi bồn tắm, Lục Niệm Niệm nhanh hơn cậu một bước, lôi kéo cánh tay cậu, chính mình cũng muốn nhảy vào, “Đến đây đến đây, cùng nhau tắm.”

Mới vừa nói xong, lòng bàn chân bị trơn trượt, thẳng tắp nhào tới trên người Tống Kim Triều, trán chạm vào lồng ngực rắn chắc đến phát đau.

Tống Kim Triều cắn chặt hàm răng, lông mày tinh xảo nhíu thành một đoàn lộn ra lo lắng, mắt nhìn chăm chăm áo ngủ ướt đầm, dán vào lồng ngực, phác họa đường cong lung linh, mỹ miều, sững sốt vài giây.

Trán Lục Niệm Niệm có chút đau, giả bộ tức giận vỗ một phát trên lồng ngực rắn chắc của cậu, tức giận oán trách: “Anh làm gì vậy, so với đá còn, “

Còn chưa nói xong, nương theo tiếng nước ào ào, người đàn ông trước mặt đột nhiên ôm lấy cô, Lục Niệm Niệm kinh ngạc kêu lên một tiếng, ôm chặt lấy cổ Kim Triều, bị cậu ôm ngang rời khỏi phòng tắm.

Khí lực sao lại lớn như vậy, Lục Niệm Niệm ướt nhẹp trốn ở trong ngực của cậu, khi đi qua hành lang, gió lạnh trực tiếp thổi tới, lạnh đến phát run.

Tống Kim Triều trầm mặt đặt cô ở trên giường, tay nắm lấy khăn tắm đem cả người ôm lấy, ngữ khí không cho phép cự tuyệt: “Hiện tại biết lạnh?”

Lục Niệm Niệm liếm môi, lầm bầm: “Ai bảo anh trốn em.”

Tống Kim Triều lại không nói gì, cũng may tóc không có ướt, cởi bỏ áo ngủ ướt nhẹp, Lục Niệm Niệm bị lột sạch bò vào trong chăn, thấy Tống Kim Triều mở ngăn kéo đang tìm cái gì đó.

Không lâu sau, trên tay cậu cầm nhiều hơn một chiếc hộp, từ bên trong lấy ra đồ vật nào đó.

Lục Niệm Niệm chột dạ rụt cổ.

Quả nhiên, Tống Kim Triều nhíu mày nhìn đồ vật trong tay, trên biện pháp tránh thai nào đó có thể nhìn thấy vô số những lỗ nhỏ.

Không chờ cậu mở miệng, Lục Niệm Niệm nhanh chóng cao giọng nói: “Không phải là em làm, em cái gì cũng không biết! Tuyệt đối đừng hỏi em!”

Tống Kim Triều: “...”

Có tật giật mình chính là như vậy.

Thấy chồng mình nhăn nhó không nói chuyện, Lục Niệm Niệm từ trong chăn duỗi tay ra, đem toàn bộ bao cao su từ trong tay cậu ném vào trong thùng rác, “Đừng dùng cái này.”

Tống Kim Triều mím môi, sau đó nhẹ giọng mở miệng: “Ngày hôm nay không phải kỳ an toàn.”

Bởi vì không phải thời kỳ an toàn, mới chủ động như vậy! Lục Niệm Niệm chỉ hận rèn sắt không thành sắt, dùng ngón chân chọc chọc cậu: “Anh sợ gì chứ, là không muốn có con?”

Nghe thấy lời này, cả người Tống Kim Triều cứng ngắc, tay xiết chặt thành nắm đấm dần trở nên trắng bệch, “Anh, anh...”

Trong lúc cậu do dự muốn nói ra khỏi miệng, tay Lục Niệm Niệm chậm rãi đặt lên mu bàn tay mát lạnh của cậu, an ủi: “Đừng sợ.”

Giờ khắc này, biết Kim Triều lo lắng, cậu sợ đứa con tương lai của bọn họ, rất có khả năng giống cậu, có gien di truyền mắc bệnh tâm thần.

Như vậy thì thế nào chứ, con của bọn họ có bố mẹ yêu quý, cuộc sống sẽ giống như người bình thường, coi như ngày tháng sau này tràn ngập ảm sẫm, có thể tin tưởng, Kim Triều sẽ vì bọn họ mà dựng lên một bầu trời.

Lục Niệm Niệm thấp giọng tiếp tục mở miệng: “Muốn có con hay không, anh quyết định đi.”

Quyền lựa chọn để cho cậu lựa thấy chọn, không muốn ép cậu, cũng không đành lòng nhìn cậu giãy dụa.

Nói xong câu đó, Tống Kim Triều bất động tại chỗ, rất lâu chưa có phản ứng lại, Lục Niệm Niệm trầm mặc tiến vào trong chăn, nhưng tim căng thẳng, bất an nhảy dựng lên.

Không biết qua bao lâu, lâu đến nỗi Lục Niệm Niệm cảm thấy người bên cạnh yên tĩnh giống như tan vào trong không khí, giây tiếp theo, có người vén góc chăn lên, vị trí bên cạnh lún xuống, Tống Kim Triều không tiếng động đem cô ôm chặt lấy, đến tận khi trên người cũng dính hương vị của cậu.

Lục Niệm Niệm vừa mới quay đầu, bị cậu nắm chặt cằm, Tống Kim Triều

ngiên người mà tới, thành kính lại cẩn thận hôn lên mi tâm, chóp mũi khéo léo, tinh xảo, bờ môi mềm mại, ấm áp.

Chờ tới khi người phía dưới động tình, thân biến thành một vũng nước mùa xuân, Tống Kim Triều mới chậm chậm chống đỡ mở hai chân, đem chính mình đẩy mạnh tiến vào.

Cho dù trải qua một khoảng thời gian ngắn giây dựa cùng do dự, nhưng thời khắc này cậu lựa chọn tin tưởng.

Tim Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng rung động, cánh tay tinh tế ôm chặt lấy cậu, đem tất cả dịu dàng nhất của chính mình đáp lại cậu, hết sức có thể tiếp nhận cậu, yêu đến khắc cốt ghi tâm, mới có thể hiểu được tình sâu đậm.

Sáng ngày hôm sau, Tống Kim Triều so với Niệm Niệm tỉnh dậy trước, từ khi tới Thụy Sĩ, cậu thường xuyên phải dựa vào thuốc an thần, ngủ một mạch tới hừng đông, mở mắt ra liền có thể nhìn thấy Niệm Niệm giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn ỷ nại nằm trong ngực của cậu, vẻ mặt yên tĩnh nằm ngủ, môi mỏng hơi chu, ngược lại giống như bộ dáng làm nũng.

Ngoài cửa sổ ánh nắng mùa đông ấm áp, ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào bên trong, trong phòng ngủ một mảnh yên tĩnh.

Người trong ngực ngủ cũng không yên ổn, Lục Niệm Niệm xoay người đối diện với cậu, Tống Kim Triều nhìn chăm chăm cô, lông mi dài khẽ động.

Rất nhanh, Lục Niệm Niệm mơ màng mở mắt, trong mơ màng đối diện với ánh mắt thâm thúy, thâm trầm của cậu.

Lục Niệm Niệm trở nên tỉnh táo, hơi nhú mày, ngón tay tinh tế đưa lên sờ khóe mắt của cậu, “Lại mất ngủ?”

Tống Kim Triều cười khẽ, nắm chặt tay, đem người ôm vào trong ngực,

giọng nói dịu dàng lại êm tai: “Mới vừa tỉnh dậy.”

Nghe được tâm trạng của cậu rất tốt, Lục Niệm Niệm không nhịn được cười, duỗi tay ra sờ cơ bụng của cậu.

Khóe môi Tống Kim Triều nhướn lên, trói lấy tay làm loạn của cô, đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: “Anh nợ em một thứ.”

Lục Niệm Niệm nâng mắt, nghi ngờ nói: “Là thứ gì?”

Giọng nói Tống Kim Triều dịu dàng: “Hôn lễ.”

Chuyện này gần như cậu đã quên rất lâu rồi, Niệm Niệm không chủ động nhắc tới, lâu dần, cậu suýt chút nữa cảm thấy, hai người trở thành vợ chồng vốn là chuyện hợp lẽ.

Nghe thấy lời này, người trong ngực đột nhiên dừng lại, không lộn xộn nữa, nghiêm chỉnh đợi ở trong lồng ngực của cậu.

Tống Kim Triều nhàn nhạt mở miệng: “Anh muốn nói với tất cả mọi người, em là vợ của anh.”

Hai người lĩnh giấy chứng nhận nhiều năm như vậy, nhưng không có hôn lễ.

Từng chữ từng lời của cậu, nhẹ nhàng lọt vào tai của cô, Lục Niệm Niệm mím môi, chỉ cảm thấy mắt có chút chua xót, trầm giọng nói: “Vậy anh phải nhớ bồi thường thật tốt cho em.”

Chuyện quan trọng như vậy, trì hoãn lâu như vậy!

Tống Kim Triều mỉm cười, không nhịn được tới gần, khẽ cắn vành tai mềm mại, trắng nõn, thấp giọng nói: “Ngay bây giờ sẽ bồi thường.”

Ý thức được động tác của cậu, Lục Niệm Niệm sững sờ, giây tiếp theo, Tống Kim Triều ôm cô dán gần tới mình, cảm nhận được nhiệt độ ở nơi nào đó, gò má đỏ hồng nhuốt nước bọt, sáng sớm như vậy không phải sẽ quá kịch liệt chứ...

Đến tận khi động tác của cậu dịu dàng thâm nhập, ngay cả gió mát buổi sớm cũng trở nên ngưng đọng, trong phòng tràn ngập sắc xuân.

Tống Kim Triều ôm chặt, động tác cuồng dã mà bá đạo, hơi thở dồn dập, đứt quãng, hôn nước mắt nơi khóe mắt, giờ khắc này chưa bao giờ cảm thấy đủ.

Bất luận quá khứ của cậu âm u, tối đen như thế nào, sau này trong tình yêu của bọn họ, sẽ có đứa con đáng yêu, sẽ có vô số chờ mong tràn trề của ngày mai.

Niệm Niệm có Kim Triều, đời này của cậu mới có thể được coi là viên mãn.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 67: Phiên Ngoại: 1

Ngày ấy khi Tống Kim Triều rời viện điều dưỡng, quản gia chuyên biệt bên cạnh ông Tần tới đón bọn họ, khi nhìn thấy lão Lâm, vẻ mặt Tống Kim Triều trầm xuống, trong tiềm thức, ông ngoại cùng người bên cạnh ông ngoại, khi đó đều có thể trở thành uy hiếp của cậu với Niệm Niệm.

Dù sao ông Tần lúc trước cũng từng một lần gán ghép cậu với Chúc Lan Huyền.

Lão Lâm ở bên cạnh cung kính đứng ở đó.

Tống Kim Triều đối với ông ta dường như không nhìn thấy

Nắm tay Niệm Niệm trực tiếp đi tới phòng thay quần áo, thu dọn hành lý, lập tức về nước.

Thừa dịp trước khi ông ngoại tự mình tới đây, nhanh chóng rời đi.

Lục Niệm Niệm cau mày, có chút không vui, “Lão Lâm tốt xấu gì cũng là người của ông ngoại anh, anh vừa xuất viện, ông ngoại khẳng định rất sốt ruột muốn gặp anh.”

Lần này Kim Triều ở viện điều dưỡng hơn nửa năm, ông Tần nhất định rất bận tâm.

Động tác thu dọn hành lý của người trước mặt không có ngừng lại, dường

như quyết tâm phải rời đi, Lục Niệm Niệm cau mày, từ phía sau lôi kéo góc áo Kim Triều, nhỏ giọng đề nghị: “Nếu không chúng ta tới thăm ông ngoại?”

Bọn họ kết hôn lâu như vậy, cũng không có tới thăm hỏi ông Tần là không đúng, hiện tại lão Lâm người cũng đã tới rồi, chẳng lẽ còn muốn trốn?

Nghe thấy Niệm Niệm muốn tới biệt thự Tần gia, Tống Kim Triều liếc mắt, gương mặt anh tuấn không chút hứng thú, không đồng ý lắc đầu, cậu từ đầu tới cuối đều không quên được, khi lần đầu tiên cậu dẫn Niệm Niệm tới gặp ông ngoại, ông ngoại vòng vo làm khó dễ, khi đó vợ của cậu còn nhỏ tuổi, không hiểu sắc mặt của ông Tần, nhưng cậu biết, cho nên lần này coi như Niệm Niệm muốn đi, cậu cũng sẽ không đồng ý.

“Chúng ta về nước là được, những chuyện khác không cần để ý.” Tống Kim Triều từ trong tủ quần áo cầm lấy quần áo của Niệm Niệm, ngay ngắn xếp cùng một chỗ với của cậu.

Lục Niệm Niệm cúi đầu không nói gì nữa, chậm rì rì theo ở đằng sau cậu lắc đầu, cái tên này sao mà vẫn còn cố chấp như vậy.

Lúc này Lão Lâm chính là đứng ở cửa đợi, Lục Niệm Niệm nghĩ, trực tiếp chạy xuống lầu.

Một lát sau, Tống Kim Triều mới nhìn thấy cô lên lầu, cười hì hì giúp cậu thu dọn hành lý, trên mặt một chút cũng không có oán giận cùng khuyên nhủ cậu lúc này, cho rằng là cô đã nghĩ thông suốt, Tống Kim Triều cười khẽ, không nhìn được kéo người qua hôn một cái.

Lục Niệm Niệm chớp chớp mắt, nói: “Lúc nữa để lão Lâm đưa chúng ta tới sân bay.”

Tống Kim Triều cau mày: “Có Phương Ngọc.”

Lục Niệm Niệm nhìn cậu, “Em để Phương Ngọc về trước rồi.”

Tống Kim Triều không vui mím môi, lại nghe thấy người trước mặt mở miệng: “Chỉ là thuận đường đưa chúng ta đi mà thôi.”

Lục Niệm Niệm thấy cậu không nói gì thì coi như cậu ngầm thừa nhận.

Lão Lâm vẫn luôn đợi ở cửa có chút không chắc chắn, cậu chủ vui buồn thất thường, nhìn bộ dạng cậu đối với mình tránh còn không kịp, sau đó rất sợ cậu lại tức giận.

Chờ đến khi hai người rốt cục lên xe, lão Lâm tâm trạng thấp thỏm lái xe rời đi, mục tiêu: Biệt thự Tần gia.

Biết được đường tới không phải là sân bay, Tống Kim Triều liếc mắt nhìn người bên cạnh, Niệm Niệm dường như tâm trạng rất tốt.

Sau đó, cậu nhàn nhạt mở miệng: “Muốn tới như vậy?”

Lục Niệm Niệm ngoắc ngon tay thon dài của cậu chơi đùa, nghe thấy lời này, gật đầu.

Sau đó không có cách nào khác, Tống Kim Triều vẫn là lựa chọn thỏa hiệp, đối với thái độ kiên quyết trước sau. Không thể cưỡng lại.

Khi nhận được điện thoại của lão Lâm, Tần Bình Kiên dặn dò giúp việc trong nhà làm thức ăn, đặc biệt là món cô gái đó thích ăn.

Nghe Phương Ngọc nói, Kim Triều cùng nha đầu đó đã lấy giấy chứng nhận kết hôn, coi như ông lại bất mãn đi nữa, vẫn là thuận theo ý của cháu trai mình, ngày đó sau khi chiến tranh lạnh, thằng nhóc này lại mấy năm không có quay lại.

Ông Tần ở trước cửa đi tới đi lui, vừa nghe thấy động tĩnh, vội vàng

nhANH NHEN BƯỚC VỀ TRONG PHÒNG.

Khi tiến vào phòng, vẻ mặt Tống Kim Triều vẫn luôn không tốt lắm, nắm chặt tay Niệm Niệm, dặn dò: “Nếu như ông ngoại gây khó dễ em, anh lập tức dẫn em rời đi.”

Lục Niệm Niệm hơi ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt đen, hẹp dài nhìn cậu chăm chú, lẽ nào cậu không muốn tới, chính là lo lắng điều này.

Cong môi, trong đôi mắt đen, tròn lộ ra ý cười lấp lánh, “Em một chút cũng không sợ.”

Giống như lần đầu tiên cậu dẫn cô tới Tần gia, khi đó mới vừa tốt nghiệp cấp ba, lần đầu tiên gặp trưởng bối trong nhà tránh không lo lắng, thấp thỏm, hiện tại không giống như vậy, hai người cũng được coi là vợ chồng mấy năm, ông ngoại cũng không phải là mãnh thú, không có gì phải sợ hãi.

Nghe thấy lời này, mặt mày Tống Kim Triều lạnh lạnh có thêm phần dịu dàng, không nhìn được sờ đầu cô coi như đáp lại.

Người một nhà ngồi cùng nhau ăn cơm, cơ hội chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa Kim Triều vừa từ viện điều dưỡng trở lại, bình thường ông Tần nghiêm túc thành thói cũng hiếm khi lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Trong bữa cơm, Tần Bình Kiên thỉnh thoảng tán gẫu về dự định tương lai của hai người, nghe nói Lục Niệm Niệm làm việc ở một tòa soạn báo, ông Tần quả nhiên nhíu mày, rõ ràng đối với nghề này không hài lòng lắm, đối với sự nghiệp chồng mình một chút giúp ích cũng không có, ông Tần theo thói quen muốn nói vài câu, nâng mắt đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của cháu trai, sau khi do dự cuối cùng vẫn là không có nói gì.

Khi nhắc tới khi nào hai người tổ chức hôn lễ, Lục Niệm Niệm rõ ràng ngần người, từ khi bọn họ trở thành vợ chồng hợp pháp, dường như chưa

từng cân nhắc qua vấn đề này, kết hôn lại có thể bỏ lỡ đám cưới!

Tần Bình Kiên nhận ra vẻ mặt của hai người trước mặt, liền nói: “Dứt khoát ở chỗ này tổ chức hôn lễ, càng nhiều người càng náo nhiệt.”

Nghe đề nghị của ông ngoại, Tống Kim Triều hồ hững từ chối, lông mày tinh xảo nhíu lại: “Hôn lễ sẽ làm bù, nhưng làm ở Trung Quốc.”

Khách mời chỉ cần người nhà hai bên là đủ rồi.

Thấy đề nghị của mình bị cự tuyệt, mặt Tần Bình Kiên trầm xuống, “Chuyện hôn lễ ông có thể không quản, nhưng hai người có phải nên có con?”

Tuy Lục Niệm Niệm mới tốt nghiệp không lâu, nhưng Kim Triều đã trưởng thành, hiện tại có con là thời điểm tốt nhất.

Không ngờ tới ông Tần lại nhắc tới vấn đề này, gò má Lục Niệm Niệm nhẹ nhàng đỏ lên, liền nghe thấy người bên cạnh hồ hững đáp: “Đang nỗ lực.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Quả nhiên, vẻ mặt âm u của ông Tần trở nên sáng lạng, mặt mày trầm lặng trở nên ôn hòa, có thêm ý cười.

Sau khi về nước, Lục Niệm Niệm tới tòa soạn làm, Lưu Đình vẫn giống như ngày thường là thái độ lạnh nhạt, ngoại trừ sắp xếp công việc, thời gian còn lại đều là mặt lạnh, thỉnh thoảng còn lạnh lùng chế giễu vài câu: “Cô bây giờ có thể là người bận bịu, mới làm việc có mấy ngày lại có thể xin nghỉ một tháng.”

Nghe thấy lời này, động tác đang in văn kiện của Lục Niệm Niệm ngừng

lại, có chút áy náy nói: “Xin lỗi tổ trưởng, trong nhà em tạm thời có việc, cho nên mới, “

Mắt Lưu Dĩnh quét qua, đôi môi đỏ quuyến rũ nhếch lên cười khẽ, “Nhà ai mà không có chuyện, cũng không thấy người khác xin nghỉ một tháng.”

Nhận thấy giọng điệu bất mãn của tổ trưởng, Lục Niệm Niệm không nói gì, trầm mặc nhìn máy in, lúc này vẫn là duy trì im lặng mới là tốt nhất.

Sau khi Chủ biên họp xong, thì đem một mình nhân viên tổ chính trị giữ lại, nhìn đồng nghiệp xung quanh tâm trạng thấp thỏm, có loại ảo giác lúc nhỏ bị thầy giáo giữ lại ở lớp phê bình.

Lưu Dĩnh cũng có chút thấp thỏm, sau đó liền nghe thấy chủ biên đem công việc đã sắp xếp thông báo với bọn họ, nhiệm vụ lần phỏng vấn tiếp theo của tổ chính trị cần phải phối hợp với tổ kinh tế cùng nhau hoàn thành.

Lục Niệm Niệm đang ghi chép lại, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của chủ biên, trên mặt đầy mỡ, mắt ông ta lấp lánh nhìn cô.

Lưu Dĩnh cau mày, nhìn sắp xếp công việc, có chút nghi hoặc: “Muốn phỏng vấn tổng giám đốc Phong Thụy, cùng tổ chính trị của bọn tôi có quan hệ gì?”

Ý cười của Chủ Biên càng sâu, trong mắt chứa đựng thâm ý nhìn về phía Lục Niệm Niệm, mở miệng nói: “Tiểu Lục à, nghe nói cô cùng tổng giám đốc Phong Thụy có chút giao tình, lần này cô có thể giúp tôi việc này.”

Từ khi tập đoàn Phong Thụy ra mắt, ở trong giới bất động sản không thể nghi ngờ chính là một con hắc mã, mà ngoại giới đối với vị tổng tài phụ trách này biết rất ít, nghe nói người này là một ông lớn, càng không dễ nói chuyện, chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn, đến nay chưa thấy có một tòa soạn báo nào đưa tin.

Nếu như bọn họ có thể giành được phỏng vấn cá nhân cậu, ít nhất mức độ quan tâm của đề tài sẽ tăng gấp bội.

Trong lòng chủ biên rõ ràng đang bàn tính gì mọi người đều rõ ràng, Lục Niệm Niệm là tiểu mật vị Phong Thụy đó bao nuôi, đã sớm đồn đại ở trong tòa soạn.

Lời Chủ Biên vừa nói xong, Lục Niệm Niệm nhận thấy ánh mắt mập mờ, bát quái của đồng nghiệp rơi trên người.

Lẽ nào các đồng nghiệp đều biết quan hệ của mình và Kim Triều? Nhưng từ trước tới nay cô chưa từng nói qua.

Lục Niệm Niệm đang sững sờ, Lưu Dĩnh tưởng rằng do dự, cho rằng gác chân dựa vào ông lớn còn tỏ vẻ thanh cao, liền không nhịn được giễu cợt nói: “Cô cùng tổng giám đốc Phong Thụy quan hệ không bình thường, chuyện này cũng chỉ là một câu nói, có gì mà cần phải cân nhắc kỹ càng.”

Vốn là Lục Niệm Niệm đang suy nghĩ nói như thế nào để thuyết phục Kim Triều tiếp nhận phỏng vấn, dù sao tên đó vẫn luôn rất khép kín, ngoại trừ lần lộ diện trong quá khứ, bình thường căn bản sẽ không nhận lời phỏng vấn.

Nghe tổ trưởng nói vậy, còn thấy khóe mắt ngằm chứa đựng khinh thường, Lục Niệm Niệm rốt cuộc cảm thấy có gì đó không đúng lắm, dừng một lúc, mở miệng: “Mấy người cho rằng tôi cùng Tổng Kim Triều là quan hệ gì?”

Lưu Dĩnh hừ nhẹ một tiếng, im lặng liếc cô.

Đồng nghiệp xung quanh cũng chỉ cười mập mờ, cũng không nói gì.

Dưới bầu không khí quỷ dị, trong lòng Lục Niệm Niệm giống như một

khối bông, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng, chủ biên thấy vậy liền đứng ra giảng hòa, “Tôi biết, hai người chính là quan hệ bạn bè bình thường.”

“Nhiệm vụ phỏng vấn lần này, chúng tôi phải để cô hao tâm, tốn sức rồi.” Chủ biên nói xong, vỗ vai Lục Niệm Niệm.

Sau khi tan họp, Lưu Đình phong tình vạm chủng giẫm trên giày cao gót cùng trở về văn phòng, vừa nghĩ tới mọi người xung quanh lúc này hiểu lầm mình là tình phụ Kim Triều bao nuôi. Lục Niệm Niệm nghĩ liền cảm thấy tức giận.

Buổi tối tan làm về nhà, Lục Niệm Niệm không nhận được cùng Kim Triều oán giận vài câu, “Em bị đồng nghiệp hiểu lầm, em bị bao nuôi.”

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều nhú mày, “Bị ai bao nuôi.”

Lục Niệm Niệm vừa cởi áo khoác, vừa đáp: “Anh.”

Tống Kim Triều: “Bọn họ không biết em đã kết hôn?”

Lục Niệm Niệm ừ một tiếng, luôn cảm thấy có loại cảm giác bị mọi người “nhìn bằng con mắt khác xưa”, nghĩ một lúc, liền đem chuyện gần đây tòa soạn muốn phỏng vấn cậu nói ra.

Mặt Tống Kim Triều không có bất kỳ biểu tình gì, hiển nhiên là không có hứng thú, Lục Niệm Niệm đang cân nhắc có nên khuyên cậu hay không, liền thấy người đi vào phòng bếp rửa rau, vội vàng bám đuôi ở sau lưng trợ giúp cậu.

Ngày hôm sau, Lục Niệm Niệm theo lệ thường đi làm, vừa mới tiến vào phòng làm việc liền cảm thấy không khí xung quanh không thích hợp lắm.

Có đồng nghiệp nữ đột nhiên tiến tới gần, sát lại gần nhỏ giọng nói: “Cậu

biết không, buổi chiều ngày hôm qua tổ trưởng tới Phong Thụy, kết quả ngay cả mặt của tổng giám đốc đó đều không gặp, là bị từ chối.”

Lục Niệm Niệm sững sờ, “Ngày hôm qua tổ trưởng tới Phong Thụy?”
Đường như chưa từng nghe Kim Triều nhắc tới.

Nữ đồng nghiệp gật đầu, lại nói: “Lẽ nào cậu không cùng người đó nói chuyện toàn soạn chúng ta muốn phỏng vấn? Đi cửa sau cũng tốt.”

Lục Niệm Niệm vốn dĩ muốn nhận lời, nhưng thấy biểu hiện của đồng nghiệp, nghiêm nhiên bị coi trở thành cái thang đi đường tắt, vừa nghĩ tới bị mọi người hiểu lầm thành tình nhân bị bao nuôi, tâm tình phai nhạt đi rất nhiều.

Đồng nghiệp vừa rời đi, Lục Niệm Niệm lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Kim Triều.

Niệm Niệm: Nghe nói tổ trưởng bọn em ngày hôm qua tới Phong Thụy tìm anh?

Qua hơn mười phút, cậu mới gửi tin nhắn tới, Tráo Tráo: Hình như vậy.

Lục Niệm Niệm cau mày, cái gì gọi là hình như vậy? Vì vậy tiếp tục hỏi: Nếu như anh không thích bị phỏng vấn, vậy em cũng không giúp họ đi cửa sau, dù sao ông xã là lớn nhất.

Nhìn thấy tin nhắn xuất hiện trên màn hình, Tổng Kim Triều mỉm cười.

Trong phòng họp, một đám người không thể nào tin được khi nhìn thấy trên mặt Tổng tài lộ ra ý cười, trong mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, làm việc lâu như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy băng tuyết ngàn năm cũng có một ngày tuyết tan.

Lúc này ở tòa soạn, Lưu Dĩnh bởi vì chuyện bị từ chối phỏng vấn, đang bị chủ biên quở trách.

Vừa nghe tới cấp trên dự định phái Lục Niệm Niệm đi phỏng vấn, sắc mặt Lưu Dĩnh trở nên khó coi, “Lục Niệm Niệm vừa tới tòa soạn báo, rất nhiều chỗ không hiểu, lần phỏng vấn này vẫn là để tôi thực hiện.”

Rõ ràng trong mắt Lưu Dĩnh đối với thân phận tình nhân của Lục Niệm Niệm rất khinh thường, chủ biên đoán được trong lòng cô ta không cam lòng, khuyên nhủ: “Tiểu Lục lại làm việc dưới trướng của cô, những việc này là điều nên làm, nếu như thực sự không được, cô tự mình sắp xếp.”

Lưu Dĩnh mím môi, trầm mặc coi như là đáp lại.

Cả buổi chiều, Lưu Dĩnh gần như vẫn luôn gọi điện cho thư ký của Tổng Kim Triều, ngay lúc gần tới giờ tan làm, đầu bên kia truyền tới giọng nói lịch sự của thư ký: “Sắp xếp thời gian phỏng vấn là 12h30 chiều ngày mai, thời gian này cô có thể tiếp nhận không?”

Nghe thấy đáp án này của đối phương, Lưu Dĩnh ngẩn người, sau khi chậm chạp phản ứng lại liền nhanh chóng đồng ý.

Bởi vì là cuối tuần, Lục Niệm Niệm được nghỉ, buổi trưa làm cơm mang tới cho Kim Triều.

Sau khi đi tới mới phát hiện, cậu còn đang họp, Niệm Niệm chỉ có thể tới văn phòng đợi.

Khi từ phòng họp đi ra, thư ký trước quầy lễ tân nói với cậu, ký giá tòa soạn Thân Giang tới rồi, hiện tại đang chờ ở phòng khách.

Vẻ mặt Tổng Kim Triều lạnh lùng, liếc nhìn thời gian, người phóng viên này tới sớm hơn giờ hẹn nửa tiếng.

Cậu hờ hững nói: “Là họ Lưu phải không.”

Thư ký gật đầu, chính là người đó.

Tổng Kim Triều nhú mày: “Cứ để cho cô ta đợi.” Nói xong, bước chân cậu không có ngừng lại, hướng về phía văn phòng mà đi.

Khi Tổng Kim Triều nhìn thấy Lục Niệm Niệm vì cậu mà chuẩn bị cơm trưa tình yêu, cậu không nhịn được nở nụ cười: “Lần đầu tiên ăn cơm em làm, có chút không quen.”

Đây là lời gì vậy, Lục Niệm Niệm mím môi, “Tốt xấu gì sau này em cũng phải làm một người mẹ, làm cơm cũng là một kỹ năng cần thiết.”

Tổng Kim Triều không ý kiến gì, trên mặt vẫn là ý cười nhàn nhạt: “Anh nuôi em lâu như vậy, thêm một người nữa cũng không tính là nhiều.”

Trên cơ bản cậu đem cô trở thành trẻ con mà nuôi dưỡng, nếu như sau này thật sự có con, nói không chừng cậu còn có thể làm một người mẹ, ít nhất sẽ không để cho con kén ăn.

Cả một buổi chiều, Tổng Kim Triều làm việc, Lục Niệm Niệm vẫn luôn ở bên cạnh cậu, chiếm lấy máy tính của cậu chơi game.

Mà Lưu Dĩnh vẫn luôn đợi ở trong phòng khách hơn bốn tiếng đồng hồ, trong lúc đó thư ký tiến vào mấy lần, rất hiểu chuyện giúp cô ta thêm trà hoặc cà phê, mà mỗi lần đều không thể chờ được nữa, mới nghe thư ký nói một câu, tổng giám đốc đang bận, đang họp.

Như vậy không có hy vọng tiếp tục đợi, Lưu Dĩnh mấy lần muốn đập bàn rồi đi, vừa nghĩ tới người phóng vấn còn chưa tới, chỉ có thể mạnh mẽ đem tức giận thu hồi.

Đối với tổng giám đốc Phong Thụy, nghe nói người này một chút tình người cũng không có, vốn còn tưởng rằng hẳn đã nhận lời phỏng vấn, chuyện này là thuận theo nước chảy thành sông, không ngờ tới đã qua bốn tiếng, thậm chí ngay cả người cũng không nhìn thấy.

Trong phòng làm việc, Tống Kim Triêu liếc nhìn thời gian, còn nửa tiếng nữa là tan làm, liền mới đi tới phòng khách.

Khi Lưu Dĩnh nhìn thấy Tống Kim Triêu ung dung tới trễ, trong lòng chùng chất tức giận cuối cùng tiêu tan một ít, cũng may không có bị cho leo cây.

Từng nghe nói tổng giám đốc Phong Thụy tuổi còn trẻ, lại không ngờ tới hẳn còn trẻ như vậy, cùng với lần trước phỏng vấn tổng giám đốc bụng phê không giống lắm.

Hai người chào hỏi, vẻ mặt Tống Kim Triêu nhàn nhạt, nói thẳng: “Nếu như không bởi vì Niệm Niệm, tôi sẽ không nhận lời phỏng vấn của cô.”

Nghe thấy lời này, nụ cười trên mặt Lưu Dĩnh cứng đờ.

Giọng điệu Tống Kim Triêu không chút gợn sóng, giống như một dòng nước yên tĩnh, lạnh lẽo, ánh sáng trong mắt âm u mà bức người: “Tôi cùng vợ là quan hệ hợp pháp, cô vì là người làm truyền thông nếu có thể tung tin đồn, tôi đề nghị cô nên thay đổi vị trí công tác.”

Nghe thấy lời lạnh như băng của đối phương, thậm chí mang theo hàm ý uy hiếp, vẻ mặt Lưu Dĩnh nhẹ nhàng thay đổi, không tự giác nắm chặt máy tính bảng trong tay.

Sửng sốt vài giây, khẽ nhếch môi: “Tôi, tôi chỉ là “

Lời còn chưa dứt, mặt Tống Kim Triêu vô cảm đứng dậy, tiếp theo nói với

thư ký bên cạnh một câu lạnh lùng, cứng như đá “Tiễn khách””.

Sắc mặt Lưu Dĩnh trắng bệch, cả người cứng ngắc đứng tại chỗ, còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ vừa nãy.

Trên đường hai người về nhà, Lục Niệm Niệm ríu rít nói về bát quái trong showbiz trên Weibo, Tống Kim Triều lắng lắng nghe, thực sự không chen ngang, về tới nhà mới nói với Niệm Niệm: “Có muốn thay đổi hoàn cảnh làm việc?”

Nghe thấy lời này, Lục Niệm Niệm quay đầu lại, đôi mắt tròn chuyể động nhìn chăm chăm cậu. Ý nghĩ này lúc trước từng nghĩ qua, nhưng thật vất vả mới tìm được việc, cũng không thể nói từ chức là từ chức.

Đối diện với ánh mắt cô, Tống Kim Triều chậm rãi nói: “Nếu như không thoải mái, có thể lựa chọn về nhà.”

Tiếp theo ngừng một lúc, lại nói: “Hoặc lại tìm một công việc mới.”

Lời vừa dứt, trong lòng Lục Niệm Niệm ấm áp, buồng rau đang rửa trong tay xuống, ôm lấy cậu.

Phiền lòng chuyện công việc, rất ít khi nói với cậu, thỉnh thoảng chỉ nói vài câu, hóa ra cậu vẫn để ở trong lòng.

Cậu đem mình đặt ở trong lòng bàn tay mà che chở, mấy năm như một ngày, chưa bao giờ thay đổi.

Lục Niệm Niệm không nhịn được cười khẽ, ôm cậu càng thêm chặt.

Lưu Dĩnh đấu với ma vương Tráo Tráo cuồng vợ, Tiểu Tráo Tráo toàn thắng.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 68: Phiên Ngoại: 2 + 3

Phiên ngoại hai

Yến tiệc cuối năm công ty là Thụy Phong vì khen thưởng công nhân viên một năm qua đã vất vả làm việc, chuyên môn công tác.

Cho nên mỗi dịp cuối năm, nhiệt tình của mọi người đều sôi trào gần không được, cùng Niệm Niệm kết hôn hai năm trước, Tống Kim Triều có một thời gian đều ở biệt thự cùng Niệm Niệm, ngay cả khi tham dự tiệc, cũng chỉ ở trên đài nói mấy câu, lộ diện một chút mà thôi.

Cuối năm nay, Tống Kim Triều không biết vì sao nghĩ thông suốt, không chỉ thái độ tích cực rất cao, còn chuẩn bị dẫn theo bà chủ cùng đi.

Sáng sớm hôm đó, Tống Kim Triều để Phương Ngọc đặt một bộ lễ phục, còn cố ý dặn dò, yêu cầu cần phải đẹp mắt, cần bảo thủ, không thể là loại hở quá nhiều.

Phương Ngọc ở trong cửa hàng đặt may chọn nửa ngày, rốt cuộc chọn được một cái, buổi chiều liền đưa tới.

Sau khi mặc vào, Lục Niệm Niệm cảm thấy kích cỡ rất phù hợp, chỉ là mặt sau không thắt được đai, liền gọi Tống Kim Triều vào phòng thay quần áo giúp.

Tống Kim Triều nhìn thấy Niệm Niệm trước mặt mặc một chiếc váy dạ hội màu rượu vang, vẻ mặt sững sờ.

Vòng eo rất tinh tế, uyển chuyển, chiếc cổ thon dài trắng như ngọc, còn lưu lại dấu vết mờ ám tối qua cậu ban tặng.

Nhìn chăm chăm bờ vai trắng nõn lộ ra, Tống Kim Triều mím môi, đôi mắt đen, thâm thúy yên lặng nhìn chăm chăm vài giây.

Lục Niệm Niệm giục cậu nhanh lên: “Chỗ này em không với tới, anh giúp em.”

Cảm nhận được người phía sau đến gần, Lục Niệm Niệm đem tóc dài vén tới trước ngực, chờ cậu giúp mình thắt dây.

Tống Kim Triều trầm mặc, khoe môi cong lên, đầu ngón tay thon dài, mát lạnh chậm rãi dọc theo sống lưng gầy gò, trắng nõn một đường đi xuống, dây thắt trên eo đã được Niệm Niệm tự mình thắt lên một nửa, cậu khẽ rũ mắt, đầu ngón tay dừng lại trong nháy mắt, giây tiếp theo, “Bốp” một tiếng nhẹ nhàng vang lên, dây đai đã được thắt lại bị mở ra, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Nhận biết được động tác của cậu, gò má Lục Niệm Niệm nóng lên, nhỏ giọng lầm bầm: “... Anh làm gì vậy.”

Mặt Tống Kim Triều anh tuấn không chút gợn sóng, chỉ có cặp mắt sâu như giếng, đôi đồng tử dần trở nên thâm thúy.

Cậu không kìm được tiến về phía trước, hơi thở nóng rực mà quen thuộc từng chút từng chút quấn chặt ở cần cổ trắng như tuyết, người phía trước đã sẫm đỏ mặt, Lục Niệm Niệm căng thẳng liếm môi, linh cảm được cậu muốn làm gì, không đợi cô mở miệng, môi Tống Kim Triều mát lạnh dán trên vành tai đỏ hồng của cô, thấp giọng nói: “Đừng đi.”

Tiệc hàng năm có gì vui, hai người bọn họ ở nhà cũng có thể chơi.

Phiên ngoại ba

Khi Lục Niệm Niệm mang thai ba tháng đầu, nghén rất nghiêm trọng, Tống Kim Triều nhìn thấy bụng ngày càng lớn, nhưng người cũng càng ngày càng gầy.

Sau khi ông Tần khi biết Niệm Niệm mang thai, đặc biệt sắp xếp dì giúp việc ở Tần gia tới chăm sóc, dù sao dì Vương là người từng trải, cũng rất biết chăm sóc người, Kim Triều thường xuyên tặng ca, trong nhà có người chăm sóc Niệm Niệm cũng yên tâm.

Ngày hôm đó Kim Triều vừa tan làm về nhà, liền thấy dì Vương một mình bận rộn ở trong phòng bếp, cậu cởi giày, kéo cà vạt, trước khi lên lầu hỏi: “Hôm nay không sao chứ?”

Dì Vương có chút lo lắng nhìn lên lầu, nhú mào, nói thật: “Đều nôn cả một ngày, ăn gì nôn đó.”

Phụ nữ mang thai chính là chịu tội, tuy rằng Cô Lục dặn, đừng nói với cậu chủ, nhưng nhìn sắc mặt vàng như nghệ, cũng không dám không nói thật.

Nghe thấy lời này, Tống Kim Triều nhú mào, môi mỏng khẽ nhếch, Niệm Niệm vốn dĩ đã gầy, từ khi mang thai, cả người dường như chỉ cần một cơn gió thổi là có thể quật ngã, mặt to bằng lòng bàn tay, luôn miệng nói không sao, nhưng cậu không nỡ nhìn Niệm Niệm cực khổ như vậy.

Tống Kim Triều day day mi tâm, nói: “Hôm nay có ăn gì không?”

Dì Vương lắc đầu, lại từ trong bếp múc một bát canh gà đưa cho cậu, Tống Kim Triều nhận lấy, sau đó lên lầu.

Trong phòng ngủ không nhìn thấy người, lúc này nghe thấy trong phòng tắm có tiếng động, Tống Kim Triều buông canh gà đi tới, liền nhìn thấy Niệm Niệm đang ôm bồn cầu nôn, mới vừa ngừng một lúc lại cúi đầu muốn nôn.

Tống Kim Triều cau mày, nhanh chân đi tới, ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng vỗ ở trên lưng, giọng nói dịu dàng: “Vẫn ổn chứ?”

Niệm Niệm nôn một trận, rốt cuộc dừng lại, khuôn mặt to bằng lòng bàn tay trắng bệch, thảm hại ngồi ở trên đất, tim Tống Kim Triều đau đớn, đem cả người ôm lấy, đặt ở trên giường, lại đưa tới một cốc nước.

Nhìn cô ừng ực uống nước, Tống Kim Triều căng thẳng nhìn chăm chăm cô, rất sợ ngay cả uống nước cũng không được.

Uống hết nước, Tống Kim Triều thay cô lau đi vệt nước ở khóe môi, nhìn đáng vẻ ỉu xiu, giọng nói bất đắc dĩ lại đau lòng: “Anh không muốn để em khổ cực như vậy.”

Cậu không biết sau khi Niệm Niệm mang thai lại phải trải qua những khổ cực này, sớm biết như bây giờ, cậu tuyệt đối không muốn có con.

Niệm Niệm liếm môi, chủ động ngoan ngoãn bò vào trong ngực cậu, biết Kim Triều đau lòng, liền nhẹ giọng an ủi: “Mang thai đều như vậy, đừng lo lắng quá.”

Người trong ngực gầy gò mỏng manh, một chút trọng lượng cũng không có, Tống Kim Triều thở dài một hơi, nhẹ nhàng hôn trán cô, “Em gầy quá.”

Lục Niệm Niệm nhú mày: “Gầy rất tốt, nếu như béo thành một năm, ai còn muốn em.”

Vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng Tống Kim Triều ôm chặt cô, đặc biệt nghiêm túc nói: “Ngaoan, em chỉ cần ăn, anh sẽ không thể không cần em.”

Nghe cậu trịnh trọng nói, Lục Niệm Niệm không nhịn được cười, khó chịu vì nôn nghén lúc này toàn bộ cũng tiêu tan.

Qua một lúc lâu, lại nghe thấy cậu nói: “Tối nay chú nhỏ sẽ tới thăm em, cùng nhau ăn cơm tối.”

Nhắc tới Tống Duẫn Hành, mắt người trong ngực trở nên sáng ngời, nói tới người chú nhỏ này, trong đầu Lục Niệm Niệm đầy bát quái, vội hỏi: “Bạn gái chú ấy sẽ tới chứ?”

Khi Lục Niệm Niệm mang thai, Tống Duẫn Hành từng dẫn theo cô gái nhỏ tới nhà bọn họ một lần, cô gái đó trắng nõn nà, nói chuyện so với Niệm Niệm dịu dàng hơn rất nhiều, nhìn dáng vẻ còn chưa trưởng thành, sau đó Kim Triêu nói với cô, cô gái đó gọi là Khương Tri, tuổi tác so với Niệm ít hơn mấy tuổi, lại bởi vì khuôn mặt non nớt nên nhìn càng trẻ con, giống như học sinh trung học.

Khi Tống Hành dẫn Khương Tri lần đầu tới làm khách, Lục Niệm Niệm cũng được coi như no mắt, gương mặt tuấn nam mỹ nữ trước mặt vô cùng xứng đôi.

Khương Tri ngoan ngoãn yên tĩnh, khi nói chuyện giọng điệu nhỏ nhẹ, dáng vẻ yêu kiều giống như con mèo con, Lục Niệm Niệm còn phát hiện, cô gái đó dường như rất sợ Tống Kim Triêu, thậm chí không dám đối diện với ông xã của mình.

Nhìn bộ dáng chú nhỏ chăm sóc đầy đủ đối với cô gái đó, Lục Niệm Niệm nhịn không được hỏi Tống Duẫn Hành quan hệ của họ là gì, dù sao Kim Triêu nói đây cũng được coi là em họ của cậu, nhưng Tống Duẫn Hành lại không cho là như vậy, thấy cháu dâu nhỏ hiếu kỳ như vậy, hần nhếch môi lười biếng nở nụ cười: “Đây chính là cô dâu chú nuôi từ bé, sau này cháu có thể chăm sóc.”

Từ khi đó, Lục Niệm Niệm luôn quần lấy Kim Triều bát quái về chú nhỏ và Khương Tri.

Số lần ngày càng nhiều, Tống Kim Triều cũng có chút bất đắc dĩ, khẽ búng đầu quả dưa nhỏ: “Bọn họ là người nhà, không phải người yêu.”

Lục Niệm Niệm:???

Lẽ nào tên đầu gỗ Kim Triều này cái gì cũng không nhận ra?

Nghĩ tới chú nhỏ phong lưu, bản tính nói dối không ngừng, Tống Kim Triều đối với Niệm Niệm dặn dò: “Sau này cách xa chú nhỏ một chút, anh sợ dạy hư bạn nhỏ.”

Buổi tối, Tống Duẫn Hành quả nhiên dẫn theo Khương Tri cùng tới, khi nhìn thấy cái bụng tròn vo của Niệm Niệm, Khương Tri mở to mắt, đôi mắt đen lóe lên ánh sáng long lanh, rất muốn đi tới sờ bụng của Niệm Niệm, nhưng theo bản năng nhìn về phía Tống Kim Triều, quả nhiên ánh mắt người nào đó lạnh lạnh, vẻ mặt vô cảm nắm tay vợ của mình, bày ra bộ dáng ai cũng không thể chạm vào.

Sau bữa cơm tối, Niệm Niệm nắm tay Khương Tri tới phòng chiếu phim xem phim, Kim Triều phụ trách rửa bát, buổi chiều hôm nay dì Vương xin nghỉ.

Nhìn thấy năm ngón tay cậu chủ nhỏ lúc trước không nhiễm nước mùa xuân, hiện tại thỏa mãn làm vợ đảm dâu hiền, Tống Duẫn Hành nhin cười, chịu đựng Tống Kim Triều đen mặt cản mình không cho đi theo, mặt dày mày dạn lắc hông theo sát ở phía sau lưng cậu.

Tống Kim Triều lạnh mặt rửa bát, Tống Duẫn Hành dựa vào cửa kính nhà bếp, nhẹ nhàng nhướn đôi mắt hoa đào mang theo ý cười nhàn nhạt, khoe môi nhẹ nhàng nhướn lên: “Khi nào để chú thưởng thức tài nghệ của cháu,

nghe Niệm Niệm nói món sườn xào chua ngọt cháu nấu rất ngon.”

Nói xong, vẻ mặt người trước mặt hồ hững, động tác không có ngừng lại.

Vẻ mặt Tống Duẫn Hành anh tuấn, dịu dàng như ngọc, nở nụ cười vô hại, “Làm việc nhà ngược lại cháu làm rất thuận tay.”

Vẻ mặt Tống Kim Triêu hững hờ, rớt cuộc liếc mắt nhìn hăn, môi mỏng khẽ nói: “Đây là thú vui hôn nhân.”

Ý tứ chính là, hăn còn chưa kết hôn, không thể nào lĩnh hội.

Tống Duẫn Hành còn muốn chêu chọc cậu trong nháy mắt ghen hòng, hăn giật giật môi, lại cái gì cũng không nói được.

Sau đó thời gian đã muộn, Tống Duẫn Hành dẫn Khương Tri về nhà, trước khi rời đi, Tống Kim Triêu giữ Khương Tri lại, hiếm khi đối với cô gái này không bày ra bộ dáng mặt lạnh, dịu dàng dặn dò: “Khai giảng phải chăm chỉ học hành, cố gắng hết sức đừng về nhà, ảnh hưởng tới việc học.”

Tống Duẫn Hành bên cạnh nghe thấy nhất thời đen mặt.

Cô gái nhỏ trước mặt chớp chớp mắt, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt căng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc đáp lại: “Em nhất định sẽ chăm chỉ học hành!”

Tống Kim Triêu hài lòng gật đầu, đôi mắt đen ẩn giấu ý cười.

Vẻ mặt Tống Duẫn Hành đen lại đem Khương Tri lôi tới sau lưng, “Thôi đi, IQ Khương Tri nhà tôi 280, không cần cố gắng.”

Không đợi Tống Kim Triêu nói chuyện, Tống Duẫn Hành giống như bay lôi kéo Khương Tri rời đi.

Nhìn xe bọn họ dần đi xa, Lục Niệm Niệm không nhịn được hỏi: “IQ của

Khương Tri thật sự 280?”

Kim Triều cười khẽ, lắc lắc đầu.

Trên đường về nhà, Khương Tri yên lặng ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt đặc biệt chăm chú.

Tổng Duẩn Hành mặt không biến sắc nhìn trộm cô, vĩnh viễn bày ra bộ dáng ngoan ngoãn như vậy, giống như trong nhà nuôi dưỡng con mèo nhỏ, yên lặng như muốn tan ra vào trong không khí.

Nhìn thấy cô động, Tổng Duẩn Hành nhú mày, tâm trạng không rõ thu hồi ánh mắt.

Hai người một đường không nói chuyện, sau khi về tới nhà, Tổng Duẩn Hành vẫn luôn trầm tư lôi kéo cánh tay Khương Tri, gương mặt anh tuần thu lại nụ cười bất cần đời, “Học kỳ sau dọn ra ngoài ở, đừng ở trường.”

Hắn chính là lo lắng lời của Kim Triều ảnh hưởng tới cô gái này.

Quả nhiên, Khương Tri do dự nói: “Nhưng Kim Triều nói em nên chăm chỉ học tập.” Tốt nhất đừng về nhà, hơn nữa nhà cách trường xác thực rất xa.

Ánh mắt Tổng Duẩn Hành hiện lên ý cười nhàn nhạt, ngón tay dài đỡ ở trước môi, miễn cưỡng nói: “Anh tốt xấu gì cũng là một sinh viên giỏi, có thể so với thầy giáo trong trường bọn em mạnh hơn rất nhiều.”

Người nào đó nói khoác không biết ngượng mồm, Khương Tri cũng tin là thật, ngoan ngoãn gật đầu, vừa nói như thế, dường như ở nhà càng thuận tiện.

Thấy cô gái nhỏ đồng ý, ý cười nơi khóe môi Tổng Duẩn Hành càng sâu, nhìn gương mặt hồng hào nhin không được muốn cắn một ngụm, lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, hiện tại vẫn không phải là lúc làm chuyện xấu!

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 69: Phiên Ngoại 4: Tần Ương – Thẩm Mạn – Tống Trí Viễn

Năm ấy Tần Ương 25 tuổi, gả cho Tống Trí Viễn, bởi vì được Tần gia bảo hộ rất tốt, ở bên ngoài cô sạch sẽ như tờ giấy trắng, ngoại trừ người nhà chính là chồng của cô.

Sau khi kết hôn, hai vợ chồng tương kính như tân, tiểu thư nhà giàu được nuông chiều vì yêu quý chồng, mà rửa tay làm cơm, giúp chồng nuôi dạy con.

Tần Ương kiệm lời, tính cách dịu dàng, càng giống như một cơn gió dịu dàng, nhưng tình cảm của Tống Trí Viễn đối với cô không thể nói là yêu, hẳn đối với cô vô cùng lạnh nhạt, quan tâm đối với cô tập mãi thành quen, dù sao trong lòng hẳn vẫn luôn có một người.

Tống Trí Viễn và Thẩm Mạn quen biết đã lâu.

Tình yêu của hai người duy trì từ cao trung tới tốt nghiệp đại học,

một phần nguyên nhân là vì Thẩm Mạn gia nhập showbiz, mà Tống Trí Viễn vào quân đội.

Tình cảm của hai người một đường sút mẻ, vẫn luôn tan hợp, đợi tới khi tới tuổi kết hôn, người của Tống gia biết sự tồn tại của Thẩm Mạn, sau khi điều tra nội tình tỉ mỉ quả quyết từ chối người phụ nữ đẩy tiến vào Tống gia.

Showbiz là một cái chảo nhuộm lớn, Thẩm Mạn không bối cảnh không thực lực, làm sao có thể một bước hồng lên được, những nội tình được ông Tổng điều tra tỉ mỉ, chính là vô số lịch sử đen.

Ông sẽ không cho phép một người phụ nữ lai lịch không rõ tiến vào Tổng gia.

Vì có thể cùng Thẩm Mạn kết hôn, Tổng Trí Viễn cùng ông Tổng nhiều lần cãi lộn, thái độ ông Tổng kiên quyết như vậy, tuyên bố chỉ cần ông còn một hơi thở, Thẩm Mạn sẽ không được phép tiến vào Tổng gia.

Sau đó Tổng Trí Viễn đành chịu bị ép buộc, cưới con gái Tần Bình Kiền, lần đầu nhìn thấy Tần Ương, thái độ của hắn cực kỳ lạnh nhạt, nhìn thấy người phụ nữ dịu dàng, yên tĩnh, nhưng trong lòng là nghĩ tới tính khí nóng giận của Thẩm Mạn

Mà xem ra người đàn ông dịu dàng như ngọc này, cứ không kịp chuẩn bị như vậy xông vào trong lòng không nhiễm bụi của Tần Ương.

Hôn lễ ngày ấy của Tổng Trí Viễn và Tần Ương, yến tiệc khách mời đông đủ.

Mà trong hôn lễ Tần Ương nhìn thấy một người phụ nữ, người này giống như từng quen biết, cô dường như đã từng gặp ở đâu.

Thẩm Mạn mặc bộ váy dài màu trắng, cổ chữ V khoét sâu, phong thái yêu kiều, bộ ngực trêu chọc người, sau khi trang điểm đậm so với cô dâu còn muốn lóa mắt hơn, bởi vì cô ta đến, ánh mắt mọi người đều dồn dập hướng về phía mình tinh cực kỳ nổi tiếng hiện tại, quả nhiên so với trên màn hình TV còn muốn chói mắt.

Lúc này Tổng Trí Viễn nhìn thấy Thẩm Mạn sắc mặt đột nhiên biến đổi, rất sợ cô ta là tới phá hoại hôn lễ, nhưng Thẩm Mạn chẳng hề làm gì cả, chỉ

là sai người tặng một phần quà tân hôn tới.

Ngày ấy khi Thẩm Mạn rời đi, Tổng Trí Viễn mở phần quà đặc biệt ấy, chính là Video làm tình của hai người.

Đêm tân hôn ngày đó, Tổng Trí Viễn bỏ rơi vợ của chính mình đi tìm Thẩm Mạn, cả đêm không về.

Những ngày tháng sau đó, Tổng Trí Viễn ngoài mặt cùng Tần Ương duy trì quan hệ vợ chồng, nhưng vẫn luôn âm thầm qua lại mật thiết với Thẩm Mạn.

Mà Tần Ương đối với chuyện này không hề biết gì cả.

Năm ấy bởi vì hai vị lão gia Tổng gia cứ giục mãi, Tần Ương và Tổng Trí Viễn cuối cùng có con của hai người, tên là do Tần Ương đặt, Tổng Kim Triều, mong muốn trong thế giới của cậu vĩnh viễn tràn ngập ánh mặt trời.

Từ khi Kim Triều ra đời, thái độ của Tổng Trí Viễn đối với Tần Ương dần có thay đổi, hẳn sẽ dừng bước chân khi thấy Tần Ương dạy con đọc sách, lẳng lặng lắng nghe, nghe thấy giọng nói của cô nhẹ nhàng, êm tai, quan sát gương mặt dịu dàng, yên tĩnh trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, lần đầu tiên trong đời, hẳn mới chính thức ý thức được, bản thân mình chưa bao giờ hòa nhập vào gia đình, cũng chưa từng nhìn kỹ khuôn mặt của vợ.

Mà đối với Thẩm Mạn, Tổng Trí Viễn lần đầu tiên cảm thấy tình cảm của mình đối với cô ta đã biến chất, từ lúc đầu là thích, hiện tại biến thành áy náy, cô ta không danh không phận làm tình nhân của mình nhiều năm như vậy, bây giờ nếu như cùng cô ta tách ra, cô ta không biết sẽ như thế nào.

Ngay lúc Tổng Trí Viễn đắn đo không ngừng, Thẩm Mạn sớm đã không kiềm chế nổi tự mình tìm tới cửa.

Hiếu rõ ngày đó Tổng Trí Viễn không có ở nhà, Thẩm Mạn trực tiếp tới nơi Tần Ương ở.

Khi hai người phụ nữ gặp mặt nhau, Thẩm Mạn vênh váo tự đắc đem phiếu xét nghiệm mang thai ném vào mặt người phụ nữ đó.

Cũng nói với cô, “Tôi cùng Tổng Trí Viễn ở cùng nhau rất nhiều năm rồi, tuy rằng cô chen chân vào tình cảm của chúng tôi, ngay cả khi hai người kết hôn, anh ta vẫn là không rời khỏi tôi.”

Trên khuôn mặt tinh xảo, quyến rũ của Thẩm Mạn mang theo nụ cười giễu cợt, “Có phải cô còn không biết, tôi tặng quà kết hôn là gì cho hai người?”

Không quan tâm đến vẻ mặt người phụ nữ trước mặt đã trở nên trắng bệch, Thẩm Mạn khế nhếch môi đỏ, nhẹ nhàng nhả ra câu không thể dâm loạn hơn, đến tận khi nhìn thấy Tần Ương cắn chặt môi, cả người run rẩy lùi về sau, cô ta mới hài lòng mỉm cười.

Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, Thẩm Mạn nheo mắt hứng thú nhìn chăm chăm người phụ nữ tinh tế trước mặt đánh giá, Tần Ương tuy nói là con gái Tần Bình Kiền, gia tài bạc triệu, đáng tiếc, người này lại mắc bệnh tâm thần, nhìn dáng dấp của cô như vậy, cùng người thường không khác gì, khó trách Tổng Trí Viễn không nhận ra được.

Nhìn thấy dáng vẻ Tần Ương, Thẩm Mạn cảm thấy mình suýt bị cô ta lừa.

Ngay sau đó cô ta hồ hững mở miệng, “Cô có gen di truyền bệnh tâm thần, Trí Viễn có lẽ còn chưa biết phải không?”

Nghe thấy lời này, Tần Ương trợn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khủng hoảng, cả người cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt, môi trắng bệch không chút máu run cầm cập.

Thẩm Mạn nhìn thấy phản ứng của cô ta, nụ cười giấu cợt càng sâu hơn: “Thủ đoạn này của cô rất cao, lừa Tống gia nhiều năm như vậy, cô diễn so với tôi là diễn viên còn lợi hại hơn rất nhiều.”

Tần Ương mặt không còn chút máu, trên trán chảy ra đầy mồ hôi hột, đối với chồng của mình cô chưa từng nghĩ sẽ lừa dối, cô xác thực có bệnh tâm thần, nhưng cô chưa bao giờ phát bệnh, cũng chưa từng tổn thương qua bất cứ người nào.

Nghe thấy người phụ nữ trước mặt từng câu từng chữ đẩy cô vào vũng máu, muốn che lấp đen tối, Tần Ương liều mạng cắn chặt môi, không nói một lời, lúc này ngay cả khí lực phản bác đều không có.

Thẩm Mạn rõ ràng đặc ý vênh váo, cô ta chậm rãi tiến lên trước, Tần Ương từng bước lùi về sau, vội vàng vúi vào góc bàn mới có thể chống đỡ thân thể lao đảo muốn ngã, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều biến sắc.

Ở bên trong góc lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt, bé trai đột nhiên lao ra, dùng hết sức lực trên người đem người phụ nữ tới gần Tần Ương đẩy ra.

Không ngờ tới phía sau có người, Thẩm Mạn kêu lên một tiếng lăn xuống dưới cầu thang, ngoại hình tinh xảo, khuôn mặt trắng nõn của bé trai lạnh lùng nhìn cô ta ngã xuống, đến tận khi nhìn thấy màu đỏ chói mắt tràn ra giữa hai chân người phụ nữ đó.

Sau khi Tống Trí Viễn nghe tin vội vàng chạy tới, nhìn phía dưới người Thẩm Mạn đều là máu, tức giận đến nổi gân xanh, khi ôm Thẩm Mạn rời đi, hẩn nhìn về phía Tần Ương trong mắt đều là hận thù sâu sắc.

Tiếng xe cứu thương dần đi xa, Tần Ương mặt đầy nước mắt ôm tiểu Kim Triêu gào khóc, nhìn dáng vẻ đau lòng của mẹ, điều duy nhất Kim Triêu có

thể làm, chính là thay bà lau đi nước mắt trên mặt.

Từ đó về sau, Tổng Trí Viễn cũng không có trở lại nữa, nghe nói con của Thẩm Mạn không còn, mà hôn nhân của bọn họ cũng bắt đầu đóng băng.

Mà tin tức Thẩm Mạn sinh non lúc đó bắt đầu nổi lên bát quái trong showbiz, tin tức Thẩm Mạn đã kết hôn được chồng nuôi dưỡng tràn ngập trên mạng, trong nháy mắt, Tần Ương cùng bối cảnh Tổng gia bị đào bới lên tận trời, truyền thông bất lương vẫn luôn theo dõi đưa tin, tra ra được nơi ngày đó Thẩm Mạn xảy ra chuyện, bởi vì bị đám cầu tử theo dõi, cuộc sống của Tần Ương và Kim Triêu cũng bị người ta từng giờ từng khắc để ý, điều này làm cho dây thần kinh mẫn cảm của cô gần như tới giới hạn đứt gãy.

Khi ở nhà, Tần Ương cũng không dám xem ti vi, cũng cấm Kim Triêu xem.

Mỗi khi cô dẫn Kim Triêu ra ngoài, đám cầu tử ở gần đó đều sẽ đi theo hai người, sau một thời gian dài, tâm trạng căng thẳng quá độ của Tần Ương cuối cùng cũng tan vỡ.

Sau khi về tới nhà cô liền đem cửa sổ khóa chặt, không cho phép Kim Triêu rời khỏi phòng nửa bước, càng không cho phép cậu đi tới nhà vệ sinh, đến tận khi nhìn thấy trong quần Kim Triêu có nước tiểu, cô mới một lần lại một lần nói xin lỗi.

Ngày ấy Tổng Kim Triêu bị bắt cóc, Tần Ương ở cửa chính trường học đợi cậu rất lâu, rất lâu không đón được con, nhưng cô nhận được cuộc gọi từ người xa lạ, đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói sắc bén mà quen thuộc của người phụ nữ, trong giọng nói mang theo điên cuồng, Thẩm Mạn nói với cô, Kim Triêu bị bắt cóc, cô ta không có ý định đòi tiền, chỉ muốn giết con tin.

Như bị một đòn chí mạng, trong đầu Tần Ương trống rỗng, máu toàn thân trong nháy mắt ngưng lại, không chờ cô nói chuyện, điện thoại đã gác máy, cô lập tức gọi điện cho Tổng Trí Viễn, nói với chồng mình, Kim Triêu bị Thầm Mạn bắt cóc, nhưng mà Tổng Trí Viễn đáp lại không có khả năng đó.

Liên quan đến tính mạng của con trai, nhưng hấn lựa chọn không tin tưởng, tim Tần Ương rơi xuống vực sâu, cô lại gọi điện thoại cho bố của mình, bây giờ ông là người duy nhất sẽ giúp mình.

Mà ngay khi Tần Bình Kiên phái người đi tìm kiếm khắp nơi, mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của tình huống, Tổng Gia lựa chọn dè tin tức xuống, từ chối báo cảnh sát, đối diện lời buộc tội của Tần Ương đối với Thầm Mạn, Tổng Trí Viễn vì chuyện xấu không thể truyền ra bên ngoài, đem nhốt Tần Ương ở trong nhà.

Như lời Thầm Mạn nói, cô ta không cần tiền, cô ta muốn chính là mạng của Tổng Kim Triêu, con trai của cô ta không còn, vậy thì một mạng đổi một mạng, như vậy mới công bằng.

Thời khắc nhận được điện thoại của Thầm Mạn, người đàn ông cầm đầu nhìn thấy bé trai còn nhỏ động lòng trắc ẩn, hấn liền nghĩ tới đứa con chết yếu của mình, cũng là một bé trai, nếu như còn sống, có lẽ cũng lớn bằng đứa bé trước mắt này.

Ngay sau đó người đàn ông liền nói dối Thầm Mạn, hấn lén lút mang Tổng Kim Triêu rời đi, trở về quê của mình.

Vợ người đàn ông là một người điên, cả ngày điên điên khùng khùng, đầu óc cũng không minh mẫn, mỗi khi nhìn thấy trẻ con trong thôn đều sẽ đuổi theo sau mộng bọn chúng, ồn ào nói, đó là con của bà ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy Kim Triêu, người phụ nữ yên lặng không nói

chuyện, chỉ mở ta hai mắt nhìn chăm chăm cậu, thấp giọng lẩm bẩm, con của mình đã về rồi.

Bởi vì Kim Triều không còn nhỏ, đã sớm ghi nhớ mọi chuyện, đối với chuyện cậu hao phí tâm tư muốn trốn chạy, người đàn cũng xuống tay độc ác, dùng hết các loại thủ đoạn, làm cho cậu sợ hãi không dám bước ra khỏi cửa phòng nửa bước.

Hai năm đó trải qua mọi loại chuyện giống như rơi xuống địa ngục, Tống Kim Triều trốn thoát vào một buổi tối, đêm hôm ấy cậu dường như nghe được tiếng còi xe hỏa cách đây không xa, ngay sau đó cậu liền điên cuồng chạy ra ngoài, hướng về phía đường sắt mà chạy, cho dù chết cũng không thể chết ở chỗ này.

Đêm đó, ông trời cho cậu cơ hội sống lại.

Tống Kim Triều vượt qua hàng rào xông tới đường ray, mà khoảnh khắc đó một luồng sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào cậu, “Ầm ầm” một tiếng vang lên, xe lửa ngừng lại.

Hai năm ác mộng của cậu cuối cùng kết thúc.

Sau khi Kim Triều mất tích, Tần Ương cũng điên theo, Tống Trí Viễn đem bà nhốt ở trong tầng hầm tối tăm, giấu mọi người xung quanh chuyện bà phát bệnh tâm thần, dù sao chuyện này cũng liên quan đến mặt mũi của hắn, còn có địa vị Tống gia, hắn không thể để người khác biết, vợ của mình là người mắc bệnh tâm thần.

Sau đó sự việc bại lộ, Tần Bình Kiên dẫn Tần Ương đi, hôn nhân của hai người cũng kết thúc, không lâu sau, Tống Trí Viễn và Thẩm Mạn lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

Sau khi Tống Kim Triều trở về, Tần Bình Kiên từng thử đem cậu đến bên

cạnh mình, đồng thời đối họ, nhưng mà hai vị lão gia Tống gia thái độ đặc biệt kiên quyết, cháu trai mình tuyệt đối không thể bị người mang đi, hai năm ấy nấy, bọn họ muốn mượn cơ hội từ từ trả nợ.

Sự trở về của Tống Kim Triêu, không thể nghi ngờ là cho Thẩm Mạn một đòn chí mạng, cũng may sau khi cậu trở về giống như bị kích động, không thể mở miệng nói chuyện, ngay sau đó Thẩm Mạn mượn cơ hội mang Kim Triêu ra nước ngoài vài năm, sau đó hai vị lão gia Tống gia nhớ cháu trai, lại đem cậu quay lại, vốn tưởng rằng phái vệ sĩ tiến hành giám sát cậu 24 tiếng, nhưng Thẩm Mạn lại không ngờ rằng, đã nhiều năm như vậy, sự hận thù Tống Kim Triêu đối với bà ta luôn không nhìn thấy, cậu là một con sói ẩn mình chờ cơ hội mà hành động, rốt cuộc có một ngày đem bà ta ăn tươi nuốt sống.

CÒN KHÔNG PHẢI VÌ EM ĐÁNG YÊU SAO

Quân Tử A Phách
dtv-ebook.com

Chương 70: Phiên Ngoại 5: Bánh Bao Nhỏ

Phiên ngoại: Mang thai And bánh bao nhỏ nghiêm túc.

Khi Niệm Niệm mang thai bốn tháng đầu, ngoài trừ bụng nhô lên, chân tay vẫn rất gầy gò, Kim Triều thay đổi phương pháp làm cho cô các loại món ăn ngon, chính là không thấy cô béo lên, hai người tới bệnh viện sản kiểm tra, bọn họ mới phát hiện, phụ nữ mang thai hơn bốn tháng giống Niệm Niệm, bụng đều to hơn so với cô một vòng, Niệm Niệm ngồi ở giữa đám người, hiển nhiên dinh dưỡng không đủ.

Niệm Niệm cũng bắt đầu lo lắng đứa bé trong bụng có phải phát triển quá chậm, lên mạng tìm hiểu, từ vị trí thai không đúng, cho tới thai nhi dị dạng.

Càng nhìn xuống, cô càng hoảng hốt, trong lòng Kim Triều cũng sốt ruột, nhưng vẫn dịu dàng an ủi cô: “Là vì đứa trẻ rất hiếu chuyện, sợ bụng em lớn quá vất vả.”

Kim Triều bình thường lạnh lùng thành thói quen, hiếm khi dịu dàng như vậy, mỗi lúc như vậy, tâm trạng Niệm Niệm sẽ tốt hơn rất nhiều, liền chỉ lo làm nũng.

Kỳ thực ngoài mặt Kim Triều càng bình tĩnh, trong lòng lại càng hoảng loạn.

Ban đêm, Niệm Niệm xoay người ngủ, Tống Kim Triều đều sẽ tỉnh giấc,

sau đó lo lắng nhìn chăm chăm cô vài giây, rất sợ Niệm Niệm có chỗ nào không thoải mái, tay cậu chậm rãi duỗi qua sờ bụng của cô, mỗi một khắc đều đang lo lắng.

Thời gian từng ngày trôi qua, bảo bảo cũng lớn rất nhanh, đuổi kịp tốc độ phát triển bình thường của thai nhi, đợi đến lúc Niệm Niệm mang thai được mười tháng, thân thể của cô đã rất nặng nề, lúc soi gương, người trong hình tròn vo nào còn có thân hình mỏng manh của mình lúc trước.

Đều trách Kim Triều, một ngày thay đổi bốn năm, món ăn để cô ăn, hiện tại béo thành như vậy, nếu như sinh con xong không khôi phục được vóc dáng ban đầu thì phải làm như thế nào.

Ngày bạn nhỏ Tống Từ ra đời, Kim Triều đang ở công ty họp, Niệm Niệm như cũ được dì Vương đưa tới bệnh viện, giây phút nhận được điện thoại đó, chân Tống Kim Triều mềm nhũn, suýt chút nữa đứng không vững.

Nhân viên trong phòng họp nhìn thấy sắc mặt tổng giám đốc biến sắc, dồn dập kinh ngạc, bởi vì sợ xảy ra chuyện gì lớn, nhưng thấy người đàn ông điên cuồng lao ra ngoài, một số người hiểu tình hình suy đoán: Có phải là bà chủ sinh rồi?

Khi tới bệnh viện, dì Vương đang ở bên ngoài phòng sinh lo lắng đến độ đi vòng quanh, khi nhìn thấy Tống Kim Triều tới, mới thở phào nhẹ nhõm, “Cô Lục vừa mới vào trong, phỏng chừng một lúc nữa có thể ra ngoài.”

Tống Kim Triều nắm chặt tay thành nắm đấm, trên trán đã chảy ra mồ hôi hột, gương mặt anh tuấn càng ngày càng trắng bệch.

Niệm Niệm ở bên trong nhiều hơn một giây, cô sẽ phải chịu đau đớn nhiều hơn một phần, từ lúc trước khi cô mang thai, cậu đã mua rất nhiều tài liệu liên quan đến phương diện mang thai và sinh nở của phụ nữ.

Đau đớn vì sinh con cậu cũng không thể thay cô chịu đựng, mà Niệm Niệm sợ nhất là đau cậu đều biết.

Hai người chờ đợi bên ngoài phòng sinh trong lòng như lửa đốt, khi y tá ôm bạn nhỏ Tống Từ đi ra, Tống Kim Triều nhanh chóng xông vào trong phòng sinh, y tá ôm đứa trẻ sững sốt, dì Vương hớn hờ liền đưa tay ra, “Để tôi, để tôi ôm, để tôi ôm.”

Trong phòng sinh, Lục Niệm Niệm mệt đến nỗi không mở được mắt, chỉ muốn nghỉ ngơi, vừa nãy bác sĩ chỉ nói sinh rồi, nhưng là trai hay gái cô không có nghe rõ, giờ khắc này người lại đau đớn.

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt, viền mắt nhanh chóng đỏ lên, cô nhỏ giọng nũng nịu: “Đau quá.”

Tống Kim Triều thấy mặt cô trắng bệch không chút máu, trong lòng co rút từng trận, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, giọng nói vẫn còn run rẩy: “Sau này đừng sinh con nữa, cũng không cần sinh con nữa.”

Lục Niệm Niệm cười khê: “Con trai hay con gái?”

Tống Kim Triều nắm chặt cô tay, sững sờ: “... Không biết.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Khi bạn nhỏ Tống Từ được một trăm ngày, khuôn mặt bụ bẫm, trắng nõn giống như chiếc bánh bao, Lục Niệm Niệm thích nhất thơm má cậu, mềm mại như bông, khuôn mặt bụ bẫm.

Ngoại hình Tống Từ rất giống Kim Triều, đôi mắt sâu giống Tống Kim Triều như đúc, còn có cái mũi nhỏ cao thẳng, chỉ có đôi môi là giống Niệm Niệm.

Buổi sáng nào đó, Tống Từ ồn ào không ngủ, Lục Niệm Niệm mắt ngái ngủ bò dậy, vén áo ngủ cho bạn nhỏ bú sữa.

Kim Triều bên cạnh nhú chặt mày, vẻ mặt oán hận cùng ghét bỏ.

Tống Kim Triều mím môi: “Nó lớn như vậy, còn bú sữa.”

Lục Niệm Niệm im lặng, trẻ con một trăm ngày đều bú sữa.

Tống Kim Triều nghiêm mặt, cuộn đầu ngón tay nhéo nhéo khuôn mặt ngây thơ của tiểu Tống, giọng điệu không vui: “Nhóc con xấu xa, chỉ biết cướp bà xã của bố.”

Lục Niệm Niệm bật cười, còn ghen với cả con là sao.

Ai biết, Tống Kim Triều ngồi dậy, ngón tay dài với khớp xương rõ ràng chậm rãi mở cúc áo ngủ của cô ra, nói với Niệm Niệm: “Anh cũng muốn.”

Lục Niệm Niệm: “...”

Khi Tống Từ một, hai tuổi so với bạn nhỏ cùng tuổi đặc biệt yên tĩnh, không khóc không nháo, đem cậu đặt ở trong nôi, cậu cũng không khóc nằm ở trong đó rất lâu.

Thế là Lục Niệm Niệm cảm thấy, con trai cùng bố nó giống nhau, vừa lạnh lùng lại đẹp trai.

Chờ tới lúc Tống Từ đi nhà trẻ, Lục Niệm Niệm thường nghe thấy tên một bé gái từ trong miệng của Tống Từ, sau đó mới biết là bạn nhỏ ngồi cùng bàn Tống Từ ở nhà trẻ, ngoại hình cô bé đó giống như một con búp bê.

Quốc tế thiếu nhi ngày ấy, Tống Từ dặn mẹ muốn dâu tây, nói muốn mang tới nhà trẻ chia cho các bạn.

Lục Niệm Niệm còn thấy lạ, tại sao nhất định phải chọn dâu tây?

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ của Tống Từ, vẻ mặt thần bí tiến tới gần mẹ, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con thấy trên quần lót của La Kỳ có rất nhiều dâu tây.”

Lục Niệm Niệm nghe xong, hoá đá tại chỗ.

Tống Từ vừa đặt dâu tây vào trong giỏ, vừa lẩm bẩm: “Bạn ấy khẳng định cũng thích ăn dâu tây.”

Lục Niệm Niệm im lặng rất lâu, cuối cùng mới nhận ra, bạn nhỏ Tống Từ một chút cũng không lạnh lùng giống như bố của cậu, giống hệt cô khi còn bé!